

မောင်မြင့်ကြွယ်
မြန်မာပြည်
မှ နေ့ရက်များ :

BURMESE
DAYS
George Orwell

ကျေးဇူးအော်ဝဲလ်၏

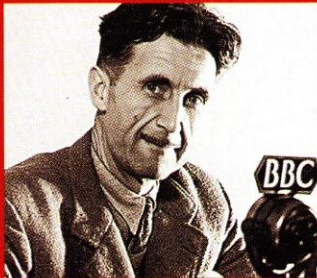
မြန်မာပြည်နောက်ခံဝတ္ထု

“တိုင်းတစ်ပါးက သစ်ပင်တွေ၊ တိုင်းတစ်ပါးက ပန်းပွင့်တွေ၊
တိုင်းတစ်ပါးက ရှုမျှော်ခင်းတွေ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ
တခြားဂြိုဟ်ပေါ်မှာရောက်နေသလိုပဲ။
ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့အတူ ခွဲဝေခံစားမယ့် လူတစ်ယောက်သာရှိနေမယ်ဆိုရင်
တခြားဂြိုဟ်ပေါ်မှာ နေရသလောက်
ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဖလိုရီသည်မြန်မာပြည်မှ အင်္ဂလိပ်သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏
သာမန်အဆင့် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။
သူသည် လူမျိုးကြီးစိတ်ဓာတ်ဝင်နေသော သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ
ကိုလိုနီအရာရှိများ၏ ဝင့်ဝါသော၊ အဆင့်အတန်းခွဲခြားသော
အပြုအမူ၊ အကျင့်အကြံများကို စိတ်ပျက်နေသည်။
မြန်မာများ၊ အိန္ဒိယသားများကို စာနာစိတ်ထားကာ
ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံချင်သည်။

အထီးကျန်သူဘဝထဲသို့ အဲလစ်ဇဘက် ဝင်ရောက်လာသောအခါ...

Cover: Totty Swe 2012

BURMESE DAYS George Orwell

ယခုစာအုပ်အား

ကိုစိုးမိုးသူ (ရန်ကုန်)မှ

ပေးပို့လှူဒါန်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

Admin

မြန်မာ စာအုပ်များ

မောင်မြင့်ကြွယ် (၁၉၃၄ -)

၁၉၃၄ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့က သာယာဝတီခရိုင်၊ လက်ပံတန်းမြို့၌ ဖခင် ဦးဝါနန်းနှင့် မိခင်ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့က မွေးဖွားခဲ့သည်။ သားချင်း(၈)ယောက်ရှိသည့် အနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ဗဟိုအစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲကို ပထမအဆင့်မှ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး၊ တက္ကသိုလ်ပညာရည်ချွန်ဆုကို ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံဘွဲ့၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာဘွဲ့နှင့် စီမံခန့်ခွဲမှုပညာ ဒီပလိုမာတို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၅၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်အထိ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရန်ကင်း ကောလိပ်၊ ရူပဗေဒဌာနတွင် သရုပ်ပြဆရာ၊ ထို့နောက် မြန်မာနိုင်ငံဝန်ထမ်း (အကြီး တန်း)အဖြစ် ဝေါ၊ ကဝနှင့် သာယာဝတီတို့တွင် လက်ထောက်မြို့ပိုင်၊ မြို့ပိုင်နှင့် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန ပုံနှိပ်သူများနှင့် ထုတ်ဝေသူ များ ဗဟိုမှတ်ပုံတင်အဖွဲ့ရုံးတွင် လက်ထောက်မှတ်ပုံတင်အရာရှိ၊ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး ရုံးတွင် အတွင်းဝန်ကလေးနှင့် ရုံးအဖွဲ့မှူး၊ သတင်းနှင့်စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်းရှိ ဂါဒီယန် သတင်းစာ၊ လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်(အင်္ဂလိပ်)သတင်းစာ၊ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ နှင့် မြဝတီပုံနှိပ်တိုက်တို့တွင် အထွေထွေစီမံခန့်ခွဲရေးမှူးရာထူးဖြင့် နှစ်ပေါင်း (၂၀)ကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၇ ခုနှစ်အထိ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန မြဝတီစာပေ တိုက်တွင် အထွေထွေစီမံခန့်ခွဲရေးမှူးရာထူးမှ အယ်ဒီတာချုပ်အထိ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနတွင် အကြံပေးအရာရှိအဖြစ် ဆက်လက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ် အသက်(၂၀)အရွယ်မှစ၍ ဆောင်းပါးနှင့် ဝတ္ထုတိုများကို ရေးသားပြီး စာပေနယ်ပယ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ယနေ့အထိ ဘာသာပြန် လုံးချင်းဝတ္ထု ၃၇အုပ်၊ ပင်ကိုယ်ရေးဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တစ်အုပ်၊ ခေါင်းဆောင်မှုဆိုင်ရာ ဘာသာပြန်တက်ကျမ်းစာအုပ်များအပါအဝင် သုတစာအုပ်ကိုးအုပ်၊ ဟာသပေါင်း ချုပ်တစ်အုပ်၊ စုစုပေါင်း ၄၈ အုပ်၊ ဆောင်းပါးနှင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ပုဒ်ရေ ၁၀၀၀ကျော် တို့ကို ရေးသားထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်သည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၄) ရက်၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့တွင် ဝိဇ္ဇာပညာ ထူးချွန်တံဆိပ် (ဒုတိယဆင့်)ကို ခိုးမြင့်ခြင်းခံရသည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် “အကြွင်းမဲ့ခေါင်းဆောင်မှုသဘော တရား” စာအုပ်အတွက် သုတစွယ်စုံစာပေဆု (ဘာသာပြန်) ကို ခိုးမြင့်ခြင်းခံရသည်။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ တည်ထောင်သော “ပခုက္ကူစာပေတစ်သက်တာဆု” ကို ခိုးမြင့်ခြင်းခံရသည်။ ဆရာ၏ ထင်ရှားသော ကလောင်ခွဲတစ်ခုမှာ “မောင်ညစ်ကျယ်” ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ

မောင်မြင့်ကြွယ်

Burmese Days
George Orwell

လောကသစ်

လောကသစ် စာအုပ်အမှတ် ၆၃

ပုံနှိပ်မှုကိစ္စ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၅၀၁၀၃၀၀၈၁၁
အဖိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၅၀၀၀၈၄၀၁၁၂
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်ဝေဝေမြင့် (မြ ၀၃၉၀၉) အမှတ် (၇)၊ သုဝဏ္ဏလမ်း၊ ကျိုက္ကဆံရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းပုံနှိပ်သူ	ဦးတင်မောင်ဝင်း (၀၅၉၄၆) သင်းလွဲဝင်းပုံနှိပ်တိုက် ၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ယောမင်းကြီးရပ်၊ ရန်ကုန်။
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ	ဦးတင်မောင်ဝင်း (၀၅၉၄၆) သင်းလွဲဝင်းပုံနှိပ်တိုက် ၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ယောမင်းကြီးရပ်၊ ရန်ကုန်။
မျက်နှာဖုံး ဖလင်	တော်တီဆွေ Perfect
စာအုပ်ချုပ် တန်ဖိုး	ဦးမြင့် ၃၆၀၀ ကျပ်
ထုတ်ဝေခြင်း	၂၀၁၂ ခု၊ ဇွန်လ အုပ်ရေ ၇၀၀၊
လောကသစ်စာပေ	အမှတ် (၇)၊ သုဝဏ္ဏလမ်း၊ ကျိုက္ကဆံရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၅၀၁၆၉ (ရုံး)၊ ၄၀၁၃၈၇ (အိမ်)

၈၉၅. ၈၃

မြင့်ကြွယ်၊ မောင်
မြန်မာပြည်မှနေရက်များ/ မောင်မြင့်ကြွယ်။
- ရန်ကုန်၊ လောကသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
၄၃၈ - စာ၊ ၉. ၄ x ၁၇. ၂၇ စင်တီမီ
မူရင်းစာမူအမည် - Burmese Days
(၁) ဘာသာပြန်သူ - မောင်မြင့်ကြွယ်
(၂) မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

[၁]

George Orwell ၏ Burmese Days စာအုပ်သည် မြန်မာပြန်သူများ မျက်စိကျသော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။

Burmese Days ကို စာရေးဆရာ “သက်လယ်” က ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်နှင့် စက်တင်ဘာလထုတ် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် “မြန်တိုင်း ဌာနီ” ဟု အမည်ပေးပြီး (၂)လ ဆက်၍ ဖော်ပြခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဆိုပါ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ကို “ဆုံးတစ်သက်တိုင်” ဟု အမည်ပေးပြီး ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် မြန်မာ့ပဒေသာ စာပေတိုက်မှ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ထိုစာအုပ်ကိုပင် ၁၉၆၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် စာရေးဆရာရွှေသွေး က “လောင်းရိပ်အောက် မြန်မာပြည်” ဟု အမည်ပေးပြီး ရွှေဇင်ယော်စာအုပ် တိုက်က ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ယခု ကျွန်တော်က Burmese Days ကို ‘မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ’ ဟု အမည်ပေးပြီး၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင်၊ ကြိုးစား၍ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားပါသည်။

[၂]

Burmese Days ကို ရေးသားသူ ဂျော့ချီအော်ဝဲလ် (အမည်ရင်း အီးရစ်အာသာ ဘလိုင်ယာ) ကို ၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ

ဘင်ဂေါလ်ပြည်နယ်၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ရစ်ချက် ဘလိုင်ယာသည် ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီးအတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော နိုင်ငံဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အီးရစ်ကို မွေးဖွားပြီး လေးနှစ်အကြာ၊ ၁၉၀၇ ခုနှစ်တွင် အီးရစ်၏ မိခင်သည် သမီးအကြီး မာဂျီရီနှင့် အီးရစ်တို့ကိုခေါ်၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် အီးရစ်သည် အီတန်ကောလိပ်သို့ တက်ရောက် သင်ကြားသည်။

အီးရစ်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း၊ အမိမြေမှ ခွာ၍ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အိန္ဒိယ ပဋိညာဉ်ခံ ပုလိပ်ဝန်ထမ်းအဖြစ် ၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင် လာရောက်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ငါးနှစ်ကြာမျှ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ပြီးနောက် ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

၎င်း၏ 'Down and Out in Paris and London' စာအုပ်ကို ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် Burmese Days ကို ထုတ်ဝေသည်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် "The Road to Wigan Pier" စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၃၆ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် ဂျော့ချ်အော်ဝဲလ်သည် စပိန်နိုင်ငံ သို့ သွားရောက်ပြီး၊ ရီပတ်ဘလီကင်များဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်စဉ်၊ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည်။ သူ၏ 'Homage to Catalonia' စာအုပ်သည် အဆိုပါ ပြည်တွင်းစစ် အကြောင်းရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် Animal Farm ကို ရေးသားထုတ်ဝေသည်။ Animal Farm အောင်မြင်မှု ရရှိလာသောကြောင့်၊ သူသည် ငွေရေးကြေးရေး ချောင်လည်လာသည်။ နောက်စာအုပ်အတွက် အချိန်ပြည့် ကြိုးပမ်းအား ထုတ်ခွင့်ရရှိလာသည်။ သူသည် စကော့တလန် ကမ်းခြေအနောက်ဘက်ရှိ 'ဂျူရာ' ဆိုသော ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းပေါ်တွင် တနေ့တခြား ဆိုးရွားလာ သော သူ့ရောဂါဝေဒနာကို ခံစားရင်း "၁၉၈၄" ဝတ္ထုကို ပြီးစီးအောင် ရေးသား ခဲ့သည်။ "၁၉၈၄" စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေပြီး ခုနစ်လအကြာ၊ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် သူ ကွယ်လွန်ရောက်ခဲ့သည်။

ဂျော့ချ်အော်ဝဲလ်သည် Animal Farm နှင့် ၁၉၈၄ ဆိုသော စာအုပ် ၂ အုပ်အတွက် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ သူ မကွယ်လွန်မီ၊ ရက်အနည်းငယ်အလိုတွင် “ဒက်စမွန်မက်ကာသီ” က ၎င်းထံ နှုတ်ဆက်စကားပါးလိုက်ရာတွင် “သင်သည် အင်္ဂလိပ်စာပေလောကတွင် မပျောက်မယှက် မှတ်ကျောက်တင်ခံ နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ သင်သည် သင်၏ ဗျူဟာဆန်ဆန်၊ မေ့မရနိုင်သော စာရေးဆရာအနည်းစုတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်” ဟု ချီးကျူးရေးသားခဲ့သည်။

[၃]

Burmese Days နှင့် ပတ်သက်၍ တင်ပြစရာအချက် အနည်းငယ်ရှိပါသည်။

Burmese Days တွင် ဂျော့ချ်အော်ဝဲလ်က အပေါ်ယံ ရွှေမုံကြွထားသော မျက်နှာဖြူတို့၏ အကျင့်စရိုက်များကို ထောင့်စုံအောင် ဖော်ပြထားလေသည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့ကို သရုပ်ဖော်ရာတွင်လည်း၊ အလွန် လာဘ်စားသော၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော၊ ဗြိတိသျှ အလိုတော်ရှိ၊ နယ်ပိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတစ်ယောက်ကို အသေးစိတ် သရုပ်ဖော်ထားသည်။ ဂျော့ချ်အော်ဝဲလ်သည် နှစ်ဖက်လုံး၏ အားနည်းချက်၊ ညံ့ဖျင်းချက်များကို ပါအောင် ဖော်ပြထားသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

[၄]

ဤဝတ္ထုကို “လောင်းရိပ်အောက်က မြန်မာပြည်” အမည်နှင့် ဘာသာပြန်ခဲ့သူ စာရေးဆရာ “ရွှေသွေး” က-

“ဂျော့ချ်အော်ဝဲလ်သည် ဤဝတ္ထုကို မန္တလေးမြို့မြောက်ဘက် ၂၃ မိုင်ကွာ၊ မတ္တရာမြို့အနီးရှိ ကျောက်တံတားရွာကလေးအား အရေးပိုင်ရုံးစိုက်ရာ မြို့အဖြစ် ဖန်တီးလျက် ဇာတ်အိမ်တည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်” ဟူ၍ နိဒါန်းတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မတ္တရာနှင့် ကျောက်တံတားကျေးရွာများသို့ မ

ရောက်ဖူးပါ။ သို့ရာတွင် ၁၉၃၄ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော်နှင့် သက်တူ ရွယ်တူဖြစ်သဖြင့်၊ မြန်မာဘာသာသို့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ပြန်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ပြန်ဆိုသည့် အဓိက ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗြိတိသျှတို့၏ အုပ်ချုပ်မှုလက်အောက် ကျွန်ဘဝ၌ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် နေခဲ့ရပြီး၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်နေ့ သို့ရောက်မှ လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးရရှိပြီးနောက်ပိုင်း မွေးဖွားလာကြသူများသည်၊ ဗြိတိသျှကိုလိုနီခေတ်၊ သူ့ကျွန်ဘဝက မည်ကဲ့သို့ အောက်ကျ နောက်ကျ နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်ကို သိကြမည်မဟုတ်ပါ။ လွတ်လပ်သော လူမျိုးဖြစ်ရမှုနှင့် လွတ်လပ်သော နိုင်ငံဖြစ်ရမှုတို့သည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတွက် မည်မျှ အထိ အရေးကြီးကြောင်း၊ မည်မျှအထိ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သိစေလိုသော စေတနာဖြင့်၊ ကျွန်ခေတ်က အခြေအနေ မြင်ကွင်းတစ်ရပ်ကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆို တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

[၅]

ဤစာအုပ်နှင့်ဆက်စပ်၍ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူများကို မှတ်တမ်းတင်ပါရစေ။

ပထမဦးစွာ ကျေးဇူးတင်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မူရင်းစာအုပ်ကို ငှားရမ်းခဲ့သော လမ်းမတော်မြို့နယ် အထက(၂)မှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးလှမိုးဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ဦးလှမိုးသည် စာဖတ်သူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုသူသည် အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် လှမိုး(ပညာရေး)ကလောင်အမည်နှင့် ဇယ်စက်သလို စာ အဆက်မပြတ်ရေးသားပြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ကျော်တက်သွားသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျေးဇူးတင်ရမည့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ သတင်းနှင့် စာနယ်ဇင်း လုပ်ငန်းမှ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး(ငြိမ်း) ဆရာဦးဘကျော် (MBK) ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာက ကျွန်တော်မေးသမျှကို ဖြေကြားပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ပင် ကျွန်တော်သည် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် (အင်္ဂလိပ်) သတင်းစာအယ်ဒီ

တာချုပ် ဦးကိုကိုလေး (သိုဟန်)ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ဤစာအုပ်တွင် အင်္ဂလိပ်တို့က မွေးစားထားသော အင်ဒီးယန်းဝေါဟာရ အများအပြား ပါဝင်နေပါသည်။ ထိုဝေါဟာရများကို အင်္ဂလိပ်အဘိဓာန်အတော်များများ၌ ရှာမတွေ့ရတတ်ပါ။ ထိုဝေါဟာရများကို သီးခြားစုဆောင်း၍ ဖော်ပြထားသော ရှားပါးအဘိဓာန်တစ်အုပ်ကို ဦးကိုကိုလေး (သိုဟန်) ထံမှ ငှားရမ်းအသုံးပြုခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူးတင်ပါသည် ဦးကိုကိုလေးခင်ဗျား။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် ပြောစကားကို MBK ရော သိုဟန်ပါ မကြားနိုင်ကြတော့ပါ။ သူတို့ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပါပြီ။

ဤ BURMESE DAYS ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်သည် ၁၆-၁၀-၁၉၈၃ ရက်နေ့က စတင်ပြန်ဆိုခဲ့ရာ ၁၈-၁-၁၉၈၄ ရက်နေ့တွင် ပြန်ဆိုပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စာအုပ်ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ ကာလကြာမြင့်သွားသောအခါ၊ ကျွန်တော် ထိုစာအုပ်ကို မေ့သွားပါတော့သည်။

၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် ဆရာမောင်မောင်မြင့်သိန်းက ကျွန်တော့်ကို ဘာသာပြန်စာပေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အင်တာဗျူးတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဖြုန်းကန် ပြန်ပေါ်လာသော BURMESE DAYS စာအုပ်အကြောင်း ထည့်ပြောလိုက်မိပါသည်။

ထိုစာပေအင်တာဗျူးသည် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်၌ ဖော်ပြပါရှိခဲ့ပါသည်။ ထို အင်တာဗျူးကို လောကသစ်စာပေမှ ဦးဝင်းတင်က ဖတ်မိသည်။ သူက BURMESE DAYS ကို ထုတ်ချင်သည်ဟု စကားကမ်းလှမ်းလာသည်။ ကျွန်တော့်ဝမ်းသာမှုမှာ ပြောမပြတ်အောင်ပင်တည်း။

ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ ဂျော့ချ်အော်ဝဲလ်၏ မြန်မာပြည်နောက်ခံ Burmese Days ကို မြန်မာစာပေဘဏ္ဍာတိုက်တွင်းသို့ ထည့်သွင်းခွင့်ရပြီ ဖြစ်၍ ဝမ်းသာကြည်နူးမိပါသည်။

စာဖတ်သူများကို လေးစားလျှက်
မောင်မြင့်ကြွယ်
၈. ၉. ၂၀၀၄

အထက်မြန်မာနိုင်ငံ ကျောက်တံတားမြို့မှ နယ်ပိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးဖိုးကြင်သည် နေအိမ်ဝရန်တာတွင်ထိုင်နေသည်။ အချိန်မှာ နံနက်ရှစ်နာရီခွဲ သာရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုလမှာ ဧပြီလဖြစ်သည့်အပြင် လေငြိမ်နေသောကြောင့် အသက်ရှူမွန်းကျပ်စေမည့် ရှည်လျားလှသော နေ့လယ်နေ့ခင်းနှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု အရိပ်နိမိတ်ပြနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အပူရှိန်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်အောင် အေးနေသည်ဟု ထင်ရသော လေပြေကလေးက တံစက်မြိတ်၌ တွဲလောင်းဆွဲထားသော ရေလောင်းပြီးစ သစ်ခွပန်း (ပျိုးပင်) များကို ဖြတ်သန်းရောက်ရှိလာတတ်သည်။ ထိုသစ်ခွပန်းများကို ကျော်လွန်သော် ကောက်ကွေးနေသော ထန်းပင်တစ်ပင်၏ပင်စည်။ ထိုပင်စည်၏ နောက်ဘက်တွင်ကား ချစ်ချစ်တောက်ပူပြင်းသော မိုးကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို မြင်ရပေမည်။ မြင့်မားလွန်းလှသောကြောင့် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် လင်းလက်နေသော ကောင်းကင်တွင်မူ လင်းတတချို့က တောင်ပံမခပ်ဘဲ ဝဲယှံ့နေသည်။

မျက်တောင်မခတ်သောကြောင့် ကြွေရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်နှင့်တူသော ဦးဖိုးကြင်သည် ပူပြင်းသော နေရောင်ခြည်ထဲသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ သူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီ။ ဝလွန်းသောကြောင့် အကူအညီမပါဘဲ သူ့ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ပြန်မထနိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သူသည် ဝလွန်းသည့်တိုင်အောင် အချိုးအစားညီညီမျှမျှနှင့် ပုံပန်းမပျက်

၁၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

ကြည့်ကောင်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ မြန်မာလူမျိုးများသည် မျက်နှာဖြူများကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်ဝဖောင်းပြီး အိတွဲလာခြင်းမရှိဘဲ သစ်သီးများကြီးထွားလာသလို အချိုးအစားကျနစွာ ကြီးထွားလာသောကြောင့်ပင်တည်း။

သူ့မျက်နှာသည် အဝါရောင်သန်းနေသလို ကြီးမားလှပေသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် အသားအရေတွန့်ခြင်းမရှိ။ မျက်လုံးများကလည်း ညိုရောင်သန်းနေသည်။ သူသည် ခြေထောက်တိုသည်သာမက ခြေဖမိုးခုံးသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ခြေချောင်းကလေးများသည် အတိုအရှည်မရှိဘဲ တညီတညာတည်း ဖြစ်နေကြသည်။ သူ့ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်စီးမထားသလို ကတုံးဆံတောက် ညှပ်ထားသော ဦးခေါင်းပေါ်တွင်လည်း ဦးထုပ်ဆောင်းမထားပါ။ သူသည် သာမန်ပွဲလမ်းသဘင်များတွင် မြန်မာလူမျိုးများဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ကြက်သွေးရောင်တောက်တောက်နှင့် မန်ကျည်းစေ့ကွက်လုံချည်တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူသည် စားပွဲပေါ်ရှိ ယွမ်းအစ်မှ ကွမ်းတစ်ယာကို ဝါးရင်း၊ သူ့အတိတ်ဘဝကို စဉ်းစားနေသည်။

သူ့ဘဝသည် ထူးထူးခြားခြားအောင်မြင်မှုရရှိခဲ့သော ဘဝပင်ဖြစ်သည်။ မှတ်မိသမျှကို ပြန်ပြောင်း တွေးကြည့်မည်ဆိုပါက ၁၈၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် အောင်ပွဲခံလာကြသော ဗြိတိသျှစစ်သားများ မန္တလေးမြို့တွင်းသို့ ချီတက် လာကြစဉ်အချိန်က သူသည် ကိုယ်လုံးတီးနှင့် လမ်းဘေးက ရပ်ကြည့်နေခဲ့သော ဗိုက်ပူနံ့ကား ကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အမဲသား ကျွေးထားသောကြောင့် ထွားကျိုင်းလှသော စစ်သားကြီးများသည် ကုတ်အင်္ကျီ အနီ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး နီရဲသောမျက်နှာကြီးများနှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ရှည်ကြီးများကို ပုခုံးပေါ်တွင် ထမ်းလာကြသည်။ လေးလံသော စစ်ဖိနပ်ကြီးများနှင့် ညီညီညာညာ ဆောင့်နင်းလာကြသော ခြေသံများကြောင့် သူ့ကြောက်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကိုလည်း ပြန်မှတ်မိလာသည်။ သူသည် မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် ရပ်ကြည့်ပြီးနေခဲ့ပြီးနောက် ထွက်ပြေးမိခဲ့သည်။ မြန်မာလူမျိုးများသည် ဤမျှကြီးမားထွားကျိုင်းသော လူ့ဘီလူး လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ မရနိုင်ဟု ကလေးတွေ့တွေ့လိုက်မိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှတို့ထံတွင်

ကပ်ပါးရပ်ပါး ပြုပြီး ဗြိတိသျှတို့ဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည်ဆိုသော အတွေးသည် ကလေးဘဝမှစ၍ ကြီးစိုးနေခဲ့သောသူ့အာသီသပင် ဖြစ်တော့ သည်။

သူသည် အသက်တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ်တွင် အစိုးရလခစား အဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခွင့်ရရှိရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသည်သာမက ကူညီမည့်မိတ်ဆွေမရှိသောကြောင့် အလုပ်မရခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဝက်ပါကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးပွေလီနံ့တော်လှသော မန္တလေးဈေး အတွင်း၌ သုံးနှစ်တာမျှ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ သူသည် ဆန်ကုန်သည်များထံ တွင် စာရေးလုပ်ရင်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် အလစ်သုတ်၍ အသက်မွေးခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကံကောင်း ထောက်မပြီး ခြိမ်းခြောက်ငွေညစ်၍ ရူးပီးငွေလေးရာရရှိလိုက်သည်။ ဤတွင် သူသည် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာပြီး လာဘ်ထိုး၍ စာရေးရာထူးတစ်နေရာတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ ထိုအလုပ်မှာ လခနည်းသော်လည်း အထူး ငွေရွှင်သောအလုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က စာရေးများသည် ဂိုဏ်းဖွဲ့ပြီး အဖိုးရပိုင် ပစ္စည်းများကို အလွဲသုံးစားပြုလုပ်နေကြသည်ဖြစ်ရာ ဖိုးကြင် (ထိုစဉ်က ဂုဏ် သရေခွံခွံ “ဦး” တပ်၍အခေါ်မခံရသေးချေ။) သည်လည်း ထိုလုပ်ငန်းထဲသို့ ထုံးစံအတိုင်း ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးကြင်၏အရည် အချင်းသည် အသေးအမွှားဖြစ်သော ပဲပိုင်မှစ၍ ခိုးယူနေသည့် စာရေးဘဝ ၌ အရိုးထုတ်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးထက် များစွာသာလွန်နေပေသည်။

တစ်နေ့တွင် အရာရှိငယ်ရာထူးနေရာများ၌ လစ်လပ်နေသော ကြောင့် စာရေးဝန်ထမ်းအချို့ကို ထိုရာထူးနေရာများ၌ ရွေးချယ်ခန့်ထားမည် ဆိုသောသတင်းကို သူရရှိလာသည်။ ထိုသတင်းကို နောက်တစ်ပတ်တွင်မှ လူသိရှင်ကြား ကြေငြာမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သတင်းမှန်သမျှကို အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များထက် တစ်ပတ်ခန့်စော၍ သိနိုင်ခြင်းမှာ ဖိုးကြင်၏ အရည်အချင်း တစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဖိုးကြင်သည် သူ့အခွင့်အရေးကို နားလည်သဘော ပေါက်သူဖြစ်သောကြောင့် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ အထိတ်တလန့်မဖြစ်မီ သူက ဖော်ထုတ်၍ တိုင်ကြားလိုက်တော့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အများစု ထောင်ကျ

၁၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

သွားကြသလို ဖိုးကြင်လည်း သူ၏နိုးသားဖြောင့်မတ်မှုအတွက် လက်ထောက် မြို့ပိုင်ရာထူးတစ်နေရာတွင် ခန့်အပ်ခံရလေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် မှန်မှန်ရာထူးတက်ခဲ့သည်။ ယခု သူသည် အသက်ငါးဆယ့်ခြောက် နှစ်အရွယ်တွင် နယ်ပိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေပြီ။ သူသည် မျက်နှာဖြူအချို့နှင့် ရာထူးချင်းတူနေပြီ။ သူ့လက်အောက်သို့ မျက်နှာ ဖြူအချို့ပင် ရောက်ရှိကောင်း ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်သော ယာယီ အရေးပိုင် ရာထူးအထိ တိုးမြှင့်ခန့်ထားခံရဖွယ်ရှိပေသည်။

ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့ကျင့်သုံးသောစနစ် မှာ ရှင်းလင်းလှပေသည်။ သူသည် တံစိုးလက်ဆောင်ခပ်များများရသည့်တိုင် အောင် စီရင်ချက်တစ်ခုကို မည်သည့်အခါတွင်မှ မှားယွင်းစွာ ချမှတ်မည် မဟုတ်ပါ။ မှားယွင်းသော စီရင်ချက်များကို ချမှတ်လေ့ရှိသော ရာဇဝတ် တရားသူကြီးတစ်ယောက်သည် အနွေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို အရေးယူခံရလေ့ရှိ ကြောင်း သူသိသည်။ ပို၍စိတ်ချရသော သူ၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းမှာ (တရားလို၊ တရားခံ) နှစ်ဖက်လုံးထံမှ လာဘ်ယူပြီးနောက် ထိုအမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ အမိန့်ချမှတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် အဂတိမလိုက်စား ဘဲ မျှတသူတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟူ၍ ထင်ရှားလာခဲ့လေသည်။

ဦးဖိုးကြင်သည် တရားလိုတရားခံများထံမှ အခွန်တော်များရရှိနေ သည့်တိုင်အောင် သူ့လက်အောက်တွင်ရှိသော ကျေးရွာများထံမှ ကိုယ့်ပိုင် အခွန်ကောက်ခံသော စနစ်တစ်ခုဖြင့် အမြဲမပြတ် အခွန်ကောက်ခံလျက်ရှိပေ သည်။ အကယ်၍ ကျေးရွာတစ်ရွာသည် ဦးဖိုးကြင်အား တံစိုးလက်ဆောင် မပေးပါက ထိုရွာအား ဒဏ်ခတ်လေ့ရှိသည်။ ထိုရွာကပေးဆောင်ရမည့် 'ဆက် ကြေး' ကို မပေးမချင်း ထိုရွာသည် ဒမြတိုက်ခံကြရသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ရွာလူကြီးများသည် မဟုတ်မမှန်သော စွဲချက်များဖြင့် အဖမ်းအဆီးခံကြရ သည်။ သူသည် ခရိုင်အတွင်း၌ ဖြစ်ပွားသော ဒမြမှုများမှလည်း အမြဲဝေစုရ လေ့ရှိသည်။

ဦးဖိုးကြင်၏လုပ်နည်းလုပ်ဟန်အများစုကို သူ၏အထက်အရာရှိများ မှအပ လူတိုင်းက သိရှိနေကြသည်။ (မြတ်သျှအရာရှိများသည် မိမိ၏တပည့်

တပန်းများအား တိုင်ကြားသည့်ကိစ္စများကို ယုံကြည်လေ့မရှိကြချေ။) သို့ရာတွင် ဦးဖိုးကြင်၏ လုပ်ရပ်များကို ဖော်ထုတ်ရန်ကြိုးပမ်းမှုမှန်သမျှသည် အမြဲတစေထုတ်ပေးသွားရသည်သာ ဖြစ်သည်။ သူက မတရားသောနည်းဖြင့် ရရှိသောပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေးကမ်းပြီး သူ့အားသစ္စာရှိအောင် သိမ်းသွင်းထားသူများမှာ များလွန်းလှပေသည်။ အကယ်၍ သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာစွပ်စွဲလာသည်ဆိုပါက ဦးဖိုးကြင်သည် မုသားသက်သေအမြောက်အမြားကို သုံးစွဲ၍ ထိုစွပ်စွဲချက်ကို ပျက်ပြားအောင်ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်သာမက သူကပင် ပြန်လှန်၍ စွပ်စွဲတတ်ပေရာ သူသည် ပို၍ပင်ခိုင်မာသည့်အနေအထားသို့ ရောက်သွားလေ့ရှိသည်။ သူသည် သူ့အသုံးချမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များအား ရွေးချယ်ရာတွင် အမှားအယွင်းမရှိရလေအောင် လူကဲခတ်အလွန်တော်သူဖြစ်သလို လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စများကို လစ်ဟင်းမှုမရှိအောင် အမြဲတစေသတိကြီးစွာထား၍ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသူဖြစ်သောကြောင့် သူ့အား လက်တွေ့တွင် အမိဖမ်းရန် မလွယ်ကူသူဖြစ်ပေသည်။ ဦးဖိုးကြင်၏ ရုပ်လုံးသည် မည်သည့်အခါတွင်မျှ ပေါ်လာမည်မဟုတ်သလို သူသည် အောင်ပွဲအဆင့်ဆင့်ကို ကျော်နင်း ဖြတ်သန်းပြီးနောက် သိန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမား သူတစ်ဦးအဖြစ် ကွယ်လွန်ရလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချပြောနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့အပြင် သူသည် နောင်တမလွန်ဘဝ၌ပင် အောင်မြင်မှုများကို ဆက်လက်၍ ရရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏ ယုံကြည်မှုအရ ယခုဘဝ၌ မကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်သူများသည် နောင်ဘဝတွင် ကြွက်၊ ဖားစသော နိမ့်ကျသည့် တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ဦးဖိုးကြင်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ထိုအဖြစ်များ ပပျောက်သွားစေလိုသော အာသီသရီနေပေသည်။ သူသည် သေခြင်းတရားနှင့် နီးကပ်လာသောနှစ်ကာလများအတွင်းတွင် တစ်သက်လုံး ပြုလုပ်လာခဲ့သမျှသော မကောင်းမှုဒုစရိုက်များအား လွှမ်းမိုးသွားစေမည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို စုမိဆောင်းမိအောင် ဇောက်ချ၍ ဆောင်ရွက်နေလေပြီ။ ထိုကုသိုလ်ကောင်းမှုများကြောင့် သူသည် ဤကမ္ဘာပေါ်သို့ ယောက်ျား

၁၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဘဝနှင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာနိုင်ပေသည်။ (အမျိုးသမီးများ၏ ဘဝကမူ ကြွက်၊ ဖား စသော တိရစ္ဆာန်များနှင့် တစ်တန်းတစ်စားတည်းလိုလို ဖြစ်နေ သည်) သို့တည်းမဟုတ် ယုတ်စွာအဆုံး ကျက်သရေရှိလှသော ဆင်သတ္တဝါလို ဘဝမျိုးနှင့်ပင် ရောက်ရှိလာနိုင်ပေသည်။

ထိုအတွေးမျိုးစုံသည် ဦးဖိုးကြင်၏ စိတ်ထဲ၌ လျင်မြန်စွာဖြစ်ပေါ်လာ သလို အတွေးအများစုကို အာရုံထဲ၌ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ဦးနှောက်သည် မကောင်းမှုကို ကြံစည်ရာတွင် အလွန်ထက်မြက်သော် လည်း အလွန်ရိုင်းစိုင်းသည့်ဦးနှောက်ဖြစ်သည်။ တိတိကျကျဆုံးဖြတ်၍ ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စမျိုးကိုသာ လက်ခံလေ့ရှိသည်။ သူသည် တရားထိုင်၍ ရသူမဟုတ်ပါ။ ယခု သူသည် သူ့ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စကို သဘောပေါက် လိုက်ပေပြီ။ သူ သည် သေးငယ်ပြီး ကြိတ်ပုံစံရှိသော လက်ကို ကုလားထိုင် လက်ရမ်းပေါ်တွင် တင်လိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်ကိုနံဘေးသို့ အနည်းငယ် လှည့်လိုက်ပြီး ချွဲသံပါပါနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဘသိုက်၊ ဟေ့ ဘသိုက်”

ဦးဖိုးကြင်၏ အစေခံဖြစ်သူ ဘသိုက်သည် ခန်းဆီးကိုဖယ်၍ ဝရန် တာဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ သူသည် ကျောက်ပေါက်မများရှိနေသော ခပ်ညွတ်ညွတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မရဲတရဲနှင့် အမြဲတမ်းဆာလောင် မွတ်သိပ်နေပုံရသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးကြင်က ဘသိုက်ကို လခမပေးချေ။ ဘသိုက်သည် ခိုးမှုတစ်ကို ကျူးလွန်ထားသူဖြစ်ရာ ဦးဖိုးကြင်က တစ်ခွန်း ဟလိုက်ရုံမျှနှင့် ထောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားမည့်သူဖြစ်သည်။ ဘသိုက်သည် လက်အုပ်ချီ၍ ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ သူ့လာပုံမှာ နှေးကွေးလှသဖြင့် နောက် ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်နေသလိုပင် ထင်မှတ်ရသည်။ ဘသိုက်က ပြောလိုက် ၏။

“လာပါပြီ၊ ကိုယ်တော်”

“ငါ့ကို တွေ့ဖို့စောင့်နေသူတွေ ရှိသလား ဘသိုက်”

ဘသိုက်က ဧည့်သည်များကို လက်ချိုး၍ ရေတွက်ပြလိုက်သည်။

“သစ်ပင်ကြီးကျေးရွာကရွာသူကြီး လက်ဆောင်တွေနဲ့ ရောက်နေပါ

တယ် ကိုယ်တော်။ ကိုယ်တော့်ရုံးမှာ ရိုက်မှုနဲ့ အစစ်ခံရမယ့်လူနှစ်ယောက်က လည်း လက်ဆောင်တွေယူလာပါတယ်။ အရေးပိုင်ရုံးက စာရေးကြီးကိုဘစိန် တလည်း ကိုယ်တော်နဲ့တွေ့ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အလီရွားဆိုတဲ့ ဇလိပ်တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်မျိုးနာမည်မသိတဲ့ ဒြပ်တစ်ယောက်လည်းရှိပါ သေးတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ခိုးရာပါရွှေလက်ကောက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားများနေကြတယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုးထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့တောက မိန်းကလေးတစ်ယောက်လဲ ရှိပါတယ်”

ဦးဖိုးကြင်က မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီကလေးမက ဘာလိုချင်သတဲ့လဲ”

“သူ့ကလေးဟာ၊ ကိုယ်တော့်ကလေးလို့ ပြောတာပဲဘုရား”

“အေး သူကြီးက ဘာတွေယူလာသလဲ”

ရူးပီးငွေတစ်ဆယ်နှင့် သရက်သီးတစ်ခြင်းဟု ထင်ကြောင်း ဘသိုက် က ပြောလိုက်သည်။

ဦးဖိုးကြင်က ပြောလိုက်၏။

“သူကြီးကိုပြောလိုက်။ ရူးပီးငွေနှစ်ဆယ်ဖြစ်ရမယ်လို့၊ နက်ဖြန်ခါ ဒီငွေရောက်မလာရင် သူနဲ့ သူ့ရွာသားတွေ ဒုက္ခတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ကျန်တဲ့ လူတွေကို ငါ အခုတွေ့မယ်။ ကိုဘစိန်ကို ဒီကိုလာခဲ့ပါလို့ သွားပြောလိုက်”

ကိုဘစိန်ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ သူသည် ကိုယ်ကိုမတ်မတ် ထားလေ့ရှိပြီး ပခုံးကျဉ်းသူဖြစ်သလို မြန်မာလူမျိုးများထဲတွင် အလွန်အရပ် ရှည်သူဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ထူးထူးခြားခြား ပြောင်ချောနေသည်ဖြစ်ရာ ကော်ဖီရောင်ထနေသော ပူတင်းမုန့်နှင့်ပင် တူနေပေသည်။ ဦးဖိုးကြင်က သူ့အား အလွန်အသုံးကျသော လက်ကိုင်တုတ်အဖြစ် အသုံးချနေသည်။ ကိုဘစိန်သည် အလွန်ထူ အလွန်အပြီး အလွန်အလုပ်လုပ်သော စာရေး ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အရေးပိုင်မစ္စတာမက်ဂရီတာက လျှို့ဝှက်စာ တွဲအများစုကို ယုံကြည်စွာအပ်နှံခံရသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်း များကြောင့် စိတ်ကောင်းဝင်နေသော ဦးဖိုးကြင်က ဘစိန်အား တစ်ချက်ရယ် လိုက်ပြီး ကွမ်းအစ်ကိုလက်နှင့်ဝှေ့ရမ်းပြရင်း ကြိုဆိုလိုက်သည်။

၁၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

“ဘယ်လိုလဲ ကိုဘစိန်၊ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းက ဘယ်လိုအခြေအနေရှိ သလဲ၊ အဲဒီကိစ္စက ကျုပ်တို့ရဲ့ ချစ်လှစွာသော မစ္စတာမက်ဂရီကာပြောလေ့ ပြောထရှိသလို. . . ” ဦးဖိုးကြင်က အင်္ဂလိပ်လို ပြောင်းလဲ၍ ပြောလိုက်၏။

“မသိမသာ တိုးတက်နေပြီလား”

ဘစိန်က ထိုဟာသကို ပြုံးရယ်ခြင်းမပြုပါ။ လွတ်နေသော ကုလား ထိုင်တစ်လုံးတွင် ခပ်မတ်မတ် ခပ်တောင့်တောင့်ထိုင်ထိုင်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“အခြေအနေ သိပ်ကောင်းပါတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ ကျွန်တော်မျိုး တို့ရဲ့သတင်းစာ ဒီမနက်က ရောက်လာပါတယ်။ ကြည့်တော်မူပါခင်ဗျာ”

သူက အင်္ဂလိပ်မြန်မာနှစ်ဘာသာနှင့် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသော ‘မြန်မာ မျိုးချစ်’ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုသတင်းစာမှာ ရှစ် မျက်နှာပါသော ခပ်ညှည့်သတင်းစာဖြစ်ပြီး မင်နှိပ်စက္ကူကဲ့သို့ ညှပ်ဖျင်းသော စာရွက်ပေါ်တွင် ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ ထိုသတင်းစာတွင် “ရန်ကုန်ဂေဇက်” (အင်္ဂလိပ်) သတင်းစာမှ ကူးယူထားသောသတင်းများနှင့် (မြန်မာ) မျိုးချစ် မဂ္ဂဇင်းများ၏ မထိရောက်လှသော စွန့်စားခန်းများကို ဖော်ပြထားသည်။

ဦးဖိုးကြင်လှန်၍ ဖတ်လိုက်သော ဆောင်းပါးသည် ကျန်သောအခြား သတင်းများနှင့် လုံးဝမတူချေ။ ထိုဆောင်းပါးမှာ . . .

“လူမည်းများဖြစ်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့အား ကြီးကျယ်လှသော အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုကြီးက ရုပ်ရှင်၊ စက်သေနတ်၊ ဆစ်ဖလစ် (ကာလသားရောဂါ) စသော အခွင့်အရေးမျိုးစုံဖြင့် အဆင့်အတန်း မြင့်အောင် မြှင့်တင်ပေးနေသော၊ ပျော်စရာကောင်းလှသည့် ယခုလို အခါသမယတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျေးဇူးရှင်များဖြစ်ကြကုန်သော မျက်နှာဖြူများ၏ အတွင်းရေးဇာတ်လမ်းများထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ကောင်းသောအကြောင်းအရာရှိနိုင်ပါဦးမည်လော။ ထို့ကြောင့် အထက်အညာဒေသရှိ ကျောက်တံတားခရိုင်မှ အဖြစ် အပျက် အချို့ကို စာဖတ်သူများက စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆပါသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုခရိုင်မှလေးစားဖွယ်ကောင်းသော အရေးပိုင်မစ္စတာမက်ဂရီကာ၏အကြောင်းကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် ယခုလို ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှသော အခါသမယတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်စိရှေ့မှောက်၌သာကေအဖြစ် အမြောက် အမြားတွေ့ရတတ်သော အင်မတန်ယဉ်ကျေးရည်မွန်လှ သည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပေ သည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ချစ်လှစွာသော ဗြိတိသျှညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲများပြောလေ့ပြောထရှိသလို 'မိသားစုဝင်' တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်တကယ်လည်း မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် မိသားစုစိတ်ဓာတ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါပေသည်။ သူသည် မည်ရွှေမည်မျှအထိ မိသားစုစိတ်ဓာတ်ရှိသနည်းဟုမူ၊ သူ ရောက်သည်မှာ တစ်နှစ်သာကြာမြင့်သေးသော ကျောက်တံတား ခရိုင်၌ ကလေးသုံးယောက်ပင် ရရှိနေပြီဖြစ်သလို၊ သူ၏ နောက်ဆုံး ခရိုင်ဖြစ်သော ရွှေမြို့တွင်လည်း သားသမီးခြောက်ယောက်ကို ထားရစ်ခဲ့ပါသေးသည်။ အဆိုပါကလေးငယ်များအား အထောက် အပံ့လုံးဝမပေးဘဲ ထားရစ်ခဲ့သည်မှာ မစ္စတာမက်ဂရီကာ၏ ဝတ္တရားပျက်ကွက်မှုပင်ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထို့ပြင် ယင်းကလေးများ၏ မိခင်အချို့သည် စားရမဲ့သောက်ရမဲ့နှင့် အလွန်ချို့တဲ့ပြီး ငတ်ပြတ် နေကြသည်ဟု သိရှိရပေသည်။”

အထက်ပါအချက်အလက်များနှင့် တစ်သဘောတည်းဖြစ်သော စာသားများကို တစ်ကော်လန်ပြည့်အောင် ဆက်လက်ဖော်ပြထားသည်။ ထိုဆောင်းပါးသည် စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းလှသော်လည်း ထိုသတင်းစာမှ အခြားသတင်းများထက် များစွာအဆင့်အတန်းမြင့်နေပေသည်။ ဦးဖိုးကြင် သည် အနီးမှန်သူဖြစ်သောကြောင့် သတင်းစာကို လက်တကမ်းအကွာ၌ထား ရင်း ထိုဆောင်းပါးကို သေသေချာချာဖတ်ရှုနေသည်။ သူသည် အတွေးနက်နေ ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ဟထားရာ ကွမ်းသွေးများကြောင့် နီရဲနေသော်လည်း အလွန်ခိုင်သေးသော သွားကလေးများကို ဖြုဖြုထားသလို ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးဖိုးကြင်က ပြောလိုက်၏။
“ဒီဆောင်းပါးအတွက် အယ်ဒီတာ ထောင်ခြောက်လကျလိမ့်မယ်”

၂၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

“သူက မမှုပါဘူး။ ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့အချိန်မျိုးကျမှ ကြွေးရှင်တွေက ဒုက္ခမပေးနိုင်တာလို့ သူက ပြောတာပဲဘုရား”

“ဒီဆောင်းပါးကို မင်းဆီက အလုပ်သင်စာရေးကလေး လှဖေကိုယ်တိုင်ရေးတာလို့ မင်းပြောတယ်နော်။ တော်တော် တော်တဲ့လူငယ်လေးပဲ။ တက်လမ်းအများကြီးရှိတဲ့သူငယ်ကလေး။ အစိုးရဟိုက်စကူးတွေဟာ အချိန်ဖြုန်းတာသက်သက်ပဲ ဆိုတာမျိုး၊ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ လာမပြောနဲ့တော့ကွာ။ လှဖေ၊ စာရေးအလုပ်ကို ရရစေမယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီဆောင်းပါးနဲ့ပဲ တော်လောက်ပြီလို့ ထင်ပါသလား ဘုရား”

ဦးဖိုးကြင်က ချက်ချင်းအဖြေမပေးချေ။ သူ့ထံမှ ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် တရှူးရှူးတရှဲ့ရှဲ့မြည်သံများပေါ်ထွက်လာသည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထရန်ကြိုးပမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘသိုက်သည် ထိုအသံမျိုးနှင့် နားယဉ်နေသူဖြစ်ရာ ခန်းဆီးနောက်ဘက်မှ ထွက်လာသည်။ သူနှင့်ကိုဘစိန်တို့သည် ဦးဖိုးကြင်၏ချိုင်းနှစ်ဖက်အောက်သို့ တစ်ယောက်တစ်ဖက် လက်သွင်း၍ ထိုင်အောင် ထူပေးလိုက်၏။ ဦးဖိုးကြင်သည် ငါးတောင်းကိုရွက်လာသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်၊ ငါးတောင်းကို ထိန်းနိုင်ရန်ကြိုးပမ်းနေသလို သူ့ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ကို သူ့ခြေထောက်ပေါ်၌ ထိန်းထားနိုင်အောင် အနည်းငယ် ရပ်တန့်၍ ကြိုးပမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက ဘသိုက်အား လက်ပြုပြီး နှင်လွှတ်လိုက်၏။

“မလုံလောက်သေးဘူး”

သူက ဘစိန်၏ အမေးစကားကို ဖြေလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မလုံလောက်သေးဘူး။ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါကတော့ ကောင်းသောစခြင်းပေါ့ကွာ။ ကဲ နားထောင်”

သူသည် ကွမ်းသွေးများကို ထွေးထုတ်ရန် ဝရန်တာလက်ရန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်လျက် ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်နှင့် ဝရန်တာပေါ်တွင် ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်လိုက်သည်။ သူ၏ ကြီးမားသော ပေါင်တံအချင်းချင်းပွတ်တိုက်မှုကြောင့် သူသည် အနည်းငယ်

လိမ်လိမ်လိမ်ဖယ်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် လမ်းလျှောက်ရင်း အစိုးရရုံးများ၌
ငြောလေ့ပြောထရှိသော ပုံစံအတိုင်းမြန်မာစကားလုံးနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားလုံး
ထဲ နေ့နေ့ချစ် ပြောသွားလေတော့သည်။

- "တို့ ဒီကိစ္စကို အစက ပြန်ပြီးသုံးသပ်ကြရအောင်။ တို့က ထောင်ပိုင်
ငြောတာဝန်ကိုပါ (ပူးတွဲ) ထမ်းဆောင်ရတဲ့ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘရာ
ဆွာမီကို ဘက်ပေါင်းစုံက ထိုးစစ်ဆင်ကြမှာမဟုတ်လား။ တို့က သူ့အကြောင်း
မကောင်းသတင်းလွှင့်မယ်။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖျက်ဆီးမယ်။ နောက်ဆုံးကျ
တော့ သူ့ကို တစ်သက်လုံးနာလန်မထူနိုင်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်မယ်။ ဒီကိစ္စဟာ
တော်တော်ကလေး သိမ်မွေ့ဖို့လိုတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုပဲ"

"မှန်လှပါ ဝန်ထောက်မင်း"

"သိပ်ပြီး အန္တရာယ်ဖြစ်စရာတော့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို
ခပ်ဖြည်းဖြည်းလုပ်မှဖြစ်မယ်။ တို့က ပုလိပ်ကလေးတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ်
စာရေးကလေးတစ်ယောက်ကို အမှုလုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အထက်တန်းအရာရှိ
တစ်ယောက်ကို အမှုလုပ်တာဆိုတော့ အဲဒီအထက်တန်းအရာရှိဟာ ကုလား
လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့တိုင်အောင် စာရေးကလေးတစ်ယောက်ကို အမှု
လုပ်တာနဲ့တော့ မတူဘူး။ စာရေးကလေးတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခရောက်အောင်
ဘယ်လိုလုပ်သလဲ။ လွယ်ပါတယ်။ တိုင်စာတစ်စောင်ပို့လိုက်မယ်။ သက်သေ
က နှစ်ဒါဇင်လောက်နဲ့ဆိုရင် အလုပ်ပြုတ်ပြီး ထောင်ကျသွားမှာပဲ။ ဒါပေမယ့်
ခုကိစ္စက အဲဒီလို လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ရှိရမယ်။ အုတ်အော်
သောင်းတင်းမဖြစ်စေရဘူး။ အထူးသဖြင့် ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ
မဖြစ်စေရဘူး။ ပြန်ပြီး ချေပနိုင်တဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေ မရှိစေရဘူး။ ဒါပေမယ့်
သုံးလအတွင်း ကျောက်တံတားမှာရှိတဲ့ မျက်နှာဖြူတိုင်းရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ
ဒီဒေါက်တာဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ စွဲသွားအောင် လုပ်ရမယ်။ ငါက
သူ့ကို ဘာနဲ့စွပ်စွဲမလဲ။ ဒီဆရာဝန်က လုံးဝလာဘ်မစားတဲ့အတွက် လာဘ်စား
မှုနဲ့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ"

ဘစိန်က ဖြေလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်မျိုးတို့က ထောင်ဆူအောင် စီစဉ်ပေးလို့ရနိုင်စရာ ရှိပါ

၂၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

တယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆရာဝန်ကို အပြစ်တင်ကြမှာပဲ”

“မဖြစ်ဘူး။ သိပ်အန္တရာယ်များလွန်းတယ်။ ထောင်ဝါဒါတွေက ရိုင်းဖယ်သေနတ်တွေနဲ့ အရပ်ရစ်မျက်နှာ လျှောက်ပစ်ကြတာမျိုး ငါမကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း အဲဒီကိစ္စက အကုန်အကျများလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် သူဟာ အစိုးရကို အကြည်ညိုပျက်အောင် ဝါဒဖြန့်တဲ့လူ အစိုးရအပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့သူ ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိပ်ရှင်းနေပြီ။ ဒီဆရာဝန်ဟာ သစ္စာမရှိတဲ့ အပြင် မျက်နှာဖြူဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်တွေ ဝင်နေတယ်ဆိုတာ မျက်နှာဖြူတွေက ယုံကြည်လာအောင် တို့က ဖန်တီးပေးရမယ်။ ဒါက လာဘ်ယူတဲ့ကိစ္စထက် အများကြီးပိုဆိုးတယ်။ သူတို့က တိုင်းရင်းသားအရာရှိတစ်ယောက်ဟာ လာဘ်စားမှာပဲလို့ လက်ခံထားကြတာ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို သစ္စာမဲ့တယ်လို့ တစ်ချက်ကလေး သံသယဖြစ်လိုက်ရုံနဲ့ အဲဒီလူဟာ ပျက်စီးပြိုလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့”

ဘစိန်ဟာ ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“အဲဒါကို သက်သေပြဖို့ တော်တော်ခက်မှာပဲ။ ဒီဆရာဝန်က မျက်နှာဖြူတွေအပေါ်မှာ သိပ်သစ္စာရှိတဲ့လူ။ မျက်နှာဖြူတွေအကြောင်း မကောင်းပြောရုံနဲ့ စိတ်ဆိုးလာတတ်တယ်။ အဲဒါကို မျက်နှာဖြူတွေက သိလိမ့်မယ်လို့ ဝန်ထောက်မင်းက မတွေးမိဘူးလား။”

“မဟုတ်လိုက်တာကွာ။ ဘယ်လိုမှ မဟုတ်လိုက်တာ။”

ဦးဖိုးကြင်က စိတ်အေးလက်အေး ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်မျက်နှာဖြူတွေကမှ သက်သေသက္ကာယတွေကို ဝရုစိုက်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ အသားမည်းတယ်ဆိုရုံနဲ့ သံသယဟာ သက်သေအထောက်အထားပဲကွ။ ပစ်စာနည်းနည်းလောက်ပို့လိုက်ရင်၊ သိပ်ကိုထိရောက်သွားလိမ့်မယ်။ တို့လုပ်ရမှာကတော့ ထပ်ခါတလဲလဲ စွပ်စွဲဖို့ပဲ။ မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ဆိုရင် အဲဒီလို လုပ်ရတယ်ကွ။ မျက်နှာဖြူတိုင်းဆီကို ပစ်စာတွေတစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် တစ်လှည့်စီပို့ရမယ်။ အဲ သူတို့က သိပ်ကိုသံသယဖြစ်လာကြပြီဆိုရင် . . .”

ဦးဖိုးကြင်သည် နောက်ဘက်တွင် ပစ်ထားသော ပုတိုတိုလက်တစ်

ဖက်ကို ရှေ့ဘက်သို့လွှဲလိုက်ပြီးနောက် လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်၏။ သူ့တ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“တို့က မြန်မာမျိုးချစ်သတင်းစာထဲက ဒီဆောင်းပါးနဲ့အလုပ်စလုပ်ကြမယ်။ ဒီဆောင်းပါးကို မျက်နှာဖြူတွေဖတ်ရတဲ့အခါကျရင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်တဲ့အထိ ဒေါသဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။ အဲလေ နောက်တစ်ကွက်ကတော့ အဲဒီဆောင်းပါးကိုရေးတာ ဆရာဝန်ပဲဆိုတာ ယုံကြည်လာအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“မျက်နှာဖြူတွေထဲမှာ သူ့မိတ်ဆွေတွေရှိနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီကိစ္စဟာ ခက်ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် သူ့ဆီကို အားလုံးသွားကြတယ်။ အခုဆောင်းတွင်းတုန်းက မစ္စတာမက်ဂရီကာရဲ့ လေပွတဲ့ရောဂါကို သူကုပေးခဲ့တာပဲ။ သူတို့အားလုံးက ဘာရာဆွာမိဟာ သိပ်တော်တဲ့ ဆရာဝန်ပဲလို့ လက်ခံထားကြကြောင်း ကျွန်တော်မျိုး သိရပါတယ်။”

“ကိုဘစိန်၊ မျက်နှာဖြူတွေရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို မင်းသိပ်မသိဘဲကိုး။ မျက်နှာဖြူတွေ ဘာရာဆွာမိဆီကို သွားကြတယ်ဆိုရင် ကျောက်တံတားမှာ တခြားဒေါက်တာမရှိလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်မျက်နှာဖြူမဆို အသားမည်းတဲ့လူတွေအပေါ်မှာ လုံးဝအယုံအကြည်မရှိကြဘူး။ ပစ်စာဘယ်လောက်အထိ ပစ်ရမလဲဆိုတာပဲ အရေးကြီးပါတယ်ကွာ။ သူ့ကို ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ တစ်ယောက်မှ မကျန်အောင် သိပ်မကြာခင်၊ ငါကပဲ ကြည့်ပြီး စီမံလိုက်ပါ့မယ်”

ကိုဘစိန်က ပြောလိုက်သည်။

“သစ်ကုန်သည် မစ္စတာဖလိုရီရှိသေးတယ်ဘုရား။ သူက ဒေါက်တာနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့သူပဲ။ သူ့ကျောက်တံတားမှာရှိနေတဲ့အချိန်ဆိုရင် ဒေါက်တာအိမ်ကို နေ့တိုင်းသွားတာတွေ့ရပါတယ်။ သူက ဒေါက်တာကို ဖိတ်ပြီးညစာကျွေးတာတောင် နှစ်ခါရှိသွားပြီ”

“အေး ဒီတစ်ခါ မင်းပြောတာ မှန်သွားပြီ။ တကယ်လို့ ဖလိုရီဟာ ဒေါက်တာရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုရင် အဲဒါက တို့ကိုအန္တရာယ်ပြုလာစရာအကြောင်းရှိတယ်။ သူတို့ပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းက ဘယ်လိုပါလိမ့်။

၂၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဂုဏ်သိက္ခာတဲ့။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာစပေါ်လာပြီဆိုရင် ဖလိုရီက သူ့မိတ်ဆွေကို ခပ်မြန်မြန်စွန့်ခွာသွားလိမ့်မယ်။ ဒီလူတွေဟာ တိုင်းရင်းသားတွေအပေါ် သစ္စာရှိတတ်တဲ့လူမျိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း ဖလိုရီဟာ လူကြောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ ငါသိထားတယ်။ ငါ ဖလိုရီကို အပိုင်ကိုင်နိုင်ပါတယ်။ မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်က မက်ဂရီကာရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်ပေးဖို့ပဲ ကိုဘစ်နဲ့။ သူ မကြာသေးခင်က တိုင်းမင်းကြီးဆီကို အတွင်းစာ ရေးသေးသလား။”

“သူ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ရေးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးတို့က အဲဒီစာကို ရေနှေးငွေနှဲ့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ သိပ်အရေးမကြီးတဲ့စာဆိုတာကို တွေ့ရပါတယ်။”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် သူရေးစရာရှိလာအောင် စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့။ ပြီးတော့လဲ သူက ဒေါက်တာကို သံသယဖြစ်လာတာနဲ့ တပြိုင်နက် မင်းကိုငါပြောထားတဲ့ ဟိုကိစ္စအတွက် အချိန်ကောင်းပဲပေါ့ကွာ။ မက်ဂရီကာ ပြောပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် ငါတို့က ခဲတစ်လုံးနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင်ရအောင်ပစ်ကြတာပေါ့။ ဟား ဟား ဟား။”

ဦးဖိုးကြင်၏ ရယ်သံမှာ ဝမ်းဗိုက်ထဲက လှိုက်၍ လှိုက်၍ တက်လာသော ချောင်းမဆိုးခင်သလိပ်ကပ်နေသည့်အသံပမာ ရွံ့စရာကောင်းလှပေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရယ်သံမှာ ကလေးဆံလှသည်သာမက မြူးနေပုံပေါက်နေသည်။ သူသည် ဟိုကိစ္စအကြောင်း ဆက်မပြောပါ။ ထိုကိစ္စမှာ ဝရန်တာ၌ပင် မဆွေးနွေးသင့်အောင် လျှို့ဝှက်အပ်သောကိစ္စဖြစ်ပေသည်။ သူ့အား ခေါ်ယူဆွေးနွေးသည့်ကိစ္စမှာ ဆုံးခန်းတိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သော ဘစ်နီက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ခပ်တောင့်တောင့် ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ဝန်ထောက်မင်း တခြားခိုင်းစရာကိစ္စများရှိပါသေးသလား။”

သူက မေးလိုက်သည်။

“မစွတာမက်ဂရီတာ ‘မြန်မာမျိုးချစ်’ သတင်းစာကို မတွေ့တွေ့အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ မင်းက လှဖေကို ဝမ်းကိုက်တယ်လို့ အကြောင်းပြပြီး ရုံးကခွင့်ယူခိုင်းလိုက်ပါ။ ငါ သူ့ကို ပစ်စာတွေ ရေးခိုင်းစရာရှိတယ်။ လော

လောဆယ်မှာတော့ ဒါလောက်ပါပဲ။”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ ဝန်ထောက်မင်း။”

“မင်းကို ဘုရားမပါစေကာ”

ဦးဖိုးကြင်က အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်ပြီး၊ ဘသိုက်အား ချက်ချင်းလှမ်း
ခေါ်လိုက်ပြန်၏။ ဦးဖိုးကြင်သည် တစ်နေ့လုံးလုံး အချိန်ကိုလုံးဝဖြုန်းသူမဟုတ်
ပါ။ သူသည် ဧည့်သည်များကို ခပ်မြန်မြန်တွေ့လိုက်သည်။ ထို့နောက်
တောသူမကလေး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ထိုမိန်း
ကလေးအား သူ မမှတ်မိကြောင်းပြောပြီး တစ်ပြားမှမပေးဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်
သည်။ ယခု နံနက်စာစားရန်အချိန်ကျရောက်လေပြီ။ နံနက်တိုင်း ယခုအချိန်
တွင် မှန်မှန်ဒုက္ခပေးလေ့ရှိသော ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
သည့်ဝေဒနာက သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ဒုက္ခပေးစပြုလေပြီ။ သူက ကမန်းကတန်းနှင့်
လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဘသိုက်၊ ဟေ့ ဘသိုက်။ ခင်ခင်၊ ငါ့မနက်စာကို ခပ်မြန်မြန်ပြင်
ပေးကြကွာ။ ငါ သိပ်ဆာနေပြီ။”

ခန်းဆီး၏နောက်ဘက် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထမင်းလေ့ကြီးတစ်လုံး၊
ဟင်းများ၊ ပုစွန်ကြော်နှင့် သရက်သီးစိတ်များထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြား
တစ်ဒါဇင်တင်ထားသည့် စားပွဲတစ်လုံးကို ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေကြသည်။
ဦးဖိုးကြင်သည် စားပွဲဆီသို့ လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ်နှင့် သွားပြီးနောက်၊ ပါးစပ်က
တအစ်အစ်အသံပြု၍ ထိုင်ချလိုက်ကာ ထမင်းကိုချက်ချင်းစားတော့သည်။
သူ့ဇနီးမခင်က သူ့နောက်က မတ်တပ်ရပ်ရင်း သူ့ကို ပြုစုပေးနေသည်။
မခင်သည် အသက် ၄၅ နှစ်ရှိပြီ။ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသားလတ်လတ်နှင့် ကြင်နာ
တတ်သူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးကြင်သည် ထမင်းစားနေစဉ်
မခင်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ချေ။ သူသည် ထမင်းပန်းကန်ပေါ်သို့ ခေါင်းကိုနိုးကပ်
စွာငုံ့ရင်း အသက်ခပ်ပြင်းပြင်းရှူ၍ ပေကျံနေသော လက်ချောင်းများနှင့်
ထမင်းကို ပလုပ်ပလောင်းစားနေသည်။ သူသည် ထမင်းစားတိုင်း ခပ်မြန်မြန်
နှင့် မက်မက်မောမော စားလေ့ရှိသည်သာမက၊ တနင့်တပိုး စားတတ်ပေ
သည်။ စားသောက်ပြီးစီးသွားသောအခါ ကျောမှီ၍ထိုင်လိုက်ပြီး လေးငါးကြိမ်

၂၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

လေချဉ်တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ် မခင်ကို ယူခိုင်း လိုက်လေသည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စီးကရက်ကို မည်သည့်အခါမှ သောက် လေ့မရှိပါ။ အရသာမရှိဟု ဆိုသည်။

ဦးဖိုးကြင်သည် ဘသိုက်၏ အကူအညီဖြင့် နုံးတက်ရာတွင် ဝတ်ဆင် သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်သည်။ ထို့နောက် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ရှည်လျား သော မှန်ကြိုးရှေ့တွင် ခေတ္တရပ်တန့်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူစွာ ကြည့်လိုက် သည်။ ထိုအခန်းမှာ ပျဉ်ကာထားသော အခန်းဖြစ်ပြီး အမိုးကို ကျွန်းတိုင်ကြီး နှစ်တိုင်ဖြင့် အောက်ကထောက်ပေးထားသည်။ ထိုအခန်းကို ဦးဖိုးကြင်က ပါလစ်သုတ်ထားသော ဘီရိုများ၊ ကုလားတိုင်များ၊ ပုံနှိပ်ထားသော ဘုရင့် မိသားစုရုပ်ပုံကားများနှင့် မီးသတ်ဆေးဗူးတစ်ဗူးတို့ဖြင့် ဘိုဆန်ဆန် ပြင်ဆင် ထားသည့်တိုင်အောင် ထိုအခန်းသည် မြန်မာအခန်းများနည်းတူ မသေမသပ် နှင့် မှောင်နေဆဲပင်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ထုံးများနှင့်ကွမ်းသွေးများ စွန်းပေနေသော ဝါးဖျာများ ခင်းထားသည်။

မခင်သည် အခန်းထောင့်ရှိ ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း အင်္ကျီတစ်ထည် ကို ချုပ်နေသည်။ ဦးဖိုးကြင်သည် သူ့ကျောဘက်ကို တစေ့တစောင်းမြင် အောင် မှန်ရှေ့တွင်ရပ်၍ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရန် ကြိုးပမ်းနေသည်။ သူသည် ပန်းရောင်ပိုးသားခေါင်းပေါင်း၊ ကော်တင်ထားသော ပိတ်ချောအင်္ကျီ၊ ပန်းရောင်ပေါ်တွင် အဝါရောင်ပန်းဖောက်ထားသော မန္တလေးအချိတ်ပုဆိုး တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူသည် ကြီးမားလှသော သူ့တင်ပါးပေါ်တွင် တင်းတင်းရင်းရင်းနှင့် ပြောင်ပြောင်လက်လက်ရှိနေသော ပုဆိုးကို မြင်ရ အောင် ကြိုးစားပမ်းစား နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်နေသည်။ သူ့ ကိုယ်ပေါ်၌ တိုးပွားလာသော အဆီအသားများသည် ကြီးကျယ်မှု၏ ပြယုဂ် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ထွားကျင်းမှုကို ဂုဏ်ယူသူဖြစ်သည်။ တစ်ချိန် က ဆင်းရဲငတ်ပြတ်နေခဲ့သော သူသည် ယခုအချိန်တွင် ချမ်းသာဝမ်းမြားပြီး (အခြားသူများက) ကြောက်လန့်ရသူတစ်ဦးဖြစ်နေလေပြီ။

သူက လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ ခင်ခင်၊ ငါ့ပုဆိုးအသစ်က နှစ်ဆယ့်နှစ်ရူးပီး ပဲပေးရတယ်ဆို

တော့ သက်သာတာပေါ့နော်။”

မခင်သည် ခေါင်းငုံ့ပြီး အင်္ကျီချုပ်နေသည်။ သူမသည် ရိုးသားပြီး ငွေကျသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးကြင်ကဲ့သို့ မျက်နှာဖြူတို့၏ စရိုက်ကို သဘော တွေ့သူမဟုတ်။ မခင်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဇိမ်ရှိရှိထိုင်တတ်သူ မဟုတ် ဝါ။ မခင်သည် တောသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ဈေးခြင်းတောင်းကိုရွက်၍ နံနက်တိုင်း ဈေးသွားလေ့ရှိသည်။ ညနေပိုင်းတွင်လည်း မြို့၏ကျက်သရေ ဆောင် ထုံးဖြူဖြူသုတ်ထားသည့်ဘုရားကို ပန်းခြံထဲတွင် ဒူးတုပ် ထိုင်ကန် တော့လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ မခင်သည် ဦးဖိုးကြင်၏ တိုးတိုးဖော်အတွင်းလူ ဖြစ်နေသည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။ မခင်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုဖိုးကြင်၊ ရှင်လည်း တစ်သက်လုံး မကောင်းတာတွေကို ချည်း လုပ်နေတာပဲနော်။”

ဦးဖိုးကြင်က လက်နှင့်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်သလဲကွ။ ငါကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အများကြီးလုပ်နေတယ် မဟုတ်လား။ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်ကွာ”

မခင်သည် ဦးဖိုးကြင်လုပ်သည့်ကိစ္စတစ်ခုခုကို သဘောမကျသည့် အခါမျိုးတွင် ခေါင်းမာမာနှင့် ဆန္ဒပြလေ့ရှိသည့်ပုံစံအတိုင်း၊ ပြန်ခေါင်းငုံ့ပြီး အင်္ကျီကို ဆက်ချုပ်နေသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုဖိုးကြင်ရယ်၊ ရှင် အဲဒီလို မကောင်းကြံတဲ့ကိစ္စတွေကို လုပ်ဖို့လိုသေးလို့လား။ ဝရန်တာပေါ်မှာ ရှင်နဲ့ကိုဘစ်န့်ပြောဆိုနေတာတွေကို ကျွန်မ ကြားပါတယ်။ ရှင်က ဒေါက်တာဆွာမိကို မကောင်းတာတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေတယ်။ ရှင်က သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ထိခိုက်စေချင်ရတာလဲ။ သူက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါရှင်”

“မင်းက ရုံးကိစ္စတွေကို ဘယ်လောက်များသိလို့လဲ။ ဒီဆရာဝန်က ငါ့အတွက် အနှောင့်အရှက်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ ပထမအချက်အနေနဲ့ သူက လာဘ်မစားဘူး။ ဒီတော့ ကျန်တဲ့လူတွေအတွက် ခက်ကုန်တာပေါ့။ ပြီးတော့ လဲ... အေးလေ... မင်းဦးနှောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ဉာဏ်မမှီတဲ့ကိစ္စတစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ်”

၂၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

“ကိုဖိုးကြင်၊ ရှင်ဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝရုံသာမက ဩဇာတိက္ကမလဲ ကြီးမားလှပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက ရှင်ကို ဘယ်လိုမှ ကောင်းကျိုးမပြုပါ ကလား။ ကျွန်မတို့ဆင်းရဲတုန်းက အခုထက်ပိုပြီး ပျော်ရွှင်ခဲ့တယ်။ ရှင် မြို့ပိုင် ဘဝနဲ့ ပထမဆုံးကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံးရှိလာခဲ့တဲ့အချိန်ကို ကျွန်မ ကောင်း ကောင်းသတိရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကြိမ်ပရိဘောဂအသစ်တွေနဲ့ ရွှေကလစ် တပ်ထားတဲ့ ရှင်ဖောင်တိန်အတွက် ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူခဲ့ကြရသလဲ။ ပြီးတော့လဲ အသက်ခပ်ငယ်ငယ်မျက်နှာဖြူအရာရှိကလေးအိမ်ကို လာလည် တုန်းကဆိုရင် ကျွန်မတို့အတွက် ဘယ်လောက်အထိ ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်ခဲ့ကြရ သလဲ။ ပျော်ရွှင်မှုသုခဆိုတာ ငွေမဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ရှင်က နောက်ထပ်ရလာ တဲ့ ငွေတွေကို ဘာလုပ်မှာမို့လဲ”

“မဟုတ်တာပဲဗျာ။ မင်းဖာသာမင်း အင်္ကျီချုပ်ပြီး ချက်တာပြုတ်တာ တွေနဲ့ပဲ အသာနေစမ်းပါ။ ရုံးကိစ္စကိုတော့ နားလည်တဲ့သူတွေအတွက်ပဲ ထားလိုက်စမ်းပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မမသိပါဘူး။ ကျွန်မက ရှင်စကားကို အမြဲတမ်း လိုက်နာနေတဲ့ ရှင်ဇနီးပါ။ ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ဖို့ဆိုတာမျိုး ကတော့ စောလွန်းတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ပိုပြီး ကုသိုလ်ရအောင် ကြိုးစားပါ ကိုဖိုးကြင်။ ရှင် ငါးအရှင်တွေဝယ်ပြီး မြစ်ထဲ သွားလွှတ်ပါလား။ အဲဒါလည်း ကုသိုလ်ရတာပဲရှင်။ ပြီးတော့လဲ ဒီကနေ့မနက် ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းခံကြွလာ တုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးထပ်ရောက်နေတယ်။ အဲဒီ ဘုန်းကြီးတွေအတွက် ဆွမ်းတကာလိုတယ်လို့ မိန့်ကြားသွားတယ်။ ရှင် အဲဒီ ဘုန်းကြီးတွေကို မလှူတန်းတော့ဘူးလား ကိုဖိုးကြင်။ ရှင်ကိုယ်တိုင်လှူမှ၊ ရှင် ကုသိုလ်ရမှာဆိုတော့ ကျွန်မ ဘာမှ မလှူလိုက်သေးဘူး။”

ဦးဖိုးကြင်သည် မှန်ရှေ့မှ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ မခင်၏တောင်းပန် စကားကို သူ့အနည်းငယ်နားဝင်သွားသည်။ သူသည် သက်သက်သာသာနှင့် ကုသိုလ်ရမည့်ကိစ္စမှန်သမျှကို လက်လွှတ်လေ့ရှိသူမဟုတ်ပါ။ သူ့မျက်စိထဲ တွင် သူပြုထားသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများသည် ငွေကို ဘဏ်တွင် အပ်ထား သကဲ့သို့ အမြဲတမ်းတိုးပွားနေမည်ဖြစ်သည်။ မြစ်ထဲတွင် ငါးလွှတ်သမျှ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၂၉

ဘုန်းတော်ကြီးများအား လှူတန်းသမ္မတို့သည် နိဗ္ဗာန်နှင့်တစ်လှမ်းပို၍နီးကပ်
လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တော်တော်ကျေနပ်စရာကောင်းသည့် အတွေးပင်ဖြစ်
သည်။ သူက ရွာသူကြီးယူလာသော သရက်သီးခြင်းကို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
သို့ပို့ရန် ပြောလိုက်သည်။

ယခု သူသည် အိမ်မှထွက်ပြီး လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာသည်။
စာတွဲများကိုကိုင်ထားသော ဘသိုက်သည် သူ့နောက်က ခပ်ရိုရိုလိုက်လာ
သည်။ သူသည် အဝါရောင်ပိုးထီးကိုဆောင်းရင်း ဝမ်းဗိုက်ကြီးကို ထိန်းထားနိုင်
အောင် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထားပြီး ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်လာသည်။ သူ့
ပန်းရောင်ပုဆိုးသည် နေရောင်ခြည်တွင် တလက်လက်တောက်နေသည်။
သူသည် ယနေ့အဖို့ အမှုများကို စစ်ဆေးရန် တရားရုံးသို့ သွားနေခြင်းဖြစ်
သည်။

ဦးဖိုးကြင် ထိုနေ့နံနက်အတွက် အလုပ်တာဝန်များကို စတင်ထမ်းဆောင်
ချိန်တွင် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိ၏ မိတ်ဆွေ၊ သစ်ကုန်သည်မစ္စတာဖလိုရီ
သည် ကလပ်သို့သွားရန် သူ့နေအိမ်မှ ထွက်ခွာလာသည်။

မစ္စတာဖလိုရီသည် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိသူဖြစ်သည်။
အရပ်မနိမ့်မမြင့်နှင့် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသူဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်သည် နက်
မှောင်တောင့်တင်းနေပြီး မည်းနက်နေသော နှုတ်ခမ်းမွှေးကို 'သ' ထားသူ
ဖြစ်သည်။ အသားအရည်က ဝါဖန့်ဖန့်ဖြစ်သော်လည်း နေလောင်ထားသော
ကြောင့် ညိုမှောင်နေသည်။ သူသည် ထိပ်မပြောင်သေးသည်သာမက သိပ်
မဝလွန်းသေးသောကြောင့် အသက်အရွယ်ထက်ပို၍ အိုစာသူမဟုတ်ချေ။
သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာသည် နေလောင်ခံထားရသည့်တိုင်အောင် ပါးပြင်
နှစ်ဖက်စလုံး ကျုံ့လှိုနေသည်သာမက မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်နေသော
ကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် အလွန်ညှိုးချိုးနေပုံရသည်။ သည်ကနေ နံနက်
သူ မုတ်ဆိတ်ရိတ်မလာခဲ့သည်မှာ သိသာလှသည်။ သူသည် ထုံးစံအတိုင်း
ရှုပ်အင်္ကျီဖြူ၊ ကာကီဘောင်းဘီတိုနှင့် ခြေအိတ်ရှည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထား
သော်လည်း နေကာမြက်ဦးထုပ်အစား၊ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ဖော့ဦးထုပ်
ကလေးကို မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပေါ် ရောက်သည်အထိ ဆွဲချပြီး ဆောင်းထား
သည်။ လက်ကောက်ဝတ်တွင် ခွပ်ရန် သားရေကွင်းတပ်ထားသော ဝါး
လက်ကိုင်တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ဖလိုဟု နာမည်ပေးထားသော

အနက်ရောင် ကော်ကာ စပင်နီရယ် (သင်္ဘော) ခွေးနက်မကလေးတစ်ကောင် က သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ပါလာသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းအချက်အလက်များသည် အဓိကကျသော အချက် အလက်များ မဟုတ်ပါချေ။ ဖလိုရီနှင့်ပတ်သက်၍ ပထမဦးဆုံး သတိထား မိစေမည့်အချက်မှာ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်တွင်ရှိနေသော မျက်လုံးထောင့်မှ နှုတ်ခမ်းထောင့်အထိ အကြည့်ရဆိုးလှသည့် လခြမ်းသဏ္ဍာန်မွှေးရာပါအမှတ် ကြီးဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာကို ဘယ်ဘက်မှကြည့်မည်ဆိုပါက အပြာရင့်ရောင် အမှတ်ကြီးသည် အမာရွတ်ကြီးနှင့်တူလှသောကြောင့် သူ့မျက်နှာကို ဒဏ်ရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရရှိထားသော သနားစရာမျက်နှာတစ်ခုပမာ မြင်ကြရ လိမ့်မည်။ သူသည် ထိုအမှတ်ကြီး၏ ကြောက်စရာကောင်းမှုကို နားလည် သဘောပေါက်ထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ဦးတည်းမနေရသည့် အချိန်မျိုးတွင် သူသည် မွေးရာပါအမှတ်ကြီးကို လူမမြင်အောင် အမြဲတမ်း ကြိုးစားဖုံးကွယ်နေရသောကြောင့် သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှသည် ဘေး တစောင်းချည်းသာ ဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။

ဖလိုရီ၏နေအိမ်သည် မိုင်ဒန် (စစ်ရေးပြကွင်း) ကွင်းထိပ်ရှိ သစ်တောစပ်တွင် ရှိနေသည်။ မိုင်ဒန်ကွင်းကြီးသည် ဂိတ်ဝမှစ၍ တဖြည်း ဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ နေလောင်ထားသော မြေကြီးအရောင်သည် ကာကီရောင်ပေါက်နေပြီး၊ တလက်လက်တောက်နေအောင် အဖြူရောင်သုတ် ထားသော ဘန်ဂလိုခြောက်လုံးသည် မိုင်ဒန်ကွင်းပတ်လည်တွင် ပြန့်ကြဲတည်ရှိ နေကြသည်။ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျော့၏ တစ်ဝက်လောက်တွင် တံတိုင်းဖြူ ခတ်ထားသော မျက်နှာဖြူသင်္ဘောတစ်ခုရှိပြီး ထိုသင်္ဘောခံဘေးတွင် သွပ်မိုး ထားသော ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိသည်။ ထိုဘုရားကျောင်း၏ ဟိုမှာ ဘက်တွင် မျက်နှာဖြူများကိုသာ အသင်းသားအဖြစ် လက်ခံသော ကလပ် အဆောက်အအုံတည်ရှိသည်။ တစ်ထပ်တည်းသာရှိသော ခပ်နိမ့်နိမ့် ထို သစ်သားအဆောက်အအုံကို လှမ်းကြည့်ခြင်းသည် ထိုမြို့ကလေး၏ တကယ့် အချက်အချာနေရာကို ကြည့်နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ မြို့တိုင်းတွင်ရှိသော မျက်နှာဖြူကလပ်များသည်

၃၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဗြိတိသျှလူမျိုးဘုန်းတန်ခိုးအာဏာရှင်များ အမှန်တကယ် ရုံးစိုက်ရာဌာနများ ပင် ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကလပ်များသည် တိုင်းရင်းသားအရာရှိများနှင့် သူဌေး သူကြွယ်များအတွက် လောကနိဗ္ဗာန်ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့က အသင်းသားအဖြစ်ပါ ဝင်ခွင့်ရရှိရန် အထူးတလည် ကြိုးပမ်းနေကြသော်လည်း ဝင်ခွင့်မရကြသော နေရာများပင်ဖြစ်ပေသည်။ ယခု ဤကလပ်သည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျောက်တံတားကလပ်သည် မြန်မာ နိုင်ငံရှိ မျက်နှာဖြူကလပ်များထဲတွင် အရှေ့တိုင်းသားများကို မည်သည့် အခါ ကမှ ဝင်ခွင့်မပြုခဲ့သော ကလပ်ဖြစ်သည်ဟု ဂုဏ်ယူကြားဝင့်စွာ ပြောလေ့ ပြောထရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကလပ်အဆောက်အအုံကို ကျော်လွန် သော် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသည် တငြိမ်ငြိမ်စိမ်းဆင်းနေပြီး နေရောင်ခြည်နှင့် ထိတွေ့သော နေရာများတွင် စိန်ပွင့်များလို တလက်လက် တောက်ပနေလေ သည်။ မြစ်ကြီး၏ ဟိုမှာဘက်တွင်မူ လယ်ကွင်းကြီးများသည် ညိုညိုဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသော တောင်ခြေအထိ ပျံ့ပျံ့ပျူးပျူးရှိနေကြလေသည်။

ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများ နေထိုင်ရာ မြို့ကလေးနှင့် တရားရုံး အအုံများ၊ အကျဉ်းထောင် စသည်တို့သည် ညာဘက်တွင် ရှိပြီး အများစုကို ညောင်ပင်အုပ်များက ကွယ်ထားကြသည်။ စေတီတော်မှ ထီးတော်ချွန်းချွန်း သည် ရွှေချထားသော လှံသွားပမာ၊ သစ်ပင်များပေါ်မှ ပေါ် ထွက်နေသည်။ ကျောက်တံတားမြို့ကလေးသည် မာကိုပိုလိုခေတ်မှ ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်အထိ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲမှုမရှိခဲ့သော အထက်မြန်မာနိုင်ငံမှ မြို့ကလေးတစ် မြို့ဖြစ်သည်။ ဤမြို့ကလေးတွင် မီးရထားလမ်းဆုံး ဘူတာရုံသာမရှိဟု ဆိုပါ က ဤမြို့သည် အလယ်ခေတ်တွင် ရာစုနှစ်တစ်ခေတ်လောက်အထိ အိပ်ပျော် နေဦးမည့် မြို့ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် အစိုးရက ခရိုင်တစ်ခရိုင်၏ ရုံးစိုက်ရာမြို့အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးလိုက်သည်။ ဤတွင် တိုးတက်မှု၏ ပြယုဂ် အဖြစ် တရားရုံးများကို ဆောက်ပေးလိုက်ရာ ဝဖီးဆူဖြိုးနေသော်လည်း အမြဲတမ်းလောဘကြီးနေသော ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ ပါပေါက်ဖွားလာတော့ သည်။ ဆေးရုံတစ်ရုံနှင့် စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၊ ဂျီဘရော်တာနှင့် ဟောင်ကောင်မြို့အကြားတွင် ဗြိတိသျှလူမျိုးများ ဆောက်လေ့ရှိသော ကြာရှည်

ခံမည့် အကျဉ်းထောင်တစ်ခု စသည်တို့ပေါ်ပေါက်လာသည်။ လူဦးရေမှာ အိန္ဒိယ လူမျိုးနှစ်ရာသုံးရာခန့်၊ တရုတ်လေးငါးခြောက်ဆယ်နှင့် ဥရောပ တိုက်သား ခုနစ်ယောက်အပါအဝင် စုစုပေါင်းလေးထောင်ခန့်ရှိသည်။ ၎င်း အပြင် မစ္စတာဖရန်စစ်နှင့် မစ္စတာဆင်မြူရယ်ဆိုသော ဥရောပ-အာရှကပြား နှစ်ယောက်လည်းရှိပေသေးသည်။ ထိုနှစ်ယောက်သည် အမေရိကန် ဘက်ပတ်သဘာဝသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ရှိမင်ကက်သလစ်သာသာနပြု ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှ မွေးဖွားလာကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမြို့တွင် ဈေးနားရှိ သစ်ပင်ပေါ်၌ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး နေထိုင်ပြီး နံနက်တိုင်း စားစရာများကို သစ်ပင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်၍ ယူလေ့ရှိသော အိန္ဒိယလူမျိုးဖက် (ဘုန်းတော်ကြီး) တစ်ပါးကလွဲ လျှင်၊ ထူးထူးခြားခြား ပြစရာလုံးဝမရှိချေ။

ဖလိုရီသည် တသမ်းသမ်းတဝေဝေနှင့် ဂိတ်ဝမှ ထွက်လာသည်။ သူသည် လွန်ခဲ့သောညက အရက်မူးခဲ့လေရာ ယခု တောက်ပလှသော နေရောင်ခြည်ကြောင့် မအီမသာဖြစ်နေသည်။ သူသည် တောင်ကုန်းကလေး ငါးအောက်ခြေသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ‘တော်တော်ကို မကောင်းတဲ့ အရပ် ဒေသပဲ’ ဟု စိတ်ထဲက တွေးလိုက်သည်။ သူ့ဘေးနားတွင် ခွေးမကလေးဖလိုမှ အပ အခြားမည်သူမျှမရှိသဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုရင်း ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းသော လမ်းအတိုင်း ဆင်းလျှောက်လာသည်။ သူသည် ခြောက်သွေ့နေ သော မြက်ပင်များကို လက်ကိုင်တုတ်နှင့်ရိုက်လာခဲ့သည်။ နံနက်ကိုးနာရီ ထိုးလုပြီ ဖြစ်သဖြင့် နေပူရှိန်သည် မိနစ်တိုင်းပို၍ပူပြင်းလာသည်။ ဦးခေါင်းကို ခေါင်းအုံးနှင့် မှန်မှန်အထုခံနေရသည့်ပမာ အပူရှိန်ကြောင့် သူ့ဦးခေါင်း သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ဖလိုရီသည် ကလပ်ထဲသို့ ဝင်ရကောင်းနိုးနိုး၊ ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိနှင့် တွေ့ရန်ထိုလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်ရကောင်း နိုးနိုးနှင့် ဝေခွဲ၍မရသောကြောင့် ကလပ်ဂိတ်ဝတွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် ထိုနေ့သည် မျက်နှာဖြူများအတွက် စာများရောက်ရှိလာတတ်သော နေ့ဖြစ်ကြောင်း သူ သတိရလိုက်သည်။ သတင်းစာများ ရောက်လာပေလိမ့် မည်။ သူသည် ကြယ်ပွင့်သဏ္ဍာန် ခရမ်းရောင်တိုင်ကပ်ပန်းများပွင့်နေသော နွယ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေမှုကြောင့် အဆမတန်ကြီးမားနေသော တင်းနစ်

၃၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

ကစားကွင်းနောက်ဘက်မှသစ်သား လိုက်ကာကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။

လမ်းဘေးဝဲယာတွင် နေရောင်ခြည်၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ရေရေလယ်လယ်မခံရသေးသော သရက်ထည်ပန်း၊ စာကလေးပန်းပင်၊ ပန်းချဉ်ပေါင်ပင်နှင့် ခေါင်းလောင်းပန်းစသော အင်္ဂလိပ်ပန်းပွင့်များသည် အရောင်အသွေးစုံ ဖူးပွင့်နေကြသည်။ ခေါင်းလောင်းပန်းပင်များသည် သစ်ပင်ကြီးများတမျှ ကြီးမားလှသည်။ ဤကလပ်တွင် မြက်ခင်းမရှိပါ။ ထီးကြီးများကဲ့သို့ ရဲရဲနီအောင် ဖူးပွင့်နေကြသော စိန်ပန်းပင်ကြီးများ၊ ပန်းရောင်တရုတ်စကားပင်များ၊ မရမ်းရောင် စက္ကူပန်းပင်များ၊ ကြက်သွေးရောင် ခေါင်ရန်းပန်းပင်များ၊ ပန်းရောင်တရုတ်နှင်းဆီပန်းပင်များ၊ အစိမ်းရောင်ရွက်လှပန်းပင်များနှင့် နူးညံ့လှသော မန်ကျည်းခက်များ ဝေဆာနေသည့် မန်ကျည်းပင်များသာ ရှိနေကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ဘက်အရောင်စုံများက တောက်ပလှသော နေရောင်ခြည်ထဲတွင် မျက်စိကျိန်းသွားစေလေသည်။ အဝတ်အစားကို ပါသည်ဆိုရုံမျှသာ ဝတ်ဆင်ထားသော မာလီတစ်ယောက်သည် ပန်းပင်ရေလောင်းသော ရေပုံးကိုကိုင်ရင်း ဥယျာဉ်ကြီးထဲ၌ လျှောက်သွားနေလေရာ ဝတ်ရည်ကို သောက်သုံးသည့် ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ပန်းခြံထဲ၌ လှုပ်ရှားနေသည်နှင့်ပင် တူနေပေသည်။

ကလပ်လှေကားပေါ်၌ နီဝါရောင်ဆံပင်၊ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထနေသော နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးကွာဝေးလွန်းလှသော မီးခိုးရောင်မျက်လုံးအစုံ၊ ခြေသလုံးသေးသေးနှင့် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားတစ်ယောက်သည် ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်ထဲတွင် လက်ထိုးထည့်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ခရိုင်ရာဇဝတ်ဝန်မင်း မစ္စတာဝက်စ်ဖီးလ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အလွန်ပျင်းရိငြီးငွေ့နေဟန်ဖြင့် ဖနောင့်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုဟန်ချက်ထားပြီး ရှေ့နောက်ယိမ်းထိုးနေသလို ထိုးထိုးထောင်ထောင် နှုတ်ခမ်းမွှေးများက နှာခေါင်းကိုလာထိနေအောင် နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့သို့စူးထားသည်။ သူ စကားပြောပုံပြောနည်းမှာ စစ်သားဆန်ဆန် ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်းရှိလှသည်။ သူပြောသမျှစကားလုံးတိုင်းသည် ပြက်လုံးထုတ်ရန် ရည်ရွယ်ရင်းဖြစ်သော်လည်း

သူ့အသံနေ အသံထားမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် လွမ်းစရာပင် ကောင်းနေသေးသည်။

“ဟဲ့လို၊ ငါ့လူ ဖလိုရီ၊ သိပ်ဆိုတဲ့ နံနက်ခင်းပဲနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒီလိုရာသီမျိုးမှာ၊ ဒီလိုဖြစ်မှာပဲလို့ မျှော်လင့်ထားရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။”

ဖလိုရီက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်က မွေးရာပါအမှတ်ကြီးကို ဝက်စဖိလ်း မမြင်အောင် ကိုယ်ကို ဘေးသို့ လှည့်ထားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ချီးမှပဲ။ ဒီလိုလမျိုးက တစ်နှစ်မှာ နှစ်လသုံးလ လောက်တောင် ရှိတယ်။ မနှစ်ကဆိုရင် ဇွန်လအထိ မိုးတစ်စက်မှမရွာဘူး။ ကောင်းကင်ကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ။ တိမ်တစ်စက်မှမရှိဘူး။ ကြွေရေ သုတ်ထားတဲ့ ပန်းကန်ပြားပြာပြာတစ်ချပ်ကျနေတာပဲ။ ဘုရား ဘုရား အခုချိန် ‘ပစ်ကာဒီလီ’ ကို ပြန်ရောက်မယ်ဆိုရင် မင်း ဘာမဆိုပုံအော့ပြီး ပေးမှာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတွေ ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီ။ ပန့်ချီ၊ ပင့်ကမ်းနဲ့ ပါရီဆင်းနီး၊ အဲဒါတွေကို ဖတ်ရတာ၊ ကိုယ့်ဇာတိကို သိပ်လွမ်းတာပဲ။ ဟုတ်တယ် မှုတ်လား။ ကဲ ရေခဲတွေကုန် မသွားခင် အထဲဝင်ပြီး ယမကာကလေးဘာလေး သောက်ကြရအောင်။ လက်ကာစတင်းကတော့ ယမကာထဲမှာ ဝင်စိမ့်ပြီး ရေတောင်ချိုးနေပြီ။ အချဉ် ပေါက်လောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။”

သူတို့နှစ်ယောက်အထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ကလပ်အတွင်းဘက်ကို ကျွန်းသားများနှင့် ကာရံထားပြီး ရေနံချေးစော်နံ့လှသည်။ ကလပ်အဆောက်အအုံတွင် အခန်းလေးခန်းတည်းသာ ဖွဲ့ထားသည်။ တစ်ခန်းမှာ မှိုတက်နေသော ဝတ္ထုစာအုပ်ငါးရာကို ထားရှိသည့် ပစ်စလက်ခတ်နိုင်လွန်းလှသော စာကြည့်တိုက်ခန်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခန်းတွင် ဟောင်းနွမ်းညစ်ပေနေသော ဘီလီယက်ခုံတစ်ခုံရှိသည်။ ပိုးကောင်များသည် နှစ်လုံးပေါက်လို့လို့ မီးလုံးများတစ်ဝိုက်တွင် ပျံဝဲနေကြပြီး အဝတ်ပေါ်တွင် တွယ်ကပ်နေတတ်ကြ

၃၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

သောကြောင့် ဘိလိယက်ခုံကိုလည်း အသုံးပြုခဲ့လှပေသည်။ ၎င်းပြင် ကျယ်ဝန်းသော ဝရန်တာနှင့် မြစ်ပြင်ကို မျက်နှာပြုထားသော ပိုကာခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းတို့လည်း ပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ယခုလို အချိန်မျိုး၌ ဝရန်တာတစ်လျှောက်လုံးကို ဝါးယင်းများနှင့် ကာထားလေ့ရှိသည်။ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်တွင် အုန်းဆံနှင့် ယက်ထားသော ဖျာကိုခင်းထားပြီး ကြိမ်ကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲများကို ချထားသည်။ ကြိုးဆွဲယပ်ကြိုးနှင့် ဆွဲပေးရသော ပန်ကာယပ်ကြိုးတစ်ခုသည် ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားရင်း နွေးနေသော လေထုထဲသို့ ဖုံးမှုန့် များကို ပက်ဖျန်းပေးနေလေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် အမျိုးသားသုံးယောက်ရှိနေသည်။ ပန်ကာအောက်ဘက်ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်၊ အနည်းငယ်ဝဖျိုးသော်လည်း ကြည့်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်လျက် သားရှိနေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖျစ်ညှစ်ရင်း ဝေဒနာကြောင့် ညည်းညူနေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ မစ္စတာလက်ကာစတင်း ဖြစ်ပြီး သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ဒေသဆိုင်ရာ မန်နေဂျာဖြစ်သည်။ ယမန်နေ့ညက အမူးလွန်ခဲ့သောကြောင့် ထိုဒဏ်ကို ယခုခံစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။ အခြားသစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ဒေသဆိုင်ရာ မန်နေဂျာမစ္စတာအဲလစ်(စ်)ကမူ ကြော်ငြာသင်ပုန်းရှေ့တွင်ရပ်ကာ ကြော်ငြာစာတချို့ကို မနှစ်ခြိုက်ဟန်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်လေ့လာနေသည်။ သူသည် ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးကွေးဖြစ်သည်။ အသားအရေမွဲခြောက်ခြောက်နှင့် တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ခေတ္တသစ်တောအရေး ပိုင်မစ္စတာမက်စ်ဝဲလ်ကမူ ပက်လက်ကုလားထိုင်ရှည်ကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း ‘ဖီးလ်’ စာစောင်ကို ဖတ်ရှုနေလေရာ၊ အရိုးအဆစ်ကြီးမားလှသော ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနှင့်အမွှေးအမျှင်ထူသော လက်ဖျံနှစ်ဖက်ကိုသာ မြင်နေကြရလေသည်။

“ဟောဒီ၊ လူဆိုးအဘိုးကြီးကို ကြည့်ကြစမ်းပါ”

ခရိုင်ရားဇဝတ်ဝန်မင်းမစ္စတာဝက်စ်ဖီးလ်က မစ္စတာလက်ကာစတင်းကို ချစ်ခင်ဟန်ဖြင့် ပခုံးမှဆွဲထူပြီး ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။

“လူငယ်တွေအတွက် စံနမူနာပြနေတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ မင်း အသက် လေးဆယ်ကျော်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ရတာပေါ့ကွာ။”

မစ္စတာလက်ကာစတင်းသည် ညည်းညူသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ရာ ထိုအသံသည် ဘရန်ဒီဆိုသော အသံနှင့်တူနေပုံရလေသည်။

ဝက်စ်ဖီလ်းက ပြောလိုက်ပြန်၏။

“သနားစရာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါပဲကွာ။ အရက်ကြောင့် ကျဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်ပေါ့။ သူ့မွေးညှင်းပေါက်တွေထဲက အရက်တွေ စိမ့်ထွက်နေ တာကို ကြည့်စမ်းပါ။ ခြင်ထောင်မပါဘဲ အိပ်တတ်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက် ကိုတောင် သတိရမိသေး။ ဘာဖြစ်လို့ ခြင်ထောင်နဲ့ မအိပ်သလဲလို့ သူ့တပည့် ကို မေးကြည့်တော့ သူ့တပည့်က “ညကျရင် ဆရာသမားက ခြင်ကိုက်တာကို သတိမထားမိအောင် မူးနေလေ့ရှိတယ်။ မနက်ကျတော့ ခြင်တွေက ဆရာ သမားကို သတိမထားမိအောင် မူးနေကြပြီလေ” တဲ့။ ကဲ သူ့ကိုကြည့်ပါဦး။ မနေ့ညတုန်းက အရက်မူးအောင်သောက်ထားတယ်။ အခုထပ်တောင်းနေပြန် ပြီ။ သူ့တူမလေးတစ်ယောက်လဲ သူနဲ့အတူတူလာနေဖို့ရှိတယ်။ ဒီကနေ့ည ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား လက်ကာစတင်း”

အဲလစ်(စ်)က လှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ ယစ်ထုပ်ကြီးကိုသွားမနှောင့်ရှက်ကြနဲ့ဗျာ”

သူ့အသံတွင် အမြင်ကတ်စရာကောင်းသော ကော့ကနီလေသံပါနေ သည်။ မစ္စတာလက်ကာစတင်းထံမှ ညည်းညူသံတစ်ချက် ထွက်လာပြန်၏။

“တူမကလေး... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်ကို ဘရန်ဒီနည်းနည်းလောက် ပေးကြစမ်းပါဗျာ။”

“စားပွဲအောက်မှာ မှောက်လျက်လဲနေတဲ့ ဦးလေးကို တစ်ပတ်မှာ ခုနစ်ကြိမ်မြင်ရတဲ့အတွက် တူမလေးပညာတိုးတာပေါ့ဗျာ။ ဟေ့ ဘတ်တလာ လက်ကာစတင်းသခင်အတွက် ဘရန်ဒီ ယူခဲ့စမ်း”

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် နက်မှောင်ပြီး အရည်လဲ့နေသော မျက်လုံးပတ် လည်၍ အဝါရောင်ဆိုးထားသော အိန္ဒိယနိုင်ငံတောင်ပိုင်းသား ဘက်တလာ သည် ကြေးဝါလင်ပန်းပေါ်တွင် ဘရန်ဒီဖန်ခွက်ကို တင်၍ယူလာသည်။

၃၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဖလိုရီနှင့် ဝက်စမီးလ်တို့က ဂျင်အရက်ကို မှာလိုက်ကြ၏။ မစ္စတာလက်ကာ စတင်းသည် ဘရန်ဒီသုံးလေးငွန်းခန့်ကို မျိုချလိုက်ပြီးနောက် ပို၍ စိတ်ပျက် ဟန်ဖြင့် ညည်းညူရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကျောမှို၍ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ သူသည် ဆူဖြိုး၍ အကင်းပါးပုံရသော မျက်နှာနှင့် သွားပွတ်တံ နှုတ်ခမ်းမွှေးရှိ သူဖြစ်သည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေချင်သည်ကလွဲ၍ ကြီးကျယ်ထွန်းကားလှစိတ် အလျဉ်းမရှိသော လူရိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီးဖြစ်သူက သူ့အား အဖြစ်နိုင်ဆုံးနည်းဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ ထိုနည်းမှာ သူ့အား မျက်စိ အောက်က တစ်နာရီ နှစ်နာရီထက်ပို၍ အပျောက်မခံသောနည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ပြီးကာစ တစ်နှစ်အကြာတွင် သူမသည် ခင်ပွန်း သည်နှင့် တစ်ကြိမ်သာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့် ခွဲခဲ့ဖူးသည်။ သူမသည် နေအိမ် သို့ ပြန်ရောက်ရမည့်နေ့ရက်ထက် တစ်ရက်စောပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာ လေရာ အလွန်အကျွံဖူးနေသော မစ္စတာလက်ကာစတင်းကို မြန်မာအမျိုး သမီးတစ်ဦးက ဝိစကီပုလင်းကို ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်ပေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။ ထိုအချိန်ကစ၍ “ကြွက်တွင်းဝက ကြောင်ပမာ” စောင့်ကြပ်သည်ကို ခံနေရသည်ဟု မစ္စတာလက်ကာစတင်းက မကျေမနပ် ပြောလေ့ရှိသလို ဇနီးဖြစ်သူက မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့် ရှုနေလေ တော့သည်။ သို့တိုင်အောင် မစ္စတာလက်ကာစတင်းအဖို့ ကသုတ် ကရက်နှင့် တိတ်တခိုးပျော်ခဲ့ရသော အချိန်ကလေးများလည်း အတော်အတန်ရှိခဲ့ဖူး ပါသည်။

မစ္စတာလက်ကာစတင်းက ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဒီမနက်ကျမှ ခေါင်းကလည်းကိုက်လိုက်တာ၊ ဝက်စမီးလ်ရေ အဲဒီ ဘက်တလာကို ထပ်ခေါ်ပေးစမ်းပါဦး။ ကျုပ်မိန်းမ ဒီကိုရောက်မလာခင် နောက်ထပ် ဘရန်ဒီတစ်ခွက်သောက်ရမဖြစ်မယ်။ ကျုပ်တို့တူမ ဒီကို ရောက် လာရင် ကျုပ်တစ်နေ့ကို အရက်လေးပက်ပဲ သောက်ရတော့မယ်လို့ ကျုပ် မိန်းမက စည်းကမ်းထုတ်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပုပ်သိုးကုန်ကြ ပါစေဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး အပြောင်အပြက်တွေ ရပ်တန်းကရပ်ပြီး

ဟောဒါကို နားထောင်ကြပါဦး”

အဲလစ်(စ်)က မကျေမချမ်းပြောလိုက်၏။ သူသည် ပါးစပ်ဟလိုက် သည်နှင့်တပြိုင်နက် တစ်ယောက်ယောက်ကို စော်ကားသည့်သဘောမျိုး ခြေစုံခြေစုံအောင် ထူးထူးခြားခြားပြောတတ်သော ညဉ့်ရိုသူဖြစ်သည်။ သူက ခပ်ငေါ့ငေါ့တော့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သလို ကော့တနီလေသံကို ပိုဝဲအောင် တမင် ‘လုပ်’ ၍ ပြောလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

“မက်ဂရီကာရဲ့ ဟောဒါကြော်ငြာကို တွေ့ပြီးကြပြီလား။ လူတိုင်းနှစ် သက်တဲ့တိစ္ဆာကလေးပဲဟေ့။ မက်စ်ဝဲလ်ထပြီး နားထောင်စမ်း”

မက်စ်ဝဲလ်က ‘ဖီးလ်’ စာစောင်ကို အောက်သို့နှိမ့်ချလိုက်၏။ သူ သည် ပြောင်းဖူးမွေးရောင်ဆံပင်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါး-နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ထက် ပိုမကြီးသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ရာထူးနှင့်ဆိုင်ပါက အလွန်ငယ်ရွယ်သူပင်တည်း။

အဲလစ်(စ်)သည် ထိုကြော်ငြာစာရွက်ကို ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှ ဆတ် ကနဲ ဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျယ်လောင်စွာ ဖတ်တော့သည်။ ထိုကြော်ငြာစာကို အရေးပိုင်၏တာဝန်အပြင် ကလပ်အတွင်းရေးမှူးတာဝန်ကိုပါ ပူးတွဲထမ်း ဆောင်နေရသော မစ္စတာမက်ဂရီကာက ကပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟောဒါကိုပဲ နားထောင်ကြဗျာ။” ဤကလပ်၌ အရှေ့တိုင်းသား များသည် မင်းဘားအဖြစ်ပါဝင်ခွင့်မရသေးချေ။ ယခုအချိန်တွင် ဂေဇက်ဝင် မျက်နှာဖြူ သို့မဟုတ် တိုင်းရင်းသားများအား မျက်နှာဖြူကလပ်အများစုက မင်းဘားအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ပြုကြပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့က လည်း ထိုအလေ့အထကို ကျောက်တံတားမြို့၌ စတင်သင့်ပြီဆိုသော အကြံပြုချက်ကို ရရှိထားပေသည်။ ထိုကိစ္စကို နောက်တစ်ကြိမ်ကျင်းပမည့် သင်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကြီး၌ ဆွေးနွေးနိုင်ရန် တင်ပြမည်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းပြောရမည်ဆိုပါက... ကဲ ကျန်တာတွေကိုတော့ ဆက်ဖတ်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ပြောချင်တဲ့ သဘောက ဒီလိုပါ။ သူက ကျုပ်တို့ရဲ့စည်းကမ်းတွေကို ဖောက်ဖျက်ပြီး လူမည်းတစ်ယောက်ကို ကလပ်မှာ ဝင်ခွင့်ပြုပါလို့ ပြောနေတာဗျ။ ဥပမာ ပြောရရင် ချစ်လှစွာသော ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိလို့ပဲ ဆိုပါစို့ဗျာ။ ဘရစ်ချ်

(ဖဲကစားတဲ့) စားပွဲပေါ်က ကျော်ပြီး ခင်ဗျားနှာခေါင်းထဲကို ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ တထောင်းထောင်း ဝင်လာစေမယ့် ဗိုက်ရွဲရွဲနဲ့ လူမည်းတွေပေါ့ဗျာ။ စဉ်းစား ရုံနဲ့တင် အော်ဂလီဆန်တယ်။ ခု ကိစ္စမှာတော့ ကျုပ်တို့တွေအားလုံး စုပေါင်းပြီး ချက်ချင်းတွန်းလှန်ရလိမ့်မယ်။ ကဲ ဝက်စ်ဖီး၊ ဖလိုရီ ခင်ဗျားတို့ကကော ဘာပြောကြမလဲ။”

ဝက်စ်ဖီးလ်က ပညာရှိဆန်ဆန် ပခုံးကို တွန်ပြလိုက်၏။ သူသည် စားပွဲတွင် ဝင်လိုက်ပြီး အနံ့ပြင်းသော အနက်ရောင်မြန်မာဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်သည်။

“အောင့်အီးပြီး သည်းခံရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။”

ဝက်စ်ဖီးစ်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒီတိုင်းရင်းသားတွေဟာ အခုဆိုရင် ကလပ်တွေမှာ ဝင်ခွင့်ရကုန် ကြပြီ။ အဲဒီလို ဝင်ခွင့်ပြုတဲ့အထဲမှာ ပဲခူးကလပ်တောင်ပါတယ်လို့ ကျုပ်ကို ပြောကြတယ်။ ဒါကတော့ ဒီနိုင်ငံမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံပဲလေ။ ခင်ဗျားတို့လဲ သိသားပဲ။ သူတို့ကို တောင့်ခံခဲ့တဲ့ကလပ်တွေထဲမှာတော့ ကျုပ်တို့ကလပ်ဟာ နောက်ဆုံးကလပ်ဖြစ်နိုင်စရာရှိပါရဲ့။”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီး တောင့်ခံထားကြမယ်။ ဒီကလပ် ထဲမှာ လူမည်းတစ်ယောက်ကို မမြင်ရခင် ကျုပ် မြောင်းထဲဆင်းအသေခံသွား မယ်။”

အဲလစ်သည် ခဲတံတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက်၊ ကြော် ငြာစာရွက်ကို ကြော်ငြာသင်ပုန်းတွင် ပြန်ကပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မက်ဂရီ ကာ၏ လက်မှတ်နံဘေးတွင် ဆဲရေးတိုင်းထွာသော စာလုံးနှစ်လုံးကို ရေးလိုက် သည်။

“သူ့စိတ်ကူးကို ကျုပ်တို့က အဲဒီလို ထင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ။ သူ ဒီကိုလာတဲ့အခါကျရင်လည်း ကျုပ်က အဲဒီအတိုင်းပြောမယ်။ ခင်ဗျား ကရော ဘာပြောမလဲ ဖလိုရီ။”

ဖလိုရီသည် တစ်ချိန်လုံးစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောချေ။ သူသည် ပင်ကိုယ်စရိုက်အရ စကားနည်းသူတစ်ယောက်မဟုတ်သော်လည်း ကလပ်

ထားဝိုင်းတွင် သူဝင်ပြောစရာစကားကို ရှာမတွေ့တတ်ခဲ့။ သူသည် စားပွဲတွင် ဆိုင်ပြီး လန်ဒန်နယူးစ်သတင်းစာထဲ၌ပါသော ဂျီကေချက်စတာတန်၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်နေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဖလို၏ခေါင်းကို ဘယ် ထက်နှင့် ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ သို့ရာတွင် အဲလစ်သည် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ ခံအယူအဆကို မသိရမချင်း ထပ်ခါတလဲလဲ ဒုက္ခပေးနေတတ်သော လူစား မှီဖြစ်သည်။ အဲလစ်က ထပ်မေးလိုက်သောကြောင့် ဖလိုရီက ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြသည်။ အဲလစ်၏ နှာခေါင်းပတ်ပတ်လည် က အရေပြားမှာ မီးခိုးရောင်ဖြစ်လုနီးပါး ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်ပါက ယင်းသင်္ကေတမှာ ဒေါပွသော အထိမ်းအမှတ်ပင်ဖြစ် သည်။ အဲလစ်၏လေသံမျိုးကို နံနက်တိုင်း ကြားလေ့ကြားထမရှိကြသူများ ငြုန်းကန် ထိတ်လန့်သွားစေနိုင်လောက်သောစကားကို အဲလစ်က နိဒါန်း မပျိုးတော့ဘဲ ရုတ်တရက်ပြောချလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ချည်း ကိုယ့်လူစုနဲ့ကိုယ် အရသာခံပြီး သီးသီးသန့်သန့် နေတဲ့နေရာမျိုးကို အဲဒီလို ညစ်ပတ်တဲ့လူမည်း တွေရောက်မလာအောင် တားဆီးတဲ့ကိစ္စမျိုးမှာ ယဉ်ကျေးတဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုအနေနဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ထောက်ခံသင့်ပါတယ်ဗျာ။ ဟိုဆီပြောင်ပြောင်နဲ့ ဗိုက်ရွဲရွဲလူမည်းဆရာဝန်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်တယ်ဆိုရင်တောင်မှ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ထောက်ခံသင့်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကဈေးထဲက တေလေလျှိုးတွေနဲ့ အဖွဲ့လုပ်ချင် တယ်ဆိုရင်လုပ်ပါ။ ဘာရာဆွာမိအိမ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းလူမည်းတွေနဲ့ ဝိစကီအတူတူ သောက်ချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီခင်ဗျားကိစ္စပါ။ ကလပ်အပြင် ဘက်မှာတော့ ခင်ဗျားလုပ်ချင်သလိုလုပ်။ လူမည်းတွေကိုကလပ်ခေါ်လာဖို့ ပြောတဲ့အခါကျတော့ တစ်မျိုးဗျ။ ခင်ဗျားက ဘာရာဆွာမိကို ကလပ်မင်းဘား တစ်ယောက်အဖြစ် သွင်းချင်တယ် ဟုတ်လား။ အဲဒီတီရဲ့နှာခေါင်း မည်း မည်းကြီး ဟောဒီတံခါးဝကို ဝင်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကျောပြင်ကို ဖိနပ်နဲ့ ကန်လွှတ်လိုက်ပြီသာ မှတ်ပေတော့။”

အဲလစ်သည် ထိုစကားကို နောက်ထပ်မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် ဆက်ပြောသွားသည်။ အဲလစ်သည် ထိုစကားများကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြော

နေခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း လှပေသည်။
အဲလစ်သည် အရှေ့တိုင်းသားများကို ရွံရှာမုန်းတီးသူဖြစ်သည်။ မကောင်းဆိုးဝါး
သို့မဟုတ် ညစ်ပတ်သူများအဖြစ် ခါးခါးသည်းသည်းရွံ့မုန်းခြင်းဖြစ်သည်။ သူ
သည် သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ လက်ထောက်အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် မြန်မာလူမျိုး
များနှင့် အမြဲတစေ ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသော်လည်း မျက်နှာမည်းများကို
မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကြည့်မရနိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ အရှေ့တိုင်းသား
တယောက်အား မိတ်ဆွေသဘောမျိုးနှင့် ဆက်ဆံသည်ဆိုသော ကိစ္စကို သူက
အလွန်ဆိုးရွားသော ဖောက်ပြန်မှုအဖြစ်ယူဆထားသည်။ သူသည် ဉာဏ်ထက်
မြက်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီ၏ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
သို့ရာတွင် အဲလစ်သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများထဲတွင် အများအားဖြင့် တွေ့ရတတ်
မသာ အရှေ့တိုင်း၌ လုံးဝခြေချခွင့်မပြုသင့်သည့် လူမျိုးဖြစ်နေသည်။

ဖလိုရီသည် အဲလစ်နှင့် မျက်လုံးချင်းရင်မဆိုင်ရဲသောကြောင့်
ပေါင်ပေါ်တွင်ရှိသော ဖလိုရီခေါင်းကိုလက်နှင့်ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ယခု
လို အချိန်မျိုးတွင် သူ့အဖို့ သူ့ပါးပေါ်မှ အမှတ်ကြီးကြောင့် တစ်ဘက်လူအား
မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ စေ့စေ့ကြည့်ရန် ခဲယဉ်းနေသည်။ ထို့ပြင် သူက စကားစ
ပြောသည့်အခါတွင်လည်း သူ့အသံသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေရမည့်အစား
တုန်ရီနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“သိပ်လောမကြီးနဲ့လေ”

ဖလိုရီကနောက်ဆုံးတွင် သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် ပြောလိုက်၏။ သို့ရာ
တွင် လေသံပျော့နေသည်။

“သိပ်လောမကြီးပါနဲ့လေ။ ဒီလောက်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားစရာမလိုပါ
ဘူး။ ကျုပ်က ကလပ်ထဲကို တိုင်းရင်းသားတွေ ဝင်ခွင့်ပြုပါလို့ ဘယ်တုန်းကမှ
အကြံပေးခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။”

“မပြောဘူး၊ ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ဝင်စေချင်တယ်ဆိုတာ
ကိုတော့ လူတိုင်းသိကြတာပဲ။ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဆီတွေရွဲနေတဲ့ ဟိုဘာဘူရဲ့
အိမ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မနက်တိုင်းသွားနေရတာလဲ။ သူ့နဲ့တစ်စားပွဲထဲမှာ အတူ
ထိုင်ပြီး ညစ်ပတ်နေတဲ့ သူ့ပါးစပ်နဲ့ထိထားတဲ့ ဖန်ခွက်တွေနဲ့ အရက်သောက်

တဲ့ ကိစ္စကရောဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ တွေးကြည့်လိုက်ရုံနဲ့တင် အော့ချင်အန်ချင် စိတ် ဖြစ်လာတယ်”

“ထိုင်စမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရာ။ ထိုင်စမ်းပါဦး။ ခဏအသာမေ့ထား လိုက်စမ်းပါဗျာ။ အရက်လေးဘာသောက်ပါဦး၊ နေသိပ်ပူတယ်ဗျ။ စကားမများ သင့်ပါဘူးဗျာ” ဝက်စ်ဖီးလ်က ပြောလိုက်၏။

အနည်းငယ်စိတ်ပြေသွားသော အဲလစ်စ်သည် ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန်လမ်းလျှောက်ရင်း

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုနားမလည်တော့ဘူး။ ဟို မက်ဂရီကာဆို တဲ့အရူးကလဲ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲနဲ့လူမည်းတစ်ယောက်ကို ကလပ် ထဲသွင်းချင်တယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျားတို့က ငဲ့ခဲနေကြတယ်။ ကျုပ်တို့က ဒီနိုင်ငံ ကိုဘာလုပ်ဖို့ရောက်နေကြတာလဲ။ ကျုပ်တို့ မအုပ်ချုပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကထွက်မသွားကြသေးတာလဲ။ ကျုပ်တို့ ဒီရောက်နေတာ ကမ္ဘာဦးကစပြီးကျွန်ဖြစ်နေတဲ့ လူမည်းတွေကိုအုပ်ချုပ်ဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က သူတို့ကို အုပ်ချုပ်ရမဲ့အစား၊ ကျုပ်တို့နဲ့တန်းတူ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအဖြစ်နဲ့ ဆက်ဆံနေ ကြတယ်။ အဲဒါကိုခင်ဗျားတို့တွေကလဲ လက်ခံထားကြတယ်။ ဖလိုရီကိုပဲ ကြည့်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံက ယူနိုဗာစတီလိုဆိုတဲ့နေရာမှာ နှစ်နှစ်လောက် သင်ထား ရုံနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဝန်လို့ခေါ်နေတဲ့ လူမည်းဘာဘူတစ်ယောက်ကို အခင် မင်ဆိုးမိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံထားတယ်။ ဝက်စ်ဖီးလ်၊ ခင်ဗျားကလဲ လာဘ်စားပြီး သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့ ခင်ဗျားပုလိပ်တွေကို သိပ်ဂုဏ်ယူနေတဲ့လူ။ ပြီးတော့ ဟိုမက်စ်ဝဲလ်ကလဲ ကပြားအပျက်မတွေ့နောက်ကို လိုက်နေရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတဲ့လူ။ ဟုတ်တယ်။ မက်စ်ဝဲလ် . . . မင်းမန္တလေးမှာနေတုန်းက မော်လီပရဲယားဆိုတဲ့ အပျက်မနဲ့ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ကျုပ်ကြားပါတယ်။ မင်းကို ဒီကိုသာ မရွေးခဲ့ရင် မင်း အဲဒီဟာမနဲ့ မင်းလက်ထပ်ရလိမ့်မယ်လို့တောင် ကျုပ်ထင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ အင်မတန်ညစ်ပတ်တဲ့လူမည်း အစိုင်း အစိုင်းတွေကို သဘောကျနေကြပုံရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဘာဖြစ်နေကြသလဲဆို တာ ကျုပ်တကယ့်ကို မသိတော့ဘူး။”

“လာစမ်းပါဗျာ။ နောက်ထပ်တစ်ခွက်လောက် သောက်စမ်းပါဦး။”

ဟေ့ဘတ်တလာ။ ရေခဲမကုန်ခင်ဘီယာထပ်ပေးစမ်းပါအုံး။ ဟေ့ဘတ်တလာ၊ ဘီယာကွ” ဝက်စ်ဖီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

ဘတ်တလာသည် မြူးနစ်(ဂျာမနီ) ဘီယာပုလင်းများကိုယူလာသည်။ အဲလစ်သည် စားပွဲတွင်အခြားလူများနှင့် ရောနှောထိုင်ရင်း၊ အေးစက်စက် ဘီယာပုလင်းတစ်လုံးကို သူ့လက်ကလေးများနှင့် ပွတ်သပ်နေသည်။ သူ့နဖူးပေါ်တွင် ချွေးပြန်နေသည်။ သူသည်စူပုပ်နေသော်လည်း ဒေါသသိပ်မကြီးတော့ချေ။ သူသည် အချိန်တိုင်းလိုလိုဒေါသကြီးသူဖြစ်သော်လည်း သူဒေါသသည် မကြာခင်ငြိမ်ကျသွားတတ်သည်။ သူသည် သူ့ဒေါသအတွက် မည်သည့် အခါကမျှ တောင်းပန်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိပါ။ ကလပ်တွင် စကားများ တတ်ကြသည်မှာ ရိုးနေကြလေပြီ။ မစွတာလက်ကာစတင်းသည် နေသာထိုင်သာရှိလာပြီဖြစ်သဖြင့် သတင်းစာထဲက ရုပ်ပုံများကိုပင်လေ့လာနေပြီ။ နံနက် ကိုးနာရီ ကျော်ပြီဖြစ်သဖြင့် ဝက်စ်ဖီးလ်၏ အနံ့ပြင်းပြင်း ဆေးပေါ့လိပ်မီးခိုးများရှိနေသည့် ဤအခန်းထဲတွင် အိုက်စပ်စပ်ကြီးဖြစ် လာလေပြီ။ ချွေးထွက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် လူတိုင်း၏ရှပ်အင်္ကျီများသည် ကျောတွင် ကပ်နေကြလေပြီ။ လေယပ်ပန်ကာကြီးကိုအပြင်ကဆွဲပေးရသော အခန်းထဲက မမြင်ရသည့် ချွတ်ကရားသည် နေပူရှိန်ကြောင့် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

“ဘတ်တလာ”

အဲလစ်စ်က အော်ခေါ်လိုက်၏။ ဘတ်တလာပေါ်လာသောအခါ ဆက်ခိုင်းလိုက်သည်။ “ဟိုချွတ်ကရားလေးကိုသွားနှိုးလိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်”

“နေဦး ဘတ်တလာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါသခင်”

“တို့ဆီမှာ ရေခဲဘယ်လောက်ရှိသေးလဲ”

“ပေါင်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲရှိပါတယ်သခင်။ ဒီနေ့တစ်ရက်စာပဲရှိတယ်လို့ထင်ပါတယ်။ ရေခဲကို အေးအောင်ထားဖို့ သိပ်ခက်ခဲတာကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါတယ်”

“သိပ်ခက်ခဲတာကို ကျွန်တော်တွေ့ရပါတယ်လို့မပြောနဲ့ကွာ။ ချီးမှပဲ။”

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၄၅

မင်းက အဘိဓာန်တစ်အုပ်လုံးကို မျှီချထားသလား။ ရေခဲကို အေးအောင် ထားဖို့ သိပ်ခက်ပါတယ် သခင် လို့ မင်းကပြောရမှာ။ ဒီကောင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောတာသိပ်မွတ်လာယင် သူ့ကိုအလုပ်ကထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောတဲ့ အစေခံတွေကို ကျုပ် ကြည့်မရဘူး။ မင်းကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ဘတ်တလာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်”

ဘတ်တလာပြန်ထွက်သွားသည်။ ဝက်စ်ဖီးလ်ကပြောလိုက်၏။

“ဘုရား၊ဘုရား၊ တနင်္လာနေ့အထိရေခဲမရနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ မင်း တောထဲကို ပြန်သွားမှာလား ဖလို့ရီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်တောထဲကို ပြန်ရောက်ဖို့ကောင်းနေပြီ။ စာတွေ လာတတ်တဲ့နေ့မို့လို့ ဝင်လာတာ”

“ခရီးထွက်ပြီး ခရီးစရိတ်များများထုတ်ပေါ့ကွာ။ ကျုပ်ကလဲ ခုလို ရာသီမျိုးမှာ ရုံးခန်းထဲမှာ နေလို့ကိုမရဘူး။ ဟိုပန်ကာအစုတ်အပြတ်ကြီး အောက်မှာ ထိုင်ပြီးစာရွက်တွေကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်လက်မှတ်ထိုးနေရတာ။ ကျုပ်ကတော့ စစ်ပဲပြန်ဖြစ်စေချင်တယ်”

အဲလစ်စ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်သဘက်ခါကျယ် ပြန်ထွက်မယ်။ ဟိုခရစ်ယန်သင်းအုပ် ဆရာက ဒီတနင်္ဂနွေ တရားဟောဖို့လာမှာမဟုတ်လား။ ဘာပဲပြောပြော အဲဒါနဲ့လွတ်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒူးသိပ်ညောင်းတယ်ဗျ”

ဝက်စ်ဖီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

“နောက်တနင်္ဂနွေကျ လာမှာပဲ။ ကျုပ်ကတော့တက်မယ်လို့ ကတိ ပေးထားတယ်။ မက်ဂရီကာကလဲ၊ ကတိပေးထားတယ်။ သူကဒီကို ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်မှတစ်ခါလာတော့ သူ့လာတဲ့အချိန်မှာ တရားပွဲ ဖြစ်မှကောင်း လိမ့်မယ်ထင်တယ်။”

“ကျုပ်ကတော့ သင်းအုပ်ဆရာကျေနပ်အောင် အောင့်အီးပြီး နားထောင်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတိုင်းရင်းသားခရစ်ယန်တွေဘုရားရှိခိုး ကျောင်း ထဲကို တိုးခွေပြီးဝင်လာကြတာကိုတော့ သည်းညည်းမခံနိုင်ဘူး။ မဒရာစ်

၄၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

အစေခံတွေနဲ့ ကရင်ကျောင်းဆရာတွေလေ။ ပြီးတော့လဲ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ခရစ်ယန်လို့ကင်ပွန်းတပ်ထားတဲ့ ဖရန်စစ်နဲ့ ဆင်မြူရယ်ဆိုတဲ့ အသားဝါ ဗိုက်ပူနှစ်ကောင်လဲပါသေးတယ်။ အရင်တစ်ပတ်သင်းအုပ်ဆရာလာတုန်းက ဆိုရင် သူတို့က မျက်နှာဖြူတွေနဲ့အတူ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာထိုင်ခဲ့ကြသေးတယ်။ သင်းအုပ်ဆရာကို တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီ အကြောင်းပြောပြသင့်တယ်။ ကျုပ်တို့က တော်တော့ကို မိုက်လို့ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဒီနိုင်ငံထဲမှာ အနှံ့အပြားလွှတ်ထားတာပဲ။ ဈေးထဲမှာ တံမြက် စည်းလဲ့တဲ့လူတွေကို ကျုပ်တို့နဲ့တစ်တန်းစားတည်းဖြစ်ကြောင်း၊ လိုက်သင်ပေး နေကြတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့လဲ သခင်တို့လို ခရစ်ယန်ပါပဲသခင်တဲ့။ ကဲ ဘယ်လောက်များ မျက်နှာပြောင်တိုက်ကြသလဲဆိုတာ”

ဤတွင် လက်ကာစတင်းကဝင်၍ အရွန်းဖောက်လိုက်ပြီး၊ မက်စ် ဝဲလ်ကပါ ဝင်ပြောသဖြင့် ပို၍စိုပြေလာသည်။ ဝက်စ်ဖီးလ်နှင့် ဖလိုရီတို့က လည်း ဝင်၍ဖြည့်စွက်ပေးကြရာ အဲလစ်ပင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ညစ်ညစ်ပတ် ပတ်ဟာသများကို ဝင်ပြောတော့သည်။ ပူပြင်းလှသောအချိန်ဖြစ်သည့်တိုင် အောင် လူတိုင်းပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့သည် ဘီယာကို လက်စသတ်လိုက်ကြပြီးနောက်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မှာတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် အပြင်ဘက်လှေကားမှ ဖိနပ်သံများကိုကြားကြရတော့သည်။ အခင်းကြမ်းပြင် ကိုပင် တုန်လှုပ်သွားစေသော အောင်မြင်လှသည့်အသံကြီးတစ်သံက ရယ်ရွန်း ပတ်ရွန်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကိုထူးထူးခြားခြား ဟာသမြောက်တယ်။ ကျုပ် အဲဒါကို ဘလက်ဝုဒ်မဂ္ဂဇင်းက ဆောင်းပါးထဲမှာတောင် ထည့်ရေးလိုက်သေး တယ်။ ကျုပ်ပြည်မြို့မှာ တာဝန်ကျစဉ်တုန်းက အင်မတန်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြန်သတိရတယ်”

ကလပ်သို့ မစ္စတာမက်ဂရီကာ ရောက်ရှိလာပေပြီ။ မစ္စတာလက်ကာ စတင်းက အလန့်တကြားပြောလိုက်၏။

“ဒုက္ခပဲ၊ ကျုပ် မိန်းမ ဒီကို ရောက်လာပြီ”

သူက ဖန်ခွက်ကို သူနှင့်အဝေးဆုံးနေရာဆီသို့ရောက်အောင် တွန်း

၄၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

ပူပြင်းတဲ့နေထဲမှာ နေ့တိုင်းလမ်းလျှောက်ရမယ်ဆိုရင် သိပ်ဆိုးမှာပဲ”

ကလပ်နှင့် သူမ၏ နေအိမ်အကြား နှစ်ဖာလုံခရီးကို လမ်းမလျှောက် နိုင်သည့် မစွပ်လက်ကာစတင်းသည် လံချားတစ်စီးကို ရန်ကုန်မှ မှာယူထား သည်။ တစ်ခရိုင်လုံးတွင်ရှိသော လမ်းအရှည်မှာ ဆယ်မိုင်ပင်မပြည့်သော ကြောင့် နွားလှည်းများနှင့် မက်ဂရီကာ၏ မော်တော်ကားကလွဲလျှင် ထိုလံချား သည် ကျောက်တံတား၌ရှိသည့် တစ်ခုတည်းသော ဘီးတပ်ယာဉ်ဖြစ်သည်။ မစွပ်လက်ကာစတင်းသည် သူမ၏ခင်ပွန်းကို တောထဲတွင် တစ်ယောက် တည်းမထားရက်သောကြောင့် စိုစိုစွတ်စွတ်တဲများ၊ ခြင်များ၊ စည်သွတ်အစား အစာများစသည်ဖြင့် ဒုက္ခမျိုးစုံကို အောင့်အီးသည်ခံလေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် ကျောက်တံတားမြို့၌ ရှိနေစဉ် အသေးအဖွဲ့မှန်သမျှကို ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်ပြောဆိုပြီး ဆူဆူပူပူလုပ်လေ့ရှိသည်။

“ဒီအစေခံတွေ ပျင်းပုံကတော့ သိပ်ကို စိတ်ပျက်စရာကောင်းလာပြီ ရှင့်”

သူမက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ရှင်ကကော သဘောမတူဘူးလား မစွတ်မက်ဂရီကာ။ အခုချိန် မှာတော့ သတင်းစာထဲကတစ်ဆင့် တတ်လာကြတဲ့ ထော်လော် ကန့်လန့်လုပ် မှုမျိုးတွေကြောင့် ကျွန်မတို့က တိုင်းရင်းသားတွေအပေါ်မှာ သိပ်ပြီးဩဇာ အာဏာရှိပုံ မရတော့ဘူး။ တစ်နည်းပြောရရင် သူတို့ဟာ ကျွန်မ တို့နိုင်ငံက အနိမ့်ဆုံးလူတန်းစားတွေလောက်ကို ဆိုးရွားလာကြပြီ”

“အဲဒီလောက် မဆိုးသေးဘူးလို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ တောင် ဒီမိုကရေစီစိတ်ဓာတ်ကတော့ စိန်ဝင်စပြုနေပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ”

“ပြီတော့လဲ သိပ်မကြာသေးခင်က၊ အဲလေ စစ်*မဖြစ်သေးခင်ကဆို ရင်တောင် သူတို့က လေးလေးစားစားနဲ့ ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိကြပါတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံကြရင် သူတို့ အရိုအသေပေးပုံတွေဟာ သိပ် သဘောကျစရာကောင်းတာပဲ။ ဘတ်တလာကို တစ်လဆယ့်နှစ် ကျပ်ပဲ ပေးရတဲ့အချိန်ကို ကျွန်မတို့ ပြန်သတိရမိတယ်။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် အဲဒီလူက

* ပထမကမ္ဘာစစ်ကို ဆိုလိုသည်။

ပစ်လိုက်သည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာနှင့် မစ္စစ်လက်ကာစတင်းတို့သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ တစ်ပြိုင်တည်းဝင်လာကြသည်။

မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် ကိုယ်ကာယ ခပ်ထွားထွားပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး ရွှေကိုင်းမျက်မှန် တပ်ဆင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အသက်လေးဆယ် ကျော်ပြီ။ ဖောင်းဖောင်းအိအိနှင့် ကြင်နာသနားတတ်သော မျက်နှာပိုင်ရှင် လည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ကြီးမားသော ပုခုံးကြီးများနှင့် ဦးခေါင်းကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်ပြီး စကားပြောတတ်သော အမူအယာက လိပ်တစ်ကောင်နှင့် တူလွန်းလှသည်။ တကယ်ကလည်း မြန်မာများက သူ့ကို “ကိုရွှေလိပ်” ဟု နာမည်ပြောင်ပေးထားကြသည်။ သူသည် ပိုးသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားရာ ချိုင်းအောက်၌ ချွေးကွက်များပင် ဖြစ်ပေါ်နေလေပြီ။ သူက အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ ကို ပြောင်ချော်ချော် အလေးပြုနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် လက်ထဲ၌ကိုင်ထား သောကြိမ်လုံးကို ကျောဘက်၌ လှုပ်ယမ်းနေသည့် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ၏ ဟန်ပန်မျိုးနှင့် အားရပါးရပြုံးနေရင်း ကြော်ငြာသင်ပုန်းရှေ့၌ မတ်တပ်ရပ် လိုက်သည်။ သဘောကောင်းသည့်အသွင်အပြင်မှာ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

မစ္စစ်လက်ကာစတင်းသည် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီ။ အမို့အဟိုက်မရှိ၊ ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ကြည့်ကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အသံသည် သက်ပြင်းတချချနှင့် မကျေနပ် သည့်လေသံပေါက်နေသည်။ သူမ ဝင်လာသောခါ အားလုံးက မတ်တပ်ရပ် လိုက်ကြသည်။ မစ္စစ်လက်ကာစတင်းသည် ပန်ကာအောက်၌ရှိသော အကောင်းဆုံးကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အင်အားကုန်ခန်းသွားဟန်ဖြင့် ထိုင်ချ လိုက်ပြီး သေးသွယ်သောလက်ကလေးနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယပ်ခတ်နေလေ သည်။

“အမလေး ပူလိုက်အိုက်လိုက်တာ။ မစ္စတာမက်ဂရီကာက မော်တော်ကားနဲ့ လာခေါ်တယ်။ တော်တော်အလိုက်သိတဲ့လူပါပဲ။ တွမ်း . . . လံချားသမားက နေမကောင်းချင်ယောင်ဆောင်နေပြန်ပြီ။ အဲဒီလူ အမြင်မှန် ရသွားအောင် ရှင်က နာနာရိုက်ပေးသင့်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒီလောက်

ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ ခွေးတစ်ကောင်လို သစ္စာရှိတယ်။ ခုတော့ သူတို့က လေးဆယ်ငါးဆယ် တောင်းနေကြတယ်။ ဒီတော့ အစေခံတွေကို ထိန်းထားတဲ့ နည်းတွေထဲမှာ သူတို့လခတွေကို လအတော်များများ မပေးဘဲချန်ထားတဲ့ နည်းတစ်နည်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

မက်ဂရီကာကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။

“ဟိုတုန်းက အစေခံမျိုးကတော့ မရှိတော့ပါဘူးလေ။ ကျုပ်ငယ် ငယ်တုန်းက ဘတ်တလာတစ်ယောက်က မလေးမခန့်လုပ်တယ်ဆိုရင် “ဒီစာ ယူလာသူကို ကြိမ်ဒဏ်ဆယ်ငါးချက် ရိုက်လိုက်ပါ” ဆိုတဲ့ စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်နဲ့ ထောင်ကိုလွှတ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီလို ကာလမျိုးကိုတော့ ဘယ်တော့ မှ ပြန်တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီနေရာမှာတော့ ခင်ဗျားက မှန်သွားပြီ”

ဝက်စ်ဖီးလ်က သူပုံစံအတိုင်း စိတ်မသက်မသာပုံစံနှင့် ပြောလိုက် ၏။

“ဒီနိုင်ငံဟာ ဘယ်တော့မှ ဆက်နေဖို့ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဗြိတိသျှတွေရဲ့ ခေတ်လဲကုန်ပါပြီ။ ကျုပ်တို့ ဒီကမ္ဘာဖို့အချိန်ရောက်ပြီ”

ဤတွင် အခန်းထဲ၌ရှိသူအားလုံးထံမှ သဘောတူညီသောအသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဇော်လ်ရှီဗစ်(ကွန်မျူနစ်)အယူအဆကို လက်ခံသူဟု အများက နားလည်ထားသော ဖလိုရီနှင့် ဤနိုင်ငံ၌ သုံးနှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေးသူ ချာတိတ်မက်စ်ဝဲလ်တို့ထံမှပင် သဘောတူသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုအခိုက် အဲလစ်စ်သည် ကြော်ငြာစာရွက်ကို မစွတာမက်ဂရီကာ ၏ နောက်ဘက်မှ ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် မက်ဂရီကာကို ထောင်ပြရင်း ချဉ် စရာကောင်းသော သူ့လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မက်ဂရီကာ၊ ကျုပ်တို့ ဒီကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီးကြပြီ။ တိုင်းရင်း သားတစ်ယောက်ကို ကလပ်မင်းဘားတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းဟာ”

အဲလစ်စ်သည် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောရန် စိတ်ကူးရှိသော်လည်း

၅၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

မစ္စလင်ကာစတင်းရှိနေသည်ကို သတိရသောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။

“လုံးဝ လက်မခံနိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒီကလပ်ဟာ ကျုပ်တို့ချည်းအရသာခံတဲ့နေရာ၊ တိုင်းရင်းသားတွေ ဒီနေရာမှာ လာရှုပ်တာကို လက်မခံနိုင်ဘူး။ သူတို့တွေမရှိတဲ့နေရာ၊ တစ်နေရာလောက်တော့ ရှိနေစေချင်တယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း ကျုပ်နဲ့လုံးဝ သဘောတူကြပါတယ်”

သူက ကျန်လူများကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မစ္စတာလက်ကာစတင်းက တိုတိုတောင်းတောင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကြားကြတယ်နော်၊ ကြားကြတယ်နော်”

သူ့အရက်သောက်နေသည်ဟု သူ့ဇနီးက မလွဲမသွေရိပ်မိပေလိမ့်မည်။ သူက ဇာတိ ပုည၊ ဂုဏ်မာန၊ စိတ်ဓာတ်ကို ရဲရဲတောက်ပြသလိုက်မည်ဆိုပါက သူ့ဇနီးက ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲက ထင်လိုက်သည်။

မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် ကြော်ငြာစာရွက်ကို အပြုံးလေးနှင့် လှမ်းယူလိုက်၏။ သူ့လက်မှတ်နံဘေးမှ ဆဲရေးတိုင်းထွာသော စကားလုံးနှစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် အဲလစ်သည် အရိုအသေတန်လွန်းလှသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲက တွေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူက ထိုကိစ္စကို ဟာသနှောပစ်လိုက်သည်။ သူသည် ရုံးချိန်အတွင်း၌ သူ့သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းလေ့ရှိသလို ကလပ်တွင်လည်း လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု လက်ခံလာကြအောင် တပင်တပန်း ကြိုးပမ်းလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ မက်ဂရီကာက ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးအဲလစ်က အာရီယန်ညီအစ်ကိုတွေကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်ဘူးနဲ့တူတယ်”

အဲလစ်က ခပ်ခတ်ဆတ် ပြန်ဖြေသည်။

“မပေါင်းသင်းချင်ဘူး။ မွန်ဂိုးလီးယန်းညီအစ်ကိုတွေကိုလဲ မပေါင်းချင်ဘူး။ စကားတစ်လုံးထဲနဲ့ပြောရရင် ကျုပ်က လူမည်းတွေကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် လူမည်းဆိုသောစကားကြောင့် တောင့်တင်းသွားသည်။ သူသည် အရှေ့တိုင်းသားများအပေါ်၌ မနှစ်ခြိုက်သော

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၅၁

အစွဲအလမ်း မရှိချေ။ တကယ်က သူသည် အရှေ့တိုင်းသားများကို အလွန် ခင်မင်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုလွတ်လပ်မှု ပေးမထားပါက အလွန်နှစ်သက် စရာကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်ဟု သူက ယူဆထားသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် များအား မတော်မတရား ဖော်ကားသည်ကိုမြင်ရတိုင်း သူစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလေ့ရှိသည်။

သူက ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်၏။

“သူတို့က “လူမည်း” လို့ ခေါ်တာမကြိုက်ကြဘူး။ သူတို့မကြိုက်တဲ့ အသုံးအနှုန်းနဲ့ ခေါ်တာကတော့ မကောင်းဘူး။ မြန်မာတွေဟာမွန်ဂိုးလီးယန်း တွေ၊ ကုလားတွေကတော့ အာရီယန် ဒါမှမဟုတ် ဒရာဗီးဒီးယန်းတွေ၊ သူတို့ အားလုံးဟာ လူမည်းလို့ခေါ်တဲ့ နီးဂရိုးတွေနဲ့ မတူကြဘူး “ ”

“ဟာဗျာ၊ အသာထားလိုက်စမ်းပါ”

မစ္စတာ မက်ဂရီကာ၏ရာထူး အဆင့်ကိုထိမထင် သောအဲလစ်က ပြောလိုက်၏။

“သူတို့ကို လူမည်း ဒါမှမဟုတ် အာရီယန် ဒါမှမဟုတ်ခင်ဗျားကြိုက် သလိုခေါ်။ ကျုပ်ပြောနေတဲ့စကားက အသားမည်းတဲ့ လူတွေကို ဒီကလပ် ထဲမှာ မတွေ့ချင်ဘူး။ အဲဒါကို ခင်ဗျားကမဲခွဲမယ်ဆိုယင် ကျုပ်တို့ အားလုံးနဲ့ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အေးလေ။ ဖလိုရီက သူ့ချစ်မိတ်ဆွေ ဘာရာဆွာမီကို အသင်းသားအဖြစ်လက်ခံဖို့ အဆိုမပြုခဲ့ရင် ပေါ့လေ”

“ထောက်ခံတယ်၊ ထောက်ခံတယ်”

မစ္စတာလက်ကာစုတင်းက ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

“သူတို့အားလုံးကို လက်မခံတဲ့ဘက်က မဲပေးဖို့ ကျုပ်ကိုမှတ်ထား လိုက်စမ်းပါ။”

မစ္စတာမက်ဂရီကာက အူကြောင်ကြောင်နှင့် နှုတ်ခမ်းကိုစေ့ထား လိုက်၏။ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ကို မင်းဘားအဖြစ် လက်ခံရန်ဆိုသော စိတ်ကူးမှာ သူ့စိတ်ကူးမဟုတ်ပဲ တိုင်းမင်းကြီးက တိုက်တွန်းထားခြင်းဖြစ်သော ကြောင့် သူသည် အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရလေပြီ။ သို့ရာတွင်သူက ဆင်ခြေပေးရသည်ကို မကြိုက်လှသောကြောင့် ပို၍ ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်စေ

၅၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

လိုသောလေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို သင်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကြီးကျမှ ဆွေးနွေးဖို့ ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားဖို့အချိန်ပေးထားရအောင်၊ ကဲ အခု . . .”

သူသည် စားပွဲဆီသို့ တိုးသွားပြီး

“နည်းနည်းလောက်လန်းဆန်းသွားအောင်ကျွပ်နဲ့ အတူတူ ဘယ်သူများ ယမကာမှီဝဲကြအုံးမလဲ”

ဤတွင် ဘတ်တလာကိုခေါ်ယူပြီးလန်းဆန်းသွားစေမည့်ယမကာများကို မှာယူကြသည်။ ပို၍ ပူလောင်လာပြီဖြစ်သဖြင့် လူတိုင်းရေငတ်နေကြသည်။ မစ္စတာလက်ကာစတင်းသည် အရက်မှာတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် သူ့ဇနီး၏ အကြည့်ကိုမြင်လိုက်သောကြောင့် ကိုယ်ကိုယ့်လိုက်ပြီး၊ အောက်သိုးသိုးနှင့် “မမှာဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူးပေါ်တွင်တင်ရင်းသူ့ဇနီးက ဂျင်နှင့် လင်မနှစ်ရောထားသောယမကာ သောက်နေသည်ကို သနားစရာမျက်နှာနှင့် ကြည့်နေသည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် အရက်ဖိုးမှန်သမျှအတွက် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သော်လည်း သူကမူ လင်မနှစ်ဦးကိုသာ သောက်နေသည်။ သူသည် ကျောက်တံတားရှိမျက်နှာဖြူများတွင် နေမဝင်ခင် အရက်မသောက်ပါဆိုသော စည်းကမ်းကို တစ်ယောက်တည်း လိုက်နာနေသူဖြစ်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကောင်းပါတယ်”

စားပွဲပေါ်၌ လက်ဖျန်နှစ်ဖက်ကိုတင်ထားသော အဲလစ်သည် ဖန်ခွက်ကို ဟိုရွှေ့သည်ရွှေ့လုပ်ရင်း မကျေမချမ်းနှင့်ပြောလိုက်သည်။ သူသည် မစ္စတာမက်ဂရီကာနှင့် အငြင်းအခုံလုပ်ရသောကြောင့် ကဏ္ဍာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောတာကို ပြန်မရုပ်သိမ်းဘူး။ ဒီကလပ်မှာ အမြဲတမ်း အလျှော့ပေးနေရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့အင်ပိုင်ယာကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်တာဖြစ်မှာပဲ။ ကျုပ်တို့က သိပ်ပြီး လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့နိုင်လွန်းတဲ့အတွက် ဒီနိုင်ငံမှာ အကြည်ညိုပျက်အောင်ပြောတဲ့လူတွေ သိပ်များနေတာ။ အဖြစ်နိုင်ဆုံး

မူဝါဒကတော့ သူတို့ကို သူတို့အဆင့်အတန်းနဲ့ညီအောင် နင်းပြားတွေလို ဆက်ဆံဖို့ပဲ။ ခုအချိန်မှာ ကျုပ်တို့အားလုံးစည်းလုံးညီညွတ်ကြပြီး၊ ကျုပ်တို့က သခင်တွေ၊ မင်းတို့က သူတောင်းစားတွေ”

အဲလစ်သည် ပိုးကောင်တစ်ကောင်ကို ပြားချပ်သွားအောင် ဖိချ လိုက်သလို သူ့လက်မကလေးနှင့် အောက်သို့ဖိချရင်း

“မင်းတို့ သူတောင်းစားတွေ၊ ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ်နေကြ” လို့ပြောကြ ရမယ်။”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်လူရာ”

ဝက်စ်ဖီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

“အခုလို ကြိုးနီစနစ်က ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်တွေ့ကိုတုပ်နှောင်ထား ချိန်မှာ ခင်ဗျားက ဘာများလုပ်နိုင်မှာလဲ။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ တိုင်းရင်း သားတွေ သူတောင်းစားတွေက ဥပဒေကို ကျုပ်တို့ထက်ပိုပြီး နားလည်နေကြ တယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် လာရန်စပြီး ကျုပ်တို့က ပြန်တွယ်မဲ့အချိန်ကျတော့ တန်းနေအောင် ထွက်ပြေးကြတာ။ သူတို့က သတ္တိ ရှိရှိနဲ့ ပြန်ရင်မဆိုင်ကြဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားက သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အရေး ယူနိုင်မှာလဲ”။

မစ္စတာလက်ကာစတင်းက ဝင်ပြောသည်။

“မန္တလေးမှာရှိတဲ့ ကျုပ်ဆရာသမားကတော့” နောက်ဆုံးကျရင် ကျုပ်တို့ အိန္ဒိယက ခွာကြရမှာပဲ” လို့ပြောလေ့ရှိတယ်။ ကျေးဇူးတင်မခံ ရတဲ့အပြင် ဖော်ကားနေတာကို အမြဲတမ်းခံနေရတဲ့ အလုပ်မျိုးအတွက် လူငယ်ကလေးတွေ ဒီကိုလာကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့လဲ ဒီနိုင်ငံ ကထွက်ကြရမှာပဲ။ တိုင်းရင်းသားတွေက ကျုပ်တို့ကို ဆက်နေပါဦးလို့ တောင်းပန်တဲ့အခါကျရင် “မနေတော့ဘူး၊ မင်းတို့အခွင့်အရေးရတုန်းက ယူမှမယူခဲ့ကြပဲ။ မင်းတို့ ဘာသာအုပ်ချုပ်ပြီး နေခဲ့ကြပေတော့လို့ ပြောလိုက် ရဲ့ပဲ။ ဒါမှ သူတို့ကောင်းကောင်းကြီး သင်ခန်းစာရကြမှာ”

ဝက်စ်ဖီးလ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောလိုက်ပြန်၏။

“တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကိစ္စတွေကို ရှေ့တန်းတင်လို့ ကျုပ်တို့ ကျဆုံး

ရတာဗျ။”

ဥပဒေနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်မှုကို ရှေ့တန်းတင်လွန်းသောကြောင့် အိန္ဒိယအင်ပါယာကြီး ပျက်စီးရသည်ဆိုသောအယူအဆကို ဝက်စဖီးလ်က ထပ်တလဲလဲ တင်ပြလေ့ရှိသည်။ သူက အိတ်သွန်ဖာမှောက် တော်လှန်ပြောင်းလဲပြီး စစ်အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ အုပ်ချုပ်တာကလွဲပြီး အင်ပါယာမပြိုကွဲအောင် ဘာကမှ တားဆီးနိုင်မှာမဟုတ်ဟု တင်ပြလေ့ရှိသည်။

“စာတတန် ပေတတန်နဲ့ လုပ်ရတဲ့အလုပ်တွေချည်းပဲဗျာ။ ခုအချိန်မှာတော့ ရုံးတွေမှာရှိတဲ့ ဘာဘူတွေက ဒီနိုင်ငံကို တကယ်အုပ်ချုပ်နေကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့သက်တမ်းစေ့ပါပြီ။ ကျုပ်တို့အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်ခဲ့အချက်တစ်ချက်ကတော့ သူတို့ဘာသာသူတို့ ဒုက္ခဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့အောင် ဖုတ်ဖက်ခါထ ပြန်သွားဖို့ပဲ”

အဲလစ်က ဝင်ပြောသည်။

“ကျုပ်ကတော့ သဘောမတူဘူး။ လုံးဝသဘောမတူဘူး။ ကျုပ်တို့ကသာ ကကယ်လုပ်မယ်ဆိုယင် တစ်လအတွင်းပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ အမ်ရစ်ဆာ* မြို့ကို ကြည့်ပါလား။ အဲဒီနောက်ပိုင်းကျတော့ ဘယ်လောက်တောင် သေသေဝပ်ဝပ်ဖြစ်သွားကြသလဲဆိုတာ။ ဒိုင်ယာ**က သူ့လုပ်ရမဲ့အလုပ်ကိုသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒိုင်ယာဟာ တော်တော်သနားစရာကောင်းတယ်။ အင်္ဂလန်က လူကြောက်တွေကြောင့် သူဒုက္ခရောက်ရတာတယ်။”

အားလုံးထံမှ သက်ပြင်းချသံများထွက်ပေါ်လာသည်။ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်မှုကို မလိုလားသော မက်ဂရီကာသည် ပင်လျှင် ဒိုင်ယာ၏နာမည်ကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့်ဦးခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။

“အင်း. . . တော်တော်သနားဖို့ကောင်းတဲ့လူ။ အမတ်တွေရဲ့ ယစ်ပလ္လင်မှာ အစတေးခံလိုက်ရတာတယ်။ အေးလေ၊ သူတို့အမှားကို အချိန်

* ပန်ဂျပ်ပြည်နယ် အနောက်မြောက်တွင်ရှိသော (Amilsar) မြို့။ ၁၉၁၆ ခုနှစ် ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှစစ်သားများက ဂန္ဓီထောက်ခံသူအမြောက်အမြားကို ပစ်သတ်ခဲ့သည်။

** Dyer ဒိုင်ယာ

ယင်းလူသတ်ပွဲတွက် 'တာဝန်ရှိသော ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်

မနှောင်းခင်ပြန်သဘောပေါက်လာကြလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့”

ဝက်စ်ဖီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ဘုရင်ခံကြီးကလဲ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြဖူးပါတယ်။ တိုင်းရင်းသားတပ်ရင်းတစ်ရင်းမှာ ဆာဂျင် တစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ တစ်ယောက်ယောက်က “တကယ်လို့မြီတိသူတွေ အိန္ဒိယနိုင်ငံက ထွက်သွားကြရင် ဘာဖြစ်လာမလဲလို့မေးတဲ့အခါ အဲဒီအဘိုး ကြီးက. . .”

ဤတွင်ဖလိုရီသည် သူ့ကုလားထိုင်ကိုနောက်ဘက်သို့တွန်း၍ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ သူ ဘယ်နည်းနှင့်မှဆက်နေနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ သူ့စိတ် ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်လာပြီ။ ကုလားထိုင်များကို ရိုက်ချိုး၍ ဓာတ်ပုံ များကို ပုလင်းနှင့် မပေါက်မီခင် သူသည်အခန်းထဲမှ ခပ်မြန်မြန်ထွက်မှ တော် ကာကျပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ဘဲလက်ဂျစ်မဂ္ဂဇင်းထဲက ပဉ္စမတန်းစား သရော်စာကဲ့သို့ ယုတ်မာလှသော အကြောင်းအရာတစ်မျိုးတည်းကို အဘယ့် ကြောင့် စကားလုံးအသုံးအနှုန်းမပြောင်းလဲဘဲ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်၊ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ထပ်ခါတလဲလဲပြောနိုင်စွမ်းရှိကြလေသနည်း။ သူတို့ လူစုထဲမှတစ်ယောက်ယောက်သည် ပို၍ဆန်းသစ်သော ကိစ္စတစ်ခုခုကို တွေးနိုင် စွမ်း မရှိတော့ပြီလား။ အင်း. . . ဘယ်လိုနေရာ၊ ဘယ်လိုလူစားတွေပါလိမ့်။ ဝိစကီနှင့် ဘဲလက်ဂျစ်မဂ္ဂဇင်းတို့အပေါ်တွင် အခြေခံ၍ တည်ဆောက်ထား သော ဘုရားမဲ့လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသပါဝင်နေသောကြောင့် ဘုရားသခင်က ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေသတည်း။

ဖလိုရီက ထိုစကားများကို ထုတ်ဖော်၍ မပြောပါ။ သူ့မျက်နှာ၌ ထိုခံစားမှုမျိုးဖြစ်ပေါ်မလာအောင် ကြိုးစားပမ်းစားထိန်းသိမ်းနေရရှာသည်။ သူသည်အခြား လူများနှင့်ခပ်စွေစွေအနေအထားတွင် နေရင်းသူ ကုလား ထိုင်နံဘေး၌ မတ်မတ်ရပ်နေသည်။ မိမိအား လူကြိုက်များ မများ မသေချာ လှသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၏ဟန်ပန်နှင့် မရဲတရဲပြုံးနေသည်။

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်သွားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ နံနက်စာမစားခင်

၅၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

လုပ်ရမဲ့ အလုပ်ကိစ္စကလေးတွေရှိနေတယ်။”

ဝက်စ်ဖီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

“နေ့စမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရ၊ တစ်ခွက်လောက်ထပ်ချလိုက်ပါအုံး။ အချိန်စောပါသေးတယ်။ ဂျင်တစ်ပက်လောက်သောက်ဗျာ။ ထမင်းစားကောင်းအောင်ပေါ့”

“တော်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်သွားမှဖြစ်မယ်။ ကဲ. . . ဖလိုရေ၊ လာဟော့၊ ဝွမ်ဘိုင် မစွပ်လက်ကာစတင်း။ အားလုံးဝွမ်ဘိုင်ပဲဗျို့။”

ဖလိုရီပျောက်ကွယ်သွားချိန်တွင် အဲလစ်ကပြောလိုက်သည်။

“လူမည်းတို့ရဲ့ချစ်မိတ်ဆွေ ဘွတ်ကာဝါရှင်တန်* သွားလေပေါ့”

အဲလစ်သည် အခန်းထဲမှထွက်သွားသောသူများ အမနာပပြောရန် အလွန်စိတ်ချရသူဖြစ်သည်။

“ဟိုဒေါက်တာဆီကိုသွား တာထင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်၊ သူ့အလှည့်ကျရင် အရက်ဒကာခံရမှာကိုကြောက်လို့လစ်သွားတာနဲ့တူတယ်။”

ဝက်စ်ဖီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

“သူက သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါကျယ်င် ဗောလ်ရှိဗစ်စကားတွေကို ပြောတတ်တယ်။ တကယ်စိတ်ပါလို့ပြောတာတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး”

မက်ဂရီကာကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ဒီလူက တကယ်ပေါင်းလို့သင်းလို့ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။”

အိန္ဒိယနိုင်ငံက မျက်နှာဖြူတိုင်းသည် ဆိုးဆိုးရွားရွား မလုပ်သရွေ့လူကောင်းသူကောင်းများအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရလေ့ရှိသည်။

“ဒီလူက ကျုပ်စိတ်ကြိုက်မတွေ့အောင် တော်တော်ဗောလ်ရှိဗစ်ဆန်တဲ့လူ။ ကျုပ်က တိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေတဲ့မျက်နှာဖြူတွေကို သည်းမခံနိုင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် အဲဒီလိုသွေးမျိုးနည်းနည်းပါချင်ပါနေမှာ။”

* Booker Taliaferre Washington (၁၈၅၈-၁၉၁၅) အမေရိကန်လူမည်းကျောင်းဆရာ။ နိုဂရိုးများအမှီခိုခံဘဝမှ လွတ်မြောက်စေရေးအတွက် စက်မှုဆိုင်ရာများကို လေ့လာဆည်းပူးကြရန် ၁၈၈၁ ခုနှစ်မှစ၍ လှည့်လည်ဟောပြောခဲ့သူ။

ဒါဆိုရင် သူ့မျက်နှာပေါ်က အမှတ်ကြီးကိစ္စပါ တစ်ခါတည်းရှင်းသွားမှာပဲ”

ဤတွင် ဖလိုရီနှင့်ပတ်သက်သည့် ပုတ်ခတ်ပြောဆိုမှုများဖြစ်လာ သော်လည်း မစ္စတာမက်ဂရီကာက ပုတ်ခတ်ပြောဆိုမှုများကို သိပ်မကြိုက် လှသောကြောင့် များများစားစားမပြောဖြစ်ကြချေ။ မျက်နှာဖြူများသည် နောက်တစ်ကြိမ်အားလုံးအတွက်အရက်မှာသောက်ချိန်အထိ ကလပ်တွင် ဆက်နေကြသည်။ မက်ဂရီကာက ပြည်မြို့တွင် သူတွေကြုံခဲ့ရသော အဖြစ် အပျက်ကလေးကို ပြန်ပြောပြသည်။ ထို့နောက် သူတို့ပြောဆိုနေသော စကားများသည် မည်သည့်အခါတွင်မှ ငြီးငွေ့ခြင်းမရှိသော တိုင်းရင်းသားများ ၏ စော်စော်ကားကားဆက်ဆံမှု၊ အစိုးရ၏ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ဆောင်ရွက်မှု များနှင့် “ယခုဤစာနှင့်အတူ လာသူကို ကြိမ်ဒဏ်ငါးချက်ရိုက်လိုက်ပါ”ဆိုသော ဗြိတိသျှအစိုးရရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရသည့် အတိတ်ကာလမှ အကြောင်းအရာများ ဆီသို့သာ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။ အဲလစ်၏ ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်သော စွဲလမ်းမှုကြောင့် ထိုဘာသာရပ်ကိုမေ့မသွားကြဘဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောဖြစ်ကြ သည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာဖြူများ၏ နာကျည်းမှုများကို ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာရှိပါ သည်။ သူတော်စင်များသည်ပင်လျှင် အရှေ့တိုင်းသားများအကြား၌ နေထိုင်၍ အလုပ်လုပ်ရမည်ဆိုပါက ‘စိတ်တို’ လာနိုင်စရာရှိပါသည်။ မျက်နှာဖြူများ အားလုံး အထူးသဖြင့် အရာရှိများသည် မည်သို့မည်ပုံ ရန်စတော်ကားခံရတတ် သည်ကို နားလည်ကြသူများဖြစ်သည်။ နေ့တိုင်းလိုလို ဝက်စ်ဖီးလ် သို့မဟုတ် မက်ဂရီကာ သို့မဟုတ် မက်စ်ဝဲလ်သည်ပင်လျှင် လမ်းပေါ်၌ လမ်းလျှောက် သွားကြစဉ် ရွှေဒဂီးလို ချောမွေ့ဝင်းဝါနေသော မျက်နှာနုနုကလေးများပေါ်၌ အလွန်အမင်း အော့နှလုံးနာဟန်ပေါက်နေသော ဟိုက်စကူးကျောင်းသား ကလေးများက လှမ်း၍ လှောင်ပြောင်တတ်ကြသည်။ တံခါတစ်ရံတွင်မူ သူတို့နောက်ဘက်မှ ‘ခွေးအ’ လို ရယ်သံများနှင့် လိုက်လံ၍ အော်ဟစ် လှောင် ပြောင်တတ်ကြပေသည်။ အင်ဂလိုအင်ဒီးယန်းအရာရှိများ၏ ဘဝသည် ပန်းခင်းသောလမ်းမဟုတ်ပါ။ ၎င်းတို့လိုဖိမ်မရှိသော တောစခန်းများ၊ အလွန် ပူပြင်းသော ဝန်းခန်းများ၊ ဖုံနဲ့ ရေနံချေးနဲ့ နံသော မည်းမှောင်နေသည့် ဘန်ဂလို များ၌ အလုပ်လုပ်ကြရသူများသည် နည်းနည်းတော့ မကျေမနပ် ဖြစ်ထိုက်

၅၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

ပါပေသည်။

ဆယ်နာရီထိုးရန်နီးကပ်လာပြီဖြစ်ရာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူပြင်းလာလေပြီ။ လူတိုင်း၏ မျက်နှာပေါ်နှင့် အဝတ်ဖုံးမထားသော လက်ဖျံများပေါ်တွင် ချွေးပေါက်များလာလေပြီ။ မစွတာမက်ဂရီကာ၏ ပိုးသားကုတ်အင်္ကျီ ကျောဘက်မှ ချွေးကွက်ကြီးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းပို၍ကြီးမားလာလေပြီ။ အပြင်ဘက်မှ စူးစူးရဲရဲအလင်းရောင်ကို ပြတင်းပေါက်၌ ကာထားသော အစိမ်းရောင် 'ယင်း' များက အတော်အတန်စုပ်ယူထားလိုက်ပုံရသည်။ ထိုအလင်းရောင်က မျက်စိကျိန်းစေရုံမက ခေါင်းထဲတွင်လည်း ရီဝေဝေမူးနောက်နောက် ဖြစ်လာစေပါသည်။ လူတိုင်းသည်ငြီးငွေ့စရာနံနက်စာကို ကြိုတွေးပြီး မအိမသာဖြစ်လာကြရုံသာမက ရှည်လျားပြီး ပူပြင်းသောအချိန်နာရီများအတွက်ပါ တွေး၍ စိတ်မသက်မသာဖြစ်လာကြသည်။ မက်ဂရီကာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ချွေးထွက်နေသော နှာခေါင်းပေါ်သို့ လျှောက်နေသည့် မျက်မှန်ကိုပြင်လိုက်ကာ

“အင်း ပျော်စရာကောင်းတဲ့ တွေ့ဆုံပွဲလေးတစ်ခု အဆုံးသတ်ရတော့ မှာပေါ့လေ။ နံနက်စာစားဖို့ အိမ်ပြန်ရဦးမယ်။ ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီးအတွက် အလုပ်လုပ်ရဦးမှာပေါ့လေ။ ကျုပ်နဲ့လမ်းကြိုတဲ့လူများရှိသေးလား။ ကျုပ်တပည့်ကမော်တော်ကားထဲမှာ စောင့်နေတယ်။”

မစွစ်လက်ကာစတင်းက ပြောလိုက်သည်။

“အမယ်လေး၊ ကျွန်မနဲ့ တွမ်ကိုခေါ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒီလောက်ပူပြင်းတဲ့နေထဲမှာလမ်းမလျှောက်ရဘူးဆိုတာ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလိုက်သလဲလို့”

ကျန်လူများလည်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဝက်စဖီးလ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ရုံသာမက နှာခေါင်းထဲမှပင် လေထုတ်၍ သန်းဝေလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်းသွားမှပဲ။ ဒီမှာဆက်ထိုင်နေရင် အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်။ ခြင်းတောင်းတစ်တောင်းလောက်ရှိတဲ့ စာရွက်စာတန်းတွေနဲ့ နှံ့ခန်းထဲမှာ တစ်နေ့လုံးထိုင်ပြီး ချွေးထုတ်ရဦးမယ်။ ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”

“ဒီကနေ့ညနေကျရင် တင်းနစ်ရိုက်ဖို့ဘယ်သူမှ မမေ့ကြပါနဲ့”

အဲလစ်က ပြောလိုက်သည်။

“မက်စ်ဝဲလ်၊ သောက်ပျင်း၊ မင်းဒီတစ်ခါလဲ ရှောင်ပုန်းမနေနဲ့ဦး၊ ဒီတို ရက်ကက်နဲ့အတူ လေးနာရီခွဲတိတိရောက်အောင်လာခဲ့”။

သူတို့အားလုံးမျက်စေ့ကျိန်းမတတ် စူးစူးရဲရဲနေရောင်ခြည်ထဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မြေပြင်ပေါ်မှ အပူရှိန်သည် မီးဖိုကြီးမှထွက်လာသော အပူရှိန်ပမာလှိုမ့်လှိုမ့်ပြီး ထွက်လာသည်။ ပန်းပွင့်များသည် နေရောင်ခြည်ထဲ တွင် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် မလှုပ်မရွက် တောက်ပနေကြသည်။ မက်ဂရီကာ၏ မော်တော်ကားကိုယ်ထည်သည် မထိမကိုင်နိုင်လောက်အောင် အထူးပူ ခြစ်နေလေပြီ။ အလွန်ဆိုးရွားသည့်အချိန်ပိုင်းသည် အစပျိုးခဲ့လေပြီ။ လူသတ္တဝါများမှလွဲ၍ အခြားသက်ရှိသတ္တဝါများသည် မလှုပ်ရှားကြတော့။ ထို့ပြင် အပူရှိန်၏လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ပုရွက်ဆိတ်တန်းကြီးသည် လမ်းပေါ်တွင် ဖဲပြားတစ်ချောင်းပမာ ချိတ်ကဲသွားကြသလို အမြီးမဲ့လင်းတကြီးများသည် လည်း လေစီးကြောင်းထဲတွင် ပျံဝဲနေကြလေသည်။

ကလပ်ဂိတ်ဝတွင် ဖလိုရီသည် ဗယ်ဘက်သို့ချိုးပြီး ညောင်ပင်များ၏အရိပ် အောက်မှ ဈေးလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့်ဝေးသော နေရာမှ တေးဂီတသံများထွက်ပေါ်နေသည်။ ထိုနေရာတွင်စက္ခာတလန် ပြည်ဖြစ် အိတ်ဖြေကို ဦးဆောင်တီးမှုတ်လာသော ဂေါ်ရခါးတစ်ယောက်၏ နောက်မှ အစိမ်းရောင်ကာကီဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် ပိန်ပိန်ပါးပါး အိန္ဒိယလူမျိုးစစ်ပုလိပ်များသည် တပ်စခန်းဆီသို့တန်းစီ၍ ပြန်လာနေကြ သည်။ ဖလိုရီသည် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမီနှင့် တွေ့ဆုံရန်သွားနေခြင်းဖြစ် သည်။ ဒေါက်တာ၏နေအိမ်သည် အုတ်ဖိနပ်ခံ၍ရေခဲချေးသုတ်ထားသော ရှည်လျားလျားတစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်သည်။ ပန်းပင်များကို ဂရုတစိုက် စိုက်ပျိုး ထားခြင်းမရှိသော ထိုခြံဝင်းကျယ်သည်ကလပ်ခြံဝင်းနှင့် ဆက်စပ်နေသည်။ ဒေါက်တာ၏နေအိမ်သည် ဆေးရုံကိုမျက်နှာမူထားပြီး လမ်းကို ကျောပေးထား သည်။ ဆေးရုံသည်လမ်းနှင့် မြစ်အကြားတွင်ရှိနေသည်။

ဖလိုရီ ခြံဝင်းသို့ဝင်လာချိန်တွင် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်အော် လိုက်သော အမျိုးသမီးအသံများနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ခတ်သွားသော ခြေသံများကိုအိမ် ထဲမှကြားလိုက်ရသည်။ သူသည် ဒေါက်တာ၏ဇနီးအား တွေ့မြင်ရရန်လက်မ တင်လေးကပ်၍ လွဲသွားသည်မှာ သိသာထင်ရှားလှသည်။ သူကအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်အောင် ကွေလျှောက်သွားပြီးနောက် ဝရန်တာဆီသို့လှမ်းအော်ပြော လိုက်၏။

“ ဒေါက်တာခင်ဗျား၊ အလုပ်များနေပါသလား။ ကျုပ်အပေါ်ကို တက်လာလို့ ရမလား”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး အသားမည်းမည်းကိုယ်လုံးကိုယ် ထည် သေးသောဒေါက်တာသည် သေတ္တာထဲမှ ဖြုန်းကန်ထွက်လာသော အရုပ်ကလေးလို အိမ်ထဲမှ ဖြုန်းကန်ထွက်လာသည်။ သူ့ကဝရန်တာ လက်ရမ်းဆီသို့ ကမန်းကတန်းလျှောက်လာပြီးတတွတ်တွတ်ပြောတော့သည်။

“ရပါတယ်ဗျာ။ ရပါတယ်။ ခုချက်ချင်းသာကြံ့ခဲ့ပါ။ အမယ်လေး၊ ဖလိုရီရယ်၊ ခင်ဗျားကိုတွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာ။ တက်ခဲ့ပါဗျာ။ ကြံ့ခဲ့ပါ။ ဘယ်ယမာကာကိုသုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ။ ကျုပ်ဆီမှာ ဝီစကီ၊ ဘီယာ၊ ဗား မောက်နဲ့ တခြားနိုင်ငံခြားအရက်တွေရှိပါတယ်။ အမယ်လေး ချစ်မိတ်ဆွေ ကြီးရယ်။ ကျုပ်ကလဲ စကားကောင်းပြောလို့ရမယ့် လူကိုမျှော်နေတာပါဗျ”

ဒေါက်တာသည် အသားမည်းပြီး ခပ်ပုပုအိုင်အိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ပွယောင်းယောင်းနှင့်ရိုးအပုံရသော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများရှိသူဖြစ်သည်။ သံကိုင်းမျက်မှန်ကိုတပ်ထားပြီး အလွန်ပုံပန်းမကျသော ဇင်ဖြူဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကြီးမားပွယောင်းလှသော ဘောင်းဘီဖြူသည် ကိုးရိုး ကားယားနိုင်လှသော ဘွတ်ဖိနပ်အနက်ပေါ်တွင် အိတ်တွဲပြီး ပုံကျနေသည်။ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် တတွတ်တွတ်ပြောနေသော သူ့အသံတွင် တရှူးရှူး တရှဲ့ရှဲ့မြည်နေသော “အက်စ်” သံ အများအပြားပါဝင်နေသည်။ ဖလိုရီက လှေခါးထစ်များအတိုင်းတက်လာစဉ် ဒေါက်တာသည် ဝရန်တာ တစ်ဘက်စွန်း သို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး သံဖြူရေခဲပုံးသေတ္တာထဲသို့ လက်နှိုက်၍ ပုလင်းဖုံးစုံကို ကပျာကရာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဝရန်တာမှ တံစက်မြိတ်နိမ့်နိမ့်များတွင် ဒရင်ကောက်ပင်များ စိုက်ထားသည့်ခြင်းကလေးများကို တွဲလောင်းဆွဲထား လေရာ ကျယ်ဝန်းသောဝရန်တာသည်မှောင်နေပြီး အပြင်ဘက်တွင် နေရောင် ခြည့်များဖြာကျနေသော ဂူတစ်လုံးနှင့်တူနေလေသည်။ အကျဉ်းထောင်ထဲ၌ ပြုလုပ်သော ကြိမ်ခံထားသည့် ကုလားထိုင်ရှည်များကို ဝရန်တာတွင်ချထားပြီး ဝရန်တာ၏တစ်ဘက်စွန်းတွင် စာအုပ်စင်များရှိနေသည်။ ထိုစာကြည့်ဆောင်မှ စာအုပ်အများစုသည် အိမ်ဆန်၊ တောမတ်စ်ကာလိုင်၊ ရောဘတ်လူးဝစ်

၆၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

စတီဗင်ဆန်တို့၏ အက်ဆေးစာအုပ်များသာဖြစ်ကြသည်။ စာအလွန် ဖတ်သော ဒေါက်တာသည် ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ စာအုပ်များကိုသာ နှစ်ခြိုက်သူဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်စဉ် ဒေါက်တာက ဖလိုရီအား ကုလားထိုင်ရှည် တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး လဲလျောင်း၍ နေနိုင်အောင်ခြေတင်ရမည့် ခုံကလေးကိုပါ ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်သည်။ စီးကရက်နှင့် ဘီယာတို့ကိုလည်း လှမ်းမီမည့် နေရာတွင်ထားပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ။ အခြေအနေအရပ်ရပ် ဘယ်လိုလဲ။ ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီးဘယ်နှယ်နေသေးလဲ။ ထုံးစံအတိုင်းသွက်ချာ ပါဒလိုက် နေတုန်းပဲလား။”

“မစ္စတာ ဖလိုရီရေ... သူကတော့ အခြေအနေမကောင်းလှဘူး။ ဆိုးရွားတဲ့ဆင့်ပွားရောဂါ တွေဖြစ်စပြုနေပြီ။ သွေးပိုးစွဲနာ၊ ဝမ်းတွင်းမြှေး ရောင်ရမ်းနာနဲ့ အကြောထုံးပြီး သွက်ချာပါဒလိုက်တဲ့ရောဂါတွေပေါ့။ အထူးကု သမားတော်တွေကို ခေါ်ပြရလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်”။

ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာကြီးအား ဒေါက်တာက ကုသပေးနေရသည့် အမျိုးသမီးလူနာကြီးတစ်ယောက်ပမာ တင်စားပြောဆိုနေကြခြင်းသည် သူတို့ နှစ်ဦး၏ ပြက်လုံးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် သူ့ပြက်လုံးကို မငြီးငွေ့သေးပဲ သဘောကျနေသည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိနေပြီ။

ကုလားထိုင်ရှည်ကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်နေသော ဖလိုရီက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ ဟိုအမြင်ကတ်စရာကောင်းတဲ့ ကလပ်ကဒီကို ကူးလာရတာပျော်စရာကောင်းလိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်ခင်ဗျားအိမ်ကို လာရင်၊ မြို့ထဲကလူတွေနဲ့ မတွေ့အောင်တမင် ရှောင်ကွင်းပြီး၊ ကြေးစားမလေးတစ် ယောက်နဲ့ တိတ်တိတ်ကလေးအိမ်ပြန်လာတဲ့ ခရစ်ယန်ဂိုဏ်းကွဲ ဓမ္မဆရာ တစ်ယောက်လို စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်။ ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီးကို တည်ဆောက်သူ ကျုပ်ရဲ့ရောင်းရင်းကြီးတွေနဲ့ခွဲခွာလာရတဲ့ ခုအချိန်ဟာ

ကျုပ်အတွက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့အားလပ်ချိန်ပဲဆိုတာ၊ ခင်ဗျားလဲသိသားပဲ။
ဗြိတိသျှတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတဲ့။ အရှေ့တိုင်းကမျက်နှာညို မျက်နှာမည်းတွေကို
ကယ်တင်ဖို့ လူဖြူတွေရဲ့မဟာတာဝန်တဲ့။ အဲဒီလို အပုပ်နံ့တထောင်းထောင်း
ထွက်နေတဲ့ နေရာက ခဏတဖြုတ်ထွက်လာခဲ့ရတဲ့အတွက် သိပ်စိတ်သက်သာ
ရာရတာပဲ”။

“ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေ၊ ခုလိုပြောတာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။
ဂုဏ်သရေရှိ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ လူကြီးလူကောင်းတွေကို ဒီလို မပြောသင့်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားက အဲဒီ လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ စကားကို နားထောင်ရ
တာ မဟုတ်ဘူး။ မနက်ကဆိုရင် ကျုပ်တတ်နိုင်သလောက် သည်းခံခဲ့ပါ
တယ်။ အဲလစ်ရဲ့ ငမည်းဆိုတဲ့ စကား၊ ဝက်စီဖီးလ်ရဲ့ ပြက်လုံး။ မက်ဂရီကာ
ကလဲ၊ ယခုစာယူလာသူကို ကြိုမိဒဏ် ၁၅ချက် ရိုက်လိုက်ပါဆိုတာကို ထပ်တ
လဲလဲ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ဟို ဟာပေဒါကြီးအကြောင်းရောက်လာတဲ့အခါ
ကျတော့... ခင်ဗျားလဲသိပါတယ်လေ။ ဗြိတိသျှတွေသာ အိန္ဒိယနိုင်ငံက
ထွက်သွားခဲ့ရင် အိန္ဒိယမှာ ရူပီးငွေ တစ်ကျပ်၊ ဒါမှမဟုတ် အပျိုစင်ဆိုတာ
တစ်ယောက်မှရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ပြောတဲ့ ဟာပေဒါကြီးလေ။ ကျုပ်
ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီ ဟာပေဒါကြီးကို အငြိမ်းစားပေးဖို့တောင်
ကောင်းနေပြီ။ သူက ဒီစကားတစ်ခွန်းတည်းကို ဂျူဗလီပွဲကျင်းပတဲ့ ၁၈၈၇
ခုနှစ်ကတည်းက ထပ်တလဲလဲ ပြောလာခဲ့တာ”။

ဖလိုရီက ကလပ်မင်းဘားများအား ဝေဖန်ပြောဆိုသည့်အခါတိုင်း
ဒေါက်တာသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ရလေ့ရှိသည်။ သူပြောရမည့်စကား
လုံးကို ရွေးချယ်ရန် စဉ်းစားနေစဉ် လေထဲ၌ လွင့်မျောပါလာသောစိတ်ကူး
စိတ်သန်းတစ်ခုကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည့်ပမာ၊ လက်ညှိုးနှင့်လက်မတို့ကိုစု၍
ဆွဲယူဟန်ပြုလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ ခင်ဗျား အဲဒီလို မပြောသင့်ပါဘူး မစ္စတာ
ဖလိုရီ၊ ခင်ဗျားက သူတို့ကို လူကြီးလူကောင်းတွေလို့ပြောရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်
လို့ အမြဲတမ်းမကောင်းပြောနေရတာလဲ။ ဒီလူတွေဟာ သဘောဖြူအူစင်းတွေ
ပါ။ သူတို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတွေကို ထည့်စဉ်းစားစမ်းပါ။ ဗြိတိသျှ

၆၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

ပိုင်တဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံကို အခုအခြေအနေရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးပညာရှင်တွေကို ထည့်စဉ်းစားစမ်းပါ။ ကလိုက်ဖ်၊ ဝါရင်ဟေ့စ တင်းစ်၊ ဒါလ်ဟိုဇီ၊ ကာဇင်၊ စတဲ့ လူတွေကို ထည့်စဉ်းစားစမ်းပါ။ “ခင်ဗျား တို့ရဲ့ စာဆိုတော်ကြီး ရှိတ်စပီးယား ပြောခဲ့သလို သူတို့ရဲ့စာရိတ္တကိုချည်း မကြည့်ဘဲ အားလုံးကိုခြုံပြီး ကြည့်သင့်ပါတယ်”။

“ခင်ဗျားက သူတို့ရဲ့ စာရိတ္တကိုခွင့်လွှတ်ချင်သလား။ ကျုပ်ကတော့ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ပြီးတော့လဲ မြိတီသျှလူကြီးလူကောင်းတွေဟာ ဘယ်လောက် တောင် မြင့်မြတ်သလဲဆိုတာကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားပါဦး။ တစ်ယောက် အပေါ်မှာ တစ်ယောက်က သစ္စာရှိကြတာတွေ၊ တချို့လူတွေကတော့ မောက်မောက်မာမာရှိကြတယ်ဆိုတာကျုပ်လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အရှေ့တိုင်းသားတွေမှာမရှိတဲ့ အဖိုးတန်အရည်အချင်းတွေ သူတို့ဆီမှာရှိ တယ်။ သူတို့ဟာ အပြင်ကကြမ်းတမ်းပေမဲ့ နှလုံးသားကတော့ ရွှေအစစ်ပါ”

“ရွှေရည်စိမ်တွေလို့ပြောရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တွေနဲ့ ဟောဒီနိုင်ငံအကြားမှာ မူမမှန်တဲ့ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရေးတွေရှိနေတယ်။ ကျုပ်တို့မျက်နှာဖြူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆိပ်အတောက်လို မုန်းတီးကြပေမဲ့၊ အရက်အတူတူသောက် သူ့ထမင်းကိုယ်စား၊ ကိုယ့်ထမင်း သူ့ပေးလုပ်ပြီး၊ မိတ်ဆွေဟန်ဆောင်နေကြတာထုံးတမ်းစဉ်လာတစ်ခုပဲ။ အဲဒါက နိုင်ငံရေးလိုအပ်ချက်တစ်ရပ်ပေါ့။ အဲလေ၊ အရက်ကြောင့် ဒီစက်ယန္တရား ကြီးလည်ပတ်နေတာပါ။ အဲဒါသာမရှိဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့အားလုံးကုန်ကြပြီ။ တစ်ပတ်အတွင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သတ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား တို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ရေး အက်ဆေးဆရာတစ်ဦးအတွက် “အင်ပိုင်ယာကြီး ကို စုစည်းထိန်းသိမ်းထားနိုင်တဲ့အရက်” ဆိုတဲ့အကြောင်း အရာတစ်ခုတော့ရ ပြီ”

၁။ Robert Clive (၁၇၂၅-၇၄) 2. Warren Hasting (၁၇၃၂-၁၈၁၈)
၂။ James Andrew Brown Ramsay Dalhousie (၁၈၁၂-၁၈၆၀)
၃။ Geerge Nathaniel Curzon. (၁၈၅၉-၁၉၂၅)

ဒေါက်တာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“တကယ်ပဲ မစ္စတာဖလိုရီရေ၊ ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင် စိတ်အချဉ်ပေါက်နေတယ်ဆိုတာ၊ ကျုပ်မထွေးတတ်နိုင်အောင်ပဲ။ ခင်ဗျားလို ပညာလဲတတ်၊ စာရိတ္တလဲကောင်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်က မြန်မာ့မျိုးချစ်သတင်းစာနဲ့ သာထိုက်တန်တဲ့အကြည်ညိုပျက်စေမဲ့ စကားတွေကိုပြောဆိုနေတာကတော့ သိပ်မသင့်လျော်ပါဘူးဗျာ”

“အကြည်ညိုပျက်စေတယ်၊ ဟုတ်လား”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အကြည်ညိုပျက်အောင်လုပ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာလူမျိုးတွေက ကျုပ်တို့ကို ဒီနိုင်ငံထဲက မောင်းမထုတ်စေချင်ပါဘူး။ ကျုပ်က သူများတွေလိုပဲ ပိုက်ဆံရှာဖို့ ဒီကိုလာခဲ့တာပါ။ ကျုပ်က မျက်နှာဖြူတွေရဲ့ မဟာတာဝန်ဆိုတဲ့ လှည့်စားမှုကို မကြိုက်ဘူး။ သိပ်စိတ်ကုန်စရာကောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့သာ တချိန်လုံးလိမ်ညာမနေကြဘူးဆိုယင် ကလပ်ကဟို သောက်ရူးတွေနဲ့တောင် ပေါင်းလို့သင်းလို့ကောင်းမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုများ လိမ်ညာနေကြလို့လဲ”

“ကျုပ်တို့က လူဖို့ယက်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့လူမည်းညီအစ်ကိုတော်တွေကို အဆင့်အတန်းမြှင့်တင်ပေးဖို့ပါဆိုတဲ့ မုသာဝါဒတွေလေ။ အဲဒါကလဲ တော်တော့ကို သဘာဝကျတဲ့မုသားပါ။ ဒါပေမဲ့အဲဒါက ကျုပ်တို့ကို မျှော်မှန်းလို့မရတဲ့ အခြေအနေအထိ ပျက်စီးသွားစေတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာလူညာတွေ၊ အလစ်သမားတွေဆိုတဲ့ အသိကကျုပ်တို့ကိုနှိပ်စက်နေတယ်။ အဲဒီမကောင်းမှုကို ချေဖျက်နိုင်အောင် နေ့ရောညပါ ငါမှန်တယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ကို အမြဲတမ်းမွေးနေကြတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ ရက်စက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိကကိန်းဝပ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ သူ့ခိုးတွေပဲလို့ ပြောင်ဝန်ခံပြီး မလိမ်မညာဘဲ ဆက်ခိုးနေကြမယ်ဆိုရင် တော်တော်ကလေးနေသာထိုင်သာရှိကြလိမ့်မယ်”

လွန်လွန်မင်းမင်း ကျေနပ်သွားသော ဒေါက်တာက လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ထိ၍ ပြုံးပြုံးပြုံးပြောလိုက်သည်။

၆၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

“ကဲ ရဲဘော်ကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ဆွေးနွေးချက်မှာပျော့ကွက်ဟာကွက်ရှိ နေတယ်။ အဲဒီပျော့ကွက်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကသူခိုးတွေမှမဟုတ်ဘဲ”

“ကဲ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေ၊ ဆရာဝန်ကြီး”

ဖလိုရီသည် အပူဓာတ်ကသူ့ကျောပြင်အား အပ်ပေါင်းတစ်ထောင် နှင့် ထိုးလိုက်သလို စစ်ကန်ဖြစ်သွားသည့်ပြင် ဒေါက်တာအား အကောင်းဆုံး ချေပဆွေးနွေးချက်ကိုစတင်၍ ပြောဆိုတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကုလား ထိုင်ရှည်ကြီးပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်သည်။ နိုင်ငံရေးနှင့် မသိမသာဆက်နွယ် နေသော ဤပြန်လှန်ဆွေးနွေးချက်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ဆုံမိသည့်အခါတိုင်း ထွက်ပေါ်လာစမြဲပင်။ သူတို့ ကိစ္စတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဖလိုရီက အင်္ဂလိပ်ကို နာကျည်းဆန့်ကျင်သူဖြစ်ပြီး၊ ကုလားအမျိုးသားက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများကို အရူးအမူးသစ္စာရှိသူဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ လေးစားကြည်ညိုသူဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများက သူ့အား အကြိမ်တစ်ထောင်မက “နှိမ်” သည့်တိုင်အောင် အကြည်ညိုမပျက် သူဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာက သူသည် ယုတ်ညံ့သည့်လူမျိုးမှ မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်သည်ဟု လေးလေးနက်နက် ခံယူထားသည်။ သူသည် ဗြိတိသျှတို့၏ တရားမျှတမှုကို မည်မျှယုံကြည်သနည်းဟူမူ ကြိမ်ဒဏ်ခတ်ခြင်း၊ ကြိုး ပေးခြင်းစသော လုပ်ငန်းများကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲပြီးနောက် မျက်နှာဖြူဖတ် ဖြူလျော်နှင့် အိမ်ပြန်လာပြီး ဝိစကီအရက်ကို မူးသွားသည်အထိ သောက်ယူ ရသည့်တိုင်အောင် သူ၏စိတ်ထက်သန်မှုသည် လျော့နည်းသွားလေ့မရှိပါ။ အစိုးရကို ပုတ်ခတ်ပြောဆိုသော ဖလိုရီ၏အယူအဆများကြောင့် သူသည် စိတ်ချောက်ချားရသော်လည်း ထိုအယူအဆများက တစ်နည်းတဖုံ သူ့အား ကျေနပ်မှုပေးနိုင်သည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဖလိုရီက ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာကြီးရယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီနိုင်ငံကို ရောက်နေကြ တာဟာ ခိုးဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလွဲရင် တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်များ ဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျာ။ ဒါကလည်း သိပ်ကိုရှင်းပါတယ်။ အစိုးရအရာရှိတွေက မြန်မာတွေကို ပြားပြားဝပ်အောင် နှိမ်ထားတဲ့အချိန်မှာ ကုန်သည်ကြီးတွေက

မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ အိတ်ထဲကပါ လိုက်နှိုက်ယူနေကြတယ်။ ဥပမာပြမယ်ဗျာ။ ဒီနိုင်ငံဟာ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှာသာမရှိခဲ့ရင် ကျုပ်ရဲ့ကုမ္ပဏီက သစ်လုပ်ငန်းအတွက် ကန်ထရိုက်ရနိုင်ပါ့မလား။ ဒါမှမဟုတ် တခြားသစ်ကုမ္ပဏီတွေ၊ ရေနံကုမ္ပဏီတွေ မိုင်းတူးတဲ့လူတွေ၊ စိုက်ပျိုးရေးသမားတွေနဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေကော ကန်ထရိုက်ကြပါ့မလား။ အစိုးရသာ နောက်ကနေပြီး အားပေးအားမြှောက်မပြုရင် ဆန်ကုမ္ပဏီကြီးတွေက ကံဆိုးရှာတဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေအပေါ်မှာ ဂုပ်သွေးစုတ်နိုင်ကြပါ့မလား။ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးဟာ ဗြိတိသျှတွေ၊ ဂျူးတွေနဲ့စကော့တွေ ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းတွေမှာ လက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်အောင် ဖန်တီးပေးနေတဲ့ကိရိယာကြီးပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား အဲဒီလိုပြောတာကို ကြားရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ။ တကယ်ကို ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားက ကုန်သွယ်ဖို့၊ ဒီကိုလာခဲ့တာလို့ ပြောတယ်။ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ မြန်မာတွေက ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းတွေကို သူတို့ဘာသာလုပ်နိုင်ကြလို့လား။ သူတို့က စက်ကိရိယာတွေ၊ သင်္ဘောကြီးတွေ၊ မီးရထားတွေ၊ လမ်းတွေကို တည်ဆောက်နိုင်ကြလို့လား။ ခင်ဗျားတို့သာ မရှိရင် သူတို့ ဘာမှလုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဗြိတိသျှလူမျိုးတွေသာ ဒီမှာမရှိရင် မြန်မာ့သစ်တောတွေ ဘာဖြစ်ကုန်မလဲ။ အဲဒီသစ်တောတွေကို ဂျပန်တွေ ချက်ချင်းရောင်းပစ်လိမ့်မယ်။ သူတို့က မျိုးပြုန်းကုန်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ဆီကို ရောက်သွားမယ့်အစား ခင်ဗျားတို့ရဲ့လက်ထဲမှာဆိုတော့ တကယ်တိုးတက်ပါတယ်။ ပြီးတော့လဲ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေက ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတွေကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် လုပ်ပေးနေချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့အရာရှိတွေက ကျုပ်တို့ကို ကူညီချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်အပြည့်နဲ့ ယဉ်ကျေးအောင် သင်ပေးနေကြတယ်။ သူတို့အဆင့်အထိ ရောက်လာအောင် မြှင့်တင်ပေးနေကြတယ်။ အဲဒါဟာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်တဲ့နေရာမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မှတ်တမ်းတင်လောက်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“ဟုတ်လိုက်လေ ကိုယ့်ဆရာရယ်။ ကျုပ်တို့က လူငယ်ကလေးတွေကို ဝိစကီသောက်တတ်အောင်၊ ဘောလုံးကစားတတ်အောင် သင်ပေးတယ်

၆၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဆိုတာ ကျုပ်ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြားအဖိုးတန်ဆိုလို့ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျောင်းတွေကိုပဲ ကြည့်လေ။ ငွေကြေးသက်သက်သာသာနဲ့ ခိုင်းလို့ရမဲ့ စာရေးတွေကို ထုတ်လုပ်ပေးနေတဲ့ စက်ရုံကြီးတွေပဲ။ ကျုပ်တို့က အင်မတန်အသုံးဝင်တဲ့ ကုန်သွယ်မှုဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတစ်ခုတစ်လေကိုတောင် ကုလားလူမျိုးတွေကို သင်မပေးဘူး။ ကျုပ်တို့က သင်ကိုမပေးရဲဘူး။ စက်မှုလုပ်ငန်းတွေမှာ ပြိုင်ဘက်တွေပေါ်လာမှာ ကြောက်တယ်။ ကျုပ်တို့က စက်မှုလုပ်ငန်းမျိုးစုံကိုတောင် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတွေ မူဆလင်တွေ အခုဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ။ လေးဆယ်ပြည့်နှစ်တဝိုက်လောက်ကုန်အောင် သူတို့က အိန္ဒိယမှာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးတွေကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ခဲ့ကြတယ်။ အခုဆိုရင် ပင်လယ်ထဲသွားနိုင်တဲ့ တံငါလှေကိုတောင် ဒီမှာ မဆောက်နိုင်ကြတော့ဘူး။ ဆယ့်ရှစ်ရာစုနှစ်တုန်းကဆိုရင် အိန္ဒိယလူမျိုးတွေဟာ ဥရောပစံချိန်ကို မိတဲ့သေနတ်တွေကို လုပ်နိုင်နေခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ အိန္ဒိယမှာ နှစ်ပေါင်း ၁၅၀ ကျုပ်တို့နေခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ကြေးဝါနဲ့လုပ်တဲ့ ကျည်ဆန်အခွဲကိုတောင် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ လုပ်နိုင်တဲ့လူမရှိတော့ဘူး။ အရှေ့တိုင်းက လူမျိုးတွေထဲမှာ ခပ်မြန်မြန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်တဲ့လူမျိုးတွေဟာ လွတ်လပ်တဲ့လူမျိုးတွေပဲ။ ကျုပ်က ဂျပန်ကို သာဓကမပြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယိုးဒယားကို သာဓက ပြရမယ်ဆိုရင်

ဒေါက်တာက လက်ကို ကမန်းကတန်း ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ယိုးဒယားကို နမူနာပြုသည့်ကိစ္စမှာ ဒေါက်တာအတွက် (စိတ်)အနှောင့်အရှက်ဖြစ်စေသောကြောင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း သူက အမြဲတမ်းဝင်၍ ဖြတ်တောက်ပစ်လေ့ရှိသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး၊ မိတ်ဆွေကြီးက အရှေ့တိုင်းသားတွေရဲ့စရိုက်လက္ခဏာကို မေ့နေတာကိုး။ တက်ကြွမှုကင်းမဲ့ပြီး အယူသည်းမှုတွေ၊ စွဲလမ်းမှုတွေရှိနေတဲ့ ကျုပ်တို့ကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ပေးဖို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ဘာပဲပြောပြော ခင်ဗျားတို့က ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးနဲ့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးတွေ ဖြစ်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သားပဲ။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ အကျိုးစီးပွားအတွက် အိန္ဒိယ

မှာ ငြိမ်းချမ်းအောင် လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနဲ့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးက နောက်ဆုံးကျတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲ။ ဘဏ်တိုက်ကြီးတွေနဲ့ အကျဉ်းထောင်ကြီးတွေ ပိုများလာတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်”

ဒေါက်တာက အော်ပြောလိုက်သည်။

“အင်မတန်လွဲမှားတဲ့ ကောက်ချက်ပဲဗျာ။ အကျဉ်းထောင်တွေ မလို အပ်ဘူးလား။ ပြီးတော့လဲ ခင်ဗျားတို့က ထောင်တွေကလွဲရင် ဘာကိုမှ လုပ် မပေးကြလို့လား။ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်မှုတွေ၊ မသိနားမလည်မှုတွေနဲ့ ဖုံအလိမ်း လိမ်း ထနေတဲ့ သီပေါဘုရင်ခေတ်က မြန်မာနိုင်ငံကိုပဲ ပြန်ပြီး တွေး ကြည့်စမ်း ပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်စမ်းပါ။ ဟောဒီ ဝရန်တာပေါ်က ကျော်ရုံကလေးကျော်ပြီး ဆေးရုံကို ကြည့်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ညာဘက်က စာသင်ကျောင်းနဲ့ ဂါတ်တဲတွေကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ခေတ်သစ် တိုးတက်မှုတွေအားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့က ဒီနိုင်ငံကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ခေတ်မီ အောင် လုပ်ပေးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မငြင်းပါဘူး။ ကျုပ်တို့က အဲဒီလို မလုပ်လို့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့အလုပ်တွေ မပြီးသေးခင်၊ ကျုပ်တို့ က မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပြီးသား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က သူတို့ကို ယဉ်ကျေးအောင်လုပ်ပေးနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အညစ်အကျေးတွေကို သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပွတ်လိမ်းပေးနေတာပါ။ခင်ဗျား ခုနကပြောတဲ့ ခေတ်သစ်တိုးတက်မှုဆိုတာတွေဟာ ဘယ်ကိုဦးတည်သွားမှာ လဲ။ ဓာတ်စက်တွေနဲ့ သတ္တလုပ်ဦးထုပ်တွေဆီမှာ အဆုံးသတ်မှာပဲ မဟုတ် လား။ တစ်ခါတလေ ကျုပ်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာလောက်ကြာ ရင် ဟောဒီဟာတွေအားလုံး . . . ”

ဖလိုရီက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ခြေထောက်တစ်ဘက်နှင့် ဝှေ့ရမ်း ပြလိုက်သည်။

“. . . . ပျောက်ကွယ်သွားကြလိမ့်မယ်။ သစ်တောတွေ၊ ရွာတွေ၊

၇၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ၊ စေတီပုထိုးတွေအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီနေရာတွေမှာ၊ ကိုက်ငါးဆယ်စီခြားပြီး၊ တေးဂီတသံ တစ်မျိုးတည်းကို ဓာတ်စက်နဲ့ဖွင့်နေကြတဲ့၊ ပန်းရောင်အိမ်ကလေးတွေကို ဟောတိုတောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ မျက်စိတဆုံးမြင်ကြရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ “နယူးစ်အော့ဖ်သဝါးလ်” သတင်းစာအတွက် စက္ကူပျောဖတ်လုပ်ဖို့ ဒါမှမဟုတ်၊ ဓာတ်စက်အိမ်တွေလုပ်ဖို့ သစ်တောတွေကို ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားအောင် ခုတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်။

“ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ယဉ်ကျေးမှုရဲ့အဆိုးရွားဆုံး ဆိုတာတွေဟာ ကျုပ်တို့အတွက် တိုးတက်မှုပဲဆိုတာကို ခင်ဗျားသိမှ မသိပဲ။ ဓာတ်စက်တွေ၊ သက္ကလပ်ဦးထုပ်တွေ၊ နယူးစ်အော့ဖ်သဝါးလ်သတင်းစာ အဲဒါတွေဟာ အရှေ့တိုင်းရဲ့ စိတ်ပျက်စရာ ဖျင်းရိမှုတွေထက် ပိုကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဗြိတိသျှလူမျိုးတွေထဲက အညံ့ဖျင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တောင် တိုးတက်မှုလမ်းကို ဦးဆောင်ပြသနေတဲ့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲလို့ သဘောထားပါတယ်။”

“ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလို သဘောမထားဘူး။ အဲဒီလူတွေဟာ ခေတ်မီပြီး သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပေမဲ့ ကိုယ့်ကျေနပ်မှုကိုသာ ရှာကြတဲ့ မကြိုက်ချင်စရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲလို့ သဘောထားတယ်။ သူတို့ဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ နွယ်ပင်တွေလို ပြန့်ပွားပြီး အကျဉ်းထောင်တွေကို လိုက်ဆောက်ပြီး အဲဒါကို တိုးတက်မှုလို့ ခေါ်နေကြတယ်။”

“ခင်ဗျားက ထောင်တွေပဲ ပြောနေတာကိုး။ သူတို့က သဲကန္တာရတွေမှာ တူးမြောင်းတွေသွယ်ပေးတယ်။ အစာရေစာ ငတ်မွတ်မှုတွေ မရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတယ်။ ကျောင်းတွေဆောက်ပေးတယ်။ ဆေးရုံတွေ ဆောက်ပေးတယ်။ ပလိပ်ရောဂါ၊ ဝမ်းရောဂါ၊ ကိုယ်ရေပြားရောဂါ၊ ကျောက် ကပ်ရောဂါ၊ ကာလသားရောဂါတွေကို တိုက်ဖျက်ပေးတယ်။”

“သူတို့ကိုယ်တိုင် သယ်လာခဲ့တာလေ” ဖလိုရီက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒီနိုင်ငံထဲကို ကာလသားရောဂါ သယ်ဆောင်လာတဲ့လူတွေဟာ အိန္ဒိယလူမျိုးတွေပါ။ အိန္ဒိယလူမျိုးတွေက ကာလသား

ရောဂါကို သယ်ဆောင်လာတယ်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေက ကုသပေးတယ်။ ကဲ-ခင်ဗျားရဲ့ အပျက်မြင်တရားနဲ့ အကြည်ညိုပျက်စေခဲ့စကားတွေအတွက် အဖြေတွေအားလုံးရှိပါတယ်ဗျာ။”

“ကဲ - ဒေါက်တာ။ ကျုပ်တို့ဘယ်တော့မှ သဘောတူညီမှုရကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကခေတ်မီတိုးတက်မှုလုပ်ငန်း မှန်သမျှကို သိပ်ကြိုက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်က အဲဒါတွေကို နည်းနည်းပုပ်သိုးနေတဲ့ဟာတွေပဲလို့ မြင်ထားတယ်။ သီပေါဘုရင်ခေတ်က မြန်မာပြည်ဟာ၊ ကျုပ်နဲ့ ပိုသင့်တော်လိမ့်မယ်လို့တောင် ကျုပ်ကထင်တယ်။”

“ဒီမှာမိတ်ဆွေကြီး... ခင်ဗျားက အဲဒီလိုထင်နေတဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး။ ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီးကို တကယ်မနှစ်သက်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားက ဒီကိုလာပြီး သီးသီးသန့်သန့်ပြောနေမယ့်လူစားမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီးအော်မယ့်၊ ဟစ်မယ့်လူပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့အကျင့်စရိုက်ကို ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သိတာထက်ပိုသိပါတယ်။”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါက်တာ။ ကျုပ်က အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကို တက်အော်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က အဲဒီလောက်သတ္တိမရှိဘူး။ အဲဒီလိုသတ္တိမရှိတာကပိုပြီး ဘေးကင်းပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ ကျုပ်လိုလူတစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာဖြူသခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံကို အပြည့်ယူထားရတယ်။ အဲဒီလိုနေမှ မနေတတ်ရင် ကျုပ်ဒုက္ခရောက်မှာပဲ။ ကျုပ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတောအတွင်းမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှ အမှန်အတိုင်း မပြောခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားသဘောပေါက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဒီမှာပြောတဲ့စကားတွေဟာ လုံခြုံမှုဗားပဲ။”

ထိုအခိုက်တွင် အပြင်ဘက်မှ စိတ်အားငယ်စွာ ဝမ်းနည်းပန်းနည်းအော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ မျက်နှာဖြူဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို စောင့်ရှောက်ရသော ဟိန္ဒူဒရဝမ်းကြီး မတ်တုသည် ဝရန်တာအောက် နေရောင်ခြည်ထဲတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ သူသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီး အဖျားရောဂါစွဲကပ်နေသောသူဖြစ်သည်။ သူသည် လူတစ်ယောက်ထက် နှံ့ကောင်တစ်ကောင်နှင့် ပိုတူနေပြီး အဝတ်အစားအစုတ်အပြတ်အနည်းငယ်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူသည်

၇၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘေးရှိ ရေနံဆိပ်ခွဲများကို ပြားချပ်အောင်ပြုလုပ်၍ ဆောက်ထားသောတဲငယ်တွင် နေသည်။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် မျက်နှာဖြူ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာသည်နှင့် ဆလံပေးပြီး တစ်လလျှင် ဆယ့်ရှစ်ကျပ်မျှသာရသော သူ့လခသည် အလွန်နည်းသည်ဟု ညည်းညူပြောဆိုရန် ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာလေ့ရှိသည်။ သူသည် ဝရန်တာဆီသို့ သနားစရာကောင်းသော မျက်နှာထားနှင့် မော့ကြည့်ရင်း လက်ယာဘက်ကမြေကြီးရောင်ထနေသည့် ဝမ်းဗိုက်ကို လက်နှင့်ပွတ်နေသလို ကျန်လက်တစ်ဘက်ကလည်း ပါးစပ်ထဲသို့ အစားထည့်နေပုံ လုပ်ပြနေသည်။ ဆရာဝန်ကြီးဘာရာဆွာမိသည် အိပ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ စမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မတ်စေတစ်စေ့ကို ဝရန်တာ လက်ရန်းပေါ်မှကျော်၍ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ သူသည် အလွန် စိတ်ထားနူးညံ့သူဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်တံတားတွင်ရှိသော သူ့တောင်းစားများက ဒေါက်တာအား သူတို့၏ပစ်မှတ်အဖြစ် သတ်မှတ်လေ့ရှိသည်။

“အရှေ့တိုင်းရဲ့ ဆုတ်ယုတ်ညံ့ဖျင်းမှုကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ”
ဒေါက်တာက နှံ့ကောင်ကဲ့သို့ ကိုယ်ကိုကွေးထားပြီး ဆုတောင်းအမျိုးမျိုး ရေရွတ်နေသော ဒရဝမ်အား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကိုယ်အင်္ဂါတွေရဲ့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ သူ့ခြေသလုံးကြွက်သားတွေဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်လောက်တောင်မကြီးဘူး။ သူ့ရဲ့ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ ပုံစံနဲ့ ယုတ်ညံ့မှုကိုလည်း ကြည့်ပါဦးဗျာ။ သူ့ရဲ့မောဟတရားကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ အဲဒီမောဟမျိုးကို ဥရောပမှာဆိုရင် စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်တွေကလွဲရင် ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့နိုင်ဘူး။ တစ်ခါတုန်းကကျုပ်က မတ်တုကို အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲလို့ မေးဖူးတယ်။ သူက “ဆရာရယ်၊ ကျုပ် ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီထင်တာပဲ” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ကဲ ဒီတော့ ခင်ဗျား အဲဒီလို သတ္တဝါတွေထက် သဘာဝအလျောက် ပိုပြီးမြင့်မြတ်သူ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ဆောင်နေနိုင်ရတာလဲ”။

“သနားစရာကောင်းတဲ့ မတ်တုပဲ။ ခေတ်သစ်တိုးတက်မှုတွေက

သူ့ကို မမြင်မတွေ့ကြဘူးနဲ့တူတယ်။”

ဖေလိုရီက မတ်စေတစ်စေ့ကို ဝရန်တာလက်ရမ်းပေါ်မှကျော်၍
ပစ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကဲ မတ်တုရေ . . . အဲဒါနဲ့ မင်းအရက်သွားသောက်လိုက်ဦး။
မင်းပျက်စီးချင်သလောက်သာ ပျက်စီးစမ်း။ ဒါမှတို့တတွေ စိတ်ကူးယဉ်နိုင်
င်တော်ကြီးဆီကို အရောက်ချီတက်ဖို့ ပိုကြာသွားလိမ့်မယ်”။

“အဟား . . . မစ္စတာဖေလိုရီ . . . တစ်ခါတစ်လေကျရင် ခင်ဗျား
ပြောသမျှတွေဟာ သက်သက်မဲ့ နောက်နေတာပဲလို့ ထင်မိတယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေ
ရဲ့ ဟာသဉာဏ်လေ။ ကျုပ်တို့အရှေ့တိုင်းသားတွေမှာ ဟာသဉာဏ်မရှိဘူး
ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်။”

“တော်တော်ကံကောင်းတဲ့လူတွေ။ အဲဒီသောက်ဟာသဉာဏ်ကြောင့်
ကျုပ်တို့ ပျက်စီးရတာပဲပေါ့”။

သူသည် လက်နှစ်ဘက်ကို ဦးခေါင်းနောက်သို့ ပစ်ရင်းသန်းဝေ
လိုက်သည်။ မတ်တုသည် ဆုတောင်းစကားများကို အထပ်ထပ်အခါခါ ရွတ်ဆို
ရင်း ခြေခွတ်ဆွဲပြီး လျှောက်သွားလေတော့သည်။

“ဟောဒီ ပူပြင်းလှတဲ့နေမင်းကြီး သိပ်မမြင့်လာခင် ကျုပ်ပြန်ဖို့
ကောင်းပြီလို့ ထင်တယ်။ ဒီနှစ်ဆိုးဆိုးရွားရွားပူလိမ့်မယ်။ ကျုပ်က
ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲကကို သိနေတာ။ ကဲ - ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်တို့အငြင်းအခုံတွေ
သိပ်များသွားတဲ့အတွက် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတင်းပလင်းတွေတောင် မမေး
ရသေးဘူး။ ကျုပ်မနေ့တုန်းကမှ တောထဲက ပြန်ရောက်တယ်။ ကျုပ်သဘက်
ခါကျရင် ပြန်ဖို့သင့်တယ်။ ပြန်ဖြစ်မလား။ ဘာလားတော့မသိဘူး။
ကျောက်တံတားမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ ရှက်စရာကောင်းတာတွေ ဖြစ်သေး
သလား။”

ဒေါက်တာသည် ဖြုန်းကန်ဆိုသလို တည်တည်ကြည်ကြည်
လေးလေးနက်နက် ဖြစ်သွားသည်။ သူက မျက်မှန်ကိုချွတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်
အဝေးသို့လှမ်းကြည့်ရင်း ယခင်ကထက် ပို၍တွန့်ဆုတ်သော လေသံနှင့် ပြော
လိုက်သည်။

၇၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

“မိတ်ဆွေကြီးရေ။ သိပ်ကို မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုက တော့ အစပျိုးနေပြီဗျို့။ ခင်ဗျားကတော့ ရယ်ကောင်းရယ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ဒုက္ခရောက်မဲ့ ကိန်းဆိုက်နေပြီ။ ဒုက္ခကတော့ တမင်အကောက်ကြံတဲ့ကိစ္စပဲ။ ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာဖြူတွေကတော့ အဲဒီကိစ္စကို တိုက်ရိုက်ကြားကြရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီ နေရာမှာ”

သူက ဈေးဘက်ကို လက်ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ မကြားရတဲ့ တိတ်တဆိတ်မကောင်းကြံစည်မှုတွေ၊ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်နဲ့ အကွက်ချနေတဲ့ကိစ္စတွေ၊ အမြဲထာဝရရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့အတွက်ကတော့ သိပ်ကိုအရေးကြီးပါတယ်။”

“ဘာတွေများဖြစ်နေလို့လဲဗျာ”

“အဲဒါက ဒီလိုပါ။ ကျုပ်ကို မကောင်းကြံစည်မှုတစ်ခု အစပျိုးနေပြီ။ ကျုပ်အကျင့်စာရိတ္တကို အိုးမည်းသုတ်ဖို့နဲ့ အမှုထမ်းဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အဆိုးရွားဆုံး မကောင်းကြံစည်မှုပဲ။ ခင်ဗျားက မျက်နှာဖြူ တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတောင် သိမယ်မထင်တဲ့ နယ်ပိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးဖိုးကြင်ရဲ့ ရန်ငြိုးဖွဲ့တာကို ခံနေရတယ်။ ဒီလူဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ သူက ကျုပ်ကို နစ်နာအောင် လုပ်နိုင်မယ့်ပမာဏကတော့ အတိုင်းအဆမရှိ အောင်ပါပဲဗျာ။

“ဦးဖိုးကြင်ဟုတ်လား။ သူက ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ဩဇာအတော်ကြီးတဲ့ လူဝကြီးလေ။ သူ့အိမ်က ဒီက ကိုက်တစ်ရာ လောက်ဝေးတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ”

“အင်း၊ အဲဒီလူယုတ်မာ ဝတုတ်ကြီးလား။ ကျုပ်သူ့ကို ကောင်း ကောင်းသိပါတယ်။”

“ခင်ဗျား မသိပါဘူး၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေရာ။ ခင်ဗျား မသိပါဘူး”

ဒေါက်တာက စိတ်ပါ လက်ပါ ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက သူ့ကို မသိနိုင်ပါဘူး။ အရှေ့တိုင်းသားတစ်ယောက်က

သာ သူ့ကို သိနိုင်မှာပါ။ ခင်ဗျားလို မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ဟာ ဦးဘိုးကြင်လို လူမျိုးရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို မိအောင်တွေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူက လူယုတ်မာဆိုတာထက်တောင် ပိုသေးတယ်။ သူ့ကိုကျွန်က စကားလုံး တွေနဲ့တောင် ပြောမပြနိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဒီလူဟာ လူယောင်ဖန်ဆင်းထားတဲ့ မိကျောင်းတစ်ကောင်ပဲ။ သူဟာ မိကျောင်းတစ်ကောင်လို ရက်စက်တယ်။ ကောက်ကျစ်တယ်။ ကြမ်းကြုတ်တယ်။ အဲဒီလူရဲ့အကြောင်းစုံနဲ့ သူလုပ်ခဲ့ တဲ့ ယုတ်မာမှုတွေ၊ လာဘ်စားတာတွေ၊ သူဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတွေ။ အင်းလေ မျက်နှာဖြူလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တမျိုးကို စိတ်ကူးမိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ကျုပ်ကို ပျက်စီးအောင်လုပ်မယ်လို့ သစ္စာဆိုထားတယ်”။

ဖလိုရီက ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း ဦးဘိုးကြင်အကြောင်း နေရာမျိုးစုံကအတော် များများကြားဖူးထားပါတယ်။ ဒီလူဟာ မြန်မာ့တရားသူကြီးတစ်ယောက် အဖြစ် နမူနာပြုထိုက်သူပဲ။ စစ်ကြီးအတွင်းက ဦးဘိုးကြင်ဟာ စစ်သားစု ဆောင်းရေးမှာ ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ သူ့တရားမဝင်တိတ်တိတ်ပုန်းရထားတဲ့ ကလေးတွေနဲ့တင် တပ်ရင်းတစ်ရင်းစာရအောင် စုဆောင်းပေးနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဲဒါ မှန်ရဲ့လား”

ဆရာဝန်က ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဖြစ်နိုင်စရာမရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကလေးတွေ က အရွယ်ရောက်ကြဦးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆိုးတယ်ဆိုတာက တော့ သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။ အခု သူ့က ကျုပ်ကို ပျက်စီးအောင်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြန်ပြီ။ ပထမအချက်ကတော့ သူ့အကြောင်းကို ကျုပ်ကသိလွန်း လို့ သူက ကျုပ်ကိုမုန်းတီးတာပါပဲ။ ပြီးတော့လဲ သူဟာ အတော်အတန် ပြောင့် မတ်သူတိုင်းရဲ့ ရန်သူပဲ။ အဲဒီလို လူမျိုးဟာ သွားပုပ်လေလွင့်ပြောတတ်တယ်။ အဲဒါ သူတို့ထုံးစံပဲ။ သူ့က ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆိုးဆုံးနဲ့ မမှန်ဆုံး သတင်း တွေကို လွှင့်လိမ့်မယ်။ အခုသူက စတောင်လုပ်နေပြီ”။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလို လူစားမျိုးကို မကောင်းပြောလို့ ဘယ်သူက

၇၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

ယုံမလဲ။ သူက ယုတ်ညံ့တဲ့ တရားသူကြီးတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားက ရာထူး အဆင့်မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

“အင်း၊ မစ္စတာဖလိုရီ ခင်ဗျားက အရှေ့တိုင်းသားတွေရဲ့ ကောက် ကျစ်မှုကို နားမလည်သေးပါဘူး။ သူက ကျုပ်ထက်ပိုပြီး ရာထူးကြီးတဲ့ လူတွေ ကိုတောင် ဖျက်ဆီးပြီးပြီ။ သူ့ကို ယုံကြည်လာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့နည်းတွေကို သူသိလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အဲဒီကိစ္စဟာ သိပ်ခက်တဲ့ကိစ္စပဲ”

ဒေါက်တာသည် သူ့မျက်မှန်ကို လက်ကိုင်ပုခါနှင့်ပွတ်ရင်း ဝရန်တာ ပေါ်တွင် တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ ယင်းကိစ္စမှာ သည့်ထက်ပိုဖွယ်ရှိသော်လည်း သိမ်မွေ့လှသောကိစ္စတစ်ခုက သူ့အား မပြောဖြစ်အောင် တားမြစ်ထားသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ ဒေါက်တာ သည် လွန်လွန်မင်းမင်းသောကဖြစ်နေပုံရသဖြင့် ဖလိုရီက သူ့အား တစ်နည်း တဖုံ ကူညီနိုင်သော နည်းလမ်းရှိမရှိ မေးလိုသော်လည်း အရှေ့တိုင်းသား အချင်းချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်မှုများတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှု၏ အကျိုးမရှိပုံကို နားလည်သောကြောင့် သူက မပြောတော့။ မည်သည့် မျက်နှာဖြူမဆို ထို ပဋိပက္ခများ၏ ဇာစ်မြစ်ကို နားလည်ကြခြင်းမရှိပါ။ ၎င်းအပြင် တိုင်းရင်းသား များ၏ ပဋိပက္ခများတွင် ဝင်မပါကြရန်ဆိုသောအချက်မှာ မျက်နှာဖြူစစ်စစ် များ လိုက်နာကြရသည့်ပညတ်တော်ဆယ်ပါးမှ တစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ သူက သံသယရှိစွာမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိစ္စက ခက်နေလို့လဲ”

“အဲဒါက တကယ်လို့ ကျုပ်သာ . . . အေးလေ၊ ခင်ဗျားကတော့ ရယ်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပါ။ တကယ်လို့ ကျုပ်သာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မျက်နှာဖြူ ကလပ်မှာ မင်းဘားတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ရင် ကျုပ်အခြေအနေဟာ သိပ်ကို ပြောင်းလဲသွားမှာပဲ”

“ကလပ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကလပ်က ခင်ဗျားကို ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ကူညီနိုင်မှာမို့လဲ”

“မိတ်ဆွေကြီး၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ဂုဏ်ဒြပ်ဟာ အဓိကပဲ။ ခုကိစ္စမှာ ဦးဖိုးကြင်က ကျုပ်ကို ငြောင်တိုက်ခိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ရဲ

ဘူး။ သူက ကျုပ်ကို အသရေပျက်အောင် လုပ်မယ်။ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ ထိုးမယ်။ ပြီးတော့လဲ သူ့ကိုယုံတယ် မယုံဘူးဆိုတာ ကျုပ်က ဥရောပ တိုက်သား မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ ဘယ်လောက် ဝင်ဆန့်တယ်ဆိုတာပေါ်မှာ လုံးဝ မှတည်နေတယ်။ အိန္ဒိယမှာလဲ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ဂုဏ်ဒြပ် မြင့်မားတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရာထူးတက်တယ်။ ဂုဏ်ဒြပ်နိမ့်ရင် ရာထူးကျ တယ်။ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်တာ၊ မျက်စတစ်ချက်ပစ်တာက၊ အစီရင်ခံစာတစ် စောင်ထက်ပိုပြီး အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိစေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လဲ ကုလား အမျိုးသားတစ်ယောက်အဖို့ မျက်နှာဖြူကလပ်မှာ မင်းဘားဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဘယ်လောက်ဂုဏ်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူး။ ကလပ်ထဲမှာဆိုရင် သူဟာ တကယ့်မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ပဲ။ ဘယ်လိုသွားပုပ်လေလွင့်စကားကမှ သူ့ကို ထိခိုက်စေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကလပ်မင်းဘားတစ်ယောက်ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ် မြတ်တစ်ယောက်ပဲ”။

ဖေလိုရီသည် ဝရန်တာလက်ရမ်းပေါ်မှ ကျော်၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ ပြန်တော့မည်ကဲ့သို့ ထ လိုက်သည်။ ဒေါက်တာသည် အသားမည်းသောကြောင့် ကလပ်တွင် မင်းဘား အဖြစ် လက်မခံနိုင်ကြောင်း နှစ်ဦးချင်းဝန်ခံရန်ရှိသည့်အခါတိုင်း သူ့ရှက် လေ့ရှိသည်သာမက နေမထိုင်ထိုင်မသာဖြစ်လေ့ရှိသည်။ မိမိ၏ အခင်မင်ဆုံး သူသည် မိမိနှင့်လူမှုအဆင့်အတန်း ချင်းမတူညီသည့်အနေအထားတွင် ရှိနေ သည်မှာ အလွန်စိတ်မချမ်းသာ စရာကောင်းသောကိစ္စဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းကိစ္စမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ရိုးနေပေပြီ။

“နောက်တစ်ပတ်ကျင်းပမဲ့ သင်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကျရင် ခင်ဗျားကို မင်းဘားတစ်ယောက်အဖြစ် ရွေးကောက်နိုင်စရာရှိတယ်”

သူက ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့က ရွေးလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လဲ မဆိုနိုင်ဘူး”

“မစ္စတာဖေလိုရီ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ကလပ်မင်းဘားအဖြစ် လက်ခံ အောင် အဆိုပြုပေးပါလို့ ပြောနေတယ်လို့ မထင်စေချင်ဘူး။ အဲဒီလိုလဲ

၇၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

မပြောထိုက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ကျုပ်သာ ကလပ်မှာ မင်းဘားဖြစ်ခဲ့ရင် ကျုပ်ကို ရန်မူလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုသာ ပြောပြနေတာပါ”

ဖလိုရီသည် မြက်ဦးထုပ်ကို မသေမသပ်ဆောင်းလိုက်ပြီးနောက် “ဖလို”အား တုတ်နှင့်ထိုး၍ ထခိုင်းလိုက်သည်။ ဖလိုသည် ကုလားထိုင်အောက်၌ အိပ်ပျော်နေသည်။ ဖလိုရီတစ်ယောက် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေသည်။ သူ့ထံတွင် အဲလစ်နှင့်ဘက်ပြိုင်၍ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ပဋိပက္ခဖြစ်ရသော သတ္တိရှိသည်ဆိုပါက ဒေါက်တာဘရာဆွာမိအား မင်းဘားအဖြစ် ဝင်ခွင့်ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်စရာရှိကြောင်း သူသိပါသည်။ ထို့ပြင် ဒေါက်တာသည် သူမ၏မိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်ရှိသော တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေပင် ဖြစ်နိုင်လောက်ပေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတူတကွ ဆွေးနွေးငြင်းခုံခဲ့ကြသည်မှာ အကြိမ်တစ်ရာမက ရှိပြီ။ ဒေါက်တာသည် သူ့အိမ်တွင် ညစာစားခဲ့သည်။ ဒေါက်တာက ဖလိုရီအား သူ့ဇနီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန်ပင် အဆိုပြုခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားတရားအလွန်ကြည်ညိုသော ဒေါက်တာ၏ဇနီးဖြစ်သူက ထိတ်လန့်တကြား ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ သူနှင့် ဒေါက်တာသည် တောပစ်အတူထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ ယမ်းတောင့်ဝလွယ်နှင့် အမဲလိုက်ဓားမြှောင်တို့ကို ဆင်ယင်ထားသော ဒေါက်တာသည် ဝါးရွက်များကြောင့် ခြေချော်နေသော တောင်ကုန်းနံဘေးတွင် ပင်ပင်ပန်းပန်း အသက်ရှူရင်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့ပစ်ခတ်နေသည်။ ဖလိုရီသည် ယဉ်ကျေးသူတစ်ဦးဖြစ်ပါက ဒေါက်တာအား ထောက်ခံရမည်မှာ သူ့တာဝန်သာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာကမူ သူ့ကို ထောက်ခံပါဟု မည်သည့်အခါတွင်မှ တောင်းခံလိမ့်မည်မဟုတ်။ အရှေ့တိုင်းသားတစ်ယောက် ကလပ်ထဲသို့ ရောက်မလာခင် ဆိုးရွားပြင်းထန်သော ပဋိပက္ခများ ဖြစ်ပွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူသိထားသည်။ သူသည် ထိုကဲ့သို့သော ပဋိပက္ခများကို ရင်မဆိုင်လိုပါ။ ရင်ဆိုင်ရလောက်အောင်လည်း တန်ဖိုးမရှိလှပါ။ သူက ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ပြောပြီးကြပါပြီ။ မနက်တုန်းက ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်။ ဟိုတိရစ္ဆာန်ကောင် အဲလစ်စ်က

ထုံးစံအတိုင်း “လူမည်း”ဆိုတာကို ထည့်ပြောတယ်။ မက်ဂရီကာကတော့ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ကို မင်းဘားအဖြစ်လက်ခံဖို့ အဆိုပြုတယ်။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ညွှန်ကြားခဲ့တယ်နဲ့တူပါရဲ့။”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်လည်း ကြားတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေကို ကျုပ်တို့ အားလုံး ကြားပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စကြောင့် ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ အဲဒီအတွေး ရောက်လာတာပဲ”

“အဲဒီကိစ္စကို ဇွန်လ သင်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးမှာ ဆွေးနွေးကြ လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လာမလဲတော့ မသိဘူး။ မက်ဂရီကာအပေါ်မှာ မူတည် လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို မဲဆန္ဒပေးပါ့မယ်။ အဲဒါထက်တော့ ပိုမလုပ်နိုင်ဘူး။ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်လို့ပါ။ ဘယ်လောက်တောင် အတိုက်အခံပြောကြမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူး။ သူတို့ က ခင်ဗျားကို လက်ခံစရာအကြောင်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကျေမနပ်နဲ့ လက်ခံကြမှာ။ သူတို့က ဒီကလပ်ကို မျက်နှာဖြူ ကလပ်အနေနဲ့ ဆက်ပြီး ထိန်းထားချင်ကြတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်... မိတ်ဆွေကြီးရယ်။ ကျုပ် ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်။ ကျုပ်အတွက် ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာဖြူမိတ်ဆွေ တွေနဲ့ ခင်ဗျား ပြဿနာမဖြစ်ထိုက်ပါဘူး။ အဲဒီအရှုပ်အထွေးထဲမှာ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ဘယ်တော့မှ ဝင်မပါပါနဲ့။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေပဲဆိုတာကတင် ခင်ဗျားမတွေးတတ်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကို ကျုပ်ရနေပါပြီ။ ဂုဏ်ဒြပ်ဆိုတာ ပြဒါးတိုင်နဲ့တူတယ် မစွတာဖလိုရီ။ ခင်ဗျား ဒီအိမ်ထဲ ဝင်လာတာကို တွေ့ တဲ့အခါတိုင်း ပြဒါးတိုင်က ဒီဂရီတစ်ဝက်လောက် တက်တက်သွားလေ့ရှိတယ်”

“အင်းလေ၊ ကျုပ်ကတော့ “ပုံမှန်” အနေအထားမှာ ရှိနေအောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် အဲဒါလောက်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်လိမ့် မယ်”

“အဲဒါလောက်ကတင် များလှပါပြီ မိတ်ဆွေကြီးရာ။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားကို သတိပေးစရာ နောက်တစ်ချက်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ ရယ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒါကတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လဲ

ဦးဖိုးကြင်ကို သတိထားစေချင်တယ်။ မိကျောင်းကြီးကို သတိထားပါ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေတယ်ဆိုတာ သူ့သိရင် သူက ခင်ဗျားကို ရန်မူမှာ သေချာတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ။ ကျုပ် မိကျောင်းကြီးကို သတိထားပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျုပ်ကို သိပ်ဒုက္ခပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မထင်ဘူး”

“အနည်းဆုံးသူကတော့ ကြိုးစားမှာပဲ။ သူ့ကို ကျုပ်သိပါတယ်။ ကျုပ်ကို ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ခွဲထုတ်ပစ်ဖို့ဆိုတာ သူ့မူဝါဒပဲ။ သူက ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သွားပုပ်လေလွင့်စကားတွေကို ဖြန့်ဖို့တောင် ကြိုးစားနိုင်တယ်”

“ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်တာ ဟုတ်လား။ မဟုတ်တာဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကောင်းပြောတာကို ဘယ်သူမှယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ပါ။ သံသယမဖြစ်ထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။”

“ဘာပဲပြောပြော သူ့လွင့်မယ့်သွားပုပ်လေလွင့်စကားတွေကို သတိထားပါ မိတ်ဆွေကြီးရာ။ သူ့ကို အထင်မသေးပါနဲ့။ ခင်ဗျားကိုဘယ်လို ထိုးနှက်ရမယ်ဆိုတာ သူ့သိလိမ့်မယ်။ သူက မိကျောင်းတစ်ကောင်ပါ။ ပြီးတော့ သူက မိကျောင်းပီပီ”

ဒေါက်တာသည် လက်မနှင့် လက်ညှိုးကို ဟန်ပါပါဖျစ်ညှစ်ပြလိုက်ပြီးနောက် . . .

“မိကျောင်းတစ်ကောင်ပီပီ အားအနည်းဆုံးနေရာကို ဝင်တိုက်ခိုက်လေ့ရှိတယ်။”

“မိကျောင်းတွေဟာ အားအနည်းဆုံးနေရာကို အမြဲတမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသလား ဒေါက်တာ”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ခါတရံတွင် ဒေါက်တာ၏ကိုရိုက်ကားရား အင်္ဂလိပ်စကားကို ရယ်မောကြသည်အထိ ရင်းနှီးကြသူများ ဖြစ်သည်။ တကယ်ကမူ ဖလိုရီက သူ့အား ကလပ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်အောင် အဆိုပြုပေးမည်ဟု ကတိပေးသောကြောင့် ဒေါက်တာ၏စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ်စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာသည် ထိုစကားမျိုးကို ပြောမည့်အစား အသက်ကိုသာ

အသေခံသွားမည့်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ ဖလိုရီကလည်း ထိုအကြောင်းအရာကို ရပ်တန့်လိုက်ရသောကြောင့် ဝမ်းသာမိသည်။ ထိုဘာသာရပ်သည် မည်သည့် အခါတွင်မှ စမပြောသင့်အောင် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသောဘာသာရပ် ဖြစ်သည်။

“ကဲ ဒေါက်တာ၊ ကျုပ် တကယ်သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ နောက် တစ်ကြိမ် ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်မတွေ့ဖြစ်ရင် တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ သင်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကြီးကျရင် အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မျှော် လင့်ပါတယ်။ မက်ဂရီကာဟာ သိပ်ဆိုးတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို အသင်းသားအဖြစ် လက်ခံဖို့ သူ့အကျောက်အကန်ပြောလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် အတပ်ပြောခဲ့ရတယ်။”

“အဲဒီလို ဖြစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ရအောင် မိတ်ဆွေကြီးရာ။ အဲဒီလို သာ ဖြစ်လာရင် ကျုပ်က ဦးဖိုးကြင်ပေါင်း အယောက်တစ်ရာလောက်ကို အန်တုနိုင်ပါတယ်။ အယောက်တစ်ထောင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကဲ... ဝှန်ဘိုင်၊ မိတ်ဆွေကြီးရေ . . . ဝှန်ဘိုင်”

ထို့နောက် ဖလိုရီသည် ဦးထုပ်ကို ဦးခေါင်းပေါ်တွင် အသေအချာ ဆောင်းလိုက်ပြီးနောက် နံနက်စာစားရန်အတွက် ကျွဲကျတောက်ပူနေသော မိုင်ဒန်ကွင်းကြီးကိုဖြတ်၍ နေအိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ သူ သည် နံနက်ခင်းက သောက်ခဲ့သော အရက်ဆေးလိပ်များနှင့် လေကြောရှည်ခဲ့မှုတို့ ကြောင့် နံနက်စာကို သိပ်အာသီသမရှိတော့ချေ။

ရှမ်းဘောင်းဘီနက်တစ်ထည်ကလွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ဗလာကျင်းနေသော ဖလိုရီသည် ချွေးများနှင့်စိုထိုင်းနေသော အိပ်ရာပေါ်တွင် တုံးလုံးပက်လက်အိပ်ပျော်နေသည်။ သူသည် တစ်နေ့လုံး ပျင်းပျင်းရိရိဖြစ်နေသည်။ လစဉ်တောစခန်း၌ ရက်သတ္တသုံးပတ်ခန့် နေထိုင်ပြီးချိန်တွင် ရက်အနည်းငယ်ခန့်နေထိုင်ရန် ကျောက်တံတားသို့ သူ ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ သူသည် ရုံးလုပ်ငန်းကို မဆိုစလောက်သာ လုပ်ကိုင်ရသောကြောင့် အချိန်ဖြုန်းရန်သက်သက် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အိပ်ခန်းသည် လေးထောင့်အခန်းကြီးဖြစ်သည်။ နံရံလေးဘက်ကို ဆေးဖြူသုတ်ထားပြီး ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော တံခါးပေါက်များရှိသည်။ ထိုအိပ်ခန်းတွင် မျက်နှာကြက်မရှိ။ စာကလေးများဝင်၍ အသိုက်လုပ်နေကြသော ဒိုင်းများသာရှိသည်။ အိပ်ခန်းထဲတွင် ခြင်ထောင်ကိုမျက်နှာကြက်ကဲ့သို့ ပင့်တင်ထားသော တိုင်လေးတိုင်ပါ ခုတင်ကြီးတစ်လုံး၊ ကြိမ်စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် မှန်ငယ်တစ်ချပ်တို့ကလွဲလျှင် အခြားပရိဘောဂများ မရှိပါ။ ၎င်းအပြင် မိုးရာသီပေါင်း မြောက်မြားစွာကြောင့် မှိုတက်နေသည်သာမက စာအုပ်ပိုးများ၏ နှိပ်စက်မှုကိုခံနေရသော စာအုပ်ရာပေါင်းများစွာ ရှိနေသည့်ခပ်ကြမ်းကြမ်း စာအုပ်စင်များလည်း ရှိပါသေးသည်။ တောက်တဲ့ တစ်ကောင်သည် နံရံပေါ်တွင် မလှုပ်မရွက်တွယ်ကပ်နေသည်။ ဝရန်တာတံစက်မြိတ်ကိုကျော်လွန်ပါက နေရောင်ခြည်သည် တောက်ပစွာလင်းထိန်နေ

သည်။ ဝါးရုံပင်ကြားက ချိုးငှက်များသည် အပူရှိန်နှင့်ထူးထူးခြားခြား အပ်စပ်သော ချိုးကူသံများကို အဆက်မပြတ်ပေးနေကြသည်။ ချိုးကူသံသည် အိပ်ချင်စေသည့်အသံဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သားချောတေးနှင့်မတူဘဲ ကလိုရီဖောင်းမေ့ဆေးပေးသလိုဖြစ်နေသည်။

ကိုက်နှစ်ရာခန့်ဝေးသော မစ္စတာမက်ဂရီကာ၏ ဘန်ဂလိုတွင်မူ ဒရဝမ်တစ်ယောက်သည် သက်ရှိနာရီပမာ၊ သံချောင်းပြတ်တစ်ချောင်းကို လေးချက်ခေါက်လိုက်သည်။ ထိုအသံကြောင့် ဖလိုရီ၏အစေခံ ကိုစံလှနိုးလာသည်။ သူသည် မီးဖိုထဲသို့ဝင်သွားပြီး မီးကိုခွဲခဲ့မှပြာများကို မှုတ်၍လက်ဖက်ရည် ဖျော်ရန် ရေနှေးအိုးတယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်သူသည် ပန်းရောင် ခေါင်းပေါင်းနှင့် ပိတ်ပါးအင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည် ဗန်းကို သခင်ဖြစ်သူ၏ အိပ်ရာနံဘေးသို့ယူလာသည်။ ကိုစံလှသည် အရပ်ပုပု၊ ပခုံး တောင့်တောင့်နှင့် အလွန်အသားမည်းသူမြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် တောရိုက်ပေါက်သည်သာမက အမြဲတမ်းသောကရောက်နေသူဟု ထင်ရသူဖြစ်သည်။ သူသည် ပါးစပ်ဘေးနှစ်ဖက်မှအောက်ဘက်သို့ ကွေးကျနေသော နက်မှောင်သည့်နှုတ်ခမ်းမွှေးပိုင်ရှင်ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာလူမျိုးအများစုနည်းတူ မုတ်ဆိတ်မွေးမရှိသူဖြစ်သည်။ သူသည် ဖလိုရီ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်သည့်နေ့မှ စ၍ အစေခံဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်တစ်လခန့်သာကွာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူငယ်ဘဝမှစ၍ အတူတကွ နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘဲများနှင့် ရေစစ္စလီငှက်များ နောက်သို့အတူတူ ခြေလျင်လျှောက်၍ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ လင့်စင်ပေါ်တွင် အတူတူထိုင်၍ မလာသော ကျားများကို ချောင်းခဲ့ကြသည်။ တောလမ်းခရီးပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် တောစခန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာတို့တွင် အတူတူ သွားလာနေထိုင်၍ ဒုက္ခမှန်သမျှ ခွဲဝေခံစားခဲ့သည်။ ကိုစံလှသည် ဖလိုရီအတွက် အပျက်မလေးများကို ရှာဖွေပေးခဲ့သည့်အပြင် တရုတ်လူမျိုးငွေချေးသူများထံမှ ဖလိုရီအတွက် ငွေချေးပေးခဲ့သည်။ ဖလိုရီ မူးနေချိန်တွင် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပွေ့ချီမတင်ပေးခဲ့သလို၊ ဖျားနာနေချိန်တွင်လည်း ပြုစုပေးခဲ့သည်။

ကိုစံလှသည် အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးငါးယောက်ရရှိခဲ့ဖူးတိုင်နောက် အိမ်ထောင်ထပ်ပြုခဲ့သည်။ သူသည် မယားနှစ်ယောက်နှင့် ဗျာများနေရသူ ဖြစ်သည်။ လူပျိုဘဝမှာပင် ရှိနေသေးသော ဖလိုရီသည် ကိုစံလှ၏ မျက်စိ ထဲ၌ လူငယ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေသည်။ ကိုစံလှသည် အခြားမျက်နှာဖြူ လူပျိုများ၏ အခိုင်းအစေများနည်းတူ အပျင်းထူပြီး ညစ်ပတ်သူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဖလိုရီကို အလွန်ကြည်ညိုသည်။ ကိုစံလှသည် ဖလိုရီအား ထမင်းစားပွဲ၌ တည်ခင်းကျွေးမွေးရသည့် ကိစ္စ၊ ဖလိုရီ၏ သေနတ်ကို ထမ်း၍ နောက်ကလိုက်သည့်ကိစ္စနှင့် ဖလိုရီ မြင်းပေါ်သို့ တက်နေစဉ် မြင်းဇက်ကို ကိုင်ပေးရသည့် ကိစ္စများတွင် သူမှလွဲ၍ အခြားမည်သူ့မျှ လုပ်ကိုင်ခွင့် ပေးလေ့မရှိချေ။ ခရီးသွားလာခိုက် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုနှင့် တွေ့လျှင် ကိုစံလှသည် ဖလိုရီကို ကျောပေါ်တွင် သယ်ပိုး၍ တစ်ဘက်သို့ ပို့ဆောင်ပေး လေ့ရှိသည်။ ဖလိုရီသည် ကလေးဆန်ပြီး အလွယ်တကူ ညာ၍ ရသူဖြစ်သလို၊ အလွန်ဆိုးရွားလှသည်ဟု သူထင်နေသော မွေးရာပါအမှတ်ကြီးကြောင့် ကိုစံလှသည် ဖလိုရီအပေါ်တွင် ကရုဏာသက်လေ့ရှိသည်။

ကိုစံလှသည် လက်ဖက်ရည်ဖန်းကို စားပွဲပေါ်ညင်သာစွာချလိုက်ပြီး ခုတင်ခြေရင်းသို့ ကွေ့သွားကာ ဖလိုရီ၏ခြေချောင်းကလေးများကို ယားကျိကျိ ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သည်။ သူ့ အတွေ့အကြုံအရ ဤနည်းသည် ဖလိုရီ အား စိတ်မတိုစေပဲ အိပ်ရာမှ နိုးစေသည့် တစ်ခုတည်းသော နည်းဖြစ်ကြောင်း သူသိထားသည်။ ဖလိုရီသည် ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်ကို တစ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး နဖူးကို ခေါင်းအုံးမှာ ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

“လေးနာရီထိုးပါပြီ ကိုယ်တော်”

ကိုစံလှက ပြောလိုက်၏။

“ဟိုမိန်းမက လာခဲ့မယ်ပြောလို့ ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည် နှစ်ဖန်း ကန် ယူလာပါတယ်။”

ဟိုမိန်းမဆိုသည်မှာ ဖလိုရီ၏အပျော်ဇနီး မလှမေဖြစ်သည်။ ကိုစံလှ သည် ဖလိုရီအပျော်ဇနီးထားသည့် ကိစ္စကိုမကျေမနပ်မဖြစ်သော်လည်း မလှမေ ဤအိမ်တွင်လာ၍ဩဇာပေးနေသည်ကို မနာလိုသောကြောင့်၊

မကျေနပ်ကြောင်း ပြသည့်သဘောနှင့် ဟိုမိန်းမဟူ၍သာ အမြဲခေါ်လေ့ရှိသည်။

“ ဒီညနေ ကိုယ်တော် တင်းနစ်ကစားမှာလား ”

ကိုစံလှက မေးလိုက်၏။

“မကစားဘူး၊ သိပ်ပူတယ်”

ဖလိုရီက အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘာမှ မစားချင်ဘူး၊ ဒါကို ပြန်ယူသွားပြီး ဝိစကီနည်းနည်း ယူခဲ့”

ကိုစံလှသည် အင်္ဂလိပ်လို မပြောတတ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်စကားကို ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။ သူသည် ဝိစကီတစ်ပုလင်းကိုသာမက တင်းနစ်ရက်ကတ်ကိုပါ ယူလာပြီး၊ ခုတင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်က နံရံတွင် အဓိပ္ပာယ်ပါပါထောင်ထားလိုက်သည်။ သူ့အယူအဆအရ၊ တင်းနစ်ကစားနည်းသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ၏ ရိုးရာကစားနည်းတစ်ခုဖြစ်လေရာ ညနေခင်းတွင် သူသည် သူ့သခင်အပျင်းထူနေသည်ကို မလိုလားချေ။

ဖလိုရီသည် ကိုစံလှယူလာသော ပေါင်မုန့်မီးကင်နှင့် ထောပတ်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အဝေးသို့တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ကာ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲသို့ ဝိစကီအနည်းငယ်ထည့်သောက်လိုက်သည်။ သောက်ပြီးချိန်တွင် သူသည် အနည်းငယ် နေသာထိုင်သာရှိလာသည်။ သူသည် နေ့လယ်မွန်းတည့်ချိန်မှစ၍ အိပ်နေခဲ့ရာ ခေါင်းကိုက်နေသည်သာမက တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အဆစ်အမြစ်များပါတောင့်တင်းကိုက်ခဲနေသလို၊ ပါးစပ်ထဲတွင်လည်း စက္ကူမီးရှို့ထားသော ပြာ၏အရသာမျိုးဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သူသည်အစားအသောက်ကို အရသာခံ၍ စားမရခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာရှိပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံက အနောက်တိုင်းအစားအစာများမှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ပေါင်မုန့်မှာ ထန်းရည်ကို ကစော်ဖောက်ထားသော ‘ဘန်း’ ပေါင်မုန့်ငယ်၏အရသာမျိုးဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။ ထောပတ်ဆိုလျှင်လည်း စည်သွတ်ဗူးကိုသာ ဖောက်၍ စားလေ့ရှိသည်။ နွားနို့ကုလားများက ရောင်းချသော၊ ရေရောထားသည့် ညစ်တစ်တစ်နွားနို့မဟုတ်ပါက နို့ဆီဗူးကိုသာ ဖောက်၍ သုံးစွဲလေ့ရှိသည်။

၈၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

အခန်းထဲက ကိုစံလှ ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ ညှပ်ဖိနပ်ကို ရှုပ်တိုက် စီးသံပေါ်ထွက်လာပြီး “သခင် နိုးပြီလား” ဆိုသော မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ စူးစူးရှရှအသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဝင်ခဲ့လေ”

ဖလိုရီက စိတ်ခပ်တိုတိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။

မလှမေသည် အနီရောင်ယွန်းညှပ်ဖိနပ်ကို တံခါးဝတွင် ထားခဲ့ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူသည် အထူးအခွင့်အရေးတစ်ရပ်အဖြစ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်တွင် လာရောက်ခွင့်ရှိသော်လည်း အခြား ထမင်း စားချိန်များ၌ လာခွင့်မရှိသလို သူ့သခင်၏ ရှေ့မှောက်တွင်လည်း ညှပ်ဖိနပ် စီးခွင့်မရှိချေ။

မလှမေသည် အသက် ၂၂ နှစ် သို့မဟုတ် ၂၃ နှစ်ခန့်ရှိသူဖြစ်သည်။ အရပ် ၅ ပေခန့်ရှိသည်။ သူမသည် ပန်းထိုးထားသော အပြာနုရောင် တရုတ် ဖဲလုံချည်နှင့် ရွှေကြယ်သီးများတွဲလွဲကျသော ကော်တင်ထားသည့် ပဒုမ္မာအင်္ကျီ အဖြူတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဆံပင်ကို ဆံထုံးထုံးထားပြီး စပယ်ပန်းပန်ထား သည်။ သေးကွေး ဖြောင့်စင်းလှသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သစ်ပင်ပေါ်၌ ထွင်းထုထားသော အမိုးအဟိုက်ကင်းမဲ့သည့် ရုပ်ကြွပုံနှင့်တူနေသည်။ ကြေးနီ ရောင်ပေါက်နေသည့် ဘဲဥပုံမျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ပေါက်ကျဉ်းသူ မလှမေ သည် အကြည့်ရဆိုးသော်လည်း ပုံမကျပန်းမကျနှင့် လှတပတ ယမင်းရုပ် ကလေးတစ်ရုပ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ သူမအခန်းထဲသို့ ဝင်လာစဉ် ကရမက်နံ့နှင့် အံ့အံ့ဆီနံ့တို့က သူနှင့် အတူပါလာသည်။

မလှမေသည် ကုတင်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖလိုရီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြုန်းစားကြီး လက်နှင့်သိုင်း ဖက်လိုက်သည်။ သူမသည် မြန်မာထုံးစံအတိုင်း ပြားချပ်ချပ်နှာခေါင်းနှင့် ဖလိုရီ၏ပါးပြင်ကို နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

“သခင်က ကျွန်မကို ဒီကနေ့ညနေပိုင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်တာလဲ” မလှမေက မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်အိပ်ပျော်နေတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးအတွက် သိပ်ပြီး ပူလွန်း

အိုက်လွန်းလှတယ်”

“ဒီတော့ သခင်က မလှမေ့နဲ့ အတူတူ အိပ်မယ့်အစား တစ်ယောက် တည်း အိပ်တော့မယ်ပေါ့။ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ သိပ်အရုပ်ဆိုးသွားပြီထင်တယ် နဲ့တူတယ်။ ကျွန်မအရုပ်ဆိုးသလားသခင်”

“သွားစမ်းပါကွာ”

သူက မလှမေအား ပြန်တွန်းပစ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ ဒီလိုနေခင်းအချိန်မျိုးမှာ မင်းကို ငါမလိုချင်ပါဘူး”

“ ဒါဆိုရင် ကျွန်မကို အနည်းဆုံးနှုတ်ခမ်းနဲ့တော့ နမ်းပါသခင်ရယ်။ မျက်နှာဖြူတွေဟာ သူတို့ဇနီးကို နမ်းလေ့ရှိပါတယ်။”

“ဒါဖြင့် ရော့။ ကဲ ငါတစ်ယောက်တည်း နေစမ်းပါရစေကွာ။ စီး ကရက်လှမ်းယူပြီး ပေးစမ်းပါ”

“ခုတစ်လော သခင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မချစ်ချင်ရတာလဲ။ အင်း- လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းကတော့ အခုနဲ့ကွာခြားလိုက်တာ။ အဲဒီတုန်းက သခင်ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်မကို မန္တလေးက ပိုးလုံချည်တွေနဲ့ ရွှေလက် ကောက်တွေကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်။ ကဲ။ အခု ကြည့်ပါဦး။”

မလှမေသည် ပဒုမ္မာအင်္ကျီအောက်မှ သေးသွယ်သောလက်ကလေး တစ်ချောင်းကို ဆန့်ပြလိုက်သည်။

“တစ်ကွင်းမှ မရှိတော့ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့လက ကျွန်မလက်ကောက် အကွင်း ၃၀ တောင်ရှိတယ်။ အခုအားလုံးပေါင်လိုက်ရပြီ။ လုံချည်တစ်ထည် ကို ထပ်တလဲလဲ ဝတ်နေပြီး လက်ကောက်တွေ မပါဘဲနဲ့ ဈေးထဲကို ဘယ်လို သွားရမှာလဲ။ တခြားမိန်းမတွေရှေ့မှာ ကျွန်မ ရှက်ပါတယ်။”

“ မင်းလက်ကောက်တွေကို မင်းပေါင်တာ၊ ငါ့အပြစ်လား”

“ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် သခင်က ကျွန်မကို ပြန်ရွေးပေး တယ်။ အင်း၊ သခင်က မလှမေကို မချစ်တော့ပါဘူးလေ။”

မလှမေသည် ဖလိုရီဒါခန္ဓာကိုယ်ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် သိမ်းကျုံး၍ ဖက်လိုက်ပြီးနောက် ဖလိုရီက သူမအား သင်ပေးထားသည့်အတိုင်းအနောက် တိုင်း ထုံးစံနှင့် နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ ကရမက်နံ့၊ ကြက်သွန်ဖြူနံ့၊ အုံးဆီနံ့နှင့်

၈၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

မလှမေ၏ ဆံပင်မှ စပယ်ပန်းနံ့တို့သည် ရောထွေးပြီး ပျံ့လွင့်လာသည်။ ထိုအနံ့သည် ဖလိုရီ၏သွားကို အမြဲတမ်း ယားကျိကျိဖြစ်စေသော အနံ့ဖြစ်သည်။ ဖလိုရီသည် မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် မလှမေ၏မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ဖိချထားလိုက်ပြီးနောက် မြင့်မားသော ပါးရိုး၊ မှေးစင်းထားသော မျက်ခွံများ၊ သေးငယ်ပြီး ပုံပန်းကျနသော နှုတ်ခမ်းတို့နှင့် နုပျိုနေသော မလှမေ၏မျက်နှာကလေးကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ မလှမေ၏ သွားကလေးများသည် ကြောင်တစ်ကောင်၏သွားများပမာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှသည်။ သူသည် မလှမေ အား လွန်ခဲ့သည့်နှစ်နှစ်က သူမ၏မိဘများထံမှ ရူပီးငွေသုံးရာပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖလိုရီသည် မလှမေ၏လည်ပင်းကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်ပေးနေ သည်။

“ငါက ဝိုက်ဆံရှိတဲ့ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်မို့လို့ မင်းက ငါ့ကို သဘောကျနေတာပါကွာ”

သူက ပြောလိုက်၏။

“သခင်၊ သခင်ကို ကျွန်မချစ်ပါတယ်။ နှစ်နှစ်ကာကာကို ချစ်ပါတယ်သခင်။ သခင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲ၊ ကျွန်မက သခင်အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း သစ္စာရှိတယ်မဟုတ်လား။”

“မင်း ဗမာတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတယ်”

“အမယ်လေး”

မလှမေက တွေးရုံမျှနှင့် ကြက်သီးထပြလိုက်သည်။

“ရွံ့စရာကောင်းလောက်အောင် ညှိမည်းနေတဲ့ သူတို့လက်တွေနဲ့ ကိုင်မှာကိုတောင် ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဗမာတစ်ယောက်က ကျွန်မကို လာကိုင်ရင် ကျွန်မသေလိမ့်မယ်။”

“ညာတယ်”

ဖလိုရီက မလှမေကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ မလှမေသည် ဖလိုရီပြုသမျှကို မျက်နှာထားပြုံးပြုံးလေးနှင့် ငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။ ဖလိုရီ၏ ယုယမှုများသည် မလှမေအတွက် မည်သို့မှ မထူးခြားပါ။ (ကိုစံလှ၏ညီငယ် ဘဖေသည် မလှမေ၏ တိတ်တခိုး ချစ်သူဖြစ်သည်။) သို့တိုင်အောင် ဖလိုရီက သူမအား

ဂရုမစိုက်သည့်အခါ အကြီးအကျယ်နာကျည်းလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မလှမေသည် ဖလိုရီ၏အစားအစာများထဲ၌ ပီယဆေးများကိုပင် ထည့်ထားလေ့ရှိသည်။ သူမသည် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်၏ ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ် မလုပ်ရသော အပျော်ဇနီးဘဝကို နှစ်ခြိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူမသည် ဖလိုရီ၏တရားဝင်ဇနီးဖြစ်ကြောင်း သူမကိုယ်တိုင် ယုံကြည်နေသည်သာမက တွေ့သမျှလူအားလုံးကို ယုံကြည်အောင် ပြောထားသည်။ သူမသည် အကောင်းဆုံးအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ ရွာသို့ပြန်သည့်အခါတိုင်း သူမသည် “ဗိုလ်ကတော်” ဖြစ်သည်ဟု ကြွားဝါလေ့ရှိသည်။

ဖလိုရီသည် မလှမေနှင့် ချစ်တင်းနီးနှော၍ ပြီးစီးသွားသည့်အခါ နောက်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားသည်သာမက ဖြုန်းကန်ရှက်စိတ်ဝင်သွားသော ဖလိုရီသည် မွေးရာပါအမှတ်ကြီးကို လက်နှင့်ဖုံးဖိရင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေး လဲလျောင်းနေသည်။ သူသည် ရှက်စရာကိစ္စတစ်ခုခုကို ပြုမိသည့်အခါတိုင်း မွေးရာပါအမှတ်ကြီးကို အမြဲပြန်သတိရလာလေ့ရှိသည်။ သူသည် စိုထိုင်းပြီး အုန်းဆိန့်သင်းနေသော ခေါင်းအုံးထဲတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မျက်နှာကို ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်သည် အလွန်ပူပြင်းလှသည့်အပြင်၊ အပြင်ဘက်၌ရှိသော ဒိုများသည်လည်း ညည်းနေကြဆဲဖြစ်သည်။ ဖလိုရီ၏နံဘေး၌ ကွေးကွေးကလေး အိပ်နေသော မလှမေသည် စားပွဲပေါ်က လှမ်းယူလိုက်သော ဝါးယပ်တောင်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ ယပ်ခတ်နေသည်။

မလှမေသည် မကြာမီ အိပ်နေရာမှထ၍ အဝတ်အစားဝတ်လိုက်ပြီး နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာဆီ သို့ပြန်လာပြီး၊ အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်၍၊ ဖလိုရီ၏ပခုံးကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ဖလိုရီ၏ဖြူဖြူဖွေးဖွေးအသားအရေက မလှမေ၏အာရုံကို ညှို့ထားသည်။ သို့ရာတွင် ဖလိုရီသည် မလှမေ၏လက်နှင့် လွတ်သွားအောင် ပုခုံးကို လှည့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် မလှမေသည် ဖလိုရီအတွက် အော်ဂလီဆန်စရာ လန့်စရာကောင်းနေသည်။ သူ၏တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒမှာ ထိုအမျိုးသမီးကို သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်၌ မရှိစေရန်ပင်တည်း။

“ ထွက်သွားစမ်း ”

မလှမေသည် ဖလိုရီ၏ပခုံးကို ဆက်လက်၍ ပွတ်သပ်ပေးနေ၏။ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့အား တစ်ဦးတည်းထားခဲ့ရန်ဆိုသော အသိဉာဏ် မျိုးကို မလှမေသည် မည်သည့်အချိန်ကမှ နားမလည်ခဲ့ချေ။ မလှမေက နောက်တစ်ကြိမ်အစပျိုးရန် ကြိုးပမ်းလိုက်ချိန်တွင် ဖလိုရီက ဒေါပွပွနှင့် အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ ထွက်သွားစမ်း၊ ထွက်သွားစမ်း၊ ငါ့ဘောင်းဘီထဲမှာ ရှာကြည့်။ အဲဒီ မှာ ပိုက်ဆံရှိကယ်၊ ရူးပီး ငါးကျပ်ယူပြီးသွားတော့ ”

မလှမေသည် ရူးပီးငါးကျပ်တန်ငွေစက္ကူကို ရှာတွေ့သွားသဖြင့် ငါးကျပ်ရင်ညွှန်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် မပြန်သေးချေ။ သူမသည် ဖလိုရီ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ငုံ့၍ ဒုက္ခပေးလျက်ရှိနေသေးရာ နောက်ဆုံး တွင် ဖလိုရီသည် ဒေါပွပြီး ခုန်ထလိုက်တော့သည်။

“ ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားစမ်း၊ မင်းကိုသွားတော့လို့ ငါထပ်ပြော တယ်။ မင်းနဲ့ ငါ ကိစ္စပြီးရင် မင်းကို ငါမလိုချင်တော့ဘူး ”

“ သခင် ကျွန်မကို ပြောပုံကလေးက သင်းလိုက်တာ။ သခင်က ကျွန်မကို ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေတာပဲ ”

‘ မင်းက ပြည့်တန်ဆာမပဲ ဥစ္စာ။ ကဲ မင်းထွက်သွားစမ်း ’

ဖလိုရီသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မလှမေ၏ ပခုံးကိုကိုင်၍ အခန်းထဲ မှ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ သူသည် မလှမေ၏ ညှပ်ဖိနှပ်ကိုလည်း မလှမေ နောက်သို့ ကန်၍ ပို့လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ တွေ့ဆုံမှုသည် ထိုကဲ့သို့ အဆုံးသတ်ရသည်သာများလေသည်။

ဖလိုရီသည် သန်းဝေရင်း အခန်းအလယ်ကာတွင် မတ်တပ်ရပ် လိုက်သည်။ တင်းနစ်ရိုက်ဖို့ ကလပ်သို့ သွားမလား။ ဟင့်အင်း၊ ကလပ်သို့ သွားမည်ဆိုပါက မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်ရပေလိမ့်မည်။ သူသည် အရက်သုံးလေး ခွက် ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ မရောက်မခြင်း မုတ်ဆိတ်ရိပ်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ရဲသူ မဟုတ်။ သူသည် အမွေးတိုနဲ့နဲ့များရှိနေသော မေးစေ့ကို စမ်းကြည့်လိုက်ပြီး နောက် မှန်ထဲ၌ ပြန်ကြည့်ရန် လျှောက်သွားသည်။ သို့ရာတွင်မူ ပြန်လှည့်

လိုက်သည်။ သူသည် သူ့ကို မှန်ထဲက မြန်ကြည့်နေမည့် အသားအရေခပ်ဝါဝါ နှင့် ညှိုးချိုးနေသောမျက်နှာကို မမြင်လိုပါ။ သူသည် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာ အောင် ပျော့ခွေခွေနှင့် မတ်တပ်ရပ်ရင်း စာအုပ်စင်ပေါ်က ပိုးဖလံကောင် အား တောက်တဲ့တစ်ကောင်က ချောင်းမြောင်းနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေမိ သည်။ မလှမေ ပစ်ချခဲ့သော စီးကရက်တို့သည် စူးရှအနံ့ဖြစ်အောင် လောင် ကျွမ်းနေသည်။ ဖလိုရီသည် စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူ လိုက်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စိတ်မသက်သာနှင့် စာအုပ်ကိုလွှင့်ပစ် လိုက်၏။ သူ့ထံတွင် စာဖတ်ရန်အင်အားမရှိတော့ပါ။ ဘုရားသခင် . . . ထို ညနေခင်းမှ ကျန်သော အချိန်နာရီများကို မည်ကဲ့သို့ဖြုန်းတီးပစ်ရပါမလဲ။ ဖလိုရီလမ်းလျှောက်ထွက်ပါက သူ့ကိုခေါ်သွားရန် တောင်းပန်သည့်အနေဖြင့် ဖလိုသည် အမြီးကလေးကို လှုပ်ရမ်းပြီးအခန်းထဲသို့ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့်ဝင် လာသည်။ ဖလိုရီသည် အိပ်ခန်းနှင့်ဆက်နေသော ကျောက်ပြားခင်းထားသည့် ရေချိုးခန်းသို့ သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် လျှောက်ဝင်သွားကာ ခပ်နွေးနွေးဖြစ်နေ သော ရေနှင့်လောင်း၍ ရေချိုးလိုက်ပြီး ဘောင်းဘီတို့နှင့်ရှုပ်အင်္ကျီတို့ကိုဝတ်ဆင် လိုက်သည်။ သူသည် နေမဝင်ခင်လေ့ကျင့်ခန်းတစ်မျိုးကိုပြုလုပ်မှ ဖြစ်လိမ့် မည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်မျိုးမျိုးကို မလုပ်ဘဲ တစ်နေ့တာကိုကုန် လွန်စေသူသည် မကောင်းမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လေ့ကျင့်ခန်း ကို မပြုလုပ်မှုသည် ကာမဂုဏ်အာရုံကိုအကြိမ်ပေါင်းထောင်ချီ၍ ခံစားသော ပြစ်မှုထက် ပို၍ဆိုးရွားသည်ဟု ယူဆကြသည်။ မည်သည့်အရာကိုမျှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ခဲ့ရသော တစ်နေ့တာကုန်ဆုံးပြီးနောက် မှောင်မိုက်သော ညနေခင်းကို ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ငြီးငွေ့မှုသည် အထွတ် အထိပ်ရောက်ရှိကာ မိမိကိုယ်ကိုသတ်သေချင်သော အဆင့်အထိ ရောက်ရှိ သွားတတ်သည်။ အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်း၊ အရက် သောက်ခြင်း၊ စကားပြောခြင်းစသော လုပ်ငန်းများသည် ငြီးငွေ့မှုကို ပပျောက် သွားအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းမရှိကြပါ။ ထိုငြီးငွေ့မှုကို အသားပေါ်ရှိ မွှေးညှင်း ပေါက်များထဲမှ ချွေးအဖြစ်နှင့် ထွက်သွားအောင်သာပြုလုပ်နိုင်ပေသည်။

ဖလိုရီသည် အိမ်အပြင်သို့ထွက်လာပြီးနောက် တောင်ပေါ်ရှိ

၉၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

တောထဲသို့ ဝင်သွားသောလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ပထမပိုင်းတွင် ချုံဖုတ်ငယ်ကလေးများကိုသာတွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ဆီးသီးခန့်သရက်ကင်းကလေးများသီးနေသော တောထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက်လမ်းသည်ပိုမိုမြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများအကြားသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ဤ အချိန်မျိုးတွင် သစ်တောကြီးသည် ခြောက်သွေ့ပြီး သက်ရှိသတ္တဝါများကင်းမဲ့နေတတ်သည်။ လမ်း၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မွဲခြောက် ခြောက်သစ်ရွက်များသာရှိသော သစ်ပင်ကြီးများ စိတန်းပေါက်နေကြသည်။ ချုံဖုတ်များ၏အောက်တွင် ကိုးရိုးကားယားပုံစံနှင့်ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေကြသော မြေလူးငှက်ညိုတချို့ ကလွဲလျှင်အခြားမည်သည့်ငှက်ကိုမျှ မမြင်ရပါ။ ခပ်ဝေးဝေးဆီကမူ ပဲ့တင်ထပ်နေသော ရယ်သံနှင့်တူသည့် “အား. . . အား. . . ဟား. . . အား. . . ဟား. . . ဟား” ဟု အသံနေသော ငှက်တစ်ကောင်၏ အသံပေါ်ထွက်နေသည်။ နေရောင်ခြည်သည် ယခင်ကလောက် မတောက်ပတော့။ စွေစွေစောင်းစောင်းကျနေသော နေရောင်ခြည်များက ဝါရောင်သန်းနေသည့်တိုင်အောင် ပူအိုက်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

နှစ်မိုင်ခန့်သွားမိသောအခါ လမ်းသည် ရေတိမ်ချောင်းစပ်တွင် အဆုံးသတ်သွားလေသည်။ သစ်တောသည် ဤနေရာ၌ပိုစိမ်းလာသည်။ ရေရှိသောကြောင့် ဤနေရာမှသစ်ပင်များသည် ပို၍မြင့်မားကြသည်။ ချောင်းစပ်တွင် ပင့်ကူသစ်ခွများ၊ အဖြူရောင်ဖယောင်းပန်းရိုင်းများနှင့် ဝေဆာနေသော ခြောက်သွေ့နေသည့် ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုဖယောင်းပန်းများတွင် ရှောက်ချိုသီးကဲ့သို့ စူးရှသောအနှံ့များရှိသည်။ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်လာခဲ့သောကြောင့် ဖလိုရီ၏ ရုပ်အင်္ကျီသည် ချွေးများနှင့် ရွှဲစိုနေသည်။ စီးကျလာသောချွေးများက မျက်လုံးထဲသို့ စီးဝင်လာသောကြောင့် စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်သွားသည်။ သူသည် စိတ်ဓာတ်ပြောင်းသွားအောင် ချွေးထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ထိုချောင်းကလေးကိုမြင်ရတိုင်း သူ့စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာလေ့ရှိသည်။ ထိုချောင်းရေသည် အလွန်ကြည်လင်သည်။ ရွှံ့ပေါများသောအရပ်ဒေသတွင် အလွန်ထူးခြားသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ကျောက်တုံးများကိုနင်း၍ ထိုချောင်းကလေးကို ဖြတ်သည်။ ဖလိုသည် ရေထဲသို့ခုန်ဆင်းပြီး

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၉၃

သူ့နောက်က လိုက်လာသည်။ ဖလိုသည်ဘေးတစ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ပြီးချွဲကြားထဲက ဖြတ်သွားသော လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်းလိုက်သွားပြန်သည်။ ထိုလမ်းသည် ချောင်းကလေးဆီသို့ ရေသောက်ဆင်းသော ကျွဲနွားများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော လမ်းကလေးဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းကလေးအတိုင်းရှေ့ဆက်၍ သွားကြည့်သူ အလွန်နည်းသည်။ ထိုလမ်းကလေးသည်ချောင်း၏အထက်ဘက်၊ ကိုက်ငါးဆယ်အကွာတွင်ရှိသော ရေအိုင်ကလေးအထိပေါက်သည်။ ဤနေရာတွင် အချင်းခြောက်ပေရှိသော ညောင်ပင်ကြီး တပင်ပေါက်နေသည်။ ညောင်မြစ်များသည် သဘာဝလိုက်ခေါင်းကြီးနှင့်တူနေပြီး၊ ထိုမြစ်၏အောက်ဘက်တွင် စိမ်းလဲ့ကြည်လင်နေသောရေများသည် ပလုံစီ၍တက်နေလေသည်။ ထိုနေရာ၏အပေါ်နှင့်နံဘေးပတ်လည်ရှိ ထူထဲသော သစ်ရွက်များက ထိုနေရာဆီသို့အလင်းရောင်ဝင်မလာနိုင်အောင် ပိတ်ဆို့ထားလေရာ ထိုနေရာသည် သစ်ရွက်စိမ်းများနှင့်ကာရံထားသော မြစ်စိမ်းရောင် လိုက်ဂူတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

ဖလိုရီသည် အဝတ်အစားများကိုချွတ်လိုက်ပြီး ရေထဲသို့ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုရေသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော 'လေ' ထက်အနည်းငယ်ပို၍ အေးသည့်အပြင် သူထိုင်ချလိုက်သည့်အခါ လည်ပင်းသို့ရောက်သည့်အထိ မြှုပ်သွားလေသည်။ ဆာဒင်းငါးများထက်ပိုမကြီးသော ငွေရောင်ငါးရတ်နီ ငါးတစ်အုပ်သည် ကူးခတ်လာကြပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို နမ်းကြည့်နေသည်။ ဖလိုသည် ရေထဲသို့ခုန်ဆင်းလာပြီး၊ ဖုံးတစ်ကောင်ပမာရေထဲတွင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လှည့်ပတ်ပြီး ကူးခတ်နေသည်။ ဖလိုရီ ကျောက်တံတား၌ ရှိနေစဉ် သူတို့သည် ထိုနေရာသို့မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ကြသောကြောင့် ဖလိုသည် ထိုရေကန်အကြောင်းကောင်းကောင်းသိနေလေသည်။

ညောင်ပင်ကြီး၏ မြင့်မားသောနေရာဆီမှ ဖြန့်ကနဲလှုပ်ရှားသံများ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ရေနွေးအိုး ပွက်သလို အသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုနေရာ၌ ညောင်သီးများကို စားနေသော ငှက်တစ်အုပ်ရှိသည်။ ဖလိုရီသည် ငှက်များကိုကွဲကွဲပြားပြားမြင်နိုင်အောင် အစိမ်းရောင်သစ်ရွက် အုပ်ထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကျေးငှက်များသည် သစ်ရွက်များ

၉၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

နှင့်တစ်သားတည်းကျနေသဖြင့် သူတို့ကိုမမြင်ရ။ သို့ရာတွင် ညောင်ပင် တစ်ပင်လုံး၌ ကျေးငှက်များနှင့်ပြည့်နှက်နေကာ ငှက်တစ္ဆေများက ကိုင်လှုပ် နေသလို အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဖလိုသည် အမြစ်များ၏ နံဘေးတွင် နေရာယူလိုက်ပြီး၊ အပေါ်မှ မမြင်ရသောသတ္တဝါများအားလှမ်းဟောင်လိုက် သည်။ ထို့နောက် 'ငှက်တစ်ကောင်သည် အောက်ဘက်သို့ ပျံဆင်းလာပြီး အောက်ဘက်ညောင်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်တွင် နားလိုက်သည်။ ထိုငှက်ကလေး သည် သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေကြောင်းမသိရှုပါ။ ငှက်ကလေး ၏ကျောသည် ကတ္တီပါကဲ့သို့နူးညံ့သော ကျောက်စိမ်းရောင်ဖြစ်ပြီး လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ်တွင် သက်တန့်ကဲ့သို့အရောင်အသွေးစုံရှိနေသည်။ လူနှင့်ယှဉ်ပါးနေသော ချိုးငှက် ကလေးတစ်ကောင်ထက်ပို၍ ငယ်ပြီးချစ်စရာကောင်းသော ငှက်ကလေးဖြစ် သည်။ ငှက်ကလေး၏ ခြေထောက်များက ပန်းရောင်တောက်နေသည်။

ငှက်ကလေးသည် ရင်ဘတ်မွေးများကြွထလာအောင် သစ်ကိုင်းပေါ် တွင် ရှေ့နောက်ယိမ်းထိုးရင်း သန္တာရောင် နှုတ်သီးကလေးကို သစ်ကိုင်းပေါ် တွင် သွေးနေသည်။ ဖလိုရီ၏ရင်ထဲတွင် စစ်ကနဲ နာကျင်သွားသည်။ သူသည် တစ်ယောက်တည်းနေရမှုကြောင့် ရင်ထဲကနာကျင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် မကြာခဏဆိုသလို ယခုလို လူသူမနီး တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် စာဖွဲ့၍ မရနိုင်အောင်လှပသော ကျေးငှက်ပန်းပွင့်၊ သစ်ပင်စသည်တို့ကို ခွဲဝေခံစားရ မည့်သူမရှိဘဲ မြင်တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ ခွဲဝေခံစားနိုင်မှု မရှိပါက၊ အလှအပ မှန်သမျှသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့ လှပေသည်။ သူ၏အထီးကျန်နိုင်မှုကို ခွဲဝေ ခံစားမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သာရှိခဲ့မည် ဆိုပါလျှင်-----

ငှက်ကလေးသည် အောက်ဘက်၌ရှိနေသော လူနှင့်ခွေးတို့ကို ဖြုန်းကနဲ မြင်တွေ့သွားသောကြောင့် အတောင်ပံကိုခတ်၍ ကျည်ဆန်ကဲ့သို့ လျင်မြန်သောအရှိန်အဟုန်နှင့်လေထဲသို့ ပျံသန်းပြေးလေတော့သည်။ ငှက် များကို အသက်ရှင်နေစဉ်ကာလတွင် ထိုမျှလောက်နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့ မြင်ရလေ့မရှိပါ။ ထိုငှက်များသည် အမြင့်၌သာပျံသန်းသောငှက်များဖြစ်ပြီး သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများပေါ်၌သာ နေလေ့ရှိသည်။ ရေသောက်ရန်မှလွဲ၍ မြေကြီး ပေါ်သို့ဆင်းလေ့မရှိချေ။ တစ်ယောက်ယောက်က ထိုငှက်များအား ပစ်ခတ်

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၉၅

သည့်အခါ ချက်ချင်းသေမသွားပါက သူတို့သည်သေဆုံးသည်အထိ သစ်ကိုင်းတွင် ချိတ်တွယ်၍နေလေ့ရှိကြသည်။ ပြုတ်ကျနှိုးနှိုးဖြင့် စောင့်နေသူက မစောင့်နိုင်ဘဲ စိတ်လျှော့၍ထွက်သွားပြီးနောက်အတော်ကြာမှ ပြုတ်ကျလာလေ့ရှိသည်။

ဖလိုရီသည် ရေထဲမှပြန်တက်ပြီး အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ ချောင်းကလေးကို ပြန်ဖြတ်ခဲ့သည်။ သူသည်လာလမ်းအတိုင်း နေအိမ်သို့မပြန်ဘဲ တောင်ဘက်မှတောထဲသို့ ဝင်သောလူသွားလမ်းကလေး အတိုင်း ပြန်လျှောက်လာသည်။ လာလမ်းမှခွဲထွက်ပြီး သူ့အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးလှသော တောစပ် ရွာလေးတစ်ရွာမှဖြတ်၍ ပြန်ရန် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖလိုရီသည် ချုံဖုတ်များအောက်၌ ခုန်ပေါက် မြူးတူးနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့နားရွက်ရှည်ကြီးများသည် ဆူးများနှင့် ငြိနေသည့်အခါကျမှ ဟောင်တတ်ပေသည်။ တစ်ခါက ဖလိုရီသည် ဤနေရာနားတွင် ယုန်ကလေးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းပေးခဲ့ဖူးသည်။ ဖလိုရီသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားသည်။ သူ့ဆေးတံမှမီးခိုးများသည် အပေါ်ဘက်သို့ ဖြောင့်တန်းစွာ တလူလူတက်နေသည်။ သူသည် လမ်းလျှောက်ပြီးနောက် ကြည်လင်သော ရေတွင်ရေချိုးခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ရွှင်လန်းနေသည်။ သစ်ရွက်သစ်ခက်များနှင့် ဝေဆာနေသော သစ်ပင်များ၏အောက်၌ ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်ကွက် ကျန်ရှိနေသော အပူရှိန်များမှအပ ယခုအချိန်တွင်ပို၍ အေးမြလာလေပြီ။ နေရောင်ခြည်ကလည်းပိုမို ဖျော့တော့လာလေပြီ။ ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာတွင် နွားလှည်းမှ လှည်းဘီးများသည် ငြိမ်းချမ်းစွာ တကျွံကျွံမြည်နေကြသည်။

မကြာမီသူတို့သည် တောထဲ၌လမ်းပျောက်သွားပြီးနောက် ခြောက်သွေ့နေသော သစ်ပင်များနှင့်ရှုပ်ထွေးနေသော ချုံဖုတ်များကြားထဲတွင် ဝက်ပါထဲရောက်နေသလို မျက်စေ့လယ်နေကြသည်။ သူတို့သွားမည့် လမ်းကို ဆူးခက်များပါသောအပင်ကြီးများက ပိတ်ဆို့ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရချိန်တွင် သူတို့သည် ရှေ့မတိုးနိုင်အောင် ရပ်တန့်သွားရလေတော့သည်။ ပိုးစုန်းကြူးတစ်ကောင်သည် စိမ်းနေသောချုံဖုတ်အောက်၌ လင်းနေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို သူတို့နှင့် မျဉ်းပြိုင်ပမာရှိနေသောနေရာမှ နွားလှည်းသံ

၉၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

များကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

‘ဗျို့ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး’

ဖလိုရီသည် ဖလိုထွက်မပြေးအောင် လည်ပင်းကို ကိုင်ထားရင်း လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

‘ဘာလဲဗျို့’

ထိုမြန်မာလူမျိုးက ပြန်အော်လိုက်သည်။ နွားခွာသံများနှင့် နွားများ ကိုငေါက်ငန်းအော်ဟစ်နေသည့်အသံများ ပေါ်ထွက်နေသည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီဘက်ကိုလာခဲ့ပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့လမ်းပျောက်သွားလို့ ပါ။ ခဏလောက်ရပ်ပေးပါ။ ဘုရားဒကာကြီးရယ်။’

ထိုမြန်မာလူမျိုးသည် လှည်းကိုထားခဲ့ပြီးနောက် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း များကိုဓားနှင့်ရှင်းရင်း တောထဲသို့တိုးဝင်လာသည်။ ထိုလူသည် မျက်လုံးတစ် ဘက်သာရှိသော လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ဂင်တိုတို့ဖြစ်သည်။ သူက လှည်းလမ်း ဆီသို့ ဦးဆောင်ပြီးခေါ်သွားသည်။ ဖလိုရီသည် ဇိမ်မရှိလှသော နွားလှည်းပေါ် သို့ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုလူက နွားလဲကြီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် နွားများကို ငေါက်ငမ်းအော်ဟစ်ရင်း အမြီးကို တုတ်တို့နှင့်ထိုးလိုက်ရာ လှည်းဘီးများသည် ကျွဲကနဲမြည်သွားပြီး နွားလှည်းသည် ဆောင့်ထွက်သွား လေတော့သည်။ မြန်မာနွားလှည်းမောင်းသူများသည် လှည်းဝင်ရိုးများကို ဆီထည့်လေ့မရှိချေ။ ထိုသို့ဆီမထည့်ခြင်းမှာ တကျီကျီမြည်သံက မကောင်းဆိုး ရွားများ မကပ်စေနိုင်ဟု ယုံကြည်ကြသောကြောင့်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ရာ တွင် သူတို့အားမေးကြည့်ပါက အမဲဆီဝယ်ရန် မတတ်နိုင်အောင် ဆင်ရဲလွန်း သောကြောင့်ဟု ဖြေကြပေလိမ့်မည်။

သူတို့သည် လူတစ်ရပ်ခန့်မမြင့်ဘဲ နွယ်ပင်များက ဉာဏ်တော် တစ်ဝက်ခန့်အထိ ဖုံးအုပ်နေသော ထုံးသုတ်ထားသည့်သစ်သား စေတီတစ်ဆူ ကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်လှည်းသည် ပျက်စီးနေသော ပျဉ်ကာ၊ သက်ကယ်မိုး၊ တဲငယ်နှစ်ဆယ်နှင့် အသီးမသီးသော စွပ်လွပ်ပင်များ အောက်၌ ရေတွင်းတစ်တွင်းရှိနေသောရွာထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ စွပ်လွှဲ ပင်များတွင် ခိုနားနေကြသော ဝေသာလီချိုင်းများသည် ဖွေးဖွေးဖြူနေ

သောမြားများပမာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်မှအိပ်တန်းတက်မည့်နေရာဆီသို့ အုပ်စုဖွဲ့ ပျံသန်းနေကြသည်။ လုံချည်ကိုရင်လျားထားသော ခပ်ဝဝအမျိုး သမီးကြီးတစ်ယောက်သည် တဟဲ့ဟဲ့အော်ရင်းတဲကိုပတ်၍ ခွေးတစ်ကောင်ကို ဝါးတုတ်တစ်ချောင်းနှင့် နောက်ကလိုက်ရိုက်နေသည်။ ထိုခွေးကလည်း တဂိန်ဂိန် အော်မြည်နေသည်။ ထိုကျေးရွာကိုညောင်လေးပင်ရွာ ဟုခေါ်ကြ သော်လည်း ယခုမူ ညောင်ပင်တစ်ပင်မှမရှိတော့။ ထိုညောင်ပင်များကို လွန်ခဲ့ သောနှစ်ပေါင်းများစွာက ခုတ်လှဲပစ်ခဲ့ကြပြီး၊ ညောင်ပင်ရှိခဲ့သည်ကိုပင် မေ့နေ ကြပုံရသည်။ ကျေးရွာသားများသည် ကျောက်တံတားမြို့နှင့် တောစပ်အကြား ကျွန်းမြောင်းသော လယ်ကွင်းများထဲ၌ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးကြသလို၊ နွားလှည်း များလုပ်၍ ကျောက်တံတားမြို့တွင် ရောင်းချကြသည်။ လှည်းဘီးများသည် အချင်းငါးပေရှိသော အလွန်ကြီးမားသည့် ဘီးကြီးများဖြစ်ကြသည်။ လှည်းဘီး ဒေါက်တိုင်များကို ခပ်ကြီးကြီးလုပ်ထားသောကြောင့် လက်ရာကြမ်းသော် လည်း ခိုင်ခန့်လှပေသည်။ ထိုလှည်းဘီးများသည် နေအိမ်များ၏ အောက် နေရာအနံ့တွင် ပြန့်ကြဲလျက်ရှိနေကြသည်။

ဖလိုရီသည် လှည်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး နွားလှည်းမောင်းသူကို ငွေတစ်မတ်ချီးမြှင့်လိုက်သည်။ တဲအိမ်များ၏အောက်ဘက်မှ ကြောင်ကြောင် ကျားကျားခွေးဝဲစားအချို့သည် ဖလိုအားနမ်းရှုံ့ကြည့်ရန် ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာကြသည်။ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်ကိုကြက်တောင်စည်း၊ စည်းထား ကြသော ဗိုက်ပူပူနှင့်ကိုယ်လုံးတီး ချာတိတ်ကလေးတစ်သိုက်သည် မျက်နှာဖြူ လူမျိုးကို စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် အလျှိုလျှိုထွက်လာကြသော်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်း၌သာရပ်နေကြသည်။ အသားညိုပြီး ပိန်လွန်းလှသော ရွာသူကြီး သည် အိမ်ထဲက ထွက်လာပြီးလက်အုပ်ချီလိုက်သည်။ ဖလိုရီသည် ရွာသူကြီး ၏ အိမ်လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ယင်းသူ့ဆေးတံကိုမီးထပ်ညှိလိုက်သည်။ သူ ရေငတ်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရေတွင်းထဲက ရေကသောက်လို့ကောင်းရဲ့လား သူကြီး မင်း”

သူကြီးမင်းသည် ဗယ်ဘက်ခြေသလုံးကိုညာဘက်ခြေမမှ ခြေသည်း

၉၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

ကြီးနှင့် ပွတ်ရင်းစဉ်းစားလိုက်သည်။

“သောက်တဲ့လူကတော့ သောက်တာပဲသခင်၊ မသောက်တဲ့လူတွေကလဲ မသောက်ကြဘူး”

“ဒါပညာရှိစကားပဲ”

ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင်ကိုတုတ်နှင့်လိုက်ရိုက်နေသော အမျိုးသမီးဝဝကြီးသည် မည်းတူးနေသော မြေလက်ဖက်ရည်အိုးနှင့် လက်ကိုင်မပါသော ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်တို့ကိုယူလာပြီး ဖလိုရီအား မီးခိုးစော်နံ့နေသော ရေခွေးကြမ်းနှင့်ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်သည်။

“ကျုပ်သွားမှဖြစ်မယ် သူကြီးမင်း။ ရေခွေးကြမ်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

“သခင်ကို ဘုရားသခင်စောင့်ရှောက်ပါစေ”

ဖလိုရီသည် မိုင်ဒန်ကွင်းအထိ ပေါက်သောလမ်းအတိုင်း အိမ်ပြန်သွားသည်။ မှောင်နေလေပြီ။ ကိုစံလှသည် အင်္ကျီအသစ်တစ်ထည်ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲကစောင့်နေသည်။ သူသည် ရေနံဆီသုံးပုံးနှစ်ပုံးစာချိုးရေများကို မီးဖိုပေါ်တွင်တင်ထားပြီး ရေနံဆီမီးခွက်များကိုထွန်းထားသည်။ ဖလိုရီအတွက်သန့်ပြန်သော ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဝတ်စုံတစ်စုံတို့ကိုလည်း အဆင်သင့် ထုတ်ပေးထားသည်။ သန့်ပြန်သောအဝတ်အစားများက ဖလိုရီ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကို ရိတ်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ ညစာစားပြီးချိန် တွင် ကလပ်သို့သွားသင့်ကြောင်း အရိပ်အမြွက်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဖလိုရီသည် ရှမ်းဘောင်းဘီကိုဝတ်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ စာဖတ်ရင်း တစ်ညနေလုံးနေတတ်သည်။ ကိုစံလှသည် ထိုအကျင့်ကို မနှစ်ခြိုက်ပါ။ သူ့သခင်သည် အခြားသော မျက်နှာဖြူများနှင့် အမူအကျင့်ကွဲပြားနေသည်ကို သူ့သဘောမကျပါ။ ဖလိုရီသည် မကြာခဏဆိုသလို ကလပ်မှ အရက်မူးပြီးပြန်လာတတ်သည်။ သူ့နေအိမ်၌နေသည့်အခါမျိုးတွင် အရက်မူးလေ့မရှိချေ။ သို့ရာတွင် အရက်မူးခြင်းသည် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်အတွက် သဘာဝကျပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာကောင်းသော အပြုအမူတစ်ခုဖြစ်သည်ဆိုသော စံလှ၏အယူအဆကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ခြင်းမရှိပါချေ။

“ဟိုမိန်းမ ဈေးဘက်ထွက်သွားပြီ”

မလှမေအိမ်ကထွက်သွားသည့်အခါတိုင်း ကျေနပ်သွားလေ့ရှိသော ကိုစံလှက အားရပါးရပြောလိုက်၏။

“သူပြန်တဲ့အခါ လိုက်စောင့်ရှောက်ဖို့ ဘဖေက မီးအိမ်တစ်လုံးနဲ့ လိုက်သွားပါတယ်။”

“ကောင်းတယ်”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်သည်။

မလှမေသည် သူမ၏ငွေငါးကျပ်ကို ဖဲရိုက်ပစ်ရန်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

“ကိုယ်တော်အတွက် ချိုးရေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

“နေဦး၊ ခွေးကို အရင်ဆုံးသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ်၊ ဘီးယူခဲ့ကွာ”။

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်အတူတူဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး ဖလိုရီ၏နူးညံ့သော အမွှေးများကိုဘီးနှင့်ဖြိုးပေးကြသည်။ ခြေထောက်များအကြားတွင်ရှိနေသော ခွေးလှေးခွေးသန်းများကိုလည်း လက်နှင့်စမ်း၍ ရှာပေးကြသည်။ ညနေတိုင်းထိုသို့လုပ်ရလေ့ရှိသည်။ ဖလိုရီသည် နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ခွေးသန်းတစ်လှေ့ကြီးကို စုထားတတ်သည်။ ထိုခွေးသန်းများသည် ပင်အုပ်ခေါင်းလောက်သာရှိသော မီးခိုးရောင်အကောင်ငယ်များဖြစ်ပြီး ဖလိုရီကိုယ်ပေါ်တွင် သွေးစုတ်ရင်း ပဲစေ့ခန့်ထိ ကြီးထွားလာတတ်ကြသည်။ ခွေးသန်းတစ်ကောင်ကိုရှာ၍ရသည့်အခါတိုင်း ကိုစံလှသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ချလိုက်ပြီး စေ့စေ့ညက်ညက်ကြေသွားအောင် သူ့ခြေချောင်းကြီးနှင့် နင်းချေပစ်လေ့ရှိသည်။

ထို့နောက်ဖလိုရီသည် မုတ်ဆိတ်ရိတ်၊ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ထိုင်၍ ညစာစားတော့သည်။ သူ့ကုလားထိုင်နောက်ဘက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော ကိုစံလှက ပန်းကန်ပြားများကိုလှမ်းပေးရင်း ဝါးယပ်တောင်နှင့် ယပ်ခပ်ပေးနေသည်။ ကိုစံလှသည် စားပွဲအလယ်တွင် ကြက်သွေးရောင်ခေါင်ရမ်းပန်းများကို စိုက်ထားသောပန်းအိုးကိုပြင်ဆင်ထားသည်။

၁၀၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

ညစာစားပြီးသောအခါ ဖလိုရီသည် ဘရစ်ချ်ဖဲကစားရန်နှင့် ကျောက်တံတားမြို့၌ သူ့ရိုနေစဉ်အတွင်းညနေခင်းအများစု၌ လုပ်လေ့ရှိသည့် အတိုင်း မူးအောင်သောက်ရန် ကလပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

ဖလိုရီသည် ကလပ်မှဝီစကိုကို များများသောက်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ထိုညတွင် ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ခဲ့ချေ။ အသွေးအရောင်ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ခွေးလေခွေးလွင့်များသည် “လ”ခြမ်းကလေးကိုကြည့်၍ အူနေကြသည်။ ထိုလကလေးသည် ခုံးမျက်စ၊ သုံးရက်လသာသာမျှသာဖြစ်၍ သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် ပျောက်ကွယ်လုဆဲဆဲဖြစ်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် အပူရှိန်ကြောင့် တစ်နေ့လုံးအိပ်နေကြသော ခွေးများသည် ညဉ့်ဦးယံမှ စတင်၍ အူနေကြ သည်။ ဖလိုရီ၏နေအိမ်ကို သဘောကျပုံမရသော ခွေးတစ်ကောင်သည် တစ်နေရာတွင်ထိုင်၍ ကျကျနနဟောင်နေလေတော့သည်။

ထိုခွေးသည် အိမ်ဝမှကိုက်ငါးဆယ်အကွာတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ရင်း နာရီတစ်လုံးကဲ့သို့ မိနစ်ဝက်တွင်တစ်ကြိမ်စူးစူးရှရှ ဟောင်နေသည်။ ထိုခွေးသည်လင်းကြက်စတွန်ချိန်အထိ နှစ်နာရီသုံးနာရီ ကြာအောင် ဟောင် နေလေသည်။

ခေါင်းကိုက်နေသော ဖလိုရီသည်အိပ်ရာပေါ်တွင် ဘယ်ပြောင်း ညာလှဲ့နှင့် တလူးလူးတလွန်လွန်ဖြစ်နေသည်။ သောက်ရူးအချို့က လူတစ် ယောက်သည် တိရစ္ဆာန်များကိုမုန်းတီး၍ မရနိုင်ဟုဆိုခဲ့သည်။ လသာသည့် အခါတွင် ခွေးအလွန်အူလေ့ရှိသော အိန္ဒိယနိုင်ငံမှညများတွင် အဲဒီလူ ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်စေချင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဖလိုရီသည် ဆက်လက်၍သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် အိပ်ရာ

၁၀၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

အောက်က သေနတ်ထည့်ထားသော သွတ်ယူနီဖောင်းသေတ္တာထဲသို့ လက်နှိုက်၍ ရိုင်ဖယ်တစ်လက်နှင့်ကျည်ဆန်အချို့ကို ရှာလိုက်ပြီး ဝရန်တာဆီသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဆန်းစလရောင်ကြောင့် အလင်းရောင်အနည်းငယ်ရှိနေသေးသည်။ သူသည် ဟောင်နေသောခွေးကိုမြင်နေရသည်သာမက သေနတ်ပေါ်မှ ရှေ့ချိန်ပေါက်ကိုလည်း ကွဲကွဲပြားပြားမြင်နေရပါသည်။ သူသည် ဝရန်တာတိုင်တွင် မှီလိုက်ပြီးနောက် သေနတ်ကိုသေသေချာချာချိန်လိုက်၏။ ထို့နောက် အဝတ်မပါသော ဂျပန်နှင့်မာကျောသော သေနတ်ဒင်တို့ တွေ့ထိ လိုက်ချိန်တွင် သူငှာ့နံ့သွားသည်။ သူပစ်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် ထိုရိုင်ဖယ်က နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကန်ကာ သူ့ပခုံးပေါ်တွင် အညိုအမည်းစွဲသော ဒဏ်ရာတစ်ခု ထင်ကျန်ရစ်စေမည်ဖြစ်သည်။ ပခုံးပေါ်မှ နူးညံ့သောသူ့အသားသည် တွန့်ကန်ဖြစ်သွားသည်။ သူက ရိုင်ဖယ်ကိုနှိမ့်ချလိုက်၏။ သူ့တွင် သွေးအေးအေးနှင့်ပစ်ရဲသော သတ္တိမရှိပါ။

အိပ်ရန်ကြိုးစားမည်ဆိုပါကလည်း အချည်းနှီးပင်။ ဖလိုရီသည် ဂျာကင်အင်္ကျီနှင့်စီးကရက်အချို့ကိုယူလိုက်ပြီးနောက် ပန်းခြံထဲမှလမ်းပေါ်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်တော့သည်။ အလွန်ပူအိုက်သည့်အပြင် ခြင်များကလည်း တဝီဝီအော်မြည်၍ သူ့နောက်ကလိုက်နေကြသည်။ မိုင်ဒန်ကွင်းပေါ်တွင် ခွေးများသည်တစ်ကောင်နောက်သို့ကျန်တစ်ကောင်က လိုက်နေကြသည်။ ဘယ်ဘက်၌ရှိသော အင်္ဂလိပ်သင်္ချိုင်းမှ အုတ်ဂူများသည် ဖြူတူတူနှင့် တလက်လက်တောက်နေကြသည်ဖြစ်ရာ ကြောက်စရာကောင်းနေပေသည်။ တရုတ်သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူများမှ အကြွင်းအကျန်ဖြစ်ကြသော မြေပုံများကိုလည်း ထိုအုတ်ဂူများ၏အနီးအနားတွင် မြင်နေရသည်။ ယင်းတောင်ခြေသည် သရဲခြောက်သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ ကလပ်မှ ချွတ်ကရာများအား ညအခါတွင် ထိုလမ်းအတိုင်းသွားခိုင်းပါက ငိုယိုလေ့ရှိကြသည်။

“မင်းဟာ တော်တော်ညံ့ဖျင်းတဲ့ခွေးကောင်ပဲ။ သရဲဘောအလွန်ကြောက်တဲ့အကောင်ပဲ”

ဖလိုရီသည် သူ့ကိုယ်သူ့စိတ်ထဲမှ ပြစ်တင်ရှုတ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၀၃

သည်။ သူသည်ထိုကဲ့သို့သူ့ကိုယ်သူ့တွေးနေမိသည်မှာ ရိုးနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဒေါသစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခြင်းအလျဉ်းမရှိပဲ တွေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းဟာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်တယ်။ အပျင်းထူတယ်။ အရက် သောက်တယ်။ အပျော်အပါးလိုက်စားတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလျှော့လျှော့ပေါ့ ပေါ့ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီးပြန်သနားနေတဲ့ခွေးကောင်။ ကလပ်ကသောက်ရူးတွေ ထက်မင်းက ပိုသာတယ်လို့ မင်းကိုယ်မင်းအထင်ကြီးပြီး ကျေနပ်နေတယ်။ သူတို့က မင်းထက်သာတယ်ကွ။ အားလုံး မင်းထက်သာတယ်။ သူတို့ဟာ အူတူတူ အတတနိုင်ကြပေမဲ့ သူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့တော့ ယောက်ျားတွေ ချည်းပဲ။ လူ့လိမ်လူညာတွေ သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူး။ ငူငူငိုငိုငို ကြီးနဲ့ ပုပ်သိုးမနေကြဘူး။ ဒါပေမဲ့မင်းကတော့”

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ရှုတ်ချပြစ်တင်ရန်အကြောင်း လုံလောက်စွာ ရှိပါသည်။ ထိုနေ့ညနေခင်းက ကလပ်တွင် အင်မတန်ဆိုးရွားသောကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စသည် သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သည်။ ယခင်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကိစ္စမျိုးလည်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အလွန်သိက္ခာမဲ့သော ကိစ္စသာဖြစ်ပေသည်။

ဖလိုရီကလပ်သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ကလပ်တွင် အဲလစ်နှင့် မက်စ်ဝဲလ်တို့သာရှိနေကြသည်။ လက်ကာစတင်းဇနီးမောင်နှံသည် ညရထား နှင့်ရောက်ရှိလာမည့် တူမကလေးအား ကြိုဆိုရန် မစွတာမက်ဂရီကာ၏ မော်တော်ကားကို ငှားရမ်း၍ ဘူတာရုံသို့သွားနေကြသည်။ “မြန်မာ့မျိုးချစ်” သတင်းစာကိုကိုင်၍ ဒေါသကြောင့်တစ်မျက် မှာလုံးနီနေသော ဝက်ဖီးလ် ကလပ်ထဲသို့ ဝင်လာချိန်တွင် သူတို့သုံးယောက်သည် ဘရစ်ချဲဖဲကစားနည်းကို သုံးယောက်တည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးကစားနေကြခိုက်ဖြစ်သည်။

သတင်းစာထဲတွင် မစွတာမက်ဂရီကာအား ထိုးနှက်တိုက်ခိုက် ထားသော သွားပုပ်လေလွင့် ဆောင်းပါးပါရှိသည်။ အဲလစ်နှင့်ဝက်ဖီးလ်တို့၏ ဒေါသသည် အလွန်ဆိုးရွားပြင်းထန်သည်။ သူတို့သည် လွန်လွန်မင်း မင်း ဒေါသထွက်နေကြဖြစ်ရာ ဖလိုရီသည်သူတို့ကျေနပ်အောင် သူလည်း ဒေါသ ဖြစ်နေကြောင်း ဟန်ဆောင်ပြရန်ပင် အလွန်ခဲယဉ်းနေပေတော့သည်။

အဲလစ်သည် ငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင်ကျိန်ဆဲနေပြီးနောက် အလွန်ထူးဆန်းသောကောက်ချက်ချနည်းဖြင့် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် ထိုဆောင်းပါးအတွက် တာဝန်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။ ထို့ပြင် သူသည် တန်ပြန်ထိုးနှက်ရမည့်နည်းလမ်းကိုပင်စဉ်းစားပြီးခဲ့လေပြီ။ သူသည် ယမန်နေ့က ကြော်ငြာသင်ပုန်းတွင် မက်ဂရီတာကပ်ထားခဲ့သောကြော်ငြာစာကို ချေပသည့် ကြော်ငြာသစ်စောင်ပြန်ကပ်ကြမည်။ အဲလစ်သည် စာလုံးသေးငယ်သော်လည်း သပ်ရပ်သောသူ့လက်ရေးကလေးနှင့် ချက်ချင်းစရေးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့၏ အရေးပိုင်ကြီးအား မကြာသေးမီကသူရဲဘောကြောင်စွာ စော်ကားလိုက်သည့်ကိစ္စကို ထောက်ချင့်၍ လူမည်းတစ်ယောက်အား ဤကလပ်သို့ဝင်ခွင့်ပြုရေးကို စဉ်းစားရန်ကိစ္စမှာ ယခုအချိန်သည် အဆိုးဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်ဟု အောက်တွင်လက်မှတ်ရေးထိုးကြသူများက သဘောရရှိကြကြောင်း”

ဝက်စ်ဖီးလ်က “လူမည်း” ဆိုသောအသုံးအနှုန်းကိုငြင်းဆန်သည်။ ထိုစာလုံးကို သေးငယ်သောမုဒ်ကြောင်းကလေးတစ်ကြောင်းနှင့်မြစ်လိုက်ပြီး “တိုင်းရင်းသားများ” ဆိုသောစကားလုံးနှင့်အစားထိုးလိုက်သည်။ ထို့ကြော်ငြာကို အာဝက်စ်ဖီးလ်၊ ပီဒဗလျူ၊ အဲလစ်စ်၊ စီဒဗလျူမက်စ်ဝဲလ်နှင့် ဂျေဖလိုရီက လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။

အဲလစ်သည် ထိုစိတ်ကူးကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်လွန်းလှသောကြောင့်ဒေါသတစ်ဝက်လောက်မှာ ပျောက်သွားရတော့သည်။ ထိုကြော်ငြာကြောင့်မည်သို့မျှအကျိုးထူးလာမည်မဟုတ်သော်လည်း ထိုသတင်းသည် မြို့ထဲတွင် လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့သွားပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ထိုသတင်းသည် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိထံသို့ နက်ဖြန်ခါလောက်တွင် ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။ အကျိုးကျေးဇူးအနေနှင့်လည်း မျက်နှာဖြူအသိုင်းအဝိုင်းက ဒေါက်တာအား “လူမည်း” ဟု လူသိရှင်ကြားခေါ်ဝေါ်ကြပေလိမ့်မည်။ အဲလစ်က ထိုကိစ္စကို သဘောကျသွားသည်။ သူသည် ထိုနေ့ညနေခင်း ကျန်နေသေးသော အချိန်ပိုင်းတွင် သူ့မျက်လုံးများကို ကြော်ငြာသင်ပုန်းပေါ်မှ မခွာနိုင်သည့်ပြင် မိနစ်

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၀၅

အနည်းငယ်ကြာတိုင်း “ဒါမှ အဲဒီဗိုက်ပူပူနဲ့ ငတ်ကလေးနားလည်သွားမယ်၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကိုဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ သူသိသွားစေရမယ်။ သူ့ကိုဒီနည်းနဲ့ ပညာပေးရမှာပဲ” ဟု ဝမ်းသာအားရပြောလေ့ရှိသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဖလိုရီသည် သူ့မိတ်ဆွေအား လူသိရှင်ကြားပုတ်ခတ်ထားသည့်ကြော်ငြာစာကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်မိလေပြီ။ သူ့ထံတွင် ငြင်းဆန်ရန် လိုအပ်နေသော သတ္တိမရှိမှုကြောင့် သူ့ဘဝတွင် သူ့လုပ်ခဲ့ဖူးသော ရာထောင်မကသည့် အခြားကိစ္စများနည်းတူ ပြုလုပ်မိခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူသည် ငြင်းဆန်မည်ဆိုပါကလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ငြင်းဆန်လိုက်မည်ဆိုပါက သူသည် အဲလစ်စ်၊ ဝက်စ်ဖီးလ်တို့နှင့် စကားများ ရပေလိမ့်မည်။ သူသည် စကားများရမည်ကို အလွန်ကြောက်သည်။ သူ့ကို ထပ်တလဲလဲ လှောင်ပြောင်ကြလိမ့်မည်။ သူသည်ထိုကိစ္စကို တွေးမိရုံမျှနှင့်ပင် ကြက်သီးထသွားမိသည်။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်က အမှတ်ကြီးကိုသိသာသာ သတိပြုမိလိုက်သည်။ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားသောကြောင့် သူ့အသံသည် အပြစ်ရှိသူပမာ တုန်တုန်ရိရိနှင့် အသံကပ်သွားရလေတော့သည်။ အချင်းချင်း စကားများ၍တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထိုကိစ္စကို သူ့မိတ်ဆွေဒေါက်တာကပြန်၍ ကြားသိသွားမည်မှာ သေချာပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မိတ်ဆွေကို ဇော်ကားလိုက်ခြင်းက အချင်းချင်းစကားများရသည်ထက်ပို၍ လွယ်ကူပါသည်။

ဖလိုရီသည် မြန်မာနိုင်ငံ၌ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ပင်ရှိပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ နေသူတစ်ဦးသည် လူများစု၏ အထင်အမြင်နှင့် ဆန့်ကျင်မပြုသင့်ကြောင်း နားလည်လာမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ပြဿနာမှာ ထိုကိစ္စထက်ပို၍ သက်တမ်းရင့်ပါသည်။ သူ့မိခင်၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ သူ့အား ပဋိသန္ဓေတည်စဉ် သူ့မျက်နှာပေါ်၌ အပြာရောင်အမှတ်ကြီးကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ချိန်ကစ၍ ထိုပြဿနာသည် စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုမွေးရာပါ အမှတ်ကြီးကြောင့် ပထမဦးစွာ ခံစားခဲ့ရသော အကျိုးတရားများကို သူတွေးကြည့်မိသည်။ အသက်ကိုးနှစ်အရွယ် သူ့ကျောင်းစနေစဉ်က “မျောက် ဖင်နီ” ဟု အခေါ်ခံခဲ့ရသည်။ ထိုကျောင်း၌သင်ရိုးကုန်အောင် သင်ကြားပြီးသော အခါ တူတိယတန်းစားကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ဆက်လက်သင်ကြားခဲ့ရ

၁၀၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

ပြန်သည်။ ထိုကျောင်းတွင်သူသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ မည်မည်ရရ တတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ သူသည်ထိုကျောင်းမှ တောသားအရိုင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ကျောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့ထံတွင် ပြဿနာဖြစ်နိုင်သော အနေအထားများရှိနေကြောင်း သူသိပါသည်။ သို့သော် သူက ပြဿနာမဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်သာဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်က “မောက်ဖင်နီ” ဟု စ၍ အခေါ်ခံခဲ့ရသော ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်သည် “သင်ခန်းစာမကြေပဲ” ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သူမြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် အသက်နှစ်ဆယ်ပင်မပြည့် တတ်သေးပါ။ သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးကြသော မိဘနှစ်ပါးက သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် သူ့အတွက် အလုပ်ရှာပေးကြသည်။ သူ့မိဘများက သူ့အတွက် ထိုအလုပ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ရှာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အနေဖြင့် တတ်နိုင်စွမ်းမရှိသော အာမခံငွေကိုပင် ရှာဖွေ၍ ပေးသွင်းခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်သူသည် မိဘများက ရေးသားမေးမြန်းသောစာများကို လပေါင်းများစွာကြာမှ ကြောင်ခြစ်သလို ပစ်စလက်ခတ်ရေးသားထားသော စာများနှင့် ပြန်ကြားပြီး ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့သည်။

သူမြန်မာနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ရသော ပထမဦးဆုံးခြောက်လတွင် ရုံးလုပ်ငန်းများကို သင်ကြားရန်ဆိုသောသဘောနှင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။ သူသည် အလွန်အပျော်ကြားသော အခြားလူရွယ်လေးယောက်နှင့်အတူ လူပျိုဆောင်တွင်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ စန္ဒယားကြီး၏နံဘေးတွင် ပတ်ချာလှည့်ယင်း ညစ်တီးညစ်ပတ်သီချင်းများကိုသီဆိုခဲ့ကြသည်။ မျက်နှာပေါက်ခပ်ဆိုးဆိုး အသက်ကြီးကြီး ဂျူးကပြားပြည့်တန်ဆာများအတွက် ငွေကို ရာနှင့်ချီ၍ ဖြုန်းတီးခဲ့ကြသည်။ ထိုကာလသည် သူ့ဘဝတွက် ပုံသွင်းဆဲကာလပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထို့နောက် သူသည် မန္တလေးမြောက်ဘက်တွင်ရှိသော ကျွန်းသစ်ထုတ်လုပ်နေသည့် စခန်းသို့ ရန်ကုန်မှ တန်းသွားခဲ့သည်။ တောထဲ၌ နေထိုင်ရမှုသည် အနေဆင်းရဲမှု၊ အစားဆင်းရဲမှုနှင့် အထီးကျန် နိုင်မှုတို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ၌ အညံ့ဆုံးအနေအထားမျိုးဖြစ်နေသည့်တိုင် အောင်သိပ်မဆိုး

လှပါ။ သူသည် ထိုအချိန်ကအလွန်အသက်ငယ်သေးသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆည်းကပ်ကိုးကွယ်မှုများကို လက်ခံသည်အထိ အလွန်ငယ်သေး သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သစ်ကုမ္ပဏီထံ၌ သူနှင့် သဟဇာတဖြစ်သော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများလည်း ရှိနေသည်။ ထို့အတူ သူသည် ငါးမြားခြင်း၊ တောလိုက်ခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်သည်သာမက သွားဆရာဝန်ထံ သွားရောက် ပြသရန်ဆိုသော အကြောင်းပြချက်နှင့် တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ်ခန့် ရန်ကုန်သို့ ကမန်းကတန်းသွားရသည်များလည်း ရှိပါသည်။ ရန်ကုန်သို့သွားရသည့် ခရီးစဉ်များသည် ပျော်စရာကောင်းလှပါဘိ။ အင်္ဂလန်မှထုတ်ဝေသော ဝတ္ထုစာအုပ်သစ်များအတွက် “စမတ်အင်မတ်ကာဒမ်” စာအုပ်ဆိုင်^၁သို့ အပြေးအလွှားသွားရသလို၊ ဒင်နာစားသောအခါတွင်လည်း မိုင်ရှစ်ထောင်ခရီးကို ရေခဲစီး၍လာခဲ့ရသော ထောပတ်နှင့်အမဲကြော်တို့ကို အင်ဒါဆင်ဟိုတယ်တွင် အရက်နှင့် အားရပါးရမြည်းနိုင်ပေသည်။ သူသည် အသက်ငယ်လွန်းသေးသောကြောင့် ထိုဘဝက သူ့အားမည်သို့ အစပျိုးနေသည်ကို မသိခဲ့။ အနာဂတ်ကာလ၌ ပြောပလောက်အောင် ထူးခြားမှုမရှိသော၊ အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှသော၊ လူကိုဖောက်ပြန်ပျက်စီးစေတတ်သော နှစ်ပေါင်းများစွာနှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကြိုတင်၍ မမြင်ခဲ့ချေ။

သူသည် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ကျင့်သားရအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အပူပိုင်းဒေသ ရာသီဥတု၏ထူးခြားဖြစ်စဉ်များနှင့် သဟဇာတ ဖြစ်လာသည်။ နှစ်စဉ်ပင် နေမင်းကြီးသည် ဒေါသပုန်ထနေသော နတ်ဘုရားကြီးပမာ၊ ဖေဖော်ဝါရီမှ မေလအထိ ကောင်းကင်တွင် ထွန်းလင်းတောက်ပနေလေ့ရှိသည်။ ထို့နောက်ဖြုန်းကန်ဆိုသလို မုတ်သုန်လေသည် အနောက်အရပ်မှ တိုက်ခတ်လာတော့သည်။ အစပထမတွင် မုန်တိုင်းဆန်ဆန် ဝေါကန်၊ ဝေါကန်ရွာသွန်းတတ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မူ အဝတ်အစားများ၊ အိပ်ရာများကိုသာမက အစားအသောက်များကိုပါ အမြဲတမ်း စွတ်စိုနေ

၁။ အမှတ် ၂၂၁ ဆူးလေဘုရားလမ်းတွင် ရှိခဲ့သည်။ လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်က ထိုနေရာတွင် ပြည်သူ့ဆေးဆိုင်အမှတ် (၅) ကို ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကုန်သည်ကြီးများဟိုတယ်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

၁၀၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

စေသည်ဟုထင်ရအောင် သဲသဲမဲမဲ မစဲတမ်းရွာသွန်းလေတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ မိုးရွာနေသော်လည်း ရေခိုးရေငွေ့များသော အပူဓာတ်ကြောင့် မွန်းကျပ်ကျပ် နှင့် ပူအိုက်နေဆဲပင်တည်း။ တောထဲမှ မြေလမ်းကလေးများသည် ရွံ့စွက်များ ဖြစ်လာကြသလို လယ်ကွင်းများသည်လည်း ပုပ်အက်အက်အနံ့ဆိုးများနှင့် ရေမစီးသော လွင်တီးပြင်များဖြစ်လာကြသည်။ ဖိနပ်များနှင့် စာအုပ်များသည် လည်း မှိုတက်ကုန်ကြသည်။ အဝတ်မပါသောမြန်မာလူမျိုးတို့သည် သုံးပေကျယ်သော ထန်းရွက်ခမောက်ကြီးများကို ဆောင်း၍ လယ်ကွင်းထဲမှ ဒူးအထိနက်သောရေထဲတွင် ကျွဲများကိုမောင်းရင်း လယ်ထွန်နေကြသည်။ ထို့နောက်တွင် အမျိုးသမီးများနှင့်ကလေးများသည် သုံးခွမိုန်းများကိုသုံး၍ ပျိုးပင်များကို စိုက်ပျိုးကြသည်။ ဇူလိုင်နှင့်ဩဂုတ် လတွင် မိုးပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ ထို့နောက်ညတစ်ညတွင် မမြင်ရသော ငှက်များ၏အသံများကို ဦးခေါင်း ပေါ်မှ စတင်၍ ကြားကြရသည်။ ရေစွလီငှက်များသည် အာရှတိုက် အလယ် ပိုင်းမှ တောင်ဘက်သို့ပျံသန်းလာကြလေပြီ။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းမိုးနည်း သွားပြီး အောက်တိုဘာလတွင် မိုးကုန်သွားသည်။ လယ်ကွင်းများ ခြောက်သွေ့ လာသလို စပါးပင်များမှည့်လာကြသည်။ မြန်မာကလေးငယ်များသည် ဝုံညင်း စေ့များဖြင့် ထုပ်စီးတိုးတမ်း ကစားကြသလို စွန်လွတ်တမ်းလည်း ကစားကြ သည်။ ထိုအချိန်သည် တိုတောင်းသော ဆောင်းရာသီအစပိုင်းဖြစ်သလို အထက်မြန်မာနိုင်ငံသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ တစ္ဆေလာခြောက်သည်နှင့်ပင် တူလေတော့သည်။ အင်္ဂလိပ်ပန်းများနှင့် လုံးဝဥသံ့ မတူသော်လည်း ခပ်ဆင် ဆင်ဖြစ်သော ပျားရည်စုတ်ပန်း၊ နှင်းဆီပန်းရိုင်းများနှင့် ပိုင်အိုလက်ပန်း စသော ပန်းရိုင်းများသည် နေရာအနှံ့တွင် ဖူးပွင့်လာကြတော့သည်။ နေမင်းကြီးသည် ကမ္ဘာ့တောင်ဘက်ခြမ်းသို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် ကောင်းကင်၌ ခပ်နိမ့်နိမ့်သာရွေ့လျားနေသလို ညပိုင်းနှင့်နံနက် စောစောပိုင်းတို့တွင် တောင် ကြားထဲ၌ မြူနှင်းဖြူများဝေနေပြီး အလွန်အေးလှသည်။ အချို့က ရေဘဲများနှင့် ရေစွလီငှက်များကိုလိုက်လံပစ်ခတ်ကြသည်။ အရေအတွက်များပြားလှသော ရေစွလီငှက်များသည် အုပ်စုလိုက် ရှိနေကြသည်။ ရေမစီးသော ရေသေအိုင်ကြီးများထဲမှ ရေဘဲများ အုပ်စုလိုက်ထ၍ပျံသန်းကြသည့်အခါ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၀၉

သံတံတားကြီးပေါ်၌ ကုန်ရထားတစ်စီး ဖြတ်မောင်းချိန်တွင် ထွက်ပေါ်လာ တတ်သော အသံမျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သည်။

ဝင်းမှည့်နေသော စပါးပင်များသည် ရင်ခေါင်းလောက်အထိ မြင့်မား ပြီးဝါထိန်နေသဖြင့် ဂျုံပင်များနှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ အလုပ်ခွင်သို့ဝင်ကြ သောမြန်မာလူမျိုးများသည် ဦးခေါင်းကိုမာဖလာပတ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ပတ်ပေါ်တွင် ပိုက်ထားကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာဝါဝါများသည် အအေး ဓာတ်ကြောင့် ရှုံ့နေကြသည်။ နံနက်ခင်းတွင်အပေါ်ဘက် သစ်ကိုင်းများ၌ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ရင်းနေရောင်ခြည်ကို စောင့်မျှော်နေကြသော မျောက်များ ရှိနေကြသည့် သစ်ခြောက်ပင်များနှင့် အင်္ဂလန်မှ မြက်ခင်းများလို ရွဲရွဲစို နေသော မြက်ခင်းများကို ဖြတ်ကာမြူနှင်းများဝေနေသော တောနက်ကြီးထဲ တွင် သွားလာရလေ့ရှိသည်။ ညပိုင်းတွင်အေးစိမ့်နေသော လမ်းကလေးအတိုင်း စခန်းသို့ပြန်လာသည့်အခါ ကျွဲကျောင်းသားများ ရွာဆီသို့ပြန်မောင်းလာကြ သော ကျွဲအုပ်ကြီးများနှင့် ဆုံရတတ်ပေသည်။ ဆန်းစလပမာကွေးကောက်နေ သော ကျွဲချိုကြီးများသည် မြူနှင်းထုထဲမှဘွားကနဲပေါ်လာတတ်ကြသည်။ ညပိုင်းတွင် စောင်ကို သုံးထည်ထပ်၍ ခြုံရလေ့ရှိသလို နေ့တိုင်းထပ်တလဲလဲ စားနေရသော ကြက်သားအစား၊ ဝှောက်ရေဇာန်များ၏ အသားဟင်းများကို စားရတတ်ပေသည်။ ညစာစားပြီးသောအခါ စခန်းမှ မီးပုံကြီးနံဘေးရှိ သစ်တုံး ကြီးများ ပေါ်တွင်ထိုင်၍ ဘီယာသောက်ရင်းအမဲပစ်ထွက်သည့်ကိစ္စများကို ပြောဆိုကြသည်။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော အစေခံများသည် မျက်နှာဖြူ များ အကြားသို့ဝင်မတိုးရဲကြသည့်တိုင်အောင် ခွေးများပမာ၊ မီးပုံနားသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာကြသည်။ အိပ်ရာထဲ၌ လှဲအိပ်နေစဉ် သစ်ရွက်များ ပေါ်သို့ နှင်းသီးများကြွေကျနေသံကို ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်ရွာနေသော မိုးသံပမာ ကြားရတတ်သည်။ ထိုအချိန်သည် အတိတ်နှင့်အနာဂတ်ကို မြှော်တွေးကြည့်ရန်မလိုသော လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် ပျော်စရာကောင်း သော ဘဝပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဖလိုရီအသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်ပြီး မိခင်နိုင်ငံသို့ခွင့်နှင့်ပြန်ရန် အချိန်ကျရောက်လာစဉ် ပထမကမ္ဘာစစ်ဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်မှုထမ်းရ

အောင် ရှောင်တိမ်းခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က စစ်မှုထမ်းသည့် ကိစ္စမှာလွယ်ကူပြီး သဘာဝကျသောအလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ရှိသော အင်္ဂလိပ် အရပ်သားများသည် မိမိ၏အလုပ်တာဝန်တွင် ဆက်လက်၍တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေသည်ဆိုပါက ပို၍ပင်မျိုးချစ်စိတ်ရှိကြသည်ဆိုသော စိတ်သက်သာ စရာ သီဝရီတစ်ခုကို လက်ခံထားကြသည်။ စစ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်ရန် အလုပ်မှထွက် သွားကြသူများအား မသိမသာရန်လုပ်မှုများ ပင်ရှိခဲ့ပေသည်။ တကယ့် တကယ်တွင်မူ စစ်မှုထမ်းရမည့်ကိစ္စကို ဖလိုရီရှောင်ပြေးခဲ့ခြင်းမှာ အရှေ့တိုင်း ဒေသက သူ့အားဖျက်ဆီးခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူသည်အခိုင်းအစေများ၊ ပျော်နိုင်ပါးနိုင်သော မြန်မာမကလေးများနှင့် ဝီစကီသောက်နေရသည့် လက်ရှိဘဝကို ကြမ်းတမ်းပင်ပန်းလှသော စစ်မှုထမ်းဘဝနှင့် မလဲလှယ် လိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏ ဟိုဖက်မှ မိုးခြိမ်းသံ ပမာဆက်လက်ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်။ အန္တရာယ်နှင့်ဝေးကွာနေသော ဤနိုင်ငံ တွင် အထီးကျန်နိုင်မှုကို ခံစားလာရသည်။ ဖလိုရီသည် ဘဝကိုငြီးငွေ့လာ သည့်အခါတွင် စာအုပ်များကို ငမ်းငမ်းတက်ဖတ်ရင်းစာအုပ်များကို အဖော် လုပ်တတ်လာသည်။ လူငယ်ဘဝမှ အပျော်အပါးကိစ္စများကိုငြီးငွေ့လာပြီး အရွယ်ရောက်စ လူရွယ်တယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာသည်။ သူသည် စိတ်ပါပါမပါပါ မိမိကိုယ်ကို ပြန်လှန်သုံးသပ်တတ်စပြုလာလေပြီ။

ခြေထောက်မှဦးခေါင်းအထိ ရွံစရာကောင်းလှသောအနာများ တစ်ကိုယ်လုံးပေါက်နေသောကြောင့် သူသည် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ကိုဆေးရုံပေါ်တွင် ကျင်းပခဲ့ရသည်။ ထိုအနာများကို ရွံ့ပုပ်နာဟု ခေါ်ကြသော်လည်း ဝီစကီနှင့် ညံ့ဖျင်းသောအစားအစာများကြောင့် ပေါက် လာသော အနာများဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထိုအနာများသည် အရေပြားပေါ်တွင် ကျောက်ပေါက် မများသဖွယ်ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး နှစ်နှစ်လုံးလုံးမပျောက်ဘဲ ရှိနေ ခဲ့ကြသည်။ ဗြုန်းကန်ဆိုသလို သူသည် အသိအမြင်ပိုင်းတွင် ရင့်ကျက်လာ သည်သာမက ပို၍ အသက်ကြီးလာသလိုခံစားရတော့သည်။ လူငယ်ဘဝ ကုန်ဆုံးခဲ့လေပြီ။ အရှေ့တိုင်းတွင် ရှစ်နှစ်ကြာနေခဲ့ရမှု၊ ဖျားနာမှု၊ အထီးကျန်

နိုင်မှုနှင့် အရက်ကို သောက်လိုက်၊ ဖြတ်လိုက်လုပ်မှုတို့က သူ့အားရင့်ရော်စေ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ နှစ်တိုင်းသည် ယခင်နှစ်ကထက်ပို၍ အထီးကျန်နိုင် သလို ခံစားလာရသည့်ပြင် ဘဝကိုပို၍ နာကျည်းလာသည်။ ယခုအချိန်တွင် အစစအရာရာကို အဆိပ်အတောက်ဖြစ်စေပြီး သူ့အတွေး၏ဗဟိုချက် ဖြစ်သောကိစ္စမှာ သူ့ကျင်လည်နေရသည့် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ဝါဒ၏ သွင်ပြင် အခြေအနေကို ခါးခါးသီးသီးမုန်းတီးမှုပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ မုန်းတီးမှုဖြစ် ပေါ်လာခြင်းမှာ သူ၏အတွေးအခေါ်ပိုင်းဆိုင်ရာဦးနှောက်သည် ပိုမို၍ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်လာသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်လာသည်ကို ပိတ်ပင်တားဆီး၍ မရနိုင်ပါ။ ထိုကိစ္စမျိုးသည် ပညာ တစ်ပိုင်းတစ်စသာ သင်ခဲ့ရသူများ နှင့်ပိုမိုသက်ဆိုင်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် မှားယွင်းသော ဘဝအခြေအနေတွင် ရောက်ရှိကျင်လည်နေခဲ့ပြီးမှ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတို့နှင့် အင်ပိုင်ယာကြီး၏ သရုပ်သကန်တို့ကိုမှန်ကန်စွာ နားလည် သဘောပေါက်လာတတ်ကြသည်။ ဤကိစ္စမျိုးသည်ထိုကဲ့သို့မှန်ကန်စွာ သဘောပေါက်လာချိန်တွင် ဖြစ်လာတတ်သော ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အဖြစ် တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယ အင်ပိုင်ယာကြီးသည် သက်ဦးဆံပိုင်စံနှစ်ဖြစ်သည်။ စိတ် ထားကောင်းမွန်စွာ အုပ်ချုပ်စေကာမူ ခိုးယူရန်အဓိကရည်ရွယ်ချက်ထားရှိ သော စနစ်ဖြစ်မြဲ ဖြစ်နေပေသည်။ အရှေ့တိုင်းတွင် နေထိုင် လျက်ရှိသော အင်္ဂလိပ်များနှင့် ပတ်သက်ပါကလည်း သူသည် ထိုမျက်နှာဖြူ သခင်* အုပ်စု နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရသည်ကို မုန်းတီးလွန်းလှသောကြောင့် သူသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို မျှမျှတတရှုမြင်သုံးသပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ မှန်မှန် ကန်ကန်သတ္တုချကြည့်မည်ဆိုပါက ထိုလူများသည် အခြားလူများထက် ပိုမိုဆိုးရွားခြင်းမရှိပါ။ သူတို့ဘဝကလည်း မနာလိုစရာမရှိလှပါ။ တိုင်းတစ်ပါး တွင် လခကောင်းကောင်းမွန်မွန်မရဘဲ၊ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်သွားရောက်နေထိုင် ကြရပြီးနောက်ကြိမ်ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်ရလွန်းသောကြောင့် နာနတ်သီး

* Sahib.

၁၁၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

ကဲ့သို့ အဖုဖုအထစ်ထစ် ဖြစ်နေသော ကျောကုန်းနှင့်ဝမ်းဗိုက်ဝေဒနာ တစ်မျိုးမျိုး ရလာစေပြီး အင်္ဂလန်မှဒုတိယတန်းစား ကလပ်တစ်ခုခုတွင် အမြင်ကတ်စရာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် အနားယူရသည့် ဘဝမျိုးသည် အကျိုးမရှိလှပါ။ တစ်ဘက်ကကြည့်လျှင် ထိုမျက်နှာဖြူသခင်အုပ်စုမှာ အားကျစရာမရှိပါ။ ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီး၏ နယ်စွန့်နယ်ဖျားမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ကိုင်တတ်ကြသည်သာမက အလွန်ကြီးစားပမ်းစားလုပ်ကိုင်ကြသူများဖြစ်သည်ဟု အများစုက ယူဆကြသည်။ ထိုအယူအဆသည် အမြင်မှားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သစ်တောဌာန၊ (အင်ဂျင်နီယာလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရသော) ပြည်သူ့လုပ်ငန်းဌာနစသော သိပ္ပံပညာနှင့် ဆိုင်သည့် ဝန်ထမ်းများကလွဲလျှင် အိန္ဒိယရှိဗြိတိသျှဝန်ထမ်းတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ အလုပ်တာဝန်ကို စွမ်းဆောင်ရည်အပြည့်အဝနှင့် လုပ်ကိုင်ရန်မလိုအပ်ပါ။ ယင်းဗြိတိသျှဝန်ထမ်းများသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ ကျေးလက်ဒေသ မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့မှ စာတိုက်မှူးတစ်ယောက်လောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြီးစားပမ်းစားလုပ်ရလေ့မရှိပါ။ အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပင်မအလုပ်တာဝန်များကို လက်အောက်ခံတိုင်းရင်းသားဝန်ထမ်းများကသာ အဓိကအားဖြင့် ဆောင်ရွက်လေ့ရှိကြသည်။ ထို့ပြင် စနစ်၏ကျောရိုးမှာ အရာရှိအရာခံများမဟုတ်ဘဲ ဗြိတိသျှတပ်မတော်ကြီးသာဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှတပ်မတော်ကို ထည့်ထွက်လျှင် ဗြိတိသျှကုန်သည်ကြီးများနှင့် ဗြိတိသျှအရာရှိကြီးများသည် လူရှူး လူမိုက်များဖြစ်နေကြသည့်တိုင်အောင် ဘေးရန်ကင်းရှင်းစွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ကြမည်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုလူအများစုမှာလည်း လူရှူးလူမိုက်များသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ သူတို့သည် လှံစွပ်နှစ်သိန်းခွဲလောက်၏ နောက်ဘက်တွင် အကွယ်အကာယူရင်း ပျင်းစရာကောင်းလှသည့်ဘဝကို အမြတ်တနိုးကိုးကွယ်နေကြသူများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

ထိုလောကတွင် နေရခြင်းသည် စိတ်ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်နှင့် အဖိုးမတန်သောဘဝ၌ နေထိုင်ရခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ ထိုလောကသည် မိမိပြောဆိုမည့်စကားလုံးတိုင်းနှင့်စိတ်ကူး မှန်သမျှ ဘောင်ခတ်ကန့်သတ်ထားသော လောကသာဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဆိုပါက ထိုကဲ့သို့သောအခြေ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၁၃

အနေမျိုးကို စိတ်ကူး၍ ပင်မရနိုင်ပါချေ။ အင်္ဂလန်တွင်လူတိုင်း လွတ်လပ်ကြသည်။ ပြည်သူများရှေ့တွင် ခပ်တည်တည်နေကြရသော်လည်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအကြားတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်သည် သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်ဟူသော ဘီးကြီး၏ ခွေးသွားစိတ်ကလေး တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်နေချိန်တွင်မူ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဖြစ်မှုဆိုသော ကိစ္စမျိုးပင်လျှင် မရှိနိုင်တော့ချေ။ လွတ်လပ်စွာပြောဆိုမှုကိုလည်းစိတ်ကူး၍ မရနိုင်ပါချေ။ အခြားလွတ်လပ်ခွင့်မျိုးစုံကိုမူခွင့်ပြုထားပေသည်။ လူတစ်ယောက်သည် လွတ်လပ်စွာ အရက်မူးနိုင်သည်။ အပျင်းထူနိုင်သည်။ သူ့ရဲဘောကြောင်နိုင်သည်။ ကွယ်ရာတွင် ကုန်းချောသူဖြစ်နိုင်သည်။ အပျော်ကြားသူ၊ ကာမဂုဏ်လိုက်စားသူဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် လွတ်လပ်စွာတွေးခေါ်ခွင့်တော့ မရှိပါချေ။ အရေးကြီးသည်ဟု ယူဆရသော ကိစ္စတိုင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် သင်၏အယူအဆများကို မျက်နှာဖြူသခင်များ၏ ကျင့်ဝတ်နှင့်ထိန်းချုပ်ထားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သင့်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာသော တိတ်တဆိတ် တော်လှန်မှုက သင့်အားလျှို့ဝှက် ရောဂါတစ်ခုကဲ့သို့ အဆိပ်ရည်များကို သွန်းလောင်းပေးတော့သည်။ သင့်ဘဝတစ်ခုလုံးသည် မုသားများနှင့် တည်ဆောက်ထားသော ဘဝသာဖြစ်သည်။ သင်သည် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်၊ ကစ်ပလင်^၁ တစ္ဆေက အမြဲလာခြောက်နေသော ကလပ်များထဲ၌ ဗိုလ်မှူးကြီးဘော့ဂါက ပြောပြနေသော “တိုင်းရင်းသားအမျိုးသားရေးဝါဒီများအား ဆီပူအိုးထဲတွင် ထည့်၍ကြော်ပစ်သင့်သည်” ဆိုသောအယူအဆကို နားထောင်ရင်း စိတ်ပါဝင်စားစွာထောက်ခံနေပေလိမ့်မည်။ သင်၏ အရှေ့တိုင်းသားမိတ်ဆွေများအား “ဆီစို ရွဲနေသောဘာဘူကလေးများ”ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်ကို သင်က တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထောက်ခံနေပေလိမ့်မည်။ ကျောင်းဆင်းခါစ လူရမ်းကား ကလေးများက ဆံပင်ဖြူနေသော အစေခံများအား ခြေနှင့် ကန်ကြသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ တစ်ချိန်တွင်သင်သည် ကိုယ့်နိုင်ငံသားများအား မုန်းတီး

၁။ Rudyard Kipling (1865-1936) ၁၉၀၇ ခုနှစ် စာပေဆိုင်ရာ နိဗယ်ဆုကို ရရှိခဲ့သော ဗြိတိသျှကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ။

၁၁၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

ပြီး၊ အင်ပိုင်ယာကြီး သွေးချောင်းစီး၍ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားအောင် တိုင်းရင်း သားများက သူပုန်ထကြပါစေဆိုသော စိတ်ဓာတ်မျိုးပင်ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ ထိုအတွေးမှာ ရိုးသားမှုမရှိသလို သိက္ခာရှိသည့်အတွေးလည်းမဟုတ်ပါ။ အိန္ဒိယအင်ပိုင်ယာကြီးကို သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်နှင့်အုပ်ချုပ်နေသည့်ကိစ္စ၊ အိန္ဒိယလူမျိုးများအား နှိပ်စက်၍ အမြတ်ထုတ်သည့်ကိစ္စ စသည်တို့သည် သင့်အတွက် သောကဖြစ်စရာမဟုတ်။ သင်၏လွတ်လပ်စွာစကားပြောဆို ခွင့်ကို ချုပ်ချယ်ထားသောကြောင့်သာ သင်သောကဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သင်သည် ချိုးဖျက်၍မရနိုင်လောက်အောင် တင်းကြပ်သောစနစ်၏ သားကောင် မျက်နှာဖြူသခင် တစ်ဦးမျှသာဖြစ်ပေသည်။

အချိန်တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာပြီး နှစ်စဉ်ပင် ဖလိုရီသည် မျက်နှာဖြူ သခင်လောကနှင့် ပို၍ပို၍ကင်းကွာလာသည်။ သူသည် မည်သည့်အကြောင်း အရာကိုမဆို လေးလေးနက်နက်ပြောဆိုရန် ကြိုးပမ်းသည့်အခါတိုင်း ဒုက္ခ ရောက်စရာဖြစ်လာရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖလိုရီသည် ဖွင့်ပြော၍ မရသော သူ့အတွေးများနှင့်စာအုပ်ထဲတွင်သာ တစ်ယောက်တည်းမျိုးသိပ်၍ နေတတ် လာသည်။ ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိ နှင့်စကားစမြည်ပြောဆိုနေမှုသည်ပင်လျှင် သူ့ကိုယ်သူပြန်စကားပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူပြောသည့်စကားများအနက်၊ အနည်းငယ်ကိုသာ ဒေါက်တာနားလည်ပါသည်။ မိမိ၏တကယ့်ဘဝကို လျှို့ဝှက်မျိုးသိပ်ထားခြင်းသည် ကိုယ့်ဘဝကိုဖျက်ဆီးခြင်း ဖြစ်သည်။ လူတစ် ယောက်သည် ဘဝရေစီးကြောင်းထဲတွင် အလိုက်သင့်မော့ပါပြီး နေထိုင်သင့် ပါသည်။ ရေစီးကြောင်းကိုဆန့်၍ မကူးသင့်ပါ။ စကားမပြောပဲမျိုးသိပ်နေမည့် အစား ခေါင်းမာသောမျက်နှာဖြူသခင်တစ်ယောက်သာဖြစ်သင့်ပါသည်။

ဖလိုရီသည် အင်္ဂလန်သို့ တစ်ကြိမ်မှ မပြန်ခဲ့ရပါ။ အဘယ့်ကြောင့် မပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကောင်းကောင်းသိသော်လည်း သူ့ရှင်းမပြတတ်ပါ။ အစပိုင်းတွင် အကြောင်းအားလျော်စွာဖြစ်ပေါ်လာသောကိစ္စများက သူ့ကို မပြန်ဖြစ်အောင်ဟန့်တားထားခဲ့သည်။ ပထမတစ်ကြိမ်တွင် ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာ သည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားသောခါ သူ့အလုပ်လုပ်နေသော ကုမ္ပဏီ၌ အတွေ့ အကြံရှိသူများ နည်းပါးလွန်းသောကြောင့် သူ့အားနှစ်နှစ်တိတိ ပြန်ခွင့်

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၁၁၅

မပြုခဲ့ပါ။ ထို့နောက်တွင်ကား သူသည် အင်္ဂလန်သို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ အင်္ဂလန်တွင်ကော်လာမတပ်ရသေးသည်သာမက မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်ကို မရိတ်ရသေးသူတစ်ယောက်သည် အမျိုးသမီးလှလှတစ်ယောက်နှင့်ရင်ဆိုင်ရန် မပုံမရဲဖြစ်မိသလိုသူသည် အင်္ဂလန်ကိုလွမ်းသော်လည်း အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ရမည်ကို ကြောက်နေမိသည်။ အင်္ဂလန်မှ သူထွက်လာစဉ်က မွေးရာပါအမှတ်ကြီး ရှိသော်လည်း သူသည် ချောမော၍ အလားအလာရှိသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုနောက်ထပ်ဆယ် နှစ်ကြာမြင့်ချိန်တွင် သူသည် ပိန်ကပ်ကပ် ဝါကျင်ကျင်နှင့်အရက်သမား တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ အလေ့အကျင့်နှင့် အသွင်အပြင်ကလည်း လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ယောက်နှင့်တူနေလေပြီ။ သို့တိုင်အောင် သူသည် အင်္ဂလန်ကိုလွမ်းနေဆဲပင်။ သင်္ဘောကြီးသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းထုရိုက် ထားသောငွေပြားကြီးနှင့်တူသည့် ပင်လယ်ကြီးပေါ်တွင် အနောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်။ ကျုံ့လို့နေသော ဖလိုရီ သည် ပင်လယ်လေကို ရှုရှိုက်ရသည်သာမက စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ကြောင့် အရသာတွေ့လာသည်။ သူသည် ဘဝကို အသစ်ပြန်စရန် ငယ်သေး သည်ဆိုသော အသိကိုမြန်မာနိုင်ငံတွင် နေခဲ့ရစဉ်က မေ့နေခဲ့သော်လည်း ယခု ပြန်သတိရလာသည်။ သူသည်ယဉ်ကျေးသောလူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် တစ်နှစ်နေထိုင်မည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှအမှတ်ကြီးကို သည်းခံနိုင်သော ယဉ်ကျေးသည့်အမျိုးသမီးအားလက်ထပ်ယူမည်။ ထို့နောက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် နောက်ထပ်ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်ငါးနှစ်ခန့်သည်းခံပြီးနေထိုင်မည်။ ထို့နောက် အငြိမ်းစားယူမည်။ သူ့အငြိမ်းစားယူချိန်တွင် စတာလင်ပေါင်သောင်းနှစ် ထောင် သို့မဟုတ် သောင်းငါးထောင်ခန့် စုမိနိုင်စရာရှိသည်။ ထို့နောက် ကျေးလက်တောရွာတစ်နေရာတွင် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးတစ်လုံးဝယ်၍ ကလေးများ၊ ခွေးများ၊ စာအုပ်များ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့် စုစု ဝေးဝေး နေထိုင်မည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် မျက်နှာဖြူသခင်ဆိုသောဘဝ မှ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း လွတ်မြောက်သွားပေလိမ့်မည်။ သူ့ဘဝအား ပျက်စီးလှ နီးပါး ဖြစ်စေခဲ့သော ဆိုးရွားလှသည့် မြန်မာနိုင်ငံကို သူမေ့မတ်လိုက်မည်။

သူ ကိုလံဘိုမြို့သို့ရောက်ရှိသောအခါ သံကြိုးစာတစ်စောင်က

၁၁၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

သူ့အား စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့အလုပ်လုပ်နေသော ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းသုံးယောက်သည် ဆီးမည်းအဖျားရောဂါ^၁ ဖြင့် ဖြုန်းကန် သေဆုံးသွားကြသည်။ ကုမ္ပဏီက စိတ်မကောင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့အား ရန်ကုန်သို့ ချက်ချင်းပြန်လာစေလိုသည်။ ဤအတွက် ဖြစ်နိုင်သမျှ အစောဆုံး သူ ခွင့်ခံစားရပါလိမ့်မည်။

ဖလိုရီသည် သူ့အကုသိုလ်ကံကို ကျိန်ဆဲရင်း နောက်သင်္ဘောနှင့် ရန်ကုန်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဌာနချုပ်တည်ရှိရာသို့ မီးရထားနှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ သူသည် ထိုစဉ်က ကျောက်တံတားတွင် မနေရပါ။ အထက် မြန်မာနိုင်ငံမှ အခြားမြို့တစ်မြို့တွင် နေထိုင်ရပါသည်။ အစေခံအားလုံးသည် သူ့ကို ပလက်မောင်းပေါ်တွင် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သူသည် ထိုအစေခံများ အားလုံးကို သူ့ရာထူး တွင်ဆက်ခံသူအား လွှဲအပ်ခဲ့သည်။ ယခုထိုသူကွယ် လွန်သွားခဲ့လေပြီ။ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေသော အစေခံတို့၏မျက်နှာများကို ပြန်မြင် တွေ့ရသည်မှာ ထူးခြားနေသည်။ လွန်ခဲ့သောဆယ်ရက်ကသူသည် အင်္ဂလန် နိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်ပြီအထင်နှင့် အင်္ဂလန်သို့ ကမန်းကတန်း ထွက်ခွါ သွားခဲ့ သည်။ ယခုသူသည် သေတ္တာနှင့်အထုပ်အပိုးများကို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လုနေကြသော အသားမည်းမည်းကူလီများနှင့် နွားများကို အော်ဟစ်ပြီး လမ်းအတိုင်းလှည်းမောင်းလာသူ မြန်မာတစ်ယောက်တို့ပါဝင် သည့်မြင်ကွင်းဟောင်းကြီးကို ပြန်မြင်တွေ့နေရသည်။

လက်ဆောင်အသီးသီးကိုယူလာခဲ့ကြသောအစေခံများသည် သူ့ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းနေကြသည်။ ကိုစံလှက ဆတ်သားရေတစ်ချပ်ကို ယူလာသည်။ ကုလားများကသကြားလုံးအနည်းငယ်နှင့်ချစ်တီးပန်းကုံးတစ်ကုံး ယူလာသည်။ ထိုစဉ်က ချာတိတ်သာသာမျှသာရှိသော ဘဖေသည် ရှဉ့် ကလေးတစ်ကောင်ကို ကြိမ်ခြင်းထဲတွင် ထည့်၍ယူလာသည်။ အထုပ်အပိုး များကို တင်ဆောင်မည့်လှည်းများက အဆင့်သင့်စောင့်နေကြသည်။ လည်ပင်း ပေါ်တွင် ပန်းကုံးကြီးတစ်ကုံးကို တွဲလောင်းဆွဲထားရသောကြောင့် ရယ်စရာ ကောင်းနေသော ဖလိုရီသည် နေအိမ်ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ ဆောင်းညနေ

၁။ Blackwater Fever

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၁၇

ခင်းနေရောင်ခြည်သည် အပူချိန်လျော့ပါး ဝင်းဝါနေသည်။ ဂိတ်ဝတွင် မြေကြီး အရောင်နှင့်တစ်သားတည်း ဖြစ်နေသော ကုလားအဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် တံစဉ်တစ်လက်နှင့်မြက်ရိတ်နေသည်။ ထမင်းချက်ကုလားနှင့် မာလီကုလား တို့၏ဇနီးများသည် အစေခံတန်းလျားရှေ့တွင် ခူးထောက်ရင်း ကျောက်ပြား ပေါ်၌ မဆလာကြိတ်နေကြသည်။

ဖလိုရီ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုက ဝင်ရောက်ရိုက်ခတ်သွား လေသည်။ ထိုအချိန်သည် လူတစ်ယောက်၏ဘဝ၌ အပြောင်းအလဲကြီး တစ်ရပ်ကို သတိပြုမိလိုက်သောအချိန်ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာရသောကြောင့် သူ့နှလုံးသားကဝမ်းသာသွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူမုန်းတီးခဲ့သော ဤနိုင်ငံသည် သူ့နေထိုင်ရာဇာတိမြေပင်ဖြစ်တော့သည်။ သူသည်ဤနိုင်ငံတွင် ဆယ်နှစ်လုံး လုံး နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အစိတ်အပိုင်းမှန်သမျှသည် မြန်မာ နိုင်ငံမှ မြေမှုန့်များနှင့် ပေါင်းစပ်နေကြလေပြီ။ ညနေခင်းမှ ဖျော့တော့သော နေရောင်ခြည်များ၊ တကျီကျီအော်မြည်နေသော ဝေသာလီဗျိုင်းများ စသည် တို့ပါဝင်သော မြင်ကွင်းသည် သူ့အဖို့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံထက်ပို၍ နေသားတကျ ဖြစ်နေလေပြီ။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် မွေးရပ်မြေအင်္ဂလန်သို့ပြန်ရန် ခွင့် မတောင်းတော့။ သူ့ဖခင်ကွယ်လွန်သွားသည်။ ထို့နောက်သူ့မိခင်ကွယ် လွန်သည်။ မျက်နှာရှည်ရှည်နှင့်သူ့သဘောမတွေ့လှသော သူ့အစ်မများသည် လည်း အိမ်ထောင်ပြုသွားကြပြီး နောက်သူနှင့်အဆက်အသွယ်ပြတ်လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ ယခုသူသည် ဥရောပနှင့် ပတ်သက်ပါက စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် ဆက်စပ်၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်ရန်ဆိုသော အချက်မှလွဲလျှင် အခြားသံယောဇဉ် ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိတော့။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်သွားခြင်းသည် သူ၏ အထီးကျန်နိုင်မှုကို ကုစားရန် အကောင်းဆုံးဆေးနည်းမဟုတ်ကြောင်း သူ သဘောပေါက်လာသည်။ သူသည် အင်ဂလိုအင်ဒီယန်းများအတွက် သီးသန့် သတ်မှတ်ထားသော အထူးစပယ်ရှယ်ငရဲအကြောင်း သူ့နားလည်လာသည်။ နိုင်ငံခြားတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ပြန်လာကြသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည်

၁၁၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

အုတ်ဂူကြီးများနှင့် တူလှသော ဘော်ဒါဆောင်များတွင် နေထိုင်ကြရသည်။ ထိုဘော်ဒါဆောင်များမှ အသက်အရွယ်အမျိုးမျိုးရှိကြသော အင်ဂလို အင်ဒီယန်းများသည် ၁၈၈၈ ခုနှစ်က “ဘော့ဂလီဝါလား” တွင် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကိုပြော မဆုံးပေါင်၊ တောသုံးတောင်ဖြစ်နေကြဆဲပင်။ သနားစရာပုဂ္ဂိုလ်များပင်တည်း။

ထိုအထီးကျန်နိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ထွက်ပေါက်တစ်ခုတည်းသာ ရှိကြောင်း သူ့ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာသဘောပေါက်လာသည်။ “မြန်မာနိုင်ငံမှ သူ့ဘဝ” ကိုခွဲဝေခံစားနိုင်မည့်သူတစ်ယောက်အား ရှာရပေလိမ့်မည်။ ထိုသူသည် ဖလိုရီ၏ အဖွဲ့ထွက်ခွာချက်ကို အမှန်တကယ်ခွဲဝေခံစားနိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာချိန်တွင် သူခံစားရသည့် အမှတ်တရဖြစ်ရပ်များကို တသသခံစားနိုင်သူဖြစ်ရပါမည်။ မြန်မာနိုင်ငံအား သူချစ်သလိုချစ်ပြီး၊ သူမုန်းသလို မုန်းသူဖြစ်ရပါမည်။ ဖုံးကွယ်မှုမျိုးသိပ်မှု မရှိဘဲ သူနှင့်အတူနေ၍ သူ့ကိုကူညီမည့်သူဖြစ်ရမည်။ သူ့အားနားလည်သူ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်ရပေမည်။

မိတ်ဆွေလား။ ဒါမှမဟုတ် ဇနီးလား။ ဥပမာပြရမည်ဆိုပါက မစွစ်လက်ကာစတင်းလိုအမျိုးသမီးလား။ ကော့တေးပါတီပွဲများတွင် အတင်းအဖျင်းပြောရုံမျှမက မြန်မာနိုင်ငံ၌နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်အကြာခွဲသည့်တိုင် အောင် မြန်မာစကားကိုတစ်လုံးမှမသင်ဘဲ အစေခံများနှင့် တကျက်ကျက်ရန် ဖြစ်နေသော ဇနီးမျိုးလား။ ထိုကဲ့သို့သော အမျိုးသမီးမျိုးတော့ မဖြစ်စေလိုပါ။

ဖလိုရီသည် ဂိတ်ဝတွင် မှီ၍ရပ်လိုက်၏။ လမင်းသည် မည်းမှောင်နေသော တောတန်းများ၏ နောက်ကွယ်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခွေးများကမူ အူနေဆဲပင်။

ဖလိုရီသည် ဝရန်တာသို့ ပြန်သွားပြီး ရိုင်ဖယ်ကိုကောက်ယူ၍ အနည်းငယ်ရှုံ့မဲ့ရင်း ခွေးလေခွေးလွင့်ဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်၏။ ကျယ်လောင်သောအသံကြီး ပဲတင်ထပ်၍ပေါ်လာပြီးနောက် ကျည်ဆန်သည် ပစ်မှတ်နှင့် ချော်ထွက်သွားပြီး မိုင်ဒါကွင်းမြေကြီးထဲတွင် စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

၁။ Boggley Walsh

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၁၉

ဖလိုရီဒါပရမ်းပေါ်တွင်ညှိမဲသောဒဏ်ရာတစ်ခု ချက်ခြင်းဖြစ်လာသည်။ ထိုခွေးသည် အလန့်တကြားအော်၍ ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက်၊ နောက်ထပ် ကိုက်ငါးဆယ်အကွာတွင် ပြန်ထိုင်ကာ မှန်မှန်ဆက်ဟောင်နေလေတော့သည်။

ရွှေရောင်ဝင်းနေသော နံနက်ခင်းနေ့ရောင် ဖျော့တော့တော့သည် မိုင်ဒန် ကွင်းကြီးပေါ်သို့ ခပ်စွေစွေကျရောက်နေသလိုဘန်ဂလို၏နံရံ ဖြူဖြူများပေါ် သို့လည်း ကျရောက်သည်။ ကျီးကန်းနက်လေးကောင်သည် ကောင်းကင်မှ ထိုးဆင်းလာကာ ဝရန်တာပေါ်တွင် နားရင်း ဖလိုရီ၏အိပ်ရာနံဘေး၌ ကိုစံလှ ချပေးထားသော ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကို အလစ်သုတ်နိုင်ရန် စောင့်နေကြ သည်။ ဖလိုရီသည် ခြင်ထောင်ထဲမှ တိုးထွက်လာပြီးနောက် ကိုစံလှအား ဂျင် အရက်အနည်းငယ်ယူခဲ့ရန် အော်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်ရေချိုးခန်းသို့ သွားပြီး သွပ်လေ့ကြီးထဲတွင် ခေတ္တမျှဝင်စိမ်နေလိုက်သည်။ ဂျင်သောက်ပြီး ချိန်၌နေသာထိုင်သာရှိသွားသော ဖလိုရီသည် မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်လိုက်သည်။ ဖလိုရီ၏မုတ်ဆိတ်မွေးသည် မည်းနက်ပြီး မြန်မြန်ပေါက်လွယ်သဖြင့် သူသည် စည်းကမ်းတစ်ရပ် အနေဖြင့်မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည်ကိစ္စကို ညနေပိုင်း အထိ ရွှေ့ဆိုင်းထားလေ့ရှိသည်။

ဖလိုရီ ရေချိုးလေ့ကြီးထဲ၌ စိမ်နေစဉ် စွပ်ကျယ်နှင့် ဘောင်းဘီ တိုကလေးကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသော မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် အိပ်ခန်းထဲ၌ ခင်းထားသော သင်ဖြူဖျာပေါ်၌ “နော်ဒင်ဖလိုက်ချီ” ၏အညောင်းထိုင်သူများ အတွက် လေ့ကျင့်ခန်းအမှတ်စဉ် ၅၊ ၆၊ ၇၊ ၈၊ ၉၊ တို့နှင့် ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် နံနက်ခင်းလေ့ကျင့်ခန်းများကို တစ်ကြိမ်မျှမပျက် ကွက်ဖူးသေးချေ။ ကြမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက်

ဒူးမကွေးပဲခြေထောက်ကို ကိုးဆယ်ဒီဂရီအထိ မတ်မတ်ထောင်ရသော လေ့ကျင့်ခန်းအမှတ်စဉ်ဂသည် အသက် ၄၃နှစ်ရှိသူအတွက် အလွန်နာကျင်စေသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် ထထိုင်သည့်အနေအထားသို့ ရောက်အောင်၊ ဦးခေါင်းကိုကြွကာ ခြေဖျားများကို လက်ဖျားနှင့်ထိကိုင်ရသော လေ့ကျင့်ခန်းအမှတ်စဉ် ၉ သည် ပိုဆိုးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျန်းမာအောင်ကြိုးစားရမည်သာဖြစ်သည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာ ခြေဖျားများ ဆီသို့ ကိုယ်ကိုကုန်းလိုက်စဉ် နီရဲရဲအသွေးအရောင်သည် လည်ပင်းမှ မျက်နှာပြင်ဆီသို့ ပျံ့နှံ့ရောက်သွားပြီး ဝက်ရွှားပြန်ရောဂါဖြစ်လာမည်ကိုပင် စိုးရိမ်နေရတော့သည်။ ကြီးမားသောရင်အုံပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်လာကြသည်။ တောင့်ထား၊ တောင့်ထား၊ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ကျန်းမာအောင်ကြိုးစားရမည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာ၏အစေခံ မိုဟာမက်အလီသည် မက်ဂရီကာ၏ အဝတ်အစားအသစ်များကို လက်ပေါ်တွင်တင်ရင်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် နားလည်သဘောပေါက်သည့် အရိပ်အယောင်သော်လည်းကောင်း၊ စပ်စုလိုသည့်စိတ်ဓာတ်သော်လည်းကောင်း လုံးဝမရှိ။ သူသည် မက်ဂရီကာငါးနှစ်ပတ်လုံး နံနက်တိုင်း ကော့ကော်ကန်ကားလုပ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုများသည် အမှားမခံသော နတ်ဘုရားတစ်ပါးအား ပူဇော်ခြင်းတစ်မျိုးလား ဟု ဝိုးတိုးဝါးတားတွေးကြည့်မိသည်။

ထိုအချိန်ပိုင်းမှာပင် နံနက်စောစောလမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သော မစ္စတာဝက်စ်ဖီးလ်သည် မသင်္ကာသူတစ်ယောက်အား ခပ်ဝဝရာဝဝတ်အုပ်တစ်ယောက်က စစ်ဆေးမေးမြန်းနေစဉ် ဂါတ်ထဲမှ မင်စွန်းနေသောစားပွဲကို ခွံ၍ရပ်နေသည်။ သင်္ကာမကင်းခံရသူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီ။ ကြောက်လန့်သောကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ ပြာနှမ်းနေသည်။ သူသည် စုတ်ပြတ်နေသောလုံချည်ကို ခါးတောင်းကျိုက်ထားသည်။ ထိုခါးတောင်းကျိုက်အောက်သေးတွေးသော ခြေသလုံးပေါ်တွင် ကြမ်းပိုးကိုက်ရာများ အနှံ့အပြားရှိနေကြသည်။

ဝက်စ်ဖီးလ်ကမေးလိုက်၏။

၁၂၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

“ဒီကောင်က ဘယ်သူလဲ”

“သူခိုးပါဆရာ၊ အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ မြနစ်လုံးပါတဲ့လက်စွပ် တစ်ကွင်းနဲ့အတူ သူ့ကိုဖမ်းမိတာပါ။ သူ့ဘယ်လိုမှရှင်းမပြနိုင်ပါဘူး။ အင်မတန် ဆင်းရဲတဲ့ ကူလီတစ်ယောက်က မြလက်စွပ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ပိုင်မှာလဲ။ သူ ခိုးလာတာပါ။”

ရာဇဝတ်အုပ်သည် မသင်္ကာသူဘက်သို့ ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင်လှည့်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ထိုလူ့မျက်နှာနှင့် ထိလှနိုးပါး ကပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်

“လက်စွပ်ကို မင်းခိုးတယ်”

“မခိုးပါဘူး”

“မင်းအရင်ကလဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်ဖူးတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ထောင်ကျဖူးတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“နောက်လှည့်စမ်း”

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရကာ

“ရှေ့ကို ကုန်း”

သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခံရသူသည် ပြာနှမ်းနေသောမျက်နှာကို ဝက်စံ ဖိလဲဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။ မစွတာဝက်စံဖိလဲက မျက်နှာလွှဲထားသည်။ ပုလိပ်နှစ်ယောက်က သူ့အားဖမ်းချုပ်လိုက်ပြီးနောက် ချာကနဲလှည့်ခိုင်းပြီး ရှေ့သို့ ငုံ့ခိုင်းလိုက်သည်။ ရာဇဝတ်အုပ်က ထိုလူ၏တင်ပါးပေါ် သွားအောင် လုံချည်ကို ဆုတ်ဖြလိုက်သည်။

“ဟောဒါတွေကို ကြည့်ပါဆရာ”

သူက ဒဏ်ရာအချို့ကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ဒီကောင်ကြိမ်ရိုက်ခံထားရတယ်။ ဒီကောင်ခိုးလာတာပဲဖြစ်မယ်”

“ကောင်းပြီ။ သူ့ကို အချုပ်ခန်းထဲသွင်းလိုက်”

လက်နှစ်ဖက်ကို အိတ်ထဲသို့ထည့်ထားသော ဝက်စံဖိလဲသည် စားပွဲ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၂၃

မှ လှည့်ထွက်လာပြီး စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ပြောလိုက်သည်။ သူ့သဘောအရ သာမန်သူ့ခိုးငယ်များကိုဖမ်းဆီးရသည့်ကိစ္စအား မနှစ်သက်လှပါ။ ဒါဖြင့် သူပုန်များ ဆိုပါက တော်ဦးမည်။ သူကထပ် မေးလိုက်၏။

“အချုပ်ခန်းထဲမှာ အခုဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲဟေ့၊ မောင်ဘ”

“သုံးယောက်ပါ ဆရာ”

အချုပ်ခန်းမှာ အပေါ်ထပ်တွင်ရှိသည်။ ခြောက်ပတ်လည်သစ်သား ချောင်းကြီးများနှင့် ပတ်ပတ်လည်မှကာရံထားပြီး၊ ကာဘိုင်သေနတ်ကိုင် ပုလိပ် တစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေသည်။ အချုပ်ခန်းတွင် အနံ့အသက်ဆိုး ရွားလှသော နောက်ဖေးသွားသည့် စဉ်အင်တုံတစ်လုံးကလွဲ၍ ပရိဘောဂလုံးဝ မရှိပါ။ ထို့ပြင် အချုပ်ခန်းမှာ မှောင်မိုက်ပြီး ပူအိုက်လှသည်။ အချုပ်ခံနေရသူ နှစ်ယောက်သည် သံချပ်ကာအင်္ကျီဝတ်ထားသလို၊ တစ်ကိုယ်လုံးပွေးတွေ ဖုံးနေ သော ကုလားကူလီတစ်ယောက်နှင့် ခပ်ခွာခွာနေရင်း သစ်သားတိုင်များ နံဘေး တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေကြသည်။ ပုလိပ်တစ်ယောက်၏ဇနီးဖြစ်သူ ခပ်ဝဝ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် အချုပ်ခန်းကြမ်းပြင်တွင် ဒူးထောက် ထိုင်ရင်း သံဖြူလုံကလေးများထဲသို့ ထမင်းနှင့် အရည်ကျဲကျဲပဲဟင်းတို့ကို ယောက်ချိုနှင့် ခပ်ထည့်ပေးနေသည်။

ဝက်စ်ဖီးလ်က မေးလိုက်သည်။

“ထမင်းဟင်း ကောင်းရဲ့လားဟေ့”

“ကောင်းပါတယ် ကိုယ်တော်”

အချုပ်သားများက သံပြိုင်ဖြေကြ၏။ အစိုးရကအချုပ်သား တစ်ယောက်အား ထမင်းတစ်နပ်လျှင် နှစ်ပဲနှစ်ပြား (၁၀ပြားနှုန်း) ခွင့်ပြုထား ရာ၊ ပုလိပ်၏မိန်းမက တစ်ပဲ(၄ပြား) အမြတ်ထုတ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။

မစ္စတာဖလိုရီသည် အိမ်ပြင်ထွက်၍ ပေါင်းပင်များကို မြေကြီးထဲ သို့လက်ကိုင်တုတ်ထိပ်ဖျားနှင့်ထိုးသွင်းရင်း ခြံထဲတွင်ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်နေ သည်။ ထိုအချိန်တွင် အရာရာသည် ခပ်ဖျော့ဖျော့အရောင်အသွေးနှင့် လှပနေ ကြသည်။ သစ်ရွက်နုကလေးများက ခပ်ဖျော့ဖျော့စိမ်းနေကြသလို သစ်ပင် ပင်စည်များမှ သစ်ခေါက်များနှင့် မြေကြီးကလည်းညိုဖျော့ဖျော့နှင့် ပန်းနုရောင်

ပြေးနေသည်။ အပျံသင်စအညှီရောင်ချိုးငှက်ကလေးများကလည်း ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းရင်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားနေကြသည်။ မြစ်မ်းရောင်ပုစဉ်းထိုးငှက်^၁များသည် ပျံလွှားငှက်များ ပမာမြူးတူးနေကြသည်။ အမှိုက်ဟောင်းများကို သယ်လာကြသော တံမြက်စည်းလှည်း သည့်ကုလားများသည် တောစပ်တွင်ရှိနေသောအမှိုက်စွန့်ပစ်ရန် ကျင်ကြီး တစ်ကျင်းဆီသို့ စိတန်းသွားနေကြသည်။ ညိုညစ်ညစ် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး တုတ်ချောင်းပမာ ကျုံ့လှိုလှသော ခြေတံလက်တံများနှင့်၊ ဒူးခေါင်းကိုပင် တစ်ဖြောင့်တည်းပြန်ဆန့်နိုင်အောင် အားအင်မရှိလှသော ငတ်ပြတ်နေသည့် ထိုလူတန်းကြီးသည် အဝတ်ဝတ်ထားသော အရိုးစုကြီးများ စိတန်းလမ်းလျှောက်လာကြသည်နှင့်ပင် တူနေသည်။

မာလီသည် ဂိတ်ဝန်းရံ ခိုအိမ်နံဘေးတွင် ပန်းခင်းအသစ်အတွက် မြေကြီးများကို တူးဆွနေသည်။ သူသည် မဏိပူဘာသာစကားတစ်မျိုးတည်းကိုသာ ပြောဆိုတတ်သည်။ သူ့စကားကို ဇနီးဖြစ်သူဇေဇဘာရီအမျိုးသမီးကပင်လျှင် နားမလည်သောကြောင့် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နှုတ်ဆွဲလှနိုးပါးစကားမပြောဘဲနေရသည့် ထုံပေပေအတတ် ဟင်ဒူလူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ သူ့လျှာကလည်း သူ့ပါးစပ်နှင့်စာလျှင် အဆမတန်ကြီးမားနေသည်။ သူသည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်ကွယ်ရင်း ခါးညွတ်၍ ဖလိုရီအား ဆလံပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပေါက်ပြားကိုမြှောက်ကာ သူ့ကျောမှ အသားစိုင်များ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားအောင် ခြောက်သွေ့နေသောမြေကြီးကို ကိုးရိုးကားရား ပေါက်နေလေတော့သည်။

အံ့ကြိတ်၍ ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်လိုက်သော “ကွာမယ်” ဆိုသည့် အသံသည်အစေခံတန်းလျားဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကိုစံလှ၏ဇနီးများသည် နံနက်ခင်းတွင် စတင်ရန်ဖြစ်ကြပြန်လေပြီ။ “နီရို” အမည်ပေးထားသည့် တိုက်ကြက်အယဉ်သည် ခွေးမကလေးဖလိုကိုကြောက်သောကြောင့် လမ်းအတိုင်း ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ထွက်ပြေးလာသည်။ ဘမေသည် နီရိုနှင့် ခိုများကို အစာကျွေးရန် စပါးထည့်ထားသော စကောကလေးကိုကိုင်

၁။ Bee-Ceter ဦးထွန်းငြိမ်း အဘိဓာန်တွင် ပျားတွေးငှက်ဟု ဖော်ပြထားသည်။

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၂၅

လာသည်။ အစေခံတန်းလျားဆီမှ အော်ဟစ်သံများနှင့် ရန်မဖြစ်အောင် ဝင်တားနေသည့် ယောက်ျားသံများ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာသည်။ ကိုစံလှသည် မယားနှစ်ယောက်ကြား ဗျာများနေရရှာသည်။ ပထမဇနီးမပုသည် အရုပ်ဆိုး သူဖြစ်ပြီး ကလေးများသောကြောင့် ပိန်ချိုးနေသည်။ မယားအငယ်မရီသည် မပုထက် အသက်ငယ်သည်။ ခပ်ဝဝနှင့်အလွန်အပျင်းထူသူဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတူတူနေကြသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ ဖလိုရီမြို့သို့ ပြန် ရောက်နေချိန်တွင်ဖြစ်စေ တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် မပုသည် ကိုစံလှအား ရိုက်ရန် ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်၍လိုက်လာသည်။ ကိုစံလှ သည် မပု၏ရန်မှလွတ်ရန် ဖလိုရီ၏နောက်ဘက်တွင် ဝင်ပုန်းလိုက်ရာ ဖလိုရီ သည် ခြေထောက်တွင် ခပ်နာနာကလေးတစ်ချက် အရိုက်ခံလိုက်ရသည်။

မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် ခပ်တုတ်တုတ် လက်ကိုင်တုတ်တစ် ချောင်းကို ဝှေ့ရမ်းရင်း လမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသည်။ သူ သည် ကာကီရှပ်အင်္ကျီနှင့် စစ်ရေးပြချိန်တွင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဘောင်းဘီ တို့ တို့ကို ဝတ်ဆင်လာသည်။

သူသည် နံနက်တိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ အချိန်ရတိုင်းလည်း နှစ်မိုင် ခရီးကို ခပ်သွက်သွက်လေးလမ်းလျှောက်လေ့ရှိသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ နံနက်ခင်းဖြစ်ပါစေ”

သူက အိုင်းရစ်သံပါပါ ဖလိုရီအား လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သူ သည် နံနက်ခင်း၏ ဤအချိန်ပိုင်းကလေးတွင် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် အားပြည့် အင်ပြည့် ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူသည် မြန်မာ မျိုးချစ်သတင်းစာ၌ပါသော သွားပုပ်လေလွင့်ဆောင်းပါးကို မနေ့ညက ဖတ်ခဲ့ရပြီး စိတ်ထိခိုက်နေသောကြောင့်၊ ထိုစိတ်ထိခိုက်မှုကို ဖုံးကွယ်နိုင်အောင် ပျော်ရွှင်နေသကဲ့သို့ တမင်ဟန်လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်္ဂလာ နံနက်ပါ”

ဖလိုရီကလည်း အားရပါးရဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သမျှကြိုးစားပြီး ပြန်အော်လိုက်သည်။

ဖလိုရီသည် လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားသော မက်ဂရီကာ

၁၂၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

အား ကြည့်ရင်း “ရွံ့စရာကောင်းအောင် အဆီများတဲ့ ပူဖောင်းကြီးပဲ” ဟုတွေးလိုက်မိသည်။ ကျပ်တပ်တပ် ဘောင်းဘီတိုကလေးထဲမှ တင်ပါးကြီးများသည် စူထွက်နေလေရာ ရုပ်စုံဂျာနယ်များတွင် ဖော်ပြလေ့ရှိသော မိန်းမလျာဆန်ဆန်လူလတ်ပိုင်းအရွယ် “စကောက်ဆရာ” နှင့်တူနေသည်။ မျက်နှာဖြူသခင်များသည် နံနက်ခင်းတွင် လေ့ကျင့်ခန်းယူလေ့ရှိကြောင်း ပြသရန် ရယ်စရာအဝတ်အစားများကို ဝတ်ပြီး၊ ပုပုဝဝ ဒူးခေါင်းကြီးများကို လှူမြင်အောင်ထုတ်ပြထားသည်မှာ ရွံ့စရာကောင်းလှပေသည်။

ကြက်သွေးရောင်နှင့် အဖြူရောင်အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားသော မြန်မာတစ်ယောက်သည် တောင်ကုန်းကလေးအတိုင်းတက်လာသည်။ ထိုသူမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် သိပ်မဝေးလှသော ရုံးခန်းကလေးမှ လာသူ၊ ဖလိုရီ၏စာရေးဖြစ်သည်။ ဂိတ်ဝသို့ရောက်သောအခါ ထိုသူက လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီးနောက် မြန်မာ့ထုံးစံအတိုင်း စာအိတ်၏ကျောဘက်အဖုံးပေါ်၌ တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ထားသော စာအိတ်တစ်အိတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ငွတ်မောနင်းပါသခင်”

“ငွတ်မောနင်း၊ ဒီဥစ္စာက ဘာလဲ”

“ဒီမြို့က ပို့လိုက်တဲ့ စာပါပဲ သခင်။ ဒီမနက်စာတိုက်က ရောက်လာပါတယ်။ ပစ်စာပဲ ထင်ပါတယ်သခင်”

“ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူးလေ။ ကောင်းပြီ၊ ဆယ့်တစ်နာရီလောက် ကျရင် ရုံးကိုလာခဲ့မယ်။”

ဖလိုရီက စာအိတ်ကိုဖောက်လိုက်သည်။ ထိုစာကို လျှောက်လွှာစာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားပြီး အောက်ပါအတိုင်းပါရှိသည်။

မစ္စတာ ဂျွန်ဖလိုရီ၊

ခင်ဗျား။

အောက်ဖော်ပြပါ သတင်းအချို့သည် လူကြီးမင်းအတွက် အသုံးဝင်ပြီး အကျိုးရှိစေမည့်သတင်းများဖြစ်ကြောင်း အောက်တွင်လက်မှတ်ရေးထိုးသူက လေးစားစွာ အကြံပြုသတိပေးလိုပါသည်။

လူကြီးမင်းနှင့် ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိတို့သည်

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၁၂၇

အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသူများဖြစ်ကြောင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမကြာခဏတွေ့ဆုံ
နေကြသည်သာမက လူကြီးမင်း၏နေအိမ်သို့ပင် ဖိတ်မန္တကပြုနေကြောင်း
ကျောက်တံတားတစ်မြို့လုံးသိရှိနေကြပါသည်။ ဒေါက်တာဘရာဆွာမိသည်
လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်သည်သာမက မျက်နှာဖြူလူကြီးလူကောင်း
တစ်ယောက်ပေါင်းသင်းအပ်သော လူစားလည်းမဟုတ်ပါကြောင်း လေးစား
စွာဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဒေါက်တာဘရာဆွာမိသည် မရိုးသားသူ၊ သစ္စာမရှိသူ၊ ဖောက်ပြန်
ပျက်စီးနေသူ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံမှလူနာများ
အား အရောင်ဆိုးထားသည့် ရေများကိုသာ ထိုးပေးလျက်ရှိပြီး လာဘ်ယူခြင်း၊
ငွေညှစ်ခြင်းစသော လုပ်ငန်းများအပြင် ကိုယ်ကိုးအတွက် ဆေးများကို ရောင်း
စားနေသူဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်အား ကြိမ်ဒဏ်ပေးပြီး နောက်
အကျဉ်းသားများ၏ ဆွေမျိုးများက ၎င်းအား တံစိုးလက်ဆောင်မပေးလျှင်
ကြိမ်ရိုက်သည့်နေရာများအား ငရုတ်သီးမှုန့်နှင့် ပွတ်လေ့ရှိပါသည်။

ထိုကိစ္စများအပြင်သူသည် အမျိုးသားပါတီနှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိ
ပြီး မြန်မာ့မျိုးချစ်သတင်းစာထဲတွင် ပါရှိခဲ့သော အရေးပိုင်မင်း မစ္စတာ
မက်ဂရီတာအား ဆိုးဆိုးရွားရွားပုတ်ခတ်ထားသည့် ဆောင်းပါးအတွက်
အချက်အလက်များကို မကြာသေးမီကပေးပို့ခဲ့ပါသည်။

သူသည် ဆေးရုံမှ အမျိုးသမီးလူနာများကိုလည်း အဓမ္မကျင့်ကြံနေ
သူဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် လူကြီးမင်းသည် အဆိုပါဒေါက်တာဘရာဆွာမိအား
ရှောင်ကြဉ်ရုံမျှမက လူကြီးမင်းအားဆိုးကျိုးမှတစ်ပါး အခြားပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း
မရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အပေါင်းအသင်းပြုလုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟုကျွန်ုပ်တို့
ကယုံကြည်မျှော်လင့်လျက်ရှိပါသည်။

လူကြီးမင်းကြီးပွားချမ်းသာပြီး အသက်ရှည်ပါစေဟု အစဉ်အမြဲ
ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလျက်။

ပုံ မိတ်ဆွေတစ်ဦး
ထိုစာမှာ လက်ရေးလှစာအုပ်ထဲတွင် အရက်မူးသမားတစ်ယောက်

၁၂၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

က ရေးထားသလို စာလုံးများသည် လုံးဝိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ပိန်ရှုံ့နေသောကြောင့်
ဈေးဝယ်စာရင်းမှတ်ထားသူ တစ်ယောက်၏လက်ရေးမျိုးနှင့်သာ တူနေပေ
သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစာကိုရေးသူသည် ရှောင်ကြဉ်ပါ (eschew) ဟုဆိုသော
အင်္ဂလိပ်စကားလုံးကို သုံးတတ်မည်မဟုတ်ပါ။ ထိုစာသည် စာရေးတစ်ယောက်
က နှုတ်တိုက်ရွတ်ဆိုပေးသောစာဖြစ်ရမည်မှာ မလွဲပါ။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့်
ဦးဘိုးကြင်ထံမှ လာသောစာဖြစ်ရမည်မှာ သံသယဖြစ်စရာမလိုတော့ပါ။
“မိကျောင်းကြီးဆီက” ဟုဖလိုရီကတွေးလိုက် ၏။

ဖလိုရီသည် ထိုစာ၏ သဘောထားကို သဘောမကျလှပါ။ ထိုစာမှာ
ခေမယရေးထားပုံရသော်လည်း လက်သီးပုန်းပြု၍ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည့်
စာဖြစ်နေသည်။ စာ၏ဆိုလိုရင်းမှာ “ဒေါက်တာနှင့်အဆက်ဖြတ်ပါ။ သို့မ
ဟုတ်ပါက ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားအတွက်အခဲရခက်အောင်လုပ်မည်” ဟု ဆို
လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စက သိပ်အရေးမကြီးလှပါ။ မည်သည့်
အင်္ဂလိပ်လူမျိုးမဆို အရှေ့တိုင်းသားများကြောင့် အန္တရာယ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု
မည်သည့်အခါမျှ မတွေးမိကြပါ။

ဖလိုရီသည် စာကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ရင်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေ
သည်။ ပစ်စာနှင့်ပတ်သက်၍ သူပြုလုပ်နိုင်သော နည်းနှစ်နည်းရှိသည်။
တစ်နည်းမှာ ထိုစာနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ ထုတ်ဖော်မပြောဘဲ နေနိုင်သည်။
သို့မဟုတ် ထိုစာနှင့်ပတ်သက်နေသူအား ပြသနိုင်ပေသည်။ သိသာထင်ရှားပြီး
ယဉ်ကျေးသောလုပ်ရပ်မှာ ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိအား ပေးအပ်ပြီး သူက
သင့်လျော်မည်ဟု ထင်သောနည်းဖြင့်ဆောင်ရွက်စေရန်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် ထိုကိစ္စနှင့်မပတ်သက်စေရန် လုံးဝလက်ရှောင်လိုက်
ခြင်းက ပို၍အန္တရာယ်ကင်းပေသည်။ မျက်နှာဖြူသခင်တစ်ယောက်သည်
တိုင်းရင်းသားများ၏ အရှုပ်အရှင်းကိစ္စရပ်များတွင် ဝင်မပါမိစေရန်ဆိုသော
ကိစ္စမှာ မျက်နှာဖြူသခင်များလိုက်နာကြရမည့် ကျင့်ဝတ်ဆယ်ပါးအနက်
အရေးအကြီးဆုံးကျင့်ဝတ်ပင်ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ကုလားများနှင့် ပတ်သက်လာ
ပါက သစ္စာရှိရန်မလို မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဖြစ်ရန်မလိုပါ။ ချစ်ခင်တွယ်
တာသည် ဆိုသောကိစ္စမျိုးကမူ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးများသည်

တိုင်းရင်းသားအရာရှိများ၊ တောကြပ်၊ တောအုပ်များ၊ မုဆိုးများ၊ စာရေးများ၊ အစေခံများ စသောကုလားများကို ချစ်ခင်တတ်ကြ သည်။ ကုလားစစ်သားများ သည် သူတို့၏ ဗိုလ်မှူးကြီးအငြိမ်းစားယူသွားသည့်အခါ ကလေးငယ်များကဲ့သို့ ငိုယိုတတ်ကြသည်။ သင့်လျော်မှန်ကန်သော အချိန်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးမှုကို လက်ခံနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အခါတွင်မှ လက်တွဲခြင်း၊ မဟာမိတ်ပြုခြင်းမျိုးမရှိစေရပါ။ တိုင်းရင်းသားချင်းဖြစ်ပွားသောပြဿနာတွင် မှားသည်မှန်သည်ကို သိနေခြင်းသည်ပင်လျှင် သိက္ခာကျစရာအကြောင်း တစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

အကယ်၍ သူကထိုစာကို ထုတ်ပြလိုက်မည်ဆိုပါက ဆူညံ ဆူညံဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ ဌာနဆိုင်ရာစုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ရပေ လိမ့်မည်။ တကယ့်တကယ်တွင်လည်း ဦးဘိုးကြင်ကို ဆန့်ကျင်ရာ၌ သူနှင့် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိတို့ကိုတစ်တွဲတည်း သတ်မှတ်ကြပေလိမ့်မည်။ ဦးဘိုးကြင်က အရေးမကြီးပါ။ သို့ရာတွင် ဥရောပတိုက်သားမျက်နှာဖြူတွေ ရှိကြသေးသည်။ အကယ်၍ ဖလိုရီသည် ဒေါက်တာ၏ဘက်တော်သားအဖြစ် ထင်ရှားပေါ်လွင်သွားပါက နှစ်နာမည်ပမာဏမှာ များပြားလှပေသည်။ သူ့ထံ ပစ်စာရောက်မလာဟု ဟန်ဆောင်နေခြင်းက ပို၍ကောင်းလိမ့်မည်။ ဒေါက် တာသည် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာဖြူသခင် အုပ်စုတစ်ခုလုံး၏ ဒေါသကိုရင်ဆိုင်၍ သူ့ဘက်က ခုခံကာကွယ်ပေးရန်ဆို သောကိစ္စမှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လူတစ်ယောက်သည် မိမိဘက်ကအနိုင်ရရှိရေး အတွက် ကမ္ဘာလောက တစ်ခုလုံးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရမည်ဆိုပါက မည်သို့အကျိုးအမြတ်ရှိပါမည်နည်း။ ထိုစာကို ထုတ်ပြလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အန္တရာယ်မှာ ပြောပလောက် အောင်မကြီးမားပါ။ သို့ရာတွင် အိန္ဒိယ၌နေထိုင်သူတစ်ဦးသည် ထိုမပြောပလောက်သောအန္တရာယ်များကို သတိထားရပေမည်။ သူသည် စာကို အစိတ်စိတ်ဖြစ်အောင် ဂရုတစိုက်ဆုတ် ဖြုတ်လိုက်ပြီး ဂိတ်ဝတွင် ဖြန့်ကြဲလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကိုစံလှ၏မိန်းမများအော်သံနှင့် လုံးဝမတူသော ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် အော်ဟစ်သံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ မာလီ

၁၃၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

သည် ပေါက်ပြားကိုချလိုက်ပြီးနောက် အသံလာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ထိုအသံကြားလိုက်ရသော ကိုစံလှကလည်း အစေခံတန်းလျားမှ ခေါင်းဆောင်းမပါဘဲ ပြေးလာသည်။ ခွေးမလေး ဖလိုကလည်း ခုန်ထလိုက်ပြီးနောက် စူးစူးဝါးဝါးဟောင်တော့သည်။ အော်သံထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ ထိုအသံမှာ အိမ်နောက်ဖေးဘက် တောထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပြီး မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခြံဝင်း၏နောက်ဘက်မှ အပြင်သို့ထွက်ပေါက်မရှိပါ။ ဖလိုရီသည် ဂိတ်တံခါးပေါ်သို့ ကျော်တက်လိုက်ပြီး ပြန်အဆင်းတွင်ပဲ့ထွက်လာသော သစ်သားစကလေးတစ်ခုကြောင့် သူ့ဒူးမှ သွေးထွက်လာသည်။ သူသည် ခြံဝင်းကိုကွေ့ပတ်၍ တောထဲသို့ပြေးဝင်သွားသည်။ ဖလိုကလည်း နောက်ကလိုက်လာသည်။ အိမ်အနောက်ဘက် တောစပ်ချုံဖုတ်များ၏ဟိုဘက်တွင် “ရေသေ” အိုင်ကလေးတစ်ခုရှိသော ကွင်းပြင်တစ်ခုရှိသည်။ ဖလိုသည် ချုံဖုတ်များအကြားမှ အတင်းတိုးထွက်သွားသည်။ ထိုကွင်းပြင်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာဖွေးဖွေးဖြူနေသော မျက်နှာဖြူမကလေးတစ်ယောက်သည် ချုံတစ်ခု၏နောက်တွင် ကြောက်ဒူးတုန်၍ ပုန်းကွယ်နေစဉ် ကျွဲကြီးတစ်ကောင်သည် လခြမ်းသဏ္ဍာန်ကွေးနေသော ချိုကြီးများနှင့် မျက်နှာဖြူမကလေးအား ခြိမ်းခြောက်နေသည်။ ထိုပြဿနာ၏ဖော်ပြမှုဖြစ်သည်မှာ သေချာသော အမွေးထူထူနှင့်ကျွဲကလေးတစ်ကောင်သည် ကျွဲကြီး၏နောက်ဘက်တွင် ရပ်နေသည်။ ရေအိုင်ထဲရှိ ရွံ့နွံ့ထဲတွင် လည်ပင်းသို့ရောက်သည်အထိ ကိုယ်လုံးကြီးကို နှစ်နေသော အခြားကျွဲတစ်ကောင်က “ဘာဖြစ်တာလဲ” ဆိုသော မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဖလိုရီရောက်လာချိန်တွင် ထိုအမျိုးသမီးကလေးက ထိတ်လန့်နေသောမျက်နှာနှင့်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “အိုး . . . ခပ်မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ” ဟု ကြောက်စိတ်ဝင်နေသူများ ကမန်းကတန်းပြောလေ့ရှိသော ဒေါသသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ကယ်ပါရှင်။ ကျွန်မကိုကယ်ပါ”

ဖလိုရီသည် မိန်းကလေးဆီသို့ ရုတ်တရက် ကမန်းကတန်းလျှောက် သွားပြီး ကျွဲကြီး၏နှာနုကို တုတ်အစား လက်နှင့်ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်လိုက်သည်။ ထိုတိရစ္ဆာန်ကြီးသည် နှေးကွေးလေးလံစွာဖြင့် ကိုယ်ကိုခပ်ဖြည်း ဖြည်းလှည့် လိုက်ပြီး အိပ်ကပ်အိပ်နှင့် ထွက်သွားတော့ရာ ကျွဲကလေးသည်လည်း နောက် ကလိုက်ပါသွားလေသည်။ အခြားကျွဲသည်လည်း ရွံ့ထဲမှ ကုန်းထလိုက်ပြီး ကိုးရိုးကားရားပုံစံနှင့် နောက်ကလိုက်ပါသွားတော့သည်။ အမျိုးသမီးကလေး သည် ကြောက်လွန်းလှသောကြောင့် ဖလိုရီ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်းပြေးဝင် လာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒီကြောက် စရာအကောင်ကြီးတွေက ဘာကောင်ကြီးတွေလဲ။ သူတို့က ကျွန်မကိုသတ်ကြ တော့မယ်လို့ထင်လိုက်တာရှင်။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့သတ္တဝါတွေပဲ။ ဘာကောင်တွေလဲဟင်”

“အဲဒါတွေက ကျွဲတွေပါ။ ဟိုဘက်ရွာက လာကြတာပါ”

“ကျွဲတွေ၊ ဟုတ်လား”

“ကျုပ်တို့က “ပြောင်” လို့ခေါ်တဲ့ ကျွဲရိုင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်တွေဟာ မွေးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေပါ။ အေးလေ. . သူတို့က မင်း ကို သိပ်ကြောက်သွားစေခဲ့တာကိုး။ ဝမ်းနည်းပါတယ်။”

သူမသည် ဖလိုရီ၏ လက်များကိုတွယ်ဖက်ထားဆဲဖြစ်ရာ သူမတုန် လှုပ်နေသည်ကို ခံစားသိရှိနေရသည်။ ဖလိုရီက ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ယောက်ျားကလေးလို ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသော ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နှင့် ဦးထုပ်မဲ့ ဦးခေါင်းအပေါ်ပိုင်းကိုသာ မြင်ရသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရ။ သူ့လက်ပေါ်၌ရှိသော သူမ၏လက်ကလေးတစ်ဘက်ကိုသာ မြင်ရသည်။ လက်ကလေးမှာ သေးသွယ်ရှည်လျားပြီး ညှင်းပြောက်ကလေးများ ရှိနေသော ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်၏ နုပျိုသော လက်ကလေးဖြစ်သည်။ ထို ကဲ့သို့သော လက်ကလေးမျိုးကို သူမမြင်မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့လေပြီ။ နူးညံ့ပျိုမွှစ်သည့် ကိုယ်ကလေးသည် သူ့ကိုယ်နှင့် ထိကပ်နေပြီး နှေးထွေးသော ထွက်သက်ကလေး ထွက်ပေါ်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊

ထိုထွက်သက်နွေးနွေးကလေးကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသည် အရည်ပျော်ကျသွားပြီး သူ့ကိုယ်ထဲမှာ နွေးတေးတေးကလေး ဖြစ်သွားကြောင်း သူ ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။

“သူတို့ သွားကြပါပြီ။ စိတ်ချရပါပြီ”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

“ကြောက်စရာ မရှိတော့ပါဘူး”

ကြောက်စိတ်ပြေသွားသော အမျိုးသမီးကလေးသည် သူနှင့် ခပ်ခွာခွာရပ်လိုက်သော်လည်း သူ့လက်ကိုမူ လက်ကလေးတစ်ဘက်နှင့် ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဒဏ်ရာမရပါဘူး။ ဘာမှလဲ မဖြစ်ပါဘူး။ သူတို့က ကျွန်မကို မထိကြပါဘူး။ သူတို့ကို မြင်ရတာက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းလို့ပါ”

မျက်နှာဖြူမကလေးက ပြောလိုက်၏။

“တကယ်တော့ သူတို့က လုံးဝရန်မလုပ်ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ဦးချိုတွေက အနောက်ဘက်ကို သိပ်ရောက်နေတဲ့အတွက် မင်းကို မဝေ့နိုင်ပါဘူး။ ဒီကောင်တွေဟာ သိပ်ပြီးထူတဲ့ အတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ။ သူတို့မှာ “ကလေး” ပါလာတဲ့ အခါမှ ရန်လုပ်ဖို့ ဟန်ရေးပြကြတာပါ”

ယခုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အနည်းငယ်ခွာ၍ ရပ်လိုက်ပြီးနောက်၊ နှစ်ယောက်စလုံးအနည်းငယ်ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြစ်သွားကြသည်။ ဖလိုရီသည် သူ့အမှတ်ကြီးကိုအမျိုးသမီး မမြင်အောင် မျက်နှာကိုတစ်ဘက်သို့ လွှဲထားပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုလေ၊ ခုကိစ္စက ခပ်ဆန်းဆန်း မိတ်ဆက်နည်းတစ်မျိုးပဲ။ မင်း ဒီကို ဘယ်လို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မမေးမိသေးဘူး။ ဒီလိုမေးတာ မရိုင်းဘူးဆိုရင် မင်းဘယ်ကလာတာလဲ”

“ကျွန်မက ကျွန်မဦးလေးပန်းခြံထဲကထွက်လာတာပါ။ နံနက်ခင်းကလေးကသိပ်သာယာပုံ ရတဲ့အတွက် လမ်းလျှောက် ထွက်ဦးမှပဲလို့ ကျွန်မတွေးမိတယ်။ အဲဒီနောက်တော့အဲဒီကြောက်စရာကောင်းတဲ့သတ္တဝါကြီး တွေက ကျွန်မနောက်ကလိုက်တော့တာပဲ။ ကျွန်မက ဒီမြို့မှာ လူသစ်ပါ”

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၃၃

“မင်းဦးလေး၊ ဟုတ်လား။ အင်းဟုတ်တာပေါ့။ မင်းကမစွတာ လက်ကာစတင်းရဲ့တူမပဲ။ မင်းလာမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိပါတယ်။ ကဲ၊ ကျုပ်တို့ မိုင်ဒန်ကွင်းထဲကိုထွက်ကြရအောင်။ တစ်နေရာရာမှာ လမ်းတော့ ရှိမှာပါ။ မင်းအတွက် ကျောက်တံတားရဲ့ ပထမနံနက်ခင်းက ဘယ်လိုအစပျိုး လိုက်ပါလိမ့်။ ဒီကိစ္စကြောင့် မြန်မာပြည်ကို မင်းတော်တော် စိတ်ပျက်သွားမှာ ပဲလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူးရှင်။ အဲဒါက ထူးဆန်းတာတစ်ခုပါပဲ။ ဟောဒီ ချုံဖုတ် တွေကလည်း ကြီးလိုက်တာ။ အားလုံးရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ဒီနေရာမျိုးမှာ ခဏကလေးနဲ့ လမ်းပျောက်သွားနိုင်တယ်။ တောကြီးမျက်မည်းဆိုတာဒီလို နေရာလား”

“ဒါက ချုံစေးပျစ်တောပါ။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အများဆုံးတောပေါ့။ စိမ်းလန်းပြီး အင်မတန်ကြိုက်ချင်စရာမကောင်းတဲ့ တောလို့ကျုပ်က သတ်မှတ် တယ်။ ကျုပ်သာဆိုရင် အဲဒီမြက်တွေထဲမှာ ဖြတ်ပြီးလမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ မြက်သီးတွေက မင်းရဲ့ခြေအိတ်ရှည်တွေနဲ့ ငြိပြီးအသားထဲကိုတောင် ရောက် သွားနိုင်တယ်”

သူက အမျိုးသမီးကလေးအားသူ့ရှေ့မှ လျှောက်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူမက သူ့မျက်နှာကိုမမြင်နိုင်သည့်အချိန်တွင် သူပို၍ စိတ်သက်သာရာရ သည်။ သူမသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် အရပ်ရှည်သည်။ သွယ် သွယ်လျှလျကိုယ်လုံးပေါ်တွင် အစိမ်းရင့်ရောင်ချည်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင် ထားသည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ရခြင်းဖြင့် အသက်နှစ်ဆယ်ထက်ပိုကြီး ပုံမရ။ သူမ၏ဆံပင်သည် ဖလိုရီ၏ဆံပင်နီးပါးတိုသည်။ လှည်းဘီးပုံလိပ်ခွံ ကိုင်းမျက်မှန်ကို မြင်ရသည်ကလွဲ၍ သူမ၏ မျက်နှာကို ယခုထိ ဖလိုရီ မမြင်ရ သေး။ သူသည် ဆံပင်တိုတို့ညှပ်ထားသော အမျိုးသမီးကို ရုပ်စုံဂျာနယ်များထဲ တွင် မြင်ဖူးသည်ကလွဲ၍ ပြင်ပတွင် မမြင်ဖူးသေးချေ။

မိုင်ဒန်ကွင်းသို့ ရောက်ရှိလာစဉ် သူက အမျိုးသမီးနှင့် ရင်ဘောင် တန်းဖြစ်အောင် ရှေ့သို့တိုးလိုက်ရာ အမျိုးသမီးက သူ့ မျက်နှာကို ဖလိုရီဘက် သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူမ၏မျက်နှာ ခပ်သွယ်သွယ်။ သူမသည် မချောလှ

၁၃၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

ချေ။ သို့ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံက မျက်နှာဖြူမလေးများသည် အသားဝါပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သေးသွယ်ကြသဖြင့် ဤမျက်နှာဖြူမကလေးသည် လှသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ဖလိုရီ၏မျက်နှာပေါ်မှအမှတ်သည် အခြား တစ်ဘက်၌ ရှိနေသည့်တိုင်အောင် သူက ဦးခေါင်းကို နံဘေးသို့ချာကနဲ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများ၏ ပတ်ပတ်လည်မှ အရေပြားများသည် အနာတစ်ခုလို တင်းသွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့နံနက် က မုတ်ဆိပ်ရိတ်ခဲ့သည်ကို သတိရမိသောကြောင့် သူ့အား သတ္တိရှိလာစေ သည်။

“မင်း ဒီကိစ္စကြောင့် တော်တော်ကလေးတုန်လှုပ်သွားမှာပဲ။ အိမ်ကိုမပြန်သေးခင်ကျုပ်အိမ်ထဲဝင်ပြီး ခဏလောက်အနားယူလိုက်ပါလား။ ခု အချိန်မှာ ဦးထုပ်မပါဘဲ အပြင်ကို ထွက်ဖို့ မသင့်တော့ဘူး”

သူက ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဝင်ပါ့မယ်”

ထိုအမျိုးသမီးကလေးသည် အိန္ဒိယတွင် မည်ကဲ့သို့ပြုမူနေထိုင်ရမည် ကို မသိနိုင်သေးကြောင်း ဖလိုရီက တွေးလိုက်မိသည်။

“ဒီအိမ်က ရှင့်အိမ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ်ရှေ့ကိုရောက်အောင် ကွေ့သွားရမယ်။ ကျုပ်က အစေခံတွေကို မင်းအတွက် ထီးတစ်လက်ရှာခိုင်းပါ့မယ်။ မင်းရဲ့ ဆံပင်တိုတို နဲ့ဆိုရင် ဒီလိုနေရောင်ခြည်ထဲမှာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သွားနိုင်တယ်’

သူတို့သည် ပန်းခြံထဲမှ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ ‘ဖလို သည် သူတို့ကို လှည့်ပတ်၍ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားရင်း သူတို့ အာရုံစိုက်လာ အောင် ကြိုးစားနေသည်။ ဖလိုသည် အရှေ့တိုင်းသားလူစိမ်းများကို ဟောင် လေ့ ရှိသော်လည်း မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်၏ အနံ့ကိုမူနှစ်သက်ပေသည်။ နေကပို၍ ပူလောင်လာသည်။ လမ်းနံဘေးရှိ ခေါင်းလောင်းပန်းများမှ အမွှေးနံ့ များသည် လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်သွားသည်။ ခိုကလေးတစ်ကောင်သည် တောင်ပံ ခတ်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ဆင်းသက်လာသည်။ ဖလိုက ခိုကလေးအား လိုက်ဟပ် သောကြောင့် ထိုငှက်ကလေးသည် ချက်ခြင်းလိုလိုပင် လေထဲသို့ ပျံတက်သွား

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၁၃၅

ရသည်။ ဖလိုရီနှင့် အမျိုးသမီးကလေးတို့သည် ပန်းများကိုကြည့်ရန် တူညီသောဆန္ဒဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ အကျိုးအကြောင်း ဖော်ပြ၍မရသော ပီတိအဟုန်သည် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် စိမ့်ဝင်ယုံနှံသွားလေတော့သည်။

“ဒီလိုနေရောင်ခြည်ထဲမှာ မင်းဦးထုပ်မပါဘဲ လမ်းမလျှောက်သင့်ဘူး”

သူကထပ်ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ့စကားမှာပို၍ ရင်းနှီးမှုရှိပုံပေါ်သည်။ သူသည် ထိုအမျိုးသမီးကလေး၏တိုနဲ့နဲ့ဆံပင်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ရည်ညွှန်း၍မပြောဘဲ မနေနိုင်ပါချေ။ ထိုဆံပင်သည် သူ့အတွက် အလွန်လှပနေသည်။ ထိုဆံပင်အကြောင်း ပြောရခြင်းသည် သူ့လက်နှင့် ထိကိုင်လိုက်ရ သည်နှင့်ပင် တူနေသည်။

အမျိုးသမီးကလေးက ပြောလိုက်၏။

“ကြည့်ပါဦး၊ ရှင့်ခူးမှာ သွေးတွေထွက်နေပြီ။ ကျွန်မကို ကယ်ဖို့ လာတုန်းက ထိခိုက်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

သူ၏ ကာကီဘောင်းဘီ ခြေအိတ်ရှည်ကြီးပေါ်တွင် ခြောက်နေပြီဖြစ်သော ကြွက်သွေးရောင် သွေးစသွေးနုကလေးရှိနေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူက ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ထိုခဏ၌ ယင်းကိစ္စကို ကိစ္စကလေးတစ်ခုဟု မထင်ခဲ့ကြချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထူးထူးခြားခြား စိတ်အားထက်သန်စွာ ပန်းအကြောင်း ပြောကြသည်။ အမျိုးသမီးကလေးက ပန်းများကို မြတ်နိုးကြောင်းပြောသည်။ ဖလိုရီကလည်း ရှေ့မှဦးဆောင်၍ လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင်အကြောင်း ခရားမှ ရေလွတ်သလို တတွတ်တွတ်ပြောတော့သည်။

“သရက်ထည်ပန်းပင်တွေကြီးထွားလာပုံကိုကြည့်ပါဦး။ သူတို့က ဒီနိုင်ငံမှာ ခြောက်လအထိဆက်တိုက်ပွင့်ကြတယ်။ သူတို့အတွက်ပူပြင်းတယ်ဆိုတာမရှိဘူး။ ဟိုပန်းဝါဝါကလေးတွေကတော့ ပရင်းမိရိုစ် ပန်းအရောင်နဲ့ တော်တော့ကိုတူတယ်နော်။ ကျုပ်ကတော့ ပရင်းမိရိုစ် နဲ့ ဝေါလ်ဖလားဝါး

၁၃၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

တွေကို မမြင်ရတာ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိသွားပြီ။ ဟိုဒေါင်းဖန်ဝါပန်းတွေက မလှဘူးလား။ ဆေးနဲ့ရေးထားတဲ့ပန်းတွေနဲ့တူတယ်နော်။ ဟောဒါတွေကတော့ အာဖရိကချစ်တီးပန်းတွေ။ ဒီပန်းတွေကတော့ ကြမ်းတမ်းလွန်းလှပါတယ်။ ပေါင်းပင်သာသာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့အရောင်တွေက အင်မတန်ထင်ရှားပြီး၊ ကြာရှည်ခံတဲ့ပန်းတွေပို့လို သဘောမကျဘဲကို မနေနိုင်ဘူး။ ကုလားတွေက တော့ အဲဒီပန်းတွေကို သိပ်စွဲလမ်းကြတာပဲ။ သူတို့ရှိတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ချစ်တီး ပန်းတွေပေါက်နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ နှစ်တွေကြာလို့ တောထဲမှာ တခြား ပန်းမျိုးတွေ တုံးကုန်တာတောင်ဒီပန်းတွေကိုတော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဝရန်တာပေါ်ကိုလာပြီ သစ်ခွပန်းတွေကို ကြည့်စေချင်တယ်။ တကယ့်ကို ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ပန်းတွေကို ပြုချင်သေးတယ်။ အဲဒီပန်းတွေဟာ ပျားရည် နဲ့မွှေးတယ်။ တော်တော်ကို စူးစူးရှရှမွှေးတာ။ အင်မတန် နေဖို့မကောင်းတဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာ ကောင်းတဲ့အတွက်ကလေးတစ်ကွက်ကတော့ ပန်းစိုက်လို့ သိပ် ကောင်းတယ်ဆိုတာပဲ။ မင်း ဥယျာဉ်စိုက်ရတာကို သဘောကျလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာတော့ ဥယျာဉ်စိုက်တာဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အကြီးမားဆုံး နှစ်သိမ့်စရာ အချက်တစ်ချက်ပဲ”။

“အို... ကျွန်မက ဥယျာဉ်စိုက်ရတာကို သိပ်သဘောကျတာပေါ့ ရှင်”

သူတို့ ဝရန်တာပေါ်သို့သွားကြသည်။ ကိုစံလှသည် အင်္ကျီနှင့် အကောင်းဆုံးပန်းရောင်ပိုးခေါင်းပေါင်းတို့ကို ကမန်းကတန်းဝတ်ဆင်ပြီး ဂျင်အရက် ပုလင်းတစ်လုံး၊ ဖန်ခွက်များနှင့် စီးကရက်တစ်ဗူးပါဝင်သော လုပ်ငန်းတစ်ချပ်ကိုကိုင်လျက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူက ထိုပစ္စည်းများ ကို စားပွဲပေါ်၌တင်လိုက်ပြီးနောက်၊ အမျိုးသမီးကလေးကို ခပ်ရွံ့ရွံ့ကြည့်ရင်း၊ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“နံနက်ခင်း ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မင်းကို ‘ဂျင်’ သောက်ပါလို့ပြော ဖို့ မသင့်လျော်ဘူးနဲ့တူတယ်”

ဖလိုရီကပြောလိုက်သည်။

“လူတချို့ဟာ၊ နံနက်စာမစားခင်ဂျင်မသောက်ဘဲနေနိုင်ကြတယ်

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၁၃၇

ဆိုတာ ကျုပ်က အစေခံတွေရဲ့ဦးခေါင်းထဲကို ဝင်သွားအောင်သင်လို့ကို မရသေးဘူး”

သူက ကိုစံလှလာပို့သော အရက်ကို လက်ပြု၍ငြင်းလိုက်ခြင်းဖြင့် နံနက်ပိုင်းတွင် အရက်မသောက်သူစာရင်း၌ သူ့ကိုယ်သူ ထည့်သွင်းလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကလေးသည် ဝရန်တာအစွန်း၌ သူမအတွက် ကိုစံလှ ချပေးသော ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ဦးခေါင်းနောက်ဘက်၌ တွဲလောင်းစိုက်ထားသော သစ်ခွပန်းများမှ ပျားရည်နံ့လှိုင်လှိုင်ထွက်နေသည်။ ဖလိုရီသည် ဝရန်တာ လက်ရန်းတွင်မှီ၍ အမျိုးသမီးဘက်သို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျက်နှာမူလျက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အမှတ်ကြီးပါသော သူ့ပါးပြင်ကိုမမြင်အောင် ကွယ်ထားသည်။

“ဒီကနေကြည့်ရင် ရှင့်အတွက် ရှုခင်းသိပ်ကောင်းတာပဲနော်” အမျိုးသမီးကလေးသည် တောင်ကုန်းဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်ယင်းပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ သိပ်လှတယ်မဟုတ်လား။ နေကျဲကျဲတောက် မပူခင် ခုလိုနေရောင်ဖျော့ဖျော့မှာ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။ ကျုပ်ကတော့ မိုင်ဒန်ကွင်းပေါ်က အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့တော့တော့ မြေကြီးအရောင်နဲ့ ကြက်သွေးရောင်ပန်းပွင့်တွေ အဆုပ်လိုက်ရှိနေကြတဲ့ စိန်ပန်းပင်တွေကို သိပ်သဘောကျတာပဲ။ ပြီးတော့ ဟိုမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီက အနက်ရောင်ဖြစ်လှလှ မြင်နေရတဲ့ တောင်ကုန်းတွေကို ကျုပ် သဘောကျတယ်။ ကျုပ်ရဲ့သစ်တောစခန်းက အဲဒီတောင်ကုန်းတွေရဲ့ ဟိုဘက်မှာပေါ့”

အမျိုးသမီးသည် အဝေးသို့လှမ်းကြည့်ရန်မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ခေါင်ရမ်းပြာထက်ပင် ပို၍ဖျော့ပြီး အပြာနုရောင်မျက်လုံးကြည်ကြည်များဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိလိုက်သည်။ ထို့ပြင် အမျိုးသမီး၏မျက်လုံးပတ်လည်မှ အသားအရေသည် ပွင့်ဖတ် ကလေးတစ်ခုနီးပါး ချောမွေ့သည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။ ထိုကိစ္စက သူ့အသက်အရွယ်နှင့် ရင့်ရော်နေသောသူ့မျက်နှာတို့ကို သတိရလာစေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို အမျိုးသမီးနှင့်ပိုဝေးအောင် လှည့်လိုက်မိသည်။

“မင်း ကျောက်တံတားကိုရောက်လာတာ သိပ်ကံကောင်းတယ်လို့

၁၃၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဆိုရမှာပဲ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မျက်နှာအသစ်တစ်မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ အတွက် ကျုပ်တို့အဖို့ ဘယ်လောက်အထိ ထူးခြားသွားတယ်ဆိုတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအင်္ဂလန်က တိုက်ရိုက်လာခဲ့တာ ပေါ့နော်”

သူက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ အင်္ဂလန်က လာတာလို့တော့ အတိအကျမပြော နိုင်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မက ဒီကိုမလာခင် ပါရီမှာ နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအမေက ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်လေ”။

“ပါရီ၊ ဟုတ်လား၊ မင်းပါရီမှာ တကယ်နေခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ ဘုရားရေ။ ပါရီက ကျောက်တံတားကို ရောက်လာရသတဲ့လား။ ကျောက်တံ တားလို ဒုက္ခများတဲ့နေရာမျိုးကနေပြီး ပါရီလိုနေရာမျိုးရှိတယ်ဆိုတာကို တွေးကြည့်ဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ”

“ရှင်က ပါရီကို သဘောကျလို့လား”

အမျိုးသမီးက မေးလိုက်၏။

“ကျုပ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ကျုပ်ဦးနှောက်ထဲမှာတော့ ပါရီ ဟာ ကော်ဖီဆိုင်တွေ၊ လမ်းကျယ်ကြီးတွေ၊ ပန်းချီစတူဒီယိုတွေ၊ ပြီးတော့ ကဗျာ ဆရာ ဗီလွန်နဲ့ ဗောလ်တဲလား၊ စာရေးဆရာမောပါဆင်ဆိုတာတွေနဲ့ ရောနှော နေတာပဲ။ ဥရောပတိုက်က မြို့နာမည်တွေကို ကြားလိုက်ရရုံနဲ့တင် ဒီမှာ ဘယ်လိုခံစားနေကြရတယ်ဆိုတာမင်းမသိဘူးနော်။ မင်း ပါရီမှာ တကယ်နေခဲ့ သလား။ မင်းက (စာရေးဆရာ) မာဆယ်ပရွက်စ်အကြောင်းလမ်းဘေး ကော်ဖီဆိုင်တွေမှာ နိုင်ငံခြားက အနုပညာကျောင်းသားတွေနဲ့ ဝိုင်အရက်ဖြူ သောက်ရင်းဆွေးနွေးခဲ့သလား”

အမျိုးသမီးကလေးက ရယ်မောရင်းပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အိုး၊ အဲဒါမျိုးတွေပဲ ဆိုပါဖို့လေ”

“မင်းဒီမြို့မှာတော့ သိပ်ပြီးခြားနားသွားလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ မာဆယ် ပရွက်စ်နဲ့ ဝိုင်အဖြူတွေမရှိဘူး။ အက်ဂါဝေါလေ့နဲ့ဝီစီဝီပဲ ပိုဖြစ်ဖို့များတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဖတ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်စာအုပ်တွေလည်း သိပ်ကို ခေတ်

နောက်ကျနေခဲ့ပါပြီလေ။ မင်းကတော့ ထွက်သမျှစာအုပ်တွေကို ဖတ်ဖူးလိမ့် မယ်ထင်ပါရဲ့”

“အို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက စာဖတ်တာကိုလဲ ဝါသနာပါ ပါတယ်”

အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်၏။

“စာအုပ်ကိုလေးစားသူတယောက်နဲ့တွေ့လိုက်ရတာ၊ သိပ်ကောင်း တာပဲ။ ကျုပ်က ကလပ်စာဖတ်ခန်းတွေမှာရှိတဲ့ အစုပ်ပလုပ်စာအုပ်တွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဖတ်သင့်တဲ့စာအုပ်တွေကိုပြောတာ။ မင်းကို ရေပက် မဝင်အောင်စကားပြောမိတယ်ဆိုရင်တော့ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါ တယ်။ စာဖတ်ဝါသနာပါသူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ ကျုပ်က အပူ ပေးခံလိုက်ရတဲ့ ဘီယာပုလင်းလို ပွင့်ထွက်လာတော့တာပေါ့။ ဒီလို နိုင်ငံမျိုးမှာ ခွင့်လွှတ်ရမဲ့အဖြစ်မျိုးပါကွာ”

“အို ---ကျွန်မက စာအုပ်တွေအကြောင်းဆွေးနွေးရတာကို သဘော ကျပါတယ်။ စာဖတ်ရတာသိပ်ဇိမ်ကျတာပဲ။ စာအုပ်တွေ မရှိရင်ဘဝဟာ ဘယ်လိုနေမလဲလို့ ဆိုလိုတာပါ။ စာဖတ်ရတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ စာဖတ်ရတာဟာ တကယ့်သီးသန့်နယ်မြေကလေး တစ်ခုပဲ. . . .”

သူတို့သည် စိတ်ပါလက်ပါ နှင့်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆွေးနွေးဖြစ်ကြ သည်။ အစပထမတွင် စာအုပ်များအကြောင်း၊ ထို့နောက် အမဲလိုက်သည့် အကြောင်း၊ ထိုကိစ္စမျိုးကို အမျိုးသမီးက စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။ ဖလိုရီအား ထိုကိစ္စအကြောင်း ပြောဆိုရန်တိုက်တွန်းသည်။ ဖလိုရီက လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်က ဆင်တစ်ကောင်အား သူ ပစ်သတ်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြသည့်အခါ အမျိုးသမီးသည် အလွန်ပီတိ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း က ဒိုင်ခံ၍ပြောနေမိသည့်ကိစ္စကို ဖလိုရီလုံးဝသတိမထားမိ။ အမျိုးသမီးက လည်း သတိထားမိပုံမရပါ။ စကားပြောရသည်မှာ အလွန်အာတွေ့နေသော ကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အရှိန်သတ်၍မရပါ။ အမျိုးသမီးကလည်း နားထောင်ချင်စိတ်ရှိနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူသည် အမျိုးသမီးကလေး

အား ကျွဲကြီး၏ ဘေးရန်မှ ကယ်တင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အလွန်အရပ်ဆိုးသော တိရစ္ဆာန်ကြီးများသည် ဒုက္ခမပေးတတ်သောသတ္တဝါများဖြစ်သည်ဆိုသော ကိစ္စကို အမျိုးသမီးက ယခုထက်ထိ မယုံကြည်နိုင်သေးပါ။ လောလောဆယ် တွင် သူသည် အမျိုးသမီး၏ အမြင်၌ သူ့ရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက် လောက် ဖြစ်နေသည်။ လူတစ်ယောက်သည် သူ့ဘဝတွင် ဂုဏ်ပြုခံရသည်ဆိုပါက သူမဆောင်ရွက်နိုင်သော ကိစ္စတစ်ခုခုအတွက်သာ ဖြစ်တတ်ပေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် စကားကို ရှော့ရှော့ရှူရှူနှင့် လွယ်လွယ်ကူကူပြော၍ ရနေပြီ။ မဆုံး နိုင်အောင် ပြောတော့မလို အနေအထားမျိုးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် ဗြဲနန်းကနဲပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။ သူတို့သည် ငေးကြည့်နေမိကြပြီး ငြိမ်သက်သွားကြတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း သာမဟုတ်တော့ကြောင်း သတိပြုမိကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဝရန်တာ ဟိုဘက်အစွန်ရှိ လက်ရန်းနှစ်ခုအကြား၌ မီးသွေးခဲပမာ မည်းနက်နေသော နှုတ်ခမ်းမွှေးပိုင်ရှင်မျက်နှာကြီးက သူတို့ကို စိတ်ဝင်တစား ချောင်းကြည့်နေသည်။ ထိုမျက်နှာသည် ထမင်းချက် ဆမ်မီ၏ မျက်နှာပင်ဖြစ် သည်။ သူ့နောက်တွင် မပု၊ မရီ၊ ကိုစံလှ၏အကြီးဆုံးကလေး -လေးယောက်၊ ဘယ်သူ့သားသမီးမှန်းမသိရသော ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် “အင်္ဂလိပ်မ”ကို မြင်ရသည်ဆိုသောသတင်းကြောင့် ရွာထဲမှ ရောက်လာသော အဘွားကြီးနှစ်ယောက်တို့ မတ်တပ်ရပ်၍ နေကြသည်။ သစ်သားပန်းပု မျက်နှာများနှင့်တူသော အဘွားကြီးနှစ်ယောက်သည် တစ်ပေ လောက်ရှည် သည့် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးများကို ကိုက်ထားကြသည်။ သူတို့သည် တိုက်ပွဲဝင်ဝတ်စုံကို အပြည့်အစုံဝတ်ဆင်ထားသော ဇူးလူးစစ်သားတစ်ယောက်အား အင်္ဂလိပ် တောသားများက ငေးကြည့်နေကြသလို အင်္ဂလိပ်မအား စိုက်ကြည့် နေကြ သည်။

“ဒီလူတွေဟာ”

အမျိုးသမီးက ထိုလူစုဘက်သို့ ကြည့်ရင်း စိတ်မသက်မသာနှင့် ပြောလိုက်၏။

သူ့ချောင်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့သွားကြောင်း သိလိုက်သော ဆမ်မီ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၄၁

သည် အကြီးအကျယ်မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ ဝိုင်းကြည့်နေသူများအနက် ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်နေသော အဖွားကြီးနှစ်ယောက်ကလွဲ၍ ကျန်လူများ သည် အနည်းငယ်စီ ရှက်သွားကြသည်။

“တော်တော်ရိုင်းတဲ့ဟာတွေ”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။ စိတ်ပျက်သွားမှုက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအမျိုးသမီးကလေးအား သူ့ ဝရန်တာပေါ်တွင် ဆက်လက်၍ မနေစေသင့်တော့ပါ။ မရှေ့မနှောင်းဆိုသလို ပင် သူနှင့်ထိုအမျိုးသမီးသည် သူစိမ်းများဖြစ်ကြကြောင်း နှစ်ယောက်စလုံး သတိရသွားကြသည်။ အမျိုးသမီး၏မျက်နှာသည် ပန်းနုရောင်သန်းသွားပြီး မျက်မှန်ကိုပြန်တပ်လိုက်၏။

“သူတို့အဖို့ကတော့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ ကြုံတောင့်ကြံ့ပဲ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့လေ။ ဒုက္ခပေးဖို့ရည်ရွယ် ကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သွားကြစမ်း”

သူက ဒေါသနှင့် ဖြည့်စွက်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ပရိသတ်အား လက်နှင့် ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်ရာ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။

“ကျွန်မ ပြန်ဖို့သင့်ပြီထင်တယ်”

အမျိုးသမီးကလေးက ပြောပြောဆိုဆို မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်မထွက်လာတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ။ ကျွန်မ ဘယ်ရောက် နေသလဲဆိုပြီး မျှော်နေကြတော့မှာပဲ”

“တကယ်ပြန်တော့မှာလား။ စောပါသေးတယ်။ နေပူထဲမှာ ခေါင်း ဆောင်းစရာမပါဘဲ မသွားရအောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်မ တကယ်ပြန်သင့်”

အမျိုးသမီးက နောက်တစ်ကြိမ် စပြောလိုက်ပြန်၏။ အမျိုးသမီး သည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း စကားကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ မလှမေသည် ဝရန်တာသို့ ခါးထောက်ရင်းလာနေသည်။

မလှမေသည် အိမ်ထဲက ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည့်အပြင် ထိုနေရာသို့ လာပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြသရန် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

၁၄၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ခြောက်ပေခန့်ပင် မဝေးကွာသောနေရာ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြားနားမှုကို ဖော်ပြရာတွင် ထို့ထက်ပို၍ ထူးဆန်းဖွယ်မရှိပါ။ တစ်ယောက်က ပန်းသီးရောင်ပြေးနေချိန်တွင် ခပ်မည်းမည်း ကျန်တစ်ယောက်က နက်မှောင်နေသောဆံထုံး၊ ပန်းရောင်ပိုးလုံချည်တို့နှင့် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဖြစ်နေသည်။ မလှမေ၏မျက်နှာသည် မည်ရွှေ့မည်မျှ အသားမည်းသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တင်ပါးနေရာမှလွဲ၍ စစ်သားလို တစ်ဖြောင့်တည်းဖြစ်နေသော မလှမေ၏ သေးသေးသွယ်သွယ် ခန္ဓာကိုယ်သည် အင်မတန်ထူးဆန်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူတစ်ခါမှ သတိမထားခဲ့မိကြောင်း ဖလိုရီက တွေးမိသည်။ သူသည် ဝရန်တာလက်ရန်းတွင်မှီ၍ မတ်တပ်ရပ်ရင်း အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် စလုံးသည် တစ်မိနစ်ကြာအောင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ထို့နောက် မလှမေက ဖလိုရီဘက်သို့ မျက်နှာကိုလှည့်လိုက်ပြီး စူပုပ်ပုပ်နှင့် မေးလိုက်၏။

“ဒီမိန်းမက ဘယ်သူလဲ”

မလှမေ၏ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ခုံးမွေးများသည် ခဲတံနှင့် ဆွဲထားသလို သေးသေးကလေး ဖြစ်နေသည်။

“ခုချက်ချင်း ထွက်သွား။ မင်းက ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုရင် မင်းနံရိုးတွေ တစ်ခုမှ အကောင်းမကျန်အောင် ငါက ဝါးရင်းတုတ်နဲ့နောက်မှ ရိုက်ပြမယ်”

ဖလိုရီက အစေခံတစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အလား ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သည်။

တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်သွားသော မလှမေသည် ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီး နောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ မလှမေအား နောက်ကလိုက်ကြည့်နေသော ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

ဖလိုရီက ဖြေလိုက်သည်။

“မိန်းမပါ။ အစေခံတစ်ယောက်ရဲ့ဇနီးတစ်ယောက်လို့ ကျုပ်ထင်တာ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၄၃

ပဲ။ သူက လျှော်ဖို့ဖွပ်ဖို့ အဝတ်လာတောင်းတာပါ။ ဒါပါပဲ”

“အိုး၊ မြန်မာမတွေဟာ အဲဒီလိုလား။ တော်တော်ဆန်းတာပဲ။ ကျွန်မ ဒီကို မီးရထားနဲ့ လာတုန်းက တော်တော်များများကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက သူတို့ကို ယောက်ျားတွေပဲ ထင်မိလို့။ သူတို့ဟာ ဒတ်ချ်နိုင်ငံက အရုပ်ကလေးတွေနဲ့ တူတယ်နော်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

မလှမေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်၍ အမျိုးသမီးသည် မလှမေကို အာရုံလျော့သွားပြီး၊ ဝရန်တာလှေခါးဆီသို့ လျှောက်လာတော့သည်။ မလှမေ သည် နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး ကိုးရီးကားရားလုပ်နိုင်ကြောင်း သိထား သောကြောင့် ဖလိုရီက သူမအား မတားတော့ပါ။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်စလုံး သည် တစ်ယောက်စကားကိုတစ်ယောက်က နားမလည်ကြသောကြောင့် ထိုကိစ္စသည် အရေးကြီးလှသည်တော့မဟုတ်။ သူက ကိုစံလှအား လှမ်းခေါ် လိုက်ရာ ကိုစံလှသည် ဆီစိမ်းထားသော ပိုးသားနှင့်ပြုလုပ်ထားသည့် အိမ်တော် ရာ ပါးထီးကလေးတစ်လက်ကိုကိုင်ရင်း အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။ သူသည် လှေကားရင်းတွင် ထီးကို တရိုတသေဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် အမျိုးသမီး ဆင်းလာချိန်တွင် အမျိုးသမီး၏ဦးခေါင်းကို ထီးနှင့်မိုးပေးထားသည်။ ဖလိုရီ သည် သူတို့နှင့်အတူ ဂိတ်ဝအထိလိုက်ပါလာသည်။ သူတို့သည် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရန် ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ ဖလိုရီသည် သူ့အမှတ်ကြီးကို ကွယ်ထား နိုင်အောင် ကျဲကျဲတောက်နေရောင်ထဲတွင် မျက်နှာကို အနည်းငယ်တစောင်း လှည့်ထားသည်။

“ကျုပ်တပည့်က မင်းကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ မင်း ဒီကို လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ်။ မင်းနဲ့တွေ့ရတဲ့အတွက် ဘယ် လောက်ဝမ်းသာသွားတယ်ဆိုတာ ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ။ ကျောက်တံတား မှာရှိတဲ့ ကျွပ်တို့ကို မင်းက သိပ်ပြောင်းလဲသွားစေမှာပဲ”

“ဝှစ်ဘိုင်၊ မစ္စတာ . . . အို၊ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မ ရှင့်နာမည်ကိုတောင် မသိရသေးဘူး”

“ဖလိုရီ. . . ဂျွန် ဖလိုရီပါ။ ပြီးတော့ မင်းနာမည်ကလည်း မစ္စစ် လက်ကာစတင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ အဲလစ်ဇဘက်ပါ။ ဝှိတ်ဘိုင်မစွတာဖလိုရီ၊ ပြီးတော့လဲ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဟိုကြောက်စရာကျွဲကြီးရန်က ရှင် ကျွန်မ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာပဲ”

“အဲဒါက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဒီညနေကျရင် ကျုပ် မင်းကို ကလပ်မှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ မင်းဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လဲ လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ခုတော့ ဝှိတ်ဘိုင်ပဲပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားသည်ကို ဖလိုရီက ဂိတ်ဝတွင် ရပ်၍ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်တဲ့။ နာမည်လေးက ချစ်စရာ။ ခုခေတ်မှာတော့ ရှားရှားပါးပါးနာမည်ပဲ။ ကိုစံလှသည် ထီးကို အဲလစ်ဇဘက်၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်အောင် မိုးပေးနေပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အဲလစ်ဇဘက် နှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ခွာထားရသဖြင့် မသက်မသာပုံစံနှင့် အဲလစ်ဇဘက် နောက်မှ လိုက်နေရရှာသည်။ တောင်ကုန်းအောက်မှ အေးမြ သောလေပြေ လေညှင်းကလေးသည် အထက်ဘက်သို့ ပင့်တိုက်လိုက်သည်။ ထိုလေသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆောင်းဥတု၌ တစ်ခါတရံ တိုက်ခတ်တတ်သော လေမျိုးဖြစ်သည်။ မည်သည့်နေရာက ပေါ်ပေါက်လာမှန်းမသိရသော ထိုလေ မျိုးက အေးမြသော ပင်လယ်ရေအိုင်များ၊ ရေသူမများ၊ ရေတံခွန်များနှင့် ရေခဲ လိုဏ်ဂူကြီးများကို သတိရလာစေတတ်သည်။ ထိုလေပြေလေညှင်းကလေး သည် စိန်ပန်းပင်ကြီးများထဲသို့ ဝင်ရောက်ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်သွားပြီး လွန်ခဲ့ သော နာရီဝက်က ဂိတ်ဝတွင် ဖလိုရီကြုံဖြန်ခဲ့သော ပစ်စာမှ စက္ကူအပိုင်း အစများကို တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ရှားသွားစေခဲ့တော့သည်။

အဲလစ်ဘောက်သည် လက်ကာစတင်းအိမ် ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေထောက်တင်၍ ခေါင်းအောက်တွင် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ခံထားပြီး လဲလျောင်းရင်း မိုက်ကယ်အာလင်၏ “ချစ်စရာကောင်းသော ဤလူစု”^{၁၀} ဆိုသော စာအုပ်ကိုဖတ်နေသည်။ ခြံ၍ပြောရမည်ဆိုပါက မိုက်ကယ် အာလင်သည် သူမ၏စိတ်ကြိုက်စာရေးဆရာဖြစ်သော်လည်း လေးနက်သော စာကို ဖတ်ရှုလိုသည့်အခါတွင်မူ ဝီလျံဂျေလော့ခ်^၂ ကို ပို၍ သဘောကျပေ သည်။

ဧည့်ခန်းသည် နံရံများကို ထုံးသုတ်ထားသော အရောင်ခပ်ဖျော့ ဖျော့နှင့် အေးမြသည့်အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်သည်။ ကျယ်ဝန်းသော်လည်း ဟိုနေရာတွင်တစ်စု ဒီနေရာတွင်တစ်ခု ရှိနေသော စားပွဲများနှင့် ဗာရာဏသီမှ ကြေးဝါပစ္စည်းများကြောင့် မူလထက်ပိုငယ်သည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုအခန်း သည် သရက်ထည်ပိတ်စများနှင့် ပန်းခြောက်နံ့များ နံနေသောအခန်းဖြစ် သည်။ မစ္စလက်ကာစတင်းသည် အပေါ်ထပ်၌ အိပ်ပျော်နေသည်။ အပြင် ဘက်တွင်မူ အစေခံများသည် သူတို့၏အိပ်ခန်းများထဲ၌ သစ်သားခေါင်းအုံး များကို ခေါင်းအုံး၍ လူသေများပမာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်အိပ်နေကြသည်။ မစ္စတာလက်ကာစတင်းသည်လည်း ထိုလမ်းထဲ၌ရှိသော သူ၏သစ်သားနံ့ခန်း

၁။ These Charming People by Michael Arlen

၂။ William J. Locke

၁၄၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ အိပ်ပျော်နေဖွယ်ရာရှိသည်။ အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ချွတ်ကရားကလေးတို့ကလွဲ၍ မည်သူမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်ကြပါ။ မစွစ်လက်ကာစတင်း၏ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ လေယပ်ပန်ကာကြီးကို ဆွဲနေသော ချွတ်ကရားကလေးသည် ကြိုးကွင်းထဲ၌ ခြေဖနောင့်တစ်ဖက်ကို စွပ်ပြီး ပက်လက်လှန်၍ အိပ်နေသည်။

အသက် ၂၂ နှစ်ပြည့်ခါစသာရှိသေးသော အဲလစ်ဇဘက်သည် မိဘမဲ့ဖြစ်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်၏ဖခင်သည် ညီတော်မောင်တွမ်လော့က် အရက်မူးသူ မဟုတ်သော်လည်း ညီတော်မောင်လို လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ သူသည် လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ၏စီးပွားဖြစ်ထွန်းမှုသည် အကြီးအကျယ် တက်လိုက်ကျလိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ပင်ကိုယ်စရိုက်အရ အကောင်းမြင်တတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာလာချိန် တွင် ငွေကြေးစုဆောင်းမှုမရှိခဲ့ချေ။ အဲလစ်ဇဘက်၏ မိခင်သည် မည်သည့် ပါရမီမှမရှိသော်လည်း ပါရမီရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြ၍ သာမန် အိမ်မှုတာဝန်များကို လုပ်ကိုင်လေ့မရှိသော အရည်အချင်းမပြည့်ဝသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် “အမျိုးသမီးများ ဆန္ဒမဲပေးပိုင်ခွင့်နှင့် အတွေးအခေါ်တိုးတက်ရေး”ဆိုသော ကိစ္စမျိုးတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ဝင်ရှုပ်ခဲ့သလို စာပေနယ်တွင်လည်း မအောင်မြင်သောကြိုးပမ်းမှုများကို အကြိမ်ကြိမ်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ပန်းချီဆွဲသည့်အလုပ် ကို စတင်လုပ်ကိုင်လေတော့သည်။ ပန်းချီပညာသည် အရည်အချင်းရှိရန် သို့မဟုတ် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ရန်မလိုပဲ လေ့ကျင့်နိုင်သည့်တစ်ခုတည်းသော အနုပညာရပ်ဖြစ်သည်။ သူ၏ရပ်တည်ချက်မှာ သူသည် သူ၏ခင်ပွန်းသည်အပါအဝင် နလပိန်းတုံးများကြား၌ နယ်နှင့်ဒက် အခတ်ခဲနေရသော အနုပညာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူထားသည်။ ဤပုံစံဖြင့် သူသည် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအား အတိုင်းအဆမရှိ ဒုက္ခပေးနိုင်သည့် အနေအထားကို ရရှိခဲ့သည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်၏ နောက်ဆုံးနှစ်တွင် စစ်အတွင်း၌ စစ်မှုမထမ်းရအောင် ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့သော မစွတာလက်ကာစတင်းသည် ဓနငွေကြေး

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၄၇

အတော်များများကို ရရှိလိုက်သည်။ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ်ချုပ်ပြီးခါစတွင် သူတို့မိသားစုသည် ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးသော မှန်လုံအိမ်များ၊ ပန်းခြံများ၊ မြင်းစောင်းများနှင့် တင်းနစ်ကစားကွင်းများ ပါဝင်သော ဟိုက်ဂိတ်ရပ်ကွက်မှ အိမ်သစ်ကြီးဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ မစ္စတာလက်ကာစတင်းသည် အစေခံတလေ့ကြီးကိုလည်း ငှားရမ်းခဲ့သည်။ သူသည် အကောင်းဘက်ကို မည်မျှအထိ တွေးခဲ့သနည်းဟုမူ စားတော်ကံတစ်ယောက်ကိုပင် ငှားရမ်းလိုက် ပေသေးသည်။ အဲလစ်ဇဘက်ကိုလည်း ငွေကုန်ကြေးကျများလှသော ဘော်ဒါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ စာသင်ရာသီ၊ နှစ်ရာသီကြာအောင် ပို့ထားနိုင်ခဲ့ သည်။ အဆိုပါ စာသင်ချိန်နှစ်ရာသီကာလသည် အလွန်ပျော်စရာကောင်း သော ကာလပင်တည်း။ ထိုကျောင်းရှိ ကျောင်းသူလေးယောက်သည် “ဂုဏ်ကြီး ရှင်” များဖြစ်ကြပြီး ကိုယ်ပိုင်မြင်းပုကလေးများကို စနေနေ့ညနေပိုင်းများတွင် စီးခွင့်ရရှိ ထားကြသူများဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အကျင့်စရိုက်ကို တစ်သက်လုံးအတွက် ပြဌာန်းသတ်မှတ်ပေးမည့် တိုတောင်းသောအချိန်ပိုင်းကလေးတစ်ခု ရှိတတ်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်အဖို့ ဆိုပါက ထိုစာသင်ကာလသည် လူချမ်းသာများနှင့် ပဲခူးချင်းယှဉ်နိုင်သော ကာလပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင်ကား သူသည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ သူမနေထိုင်ရမည့်ပုံစံကို ရှင်းရှင်းနှင့်စင်းစင်း သုံးသပ်လာလေတော့သည်။ သူမက ကောင်းသည် (ချစ်စရာကောင်းသည်)ဟုဆိုသော သတ်မှတ်ချက်တွင် အဖိုးထိုက်တန်မှု၊ ကျက်သရေရှိမှု၊ အထက်တန်းကျမှုတို့ ပါဝင်သည်။ ညံ့သည် (အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးသည်)ဟုဆိုသော သတ်မှတ်ချက် တွင် အဖိုးမတန်မှု၊ အဆင့်အတန်းနိမ့်မှု၊ မသပ်ရပ်မှုနှင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရမှုတို့ ပါဝင်ပေ သည်။ အောက်တန်းကျလှသည့် လူတန်းစားမျိုးအား အင်မတန်ကြေးကြီးသော အမျိုးသမီးစာသင်ကျောင်းများရှိကြောင်း သဘောပေါက်လာအောင် ပညာပေး သင့်ပေသည်။ ထိုခဲယူချက်သည် အဲလစ်ဇဘက် အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏အတွေးအခေါ်အားလုံးကို သိမ်မွေ့စွာ ကြီးစိုးသွားတော့သည်။ သူမသည် သက်ရှိသက်မဲ့ပစ္စည်းတိုင်းကို ချစ်စရာကောင်းသည်၊ အကျည်းတန်သည် ဟူ၍သာ ခွဲခြားသတ်မှတ်လေ့ရှိသည်။ မစ္စတာလက်ကာစတင်း၏ စီးပွားဖြစ်

၁၄၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

ထွန်းမှုသည် ကြာရှည်မခံခဲ့ချေ။ ကံဆိုးရှာသော အဲလစ်ဇဘက်ဘဝတွင် အကျည်းတန်အရွပ်ဆိုးမှုများကသာ လွှမ်းမိုးခဲ့တော့သည်။

ရှောင်လွှဲ၍မရသော ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုကြီးသည် ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ အဲလစ်ဇဘက်အား မိန်းကလေးကျောင်းမှ ထုတ်ပြီး ဈေးပေါ သည့်ကျောင်းများတွင် တစ်ကျောင်းပြီးတစ်ကျောင်း ပြောင်းရွှေ့ထားခဲ့ရသည်။ သူ့ဖခင်က ကျောင်းလခ မပေးနိုင်သောကြောင့် စာသင်ရာသီ၊ တစ်ရာသီ နှစ်ရာသီပင် ကြားထဲ၌ ပြတ်လပ်ခဲ့ရသေးသည်။ အဲလစ်ဇဘက် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်တွင် ဖခင်မှာ အအေးမိရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မစွမ်းလက်ကာစတင်သည် သူမ မကွယ်လွန်မီအထိ တစ်နှစ်လျှင် ဝင်ငွေ စတာလင်ပေါင် ၁၅၀ သာရရှိတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူမ သုံးစွဲပုံမျိုးနှင့်ဆိုပါက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် စတာလင်ပေါင် ၃ ပေါင် နှုန်းနှင့် နေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ သူတို့သည် နေထိုင်စရိတ်ပို၍ သက်သာ သော ပါရီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ မစွမ်းလက်ကာစတင်သည် ပါရီတွင် အနုပညာနယ်ပယ်ထဲသို့ ခြေစုံပစ်၍ဝင်ရန် ရည်စူးခဲ့လေသည်။

ပါရီတွင် နေထိုင်ရလေပြီ။

ပန်းချီဆရာ ကိုမှတ်ဆိတ်တို့နှင့် လမ်းဘေး သစ်ပင်အောက်၌ မကြာခဏ ဆွေးနွေးနေရလိမ့်မည်ဆိုသော ဖလိုရီ၏အတွေးသည် တကယ့် ဖြစ်ရပ် မှန်နှင့် အတော်ကလေး ကွာသည်။ ပါရီမှ အဲလစ်ဇဘက်၏ဘဝသည် ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ပါ။

သူမ၏မိခင်သည် (စိန်းမြစ်၏ ဘယ်ဘက်ကမ်းခြေပေါ်ရှိ) မိုပါနတ်စ် ရပ်ကွက်တွင် စတူဒီယိုတစ်ခုကို ငှားရမ်းလိုက်ပြီးနောက် မည်မည်ရရ အလုပ် မလုပ်ဘဲ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နေသည်။ ငွေကြေးသုံးစွဲရာတွင် အလွန်မဆင်ခြင်သောကြောင့် ဝင်ငွေနှင့် သုံးငွေထေမိခြင်းမရှိရုံမက အဲလစ်ဇဘက်သည် လပေါင်းများစွာကြာအောင် ဝဝလင်လင် မစားခဲ့ရရှာ ချေ။

ထို့နောက် အဲလစ်ဇဘက်သည် ပြင်သစ်ဘဏ်မန်နေဂျာ တစ်ယောက်၏ နေအိမ်သို့သွား၍ ၎င်း၏မိသားစုအား အင်္ဂလိပ်စာသင်ကြားရ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၄၉

သောအလုပ်ကို ရရှိခဲ့သည်။ ထိုဘဏ်မန်နေဂျာ နေသည့်အရပ်မှာ မိုပါနတ်စ် ရပ်ကွက်နှင့် ဝေးလွန်းလှသောကြောင့် အဲလစ်ဇဘက်သည် ထိုနေရာနှင့်နီး သော ထမင်းလခနှင့်ကျွေးသည့်အိမ်တစ်အိမ်တွင် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအိမ်သည် လမ်းကြားလေးတစ်ခုထဲတွင်ရှိပြီး အသားရောင်းသည့် ဆိုင်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ထိုအိမ်ကို အလွန်မုန်းမိ သည်။ ထိုဂေဟာပိုင်ရှင်သည် အိမ်ခန်းငှားနေသူများအား မိမိတို့၏ အခန်းထဲ ရှိ လက်ဆေးလေ့ထဲ၌ တိတ်တိတ်ခိုး၍ ခြေအိတ်လျှော်ဖွပ်ကြသည်ကို ဖမ်း လိုသည့်ဇောနှင့် လှေခါးပေါ်၌ အမြဲတမ်း တက်လိုက်ဆင်းလိုက်လုပ်နေသည့် အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်တွင် ငှားရမ်း၍ နေထိုင်ကြသော အပေါက်ဆိုး၍ စိတ်ထားပုပ်ကြသည့်မုဆိုးမများကလည်း ထိုဂေဟာ၌ တစ်ဦးတည်းရှိနေသော ကိုထိပ်ပြောင်အား စာကလေးများ အစာပိုင်းလှူကြသလို အလှူအယက်ပိုင်း၍ ပိုးပန်းနေကြလေသည်။ အစားအသောက်စားသည့်အခါတွင်လည်း မည်သူ ကို ပိုထည့်ပေးသနည်းဆိုသော မနာလိုစိတ်နှင့် တစ်ယောက်ပန်းကန်ကို တစ်ယောက်က အမြဲတမ်း အကဲခတ်လေ့ရှိကြသည်။

အဲလစ်ဇဘက် စာသင်ပေးရသော ကလေးများ၏ဖခင် ဘဏ် မန်နေဂျာသည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ၀၀တုတ်တုတ်နှင့်ထိပ်ပြောင်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူမရောက်ရှိပြီး ဒုတိယမြောက်နေ့တွင် ထိုလူသည် ကလေးများ အား စာသင်နေသည့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး အဲလစ်ဇဘက်နံဘေးတွင် ထိုင်၍ သူမ၏ တံတောင်ဆစ်ကို လက်နှင့်ဆိတ်သည်။ တတိယနေ့တွင် သူမ၏ ခြေသလုံးကို လက်နှင့်ဆိတ်သည်။ စတုတ္ထနေ့တွင် ဒူးခေါက်ခွက်ကို လက်နှင့် ဆိတ်သည်။ ပဉ္စမနေ့တွင် ဒူးဆစ်အပေါ်ကို လက်နှင့် ဆိတ်သည်။ ထိုနေ့မှ စ၍ ညနေတိုင်းလိုလိုပင် အဲလစ်ဇဘက်သည် သူ့အား အမြဲတစေ ဒုက္ခပေး နေသော ထိုလက်ကို အသံမထွက်ဘဲ ခုခံကာကွယ်နေရ လေတော့သည်။

ထိုဘဝသည် အလွန်စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော ဘဝပင်ဖြစ်သည်။ တကယ့်တကယ်တွင် ယခင်က ထိုဘဝမျိုးရှိသည်ဟု သူမ မတွေးမိခဲ့သော အလွန်အကျည်းတန်သည့်အဆင့်အထိ ရောက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အား စိတ်ဓာတ်အလွန်အမင်း ကျဆင်းစေသည့်ကိစ္စမှာ သူမမိခင်၏ စတူဒီယိုပင်

၁၅၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဖြစ်သည်။ မစ္စလ်လက်ကာစတင်းသည် အစေခံများ မရှိတော့သည့်အခါ၌ လုံးဝမလုပ်တတ်မကိုင်တတ်သော လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ သူမသည် အိမ်မှုကိစ္စ များကို ဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် ပန်းချီဆွဲခြင်းဆိုသော ကိစ္စနှစ်မျိုးအကြား၌ အစဉ် ဗျာများနေရသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မည့်သည့်ကိစ္စကိုမူ မည်မည်ရရ မလုပ် ဖြစ်ပါ။ ထိုစတူဒီယိုသည် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်ဆိုသော အဆင့်ထက် ပို၍ ဆိုးရွားသည်။

အဲလစ်ဇဘက်သည် ပါရီတွင် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းမရှိပါ။ မိခင်၏ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများမှာလည်း သူ့လိုအမျိုးသမီးကြီးများနှင့်မဖြစ် စလောက် ဝင်ငွေကလေးပေါ်တွင်ရပ်တည်ရင်း၊ သစ်ထွင်းပန်းချီ သို့မဟုတ် ကြွေရေးပန်းချီစသည်တို့ကို လေ့ကျင့်သင် ကြားနေကြသော အဖြစ်မရှိလှသည့် သက်ကြီး ရွယ်အိုလူပျိုကြီးများသာဖြစ်ကြပေသည်။

သူမ၏ မိခင်ကို မျက်စိရှေ့တွင် စံနမူနာအဖြစ်မြင်နေရသော ကြောင့် အနုပညာကို အဲလစ်ဇဘက် ခါးခါးသီးသီးရွံ့မုန်းသွားသည်မှာ သဘာဝ ကျလှပေသည်။ တကယ့်တကယ်တွင်လည်း သာမန်လူများထက် အသိဉာဏ်ပို ကြီးသူများသည် သူ့၏မျက်စိထဲတွင် အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးသော အနေ အထားသို့ ရောက်မည့်သူများပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ တကယ့်လူကောင်းများ သည် စာရေးခြင်း၊ ပန်းချီဆွဲခြင်း၊ အတွေးအခေါ်မြင့်မားသောနိုင်ငံရေး သဘောတရားများကို သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်း စသော အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် အလုပ်များကို လုပ်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ မိမိကိုယ်ကို ဘက်တစ်ဘက် သို့မ ဟုတ် အာမခံကုမ္ပဏီတစ်ခုခုတွင် ဝင်အလုပ်လုပ်ရမည့်အစား တစ်သက်လုံး ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်နေရန် ပို၍ စိတ်အားထက်သန်သော ပန်းချီဆရာတစ် ယောက်နှင့်တွေ့ရလိုက်သည့်အခါ အဲလစ်ဇဘက်သည် ထိုလူအား သူ့မိခင် ၏အပေါင်းအဖော်များထက်ပင် ပို၍ ရွံ့မုန်းမိတော့သည်။ လူတစ်ယောက် သည် ကောင်းမွန်ပြီး ယဉ်ကျေးသော ကိစ္စအားလုံးကို တမင်ရှောင်ကွင်းပြီး အရာမရောက်သောကိစ္စနောက်သို့ အနစ်နာခံပြီး လိုက်နေခြင်းသည် ရှက်စရာ ကောင်းလှသည်သာမက ထိုလုပ်ရပ်မှာ အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျလှသော ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် အပျိုကြီးဘဝကို အလွန်

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၅၁

ကြောက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုလူမျိုးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုမည့်အစား အပျိုကြီး
ဘဝကို အကြိမ်တစ်ထောင်အထိ ခါးစည်း၍ သည်းခံမည်သာဖြစ်သည်။

အဲလစ်ဘောက် ပါရီတွင် နှစ်နှစ်နီးပါး နေထိုင်ပြီးချိန်တွင် သူမ၏

မိခင်သည် အစာအဆိပ်ဖြစ်၍ ပြုန်းကန်သေဆုံးသွားလေတော့သည်။
အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်မှာ သူမ၏မိခင်သည် ထို့ထက်စော၍ မကွယ်လွန်ခဲ့
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အဲလစ်ဘောက်သည် စတာလင်ပေါင် တစ်ရာပင်မပြည့်
တတ်သော ငွေကလေးနှင့် လောကကြီးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူမ၏
ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့က မြန်မာနိုင်ငံမှ ချက်ချင်းသံကြီးရိုက်ပြီး သူတို့နှင့်အတူ
လာရောက် နေထိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်သာမက စာတစ်စောင်လည်းထည့်
လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထည့်သွင်းအကြောင်းကြားခဲ့လေသည်။

မစ္စလက်ကာစတင်းသည် ဖောင်တိန်ကို ပါးစပ်ထဲတွင်ထည့်ရင်း
စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားခန်းဝင်နေခဲ့သည်။

“ကျွန်မတို့ ကလေးမကို ဒီကို ခေါ်ထားရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဘာပဲ
ပြောပြော တစ်နှစ်လောက်တော့ ခေါ်ထားရမှာပဲ။ စိတ်ပျက်စရာကောင်း
လိုက်တာရှင်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးမမှာ ရုပ်ရည်ကလေး အတော်အသင့်ရှိမယ်
ဆိုရင် တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ အိမ်ထောင်ကျတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မက
အဲဒီကလေးမလေးကို ဘယ်လိုအသိပေးရမှာလဲ တွမ်။”

“ဘယ်လိုအသိပေးရမလဲဟုတ်လား၊ ဟိုမှာထက်စာရင် ဒီမှာ လင်
တစ်ယောက်ရဖို့ ပိုလွယ်တယ်လို့ရေးလိုက်။ အဲဒီလိုမျိုး ခပ်ဆန်ဆန်ပေါ့ကွာ။
မင်းလဲသိသားနဲ့ပဲ ဥစ္စာ”

“ဘယ်လိုလဲတွမ်။ ရှင်ပြောလိုက်မှဖြင့်သောက်ခွချည်းပဲ”

မစ္စလက်ကာစတင်းက ရေးလိုက်သည်။

“ဒီနေရာဟာမြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်တဲ့အပြင် တို့ကလဲ တောထဲ
မှာတော်တော်ကလေးအနေများတယ်။ ပါရီကပျော်စရာတွေနဲ့စာရင် မင်းဒီမှာ
တော်တော်ကလေးပျင်းနေမှာပဲလို့ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ဒီလိုမြို့ငယ် ကလေး
တွေမှာ မိန်းမပျိုကလေးတွေအတွက် ကောင်းကွက်တွေရှိပါတယ်။ အဲဒီမိန်း
ကလေးဟာ ဒေသခံအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဧကရီကလေးဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

၁၅၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

အိမ်ထောင်မပြုသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှတဲ့အတွက် ထူးထူးခြားခြားဆိုသလို မိန်းကလေးတွေနဲ့သိပ်ပြီး အပေါင်းအသင်း လုပ်ချင်ကြတယ်ကွဲ့ . . . ”။

အဲလစ်ဘောက်သည် ပေါင်စတာလင်သုံးဆယ်ကုန်အောင် နွေရာသီ ဝတ်စုံများဝယ်ယူလိုက်ပြီး နောက်ချက်ခြင်းပင် သင်္ဘောနှင့်ခရီးထွက်ခဲ့တော့သည်။ သင်္ဘောကြီးသည် မြေထဲပင်လယ်ကို ဖြတ်သန်းခုတ်မောင်းခဲ့ပြီးနောက် စူးအက်တူးမြောင်းမှတစ်ဆင့် အစိမ်းရောင်သန်းနေသော အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ညပိုင်းတွင် ပင်လယ်ရေသည် မီးစုန်းဓာတ်တောက်နေပြီး၊ ရေပြင်ကိုခွင်းဖောက်၍ခုတ်မောင်းနေသော သင်္ဘောဦးပိုင်းသည်အစိမ်းရောင်မီးလျှံများတောက်လောင်လျက် ရှေ့သို့ရွေ့လျားနေသည့် မြားထိပ်ဖူးတစ်ခုနှင့်တူနေလေသည်။

အဲလစ်ဘောက်သည် သင်္ဘောပေါ်ကဘဝကို သဘောကျမိသည်။ ညအချိန်ကုန်းပတ်ပေါ်၌ “က” ရသည်ကိုသဘောကျသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသော ယောက်ျားတိုင်းကသူမအား အရက်ဝယ်တိုက်ခွင့်ရရန် စိတ်စောနေကြသော ကော့တေးလ်ပါတီပွဲများကိုလည်း သဘောကျသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်ကကစားနည်းများကိုလည်း သူမသဘောကျသည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် အခြားလူငယ်လူရွယ်များနှင့်ပြိုင်တူပင် မောပန်းသွားလေ့ရှိသည်။ သူမ၏ မိခင်ကွယ်လွန်သည်မှာ နှစ်လသာရှိသေးသည်ဆိုသောအချက်က သူမအတွက်မည်သို့မျှစိတ်ထိခိုက်စေမှုမရှိပါ။ သူမသည်မိခင်အပေါ်၌ မည်သည့်အခါကမှ ထူးထူးခြားခြားတွယ်တာမှုမဖြစ်မိခဲ့သည့်အပြင် သင်္ဘောပေါ်က လူများကလည်း သူမ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကို သိကြသည်မဟုတ်ပါ။ ကျက်သရေကင်းမဲ့လှသော နှစ်နှစ်တာကာလလွန် မြောက်ချိန်တွင် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ပြန်လည်ဆုံဆည်း ရသည်မှာ ချစ်စရာကောင်းလှပေသည်။

သင်္ဘောပေါ်၌လိုက်ပါလာသော အများစုသည် ချမ်းသာကြသည် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံး လူချမ်းသာများလိုပင် ပြုမူကျင့်ကြံကြသည်။ သူမသည် “အိန္ဒိယ” ကို သဘောကျမည်မှာ သေချာသည်။ အခြားခရီး

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၁၅၃

သည်များ၏ စကားများကို နားထောင်ပြီး နောက်သူသည် အိန္ဒိယအကြောင်း အတော်အတန် နားလည်သဘောပေါက်နေလေပြီ။ သူမ တတ်မြောက်ထား ရန် အထူးလိုအပ်မည်ဖြစ်သော ဟင်ဒူစတန်နီဝါကျအချို့ကိုပင် သင်ကြားပြီး သွားပြီ။ ကလပ်များတွင် ခေါင်းပေါင်းဖြူများကို ပေါင်းထားပြီး ဖိနပ်မစီးကြ သော ချာတိတ်ကလေးများက ရိုရိုသေသေဆလံပေးကြပုံ၊ ပန်ကာလေယပ်များ ကို တဖျတ်ဖျတ်ဆွဲပေးနေကြပုံ စသော ကလပ်များ၏ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ အနေအထား၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ခပ်တိုတိုညှပ်ထားပြီး ပိုင်ဒန်ကွင်းထဲတွင် မြင်းစီး ရင်း ပိုလိုရိုက်ကစားနေကြသော ကြေးနီရောင်အသားအရေနှင့် အင်္ဂလိပ် လူမျိုးများ စသည်တို့ကို မမြင်ဖူးသေးသော်လည်း ကြိုတင်မြင်ယောင်ပြီး သဘောကျနေသည်။ အိန္ဒိယတွင် မျက်နှာဖြူများ နေထိုင်ကြသည့်ပုံစံမှာ တကယ်ချမ်းသာနေဘိသကဲ့သို့ အရသာရှိလှပေသည်။

သူစီးနင်းလိုက်ပါလာသော သင်္ဘောကြီးသည် ကြည်လင်ပြီးမြစိမ်း ရောင်သန်းနေသော ရေပြင်ကိုဖြတ်သန်း၍ ကိုလံဘိုမြို့တွင် ဆိုက်ကပ်ခဲ့သည်။ ကွမ်းစားထားသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းများ သွေးရောင်ထက်ပင် နီရဲနေကြသော သမ္ဗန်သမားများသည် သင်္ဘောကိုကြိုဆိုရန် သမ္ဗန်များကို ခတ်၍အလှ အယက်ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ ခရီးသည် များဆင်းလာကြစဉ် သမ္ဗန်သမားများသည် ကုန်းဘောင်တစ်ဝိုက်တွင် တိုးဝှေ့ပြီး အလှအယက် အော်ဟစ်နေကြသည်။ အဲလီဇဘက်နှင့်သူမ၏ မိတ်ဆွေများ ဆင်းလာချိန် တွင် သမ္ဗန်ဦးကို ကုန်းဘောင်ဆီသို့ အတင်းတိုးကပ်ထားကြ သောသမ္ဗန်ဝါ လား နှစ်ယောက်သည်အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီး သူတို့အား ခေါ်နေကြသည်။

“သူနဲ့လိုက်မသွားနဲ့။ ကလေးမလေးတွေ။ သူနဲ့မလိုက်နဲ့။ သူက အင်မတန်ဆိုးသွမ်းတယ်။ မိန်းကလေးတွေမစီးသင့်ဘူး။”

“သူပြောတဲ့အလိမ်အညာစကားတွေကို နားမထောင်ကြပါနဲ့။ ကလေးမတို့ရာ။ သူကတော်တော်ယုတ်ညံ့တဲ့လူ။ သူကအကွက်ဆင်ပြီး လိမ်ညာနေတာပါ။ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ မကောင်းတဲ့အလိမ်အညာတွေပဲ ပေါ့။”

“ဟာဟာ၊ သူကတိုင်းရင်းသားတယောက်တောင်မဟုတ်ဘူး။ သူက

၁၅၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဥရောပတိုက်ကလေး၊ မျက်နှာဖြူတွေဟာ အတူတူချည်းပါပဲ”

“ဟေ့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်တာကို ရပ်ကြစမ်း၊ မရပ်ရင်၊ ငါတစ်ယောက်ယောက်ကို ကန်ချမိလိမ့်မယ်။”

အဲလစ်ဇဘက်မိတ်ဆွေ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူခြံပိုင်ရှင်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့လူစုသည် သမ္မာန်တစ်စီးထဲသို့ဆင်းလိုက်ကြပြီး နောက် နေရောင်ခြည်ကြောင့် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေသော သင်္ဘော ဆိပ်သို့လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။ ထိုပွဲတွင် အနိုင်ရလိုက်သော သမ္မာန်ဝါးလားသည် သူ့ပြိုင်ဘက်အား တံတွေးနှင့်လှမ်းထွေးလိုက်၏။ သူထွေး လိုက်သည့်တံတွေးမှာပါးစပ်နှင့်အပြည့်ဖြစ်သည်။ သူသည် တံတွေးကို အချိန် အတော်ကြာအောင်စုဆောင်းထားခဲ့ပုံရလေသည်။

အရှေ့တိုင်းသည်ကား ဤသို့ပင်တည်း။ အုန်းဆိန့်၊ ကရမက်န့်၊ သစ်ကြမ်းပိုးန့်၊ နံနွင်းမှုန့်နံ့များ သည်ပူနွေးသော လေထဲတွင် လွင့်မျော၍ ပါလာကြသည်။ အဲလစ်ဇဘက်မိတ်ဆွေများသည် သူမအား လာဗီးနီးယား တောင်သို့ မော်တော်ကားနှင့်ခေါ်သွားသည်။ သူတို့သည် ကိုကာကိုလာလို အမြှုပ်ထနေသော ပင်လယ်ရေနွေးနွေးတွင် ရေချိုးခဲ့ကြသည်။ သူမ သည် ညနေခင်းတွင် သင်္ဘောဆီသို့ ပြန်လာပြီး နောက်တစ်ပတ်ကြာသောအခါ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

မန္တလေးမြို့မြောက်ဘက်တွင် ထင်းနှင့်ခုတ်မောင်းနေသော မီးရထား ကြီးသည် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း တောင်တန်းများက ဝိုင်းရံထားကြသည့် ကွင်းပြင် ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်း၍ တစ်နာရီလျှင်ဆယ့်ကိုးမိုင်နှုန်းဖြင့် တရွေ့ရွေ့ခုတ် မောင်းနေသည်။ ငဟစ်ငှက်များ မလှုပ်မယှက်နားနေကြသလို မြေပြင်ပေါ်၌ ပုံထားသော ငရုတ်သီးခြောက်များသည် နေခြည်ထဲတွင် ကြက်သွေးရောင် ပေါက်နေကြသည်။ နေစောစောဝင်သွားပြီးချိန်တွင် ရထားကြီးသည် ဘူတာ ငယ်ကလေးများ၌ ခေတ္တရပ်တန့်ရင်း ဆက်လက်မောင်းနှင့်သွားသည်။ ဆံပင် ရှည်များကို ခေါင်းပေါ်တွင် ရောင်ထုံးထုံးထားကြသော အဝတ်အစားမလုံ မလဲနှင့် အမျိုးသားများသည် မီးတုတ်မီးရောင်များအောက်တွင် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားနေကြသည်။ အဲလစ်ဇဘက်မိတ်ဆွေတွင် သူတို့သည် သူ့ရဲ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၅၅

သဘက်များ နှင့်တူနေကြသည်။ မီးရထားကြီးသည် တောထဲသို့တိုးဝင်ခတ် မောင်းသွားရာ မမြင်ရသောသစ်ကိုင်းများက ပြတင်းပေါက်များကို ပွတ်တိုက် သွားကြသည်။ ကျောက်တံတားမြို့သို့ ညဉ့်နာရီခန့်တွင် မီးရထားကြီးဆိုက်ကပ် လာသည်။ အဲလစ်ဇဘက်၏ ဦးလေးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့က မစွတာမက်ဂရီကာ ၏ မော်တော်ကားနှင့် လာစောင့်နေကြသည်။ အစေခံအချို့က မီးတုတ်များကို ကိုင်ထားသည်။ သူမ၏အဒေါ်သည် ရှေ့သို့တိုးထွက်လာပြီး အဲလစ်ဇဘက်၏ ပခုံးကို သိမ်မွေ့သောလက်များနှင့် ကိုင်လိုက်သည်။

“မင်းက တို့တူမ အဲလစ်ဇဘက်ပဲထင်ပါရဲ့။ တွေ့ရတာသိပ်ကို ဝမ်းသာတာပဲကွယ်”

မစွတ်လက်ကာစတင်းကပြောပြောဆိုဆို အဲလစ်ဇဘက်အား နမ်းရှုပ် လိုက်သည်။ မစွတာလက်ကာစတင်းသည် ဇနီးဖြစ်သူ၏ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ မီးရောင်ဖြင့် အဲလစ်ဇဘက်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက လေချွန်သံတစ်ဝက်၊ အံ့ဩသံတစ်ဝက်နှင့် အဲလစ်ဇဘက်အား ပွေ့ဖက်ပြီး နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ သူသည်လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်ဟု အဲလစ်ဇဘက်က တွေးလိုက်သည်။ သူမသည် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကို ယခင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။

ညစာစားပြီးကြသောအခါ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ပန်ကာအောက်တွင် အဲလစ်ဇဘက်နှင့် သူမ၏အဒေါ်တို့ဆွေးနွေးကြသည်။ မစွတာလက်ကာ စတင်းသည် တရုပ်စကားပန်းအနံ့ကိုရှုရှိုက်ရန်ဟု အသံကောင်းဟစ်ပြီး ပန်းခြံ ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ တကယ်တော့မူ အစေခံတစ်ယောက်က အိမ်နောက်ဘေးဘက်မှ ခိုးထုတ်လာမည့် ယစ်ရွေရည်ကိုခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သောက်ဖို့ ဖြစ်သည်။

“တူမလေးရယ်။ သိပ်လှတာပဲနော်။ မင်းကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန် ကြည့်ပါရစေဦး”

မစွတ်လက်ကာစတင်းသည် အဲလစ်ဇဘက်၏ပခုံးကိုကိုင်လိုက်သည်။

“မင်းက အီတန်ဆံတောက်နဲ့ကြည့်ကောင်းသားပဲ။ ပါရီမှာ ညှပ်ခဲ့ တာလား။”

၁၅၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။ အားလုံးပဲအိတန်ဆံတောက်ကိုညှပ်နေကြပါတယ်။ ဦးခေါင်းသေးမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီဆံတောက်နဲ့လိုက်တာပေါ့ရှင်”

“လှလိုက်တာဟယ်။ လိပ်ခွံကိုင် မျက်မှန်ကလဲသိပ်ခေတ်မီတာပဲ။ တို့မှာ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့တူမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ် ဆိုတာမသိခဲ့ဖူး။ မင်း အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ပြောခဲ့ပါလိမ့်”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်။ မင်းကိုနက်ဖြန် ကလပ်ကိုခေါ်သွားတဲ့ အခါမှာ ယောက်ျားတွေက သိပ်ကိုသဘောကျကြမှာပဲ။ သူတို့ခမျာလူသစ်တွေနဲ့ မတွေ့ရပဲ သိပ်ပြီးအထီးကျန်နိုင်လွန်းလှတယ်။ သိပ်သနားစရာ ကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ။ မင်းပါရှိမှာနှစ်နှစ်ကြီးများတောင်နေခဲ့တယ်နော်။ မင်းကို လက်မထပ်ဘဲ လက်လွတ်လိုက်တဲ့လူတွေဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးတွေပါလိမ့်”

“ကျွန်မလူတွေနဲ့သိပ်မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး အန်တီရယ်။ ကျွန်မတို့က ပိပိပြားပြားကလေးနေခဲ့ကြတာပါ။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မအလုပ်လုပ်နေသေးတယ်လေ”

အလုပ်လုပ်ရသည်ကိုဝန်ခံရသည်မှာ ရှက်စရာကောင်းသည် ဆိုသောအတွေးနှင့်သူမက ဖြည့်စွက်၍ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့”

မစွပ်လက်ကာစတင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတွေ ဝမ်းရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ပြီး ရှာစားနေကြရတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စတွေကို နေရာတကာမှာ အမြဲကြားနေရတယ်။ တော်တော်ရှက်ဖို့ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ အမျိုးသမီးပေါင်းမြောက်မြားစွာက ခင်ပွန်းသည်တွေကို လိုက်ရှာနေ ကြချိန်မှာ အမျိုးသားတွေက အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေကြတာဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်လွန်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

ထိုစကားကို အဲလီဇဘက်က မဖြေသောအခါ မစွပ်လက်ကာ စတင်က နောက်ထပ်သက်ပြင်းတချက်နှင့်ထပ်မံ ဖြည့်စွက်လိုက်ပြန်၏။

“တို့သာခပ်ငယ်ငယ်မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၅၇

လက်ထပ်ယူမှာပဲ။ တကယ့်ကို ယူမှာ”

အမျိုးသမီးနှစ်ဦး မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြသည်။ မစွပ်လက်ကာစတင်း ကပြောချင်သော စကားများစွာရှိနေသော်လည်း စောင်းပါးရိပ်ခြည်ပြောရန်မှ လွဲ၍ အခြားနည်းနှင့်ပြောဆိုရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိချေ။ ပြောသော စကား အများစုသည် စောင်းပါးရိပ်ခြည် စကားများဖြစ်သော်လည်း ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနားလည်အောင်ဖန်တီးလေ့ရှိသည်။ သူမက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာစိတ်ဝင်စားမှုမပါပဲ ကြင်နာမှုအပြည့်အဝရှိသော လေသံမျိုး နှင့်

“အေးလေ၊ ဒီလိုတော့ပြောရလိမ့်မယ်။ တချို့ကိစ္စတွေကျတော့ မိန်းကလေးတွေ လက်မထပ်ဖြစ်တာဟာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ချွတ်ယွင်းချက် ကြောင့်ပဲ။ တစ်ခါတလေ ဒီမှာတောင် အဲဒါမျိုးဖြစ်နိုင်တယ်။ သိပ်မကြာ သေးခင်ကအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တို့မှတ်မိတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟာ ဒီမှာရှိတဲ့သူ့အစ်ကိုဆီမှာ တစ်နှစ်လုံးလုံးလာနေတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေး ကိုပုလိပ်ဘက်ကလူတွေ၊ သစ်တောအရာရှိတွေ၊ သစ်ကုမ္ပဏီကလူတွေ-စတဲ့ အလားအလာတော်တော်ကလေးကောင်းတဲ့ လူတွေက ကမ်းလှမ်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးကအားလုံးကို ငြင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးက အိုင်စီအက်စ်တစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ကြားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ အစ်ကိုကလည်း မိန်းကလေးကို အမြဲတမ်းစောင့်ရှောက်မထားနိုင်ဘူးပေါ့။ အခု ကျတော့ အဲဒီမိန်းကလေးအိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ။ အဲဒီမိန်းကလေးက အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်ရဲ့အဖော်လုပ်နေတယ်ဆိုပေမဲ့ လက်တွေ့ကျတော့ အစေခံ အလုပ်ကို လုပ်နေရရှာသတဲ့။ တစ်ပတ်မှာ ဆယ့်ငါးရှိလင်ပဲ ရတာတဲ့။ သနားစရာမကောင်းပေဖူးလား။”

အဲလစ်ဇဘက်ကလည်း သံယောင်လိုက်သည်။

“သိပ်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာပဲနော်”

ထိုအကြောင်းအရာကိုထပ်မံ၍ မဆွေးနွေးဖြစ်တော့။ ဖလိုရီအိမ်မှ ပြန်လာပြီးနောက် သူမ၏ စွန့်စားခန်းကို ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့အား ပြန်လည်၍ ဖောက်သည်ချခဲ့သည်။ သူတို့သည် တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ယမ်းနေသော လေယပ်

၁၅၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

ပန်ကာကြီးအောက်၊ ပန်းများဝေနေအောင်တင်ထားသော စားပွဲတွင်ထိုင်၍ နံနက်စာစားနေကြသည်။ ဝတ်စုံဖြူကြီးကို ဝတ်ဆင်ပြီး လင်ပန်းကို လက်က ကိုင်ထားသော မဟာမေဒင်စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က မစွတ်လက်ကာစတင် ငါ၊ ကုလားထိုင်နောက်တွင် ငှက်ကြီးဝန်ပိုကဲ့သို့ ရပ်စောင့်နေသည်။

“ပြီးတော့လဲ အန်တီရယ်။ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာတစ်ခုရှိသေး တယ်။ ဗမာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဝရန်တာပေါ်ကိုတက်လာတယ်။ ကျွန်မ က သူ့ကို မိန်းမမှန်းမသိဘူး။ အရင်ကလဲမမြင်ခဲ့ဖူးဘူး။ မည်းနက်နေတဲ့ ဆံပင် ကို ခေါင်းပေါ်မှာထုံးထားပြီး ဝိုင်းနေတဲ့မျက်နှာဝါကလေးနဲ့ဆိုတော့ အရုပ် တစ်ရုပ်လို့ပဲ။ တော်တော်ထူးခြားတဲ့ သူပေါ့။ အသက်ကတော့ ၁၇ နှစ်လောက် ပဲ ရှိပုံရတယ်။ မစွတာဖလိုရီကတော့ သူ့အဝတ်တွေကို လျှော်ဖွပ်ပေးတဲ့ ခဝါသည်မလို့ ပြောတာပဲ။”

စားပွဲထိုးကုလား၏ ရှည်လျားသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တောင့်တင်း သွားသည်။ သူက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့် အဲလစ်ဇဘက်အား ငုံကြည့်လိုက် ၏။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ကောင်းမွန်စွာပြောတတ်သည်။ ငါးများကို အပြည့်ထိုးကော်ထားသော မစွတာလက်ကာစတင်၏ ခက်ရင်းသည် ပန်းကန် ပေါ်မှအကြွ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ရပ်တန့်သွားသလို နှုတ်ခမ်းထူလှသော သူ့ ပါးစပ်ကြီးသည် ဟပြသွားရတော့သည်။ သူကပြောလိုက်၏။

“ခဝါသည်မ ဟုတ်လား။ အဲဒါဆိုရင် မှားနေပြီလို့ပြောရမှာပဲ။ ငါသိရသလောက်ကတော့ ဒီနိုင်ငံမှာ ခဝါသည်မဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အဝတ် အစားလျှော်ဖွပ်တဲ့ခဝါအလုပ်ကိုယောက်ျားတွေကပဲ လုပ်ကြတာပါ။ ငါ့အမြင် ကတော့ . . . ”

ထို့နောက် သူသည်စားပွဲအောက်ရှိ သူ့ခြေဖျားများကို တစ်ယောက် ယောက်က တက်နင်းလိုက်သည့်အလား၊ ရုတ်တရက်စကားပြောရပ် တန့်သွား လေတော့သည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ဖလိုရီသည် ကိုစံလှအား ဆံပင်ညှပ်သူကို ခေါ် ခိုင်းလိုက်သည်။ ဆံပင်ညှပ်သော ထိုကုလားသည် ထိုမြို့ရှိ တစ်ဦးတည်းသော ဆံပင်ညှပ်ဆရာဖြစ်ပြီး ကူလီကုလားများကို တစ်လလျှင် ငါးမူးနှုန်းဖြင့် တစ်ရက်ခြား တစ်ကြိမ်မှတ်ဆိပ်မွေးရိတ်ပေးသောလုပ်ငန်းနှင့် အသက်မွေးသူဖြစ်သည်။ ဤမြို့၌ အခြားဆံပင်ညှပ်ဆရာမရှိသောကြောင့် မျက်နှာဖြူများလည်း သူ့ကိုပင် အသုံးပြုကြသည်။ တင်းနစ်ရိုက်ရာမှ ဖလိုရီပြန်လာသောအခါ ဆံပင်ညှပ်ကုလားသည် ဝရန်တာပေါ်၌ ရောက်နေလေပြီ။ ဖလိုရီက ဆံပင်ညှပ်ကတ်ကျေးများကို ကျွက်ကျွက်ဆူနေသော ရေခွေး၊ ကွန်ဒီဇီပိုးသတ်ဆေးရည် စသည်တို့နှင့် ပိုးသတ်စေပြီးနောက်မှ သူ့ဆံပင်ကို ညှပ်စေသည်။

သူက ကိုစံလှအား ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့အကောင်းဆုံးဝတ်စုံနဲ့ပိုးရှုပ်အကျီတစ်ထည်၊ ပြီးတော့ ဆိတ်သားရေဖိနပ်တွေကို အဆင်သင့်ထုတ်ထားပါ။ ပြီးတော့လဲ အရင်အပတ်ရန်ကုန်က မှာထားတဲ့ လည်စီးအသစ်ကိုပါ ထုတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။”

“ကျွန်တော်မျိုးလုပ်ပြီးပါပြီ သခင်”

ကိုစံလှက သူ့ဆောင်ရွက်ပါမည်ဆိုသော အဓိပ္ပါယ်နှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဖလိုရီပြန်လာသောအခါ ကိုစံလှသည် သူထုတ်ထားသော အဝတ်အစားများ နံဘေးတွင် သူန်သူန်မှုန်မှုန်နှင့် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘက်နှင့်တွေ့ရမည်ဆိုသော မျှော်လင့်

ချက်နှင့် အဝတ်အစားသစ်များကို ဝတ်ဆင်မည်ဖြစ်လေရာ၊ ထိုကိစ္စကို ကိုစံလှက မနှစ်သက်လှကြောင်း ချက်ခြင်းပင် ပေါ်လွင်လာသည်။

ဖလိုရီက မေးလိုက်၏။

“မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့စောင့်နေတာလဲ”

“သခင်အကျီဝတ်ရာမှာ အကူအညီပေးဖို့ပါ။”

“ဒီညနေ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဝတ်မယ်။ မင်းသွားနိုင်ပြီ”

သူ မုတ်ဆိပ်မွေးရိတ်ရဦးမည်။ မုတ်ဆိပ်မွေးရိတ်သည်မှာ ထိုနေ့ အတွက် ဒုတိယအကြိမ်ဖြစ်၍ မုတ်ဆိပ်မွေးရိတ်သည့်ပစ္စည်းများအား ရေချိုး ခန်းထဲသို့ သူယူသွားသည်ကို ကိုစံလှအား မမြင်စေလိုချေ။ သူသည် တစ်ရက် တည်းတွင် မုတ်ဆိပ်မွေးနှစ်ကြိမ်ရိတ်ခဲ့သည့်ကာလမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာ ခဲ့လေပြီ။ သူသည် လည်စီးအသစ်ကို လွန်ခဲ့သောအပတ်က ရန်ကုန်မှ မှာယူမိသည်မှာ ကံကောင်းလေစွဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သူသည်အဝတ်အစား ကိုစိတ်ရှည်ရှည်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ဆံပင်ညှပ်ပြီးစတွင် မာတောင့်နေပြီး သေသေသပ်သပ်ဖီး၍ မရသောသူ့ဆံပင်ကို ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင် ပြီးနေလိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင်ကား သူသည် အဲလစ်ဇဘက်နှင့်အတူ ဈေးလမ်း အတိုင်း လမ်းလျှောက်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ သူသည် သူမအား ကလပ် စာဖတ်ခန်း ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဤတွင် မြန်းကန် ပေါ်ထွက် လာသောသတ္တိဖြင့်သူနှင့်အတူ အပြင်သို့လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်လိုက်မိသည်။ အဲလစ်ဇဘက်ကလည်း သူ့အံ့အားသင့်သွားလောက်အောင် ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့ကိုပင် တစ်စုံတစ်ရာပြောကြားခြင်းမရှိပဲ ချက်ချင်း ထလိုက်လာခဲ့ သည်။ သူသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အနေကြာခဲ့သောကြောင့် အင်္ဂလိပ်ထုံးစံ များကို မေ့လျော့နေလေပြီ။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များက ခုံးမျက်စသုံးရက်လ ကလေးကို ကွယ်ထားသောကြောင့် ဈေးလမ်းပေါ်ညောင်ပင်ကြီး အောက်တွင် မှောင်မိုက်နေသည်။ သို့ရာတွင် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များအကြားရှိ လစ်ဟာနေ သောနေရာများမှထွင်းဖောက်၍ မြင်နေရသော ကြယ်ကလေးများသည် မမြင် ရသောကြီးများနှင့် တွဲလောင်းဆွဲထားသည့် မီးခွက်ကလေးများပမာ ဖြူဆွတ်ပြီး

တောက်ပနေကြသည်။ အနံ့မျိုးစုံ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပေါ် ထွက်လာသည်။ ပထမတွင် အီနေအောင်မွှေးသော တရုတ်စကားပန်းအနံ့၊ ထို့နောက်နွားချေး သို့မဟုတ် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိ၏ တစ်ထပ်အိမ်ကလေး နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် တဲအိမ်များဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသော ပုပ်အက်အက်အနံ့တို့ပင်ဖြစ် သည်။ ၎င်းတို့နှင့်သိပ်မဝေးသောနေရာဆီမှ ဗုံသံများပေါ်ထွက်နေသည်။

ဗုံသံများကိုကြားရသည်တွင် ထိုလမ်း၏အောက်ပိုင်းရှိ ဦးဘိုးကြင်၏ အိမ်ရှေ့၌ ပွဲကနေကြောင်း ဖလှိုရီသတိရလာတော့သည်။ ထိုပွဲအတွက် စရိတ် စကကို အခြားလူတစ်ယောက်ယောက်က ကျခံရသော်လည်း ထိုနေရာ၌ ထိုပွဲ ကဖြစ်အောင် ဦးဘိုးကြင်ကပင် စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖလှိုရီ၏ စိတ်ထဲတွင် ရဲတင်းသောအတွေးတခုပေါ်ပေါက်လာသည်။ အဲလစ်ဇဘက်ကို ပွဲဆီသို့ခေါ် သွားမည်။ သူမကလည်း သဘောကျလိမ့်မည်။ အမြင်မှန်ရှိသော မည်သူမဆို ပွဲမကြိုက်ဘဲ နေနိုင်သည်မဟုတ်ပါ။ သူတို့အကြာကြီး ပျောက်နေကြပြီး နောက် ကလပ်သို့ပြန်ရောက်ချိန်တွင် အကင်းပြောမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေပေလိမ့် မည်။ ပြောကြစမ်းပါစေ။ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ကလပ်မှအရှုံး များနှင့် ကွဲပြားခြားနားသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်ပွဲသို့ နှစ်ယောက် အတူတူ သွားရခြင်းသည် အလွန်ပျော်စရာကောင်းပေလိမ့်မည်။ ထိုအခိုက် တွင် စူးစူးရှရှုမုတ်လိုက်သော နှံသံများ၊ တဝှမ်းဝှမ်းမြည်သော စည်းသံများ၊ တဖုံးဖုံးမြည်နေသော ဗုံသံများအပြင် ထိုအသံများကို လွှမ်းသွားစေသော အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ အသံဩကြီးတို့ဖြင့် စိစိညံအောင်ဆူညံ သွားတော့ သည်။

အဲလစ်ဇဘက်က ရပ်တန့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာသံလဲ။ ဂျက်ဇ်တီးဝိုင်းအဖွဲ့အသံနဲ့တူလိုက်တာ”

“တိုင်းရင်းသား ဂီတသံလေ၊ သူတို့ပွဲကနေကြတယ်။ မြန်မာတွေရဲ့ ပြဇာတ်တစ်မျိုးပေါ့။ မင်းစိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ကျုပ် ထင်တယ်။ ဒီလမ်းကွေ့ အလွန်ကလေးတင်ပါ”

“အိုး”

အဲလစ်ဇဘက်က မရေမရာပြောလိုက်၏။

၁၆ ၊ မောင်မြင့်ကြွယ်

လမ်းကွေ့ကိုလွန်လာသည်တွင် သူတို့သည် လင်းထိန်နေသော မီးရောင်ထဲသို့ရောက်ရှိလာကြသည်။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကြောင့် ကိုက်သုံးဆယ် ခန့်ရှည်လျားသော လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ပိတ်ဆို့နေလေတော့သည်။ ထိုလူအုပ်၏နောက်ဘက်တွင် အပေါ်သို့မြင့်၍ ဆောက်ထားသော ဇာတ်စင် တစ်ခုရှိသည်။ ဇာတ်စင်ပေါ်၏ ဆူညံစွာတီးခတ်နေကြသော ဆိုင်းဝိုင်းကြီး ရှိသည်။ ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် တရုပ်နတ်ဘုရားများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဓားရှည်များကို ကိုင်ထားကြသည့် လူနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။ ပွဲခင်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဘီးဆံထိုးကြီးများကို ထုံး၊ ပဒုဗ္ဗာပိတ်ပါးအကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ပန်းရောင်ပုဝါများကို ပခုံးပေါ်တွင် ပတ်ထားကြသော အမျိုးသမီးများ၏အဖြူရောင်ကျောများ ကိုသာ မြင်နေရသည်။ အမျိုးသမီးအချို့သည် ဖျာပေါ်တွင် တုံးလုံး ပက်လက် အိပ်မောကျနေကြသည်။ မြေပဲဆားလှော် လင်ပန်းတစ်ချပ်ကိုကိုင်ထားသည့် တရုတ်အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်သည် လူကြားထဲတွင် လမ်းရှာ၍ လျှောက် ရင်း သနားစရာအသံကလေးနှင့် “မြေပဲ၊ မြေပဲ”ဟု အော်နေသည်။ ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

“မင်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ခဏရပ်ပြီး ကြည့်ကြမယ်လေ”

လင်းထိန်နေသောအလင်းရောင်နှင့် ညနေအောင်တီးမှုတ်နေသော တီးဝိုင်းတို့က အဲလစ်ဇဘက်အား စိတ်ရှုပ်သွားစေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဇာတ်ရုံ ကြီးထဲ၌ ထိုင်နေရသလိုလမ်းပေါ်၌ ထိုင်ကြည့်နေကြသော လူစုကို အဲလစ်ဇဘက်က အထူး အံ့ဩသွားမိသည်။

“သူတို့က ဇာတ်ပွဲတွေကို လမ်းပေါ်မှာ အမြဲတမ်းက သလား”

“ထုံးစံပဲ။ ယာယီဇာတ်စင်တစ်စင်ကိုဆောက်ပြီး မနက်ကျရင် ပြန်ဖျက်ပစ်လေ့ရှိတယ်။ ဇာတ်ကတစ်ညလုံး ကကြတယ်လေ”

အဲလစ်ဇဘက်က မေးလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို တစ်လမ်းလုံး ပိတ်သွားအောင် ခွင့်ပြုထားလေ့ ရှိသလား”

“ခွင့်ပြုပါတယ်။ ဒီမှာ ယာဉ်အသွားအလာအတွက်လမ်းစည်းကမ်း

မရှိပါဘူး။ ထိန်းသိမ်းပေးရမဲ့ ယာဉ်လဲ ရှိမှ မရှိပဲ။”

ထိုကိစ္စသည် အဲလစ်ဘောက်အဖို့ အလွန်ထူးဆန်းနေသည်။ ထိုအချိန် တွင်ပွဲခင်းထဲမှ ပရိသတ်အားလုံးလိုလိုသည် သူတို့ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန်လှည့်၍ “အင်္ဂလိပ်မ”ကိုငေးကြည့်နေကြလေပြီ။ ထိုလူစု၏ အလယ်တွင် ကုလားထိုင်ဒါဇင်ဝက်ခန့်ချထားပြီး အရာရှိအချို့နှင့် စာရေးအချို့ ထိုင်နေကြသည်။ ထိုလူစုထဲတွင် ဦးဘိုးကြင်ရှိနေသည်။ ဦးဖိုးကြင်သည် သူ၏ဆင် ကိုယ်လုံးကြီးကိုလှည့်ရန် ကြိုးစားရင်း မျက်နှာဖြူတို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဆိုင်းသံရပ်သွားချိန်တွင် ကျောက်ပေါက်မများရှိနေသော ဘသိုက်သည် လူအုပ်ထဲမှ တိုးတိုးခွေ့ခွေ့နှင့်ထွက်လာပြီး ကြောက်ရွံ့သောအမူအရာနှင့် ဖလိုရီအား ဦးညွတ်၍ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဆရာဦးဖိုးကြင်က ကိုယ်တော်နဲ့ဂုဏ်သရေရှိဖျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ပွဲကို ခဏလာကြည့်ပါလို့ ဖိတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ကိုယ့်တော်တို့အတွက် ကုလားထိုင်တွေလဲ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်။”

ဖလိုရီက အဲလစ်ဘောက်ကိုပြောလိုက်၏။

“သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ပွဲခင်းထဲလာပြီး ထိုင်ကြည့်ပါလို့လာခေါ်နေတယ်။ မင်းကော ကြည့်ချင်သလား။ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလူနှစ်ယောက် မကြာခင်ပြီးသွားပါလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် ကကြလိမ့်မယ်။ မင်းခဏလောက် သည်းခံနိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။”

အဲလစ်ဘောက်အဖို့ ဝေခွဲ၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ နံစော်နေသော တိုင်းရင်းသားလူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားခြင်းသည် မသင့်လျော်သည်သာမက၊ လုံခြုံမှုလည်းမရှိဟု ထင်ရသည်။ သို့တိုင်အောင် သူမသည် ဖလိုရီအား ယုံကြည်စိတ်ချပေးသည်။ သူသည် မည်သို့မည်ပုံဖြူမူနေရမည်ကို နားလည်သူဖြစ်သည်ဟု ယူဆရသည်။ ထို့ကြောင့် ကုလားထိုင်ဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားနေကြသော သူ့နောက်မှ လိုက်ခဲ့တော့သည်။ ဖျာပေါ်တွင်ရှိနေကြသော မြန်မာလူမျိုးများသည် သူတို့အတွက်လမ်းဖယ်ပေးကြပြီးနောက်၊ နောက်မှငေးကြည့်ရင်း တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောဆိုနေကြသည်။ အဲလစ်ဘောက်၏ ညှိသကျပန်းများသည် ပုဒုမ္မာ ပိတ်ပါးအကျိတ်ဝတ်ထားသော နွေးထွေးသည့်

ကိုယ်ခန္ဓာများနှင့် ပွတ်တိုက်သွားမိကြသည်။ ချွေးနံ့များကလည်း ထောင်းကနဲ ထွက်လာကြသည်။ ဦးဖိုးကြင်သည် သူ့ဘက်သို့လှည့်၍ ကိုယ်ကိုတတ်နိုင် သလောက်ကင်းရင်း နှာခေါင်းသံပါပါနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါမဒမ်။ ခင်ဗျားနဲ့သိကျွမ်းရတဲ့အတွက် အလွန်ပဲ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ မင်္ဂလာရှိသော ညနေခင်းပါ မစ္စတာဖလိုရီ။ မျှော်လင့်မထားတဲ့ ဝမ်းသာစရာတစ်ခုပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့က ဒီကိုလာပြီး ဂုဏ်ပြု မယ်ဆိုတာကို ကြိုသိထားခဲ့ရင် ဥရောပတိုက်က တခြားယမကာတွေနဲ့ ပီစကီ တွေကိုပါ အဆင်သင့်ဆောင်ထားမှာပါ။ ဟာ ဟ”။

ဦးဖိုးကြင်က ရယ်လိုက်ရာ ကွမ်းသွေးစွန်းပေနေသော သူ့သွားများ သည် မီးရောင်တွင် အနီရောင်ထိုးထားသော သံဖြူပြားပမာလက်ကနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဦးဖိုးကြင်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြီးမားလွန်းလှပြီး ကြောက် စရာကောင်းလွန်းလှသဖြင့် အဲလစ်ဇဘက်သည် သူမ၏ကိုယ်ကို သူနှင့် ဝေးအောင်ကျုံ့မထားဘဲမနေနိုင်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သေးသေးနှင့် မရမ်းရောင်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင် ထားသော ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်သည် အဲလစ်ဇဘက်ကို ဦးညွတ် လိုက်ပြီးနောက် ရေခဲထည့်ထားသော ရှာလပတ်ရည် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးပါသည့် လင်ဗန်းကလေးအား သူ့ရှေ့သို့တိုးပေးနေသည်။ ဦးဖိုးကြင်သည် ခပ်ကျယ် ကျယ်မြည်အောင် လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြီးနောက် အနားတွင်ရှိသော ချာတိတ် ကလေးတစ်ယောက်အား “ဟေ့ကောင်ကလေး” ဟုလှမ်းခေါ်လိုက်၏။ သူက မြန်မာဘာသာဖြင့် ညွှန်ကြားလိုက်ရာ ထိုချာတိတ်ကလေးသည် လူကြားထဲမှ တိုးခွေ၍ ဇာတ်စင်ထောင့်ဆီသို့ ရောက်အောင် လျှောက်သွားလေတော့ သည်။

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

“သူက ကျုပ်တို့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့သဘောနဲ့ အကောင်းဆုံးမင်းသမီး ကိုထွက်ခိုင်းလိုက်တာ။ တွေ့လား။ အဲဒီမင်းသမီးထွက်လာပြီ”။

ဇာတ်စင်နောက်ဘက်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ဆေးလိပ်သောက် နေသော မင်းသမီးတစ်လက်သည် ရှေ့သို့တိုးပြီး မီးရောင်ထဲသို့ထွက်လာ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၆၅

သည်။ သူမသည် အလွန်အသက်ငယ်ပြီး ပခုံးသေးသွယ်သည်။ သူမ၏ ရင်
သားများကပြားချပ်ချပ်။ ခြေထောက်များကို ဖုံးထားသော အပြာနုရောင်
ဖဲလုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူမ၏တင်ပါးပေါ်မှ အင်္ကျီအနားစများ
သည် မြန်မာလူမျိုးများ၏ ရှေးထုံးစံအတိုင်း အပြင်ဘက်သို့ ကော့ပြီး လန်ထွက်
နေသည်။ ထိုခါးတောင်စ' များသည် အောက်ဘက်သို့စိုက်ထားသော ပန်းပွင့်
တစ်ပွင့်မှ ပွင့်ဖတ်များနှင့်တူသည်။ သူမသည်ဆေးလိပ်ကို ဆိုင်းဝိုင်းထဲရှိ
လူတစ်ယောက်ထံသို့ ပျင်းပျင်းရိရိနှင့်လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် လက်မောင်း
ကြွက်သားများကို ခါထုတ်လိုက်သည့်အလား သေးသွယ်သော လက်တစ်ဘက်
ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး တွန့်လိမ်ပစ်လိုက်သည်။

ဆိုင်းဝိုင်းကြီးက ညံစီသွားအောင် မြန်းကနဲတီးမှုတ်လိုက်၏။ ထို
တူရိယာများမှာ စကော့တလန်ပြည်ဖြစ် အိတ်ပလွေနှင့်တူသော (နံ) များ၊
ဝါးပြားကလေးများကို တူအငယ်စား (လက်ခတ်) နှင့်ရိုက်၍ တီးခတ်ရသော
ထူးဆန်းလှသည့် တူရိယာပစ္စည်း (ဝါးပတ္တလား)။ ထို့အပြင် တူရိယာများ၏
အလယ်၌ အရွယ်မတူသော ဗုံရှည် ၁၂ လုံးတို့၏ အလယ်တွင် ထိုင်နေသော
အမျိုးသားတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသူသည် ဗုံကလေးများကို လက်ဖောင့်နှင့်
တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လျင်မြန်စွာ တီးခတ်နေသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် မင်းသမီး
ကလေးသည် စတင်၍ကတော့သည်။ သို့ရာတွင် အစပထမ၌ 'အက'မဟုတ်
သေးချေ။ ရှေးဆန်သည့်ချားရဟတ်ကြီးများတွင် တွေ့ရတတ်သောသစ်သားရုပ်
ကြီးများ၏ လှုပ်ရှားမှုများပမာ စည်းချက်ညီညီ ခေါင်းဆတ်ခြင်း၊ ကိုယ်နေ
ဟန်ထားပြောင်းလဲခြင်းနှင့် တံတောင်ဆစ်များကို ကွေးခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။
သူ၏လည်ပင်းနှင့် တံတောင်ဆစ်များကို ပတ်ချာလှည့်သည့်ပုံစံမှာ (လှုပ်ရှား၍
ရအောင် ဆက်ထားသော) ယမင်းရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်၏လှုပ်ရှားမှုနှင့် အတိ
အကျတူနေသည်။ သို့တိုင်အောင်ကွေးကွေး ကောက်ကောက်ရှိလှပေသည်။
လက်ချောင်းများကို စုစည်းထားပြီး မြွေဦးခေါင်းကဲ့သို့ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားနေ
သော သူမ၏လက်များအား လက်ဖျံနှင့် တစ်ပြေးတည်းဖြစ်လုနီးပါး နောက်
ဖက်သို့ လှန်ချနိုင်ပေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် ပို၍ပို၍
မြန်လာသည်။ ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်ဆီသို့ ခုန်၍ခုန်၍ဦးညွတ်လိုက်သည်။

အလား ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ရှည်လျားသော လုံချည်က သူမ၏ ခြေထောက်များကို တုပ်နှောင်ထားသည့်တိုင်အောင် ထူးခြားသော ဖျတ်လတ်မှုနှင့် ဆတ်ကနဲပြန်ထလာနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်သူသည် ကိုးရိုးကားယားပုံစံနှင့် ထိုင်ချလိုက်သည့်အလား ဒူးကိုကွေး၍ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်လိုက်သည်။ သူမသည် လက်များကိုတွန့်လိမ်ရင်း ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်ထားသည်။ သူမ၏ ဦးခေါင်းကလည်း ဆိုင်းချက်နှင့် အညီလှုပ်ရှားနေသည်။ ဝီတသံသည် အဆုံးသတ်ရန်အတွက် ပို၍မြန်လာသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် ဆတ်ကနဲ ပြန်ရပ်လိုက်ပြီး နောက်မှတ်နေအောင် ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ရာ ခါးတောင်စများသည် ဆီးနှင်းများကြွေကျနေသည့်အပမာ လှုပ်ရမ်းနေကြတော့သည်။ မင်းသမီးကလေးသည် အားရပါးရအော်ဟစ်အားပေးနေသော ပရိသတ်အား ကိုယ်ကို ဦးညွှတ်၍ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

အဲလစ်ဘောက်သည် ထိုအကကို ပျင်းရိမှု၊ အံ့ဩမှုနှင့် ကြောက်စရာကောင်းမှုများ၊ ရောပြွမ်းနေသော ခံစားမှုမျိုးနှင့် ကြည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် ရှာလပတ်ရည်ကို အနည်းငယ်မျှင်းသောက်ကြည့်ရာ ခေါင်းလိမ်းဆီအရသာနှင့်တူကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ခြေရင်းရှိ ဖျာပေါ်တွင် မြန်မာမလေးသုံးယောက်သည် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးတည်းကိုအုံး၍ အိပ်မောကျနေကြသည်။ သူတို့၏ဘဲဥပုံမျက်နှာကလေးများသည် ကြောင်ပေါက်စကလေးများ၏ မျက်နှာနှင့်ပင်တူသေးတော့သည်။ ဖလိုရီက သူမ၏ နားရွက်နားသို့ကပ်၍ ထိုအကအကြောင်းရှင်းပြနေသည်။ သူသည် ဆိုင်းသံကို အကာအကွယ်ယူ၍ ခပ်တိုးတိုးရှင်းပြနေသည်။

“ဒီအကကို မင်းစိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်ဆိုတာကျုပ် သိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မင်းကို ခေါ်လာတာ။ မင်းကစာအုပ်တွေဖတ်ဖူးတယ်။ ယဉ်ကျေးတဲ့နေရာတွေမှာ နေဖူးတယ်။ မင်းဟာ တို့လို ဒီနေရာက လူရိုင်းတွေနဲ့ မတူဘူး။ မင်း ဒီပွဲကိုထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်စရာတစ်ခုအနေနဲ့ ကြည့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား။ မင်းသမီးရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကိုပဲကြည့်စမ်း။ ရုပ်သေးရုပ်လို ရှေ့ကို ထူးထူးခြားခြား ကွေးချလိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် တံတောင်ဆစ်ကစပြီး ကွေးလိုက်တဲ့ ပုံစံကိုကြည့်စမ်း။ အဲဒီ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ ကိုးရိုးကားယားနိုင်တယ်။ အရုပ်

တောင်ဆိုးတယ်။ ပြီးတော့ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သဘောမျိုးဆောင်
သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် ရာစုနှစ်ပေါင်း
များစွာရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အနုပညာတွေကို မင်းမြင်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ
အမျိုးသမီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းဟာ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှတဲ့
မျိုးဆက်တွေတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်အမွေပေးခဲ့ကြတာ။ ဒီအရှေ့တိုင်းသားတွေရဲ့
အနုပညာတွေကို မင်းစေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာမယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု
ဟာ ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေ မဲနယ်ဆိုးပြီး အဝတ်မဝတ်ဘဲနေကြတဲ့ အချိန်လောက်
အထိ ရှေးကျခဲ့ကြတယ်။ မင်းကို သေသေချာချာ ရှင်းမပြန်နိုင်ပေမဲ့ အမျိုးသမီး
လေးက လက်ကို တွန့်လိမ်ပြီး ကပြတဲ့အထဲမှာ ပါသွားတယ်။ မင်းက သူ့ကို
ကြည့်နေတဲ့အချိန်မှာ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးတွေ၊ ကျွန်းပင်ကြီးတွေအောက်က
ကျေးရွာတွေ၊ စေတီပုထိုးတွေ၊ အဝါရောင်သင်္ကန်းရုံထားတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊
နံနက်စောစောမြစ်ထဲမှာ ရေဆင်းချိုးနေတဲ့ ကျွဲကြီးတွေ၊ သီပေါမင်းရဲ့
နန်းတော် . . . အဲဒါတွေကို မြင်ရလိမ့်မယ် . . . ”။

ဆိုင်းသံ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသောကြောင့် သူ့အသံသည်လည်း
ရပ်တန့်သွားရတော့သည်။ သူ့ကို အချက်အလက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းဖွင့်ပြောအောင် တွန်းအားပေးနေကြသည့် ကိစ္စများတွင် ဇာတ်ပွဲသည်
လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုသူသည် ဖတ်၍သိပ်
မကောင်းလှသော ဝတ္ထုပုဒ်မှ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်က ပြောသလိုဖြစ်နေ
ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။ ဖုလိုရီက မျက်နှာလွဲလိုက်၏။ အဲလစ်ဇဘက်
သည် သူ့စကားကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် နားထောင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။
သူမ၏ ပထမဦးဆုံးအတွေးမှာ “ဒီလူဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ” ဆိုသည့်
အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူမသည် -သူမ ရွံ့မုန်းလှသော အနုပညာဆို
သည့် စကားလုံးကို တစ်ကြိမ်မက ကြားခဲ့ရသည်။ ဖလိုရီသည် လုံးဝသိကျွမ်း
ခြင်းမရှိသေးသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့နှင့် နှစ်ယောက်တည်း
ထွက်ခဲ့မိခြင်းသည် မိုက်မဲမှုတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သူမ ပထမဆုံး သတိရ
လာသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ မျက်နှာမည်းများနှင့်
လင်းထိန်နေသော မီးရောင်တို့ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ထူးဆန်းသော

ထိုမြင်ကွင်းက သူမအားထိတ်လန့် သွားစေခဲ့သည်။ သူမသည် ဤနေရာ၌ ဘာလာလုပ်နေပါလိမ့်။ အသားမည်းနက်နေသော လူများ၏ ကြက်သွန်ဖြူနံ့ နှင့် ချွေးနံ့တို့ကို ရှူ၍ သူတို့ လူအုပ်ကြားတွင် ထိလုမတတ် ထိုင်နေခြင်းမှာ သင့်လျော်သောကိစ္စဟုတ်ဟန်မတူပါ။ သူမသည် အခြားမျက်နှာဖြူများနှင့် အတူ ကလပ်တွင် အဘယ်ကြောင့် ရှိမနေရသနည်း။ တိုင်းရင်းသားများ အကြားသို့ ခေါ်လာပြီး အလွန်ရိုင်းစိုင်းသောမြင်ကွင်းကို ဖလိုရီက သူမအား အဘယ်ကြောင့် ပြသခဲ့လေသနည်း။

ဆိုင်းသံပေါ်လာပြန်သောကြောင့် မင်းသမီးကလေးသည် နောက် တစ်ကြိမ်ထဲ ကပြန်သည်။ မင်းသမီးကလေး၏ မျက်နှာကို လိမ်းကျံထားသော ပေါင်ဒါမှုန့်များမှာ ထူထဲလွန်းလှသောကြောင့် ၎င်း၏မျက်နှာသည် သက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသော မျက်လုံးများပေါ်၌ တပ်ဆင်ထားသော မြေဖြူသုတ်ထား သည့် မျက်နှာဖုံးပမာ မီးရောင်ထဲတွင် တပြောင်ပြောင်တလက်လက် ဖြစ်နေ သည်။ ဆိုင်းသံသည် အနည်းငယ်ပြောင်းလဲသွားလေရာ မင်းသမီးကလေး သည် မာကျောကျောအသံနှင့် သီချင်း စဆိုလေသည်။ ထိုသီချင်းကို ပရိသတ် အတော်ခပ်များများက လိုက်ဆိုကြသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းထားသော ထူးခြားသည့် ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့်ပင် ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပြီး ပရိသတ်ဘက်သို့ တင်ပါးနှစ်ဘက်ကို လှည့်၍ ကလေ ၏။ သူမ၏ ပိုးလုံချည်သည် သတ္တုလို ပြောင်လက်နေသည်။ မင်းသမီးကလေး သည် လက်နှင့်တံတောင်ဆစ်များကို လှုပ်ယမ်းရင်း တင်ပါးနှစ်ဖက်ကို ဗယ်ညာယိမ်းထိုးစေပြီး 'က' နေသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်းသံနှင့် ကိုက်ညီအောင် တင်ပါးနှစ်ဖက်တည်းကို အချက်ကျကျလှုပ်ခါ၍ ကလိုက်၏။

ပရိသတ်ထဲမှ သဘောကျသောကြောင့် အော်ဟစ်အားပေးနေကြသံ များထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖျာပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးမကလေးသုံး ယောက်သည် အိပ်ရာမှန်းလာပြီး လက်ခုပ်တီးတော့သည်။ စာရေးတစ်ယောက် က မျက်နှာဖြူများအား နားလည်စေလိုသောဆန္ဒဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို 'တော်တယ် ဟေ့' ဟု ထအော်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဦးဖိုးကြင်က မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး လက် နှင့်ငွေ့ရမ်းပစ်လိုက်သည်။ သူက မျက်နှာဖြူမများအကြောင်း ကောင်းကောင်း

သိသည်။ သို့ရာတွင် အဲလစ်ဇဘက်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေပြီ။

‘ကျွန်မသွားတော့မယ်။ ကျွန်မတို့ ပြန်ဖို့ အချိန်ကျပြီ’

အဲလစ်ဇဘက်က မြန်းကနဲ ပြောချလိုက်၏။ သူမက မျက်နှာလွဲထားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာ ပန်းရောင်ပြေးနေကြောင်း ဖလိုရီကမြင်လိုက်သည်။

ဖလိုရီသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အဲလစ်ဇဘက်နံဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ နည်းနည်းလောက် ထပ်နေလို့မရဘူးလား။ နောက်ကျနေပြီဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့သဘောနဲ့ ဒီမင်းသမီးလေးကို သူကရမဲ့အချိန်ထက် နှစ်နာရီစောပြီး ပွဲထုတ်ခဲ့ကြတာ။ နောက်ထပ်မိနစ်အနည်းငယ်လောက်ပါ။”

“မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မပြန်ဖို့ကောင်းတာ ကြာလှပြီ။ ကျွန်မ ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဘယ်လိုတွေးနေကြမလဲဆိုတာ မသိတတ်နိုင်အောင်ပါပဲ။”

အဲလစ်ဇဘက်သည် လူကြားထဲမှ ဖြတ်သန်းလျှောက်သွားလေတော့ရာ ဖလိုရီသည် ပွဲခင်းထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်များအား တကူးတက ဖိတ်ကြားစိစဉ်ပေးမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်စကားပင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူမနောက်မှ လိုက်ခဲ့ရလေတော့သည်။ ပွဲကြည့်နေသော မြန်မာလူမျိုးများက စိတ်တိုတို့နှင့် ဖယ်ပေးကြသည်။ အတော်ဆုံးမင်းသမီးလေးကို အချိန်မကျမီ ခေါ်၍ ကခိုင်းပြီး စ၍ပင် မကရသေးခင်၊ ထပြန်ခြင်းဖြင့် အရာရာကို အဆင်မပြေဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ကြသော မျက်နှာဖြူများပေတကား။ ဖလိုရီနှင့် အဲလစ်ဇဘက်တို့ ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပွဲခင်းထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ထိုမင်းသမီးလေးက ဆက်မကနိုင်ဟု ငြင်းသည်။ ပရိသတ်က ဆက်ကရန် တောင်းဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် လူပြန်နှစ်ယောက် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ တက်လာပြီး ညစ်တီးညစ်ပတ်ပြန်လုံးများကို စပြောလိုက်သောကြောင့် ထိုကိစ္စမှာ ပြေလည်သွားရလေတော့သည်။

ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘက်နောက်မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လိုက်လာခဲ့၏။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ဦးခေါင်းကို တစ်ဘက်သို့လှည့်၍ ခပ်သွက်

၁၇၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

သွက် လျှောက်နေသည်။ သူမသည် အတန်ကြာအောင် စကားမပြောခဲ့ချေ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဒီလောက်အဆင်ပြေနေပြီးမှ ဖြစ်ရပေလေတယ်။ ဖလိုရီက ထပ်တလဲလဲတောင်းပန်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ။ မင်း မကျေမနပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မထင်ခဲ့မိလို့ပါ။”

“အရေးမကြီးပါဘူးရှင်။ ဝမ်းနည်းစရာ ဘာများရှိလို့လဲ။ ကျွန်မက ပြန်ဖို့အချိန်ကျပြီလို့သာပြောခဲ့တာပဲ”

“ကျုပ်ကလဲတွေ့မိသင့်တာပေါ့လေ။ ဒီလိုနိုင်ငံမျိုးမှာအဲဒီလိုကိစ္စ မျိုးကို သတိမထားမိတတ်ကြဘူး။ ဒီနိုင်ငံက လူမျိုးတွေရဲ့ ချေငံယဉ်ကျေးတဲ့ အမူအကျင့်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမူအကျင့်တွေနဲ့ တူကြတာမဟုတ်ဘူး။ တချို့ ကိစ္စတွေမှာ ပိုပြီးတင်းကြပ်ပေမဲ့.”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

အဲလီဇဘက်က ဒေါသတကြီးပြောလိုက်၏။

သူလုပ်ကိုင်ပုံမှာ ပို၍ ဆိုးရွားလာ ကြောင်းဖလိုရီသတိပြုမိ လိုက်မိ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငြိမ်သက်စွာ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ သူက နောက်က ဖြစ်သည်။ သူ စိတ်ပျက်နေသည်။ သူတော်တော်မိုက်ခဲ့သေးတာပဲ။ သို့တိုင်အောင် အဲလီဇဘက် သူ့အား အာယုံကြောင့်စိတ်ဆိုး နေသည်ဆိုသော အချက်ကို သူ မရိပ်မိသေးချေ။ ဇာတ်မင်းသမီးကလေး၏ အပြုအမူတစ်ခု တည်းက အဲလီဇဘက်အား စိတ်ဆိုးစေခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထိုကိစ္စက ပြဿနာနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဝင်တိုးစေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ နံစော်နေသော တိုင်းရင်း သားများနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ တိုးရသည်ဆိုသောကိစ္စက သူ့မအား အကြီး အကျယ်စိတ်ပျက်စေခဲ့သည်။ ထိုအပြုအမူမျိုးသည် မျက်နှာဖြူ တစ်ယောက် ပြုလုပ်သင့်သည့်အပြုအမူမျိုးမဟုတ်ကြောင်း သူမ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ခရားမှရေလွှတ်သလို သို့မဟုတ် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို နှုတ်တိုက်ရွတ် ပြနေသလို ဖလိုရီကရှည်ရှည်လျားလျား ရှင်းပြသွားသည့်ကိစ္စမှာ ပါရိမု ရွံစရာ ကောင်းသောပန်းချီဆရာများ တစ်ခါတစ်ရံ ပြောနေကြသော ပုံစံမျိုးနှင့် တူလှ ပေသည်ဟု အဲလီဇဘက်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် တွေးလိုက်မိသည်။ သူမ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၇၁

သည် ဖလိုရီအား ယနေ့ညနေခင်းအထိ ယောက်ျားပိသသူတစ်ယောက် ဟုထင်ခဲ့မိသည်။ ထို့နောက် သူ့အတွေးများသည် နံနက်ခင်းဆီသို့ ပြန်ရောက် သွားပြီး ဖလိုရီကကျွဲကြီးအား လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ပုံကိုပြန် တွေးမိသော အခါတွင် သူမ၏ ဒေါသတချို့တစ်ဝက်သည် ပျောက်သွားရလေ တော့သည်။ ကလပ်ဂိတ်ဝသို့ ရောက်ချိန်တွင် သူမသည် ဖလိုရီအားခွင့်လွှတ် ချင်စိတ်ဖြစ်နေလေပြီ။ ဖလိုရီကလည်း သူမအား စကားပြောရဲသည့်သတ္တိကို မွေးမြူ၍ရခဲ့လေပြီ။ ဖလိုရီက ရပ်တန့်လိုက်ချိန်တွင် သူမကလည်း ရပ်တန့် လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှာ သစ်ရွက်များအကြားမှ ကြယ်ရောင်ကလေးများ ယိုစီးကျဆင်းနေသော အလင်းရောင်ကွက်ကလေးများရှိနေသည့် နေရာဖြစ် သဖြင့် အဲလီဇဘက်၏ မျက်နှာကိုစိုးတိုးဝါးတားမြင်နိုင်ပေသည်။

“မင်းဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တကယ်စိတ်မဆိုးဘူး လို့ကျုပ် မျှော်လင့် ပါတယ်။”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မစိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်မစိတ်မဆိုးပါဘူးလို့ရှင်ကို ပြောပြီးပြီ”

“ကျုပ် မင်းကိုအဲဒီကိုခေါ်မသွားသင့်ပါဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ခွင့်လွှတ် ပါ။ မင်းဘယ်ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကတော့တခြား လူတွေကို ပြောမပြ ချင်ဘူး။ ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတယ်ဆိုတာမျိုးက ပိုကောင်းလိမ့်မယ် လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဇာတ်ပွဲကို အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်သွားကြည့် တယ်ဆိုတော့ သူတို့က ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်ကောင်းထင်ကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ် ကတော့ ထုတ်မပြောဘူး”

“အင်းပါလေ၊ ကျွန်မကလဲ မပြောပါဘူး”

သူမက ဖလိုရီ အံ့အားသင့်သွားစေသော ရင်းနှီးမှုမျိုးနှင့် သဘော တူလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား အဲလီဇဘက်က သူ့အား ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဖလိုရီသိလိုက်လေတော့သည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် သူ့အား ခွင့်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖလိုရီမရိပ်မိခဲ့သေးချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရင်ထဲက နားလည်မှုမျိုးနှင့် ကလပ်ထဲသို့ တစ်ယောက်တကွစီ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ယနေ့ညတွင် ကလပ်ဧည့်ခန်းထဲ၌ ပျော်

၁၇၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေကြသည်။ မျက်နှာဖြူအုပ်စုတစ်ခုလုံးက အဲလစ်ဇဘက်အား ကြိုဆိုရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ အကောင်းဆုံးဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသော ဘတ်တလာနှင့် ချွတ်ကရားကလေးခြောက်ယောက်တို့ကလည်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် ဆလံပေးရင်း တစ်ဘက်တစ်ချက်မှရပ်စောင့်နေကြသည်။ မျက်နှာဖြူအုပ်စုက အဲလစ်ဇဘက်အား နှုတ်ဆက်ပြီးသည့်အခါ ဘတ်တလာသည် အစခံများက မျက်နှာဖြူသခင်မကလေးအတွက် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းကုံးကြီးကိုကိုင်၍ ရှေ့သို့တိုးထွက်လာသည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာက လူတိုင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရင်း အင်မတန်ဟာသမြောက်သော မိန့်ခွန်းကို ပြောသည်။ သူက သစ်တောအရေးပိုင်မက်စ်ဝဲလ်အားကျွန်ုပ်တို့၏ ရုက္ခဗေဒဆိုင်ရာ အထူး ကျွမ်းကျင်သူပညာရှင်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်ဝန်မင်းဝက်စ်ဖီးလ်အား “တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးအတွက် တာဝန်ယူသူနှင့် သူ့ဖိုး ဒမြတို့ အလွန်ကြောက်လန့်သောပုဂ္ဂိုလ်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကလပ်ထဲတွင် ရယ်သံများ ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။ မိန်းမလှကလေးတစ်ယောက်၏မျက်နှာက လူတိုင်းအား ကြည်နူးရွှင်လန်းစေသောကြောင့် တစ်ညနေလုံးဒုက္ခခံ၍ ရေးသားခဲ့ရသော မစ္စတာမက်ဂရီကာ ၏မိန့်ခွန်းကိုပင်ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ထို့နောက် အချိန်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် အဲလစ်သည် ဖလိုရီနှင့် ဝက်စ်ဖီးတို့အား လက်ဆွဲ၍ ပိုကာကစားသော အခန်းထဲသို့ဆွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။ သူသည်ခါတိုင်းထက်ပို၍ စိတ်ကောင်းဝင်နေသည်။ သူက ဖလိုရီ၏လက်မောင်းအား သေးငယ်မာကျောသော သူ့လက်ချောင်းကလေးများနှင့် ခပ်နာနာဖြစ်အောင် ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့်ဆိတ်လိုက်၏။

“ကဲ ကိုယ့်လူ၊ လူတိုင်းကမင်းကိုလိုက်ရှာနေကြတယ်။ မင်းက တစ်ချိန်လုံးဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“အို. . . . လမ်းလျှောက်ထွက်နေတာပါ”

“လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“မစ္စစ်လက်ကာစတင်းနဲ့”

“ငါသိပါတယ်၊ ဒီတော့မင်းကသူတို့ဆင်ကွက်ထဲကို လိမ့်ကျသွားတဲ့

လူအာ၊ လူမိုက်ပေါ့လေ၊ ကျန်တဲ့လူတွေက ငါးများချိတ်ကိုကြည့်ဖို့တောင် အချိန်မရသေးခင်၊ မင်းက မျှီချလိုက်တယ်။ မင်းဟာ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးအတွက် တော်တော်အသက်ကြီးတဲ့လူလို့ ငါက ထင်ထားတာ”

“ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဆိုလိုတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာကိုမသိချင် ယောင်ဆောင်နေတဲ့သူကိုကြည့်ကြပါဗျာ။ ဒေါ်လက်ကာစတင်းက မင်းကိုတူ တော်မောင်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တယ်လို့ ငါကဆိုလိုတာကွ။ အေးလေ မင်း အနေအထိုင်မဆင်ခြင်ခဲ့ရင်ပေါ့ကွာ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဝက်စ်ဖီးလ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်လူ၊ တူမချောကို သင့်လျော်တဲ့ လူပျိုတစ်ယောက် နဲ့ လက်ထပ်ပွဲကျင်းပပေးမယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့ကွာ။ သူတို့က မင်းကို မျက်စိကျ နေတယ်”

“ခင်ဗျားတို့က အဲဒီစိတ်ကူးမျိုးကို ဘယ်နေရာကရလာတာလဲဗျာ။ ဒီအမျိုးသမီးရောက်လာတာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီတောင် မပြည့်တတ်သေးဘူး”

“ဘာပဲပြောပြော၊ မင်းကသူ့ကို ပန်းခြံထဲမှာတွေ့လျှောက်နိုင်အောင် တော့ကြာခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ မင်းခြေလှမ်းတွေကိုကြည့်ပြီးလှမ်းပေါ့ကွာ။ တွမ်လက်ကာစတင်းဟာ အရက်မူးနေတဲ့ လူအကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တူမတစ်ယောက်ကို သူ့အိမ်ပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး ကျွေး ထားချင်လောက်အောင် မိုက်မဲမှာတော့မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့လဲ အဲဒီ ကလေးမက အင်မတန်ပါးရည်နပ်ရည်ရှိတဲ့ဟာမလေးပါ။ ဒီတော့ မင်းက အနေအထိုင်ဂရုစိုက်ပြီး ကြိုးကွင်းထဲကို လည်ပင်းသွားမစွပ်နဲ့ ပေါ့ကွာ”

“ချီးမှပဲ။ ခင်ဗျားကလူတွေကို အဲဒီလိုလျှောက်ပြောနိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဘာပဲပြောပြောဒီအမျိုးသမီးကလေးက ကလေးသာသာပဲရှိသေးတာပါ”

“ဒီမှာ ကိုလေဖင်ခေါင်း”

အဲလစ်သည် သွားပုပ်လေလွင့်ပြောရန်အကြောင်းအရာတခုကိုရရှိ သွားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဖလိုရီ၏ ကုတ်ကျီကော်လာစကိုချစ်ချစ်ခင်ခင်နှင့် ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့စကားတွေကိုမပြောပါနဲ့ကွာ။ မင်းကဒီကလေးမ

၁၇၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

လေးဟာ အညှာလွယ်လိမ့်မယ်လို့ထင်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလွယ်ဘူးကွ။ ဒီကို ဇာတိချက်ကြွေမွှေးရပ်မြေကရောက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတွေဟာ အတူတူနဲ့အနဲ့နဲ့ချည်းပဲ။ ဒီကလေးမ ဒီကိုဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျုပ်မသိဘူး၊ သူလာချင်လို့လာတာပဲဖြစ်ရမှာပေါ့”

“မင်းသောက်ရူးပဲ၊ သူကဒီကို လင်ရှာဖို့လာတာကွ။ အဲဒါကိုများ မသိတာကျနေတာပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ တခြားဘယ်နေရာမှာမှ မစွဲ တော့ဘူးဆိုရင် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကိုမြင်ချင်လှတဲ့ အိန္ဒိယမှာ လာပြီး လင်ရှာဖို့ကြိုးစားတော့တာပဲ။ အိန္ဒိယလက်ထပ်ဈေးကွက်လို့ သူတို့က ခေါ်ကြတယ်။ တကယ်တော့ အသားရောင်းတဲ့ဈေးလို့ပဲ ခေါ်သင့်ပါတယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မင်းတို့လို လူပျိုကြီးတွေအတွက် ရေခဲစိမိ ဆိတ်သားတွေကို သင်္ဘောနဲ့ အပြည့်တင်ပို့ပေးလိုက်လေ့ရှိတယ်လေ”။

“ခင်ဗျားဟာလေ ရွံစရာကောင်းတဲ့ စကားတွေကို တော်တော် ပြောတတ်တဲ့လူပဲ”

အမျိုးသမီးများကို အသားနှင့်နှိုင်း၍ ပြောဆိုသော ဟာသသည် အဲလစ်၏အခြားဟာသများကဲ့သို့ပင် ကြာကြာခံလိမ့် ဦးမည်မှာ သေချာသည်။

ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဘောက်နှင့်သိပ်များများ မတွေ့ရတော့ချေ။ လူတိုင်းဧည့်ခန်းထဲတွင် စုစုဝေးဝေးထိုင်ကြပြီး ရောက်တတ် ရာရာစကားများကို ပြောဆိုနေကြသည်။ ဖလိုရီသည် ထိုကဲ့သို့သောစကားဝိုင်း မျိုးတွင် ကြာကြာနေထိုင်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။ သို့ရာတွင် အဲလစ်ဘောက်ကမူ ပွဲခင်း ထဲက ပြန်လာပြီးနောက် မျက်နှာဖြူများ၏ အလယ်တွင်နေထိုင်ရသည်ကို ကျေနပ်နေသည်။

ညဉ့်နာရီတွင် လက်ကာစတင်းအုပ်စု အိမ်ပြန်သွားချိန်တွင် ၎င်းတို့နှင့် အတူလိုက်ပါသွားသူမှာ ဖလိုရီမဟုတ်ပါ။ မစ္စတာ လက်ဂရီကာ သည် အဲလစ်ဘောက်နဲ့ဘေးမှ အေးအေးမှန်မှန်လျှောက်ရင်း လိုက်ပါသွား သည်။ ပြည်မြို့၌မက်ဂရီကာတွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကလေးနှင့် အခြား အဖြစ်အပျက်များကိုပြောပြရမည့်လူ တစ်ဦးတိုးလာလေပြီ။

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၇၅

ကျောက်တံတားသို့ ရောက်လာသူ လူသစ်တစ်ယောက်သည် မစ္စတာမက်ဂရီ ကာ ပြောသောစကားအများစုကို နားထောင်ကြရမည်မှာ သေချာလှသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အခြားလူများက မက်ဂရီကာသည် အလွန်ငြီးငွေ့စရာလူဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်ထားကြပြီး သူစကားပြောချိန်တွင် ကြားဖြတ်ပြောကြသည်မှာ အကျင့်ကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် အဲလစ်ဇဘက်သည် ပင်ကိုယ်စရိုက်အရ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နားထောင်သူဖြစ်သည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာက “အဲလစ်ဇဘက်လို ဉာဏ်ထက်မြက်သော မိန်းကလေးမျိုးအား တွေ့ရခဲဘိခြင်း ” ဟုတွေးလိုက်သည်။

ဖလိုရီသည်အခြား လူများနှင့် အတူတူအရက်သောက်ရင်း ကလပ်တွင် အတန်ကြာအောင် နေခဲ့သည်။ အဲလစ်ဇဘက်နှင့်ပတ်သက်၍ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်စကားများကို အတော်ကလေးပြောနေကြသည်။ ဒေါက်တာ ဘာရာဆွာမိအား ကလပ်တွင် မင်းဘားအဖြစ်လက်ခံရေး ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ခဲ့သောရန်ပွဲကို လောလောဆယ်တွင် ချောင်ထိုးထားလိုက်ကြပြီ။ ထို့အတူ လွန်ခဲ့သောညနေခင်းက အဲလစ်ကပ်ထား ခဲ့သည့်ကြော်ငြာစာရွက်ကိုလည်း ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ယနေ့နံနက် ကလပ်သို့ရောက်လာသောမစ္စတာ မက်ဂရီကာက မြင်သွားသောကြောင့် မျှမျှတတဖြစ်စေလိုသည်စိတ်ထားဖြင့် ပြန်ဖြုတ်ခိုင်းလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကြော်ငြာစာရွက်ကို ပြန်လည်၍ရုပ်သိမ်းခိုင်းလိုက်သော်လည်း မူလရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်ပြီးမှ ရုပ်သိမ်းခံရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ရက်သတ္တနှစ်ပတ်အတွင်းတွင် အဖြစ်အပျက်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ဦးဖိုးကြင်နှင့်ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိတို့၏ ရန်ပွဲမှာ အဆိုးရွားဆုံးအခြေအနေသို့ရောက်ရှိနေလေပြီ။ မြို့တစ်မြို့လုံး နှစ်ခြမ်းကွဲသွားသည်။ တရားသူကြီးအဆင့်မှစ၍ ဈေးထဲတွင် တံမြက်စည်းလဲ့သူအထိ မြို့ခံအားလုံးသည် တစ်ဘက်ဘက်တွင်ပါဝင်နေကြသည်။ အချိန်ကျလျှင် မဟုတ်မမှန် ထွက်ဆိုကြရန်ပင် အသင့်ဖြစ်နေကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုအုပ်စု နှစ်ခုအနက် ဒေါက်တာ၏အုပ်စုမှာ ပို၍ လူနည်းသည့်အပြင် ပုတ်ခတ်ပြောဆိုရာ၌ အလွန်အားနည်းလျက်ရှိသည်။

မြန်မာ့မျိုးချစ်သတင်းစာအယ်ဒီတာသည် အစိုးရကိုအကြည်ညိုပျက်စေမှု၊ ပုန်ကန်ထကြွရန်လှုံ့ဆော်မှုတို့ဖြင့်တရားစွဲခံရပြီး အာမခံမရဘဲ ချုပ်နှောင်ခံနေရသည်။ အယ်ဒီတာကိုဖမ်းဆီးခြင်းကြောင့်လူအနည်းငယ်ပါဝင်သော အဓိကရုဏ်းကလေးတစ်ခုဖြစ်ပွားခဲ့ရာ အစိုးရက ပုလိပ်များနှင့် နှိမ်နင်းလိုက်သဖြင့် အဓိကရုဏ်းတွင်ပါဝင်သူနှစ်ဦးသေဆုံးခဲ့ရသည်။ ထောင်ထဲတွင် ယင်းအယ်ဒီတာ အစာငတ်ခံဆန္ဒပြသော်လည်း ခြောက်နာရီအကြာတွင် ဆန္ဒပြမှုကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ကျောက်တံတားတွင်လည်း အခြေအနေအမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်နေသည်။

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၇၇

၀ရွှေအိုးဆိုသော ဒမြတစ်ယောက်သည် ထောင်ထဲမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း လွတ်မြောက်သွားသည်။ ထို့ပြင်ခရိုင်တစ်ခုလုံး၌ သူပုန်ထကြမည်ဆိုသော သတင်းများ ပြန့်နှံ့နေသည်။ သစ်တောအရေးပိုင် မစ္စတာမက်စ်ဝဲလ်၏ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းနှင့် မဝေးလှသော သုံးခွရွာကလေးကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ထွက်လာသည့် ထိုကောလာဟလသတင်းသည် အခြေအမြစ်တော့မရှိလှချေ။

ဝိဇ္ဇာသို့မဟုတ် မျက်လှည့်ဆရာတစ်ယောက်ပေါ်ပေါက်လာပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အင်္ဂလိပ်တို့၏ အုပ်စိုးမှုပျက်သုန်း တော့မည်ဟု ဟောပြောလျက်ရှိသည့်အပြင်ကျည်ဆံမဖောက်ထွင်းနိုင်သော အင်္ကျီများကိုပင် ဖြန့်ဖြူးလျက်ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ မစ္စတာမက်စ်ဂရီကာသည် ထိုကောလာဟလများကို သိပ်မယုံကြည်သော်လည်း လက်နက်ကိုင်စစ်ပုလိပ်များကိုထပ်မံစေလွှတ်ပေးရန် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဦးစီးသော ကုလားစစ်သားတပ်ခွဲတစ်ခွဲကို ကျောက်တံတားသို့ မကြာခင်စေလွှတ်ပေးလိမ့်မည်ဟု သတင်း ရရှိထားသည်။ ရာဇဝတ်မင်းဝက်စ်ဖီးလ်သည် ဝိဇ္ဇာပေါ်သည်ဆိုသော သတင်းကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တကယ်ဖြစ်ပါစေဆိုသော မျှော်လင့်ချက်နှင့် သုံးခွသို့ ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားသည်။

သူကခရီးမထွက်မီ အဲလစ်အား

“တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် တကယ်သူပုန်ထတာမျိုးဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အဖျားရှူးသွားမှာပါ။ သူပုန်ထတာတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် တကယ်မထခင် ပျက်ပျက်သွားတာချည်းပဲ။ ကျုပ်သေနတ်က ဒမြတစ်ယောက်ကိုတောင် ပစ်ခွင့်မရသေးဘူးဆိုရင် မင်းယုံမလား။ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကို ထည့်မတွက်ရင် လူမသတ်ရတာ ဆယ့်တစ်နှစ်တောင်ရှိသွားပြီစိတ်ပျက် စရာပဲ”

“အေးလေ၊ သူတို့က မဖြစ်စလောက်ကလေးလုပ်ပြီး ရှောင်မပြေးဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကခေါင်းဆောင်တွေကိုဖမ်းပြီး ဝါးလုံးနဲ့တိတ်တိတ်ကလေးရိုက်နိုင်မှာပေါ့။ အဲဒါက သူတို့ကိုကျပ်တို့ရဲ့ထောင်တွေထဲမှာ ယုယုယယထားတာထက်စာရင် ပိုကောင်းမှာပေါ့”

အဲလစ်က ပြောလိုက်၏။

၁၇၈ ဇာတ်မြန်ကြွယ်

“အင်း၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုခေတ်မှာတော့ အဲဒါမျိုးလုပ် လို့မရတော့ဘူး။ အဆိပ်မရှိတဲ့ဥပဒေတွေကို ကျုပ်တို့ကပဲ ပြဌာန်းခဲ့တာ ဆို တော့ လိုက်နာရတော့မှာပေါ့လေ”

“အိုး၊ ဥပဒေတွေ အသာဘေးချိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဗမာတွေကို အသိတရားရလာအောင်လုပ်တဲ့နည်း တွေထဲမှာ ဝါးလုံးနဲ့ရိုက်တာ တစ်မျိုးပဲ ရှိတော့တယ်။ သူတို့ကို ရိုက်ပြီး တဲ့အခါမျိုးမှာ ခင်ဗျားမြင်ဖူးသလား။ ကျုပ်က တော့မြင်ဖူးတယ်။ သူတို့ကိုထောင်ထဲက နွားလှည်းတွေနဲ့ ထုတ်လာတဲ့အချိန် မှာ အော်ဟစ်ပြီး ပါလာကြတယ်။ သူတို့ရဲ့မယားတွေက ထောင်းထားတဲ့ ငှက်ပျော်သီးတွေနဲ့ သူတို့ကျောကုန်းကို အုပ်ပေးပြီး ပါလာကြတယ်။ အဲဒါမျိုး ကိုပဲ သူတို့က နားလည်ကြတာ။ ကျုပ်မှာသာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် တူရကီတွေလုပ်သလို ခြေဖဝါးကို တုတ်နဲ့ရိုက်မှာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ။ သူတို့က တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်တော့ခံပြီး တိုက်ခိုက်ရဲတဲ့သတ္တိမျိုးရှိပါစေလို့ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ။ ဒါဆိုရင်လက်နက် အပြည့်အစုံနဲ့ စစ်ပုလိပ်တွေကိုခေါ်လိုက်မယ်။ လူသုံးလေးဆယ်လောက်ကို ဖမ်းလိုက်ရင် အားလုံးငြိမ်သွားမှာပဲ”

သို့ရာတွင် ဝက်စံဖီးလ်မျှော်လင့်ထားခဲ့သော အခြေအနေမျိုးက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ သုံးခွရွာသို့ သူနှင့်အတူခေါ်သွားသော ဂေါ်ရခါးရဲသားများသည် ဂေါ်ရခါးစားကောက်များကို သုံးစွဲခွင့်မရပါ။ ထိုခရိုင်သည် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် အေးချမ်းနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ သူပုန်ထမည့် အရိပ်အယောင်ကို တစွန်းတစမျှပင် မကြားကြ ရ။ မုတ်သုန်မိုးကဲ့သို့ပင် ကျေးရွာသူကျေးရွာသားများက တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ် လူခွန်တော်မပေးရန်အခွန်ရှောင်ကြသည့်ကိစ္စများကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

ရာသီဥတုသည် ပို၍ပူပြင်းလာသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည်ဆိုးရွား သော အပူဒဏ်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ခံစားလိုက်ရသည်။ ကလပ်၌ တင်းနစ် ကစားပွဲများ ချုပ်ငြိမ်းသလောက်ဖြစ်သွားပြီ။ တင်းနစ်ကစား သူများသည် တစ်ပွဲပြည့်အောင် ပျင်းပျင်းရိရိကစားခဲ့ကြပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြစ်လက်ပစ်ထိုင်ချကာ မအေးသောသံပုရာဖျော်ရည်ကို သောက်သုံးကြ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၇၉

တော့သည်။ မအေးသောသံပုရာရည်ဟုပြောရခြင်းမှာမန္တလေး မှပို့လိုက်သော ရေခဲသည် တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်သာရောက်လာလေ့ရှိပြီး၊ ရောက်လာသည့် အခါတွင်လည်း ၂၄ နာရီအတွင်း အရည်ပျော်သွားလေ့ရှိ သောကြောင့်ဖြစ် သည်။ စိန်ပန်းပင်များသည်ရဲရဲနီအောင်ပွင့်နေကြလေပြီ။ မြန်မာအမျိုးသမီး များသည်ကလေးငယ်များအား နေမလောင်စေရန် မျက်နှာကို သနပ်ခါးခပ်ထူ ထူလိမ်းထားပေးရာ အာဖရိကမှ ပယောဂဆရာများနှင့် ပင်တူနေသေးတော့ သည်။ ငူငူကများနှင့်ဘဲခန်းခန့်ရှိသောငှက်ငန္တာများသည်လည်း ဈေးလမ်း တစ်လျှောက်တွင် ညောင်ပင်များမှ ညောင်သီးများကို လာရောက်၍ စားသောက်နေကြလေပြီ။

ထိုအချိန်ပိုင်းတွင် ဖလိုရီသည် မလှမေကို အိမ်မှနှင်ချလိုက်သည်။ အလွန်ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့ပြီး ရွံစရာကောင်းလှသောကိစ္စပင်။ မလှမေသည် ဖလိုရီ၏ရွှေစီးကရက်ဗူးကိုခိုးယူပြီး ဈေးထဲတွင် တရားမဝင်အပေါင်ခံသော တရုတ်ကုန်သည် “လီရိတ်” ထံတွင် သွား၍ ပေါင်နှံခဲ့သည်ဆိုသော လုံလုံလောက်လောက်အကြောင်းပြုစရာအချက်ရှိနေပေသည်။ သို့ရာတွင် ထို အကြောင်းပြချက်မှာ ဆင်ခြေမျှသာဖြစ်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်ကြောင့် မလှ မေအား နှင်ထုတ်လိုက်သည်ဆိုသော ကိစ္စကို အစေခံအားလုံးက သိကြသည်။ မလှမေလည်းသိသည်။ ဖလိုရီလည်း ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ မလှမေ၏ အခေါ်အရဆေးဆိုးထားသော ဆံပင်နှင့်အင်္ဂလိပ်မကြောင့် မလှမေကို နှင်ချ လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

အစပထမတွင် မလှမေသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိ ပါ။ လီရိတ်သို့မဟုတ် ဈေးထဲတွင်ရှိသော ချစ်တီးကုလားက မလှမေအား ရှူးပီးငွေတစ်ရာထုတ်ပေးမည့်ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ဖလိုရီကရေးပြီး နောက် မလှမေအား အလိုမရှိတော့ကြောင်းပြောလိုက်ချိန်တွင် မလှမေသည် စူပုပ်ပုပ်အောင်သိုးသိုးနှင့် မတ်တတ်ရပ်ပြီး နားထောင်နေသည်။ ဖလိုရီသည် မလှမေထက်ပင် ပို၍ရှက်နေမိသည်။ သူသည် မလှမေ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ မကြည့်ရဲပါ။ သူ့အသံသည် အပြစ်ရှိသူပမာ ခြောက်ကပ်နေသည်။ မလှမေ ၏ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်မည့်နွား လှည်းရောက်ရှိလာသောအခါ သူသည်

ထိုမြင်ကွင်းကိုမမြင်ရတော့သည့်အချိန်အထိ အိပ်ခန်းထဲတွင် တံခါးပိတ်ပြီး အသာကုပ်နေလိုက်သည်။

လမ်းပေါ်တွင် လှည်းဘီးကြိုတံသံများပေါ်လာသလို ယောက်ျားများ၏ အော်သံများထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အော်ဟစ်သံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်တက်လာတော့သည်။ ဖလိုရီအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ သူတို့သည် ဂိတ်ဝနေရောင်ခြည်အောက်၌ ရုန်းလားကန်လား ဖြစ်နေကြသည်။ မလှမေသည် ဂိတ်ဝမှ တိုင်ကိုဖက်တွယ်နေပြီး ကိုစံလှက မလှမေအား တွန်းထုတ်ရန်ကြိုးပမ်းနေသည်။ ဒေါသဖြစ်နေသော မလှမေသည် ကြံရာမရဟန်နှင့် ဖလိုရီဘက်သို့ လှည့်၍ “သခင်၊ သခင်၊ သခင်၊ သခင်” ဟု ထပ်ခါတလဲလဲ အော်ဟစ်နေသည်။ သူက မလှမေအား နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်နောက်တွင် “သခင်” ဟုခေါ်နေသေးသည့်အတွက် သူ့နှလုံးသည်နာကျင်သွားရလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူက လှမ်းမေးလိုက်၏။

ထိုကိစ္စမှာ မလှမေနှင့် မရီတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဆံစုတစ်ခုကို သူပိုင်သည် ငါပိုင်သည်ဟု အငြင်းပွားနေမှုပင်ဖြစ်တော့သည်။ ဖလိုရီက ဆံစုကို “မရီ” အားပေးလိုက်ပြီးနောက် လျော်ကြေးပေးသည့်သဘောနှင့် မလှမေ အားရှုပီးငွေနှစ်ကျပ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထန်းခေါက်ဖာနှစ်လုံး၏အလယ်တွင်သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့်ခပ်တောင့်တောင့်ထိုင်နေပြီး ပေါင်ပေါ်တွင်ရှိနေသော “ကြောင်” ကလေးကိုလက်နှင့်ပွတ်သပ်ပေးနေသည့် မလှမေအား တင်ဆောင်ထားသော လှည်းသည်အဝေးသို့ မောင်းနှင်သွားလေသည်။ ဖလိုရီက မလှမေအား ထိုကြောင်ကလေးကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့သည်မှာ နှစ်လမျှသာရှိသေးသည်။

ခပ်စောစောက မလှမေကို နှင်ထုတ်ခဲ့သော ကိုစံလှသည် ယခု မလှမေတကယ်ထွက်ခွာသွားရသည့်အချိန်တွင် ဝမ်းမသာမိချ။ သူ့ဆရာဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားရောက်သည့်အခါတွင်မူ ပို၍ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတော့၏။ ကျောက်တံတားသို့ ခရစ်ယန်သင်းအုပ်ဆရာရောက်ရှိလာ

သော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဖလိုရီသည်မြို့မှာပင်ရှိနေသောကြောင့် အခြားလူများနှင့်အတူ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့သွားခဲ့သည်။ ဝတ်ပြုလာသူများမှာ မစွတာဖရန်စစ်၊ မစွတာဆင်မြူရယ်နှင့်တိုင်းရင်း သားခရစ်ယာန်ခြောက်ယောက်၊ စန္ဒယားအသေးစားကလေးကို တီးသော မစွစ်လက်ကာစတင်း အပါအဝင် စုစုပေါင်းဆယ်နှစ်ယောက်မျှသာရှိသည်။ ဖလိုရီသည် ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်း အသုဘပို့ရန်ကလွဲ၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ဝတ်တက်ရန် သွားသည်မှာ ယခု ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကိုစံလှက စိတ်ပျက်အားငယ်သည့် လေသံနှင့် အခြားအစေခံများအား ပြောလိုက်သည်။

“ပြဿနာတော့ပေါ်လိမ့်မယ်ကွ။ ငါ့သူ့ကိုလွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်ကစပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ သူက တစ်နေ့ကိုစီးကရက်ဆယ်ငါးလိပ်အထိ လျှော့သောက်နေတယ်။ နံနက်စာမစားခင် ဂျင်အရက်လည်းမသောက်တော့ဘူး။ ညနေကျရင် မုတ်ဆိတ်တွေ တစ်ခါထပ်ရိတ်တယ်။ သူက ငါမသိဘူးလို့ ထင်နေတယ်လေ။ အရူးပဲ။ ပြီးတော့ ပိုးရှုပ်အကျိအသစ်ခြောက်ထည်ထပ်မှာတယ်။ ဒါတွေက အင်မတန်ဆိုးတဲ့အတိတ်နိမိတ်တွေပဲ။ နောက်သုံးလကြာရင် ဒီအိမ်မှာ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုဆိုတာရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူ့လက်ထပ်တော့မှာလား။”

ဘဖေက မေးလိုက်၏။

“သိပ်ကိုသေချာတယ်။ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သွားပြီဆိုရင် အဆုံးရဲ့အစပဲလို့ ပြောနိုင်ပြီ”

“ကျုပ် သခင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာရဲ့လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဝင်းပိုးလ်သခင်ကတော့ အဆိုးဆုံးပဲ။ ငှက်ပျောသီးကို ခဏခဏကြော်ကျွေးရမလားဆိုပြီး၊ ငါ့တင်ပါးကို စစ်ဖိနပ်နဲ့ ကန်တယ်။ သူ မူးလာရင် ခေါင်းလွတ်ရုံရှိတဲ့ အစေခံတန်းလျားခေါင်မိုးကို ခြောက်လုံးပြုန်းပစ်ပြန်ရော။ ဒါပေမဲ့ ငါက ပစိပစပ်ပြောတတ်တဲ့ မျက်နှာဖြူသခင်မ လက်အောက်မှာ တစ်ပတ်လောက် အလုပ်လုပ်ရမှာထက် ဗိုလ်မှူးကြီးဝင်းပိုးလ်လက်အောက်မှာ ဆယ်နှစ်လောက် လုပ်ချင်တယ်။ ငါတို့သခင် အိမ်ထောင်ပြုတဲ့နေ့မှာ ငါလဲ အလုပ်ကထွက်မှာပဲ”

၁၈၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

အဘိုးကြီးဆမ်မိက ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ သူနဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် အလုပ်က မထွက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရောက်လာပြီဆိုရင် ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကိုတော့ သိပါတယ်။ အဲဒီမိန်းမက ပရိဘောဂတွေပေါ်မှာ ဖုံးမှုန့်တစ်ကွက်တွေ့ရင် ကျုပ်တို့ကိုအော်ငေါက်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ တရားတမောအိပ်နေတဲ့ နေ့လယ်ခင်းမှာ အိပ်ရာကနိုးပြီး လက်ဖက်ရည်ဖျော်ခိုင်းလိမ့်မယ်။ မီးဖိုချောင်ထဲကို အချိန်မရွေးဝင်ကြည့်ပြီး၊ ညစ်ပတ်တဲ့ ပန်းကန်တွေနဲ့ ဂျုံမှုန့်ဗူးထဲက ပိုးဟပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆူဆူပူပူလုပ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီမိန်းမတွေဟာ အစေခံတွေကို ဘယ်လိုနှိပ်စက် ရမယ်ဆိုတဲ့နည်းလမ်း အမျိုးမျိုးကိုညမှာ တစ်မိမ့်မိမ့်တွေးနေတာနဲ့ အိပ်မပျော်ကြဘူးလို့တောင် ကျုပ် ထင်တယ်။”

“သူတို့ဆီမှာ ဟိုဟာက နှစ်ပဲ၊ ဒီဟာက လေးပဲဆိုပြီး တစ်ပိုင်မှကြားကဖြတ်ယူလို့မရအောင် ဈေးဖိုးတွေကို ရေးမှတ်ထားတဲ့စာအုပ်နီကလေးတွေ ရှိတတ်တယ်။ သခင်တစ်ယောက်က ငွေငါးကျပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားပြောမှာ ထက်သူတို့က ကြက်သွန်ဈေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပိုပြီး ဗလစ်ဗလစ် ပြောတတ်ကြတယ်။”

ဆမ်မိက ပြောလိုက်၏။

“အေးပါကွာ။ သူက မလှမေထက်ပိုဆိုးမှာပေါ့”

ကိုစံလှကသက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချပြီး ခြံငံ၍ ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် မပုနှင့်မရီအပါအဝင်ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း သံယောင်လိုက်၍ သက်ပြင်းချကြတော့သည်။ ကိုစံလှပြောလိုက်သည့်စကားသည် အမျိုးသမီးများအား ကဲ့ရဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက မယူဆကြချေ။ အင်္ဂလိပ်မများကို လူမျိုးကွဲများအဖြစ်ယူဆထားကြသည်သာမက လူသားများဟူ၍ပင် မသတ်မှတ်ကြချေ။ အင်္ဂလိပ်မများသည် ကြောက်စရာကောင်းလှသောကြောင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်လိုက်ပါက သူ့ထံတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာလုပ်ကိုင်နေကြသော အစေခံများအား ထွက်ပြေးကြရန် အချက်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်တတ်ပေသည်။

ကိုစံလှ၏ထိတ်လန့်မှုမှာ တကယ်တော့ စောလွန်းလှပါသည်။ ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘက်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ ဆယ်ရက်မျှရှိသေးခဲ့သည့်တိုင်အောင် ပထမနေ့ကထက်ပို၍ ရင်းနှီးမှုမရှိခဲ့ချေ။

မျက်နှာဖြူအများစုသည် တောထဲသို့ ရောက်နေကြသဖြင့် သူသည် ဆယ်ရက်လုံးလုံး အဲလစ်ဇဘက်အား တစ်ဦးတည်းမူပိုင်လိုလို တွေ့ဆုံနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်းသစ်ထုတ်ယူရသည့်အလုပ်ကို အားကြီး မာန်တက် လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသဖြင့် ဖလိုရီသည် ဌာနချုပ်၌ အချောင်ခို၍ နေခွင့် မရှိပါ။ ထို့အပြင် သူ မရှိခိုက် အရည်အချင်းမပြည့်ဝသော ကပြားကြီးကြပ်ရေးမှူးကြောင့် အစစအရာရာသည် ကိုးရိုးကားရားဖြစ်ရလေ့ရှိသည်။ နေ့တိုင်း လိုလိုပင် ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေပြီဟု ကြီးကြပ်ရေးမှူးထံမှ အစီရင်ခံစာများရနေသော်လည်း ဖလိုရီသည် ဖျားနာဟန်ဆောင်၍ မြို့ပေါ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စခန်းတွင် ဆင်တစ်ကောင် မကျန်းမမာဖြစ်နေသည်။ သစ်တုံးများကို မြစ်ဆိပ်သို့ဆွဲပို့ရာတွင် အသုံးပြုသော မီးရထား အင်ဂျင်စက်ပျက်နေသည်။ ကူလီဆယ့်ငါးယောက် ထွက်ပြေးကြသည်။ သို့ရာတွင် ဖလိုရီသည် ကျောက်တံတား၌ အဲလစ်ဇဘက်ရှိနေစဉ် ကျောက်တံတားမှ ခွာသွားနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံကြစဉ်က ရရှိခဲ့သော ရင်းနှီးမှုကို ပြန်ရအောင်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်အား ဖြည့်ဆည်း

၁၈၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

ရန်အမြဲတစေ ကြိုးပမ်းခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နံနက်ခင်းများနှင့် ညနေခင်းများတွင်နေ့တိုင်းတွေ့ဆုံကြသည်။ ကလပ်တွင် ညနေတိုင်းတစ်ဦးချင်း တင်းနစ်ကစားခဲ့ကြသည်။ မစွပ်လက်ကာစတင်းမှာ ပျော့ခွေခွေဖြစ်နေပြီး မစွတာလက်ကာစတင်းမှာ နည်းနည်းနာမကျန်းဖြစ်နေ၍ တင်းနစ်မကစားနိုင်။ ထို့နောက် သူတို့လေးယောက်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ပြီး၊ ဘရစ်ဖဲ ကစားရင်း စကားပြောကြသည်။ ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘတ်နှင့် နာရီပေါင်းများစွာ တွေ့ဆုံနေရပြီး မကြာခဏ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရတတ်သော်လည်း ဖလိုရီသည် သူမနှင့်တွေ့ရသည့်အခါတိုင်း စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောဆိုနေထိုင်ကြသည့်တိုင်အောင် သူစိမ်းများလို ခပ်ခွာခွာဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။ သူသည် အဲလစ်ဇဘတ်၏ရှေ့တွင် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။ သူသည် ပါးပြင်ပေါ်မှ အမှတ်ကြီးအား မေ့မပစ်နိုင်သလို နှစ်ကြိမ်ရိတ်ထားသောမေးဇေ့ကလည်း နာကျင်နေသည်။ အရက်နှင့် စီးကရက်ကို လျှော့သောက်သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း မအီမသာဖြစ်နေသည်။ ဆယ်ရက်မျှကြာသောအခါတွင် သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးက သူဖြစ်စေချင်သော ပုံစံမျိုးနှင့် မနီးစပ်သေး။

သူသည် အဲလစ်ဇဘတ်အား သူပြောချင်သောပုံစံမျိုးနှင့်စကားပြောနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။ သူမနှင့် စကားပြောရာ၌ လေးလေးနက်နက် အကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုရန်မလွယ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ပြောသော စကားများသည် ဓါတ်ပြားများ၊ ခွေးများနှင့်တင်းနစ်ရက်ကက်များအကြောင်း၌သာ တစ်လယ်လယ်ဖြစ်နေတတ်သည်။ အမျိုးသမီးသည် အခြားကိစ္စများကို ပြောဆိုချင်ဟန်မရှိပါ။ သူမ နှစ်သက်သော စာအုပ်များကလည်း စိတ်ပျက်စရာ။ သူမသည် အသက်ငယ်သေးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူမသည် သူ့အားနားလည်မည်၊ သူ့အတွက် လိုအပ်နေသော ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဖလိုရီက သူ့ ကိုယ်သူ့ အသိပေးလိုက်သည်။ ယခုသူသည် သူမ၏ ယုံကြည်မှုကို မရသေး၍သာဖြစ်ရပေမည်။

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၈၅

သူသည် သူမအားအကင်းပါးပါးနှင့် ဆက်ဆံနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။ သူတို့ ပြောဆိုနေကြသော စကားများသည် လေးလေးနက်နက်မရှိလှသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဲလစ်ဇဘက်အား စိတ်ကသိကအောင့်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ထို သို့ဖြစ်ရသည်မှာ သူပြောသောစကားကြောင့်မဟုတ်ဘဲ၊ သွယ်ဝိုက်ညွှန်းဆို သည့်ကိစ္စများကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏အကြားတွင် တိတိကျကျ ဖော်ပြ၍မရသောမအီမသာ ဖြစ်မှုမျိုးရှိနေတတ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ထို မအီမသာ ဖြစ်မှုသည်ရန်ဖြစ်လုနီးပါးအဆင့်အထိ ရောက်သွားတတ်သည်။ လူတစ်ယောက်သည် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် ကြာရှည်လေးမြင့် နေထိုင်ခဲ့ရ ပြီးနောက် နောက်ထပ်ရောက်လာသော လူသစ်တစ်ယောက်နှင့် အတူတူသွား လာလည်ပတ်ခွင့်ရသည့်အခါ ပထမလူက ဒုတိယလူအား အစစအရာရာ ရှင်းလင်းပြောပြရမည်မှာ မလွဲမရှောင်သာ ကြုံကြရမည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်ပေသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ပထမဆုံး အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းနေရဆဲဖြစ်ရာ ဖလိုရီက “ အဲလစ်ဇဘက်၏ စကားပြန်” အဖြစ် အစစအရာရာကို ရှင်းလင်းပြောပြရမည်မှာ သဘာဝကျလှပေသည်။ သူ စကားအချို့နှင့် သူပြောပုံဆိုပုံများသည် သူမ၏ ရင်တွင်းမှ သဘောထား ချင်း မတိုက်ဆိုင်သော အယူအဆများကို နိုးကြားလာအောင် နှိုးဆွပေးလိုက် သလို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ တိုင်းရင်းသားများ အကြောင်း ပြောဆိုတိုင်း ဖလိုရီသည် အမြဲလိုလို တိုင်းရင်းသားများဘက်မှ လိုက်၍ ပြောလေ့ရှိသည်ဟု အဲလစ်ဇဘက်က ယူဆထားသည်။ သူသည် မြန်မာတို့၏ဓလေ့ထုံးစံများနှင့် အကျင့်စရိုက်ကို အမြဲတစေ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်တတ်သည်သာမက အင်္ဂလိပ်တို့ ၏စရိုက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ မြန်မာတို့ကသာကြောင်း ပြောတတ်သည်။ ထိုကိစ္စက အဲလစ်ဇဘက်၏စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ တိုင်းရင်းသားများ သည် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းကြသော်လည်း သူတို့သည် တိုင်းရင်းသားများ သာ ဖြစ်ကြပေသည်။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် သူတို့သည် မျက်နှာဖြူတို့၏ အုပ်ချုပ်ကို ခံနေရသော အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျညံ့ဖျင်းလှသည့်လူမျိုးများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဖလိုရီက တိုင်းရင်းသားများကို လိုက်လျောသောသဘော ရှိသည်။ မည်သည့်ကိစ္စက အဲလစ်ဇဘက်အား စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေ

၁၈၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

သည်ကို ဖလိုရီသည် ယခုအထိ မသိသေးချေ။ သူက အဲလစ်ဇဘက်အား မြန်မာနိုင်ငံကို သူ့နှစ်သက်သလို နှစ်သက်စေချင်သည်။ မျက်နှာဖြူသခင် များ၏ စိတ်မပါလှသော သဘောထားမျိုးနှင့် မလေ့လာစေလို။ လူအများစု သည် အခြားနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၌ နေထိုင်ချိန်တွင် ထိုနိုင်ငံမှ လူများအား ပြက်ရယ်ပြု၍ ပြောဆိုနေရမှသာ နေသာထိုင်သာရှိတတ်ကြကြောင်း ဖလိုရီက မေ့နေသည်။

သူသည် အရှေ့တိုင်းနှင့်သက်ဆိုင်သည့်ကိစ္စများ၌ အဲလစ်ဇဘက် အား ပိတ်ဝင်စားလာအောင် ကြိုးပမ်းရာတွင် အားကြီးမာန်တတ်ရှိလွန်းလှ သည်။ ဥပမာ ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘက်အား မြန်မာစကားကို သင်ယူအောင် သွေးဆောင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စမှာ မည်မည်ရရ အထမြောက်ခြင်း မရှိပါ။ အဲလစ်ဇဘက်၏အဒေါ်က သူမအား သာသနာပြုအသိုင်းအဝိုင်းမှ အမျိုးသမီးများသာ မြန်မာစကားကို ပြောဆိုကြကြောင်း၊ အမျိုးသမီးကောင်း တစ်ယောက်သည် မီးဖိုချောင်သုံးအူရဒူစကားကို တတ်မြောက်ထားပါက လုံလောက်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် ထိုကဲ့သို့ သော မရေမတွက်နိုင်သည့် သဘောထားကွဲလွဲမှုကလေးများ ရှိခဲ့သည်။ ဖလိုရီ ၏ အယူအဆများသည် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်သော အယူအဆ များမဟုတ်ကြောင်း အဲလစ်ဇဘက်က ဝိုးတိုးဝါးတား ရိပ်မိသည်။ ထင်ထင်ရှား ရှား နားလည်လာသည့်ကိစ္စမှာ ဖလိုရီက မိမိအား မြန်မာလူမျိုးများကို နှစ်သက်ရန်သာမက မျက်နှာမည်းပိုင်ရှင် မြန်မာလူမျိုးများအား မြတ်နိုးလာ အောင် တိုက်တွန်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလာသည်။ ထိုလူများသည် လူရိုင်း သာသာမျှရှိလေရာ သူတို့၏အသွင်အပြင်ကို မြင်ရုံမျှနှင့် အဲလစ်ဇဘက်အား တုန်လှုပ်သွားစေလေသည်။

ထိုအကြောင်းအရာမှာ နည်းမျိုးစုံနှင့်ပေါ်ထွက်လာတတ်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် လမ်းပေါ်၌ ဖြတ်လျှောက်သွားသော မြန်မာလူမျိုး တစ်သိုက်အား “စပ်စုခြင်းတစ်ဝက်၊ ရွံရှာခြင်းတစ်ဝက်ပါဝင်သော မျက်လုံးများ နှင့် လိုက်ကြည့်ပြီးနောက်၊ မည်သူ့ကိုမဆို ပြောမည့်ပုံစံအတိုင်း ဖလိုရီအား ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလူတွေဟာ အန်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် အရုပ်ဆိုးကြတယ်နော်။”

“ဟုတ်ရဲ့လား။ ကျုပ်ကတော့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူတွေပဲလို့ အမြဲထင်ထားတာ။ အင်မတန် ကြည့်ကောင်းတဲ့ သူတို့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွေကို ကြည့်ပါဦး။ ဟိုလူပဲခုံးကကော၊ ကြေးရုပ်အတိုင်းပဲ။ အင်္ဂလန်ကလူတွေ ဒီမှာလို အင်္ကျီချွတ်ပြီး သွားလာနေရင် ဘယ်လိုမြင်ကြရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ခေါင်းတွေက ကြောက်စရာပုံစံတွေပါလား။ ခေါင်းခွံတွေက ကြောင်ခေါင်းလို နောက်ကို လန်နေတယ်။ သူတို့နဖူးတွေက နောက်ဘက်ကို လန်နေတဲ့အတွက် မြင်ရုံနဲ့တင် ကြောက်စရာကောင်းနေတယ်။ အဲဒီလို နဖူးပိုင်ရှင်မျိုးဟာ ရာဇဝတ်ကောင်တွေပဲဆိုတာကို မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုထဲမှာ ကျွန်မ ဖတ်ဖူးတယ်”

“ဘယ်လိုလဲဗျာ။ လွန်လှချည်လား။ ကမ္ဘာပေါ်က လူဦးရေတစ်ဝက်လောက်မှာ အဲဒီလို နဖူးမျိုးရှိကြတာပဲဥစ္စာ”

“အင်းလေ၊ ရှင်က အသားအရောင်ရှိတဲ့လူတွေကို စာရင်းထဲမှာ ထည့်ပြီး ရေတွက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ”

အဲလစ်ဇဘက်သည် မြန်မာအမျိုးသမီးများကို မြန်မာအမျိုးသားများ ထက်ပင်ပို၍ ရွံရှာသေးသည်။ ရေတွင်းသို့သွားနေသော မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်သိုက်အား ကြည့်ကာ

“သူတို့ကြည့်ရတာ၊ ရွံစရာမကောင်းဘူးလား။ တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးမျိုးလို သိပ်ကိုကြမ်းတမ်းတာပဲ။ အဲဒီအမျိုးသမီးတွေကို ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ဘယ်သူကများ ထင်ကြမလဲနော်”

“သူတို့ အမျိုးသားတွေက နှစ်သက်ကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ မည်းနက်နေတဲ့အသားအရောင်ကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်းညည်းခံနိုင်မလဲဆိုတာ ကျွန်မတော့ မတွေးတတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ လူတွေဟာ အသားညိုတဲ့ကိစ္စကို အချိန်ကြာလာတာနှင့်

၁၈၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

အမျှ သည်းခံလို့ရလာတတ်ကြပါတယ်။ တကယ်ပြောရမယ်ဆိုရင် နှစ်တော်တော်ကြာလာတော့ ဒီလိုနိုင်ငံတွေမှာ အသားညှိတာက အသားဖြူတာထက် ပိုသဘာဝကျပါတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကိုပဲ ခြုံကြည့်လေ။ အသားဖြူတဲ့ လူတွေက အူကြောင်ကြောင်တွေ ဖြစ်နေကြတာ”

“ရှင့်ဆီမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင်အတွေးအခေါ်မျိုးတွေရှိသားပဲ”

ဤနည်းဖြင့် မပြေလည်မှုများသည် ထပ်တလဲလဲဖြစ်ပေါ်နေလေတော့သည်။ ဖလိုရီ၏ စကားများသည် အဲလစ်ဘောက်အဖို့ ကျေနပ်ဖွယ် မကောင်းသလိုလို၊ ခိုင်လုံမှုမရှိသလိုလို ခံစားနေရသည်။ ထိုကိစ္စမှာ တစ်ညနေတွင် မျက်နှာဖြူအသိုင်းအဝိုင်းက စွန့်ပယ်ထားသော မစ္စတာဖရန်စစ်နှင့် မစ္စတာဆင်မြူရယ်တို့အား ဖလိုရီက ကလပ်ဂိတ်ဝ၌ အတွေ့ခံ၍ စကားစမြည်ပြောခဲ့သည့် ညနေခင်း၌ ပို၍မပြေမလည် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ကလပ်သို့ ဖလိုရီထက် မိနစ်အနည်းငယ်စော၍ ရောက်ရှိလာသော အဲလစ်ဘောက်သည် ဖလိုရီ၏အသံကို ဂိတ်ဝတွင် ကြားလိုက်ရသောကြောင့် သူနှင့်တွေ့ဆုံရန် တင်းနစ်ကွင်းနောက်က ထရုံကြီးကို ကွေ့ပတ်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာဖြူကပြားနှစ်ယောက်သည် မစ္စတာဖလိုရီအား ခွေးနှစ်ကောင်က အစာတောင်းနေသလို စကားတတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ဖရန်စစ်သည် အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏သားဖြစ်သောကြောင့် အသားက ဆေးရွက်ကြီးလို ညိုနေသည်။ ဆင်မြူရယ်၏မိခင်ကမူ ကရင်အမျိုးသမီးဖြစ်သောကြောင့် သူ၏အသားအရောင်သည် အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ဖြစ်ပြီး ဆံပင်ကမူ နီကျင်ကျင်ဖြစ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးသည် သားသားနားနားမရှိလှသော ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဲလစ်ဘောက်အား မြင်လိုက်ကြသည့် အခါ ပြုံးပြလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောခွင့်မရခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပုံရသည်။ ဖရန်စစ်က ခရားမှရေလွတ်သလို တတွတ်တွတ်ပြောလေ၏။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မဒမ်၊ မင်္ဂလာညနေခင်းပါ။ မဒမ်နဲ့ သိက္ခမိန်းမာတဲ့အတွက် အထူးပဲ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းမှာတော့ တော်တော်ကလေး

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၈၉

ပူပြင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဧပြီလမှာထုံးစံပါပဲ။ မဒမ်ကတော့ အပူဒဏ်ကို သိပ်ခံရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အပူလောင်ခံရတဲ့ နေရာပေါ်မှာ မန်ကျည်းသီးကိုထောင်းပြီး အံ့ထားရင် မမှားနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လဲ ညတိုင်းဒုက္ခရောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လို ဥရောပတိုက်သား တွေအတွက် အင်မတန်ဒုက္ခပေးတဲ့ဝေဒနာပါပဲ”

အဲလစ်ဇဘက်က အဖြေမပေးချေ။ သူမက ကပြားနှစ်ယောက်အား ခပ်တည်တည်နှင့် ကြည့်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မည်သူမည်ဝါများ ဖြစ်ကြောင်း ဝိုးတိုးဝါးတားသိထားသဖြင့် သူတို့က သူမအား လာစကား ပြောကြသည်မှာ ရိုင်းလွန်းသည်ဟု ယူဆလိုက်လေသည်။

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မန်ကျည်းသီးအကြောင်း မှတ်သားထားလိုက်ပါ့မယ်”

“အဲဒါကတော့ တရုတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်စွဲဆေးနည်းပါ။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ဧပြီလမှာ ဦးထုပ်ဆောင်းရုံနဲ့တင် မလုံလောက်တော့ဘူး။ တိုင်းရင်းသားတွေက ခံနိုင်ရည်ရှိကြတော့ ဘာမှမဖြစ်ကြဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် နေလောင်တဲ့ဝေဒနာဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ။ မျက်နှာဖြူတွေရဲ့ခေါင်းပေါ်မှာ ကျရောက်လာတဲ့ “နေ”ဟာ သိပ်ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော်ကြောင့် ခင်ဗျားကို အတင်းဆွဲထားသလို ဖြစ်နေပြီလား မဒမ်”

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေသံနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဲလစ်ဇဘက်က ဗိုလ်ကပြားများအား နှိမ်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးလေပြီ။ ဖလိုရီက သူတို့အား အဘယ်ကြောင့် လက်ခံ၍ စကားပြောနေသည်ကို သူမ နားမလည်နိုင်ပါချေ။ သူမသည် တင်းနစ်ကွင်းဘက်သို့ ခပ်မှန်မှန် ပြန်လျှောက်သွားချိန်တွင် တင်းနစ်ကစားရန် အချိန်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေးသည့်သဘောနှင့် သူမက တင်းနစ်ရက်ကက်ကို လေထဲတွင် လှေ့ကျင့်သည့်ပုံစံမျိုး တစ်ချက်ရိုက်ပြလိုက်သည်။ ဖလိုရီသည် သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုကိုမြင်လိုက်ရသောကြောင့် သူ့နောက်က ခပ်အင်တင်တင်နှင့်

၁၉၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

လိုက်ခဲ့တော့သည်။ ဖရန်စစ်သည် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း အဲလစ်ဘောက်က ဖရန်စစ်အား ‘နှိမ်’သည်ကို ဖလိုရီမလိုလားချေ။

“ကျုပ်သွားမှ ဖြစ်မယ်ဗျို့။ မင်္ဂလာညနေခင်းပါ ဖရန်စစ်၊ မင်္ဂလာညနေခင်းပါဆင်မြူရယ်”။

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါခင်ဗျာ။ မင်္ဂလာညနေခင်းပါမဒမ်”

သူတို့က ဦးထုပ်ကို ၄၀ ရမ်းပြောင်းပြန်ထွက်သွားကြတော့သည်။

ဖလိုရီက သူမအနားသို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် အဲလစ်ဘောက်က မေးလိုက်၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ။ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲ။ တနင်္ဂနွေနေ့တုန်းကလဲ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ ရှိခဲ့သေးတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ မျက်နှာဖြူနီးပါးပဲ။ သူက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့”။

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က မျက်နှာဖြူဖခင်နဲ့တိုင်းရင်းသားမိခင်တွေ ကမွေးဖွားလာကြတဲ့ ဗိုက်ကပြားတွေ။ သူတို့ကို ကျီစယ်တဲ့သဘောနဲ့ ‘ဗိုလ်ဗိုက်ဝါ’တွေလို့ခေါ်ကြတယ်။”

“သူတို့က ဒီမှာဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဘယ်မှာ နေကြသလဲ။ သူတို့က အလုပ်ကောလုပ်ကြသလား”။

“သူတို့က ဈေးထဲမှာ တောက်တိုမယ်ရလုပ်ပြီး၊ အသက်မွေးကြတယ်။ ဖရန်စစ်က ပိုက်ဆံချေးတဲ့ကုလားတစ်ယောက်ဆီမှာ စာရေးသဘောမျိုး ဝင်လုပ်နေတယ်လို့ကျုပ်ထင်တယ်။ ဆင်မြူရယ်ကတော့ ရှေ့နေတွေဆီမှာ စာရေးလုပ်တယ်နဲ့တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို တိုင်းရင်းသားတွေကသာ ကျွေးမွေးထောက်ပံ့မထားရင် မကြာခဏငတ်ပြတ်နေကြမယ်နဲ့တူတယ်”။

“ဘာလဲ။ သူတို့က တိုင်းရင်းသားတွေဆီမှာ တောင်းရမ်းစားရတယ်လို့ ရှင်ကဆိုချင်တာလား”။

“ကျုပ်ကအဲဒီလိုပဲထင်တယ်။ တကယ်သာလုပ်ရဲမယ်ဆိုယင် အဲဒီကိစ္စဟာ သိပ်လွယ်တဲ့အလုပ်ပဲ။ မြန်မာလူမျိုးတွေက ဘယ်သူ့ကိုမှ အစား

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၁၉၁

အစာ မငတ်စေရဘူး”။

အဲလစ်ဇဘက်သည် ထိုကဲ့သို့သောကိစ္စမျိုးကို မည်သည့်အခါမှ မကြားဖူးခဲ့ချေ။ မျက်နှာဖြူကပြားများသည် တိုင်းရင်းသားများ၏ အလယ်၌ ဆင်းရဲနေသည်ဆိုသောကိစ္စက သူမအားသွေးပျက်စေသောကြောင့် လမ်းလျှောက်နေရင်းကပင် ခေတ္တရပ်တန့်သွားပြီး တင်းနစ်ကစားပွဲကို အနည်းငယ် နောက်ကျသွားစေခဲ့သည်။

“ဆိုးလိုက်တာရှင်။ အေးလေ၊ တော်တော်မကောင်းတဲ့နမူနာပဲ။ ကျွန်မတို့လို မျက်နှာဖြူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်နေသလိုကို ဆိုးတယ်။ အဲဒီနှစ်ယောက်အတွက် ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရတော့ဘူးလား။ သူတို့အတွက် ပိုက်ဆံကောက်ပြီး သူတို့ကို ဒီနေရာနဲ့အဝေးကြီးကိုပို့ပေးလို့မရဘူးလား”။

“အဲဒီလို လုပ်လို့လဲ သိပ်ထူးခြားမယ်ထင်ဘူး။ သူတို့ဘယ်ကိဲ့ပဲ သွားသွား၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေမှာပဲ”။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က ထိုက်ထိုက်တန်တန်အလုပ်မျိုးကို ရှာမရကြတော့ဘူးလား”။

“ကျုပ်ကတော့ တယ်မထင်ဘူး။ သူတို့လိုဈေးထဲမှာ ကြီးပြီး၊ ပညာသင်ကြားခွင့်မရသူတွေဟာ စကတည်းက ကံဆိုးပြီလို့သာမှတ်လိုက်ပေတော့။ မျက်နှာဖြူတွေက သူတို့ကိုခပ်ဝေးဝေးကရှောင်ကြတယ်။ ပြီးတော့လဲသူတို့ကို အစိုးရ အငယ်တန်းရာထူးတွေမှာဝင်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့် မပေးပြန်ဘူး။ ဒီတော့သူတို့ဟာ မျက်နှာဖြူအစစ်တွေဆိုတဲ့ ဟန်ဆောင်မှုတွေကိုဖက်တွယ်မထားကြဘူးဆိုရင်၊ တောင်းရမ်းတာက လွဲလို့ ဘာများလုပ်နိုင်ကြမှာလဲ။ မင်းက သူတို့ကို အဲဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ တကယ်ပဲထင်သလား။ သူတို့ကိုယ်ထဲမှာပါတဲ့ မျက်နှာဖြူသွေးတစ်စက် နှစ်စက်ဟာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအကုန်ပဲ။ ဟိုသနားစရာကောင်းတဲ့ ဖရန်စစ်ဆိုတဲ့လူ။ သူ့ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေမဲ့ သူက အိုက်စပ်စပ်ကြီးဖြစ်နေတယ်လို့ စကားစပြောတော့တာပဲ။ ဒီလိုလေ တိုင်းရင်းသားတွေက ပူတဲ့ အိုက်တွဲဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိကြတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ အဓိပ္ပာယ် သိပ်မရှိ လှပေမဲ့ လူတွေက အဲဒီလိုပဲ

ယုံကြည်ကြတယ်။ သူတို့က ဖော့ဦးထုပ်ကြီးတွေ ဆောင်းကြတာဟာ သူတို့ လည်း မျက်နှာဖြူဖြစ်ကြောင်းပြသချင်ကြလို့ပဲ”

သို့သော် အဲလစ်ဒောက် မကျေနပ်ပါ။ ဖလိုရီသည် ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင်းကပြားများအား တိတ်တဆိတ်ကရုဏာသက်နေသည်ဟု ယူဆလိုက် သည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်၏ ပုံပန်းကိုမြင်ရသည်မှာ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် လူဆိုးခန်း က ပါသော မက်ဆီကန်များ၊ အီတာလျံများနှင့် တူသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပျက်စီးနေသူတွေ နဲ့ မတူဘူးလား၊ ကျွန်ုပ်တို့ပိန်ကပ်ကပ်နဲ့ စုတ်ပြတ်နေတဲ့အပြင် မျက်နှာတွေက လည်း ရိုးသားပုံမရဘူး။ ဒီဝိုင်းကပြားတွေဟာ အင်မတန်ညှပ်ဖျင်းတဲ့ လူတွေလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ကပြားတွေဟာ နှစ်ဘက်မျိုးနွယ်တွေဆီက အညှပ်အဖျင်း တွေကိုချည်း အမွေအဖြစ်ရတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးတယ်။ အဲဒါမှန်ရဲ့လား”

“အဲဒါ မှန်သလားတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ ဝိုင်းကပြားအများစုဟာ စံထားလောက်တဲ့ လူတွေတော့ မဟုတ်ကြဘူး။ သူတို့ကိုပြုစုကျွေးမွေးတဲ့ အနေအထားကလဲ စံထားလောက်တဲ့ လူတွေဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့သဘောထားကလဲ ဆိုးလွန်းတယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့ ကို မြေကြီးထဲကထပေါက်လာတဲ့ မှိုတွေလိုသဘောထားပြီး ပြောတတ်ကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြော သူတို့လူဖြစ်လာတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“သူတို့ လူဖြစ်လာတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ရှိတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ သူတို့မှာ ဖခင်ဆိုတာရှိကြသားပဲ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရှင်မှာတာဝန်မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက အင်မတန်နိမ့်ကျတဲ့လူတွေကသာ တိုင်းရင်းသူတွေနဲ့ အဆက် အဆံလုပ်ကြမှာပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ဖခင်တွေဟာ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးတွေပဲ”

ဖလိုရီသည် သူမန္တလေးတွင်ရှိစဉ် ၁၉၁၃ ခုနှစ်က သူ ဖျက်ဆီးခဲ့ သော ဝိုင်းကပြားမလေး “ရိုဆာမက်ဖီး” ကို ပြန်တွေ့မိသည်။ တရုတ်ကပ်

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၉၃

များပိတ်ထားသော မြင်းရထားလုံးနှင့် ထိုအိမ်သို့ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်သွားခဲ့ပုံ၊ ဗူးနွယ်လို လိမ်နေသော ရှိဆာ၏ဆံပင်ကောက်ကလေးများ၊ မှောင်နေသော ဧည့်ခန်းထဲတွင် လက်ဖက်ရည်နှင့်ဧည့်ခံသော မြန်မာမိခင်အိုကြီး၊ ထိုနောက် သူက အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်သည့်အခါ ရေမွှေးဆွတ်ထားသော စာရွက် ပေါ်၌ သနားစဖွယ်ဖြစ်အောင်ရေးထားသောစာများ အဆက်မပြတ် ရောက်ရှိ လာပုံ၊ နောက်ဆုံးတွင် သူက စာအိတ်ကိုပင် မဖွင့်တော့ပုံတို့ကို ပြန်သတိရ လာသည်။

အဲလစ်ဇဘက်သည် တင်းနစ်ကစားအပြီးတွင် ဖရန်စစ်နှင့် ဆင်မြူ ရယ်တို့အကြောင်းကိုပင် ထပ်ပြောပြန်၏။

“ဟို ဗိုလ်ကပြားနှစ်ယောက်ကို ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေက အဆက်အဆံ လုပ်ကြသလား။ သူတို့အိမ်တွေကို အလည်လာဖို့ဖိတ်ကြတာမျိုးရှိသလား။”

“ဘယ်ကလား။ မခေါ်ကြပါဘူး။ ဒီလူတွေဟာ တကယ့်အပယ်ခံတွေ ပဲ။ သူတို့နဲ့ စကားပြောဖို့တောင်စဉ်းစားကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့အများ စုကတော့ သူတို့ကို ဝှတ်မောနှင်းဆိုတာလောက်တော့ ပြောကြတယ်။ အဲလစ် ကဆိုရင် အဲဒီလောက်ကိုတောင်မပြောဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ သူတို့နဲ့ စကားပြောတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ တစ်ခါတလေစည်းကမ်းဖောက်တတ် တယ်။ ဆိုလိုတာက မျက်နှာဖြူသခင်တစ်ယောက်သူတို့နဲ့ စကားစမြည် ပြောတာမျိုးကိုတောင်တွေ့ကြရမှာ မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခါတလေ ကျုပ်က မျက်နှာဖြူသခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုးမဖြစ်အောင်ကို တမင်လုပ်တတ်သေး တယ်။”

ထိုစကားသည် အလွန်မလိမ်မာသော မှတ်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ယခု အချိန်တွင် အဲလစ်ဇဘက်သည် မျက်နှာဖြူသခင် ဆိုသော ဝါကျ၏အဓိပ္ပာယ် ကို နားလည်သဘောပေါက်နေလပြီ။ ဖလိုရီ၏မှတ်ချက်က သူတို့နှစ် ယောက်၏ အမြင်သဘောထားတို့ကို ပို၍ကွဲပြားသွားစေခဲ့သည်။ အဲလစ်ဇဘက်က သူ့အား ခပ်ထန်ထန်မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သို့တိုင်အောင်သူသည် သူ့မအား နားလည်ခြင်းမရှိသေးသလို

၁၉၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

သူမ၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကိုလည်း မဲရသေးပါ။ သို့ရာတွင် အပြင်ပန်း၌မူ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် ဆိုးဆိုးရွားရွားပြဿနာဖြစ်မလာခဲ့သေးချေ။ သူသည် အဲလစ်ဇဘက်အားတစ်ခါတစ်ရံတွင် စိတ်တိုစေခဲ့သော်လည်း ပထမ တွေ့စ နံနက်ခင်းက သူ့အားအထင်ကြီးစေခဲ့သည့်အခြေအနေမျိုးသို့ ပြန်မ ရောက်သေးချေ။ ယခုအချိန်တွင် အဲလစ်ဇဘက်သည် ဖလိုရီ၏ အမှတ်ကြီး အား သတိမထားမိသလိုရှိနေသည်မှာ ထူးဆန်းနေသည့်အပြင် သူ ပြောသော အကြောင်းအရာအချို့ကိုလည်း အဲလစ်ဇဘက် နားထောင်လိုစိတ်ရှိနေသေး သည်။ ဥပမာ သူမသည် အမဲလိုက်သည့်ကိစ္စတွင် စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ အမဲလိုက်သည့်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားသည်မှာ အတော်ပင် ထူးခြားပေသည်။ သူမသည် မြင်းစီးရသည်ကိုလည်း ဝါသနာပါ သည်။ သို့ရာတွင် ဖလိုရီသည်မြင်းအကြောင်းသိပ်မသိလှ။ သူက သူမအား တစ်ရက်ရက်တွင် အမဲပစ်ခေါ်သွားရန် စီစဉ်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရည်ရွယ်ချက်များမှာ မတူညီကြသော်လည်း အမဲပစ်ထွက်ရမည့် နေ့ကို နှစ်ယောက်စလုံးက စိတ်ဝင်တစားစောင့်မျှော်နေကြလေသည်။

အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ဖလိုရီတို့သည် ဈေးလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ နံနက်ခင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း လေကပူလွန်းသဖြင့် လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ အင်မတန်ပူပြင်းသော ပင်လယ်ရေထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေရသလိုဖြစ်နေသည်။ ညှပ်ဖိနှပ်များကို ရှုပ်တိုက်စီးလာကြသော ဈေးလာမြန်မာတစ်စုက သူတို့ကို ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ ဆံပင်များက လက်လက်တောက်နေသော အမျိုးသမီးကလေးများသည်လေးယောက်စီ၊ ငါးယောက်စီရင်ဘောင် တန်း၍ တကွတ်တကွတ်စကားပြောရင်း ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်နှင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာကြသည်။ အကျဉ်းထောင်သို့ မရောက်ခင်လမ်းဘေး၌ ညောင်ပင်မှ အမြစ်များ ကြောင့် ပျက်စီးသွားရရှာသော အုတ်စေတီတစ်ဆူ၏အကျိုးအပဲ့များ အစအနများသည် လမ်းဘေးတွင် ကြုံပြန်နေသည်။ အောက်ဘက်သို့ ကျကွဲနေသော ဘီလူးရုပ်မှ ဒေါသပူပန်ထနေသော မျက်နှာကလည်း မြက်ခင်းပေါ်မှ ပြန်မော့ကြည့်နေသည်။ အနီးအနားတွင်လည်း ညောင်ပင်တစ်ပင်သည် ထန်းပင်ကို အပြင်မှပတ်လိမ်ပြီး ပေါက်နေရာထန်းပင်သည် အမြစ်များ ပြုတ်ထွက်နေသည်သာမက လိမ်ချိုးခံနေရသကဲ့သို့ ကွေးကောက်နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုပင် ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

သူတို့ဆက်လျှောက်လာရာ တစ်ဘက်တွင် ကိုက်နှစ်ရာစီရှည်လျားပြီး ပေနှစ်ဆယ်မြင့်သော ကွန်ကရစ်တံတိုင်းနှင့် ကာရံထားသည့် ကြီးမားလှသော စတုရန်းပုံအကျဉ်းထောင်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထောင်တွင်

၁၉၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

မွေးထားသော ခေါင်းတစ်ကောင်သည် ထောင်တံတိုင်းပေါ်တွင် ခြေဖျား ထောက်၍ လျှောက်ပြေးနေသည်။ ကုလားထောင်ဝါဒါများက စောင့်ကြည့် လိုက်ပါလာသည်ကို ခံနေရသော အကျဉ်းသားခြောက်ယောက်သည် ခေါင်းငုံ့ ရင်း မြေကြီးထည့်ထားသော လေးလံသည့် လှည်းများကို ဆွဲယူလာကြသည်။ သူတို့သည် ကတုံးရိတ်ထားသော ခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်ကလေးများကို ဆောင်း၍ အဖြူရောင်ဖျင်ကြမ်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ နှေးကွေး လေးလံလှသည့် ထိုလူများသည် နှစ်ကြီးသမားများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများသည် ညိုမဲနေသလို ထူးထူးခြားခြား ပြားချပ်နေကြသည်။ သူတို့ ခြေထောက်မှ သံကွင်းများသည် တချွင်ချွင်မြည်နေကြသည်။ ငါးတောင်း တစ်တောင်းကို ရွက်လာသည့်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထံမှ ငါးကို ကျီးကန်း နှစ်ကောင်က အလစ်တွင် ဝင်ဆွဲရန်ကြိုးပမ်းနေကြသည်။ အမျိုးသမီးကလည်း သိပ်အလေးမထားဟန်နှင့် ကျီးကန်းနှစ်ကောင်ကို လက်တစ်ဘက်နှင့် ဝှေ့ရမ်း နေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ စကားပြောသံများကို စိစိညံ့ညံ့ကြားရသည်။

“ဈေးက အကွေ့နားမှာတင် ရှိတာပါ။ ဒီနေ့ဟာ ဈေးနေ့နဲ့တူတယ်။

လျှောက်ကြည့်ရတာ ပျော်စရာတစ်မျိုးပါပဲ”။

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

ဈေးကိုလျှောက်ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မည်ဟု ဖလိုရီက အဲလစ်ဇဘက်ကို ပြောပြီး သူနှင့်အတူ ဈေးသို့လိုက်လာရန် ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ထိုအကွေ့ကလေးကို ကွေ့လိုက်ကြသည်။ ဈေးထဲတွင် ထန်းရွက်သက်ကယ်မိုး ဈေးဆိုင်နိမ့်နိမ့်ကလေးများ ရှိနေ ကြသည်။ ဈေးသည် နွားခြံကြီးနှင့်တူသည်။ ဈေးဝယ်သူများသည် ကျွက်ကျက်ညံ့အောင် အော်ဟစ် ရင်း တိုးခွေနေကြသည်။ ဈေးထဲတွင် အရောင်စုံလှသောသူတို့၏ အဝတ် အစားများ ထွေးရာယှက်တင်ဖြစ်နေကြ သည်မှာ အလွန်ကြီးမား လှသော ဖန်ချိုင့်ထဲမှ ရာပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေသည့် ရောင်စုံအဝတ်အထည် များ အန်ကျလာ သကဲ့သို့ပင်တည်း။

ဈေးကြီးနောက်ဘက်တွင် နူးထူသော မြစ်ကြီးတစ်စင်း စီးဆင်းနေ

သည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ သစ်ကိုင်းများနှင့် အမှိုက်သရိုက်များသည် တစ်နာရီလျှင် ခုနစ်မိုင်နှုန်းနှင့် ထိုမြစ်ထဲတွင် မောပါနေကြသည်။ လေ့ဦးကို ငှက်နှုတ်သီးသဖွယ် ထုလုပ်ထားသည်သာမက မျက်လုံးနေရာတွင် ဆေးချယ် ထားသော သမ္ဗန်များသည် မြစ်ကမ်းနံဘေး ချည်တိုင်များတွင် ဗယ်ညာ လှုပ်ခါနေကြသည်။

အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ဖလိုရီတို့သည် ဈေးကို ခေတ္တမျှ ရပ်ကြည့်နေကြ သည်။ ၎င်းတို့အား ဟင်းသီးဟင်းရွက်တောင်းများကို ခေါင်းပေါ်တွင် ထိန်း၍ ရွက်လာကြသော အမျိုးသမီးတန်းကြီး ကျော်ဖြတ်သွားကြသည်။ ကလေးများ ကလည်း မျက်နှာဖြူများကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။ မိုးပြာရောင်ချည်ကြမ်းဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသော တရုတ်အဘိုးအိုကြီးတစ် ယောက်သည် သွေးတစက်စက်ကျနေသော ဝက်ကလီစာတစ်တွဲကို လက်နှင့် ပွတ်သပ်ရင်း ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသည်။

“ကဲ၊ ဈေးဆိုင်တွေဆီကို နည်းနည်းလောက် လျှောက်သွားပြီး ကြည့်ကြရအောင်”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

“ဒီလူအုပ်ထဲ ဝင်သွားလို့ကောင်းပါ့မလား။ အားလုံးသိပ်ညစ်ပတ် တာပဲ”

“အိုး၊ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို လမ်းဖယ်ပေးကြမှာပါ။ မင်း စိတ်ဝင်စားလာပါလိမ့်မယ်”။

အဲလစ်ဇဘက်သည် သူ့နောက်မှ စိတ်မပျံ့တပါနှင့် လိုက်လာခဲ့ သည်။ ဖလိုရီက သူမအား အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ နေရာမျိုးဆီသို့ ခေါ်လာ ရလေသနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် သူမအား တိုင်းရင်းသားများထဲသို့ အတင်း ဆွဲသွင်းပြီး ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်နှင့် ရွံ့စရာကောင်းသော သူတို့၏ အလေ့အကျင့် များကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် ကြိုးပမ်းနေရလေသနည်း။ မှားတော့နေပြီ။ သို့ရာတွင် အဲလစ်ဇဘက်သည် သူမ၏တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်မှုကို ရှင်းပြနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ သူ့နောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။ သူတို့သည် အသက်ရှူ၍မဝသော လေထုနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြက်သွန်ဖြူနံ့၊ ငါးခြောက်နံ့၊ ချွေးနံ့၊ ဖုန်နံ့၊

၁၉၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

စမ့်စပါးနံ့၊ လေးညှင်းပွင့်နံ့၊ နံနင်းမုံ့နံ့တို့က ထောင်းကနဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်တုတ်တုတ်နှင့် ဆေးရွက်ကြီးကဲ့သို့ ညှိမှိုင်းနေသော တောသူတောင်သားများ၊ ဆံပင်ဖြူများကို ဦးခေါင်းနောက်ဘက်တွင် ထုံးထားသော အဘွားအိုကြီးများ၊ ကိုယ်လုံးတီးကလေးငယ်များကို ခါးတစ်ခွင် ချီလာသော သားသည်အမေများ၊ ကလေးများပါဝင်သော လူအုပ်သည် သူတို့ပတ်လည်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးများပမာ တိုးခွေနေကြသည်။ တက်အနင်းခံရသော ဖလိုကလည်း တအိအိအော်နေသည်။ ဈေးဆိုင်များ၌ ဈေးဝယ်နေကြသော တောသူတောင်သားများသည် မျက်နှာဖြူမကိုပင် ငေးမကြည့်နိုင်ဘဲ ဈေးဆစ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေကြသောကြောင့် အလစ်ဇောက်သည် သူမအား ဝင်၍ တိုးဝှေ့ကြသည်ကို ခံနေရရှာသည်။

“ကြည့်စမ်း”

ဖလိုရီက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တုတ်နှင့်ထိုးပြရင်း ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ့စကားသံသည် နာနတ်သီးတောင်းကိုခွ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်သီးလက်မောင်းတန်းရင်း အော်ဟစ်နေကြသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏အော်သံကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ အလစ်ဇောက်သည် အနံ့အသက်ဆိုးများကြောင့် တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ဖလိုရီက သတိမထားမိဘဲ ဈေးဆိုင်များကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။ ကုန်ပစ္စည်းများသည် တိုင်းတပါးမှ ပစ္စည်းများဖြစ်ပုံရသည်။ ထူးဆန်းသော်လည်း အရည်အသွေးညံ့ပုံရသည်။ အစိမ်းရောင်လမင်းကြီးများကဲ့သို့ ကြီးများနှင့် တွဲလောင်းချည်ဆွဲထားသော ကျွဲကောသီးများ၊ ငှက်ပျောသီးနီနီများ၊ ဂဏန်းလောက်ကြီးသော ပုဂ္ဂန်တုပ်များ၊ အထုပ်လိုက်စည်းထားသော ကြွပ်ရွှနေသည့် ငါးဖောင်ရိုးခြောက်များ၊ နီရဲရဲငြုတ်သီးများ၊ ရင်ကိုခွဲပြီး ဝက်ပေါင်ခြောက်လို ခြောက်နေအောင် ကင်ထားသော ဘဲကင်များ၊ အုန်းသီးစိမ်းများ၊ ကြံချောင်းများ၊ ကြံပိုးမှလောက်ကောင်များ၊ ဓားများ၊ ယွန်းညှပ်ဖိနပ်များ၊ မန်ကျည်းစေ့ ကွက်ပိုးလုံချည်များ၊ လေးပေခန့်မြင့်သော စဉ့်အိုးကြီးများ၊ ကြက်သွန်ဖြူနှင့် သကြားတို့ကို ရောစပ်၍ ပြုလုပ်ထားသော တရုတ်အချိုမှုန့်များ၊ အစိမ်းရောင် သနပ်ဖက်ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် အဖြူရောင် ကွမ်းသီး

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၁၉၉

ဖက် ဆေးပေါ့လိပ်များ၊ မရမ်းရောင် ခရမ်းသီးများ၊ တရုတ်တည်သီးနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ပုတီးများ၊ ကြိမ်ခြင်းများနှင့် ထည့်ထားသော ကြက်များ၊ ကြေးနှင့် သွန်းလုပ်ထားသော ဘုရားရုပ်တုများ၊ အသည်းနှလုံးပုံ ကွမ်းရွက်များ၊ ကရုရှင်ဆော့ (လေနိုင်ဆေး) ပုလင်းများ၊ ဆံစုများ၊ ထမင်းဟင်းချက်ရန် မြေနီအိုးများ၊ ကျွဲနွားများအတွက် သံခွာများ၊ စက္ကူ ရုပ်သေးရုပ်ကလေးများ၊ ဆေးဖက်ဝင်သော မိချောင်းသားရေများ စသည်တို့ ပင်တည်း။

ဈေး၏ဟိုဘက်ထိပ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၏ထီးရွက်ကို နေရောင်ခြည်က ဖြတ်သန်းထွင်းဖောက်သွားရာ ဘီလူးတစ်ကောင်၏နားရွက်ကို နေရောင် ဖြတ်သန်းသွားသည့်အလား နီရဲနေလေသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် မူ ဂေါ်ရင်ကျီကုလားမလေးယောက်တို့သည် ငရုတ်ဆုံကြီးထဲသို့ သစ်သားကျည်ပွေ့လေးလေးကြီးများနှင့် နန္ဒင်းမှုန့်ထောင်းနေကြသည်။ ပူစပ်ပူလောင်နန္ဒင်းမှုန့်များသည် လေထဲတွင် လွင့်တက်လာပြီး၊ အဲလစ်ဘောက်၏ နှာဝကို ယားကျိကျိဖြစ်စေသောကြောင့် အဲလစ်ဘောက်သည် နှာချေရလေတော့သည်။ သူမသည် ဤနေရာတွင် တစ်စက္ကန့်ကလေးမျှပင် နောက်ထပ်၍ မနေနိုင်တော့သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမက ဖလိုရီ၏လက်ကို အသာအယာထိလိုက်၏။

“ဒီလူအုပ်ထဲမှာ သိပ်ပူတာပဲ။ နေရိပ်ထဲကို ရွှေ့ကြရင် မကောင်းဘူးလား”။

ဖလိုရီက ချာကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အမှန်မှာ သူသည် အဲလစ်ဘောက်ကို ရှင်းပြရင်း အလုပ်များနေသည်။ လူအုပ်က ဆူညံနေသောကြောင့် သူပြောသည့်စကားကို အဲလစ်ဘောက် မကြားရသည်ကများသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် အပူရှိန်နှင့် အနံ့အသက်များက သူမအား မည်ကဲ့သို့ ဒုက္ခပေးနေသည်ကို သတိမထားမိခဲ့ချေ။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကဲ၊ ဒီနေရာက ကျုပ်တို့ ချက်ချင်းခွာကြရအောင်၊ တရုတ်အဘိုးကြီးလီရိတ်ရဲ့ ဈေးဆိုင်ကိုသွားကြမယ်။ သူက တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်လေ။ သောက်စရာတစ်ခုခုနဲ့ညှော်ခံပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ တော်တော်ကလေးအသက်ရှူကြပါတယ်”။

“ဟောဒီ မဆလာတွေကြောင့် အသက်ကို ရှူလို့မရတော့ဘူး။ ပြီး

၂၀၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

တော့လဲ ဟို ငါးနဲ့လို့ ဆိုးဆိုးရွားရွားနဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကဘာလဲ”။

“အဲဒါက ပုဇွန်ငန်ပြာရည်လေ။ သူတို့က ပုဇွန်တွေကို မြေကြီးထဲမှာ မြှုပ်ထားပြီး ရက်သတ္တလေးငါးခြောက်ပတ်ကြာမှ ပြန်ဖော်ယူကြတယ်”။

“အဲမယ်လေး စိတ်ကုန်စရာ ကောင်းလိုက်တာရှင်”

“တော်တော်အရသာ ရှိတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ဟေ့-အဲဒီနေရာက ပြန်လာခဲ့စမ်း”

ဖလိုရီက ပြန်ဖြေရင်း၊ ငါးကြင်းတောင်းရှိရာသို့သွား၍ နှာခေါင်းနှင့် ရှုကြည့်နေသော ဖလိုအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

လီရိတ်၏ ဈေးဆိုင်သည် ဈေးအပြင်ဘက်ကို မျက်နှာမူထားသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် “ကလပ်” သို့ ချက်ချင်းပြန်သွားလိုသော်လည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဈေးပေါသော ဂျာမန်လုပ် နာရီများနှင့် လန်ကတ် ရှိုင်းယားလုပ် ချည်အင်္ကျီရှည်များကို ဆိုင်ရှေ့တွင် ခင်းကျင်းပြသထားသည် မှာ မျက်နှာဖြူ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် တူလှပေသည်။ ထိုဆိုင်သည် မျက်စိရိုင်း လှသော ဈေးကြီးထဲမှ ဈေးဆိုင်များနှင့် နှိုင်းစာပါက အလွန်စိတ်သက်သာစရာ ကောင်းပေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်လှေခါးထစ်များပေါ်သို့ တက်တော့ မည့်ဆဲဆဲတွင် အပြာရောင်ကရိကက်ဘလေဇာ (ကုတ်အင်္ကျီ)နှင့် လုံချည်တို့ ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ရှိလှသော အဝါရောင် ရှူးဖိနပ်ကို ဝတ်၍ ဆံပင်ကို “အင်္ဂလိပ်ဖက်ရှင်” ဖိထားသော အသက်နှစ် ဆယ်ခန့် ခပ်သွက်သွက် အမျိုးသားတစ်ယောက်သည် လူအုပ်ထဲမှ ခွဲထွက် လာပြီး သူတို့နှောက်သို့ လျှောက်လိုက်လာသည်။ သူက ဖလိုရီအား လက်အုပ် ချီတော့မည့်အလား အူကြောင်ကြောင် အမူအရာနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဟေ့”

ဖလိုရီက မေးလိုက်၏။

“စာပါတယ် ခင်ဗျ”

သူက စာအိတ်ညစ်ညစ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ခဏလောက် ခွင့်ပြုပါ”

ဖလိုရီက စာအိတ်ကိုဖွင့်ရင်း အဲလစ်ဇဘက်ကို ပြောလိုက်သည်။

ထိုစာမှာ မလှမေထံမှစာ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မလှမေ အတွက် တစ်ယောက်ယောက်ကရေးပေးပြီး မလှမေက ကြက်ခြေခတ်၍ လက်မှတ်ထိုး ထားသောစာဖြစ်သည်။ ထိုစာတွင် မသိမသာခြိမ်းခြောက်သည့်လေသံနှင့် ရှုပီးငွေ ငါးဆယ်တောင်းထားသည်။

ဖလိုရီက လူငယ်အား နံဘေးသို့ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“မင်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက် ပြီး နောက်မှ စဉ်းစားမယ်လို့ မလှမေကို ပြောလိုက်။ ပြီးတော့လဲ ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်မယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် တစ်ပြားမှ ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်။ နားလည်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“ကဲ၊ မင်းအခုသွားတော့၊ မင်း ငါ့နောက်က တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်မနေနဲ့။ လိုက်လာရင် ဒုက္ခတွေ့သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လှေကားထစ်ပေါ်သို့တက်ရင်း ဖလိုရီက ရှင်းပြလိုက်၏။

“အလုပ်လိုချင်တဲ့ စာရေးတစ်ယောက်ပါ။ သူတို့က အချိန်မရွေး လိုက်လာပြီး ဒုက္ခပေးနေကြတာပဲ”

မလှမေက သူ့အား ယခုလို စောစောစီးစီး ငွေညှစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမထားသောကြောင့် ဖလိုရီသည် ထိုစာ၏လေသံကို ပြန်တွေးပြီး စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ထိုအချိန်၌ ထိုကိစ္စ၏ အဓိပ္ပာယ် ဘယ်လိုဘယ်ပုံရှိသည်ကို တွေးတောရန် အချိန်မရရှိသေးချေ။

သူတို့သည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ အပြင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက အထဲတွင် ပိုမှောင်ပုံရသည်။ ကုန်ပစ္စည်းများထည့်ထားသော တောင်းများ၏ အလယ်၌ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်နေသော လီရိတ်သည် ဆိုင်ထဲသို့ မည်သူမည်ဝါများ ဝင်ရောက်လာကြောင်းသိရသည်တွင် ရှေ့သို့စိတ်ပါလက်ပါ ပြေးထွက်လာသည်။ ဖလိုရီသည် လီရိတ်၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော ဒူးကွေးနေသည့် အဘိုးကြီး

အိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကိုကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားသည်။ မျက်နှာဝါဝါမှာ မေးစေ့ပျောက်နေအောင် မျက်နှာအစ်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် မြန်မာလူမျိုးများအား ပြောလေ့ရှိသော နှာသံပါပါ လေသံမျိုးနှင့် ဖလိုရီအား နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် သောက်စရာတစ်ခုခုယူလာခဲ့ဖို့ မှာကြားရန် နောက်ဖေးဘက်သို့ ချက်ချင်းပြန်လျှောက်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ဘိန်းနဲ့ကသင်းသင်းကလေးမွှေးနေသည်။ အနီပေါ်တွင် အနက်ရောင်စာလုံးများနှင့် ရေးသားထားသော စာရွက်ရှည်များကို နံရံပေါ်တွင် ကော်နှင့်ကပ်ထားသည်။ နံရံ တစ်ဘက်ပေါ်ရှိ စင်ကလေးပေါ်တွင် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော လူနှစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံရှိသည်။ ဓါတ်ပုံရှေ့တွင် အမွှေးတိုင်နှစ်တိုင်ကို ထွန်းထားသည်။ အသက်ခပ်ကြီးကြီးနှင့် ခပ်ငယ်ငယ်တရုတ်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်တို့သည် ဖျာပေါ် တွင်ထိုင်ရင်း စီးကရက်လိပ်နေကြသည်။ သူတို့သည် ပိုးဘောင်းဘီနက်များ ဝတ်ထားကြသည်။ ခြေဖမိုးကို သေးသွားအောင် ချိုးထားသောကြောင့် ဖောင်းမို့နေသော ခြေထောက်များကို အရုပ်တွင် ဝတ်ပေးလေ့ရှိသော ကလေး ဖိနပ်ထက် မကြီးသည့် ခုံဖိနပ်အနီထဲသို့ သွတ်သွင်းပြီး စီးထားသည်။ ကိုယ်လုံးတီး ကလေးတစ်ယောက်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် ဖျားလို လေးဘက်တွားပြီး လျှောက်သွားနေသည်။

လီရိတ်တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် အဲလစ်ဇဘက်က လေ့သံကလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီအမျိုးသမီးတွေရဲ့ ခြေထောက်တွေကို ကြည့်ပါဦး။ လန့်စရာကောင်းလိုက်တာရှင်။ အဲဒီလို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်လာကြတာလဲ။ သဘာဝအတိုင်းတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က တမင်ချိုးပစ်ကြတယ်။ တရုတ်ပြည်ကြီးမှာတော့ အဲဒါတွေမရှိတော့ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးတွေကတော့ ခေတ်နောက်ကျနေကြတယ်။ လီရိတ်ရဲ့ ကျစ်ဆံမြီးကြီးကလဲ ခေတ်နောက်ကျနေတဲ့ကိစ္စပဲ။ တရုတ်တွေရဲ့အမြင်မှာတော့ အဲဒီခြေထောက်သေးသေးကလေးတွေဟာ လှတယ်ဆိုပဲ”

“လှတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလို့ ကျွန်မကတော့

ကြည့်တောင် မကြည့်ရဲဘူး။ အဲဒီလူတွေဟာ သိပ်ကိုရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူတွေ ဖြစ်ရမယ်”။

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က သိပ်ပြီး ယဉ်ကျေးကြတာ။ ကျုပ်အယူအဆကို ပြောရရင် ကျုပ်တို့ထက်တောင် ပိုပြီး ယဉ်ကျေးသေးတယ်။ အလှအပဆိုတာကလဲ ခံစားမှုပါပဲ။ ဒီနိုင်ငံမှာ အမျိုးသမီးတွေ လည်ပင်းရှည်တာကို သဘောကျတဲ့ “ပလောင်” ဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေရှိတယ်။ အမျိုးသမီးတွေက လည်ပင်းရှည်လာအောင် ကြေးကွင်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆင့်ပြီး ဝတ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့လည်ပင်းတွေဟာ သစ်ကုလားအုပ်ဖြစ်လာတဲ့အထိပဲ။ အဲဒါတွေဟာ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဂါဝန်တွေကို မောင်းလာအောင် ချုပ်ဝတ်ကြတာမျိုးထက် ပိုပြီး မဆန်းလှပါဘူး။”

ထိုအခိုက်တွင် လီရိုတ်သည် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနှင့် ဂါလံဝက်ခန့် ဆန့်သော အပြာရောင် တရုတ်လက်ဖက်ရည်အိုးတို့ကို သယ်လာကြသည့် ခပ်ဝဝ မြန်မာအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။ တခစ်ခစ်ရယ်နေသော ထိုနှစ်ယောက်သည် ညီအစ်မများဖြစ်ကြပုံရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် လီရိုတ်၏ အပျော်ဇနီးများပင်တည်း။ အဘိုးကြီးသည် ချောကလက်တစ်ဦးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အဖုံးကုံးဖွင့်၍ ဆေးလိပ်မီးခိုးများကြောင့် မဲညစ်နေသော သွားသုံးချောင်းပေါ်လာအောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် စိတ်မသက်မသာနှင့် ထိုင်ချလိုက်၏။ ထိုလူစားမျိုး၏ ဧည့်ခံမှုကို လက်မခံထိုက်ဟု သူမက စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်ထားသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် ကုလားထိုင်နောက်သို့ သွားပြီး အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ဖလိုရီတို့အား ယပ်ခပ်ပေးသည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကမူ သူတို့ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ငှဲ့ပေးနေသည်။ အဲလစ်ဇဘက်၏ဇက်ပိုးကို မိန်းကလေးတစ်ဦးက ယပ်ခပ်ပေးနေပြီး ၎င်း၏ ရှေ့၌ ပြုံးနေသော တရုတ်အဘိုးကြီးရှိနေသောကြောင့် အဲလစ်ဇဘက်သည် အလွန်အလွန် စိတ်ရှုပ်နေသည်။ ဖလိုရီသည် သူမအား မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်အောင် အမြဲတစေလုပ်နေပုံရသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် လီရိုတ်က အဖုံးဖွင့်ပေးသော ချောကလက်ဦးထဲမှတစ်ခုကို လှမ်းယူလိုက်သော်လည်း

သူ့နှုတ်မှ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုသော စကားကို ပြောမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကောင်းပါ့မလားရှင်”

သူက ဖလိုရီအား တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်၏။

“ကောင်းပါ့မလား၊ ဟုတ်လား”

“ဒီလိုလေ၊ ကျွန်မတို့ဟာ ဒီလူတွေနဲ့ အိမ်ထဲမှာ အတူတူထိုင်နေလို့ ကောင်းပါ့မလားလို့ ဆိုလိုတာပါ”။

“တရုတ်တစ်ယောက်နဲ့ဆိုရင် ကောင်းပါတယ်။ သူတို့က ဒီနိုင်ငံမှာ မျက်နှာသာပေးခံရတဲ့ လူတွေပါ။ ပြီးတော့လဲ သူတို့ရဲ့အတွေးအခေါ်တွေဟာ အင်မတန် ဒီမိုကရက်တစ်ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ကို တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံထိုက် ပါတယ်လေ”။

“ဟောဒီလက်ဖက်ရည်ကတော့ အဆိုးဆုံးပဲ။ အရောင်က စိမ်းနေ တယ်။ ဒီလူတွေဟာ နွားနို့ထည့်သောက်ဖို့တောင် သိကြပုံမရဘူး။ ရှင်ကရော ဒီလို မထင်ဘူးလား”။

“အဲဒီ လက်ဖက်ရည်က မဆိုးလှပါဘူး။ လီရိတ်က အဲဒီလက်ဖက် ခြောက်ကို ပြည်ကြီးက တကူးတကမာသောက်တာပါ။ အဲဒီအထဲမှာ လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီးခြောက်တွေတောင် ပါတယ်နဲ့တူတယ်”။

အဲလစ်ဇဘက်သည် အနည်းငယ်မြည်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မှတ်ချက် ချလိုက်၏။

“အင်း၊ မြေကြီးအရသာအတိုင်းပါပဲကလား”။

လီရိတ်သည် တစ်ဘက်တွင် သတ္တုအိုးတပ်၊ နှစ်ပေခန့်ရှည်သည့် ဆေးတံကိုကိုင်ရင်း မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ကို နှစ်ခြိုက်ခြင်း ရှိ မရှိ အကဲခတ်နေသည်။ ကုလားထိုင်နောက်က အမျိုးသမီးက ကျန်တစ် ယောက်အား မြန်မာလိုပြောလိုက်ရာ မြန်မာအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်စလုံး တခစ်ခစ်ရယ်ကြ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်နေကြသော အမျိုး သမီးသည် အဲလစ်ဇဘက်အား၊ အားကျဟန်နှင့် မော့ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူမက ဖလိုရီဘက်သို့လှည့်၍ အင်္ဂလိပ်မသည် ဇာဘော်လီ

ဝတ်ဆင်ခြင်းရှိ မရှိ မေးလေသည်။

“ရှား”

လီရိတ်သည် အားတောင့်အားနာဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် အမျိုးသမီးအား ခြေထောက်နှင့်ထိုးပြီး တိတ်တိတ်နေခိုင်းလိုက်၏။

“ကျုပ်ကတော့ မေးမကြည့်ကောင်းဘူး”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်သည်။

“အိုး၊ သခင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မေးကြည့်ပေးစမ်းပါရှင်။ ကျွန်မတို့ သိပ်သိချင်လို့ပါ”။

ဤတွင် အငြင်းအခုံဖြစ်လာသောကြောင့် ကုလားထိုင်နောက် ဘက်မှနေ၍ ယပ်ခပ်ပေးနေသော မြန်မာအမျိုးသမီးသည် ယပ်ခပ်ရန်ကိစ္စကို မေ့လျော့ပြီး စကားဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ပါလာတော့သည်။ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လုံးသည် ဘရာစီယာတစ်စုံကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် တွေ့မြင်လိုစိတ် အထူးတလည်ရှိနေကြပုံရသည်။ ဘရာစီယာများကို ဝှေ့စုံကုတ် (ခါးအထိရောက်သော ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ) သဘောမျိုးဖြစ်အောင် သံမဏိပြားများကိုထည့်၍ ချုပ်ထားကြကြောင်း၊ ထိုအင်္ကျီက အမျိုးသမီး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်းကြပ်စွာ ဖိညှပ်ထားသောကြောင့် ရင်သားများပင် ပျောက်ကွယ်သွားရသည်ဆိုသော သတင်းစကားမျိုးစုံကို သူတို့ ကြားဖူးထားကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက် သဘောပေါက်အောင် ပြသသည့်ဟန်ဖြင့် ဆူဖြိုးနေသော သူတို့ ၏နိဂုံးများပေါ်တွင် လက်နှင့် ဖိပြကြသည်။ ဖလိုရီအား အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကို ကျေးဇူးပြု၍ မေးမြန်းပေးပါရန်နှင့် ဆိုင်နောက်ဘက်တွင် အဝတ်အစား လဲလှယ်နိုင်သော အခန်းတစ်ခန်းရှိပါကြောင်း၊ သူတို့သည် ဘရာစီယာကို လွန်လွန်မင်းမင်း မြင်တွေ့လိုပါကြောင်း ဝိုင်းပြောကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့၏စကားဝိုင်းသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။ လက်ဖက်ရည်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မသောက်ရဲတော့သော အဲလစ်ဇဘက်သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်ကို ကိုင်၍ တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်ရင်း ခပ်တည်တည် ပြုံးနေလေသည်။ အရှေ့တိုင်းသူများသည်လည်း ရုတ်တရက် အေးစက်တောင့်တင်းသွားကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဝင်ရောက်၍ စကားမပြော

၂၀၆ ဓာတ်မြင့်ကြွယ်

နိုင်သော မျက်နှာဖြူမကလေး စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေကြောင်း၊ သတိထား
လိုက်မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မကြာသေးမီက သူတို့အား ညှို့မြှို့ခဲ့သော
နိုင်ငံခြားသူ၏အလှနှင့် ကျက်သရေရှိမှုတို့ကို ယခုအကြိမ်တွင် ထိတ်လန့်လာ
ကြတော့သည်။ ဖလိုရီကိုယ်တိုင်ပင် ထိုကဲ့သို့ ခံစားလာရသည်။ ထို့နောက်
ပြောစရာစကားလုံး ရှာမရသောကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်က
မကြည့်ရဲဘဲ မျက်နှာလွဲနေကြသော စိတ်ပျက်စရာ အချိန်ပိုင်းသို့ ရောက်လာ
လေတော့သည်။ ထို့နောက် ဆိုင်နောက်ဘက်တွင် တောင်းကြိုတောင်းကြား၌
လေးဘက်ထောက်၍ လျှောက်သွားနေသော အဝတ်ဗလာနှင့် ကလေးသည်
မျက်နှာဖြူများရှိနေသည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုကလေးသည် မျက်နှာ
ဖြူတို့၏ ရူးဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်တို့ကို စိတ်ဝင်တစား ကိုင်ကြည့်ပြီးနောက်
မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာတို့ကိုမြင်သွားပြီး ကြောက်ကြောက်
လန့်လန့်နှင့် အော်ငိုကာ သေးပါချလိုက်လေ၏။

တရုတ်အမျိုးသမီးကြီးသည် မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တောက်
တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး စီးကရက် ဆက်လိပ်နေသည်။ ထိုကလေးကို မည်သူ
ကမျှ ဂရုမစိုက်ကြချေ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သေးများ အိုင်ထွန်းလာသည်။
အဲလစ်ဇဘက်သည် အလွန်ရှုံ့ရှာသွားကာ လက်ထဲမှ လက်ဘက်ရည်ကြမ်း
ပန်းကန်ကို ကမန်းကတန်းပြန်ချလိုက်ရာ ဖိတ်စဉ်သွားသည်။ သူက ဖလိုရီ၏
လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“အဲဒီကလေး ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြစမ်းပါဦး။ တစ်
ယောက်ယောက်က ဘာမှလုပ်မပေးကြတော့ဘူးလား။ သိပ်ဆိုးတာပဲ”

ထိုခဏတွင် အဲလစ်ဇဘက်အား လူတိုင်း တအံ့တဩနှင့် လှမ်းကြည့်
မိကြပြီးနောက် သူမပြောသည့်ကိစ္စမှာ မည်သည့်ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလာကြ
တော့သည်။ ဤတွင် ပျာရီပျာယာဖြစ်ကုန်ကြပြီး တောက်ခေါက်သံများ ပေါ်
ထွက်လာသည်။ ထိုကိစ္စမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကိစ္စဖြစ်နေသဖြင့် မည်သူကမျှ
ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြချေ။ ယခုအချိန်တွင်မူ သူတို့အားလုံး ရှက်သွားကြသည်။
အားလုံးက ကလေးကို အပြစ်မို့ကြသည်။ “တော်တော်ရွံ့ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးပဲ၊
တော်တော်ကျက်သရေယူတဲ့ ကလေးပဲ” ဆိုသော စကားသံများ ပေါ်ထွက်

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၂၀၇

လာသည်။ တရုတ်မကြီးသည် ငိုနေဆဲဖြစ်သောကလေးကို တံခါးဆီသို့ ချီယူ သွားပြီး ရေခဲခွေးလှေထဲမှ ထုတ်ယူလာသော ကလေးတစ်ယောက်ကို ရေခဲသွား အောင် ခါချသည့်အလား လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ကိုင်မြှောက်ထားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ဖလိုရီတို့သည် ဆိုင်အပြင်သို့ ရောက် သွားကြသည်။ ဖလိုရီက အဲလစ်ဇဘက်နောက်သို့ လိုက်သွားချိန်တွင် လီရိတ်နှင့် အခြားလူများက စိတ်ပျက်လက်ပျက် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

“ရှင်က အဲဒီလူတွေကို ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတွေလို့ပြောသလား”

အဲလစ်ဇဘက်က တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသည်။ ဖလိုရီက မပွင့် တပွင့်နှင့်

“ကျုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ လုံးဝ မမျှော်လင့်ပါဘူး . . .”

“သိပ်ကို ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ”

အဲလစ်ဇဘက်သည် အတော်ဒေါသထွက်နေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာသည် ပန်းနုရောင်ပြေးနေသည်။ ဖလိုရီသည် ဈေးကိုကျော်လွန်၍ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည်အထိ သူမနောက်မှ လိုက်လာသည်။ ကိုက် ငါးဆယ်လောက် သွားမိကြသည့်အခါကျမှ ဖလိုရီက စတင်၍ စကားပြော ကြည့်လိုက်သည်။

“အခုလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် သိပ်ကို ဝမ်းနည်းပါတယ်။ လီရိတ်ဟာ အင်မတန်ရည်မှန်တဲ့လူပါ။ သူက မင်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင်လုပ်မိတဲ့ အတွက် သိပ်ကိုစိတ်ပျက်နေမှာပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနိုင်အောင် နည်းနည်းလောက် ထပ်နေသင့်ပါတယ်”။

“အဲဒီလို ဖြစ်ပျက်ပြီးမှ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာလား”။

“ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးသားသား ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို စိတ် မဆိုးသင့်ပါဘူး။ ဒီလူတွေရဲ့အမြင်က ကျုပ်တို့နဲ့လုံးဝမတူဘူး။ လူတစ်ယောက် ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညှိယူရမှာပေါ့။ ဆိုပါစို့ . . . မင်းတို့သာ . . . အလယ်ခေတ် ကို ပြန်ရောက်သွားမယ်ဆိုရင်”

“ကျွန်မတော့ အဲဒါကို ဆက်မဆွေးနွေးချင်တော့ဘူး”

သူတို့ပထမဆုံးအကြိမ် စကားများကြသည်။ သူသည် စိတ်ရှုပ်ထွေး

နေလောကြောင့် အဲလစ်ဇဘက်အား မည်သည့်ကိစ္စတွင် စိတ်ညစ်ညူးအောင် လုပ်မိပါသနည်းဟုပင် မမေးမိတော့ချေ။ ဖလိုရီက သူမအား အရှေ့တိုင်း ကိစ္စများတွင် စိတ်ဝင်စားအောင် အမြဲတစေ လုပ်ကိုင်နေမှုကို သူမက ဖောက်ပြန်မှု၊ လူကြီးလူကောင်းမပီသမှု၊ ညစ်ပတ် ပေရေနေသော ကိစ္စများကို တမင်လိုက်လံ ရှာဖွေနေမှုဟု ထင်မြင်နေကြောင်း သူ သတိမပြုမိ။ ယခုအချိန်တွင် အဲလစ်ဇဘက်က တိုင်းရင်းသားများအား မည်ကဲ့သို့မြင်နေကြောင်း သူ သဘောမပေါက်ချေ။ ဖလိုရီက အဲလစ်ဇဘက်အား အရှေ့တိုင်းအလှကို သူ ခံစားသလို ခံစားတတ်အောင် သူ့အတွေးများကို ခွဲဝေခံစားတတ်အောင်၊ ဘဝလမ်းခရီးကို အတူတူလက်တွဲ၍ လျှောက်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းသည့်အခါတိုင်း သူမသည် ထိတ်လန့်နေသော မြင်းတစ်ကောင်လို သူ့ထံမှ ရှောင်ထွက် ပြေးလေ့ရှိသည်ကိုသာ သူ့သိသည်။

သူတို့သည် လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာကြသည်။ သူက အဲလစ်ဇဘက်၏ ဘယ်ဘက်မှ အနည်းငယ်နောက်ချန်၍ လိုက်ပါလာသည်။ သူသည် တမင် လွှဲထားသော အဲလစ်ဇဘက်၏ပါးပြင်နှင့် မြက်ဦးထုပ်အောက်ဘက်မှ လည်ကုပ်ပေါ်သို့ ကျနေသော ရွှေရောင်ဆံပင်ခွေကလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူသည် သူမကို ချစ်မိနေပြီ။ အလွန်အလွန် ချစ်မိနေပါပြီ။ သူသည် ယခုမှ အဲလစ်ဇဘက်အား နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ စကားပြောရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းခဲ့သည်။ သူ့အသံက တည်ငြိမ်မှု မရှိ၊ အဲလစ်ဇဘက်အား စိတ်မဆိုးအောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကိုလည်း သူမသိ။ နောက်ဆုံးတွင် သူက ဘာမျှ မဖြစ်သလို ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်ပူတာပဲနော်”

အရိပ်အောက်တွင် ဒီဂရီကိုးဆယ်မျှသာ ရှိနေချိန်တွင် ထိုမှတ်ချက်သည် အလွန်ထူးခြားသော မှတ်ချက်မဟုတ်ပါချေ။ သူ့အံ့အားသင့်သွားအောင် အဲလစ်ဇဘက်က ထိုစကားကို အရအမီ ယူလိုက်သည်။ သူမက ဖလိုရီဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ သူမ ပြုံးနေသည်။

“မီးနဲ့ အဖုတ်ခဲနေရသလိုပဲနော်”

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၂၀၉

ထိုစကားနှင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် ပြေငြိမ်းသွားကြသည်။ အဲဒီပွယ် မရှိသော မှတ်ချက်ကို ကလပ်တွင် ပြောကြသည့်ပုံစံအတိုင်း ပြောလိုက်မှုက အဲလစ်ဇဘက်အား နှစ်ခြိုက်သွားစေခဲ့သည်။ နောက်ဘက်တွင် ကျန်နေခဲ့သော ဖလိုသည် ပါးစပ်မှ သွားရည်များယိုစီးပြီး ဟောဟဲ ဟောဟဲနှင့် နောက်မှ အမိလိုက်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း ခွေးအကြောင်း စကားစပ်မိကြတော့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နေအိမ်ရောက်သည်အထိ ခွေးအကြောင်း မရပ်မနားပြောလာကြသည်။ ခွေးအကြောင်းပြော ပြီးသွားသောခါ ဓာတ်ပြားများအကြောင်း၊ တင်းနစ်ရက်ကက်များအကြောင်း ပြော၍ ရနိုင်ပါသေးသည်။ သူတို့သည် ပေါက်တတ်ကရများကိုသာ ပြောဆိုနေကြမည်ဆိုပါက ပြေပြေလည်လည် ပြောနိုင်စွမ်းရှိကြပေသည်။

သူတို့သည် သင်္ချိုင်းမှ တလက်လက်တောက်နေသော အဖြူရောင် ဝင်းထဲရံကို ဖြတ်ကျော်မိသောခါ လက်ကာစတင်း မိသားစု၏ ခြံဝိတ်ဝသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။ ခြံပတ်ပတ်လည်တွင် စိန်ပန်းပင်များ ပေါက်နေကြသလို၊ အနီရောင်ပန်းများ ပွင့်နေကြသော ပန်းချဉ်ပေါင်ပင်များကလည်း ရှစ်ပေခန့်အထိ မြင့်နေကြသည်။ အရိပ်အောက်တွင် ဖလိုရီသည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာကို ယပ်ခပ်နေသည်။

“အေးလေ၊ ကျုပ်တို့ နေသိပ်မပူခင် ပြန်ရောက်လာကြသားပဲ။ ဈေးကို သွားကြည့်တဲ့ကိစ္စကတော့ သိပ်မအောင်မြင်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မသဘောကျပါတယ်။ တကယ့်ကို သဘောကျတာပါ”

“အေးလေ၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး။ စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခုခုအမြဲဖြစ်လာတတ်လို့။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ကျုပ်တို့ သန်ဘက်ခါကျရင် တောပစ်သွားကြမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကို မင်း မမေ့ဘူးထင်ပါရဲ့နော်။ အဲဒီနေ့ဟာ မင်းအတွက် အဆင်ပြေလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မဦးလေးကလည်း သူ့သေနတ်ကို ငှားလိုက်မယ်တဲ့။ သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ။ ကျွန်မကို သေနတ်ပစ်နည်း သင်ပေးရမယ်နော်။ ကျွန်မကတော့ အဲဒါကို တစ်ချိန်လုံး တွေးနေမိတာပဲ”

၂၁၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

“ကျုပ်လဲ တွေးမိပါတယ်။ ခုအချိန်ဟာ တောလိုက်ဖို့ သိပ်ကောင်း တဲ့ အချိန်တော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်လာအောင် ကျုပ်တို့ ကြိုးစားကြမယ်။ ဒါဆိုရင် လောလောဆယ်မှာတော့ ဝှတ်ဘိုင်ပဲပေါ့”

“ဝှတ်ဘိုင်၊ မစ္စတာ ဖလိုရီ”

ဖလိုရီက သူမအား အဲလစ်ဇဘက်ဟု ခေါ်နေသည့်တိုင်အောင် သူမ က သူ့အား မစ္စတာဖလိုရီဟုသာ ခေါ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောလိုက်ထွက်မည့်ကိစ္စကို တွေးတောရင်း လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။ တောလိုက် ထွက်မည့်ကိစ္စက သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် တစ်နည်းနည်းနှင့် ပြေလည် သွားစေလိမ့်မည်ဟု နှစ်ယောက်စလုံး တွေးနေမိခဲ့ကြသည်။

ပုတီးစေ့များချိတ်ဆွဲထားသော ခန်းဆီးကြောင့် အခန်းသည် မှောင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ စေးထန်းထန်းနှင့် အိပ်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပူအိုက် လှသော ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဦးဖိုးကြင်သည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် ရင်း ကြွားဝါနေသည်။ မကြာခဏဆိုသလို စွပ်ကျယ်အင်္ကျီထဲသို့ လက်ထည့်ပြီး အဆီများကြောင့် မိန်းမရင်သားလို ကြီးထွားနေသော သူ၏ရင်ပတ်ကို လက်နှင့် ကုတ်နေသည်။ မခင်သည် ဖျာပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း သေးသွယ်ရှည်လျားသော ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ်ကို သောက်နေသည်။ ဖွင့်ထားသော အိပ်ခန်းတံခါးမှ နေ၍ ဦးဖိုးကြင်၏ ကြီးမားလှသော လေးထောင့်ကျကျ ကုတင်ထောင့်စွန်းကို မြင်နေရသည်။ ထိုကုတင်ပေါ်တွင် သူသည် မုဒိန်းမူပေါင်းများစွာကို ကျူးလွန်ခဲ့ ပြီး ဖြစ်သည်။

မခင်သည် ဦးဖိုးကြင်က ဒေါက်တာ ဘာရာဆွာမိအား တိုက်ခိုက် နေသောကိစ္စ၏ အရင်းခံအချက်အလက်များကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ယခုကြားနေရသည်။ ဦးဖိုးကြင်သည် ဉာဏ်မသွားသော မခင်ကို သိပ်သဘော မတွေ့လှသော်လည်း သူ့လျှို့ဝှက်ချက်များကို အနှေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို ဖွင့်ပြောပြလေ့ရှိသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများထဲတွင် သူ့အား မကြောက် မလန့်သူမှာ မခင်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသဖြင့် မခင် အထင်ကြီးလာအောင် အရသာခံ၍ ပြောပြလေ့ရှိသည်။

“ကဲ၊ ခင်ခင်၊ ငါ့အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြစ်လာကြတယ်ဆိုတာကိုတော့

၂၁၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

မင်းသိရပြီ မဟုတ်လား။ ခုအချိန်အထိ ပစ်စာ ၁၈ စောင် ရေးပြီးပြီ။ ပစ်စာ တိုင်းဟာ အင်မတန်လက်ရာမြောက်တဲ့စာတွေချည်းပဲ။ မင်းကသာ အဲဒါ တွေကို အရသာ ခံတတ်မယ်လို့ ငါထင်ရင် မင်းကိုငါ ပြန်ရွတ်ပြပါတယ်ကွာ”
ဦးဖိုးကြင်က ပြောလိုက်၏။

“မျက်နှာဖြူတွေက ရှင့်ပစ်စာတွေကို ဂရုမစိုက်ကြဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဂရုမစိုက်ကြဘူး၊ ဟုတ်လား။ အဲဒါကိုတော့ စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ။ ငါက မျက်နှာဖြူတွေရဲ့စိတ်နေ စိတ်ထားကို သိတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ဒီမှာ ခင်ခင်၊ လောကမှာ ငါလုပ်တတ်တဲ့ ကိစ္စတစ်မျိုးတည်းသာ ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီကိစ္စ ဟာ ပစ်စာရေးတာပဲကွ”။

ထိုစကားမှာ မှန်ပါပေသည်။ ဦးဖိုးကြင်၏ စာများသည် အထူးသဖြင့် အဓိကပစ်မှတ်ဖြစ်သော မစ္စတာ မက်ဂရီကာ ဇေဝေဝါဖြစ်လာအောင် အကျိုး သက်ရောက်မှု ရှိစေခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့မတိုင်မီ နှစ်ရက်က ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် အစိုးရအား သစ္စာဖောက်သော ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်သူ ဟုတ်မဟုတ် တွေးတောရင်း မစ္စတာ မက်ဂရီကာသည် တစ်ညနေလုံး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။ ဤကိစ္စတွင် ဒေါက်တာ ဘာရာဆွာမိက အစိုးရအား သစ္စာမရှိကြောင်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြုလုပ် နေသောကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ယခုကိစ္စမှာ ဒေါက်တာသည် အစိုးရအား အကြည် ညိုပျက်စေသည့် အယူအဆများကို လက်သင့်ခံထားသူ ဟုတ်မဟုတ် ဆုံးဖြတ် ရန်သာဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယတွင် သင်ပြုလုပ်သော အပြုအမူအတွက် သင့်အား ဆုံးဖြတ်လေ့မရှိပါ။ သင်သည် ဘယ်လိုလူစားမျိုးဖြစ်သည်ဆိုသော ကိစ္စပေါ် တွင်မူတည်၍ အရေးယူလေ့ရှိသည်။ အရှေ့တိုင်းသားအရာရှိတစ်ယောက် သည် အစိုးရကို သစ္စာမရှိဟု စိုးစိမ့်မှု သံသယဝင်ခံရရုံမျှနှင့် သူ့ဘဝ ပျက်သွား နိုင်သည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် ကိုင်တွယ်၍ မရနိုင်သော အရှေ့တိုင်း သားများအား ရွတ်ချပြစ်တင်လိုစိတ်ရှိသူဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်တိုင် ရရှိသော ပစ်စာငါးစောင်နှင့် မစ္စတာဝက်စ်ဖီးလ်က ထပ်ဆင့်ပေးပို့လိုက်သော ပစ်စာနှစ်စောင်အပါအဝင် လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာတစ်ထပ်ကို ညသန်းခေါင်

အထိ ဖတ်ရင်း ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရသည်။

ထိုကိစ္စမှာ ပစ်စာများ သက်သက်ကြောင့်သာ မဟုတ်ပါ။ ဒေါက်တာနှင့် ပတ်သက်သော ကောလဟာလများကို အရပ်ရပ်မျက်နှာမှ ကြားနေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာအား သစ္စာဖောက်ဟု ခေါ်ရုံမျှနှင့် မလုံလောက်ကြောင်း၊ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အဘက်ဘက်မှ ဖျက်ဆီးပစ်ရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ ဦးဖိုးကြင် ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ထားသည်။ ဒေါက်တာသည် အစိုးရအား အကြည်ညိုပျက်စေမှုနှင့်သာ စွပ်စွဲခံရသည်မဟုတ်။ ငွေညှစ်မှု၊ မုဒိန်းမှု၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု၊ တရားမဝင် ခွဲစိတ်မှုများ ပြုလုပ်မှု၊ အလွန်အကျွံ အရက်မူးနေစဉ် ခွဲစိတ်ကုသမှု၊ အဆိပ်ခတ်သတ်မှု၊ ပယောဂနှင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှု၊ အမဲသားစားမှု၊ လူသတ်သမားများအား သေစာရင်း ရောင်းစားမှု၊ ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲတွင် ဖိနပ်စီးမှု၊ စစ်တပ်မှ ဘင်တီးသူ ချာတိတ်ကလေးအား လိင်တူချင်း ဆက်ဆံရန် ကြိုးပမ်းမှုစသည်တို့ဖြင့်ပါ စွပ်စွဲခံထားရသည်။ ထိုကိစ္စများကို မစွတာမက်ဂရီတာသည် အစပထမတွင် သတိမထားခဲ့ချေ။ သူသည် ဤကိစ္စမျိုးကို ကြံဖူးလှပြီ။ သို့ရာတွင် ဦးဖိုးကြင် နောက်ဆုံးရေးသား ပေးပို့သော ပစ်စာများမှာမူ ထူးထူးခြားခြား ထိရောက်မှု ရှိအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပေသည်။

ထိုကိစ္စမှာ ကျောက်တံတား အကျဉ်းထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသော ဒမြငရွေအိုးနှင့် ပတ်သက်ပေသည်။ ထောင်ဒဏ်ခန့်နှစ်ကျခံနေရသော ငရွေအိုးသည် ထောင်ဒဏ်တစ်ဝက်ကို ကျခံအပြီးတွင် ထောင်မှထွက်ပြေးရန် ကြံစည်နေခဲ့သည်မှာ လပေါင်းများစွာကြာခဲ့သည်။ ထိုကြံစည်မှု၏ပထမအဆင့်အဖြစ် ထောင်အပြင်ဘက်ရှိ သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများက ကုလားထောင်ဝါဒါတစ်ယောက်အား လာဘ်ထိုးကြသည်။ ကြိုတင်ငွေအဖြစ် ရူပီးငွေတစ်ရာ ရရှိထားသော ထိုထောင်ဝါဒါ သည် သေလုမျောပါးဖြစ်နေသော ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ထံ သွားရောက်ကြည့်ရှုရန်ဟု အကြောင်းပြပြီး ခွင့်ယူခဲ့သည်။ ထို့နောက်သူသည် မန္တလေးရှိ ဇိမ်နန်းများတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ အပျော်ကြူးနေခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စသည် အချိန်ကြာမြင့်လာပြီး ငရွေအိုးထောင်မှ ထွက်ပြေးမည့်နေ့ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထောင်ဝါဒါသည် ဇိမ်နန်းများတွင် အပျော်ကြားနေရသည်ကို မပျော်ပိုက်တော့ဘဲ နေအိမ်သို့ ပြန်ချင်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဆုငွေပိုမိုရရှိရေးအတွက် ယင်းကြံစည်မှုကို ဦးဖိုးကြင်ထံ သတင်းပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးဖိုးကြင်က ထုံးစံအတိုင်း သူပြုလုပ်ရမည့်အကွက်ကို တွေ့မြင်သွားလေပြီ။ သူက ကုလားထောင်ဝါဒါအား နှုတ်ပိတ်ထားရန် ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငရွှေအိုးထွက်ပြေးသောညတွင် မည်သည့် ဟန့်တားမှုကိုမျှ ဆောင်ရွက်ရန် မတတ်နိုင်သည့်အချိန်သို့ရောက်မှ ထောင်ဖောက်ပြေးရန် ကြံစည်မှုတစ်ခုရရှိနေကြောင်း မစ္စတာမက်ဂရီကာထံ ပစ်စာတစ်စောင်ပေးပို့လိုက်လေတော့သည်။ ထိုစာထဲတွင် ထောင်ဖောက်ပြေးမှု ဖြစ်မြောက်စေရေးအတွက် ထောင်ပိုင်ဝန် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိအား လာဘ်ထိုးထားသည်ဆိုသော အချက်တစ်ချက်ပါဝင်သည်ကိုမူ ထည့်သွင်းဖော်ပြရန် မလိုအပ်တော့ပါချေ။

ငရွှေအိုး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသောကြောင့် ထိုနေ့နံနက်တွင် ထောင်ဝါဒါနှင့် ပုလိပ်များ ထောင်ထဲ၌ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။ (ထိုအချိန်တွင် ငရွှေအိုးသည် ဦးဘိုးကြင် စီစဉ်ပေးလိုက်သော သမ္မာန်ကလေးဖြင့် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားရာ အလွန်ဝေးကွာသည့် နေရာသို့ပင် ရောက်နေပြီ။) ဤအချိန်တွင် မစ္စတာမက်ဂရီကာပင်လျှင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေပြီ။ ပစ်စာရေးသူသည် မည်သူမည်ဝါပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုသူသည် ငရွှေအိုးထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် ကြံစည်သည့်ကိစ္စကို အတွင်းကျကျ သိထားသူသာဖြစ်ရမည်ဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိလာဘ်စားသည့် ကိစ္စကိုပါ အမှန်အတိုင်းသတင်းပေးလိုက်ပုံရသည်။ ထိုကိစ္စသည် အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ထောင်မှထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရေးအတွက် လာဘ်စားသော ထောင်ပိုင်ဝန်သည် ဘယ်ကိစ္စကို မဆို လုပ်ရဲသူဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အစိုးရကို အကြည်ညိုပျက်အောင် ပြောဆိုပြုမူသည်ဟု စွပ်စွဲထားချက်သည် မှန်ကန်နိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟု မက်ဂရီကာက လက်ခံလိုက်သည်။

ဦးဖိုးကြင်သည် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အခြားမျက်နှာဖြူများကိုလည်း

တိုက်ခိုက်ထားသေးသည်။ ဒေါက်တာ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဖလိုရီအား ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိအား လက်တွဲဖြုတ်ပစ်အောင်
လွယ်လွယ်နှင့်ပင် ခြောက်လှန့်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ဝက်စ်ဖီးလ်နှင့် ပတ်သက်လာပါ
က ဖလိုရီကို ခြောက်လှန့်ရသည်ထက် ပို၍ခက်သည်။ ရာဇဝတ်ဝန် ဝက်စ်
ဖီးလ်သည် ပုလိပ်တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးဖိုးကြင်အကြောင်း ကောင်း
ကောင်းသိထားသူဖြစ်ပြီး၊ ဦးဖိုးကြင်၏ အစီအစဉ်များကို ပျက်ပြားသွားအောင်
ပြုလုပ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးဖိုးကြင်သည် ထိုကိစ္စကိုပင်မည်ကဲ့သို့
အမြတ်ထွက်အောင် ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသူဖြစ်သည်။ အင်မတန်
ယုတ်မာပြီး အလွန်လာဘ်စားလေ့ရှိသော ဦးဖိုးကြင်နှင့် ဒေါက်တာတို့သည်
တစ်ကြိတ်တည်းတစ်ညာဏ်တည်းဖြစ်ကြကြောင်း သူက ပစ်စာထဲတွင် ဖော်ပြ
၍ စွပ်စွဲလိုက်သည်။ ဤတွင် ဝက်စ်ဖီးလ်တစ်ယောက် ယုံကြည်သွားတော့
သည်။ အဲလစ်စ်နှင့်ပတ်သက်၍မူ သူ့အတွက် ပစ်စာမလိုအပ်ပါချေ။ အဲလစ်စ်
သည် ဒေါက်တာအပေါ် ယခုပြုလုပ်ထားသည်ထက် ပို၍ ဆိုးရွားအောင်
လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။

ဦးဖိုးကြင်သည် မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးများ၏ အရေးပါမှုကို သိရှိ
သောကြောင့် မစွက်လက်ကာစတင်ထံသို့ပင် ပစ်စာတစ်စောင်ပို့လိုက်သေး
သည်။ ထိုစာထဲတွင် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် မျက်နှာဖြူမများအား
မြှောက်ပေးနေကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ထိုစာထဲတွင် အသေးစိတ်ဖော်ပြ
မထားပါ။ ဖော်ပြရန်လည်း မလိုပါ။ ဦးဖိုးကြင်သည် မစွက်လက်ကာစတင်၏
ပျော့ကွက်ကို အပိုင်ကိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏စိတ်ထဲတွင် “အစိုးရကို
အကြည်ညိုပျက်စေမှု” “အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်နိုးကြားမှု” “တော်လှန်မှု”
“ဟုမ်းမရူး” စသော ဝေါဟာရများနှင့် ဆက်စပ်၍ သူမသည် တိုင်းရင်းသား
များ၏ မုဒိမ်းကျင့်မှုကို ခံရလိမ့်မည်ဟု တွေးကြောက်နေသူဖြစ်သည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံတွင် သူမသည် ထိုကြောက်စိတ်ကြောင့် ညတွင် အိပ်မပျော်နိုင်ပဲ ဖြစ်ခဲ့
ရသည်။ မျက်နှာဖြူများက ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိအား မည်မျှပင် လေးစားခဲ့
စေကာမူ ထိုလေးစားမှုများသည် လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရလေပြီ။

ဦးဖိုးကြင်က ပိတိဖြစ်သော လေသံနှင့်ပြောလိုက်၏။

“ဒီတော့၊ ငါက သူ့ကို ဘယ်လိုအပုပ်ချထားသလဲဆိုတာ မင်းသိ
ရောပေါ့နော်။ သူဟာ အပင်ရင်းက လွန်ဖြတ်ခံထားရတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
နဲ့တူတယ်။ တစ်ချက်ကလေး တို့လိုက်ရုံနဲ့ ပြိုလဲသွားမှာပဲ။ ငါက သုံးပတ်
အတွင်းမှာ သူ့ကို ဝုန်းကနဲ ပြိုလဲသွားအောင် တို့လိုက်မယ်”။

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ငါက အဲဒါကို ပြောပြမလို့ပါ။ မင်းသိသင့်တဲ့ အချိန်ရောက်ပြီလို့
ငါထင်တယ်။ မင်းက ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ အသိဉာဏ်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းက
နှုတ်လုံတယ်။ သုံးခွရွာနားမှာ သူပုန်ထမလိုလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို
မင်းကြားတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားတယ်၊ အဲဒီရွာသားတွေဟာ သိပ်မိုက်ကြတာပဲ။ သူတို့က
ကုလား စစ်သားတွေကို ဓားတွေလှံတွေနဲ့ ဘယ်အန်တုနိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့တော
သာ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတွေလို ပစ်သတ်ခံကြရမှာ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ တိုက်ပွဲသာ ဖြစ်ပြီဆိုရင် သွေးချောင်းစီးသွားမှာပဲ။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူတွေဟာ အင်မတန်အယူသည်းတဲ့ လယ်သမားတွေပါ။ သူတို့
ဟာ သူတို့ကို ဝေငှထားတဲ့ ကျည်ကာအင်္ကျီတွေကို သိပ်ပြီးယုံနေကြတာပဲ။
ငါက အဲဒီလို မသိနားမလည်တဲ့လူတွေကို ရွံတယ်”

“သနားစရာကောင်းတဲ့လူတွေပဲ။ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို မတား
သလဲ ကိုဖိုးကြင်။ ရှင်ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖမ်းစရာဆီးစရာ မလိုပါဘူး။ အဲဒီရွာကို
သွားပြီး မင်းတို့အကြံအစည်ကို ငါသိတယ်လို့ ရွာသားတွေကို ပြောလိုက်ရုံပဲ။
ဒါဆိုရင် သူတို့ ဆက်ပြီး လုပ်ရဲကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ၊ ငါက တားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ တားနိုင်တာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ငါ မတားပါဘူး။ ငါ့မှာလဲ အကြောင်းပြစရာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါက
ငါ့ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ထားတဲ့ ပုန်ကန်မှုကွ။ ခင်ခင်၊ မင်းဒီကိစ္စကိုတော့ နှုတ်လုံ
ပါစေကွာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ထားတာကွ။”

“ဘာပြောတယ်”

မခင်၏ လက်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ် လွတ်ကျသွားသည်။ ၎င်း၏
မျက်လုံးများသည်လည်း အဆမတန် ပြူးကျယ်သွားသည်။ မခင် အလွန်

ထိတ်လန့်သွားပြီး ပြုံးကနဲ ပြောချလိုက်၏။

“ကိုဖိုးကြင်၊ ရှင်ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ရှင်တကယ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး နော်။ ရှင်က သူပုန်ထဖို့လုပ်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ။ တော်တော်ကလေးလဲ အောင်မြင်နေပါတယ်။ ငါရန်ကုန်က ခေါ်လာတဲ့ မျက်လှည့်ဆရာဟာ တော်တော် တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ သူက အိန္ဒိယတစ်နိုင်ငံလုံးကို လှည့်ပြီး ဆပ်ကပ်မှာ မျက်လှည့်ပြခဲ့တဲ့လူ။ ကျည်ကာအကျီတွေကိုတော့ တစ်ထည်ကို ရှုပီးငွေ တစ်ကျပ်ရှစ်ပဲနဲ့ “ဦးကံတ ဝေးနဲ့ လိတ်ဒ်လော” စတိုးဆိုင်တွေက ဝယ်ခဲ့တာ။ အဲဒါအတွက် ငါပိုက်ဆံ တော်တော် ကုန်သွားတယ်ကွ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုဖိုးကြင်ရယ်။ ရှင်က ပုန်ကန်တော့မှာလား။ တိုက်ပွဲတွေ၊ ပစ်တာခတ်တာတွေ ဖြစ်ကြမယ်။ သနားစရာကောင်းတဲ့လူတွေ အများကြီး သေကြမယ်။ ရှင် ရူးများသွားလို့လားဟင်။ သေနတ်ပစ်ခံရမှာကို ရှင် မကြောက်လို့လား”

လမ်းလျှောက်နေသော ဦးဖိုးကြင် တန့်ကနဲ ရပ်သွားသည်။ သူ့ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိန်းမရဲ့။ မင်းက ဘယ်လိုတွေးနေလို့လဲ။ ငါက အစိုးရ ကို ပုန်ကန်လိမ့်မယ်လို့ထင်နေသလား။ ဘုရားရေ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက အဲဒီ ပုန်ကန်မှုကို ဖြစ်မြောက်အောင် အစပျိုးပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ ငါ ကိုယ်တိုင်ဝင်ပါမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုရွာသား အရူးအနှမ်းတွေက သူတို့အသက် ကို စွန့်ကြဲမှာပါ။ ငါ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘစိန်နဲ့ တခြားတစ်ယောက် နှစ်ယောက် ကလွဲယင် အဲဒါနဲ့ ငါနဲ့ပတ်သက်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ သိကြမှာ တွေးမိကြ မှာ မဟုတ်ဘူး။

“ဒါပေမဲ့ ရှင်ပြောတော့ ရှင်က အဲဒီလူတွေကို ပုန်ကန်အောင် မြှောက်ပေးနေတာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ငါက ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိက အစိုးရကို ပုန်ကန်လိမ့်မယ်လို့ စွပ်စွဲထားတယ်။ ဒီတော့ ငါက ပုန်ကန်မှု တစ်ခုကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာပြရတော့မှာပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း၊ ဟုတ်ပြီ။ ပုန်ကန်မှုဖြစ်လာတဲ့ အခါကျတော့ ရှင်က ဒေါက်တာ ဘာရာဆွာမိကို အဲဒီ ပုန်ကန်မှုအတွက် အပြစ်ဖို့မယ်ပေါ့။ အဲဒါပဲ မဟုတ်လား”

“မင်းဟာ တော်တော်နှေးကွေးတာပဲ။ ငါက အဲဒီပုန်ကန်မှုကို နှိမ်နင်း ပစ်ဖို့အတွက် တမင်ပုန်ကန်အောင် လုပ်ပါတယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်ကြတော့ မလဲ။ ငါက ပုန်ကန်မှုဖြစ်အောင် တမင်မြှောက်ပေးတဲ့လူလေ။ ပထမပိုင်းမှာ ငါက အဲဒီ သုံးခွက အရူးတွေကို သူပုန်ထအောင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင် တယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ငါကပဲ သူတို့ကို သူပုန်အဖြစ်နဲ့ ဖမ်းလိုက်မယ်။ ပုန်ကန်မှုကြီးစမယ်အချိန်မှာ ငါက ခေါင်းဆောင်မှန်သမျှကို ဖမ်းဆီးပြီး ထောင်ချပစ်လိုက်မယ်။ လူအနည်းအကျဉ်းလောက်သေပြီး၊ တချို့ကျွန်းကို အပို့ခံရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာတော့ ငါက အဲဒီကိစ္စမှာ အဓိက ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ အင်မတန်အန္တရာယ်ရှိတဲ့ ပုန်ကန်မှုကြီးကို အချိန်မီ နှိမ်နင်းပေး နိုင်တဲ့ ဦးဖိုးကြင်။ ငါဟာ ဒီခရိုင်ရဲ့ လူစွမ်းကောင်းကြီးဖြစ်ရမယ်”

ဦးဖိုးကြင်သည် သူ့အစီအစဉ်ကိုဂုဏ်ယူရင်း လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ် ချ၍ ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေ သည်။ မခင်သည် ထိုအစီအစဉ်ကို ခေတ္တမျှကြာအောင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် သုံးသပ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်မနားမလည်ဘူး ကိုဘိုးကြင်။ အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာမှာလဲ။ ပြီးတော့ အဲဒါက ဒေါက်တာ ဘာရာဆွာမိနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ငါက မင်းကို ပညာတတ်အောင် သင်ပေးလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး ခင်ခင်။ ဒေါက်တာ ဘာရာဆွာမိဟာ ငါ့တက်လမ်းမှာ ကန့်လန့် ကန့်လန့် လုပ်နေတယ်လို့ အစကတည်းက မင်းကိုပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ပုန်ကန်မှုဆိုတာ သူ့ကို ရှင်းပစ်မဲ့ကိစ္စပဲ။ အေးလေ။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ တို့က သက်သေပြစရာမလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကလဲ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ မျက်နှာဖြူတွေအားလုံးက အဲဒီကိစ္စမှာ သူဟာ တစ်နည်းတစ်ဖုံပတ်သက်နေ တယ်လို့ ထင်သွားကြမှာပဲ။ သူတို့ဦးနှောက်တွေက အဲဒီလို အလုပ်လုပ်နေကြ

တာ။ သူ့ဘဝတစ်သက်လုံး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်။ သူ့ကျဆုံးရင် ငါ တက်ရမှာပေါ့။ ငါက သူ့ကို ပိုပြီးဆိုးရွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်လေလေ ငါက ပိုပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်လာလေလေ ဖြစ်မှာပဲ။ ကဲ မင်းအခု နားလည်ပြီမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မနားလည်ပါပြီ။ ပြီးတော့လဲ ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန် ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ အကြံအစည်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ကျွန်မကို ပြောပြရတာ ရှင် မရှက်ဘူးလား။”

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ခင်၊ မင်းက အဲဒီပေါက်တတ်ကရတွေကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်စပြီး ပြောတော့မလို့လား။”

“ကိုဖိုးကြင်၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းမှုတွေကို လုပ်ရမှ ပျော်နေရတာလဲ။ ရှင်လုပ်သမျှဟာ သူတစ်ပါးအတွက် မကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေချည်း ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေရတာလဲ။ အလုပ်က ထုတ်ပစ်ခံမယ့် ဟိုဆရာဝန်၊ သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရမယ့်ရွာသားတွေ၊ ကြိမ်နဲ့အရိုက်ခံရမဲ့လူတွေ၊ တစ်သက်လုံး ထောင်ချခံရမယ့် လူတွေကို ရှင်တွေ့ကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်။ အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေကို လုပ်ဖို့လိုအပ်လို့လား။ ရှင် ချမ်းသာနေပြီပဲဥစ္စာ။ ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံထပ်လိုချင်နေရတာလဲ။”

“ပိုက်ဆံ ဟုတ်လား။ ဘယ်သူက ပိုက်ဆံအကြောင်း ပြောနေလို့လဲ။ ဒီမှာ အမျိုးသမီး၊ မင်းတစ်နေ့ကျရင် လောကကြီးမှာ ပိုက်ဆံအပြင် တခြားဟာ တွေ့ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်။ ဥပမာ ကျော်ဇောကိတ္တိရှိခြင်း၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်းဆိုတာမျိုးတွေပေါ့ဗျာ။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ဘုရင်ခံက ငါ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဆုတ်ဆိပ်တစ်ခုခု ချိတ်ဆွဲပေးလိမ့်မယ်လို့ မင်းမထင်မိဘူးလား။ မင်းက အဲဒီလိုဂုဏ်ရှိတာမျိုးကို ဂုဏ်မယူတော့ဘူးလား။”

အထင်မကြီးသော မခင်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကိုဖိုးကြင်၊ ရှင်အသက်တစ်ထောင်နေရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်ဘယ်အချိန်ကျမှ နားလည်မှာလဲ။ ယုတ်ယုတ်မာမာနဲ့အသက်မွေးခဲ့တဲ့လူတွေ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာကို စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ တိရစ္ဆာန်ဘဝကို ရောက်သွားကြမယ်။ ငရဲမှာ ခံကြရလိမ့်မယ်။ ငရဲဆိုတာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်လို့

ဘုန်းကြီးဟောဖူးတယ်။ အဲဒါတွေကို တွေးကြည့်ရင် ကြောက်စရာမကောင်းဘူးလားကိုဖိုးကြင်”။

ကိုဖိုးကြင်က ရယ်ပြီးလက်နှင့် ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်၏။

“အေးလေ၊ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်တဲ့အခါကျရင်၊ ရှင် ရယ်နိုင်ပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ အဲဒီဘဝမျိုးကို ပြန်မတွေးချင်ပေါင်”။

ဦးဖိုးကြင်က အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေစဉ် မခင်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးပြန်ညှိလိုက်ပြီး သဘောမကျဟန်နှင့် ကျောပေးထားလိုက်သည်။ ဦးဖိုးကြင်က ပြန်စကားပြောလိုက်သောခါ ပို၍ လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်သည်သာမက ရှက်ရွံ့ရွံ့လေသံမျိုးပင် ပါနေပုံရသည်။

“ဒီကိစ္စနောက်ကွယ်မှာ ဒီပြင်အကြောင်းတစ်ခုရှိသေးတယ် ခင်ခင်။ ဒီပြင်လူတွေနဲ့ မင်းကိုတစ်ခါမှ မပြောရသေးတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဘစ်နီတောင်မသိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ ငါအခုပြောပြမယ်။”

“အဲဒီကိစ္စဟာ ပိုပြီးဆိုးရွားယုတ်မာတဲ့ကိစ္စဆိုရင် ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အခုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ရည်ရွယ်ချက်အမှန်က ဘာလဲလို့ မင်းကမေးထားတယ်လေ။ ငါက ဘာရာဆွာမိကို ပျက်စီးအောင် လုပ်နေတာဟာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုတွေကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာတဲ့ သူ့အယူအဆနဲ့ သူ့ကိုမကြိုက်လို့ လုပ်နေတယ်လို့ မင်း ထင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါတင်မကသေးပါဘူးကွာ။ မင်းနဲ့ ငါတို့အတွက် ပိုပြီးအရေးကြီးတာတစ်ခုရှိသေးတယ်”

“အဲဒါက ဘာလဲ”

“မင်းပိုပြီးအဆင်အတန်းမြင့်တဲ့နေရာကိုရောက်ချင်စိတ် မရှိဘူးလား ခင်ခင်။ ငါတို့ဟာ ဘယ်လောက်ပဲအောင်မြင်မှုရှိရှိ၊ အရင်အနေအထားအတိုင်းပဲလို့ မင်းမထင်ဘူးလား။ ငါဟာ နှစ်သိန်းလောက်ချမ်းသာတယ်လို့ ပြောရဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့နေရတဲ့အနေအထားကိုပဲကြည့်ပါဦး။ ဒီအခန်းကို ကြည့်စမ်း။ လယ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ခန်းထက်ပိုပြီး မကောင်းဘူး။

ငါဟာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှတဲ့ မြို့ပိုင်တစ်ယောက်လို အင်မတန် ညံ့ဖျင်း ပြီး ဆင်းရဲတဲ့မြန်မာလူမျိုးတွေနဲ့ပဲ ဆက်ဆံနေရတာ၊ လက်ချောင်းတွေနဲ့ ထမင်းစားနေရတာကို ငြီးငွေ့လာပြီ။ ငွေရှိရုံနဲ့တင် မလုံလောက်ဘူးကွ။ လောကကြီးထဲမှာ ငါလည်းအဆင့်အတန်းမြင့်ချင်သေးတယ်။ ပိုပြီး အထက် တန်းကျတဲ့ဘဝကို မင်း မတောင့်တမိဘူးလား။”

“အခု ကျွန်မတို့မှာရှိနေတာထက် ပိုပြီးလိုချင်တယ်ဆိုတာမျိုးကို ကျွန်မတော့မတွေးတတ်တော့ဘူး။ ရွာမှာ အပျိုဘဝနဲ့နေရတုန်းက ခုလို အိမ်မျိုးနဲ့ နေရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး။ ဟို အင်္ဂလိပ် ကုလားထိုင်တွေကိုကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မဘဝမှာ အဲဒီကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ တစ်ခါမှမထိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကုလားထိုင်တွေ ပိုင်ဆိုင်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူတယ်။”

“အင်း၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ အဲဒီရွာကခွာလာခဲ့သလဲခင်ခင်၊ မင်းဟာ ခေါင်းပေါ်မှာ ရေအိုးကလေးရွက်ပြီး ရေတွင်းနံဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း အတင်းပြောတာလောက်နဲ့ပဲ ထိုက်တန်တယ်။ ငါကတော့ပိုပြီး ကြီးပွားချင် စိတ်ရှိနေတယ်။-အခုငါက ဘာရာဆွာမိကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်နေသလဲဆို တာကိုပြောပြမယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်ချင်စိတ်ရှိနေတယ်။ အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ကိစ္စ။ အင်မတန်ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စ။ အရှေ့တိုင်းသားတစ်ယောက်အတွက် အမြင့်မားဆုံး ဂုဏ်ပြုခံရမယ့်ကိစ္စ။ ငါဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။”

“မသိပါဘူး၊ ရှင်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါ့ဘဝမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး အောင်မြင်မှုတစ်ခုကွာ။ မင်းအဲဒါကိုတော့ တွေးကြည့်နိုင်မှာပါ”

“အင်း၊ ကျွန်မသိပြီ။ ရှင်မော်တော်ကားဝယ်စီးမလို့ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကိုဖိုးကြင်ရယ် ကျွန်မက အဲဒီကားပေါ်မှာ လိုက်စီးလိမ့်မယ်လို့တော့ ရှင် မထင်နဲ့။”

ဦးဖိုးကြင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လက်မြှောက်လိုက်၏။

“မော်တော်ကား၊ ဟုတ်လား။ မင်းကတော့ ဈေးထဲမှာ မြေပဲရောင်း

၂၂၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

တဲ့ ဈေးသည်မလောက်ပဲတွေးတတ်တယ်။ ငါလိုချင်တယ်ဆိုရင် မော်တော်ကားအစီးနှစ်ဆယ်တောင် ဝယ်နိုင်ပါတယ်ကွ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မော်တော်ကားရှိတော့ရော ဘာအသုံးကျမှာလဲ၊ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ မော်တော်ကားဝယ်တာထက်ပိုပြီး ခန့်ညားတဲ့ကိစ္စပါ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာလဲရှင့်”

“ဒီလိုကွ။ လာမယ့်တစ်လအတွင်းမှာ မျက်နှာဖြူတွေက တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ကို ကလပ်မှာဝင်ခွင့်ပြုတော့မယ်ဆိုတာ ငါသိထားတယ်။ သူတို့က လက်မခံချင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုင်းမင်းကြီးက အမိန့်ပေးထားတဲ့အတွက် သူတို့လိုက်နာကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီခရိုင်ကတိုင်းရင်းသားတွေထဲမှာ ရာထူးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဘာရာဆွာမိကို မင်းဘားအဖြစ်ရွေးကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက ဘာရာဆွာမိကို နာမည်ပျက်အောင် သိက္ခာကျအောင် လုပ်ထားတယ်။ ဒီတော့”

“ဘာဖြစ်သလဲ”

ဦးဖိုးကြင်သည် အတန်ကြာအောင် အဖြေမပေးသေးချေ။ သူက မခင်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသောကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေပေသေးသည်။ သူ၏ညှိဝါဝါမျက်လုံးများထဲတွင် မျက်ရည်စကလေးများပင်ရှိနေလေသည်။ သူ့ပြောမည့်စကား၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုက သူ့အား လွှမ်းမိုးသွားလေသလားမသိ။ သူ့အသံသည် ကြောင်စိစိဖြစ်နေသည်။

“မင်းအဲဒါကိုမှ မရိပ်မိတော့ဘူးလားကွ။ တကယ်လို့ ဘာရာဆွာမိ သိက္ခာကျသွားပြီဆိုရင် ငါ့ကိုကလပ်မင်းဘားအဖြစ်လက်ခံကြမယ်ဆိုတာ မင်းမတွေးမိတော့ဘူးလား။”

ထိုစကား၏ ထိရောက်မှုမှာ ထူးခြားလှပေသည်။ မခင်ထံမှ ငြင်းဆန်သောစကားတစ်လုံးတစ်လေမျှပင် ပေါ်ထွက်မလာတော့ချေ။ ဦးဖိုးကြင်၏ ကြီးကျယ်လှသော အကြံအစည်က သူ့မအား ဆွံ့အသွားစေခဲ့သည်။

အကြောင်းကလည်း ရှိပါသည်။ ဦးဖိုးကြင်၏အောင်မြင်မှုများတွင် ယခုကိစ္စနှင့်တူသော အောင်မြင်မှုမျိုးမရှိခဲ့သေးချေ။ အငယ်တန်းအရာရှိ

အဆင့်မှအရာရှိကြီးတစ်ယောက် မျက်နှာဖြူကလပ်၌မင်းဘားအဖြစ်ပါဝင်ခွင့် ရရှိမှုသည် တကယ့်အောင်မြင်မှုပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မန္တလေးမြို့လမ်းဘေးမှ အဝတ်အစားမပါသော ချာတိတ်ဖိုးကြွင်း၊ အဖိုးရပစ္စည်းကို ခိုးနေသောစာရေး ဖိုးကြွင်း၊ လူသူမသိသော အညကြအရာရှိငယ်ကလေး ဦးဖိုးကြွင်သည် မျက်နှာ ဖြူများအား “ကိုယ့်လူ” ဟုခေါ်နိုင်သည်သာမက ဝိစကီနှင့်ဆိုဒါကို သောက် ၍သက္ကလတ်စခင်းထားသော စားပွဲပေါ်မှ ဘောလုံးဖြူဖြူကလေးများကို တုတ် နှင့်ထိုး၍ကစားနိုင်သော ထိုကလပ်သို့ဝင်ခွင့်ရရှိပေတော့မည်။ တောသူမ ကလေးမခင်ကလည်း ပိုးသားခြေအိတ်အရှည်ကြီးများနှင့် ခွာမြင့်ဖိနပ်တို့ကို စီးပြီးကုလားထိုင်ကြီးများပေါ်၌ ထိုင်ရင်းပြောနိုင်ဆိုနိုင်ပေတော့မည်။

မခင်သည် မျက်နှာဖြူကလပ်၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှုများကို ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် တွေးရင်း အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူမသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဦးဖိုးကြွင်၏ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် လုပ်ရပ်များကို အပြစ် တင်စိတ်မပါဘဲ သုံးသပ်နေမိတော့သည်။ ဦးဖိုးကြွင်သည် မျက်နှာဖြူကလပ် သို့ ဝင်ခွင့်ရရှိရေးကို ကြိုးပမ်းသည်ထက် မခင်၏ နူးညံ့သော နှလုံးသားထဲ၌ ထိုမျှော်မှန်းချက်ကလေးရှိလာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည့် ကိစ္စက ပို၍ ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည်သာတည်း။

ဖလိုရီသည် ဆေးရုံကိတ်မှဝင်လာစဉ်၊ စုတ်ပြတ်နေသော အမှိုက်သိမ်း ကုလား
 လေးယောက်သည် တောထဲရှိတစ်ပေသာနက်သော ကျင်းထဲ၌ မြှုပ်နှံရန်၊
 ဂုံနီအိတ်နှင့်ထုပ်ထားသော ကူလီတစ်ယောက်၏အလောင်းကို သယ်လာကြ
 သည်။ ဖလိုရီသည် ဆေးရုံအဆောင်များအကြားရှိ အုတ်ခဲလို မာနေသော
 မြေကြီးပေါ်မှဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ လူနာများသည် ဆေးရုံဝရန်တာကျယ်
 ကျယ်ရှိ အိပ်ရာခင်းမဲ့ ကြိုးကုတင်များပေါ်၌ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
 မလှုပ်မရှက်ရှိနေကြသည်။ အိပ်ငိုက်နေသော ခွေးလေးခွေးလွင့်အချို့နှင့် မိမိ
 ကိုယ်ပေါ်မှ ခွေးသန်းကို ပြန်၍ဟပ်နေကြသော ခွေးဝင်စားများက အဆောက်
 အအုံများအကြားမှာ။ ထိုနေရာတစ်ခုလုံးသည် ညစ်ပတ်နံစော်နေသည်။
 ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် ဆေးရုံကိုသန့်ရှင်းနေအောင် အထူးကြိုးစားပါ
 သော်လည်း ဖုံထူမှု၊ ရေရှားမှု၊ သန့်ရှင်းရေးသမားများ၏ အပျင်းထူမှုနှင့်
 အရည်အချင်းမပြည့်ဝသော လက်ထောက်ဆရာဝန်များနှင့်သာ စခန်းသွား
 နေရမှု စသည်တို့ကြောင့် အောင်မြင်အောင်ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း မရှိချေ။

ဒေါက်တာသည် ပြင်ပလူနာခန်း၌ရှိနေကြောင်း ဖလိုရီအားပြော
 လိုက်သည်။ ထိုအခန်းတွင်စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးသာရှိပြီး၊ နံရံ
 ပေါ်၌ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီး၏ဖုံတက်နေသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရှိသည်။ စုတ်စုတ်
 ပြတ်ပြတ် ဝတ်ဆင်ထားကြသောမြန်မာလူမျိုးတောသူ တောင်သားများသည်
 အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး စားပွဲရှေ့တွင်စီတန်း၍ မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။

ရှုပ်အင်္ကျီသာဝတ်ထားသော ဒေါက်တာ ဘာရာ ဆွာမိသည် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဖြစ်နေသည်။ သူသည်ဝမ်းသာအားရ အသံပြုလိုက်ပြီးနောက်၊ ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပျာရီးပျာယာ လုပ်တတ်သော သူ့ပုံစံအတိုင်း လွတ်နေသောကုလားထိုင်၌ ဖလိုရီအား ထိုင်ခိုင်းလိုက်ကာ အံ့ဆွဲထဲမှ စီးကရက်သံဗူးတစ်ဗူးကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“သိပ်ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့အလည်လာမှုပါပဲ မစ္စတာဖလိုရီ။ ခင်ဗျားကိုသက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင်လုပ်ပေးရတဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက် ပါတယ်။ အဲလေ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာသက်သောင့်သက်သာနေလို့ ရနိုင်မယ် ဆိုရင်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်အိမ်မှာ စားသောက်ဖွယ်ရာ၊ ဘီယာ ယမကာတွေနဲ့ စကားပြောကြရအောင်။ လူနာတွေကို ကြည့်ပေးနေတုန်းမှာ တော့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။”

ဖလိုရီကထိုင်ချလိုက်ရာ ချက်ချင်းချွေးထွက်လာပြီး ရှုပ်အင်္ကျီကို စိုရွဲသွားစေတော့သည်။ အခန်းထဲရှိ အပူရှိန်ကအသက်ရှူကြပ်လောက် အောင်ပူအိုက်နေသည်။ တောသူတောင်သားများ၏ မွေးညင်းပေါက်များမှ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ များတထောင်းထောင်းထွက်နေသည်။ စားပွဲဆီသို့ တစ်ယောက် ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း ဒေါက်တာသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှခုန်ထလိုက်ပြီး လူနာ၏ကျောကိုခေါက်သည်။ ရင်ပတ်ကိုနားကြပ်နှင့် ထောက်သည်။ ကိုးရိုး ကားရား မြန်မာစကားနှင့်မေးခွန်းများကို တရစပ်မေးသည်။ ထို့နောက် စားပွဲဆီ သို့ပြန်လာပြီး ဆေးစာကိုရေးတော့သည်။ လူနာများသည် ဆေးညွှန်းစာရွက် ကို ကိုင်၍ ခြံဝင်းကိုဖြတ်သန်းပြီး ကွန်ပေါင်ဒါထံသို့ သွားကြသည်။ ကွန်ပေါင် ဒါက သူတို့အား၊ အရောင်အမျိုးမျိုးဆိုးထားသော ရေပူလင်းများ ကိုပေးလိုက် သည်။ အစိုးရက ကွန်ပေါင်ဒါအား တစ်လလျှင်လခအဖြစ် ရူပီးငွေ ၂၅/- ကျပ်သာ ပေးထားသောကြောင့် သူသည် ဆေးများကိုရောင်း၍ သူ့ဝမ်းစာကို ရှာနေရရှာသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်ကြီးသည် ထိုကိစ္စကိုမသိရှာချေ။

ဆရာဝန်ကြီးသည် နံနက်ခင်းများတွင် အများအားဖြင့် ပြင်ပလူနာ များကို ကြည့်ရှုစမ်းသပ်ပေးနိုင်ခြင်းမရှိပါ။ ထို့ကြောင့်ပြင်ပလူနာများအား ကြည့်ရှုရန် လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက်အား လွှဲအပ်ထားသည်။

လက်ထောက်ဆရာဝန်၏စမ်းသပ်နည်းမှာ အလွန်တိုတောင်းသည်။ သူက လူနာတိုင်းအားခပ်လွယ်လွယ်မေးခွန်းမေးလေ့ရှိသည်။ “ဘယ်မှာ နာတာလဲ၊ ခေါင်းလား၊ ကျောလား၊ ဝမ်းဗိုက်လား” အဖြေရသည့်အခါ ကြိုတင်ရေးသား ပြီး သုံးပုံပုံထားသော ဆေးစာအညွှန်းများအနက် တစ်ပုံမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ယူပေးလိုက်သည်။ လူနာများသည် ထိုစံနစ်ကို ဆရာဝန်ကြီး၏ စမ်းသပ်နည်း ထက်ပို၍ သဘောတူကြသည်။ ဆရာဝန်ကြီးသည် သူတို့အား ကာလသား ရောဂါရှိမရှိ၊ လူကြီးလူကောင်းမပီသစွာ မေးမြန်းလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင် ခွဲစိတ်ကုသမည်ဆိုသော ပို၍ကြောက်စရာကောင်းသည့်စကားကို ပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ခွဲစိတ်ကုသမှုကို “ဗိုက်ခွဲသည်” ဟု ပြောလေ့ရှိ သည်။ လူနာအများစုသည် ဗိုက်ခွဲခံရမည့်အစား ဆယ်ကြိမ်မက အသေခံချင် ကြသူများသာ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးလူနာပြန်သွားချိန်တွင် ဒေါက်တာသည် မျက်နှာကို ဆေးညွှန်းစာရွက်ကပ်ပြားနှင့် ယပ်ခပ်ရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက် သည်။

“အား၊ ပူလိုက်တာဗျာ။ တချို့နံနက်ခင်းတွေမှာဆိုရင် ကျုပ် နှာခေါင်းက ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ဟာ ပြန်မထွက်တော့ဘူးလို့တောင်ထင်ရတယ်။ သူတို့သွေးတွေထဲမှာ ကြက်သွန်ဖြူတွေပြည့်နှက်နေတာကတော့ အံ့ဩစရာပဲ။ ခင်ဗျားရောမမွန်းဘူးလား မစွတာဖလိုရီ။ ခင်ဗျားတို့အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေက အနံ့အသက်တွေကိုသိပ်ပြီး ခံနိုင်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကတော့ အင်မတန်ညစ်ပတ်တဲ့အရှေ့တိုင်းဒေသမှာလူးလို့မို့ပြီး ခံနေရမှာပဲနော်။”

“ဒီနေရာကိုလာတဲ့လူတွေ၊ နှာခေါင်းပိတ်ထားကြပေါ့ဗျာ။ ဒီကနေ့ မနက် ခင်ဗျားအလုပ်ရှုပ်နေပုံရတယ်။”

“အမြဲတမ်းပါပဲ။ ဒီနိုင်ငံက ဆရာဝန်အလုပ်က သိပ်ပြီး စိတ်ပျက် စရာကောင်းတယ်။ တောင်သူတောင်သားတွေဟာ ညစ်ညစ်ပုတ်ပတ် အင် မတန် မိုက်မဲတွေဝေတဲ့အရိုင်းအစိုင်းတွေပဲ။ ဆေးရုံလာဖို့ကိုပဲ လုပ်နေရတယ်။ သူတို့က ခွဲစိတ်ခံမယ့်အစား ကင်ဆာနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အသားပုပ်တဲ့ရောဂါနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် အသေခံကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ (ဗိန္ဒွာ)ဆရာတွေက ပေးတဲ့ဆေးတွေ

ကိုလဲကြည့်ပါဦး၊ လဆန်းရက်များမှာ စုဆောင်းထားတဲ့ ဆေးမြစ်ဆေးပင်တွေ၊ ကျားနှုတ်ခမ်းမွှေး၊ ကြံ့ချိုနဲ့ကျင်ငယ်ရေ ဆိုတာတွေပေါ့။ အဲဒါတွေသောက်ရတာ မရွံ့ကြဘူးလားမသိဘူး။

“ဒါပေမဲ့၊ ဘာပဲပြောပြော တော်တော်တော့ခန့်ခန့်ညားညားရှိပေတာပဲ။ ဒေါက်တာလည်း မြန်မာဆေးနည်းတွေကိုစုစည်းပြီး စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ ပြုစုသင့်တယ်။”

“အင်မတန် ရိုင်းတဲ့ဆေးနည်းတွေပါဗျာ”

ဒေါက်တာကပြောလိုက်ပြီး၊ ကုတ်အင်္ကျီကောက်ဝတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အိမ်ကို သွားကြရအောင်လား။ ဘီယာရှိပါတယ်ဗျ။ ရေလည်းနည်းနည်းလောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။ ဆယ်နာရီကျရင် အူကျွံနာ (Hernia) ကို အရေးတကြီးခွဲစိတ်စရာရှိတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်အထိ အားပါတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့။ တကယ်က ကျုပ်မှာခင်ဗျားကိုပြောချင်တာ တစ်ခုရှိနေတယ်။”

သူတို့သည် ခြံဝင်းကိုဖြတ်ကျော်လာပြီးနောက်၊ ဒေါက်တာ၏ဝရန်တာလှေခါးကိုတက်လာကြသည်။ ရေခဲသေတ္တာကြီးထဲသို့လက်နှိုက်၍ စမ်းလိုက်ရာ နွေးနေသောရေကိုသာတွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာသည် ဘီယာတစ်လုံးကိုဖောက်လိုက်ပြီး အစေခံများအားခေါ်၍ ဘီယာပုလင်းများအား ရေစိုနေသော ကောက်ရိုးနှင့် ရစ်ပတ်၍ကြိုးနှင့်ခပ်မြန်မြန်လွှဲပေးကြရန် ပျာယံးပျာယာခိုင်းလိုက်သည်။ ဦးထုပ်မချွတ်ရသေးသော ဖလိုရီသည် ဝရန်တာလက်ရမ်းနံ့ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်ရင်းလှမ်းကြည့်နေသည်။ သူသည် တောင်းပန်စကားပြောရန် ဤအိမ်သို့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ကလပ်မှ စော်စော်ကားကားရှိလှသော နို့တစ်စာတွင် သူ့လက်မှတ်ကိုပါဝင်ရေးထိုးလိုက်မိသည့် နေ့မှစ၍ ဒေါက်တာနှင့် မတွေ့အောင်ရှောင်နေခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်နီးပါးပင်ရှိခဲ့ပြီ။ သို့ရာတွင် တောင်းပန်စကားတော့ ပြောရမှဖြစ်မည်။ ဦးဖိုးကြင်သည် လူကဲခတ်ရာ၌ အလွန်တော်သူဖြစ်သော်လည်း ပစ်စာနှစ်စောင်ရေးရုံနှင့် ဖလိုရီအား သူ့မိတ်ဆွေနှင့် ရာသက်ပန်ကွဲကွာသွားအောင်ခြောက်လှန့်နိုင်လိမ့်မည်ဟုတွေးခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းလှပေသည်။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာခင်ဗျားသိမှာပါ”

“ကျုပ်သိတယ်။ ဟုတ်လား၊ မသိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ခင်ဗျားသိပါတယ်။ အဲဒါက ဟိုတစ်ပတ်တုန်းက ခင်ဗျားပေါ်မှာ ကျုပ်ကလိမ်ကလယ်လုပ်ခဲ့မိတဲ့ကိစ္စပါ။ အဲလစ်က ကလပ် ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာ ကြော်ငြာစာကပ်တုန်းက ကျုပ်လည်း ကျုပ်နာမည်ကို သွားရေးပေးမိပါတယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီကိစ္စကို ကြားပြီးရောပေါ့။ ကျုပ် ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစား... ”

“မလိုပါဘူး၊ မိတ်ဆွေကြီးရာ၊ မလိုပါဘူး”

ဒေါက်တာသည် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသော ကြောင့် ဖလိုရီလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်းပြဖို့မလိုပါဘူး။ အဲဒါကိုစကားထဲမှာတောင် ထည့်မပြောနဲ့ ဗျာ။ ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီးနားလည်ပါတယ်။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားနားမလည်ပါဘူး။ ခင်ဗျားနားမလည်နိုင် ပါဘူး။ အဲဒါကိုလုပ်ဖို့ကျုပ်ကိုဘယ်လိုကိစ္စမျိုးကတွန်းအားပေးနေတယ် ဆိုတာခင်ဗျားမသိပါဘူး။ ကျုပ်အဲဒီနို့တစ်စာကို လက်မှတ်ထိုးအောင် ဘယ်ကိစ္စကမှ မတိုက်တွန်းနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ကငြင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်လဲ ဘာမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တိုင်းရင်းသားတွေကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းဆက်ဆံရမယ်လို့ ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေလည်းမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာဖြူအချင်းချင်း သစ္စာ မရှိရာကျအောင် အရှေ့တိုင်းသားတွေဘက်ကိုပင်းရမဲ့ကိစ္စမျိုးကတော့ လုပ်လို့ ကို မဖြစ်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျုပ်က အဲဒီနို့တစ်စာမှာ လက်မှတ်ထိုးဘူးလို့ ငြင်းခဲ့ရင် ကလပ်မှာ ကျုပ် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် အရှက်ကွဲရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကထုံးစံအတိုင်း ကြောက်ချေးပါသွားတာပါ။”

“တော်ပါတော့ မစွတာဖလိုရီ။ တော်ပါတော့။ ကျုပ်ကခင်ဗျား အခြေအနေကိုသဘောမပေါက်သလို ခင်ဗျားကဆက်ပြောနေရင် ကျုပ်အဖို့ အနေရအထိုင်ရသိပ်ခက်သွားလိမ့်မယ်။”

“ခင်ဗျားလဲသိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ရဲ့ဆောင်ပုဒ်ကတော့ အိန္ဒိယမှာ နေရင်၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေလုပ်သလိုလိုက်လုပ်ပါတဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သိပ်ကိုကောင်းတဲ့ဆောင်ပုဒ်ပါ။ အချင်းချင်းလက်တွဲကြပါတဲ့။ အဲဒါက ကျုပ်တို့အရှေ့တိုင်းသားတွေထက်သာ တဲ့ခင်ဗျားတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ”

“အေးလေ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောတာကတော့ သိပ်အသုံးမကျ လှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါမျိုးနောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ပြောဖို့ လာခဲ့တာ။ တကယ်ကလည်း”

“ဒီမှာ၊ မစ္စတာဖလိုရီ။ အဲဒီအကြောင်းဆက်မပြောရင် ကျုပ်ကို ကျေးဇူးပြုရာရောက်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီကိစ္စက ပြီးလည်းပြီးသွားပါပြီ။ မေ့လည်း ပစ်လိုက်ပါပြီ။ ခင်ဗျားဘိယာက လက်ဖက်ရည်လို ပူမလာခင်ကျေးဇူးပြုပြီး သောက်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ကျုပ်ကလည်းခင်ဗျားကို ပြောစရာတစ်ခုရှိပါသေး တယ်။ ခင်ဗျားက ခုထိ ကျုပ်သတင်းကိုမေးသေးတာမဟုတ်ဘူး။”

“အင်း၊ ခင်ဗျားသတင်း။ ဒါနဲ့စကားမစပ်၊ ခင်ဗျားသတင်းက ဘာလဲ။ တစ်ချိန်လုံးလုံးဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ။ ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာ မယ်တော်ကြီးကော ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ။ သွက်ချာပါဒလိုက်နေတုန်းပဲ လား။”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ မသက်သာသေးဘူးဗျို့။ မသက်သာသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လောက်တော့ အခြေအနေမဆိုးသေးပါဘူး။ ကျုပ်ကတော့ သိပ်ဒုက္ခ ရောက်နေပြီ သူငယ်ချင်း”

“ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဦးဖိုးကြင်ပဲလား။ သူကခင်ဗျားကို သွားပုပ် လေလွင့်သတင်းတွေလွင့်နေတုန်းပဲလား။”

“သူက ကျုပ်အကြောင်းသွားပုပ်လေလွင့်သတင်းလွင့်နေတယ် ဆိုရင် ခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ သိပ်ကိုအခြေအနေဆိုးတယ်ဗျို့။ ဒီမှာသူငယ်ချင်း ခရိုင်ထဲမှာ ပုန်ကန်ထကြွမှုနည်းနည်းပါးပါးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားတယ်မဟုတ်လား။”

“ပြောသံတော်တော်များများ ကြားဖူးပါတယ်။ ဝက်စ် ဖီးလ်ကတော့ သတ်မယ်ဖြတ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပုန်ကန်သူ တစ်ယောက် ကိုမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ထုံးစံအတိုင်းအခွန်မပေးချင်တဲ့ လူတွေပဲ ရှိတာပဲ။”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူမိုက်တွေ။ သူတို့ပေးဖို့ ငြင်းနေတဲ့အခွန်တော်ငွေကဘယ်လောက်လို့ခင်ဗျားထင်သလဲ။ ရူးပီးငွေ ငါးကျပ်ထဲရယ်။ ဒါပေမဲ့ကြာတော့ သူတို့ငြီးငွေလာကြပြီး မကြာခင်ပေး ဆောင်ကြမှာပါ။ ကျုပ်တို့အဲဒီပြဿနာကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းကြုံရတယ်။ ပုန်ကန် မှုဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကလဲ တကယ်မြင်ရတာထက်ပိုပြီး နက်ရှိုင်းတယ်ဗျ”

“ဗျာ၊ ဘယ်လို”

ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် မစ္စတာဖလိုရီပင် အံ့ဩယူရလောက် အောင် ဒေါသနှင့်ပြင်းပြင်းထန်ထန်လှုပ်ရှားလိုက်သဖြင့် သူ့ဖန်ခွက်ထဲမှ ဘီယာအတော်များများဖိတ်စဉ်သွားသည်။ သူက ဘီယာဖန်ခွက်ကို ဝရန်တာ လက်ရန်းပေါ်တွင် ချထားလိုက်ပြီးနောက် ဒေါသနှင့်ပြောတော့သည်။

“ဦးဖိုးကြင်ပဲဗျာဗျာ။ ပါးစပ်ကတောင် ပြောမထွက်ရဲအောင်ဆိုးတဲ့ လူဆိုးကြီးပေါ့။ လူစိတ်ပျောက်နေတဲ့မိကျောင်းကြီး - ပြီးတော့”

“သို့က အခုဘာလုပ်ဖို့ကြံစည်နေပြန်သလဲဗျ”

ဤတွင် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် ဦးဖိုးကြင် မခင်အား ရှင်းပြခဲ့ သည့်အတိုင်း ဦးဖိုးကြင်အကွက်ဆင်ထားသော ပုန်ကန်ထကြွမှုအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သူမသိသောအသေးစိတ်အချက်မှာ မျက်နှာဖြူကလပ်သို့ မင်းဘားအဖြစ် ဝင်ခွင့်ရလိုသော ဦးဖိုးကြင်၏ဆန္ဒပင်တည်း။ ဒေါက်တာ၏ မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် နီရဲနေသည်ဟု ပြော၍မဖြစ်။ သို့ရာတွင် ဒေါသ ကြောင့် ပို၍နက်မှောင်သွားသည်။ ဖလိုရီသည် အံ့အားသင့်သွားသောကြောင့် ဆက်၍မတ်တပ်ရပ်နေမိသည်။

“တော်တော် ကောက်ကျစ်တဲ့နတ်ဆိုးပဲ။ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ အဲဒီစိတ် ထားမျိုးရှိနေတယ်လို့ ဘယ်သူကထင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ခင်ဗျား အဲဒါတွေကို ဘယ်လို သိလာရသလဲ။”

“အင်း၊ ကျုပ်ဆီမှာလဲ မိတ်ဆွေအနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိပါသေး တယ်။ သူကကျုပ်ကိုဘယ်လိုပျက်စီးအောင် လုပ်နေတယ်ဆိုတာ၊ ခင်ဗျား သိပြီနော်။ လောလောဆယ်မှာသူက ကျုပ်ကိုသွားပုပ်လေလွင့်ပြောပြီး ဗယ်ရော ညာရော တွယ်ပြီးပြီ။ အဲဒီပုန်ကန်ထကြွမှုကြီးသာပေါ်လာရင် ကျုပ်နဲ့

ပတ်သက်တယ်လို့ ထင်ရအောင် သူကနည်းမျိုးစုံနဲ့လုပ်လိမ့်ဦးမယ်။ မျက်နှာဖြူတွေအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိဘူးလို့ နည်းနည်းကလေးသံသယဖြစ်ခံရ ရုံနဲ့ ကျုပ်ပျက်စီးတော့မှာပါ။ အဲဒီပုန်ကန်မှုကို ထောက်ခံတဲ့လူလို့ သံသယ ဝင်ခံရရုံနဲ့ ကျုပ်ဘဝ ဆုံးရတော့မှာပဲ။”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက ရယ်စရာကောင်းလွန်းပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား တစ်နည်းနည်းနဲ့ ခုခံကာကွယ်နိုင်မှာပါပဲ။”

“ကျုပ်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သက်သေမပြနိုင်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်ဘယ်လိုနည်းနဲ့ခုခံကာကွယ်နိုင်မှာလဲ။ အဲဒါတွေဟာ အမှန် တွေပါလို့ ကျုပ်ကသိနေပေမဲ့ ဘာများအသုံးကျမှာမို့လဲ။ တကယ်လို့ ကျုပ် ကလူသိရှင်ကြား စစ်ဆေးပေးပါလို့ တောင်းဆိုပြီးသက်သေတစ်ယောက်ခေါ် ပြတိုင်း၊ ဦးဖိုးကြင်ကသက်သေငါးဆယ်လောက် ခေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီခရိုင်မှာ သူ့ဩဇာဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာခင်ဗျား မသိပါဘူး။ ဘယ်သူမှ သူ့ကိုအန်တုပြီး မပြောရဲကြဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သက်သေပြစရာလိုရမှာလဲ။ မက ဂရိကာဆီသွားပြီး ဘာဖြစ်လို့ရှင်းမပြတာလဲ။ သူက သူ့နည်းနဲ့သူ့မျှတတ ရှိတဲ့ လူပါ။ သူက ခင်ဗျားပြောတာကို နားထောင်ပါလိမ့်မယ်။”

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ မဖြစ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားမှာအကွက်ဆင်ပြီး ချောက်တွန်းတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းမျိုးမရှိပါဘူး။ အားလုံးကတစ်ယောက်တည်းကိုဝိုင်းပြီး လုပ်ကြံနေကြပါတယ်လို့ ပြောလို့ရ မလား။”

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလဲ။”

“ကျုပ်လုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာက ကျုပ်ကို ကယ်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီး ထိုင်စောင့်နေရတော့မှာပဲ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို သို့လောသို့လော စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာရင် သက်သေပြစရာမလိုဘူး။ ကျုပ်ကို မျက်နှာဖြူတွေက ဘယ်လို မြင်ကြသလဲဆိုတဲ့ ပေါ်မှာပဲမူတည်တယ်။ ကျုပ်ကို အကောင်းမြင်ထားရင် သူတို့က ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို အဆိုးမြင်ထားရင် သူတို့က ယုံမှာပဲ။”

ဂုဏ်သိက္ခာဟာ အဓိကပါပဲဗျာ။”

သူတို့သည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သွားကြသည်။ ဖလိုရီသည် ဂုဏ်သိက္ခာဟာအဓိကပါပဲ” ဆိုသည့်စကားကို ကောင်းစွာနားလည်လိုက်သည်။ သံသယက သက်သေအထောက်အထားထက်ပိုပြီး တာသွားသည့်ကိစ္စ၊ ကျော်ဇောက်တ္တိရှိမှုက သက်သေတစ်ထောင်ထက်ပို၍ အရာရောက်သည့်ကိစ္စ၊ ထိုကဲ့သို့သော ဝိရောမိများကို ဖလိုရီသည်ကြုံဖူးခဲ့လှလေပြီ။ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တသုံးပတ်က သူ့ခေါင်းထဲ၌ ပေါ်လာမည်မဟုတ်သောအတွေးတစ်ခုဝင်ရောက်လာသည်။ သူကပြောလိုက်၏။

“ဥပမာဗျာ။ ခင်ဗျားသာ ကလပ်မှာမင်းဘားအဖြစ် အရွေးခံခဲ့ရမယ်ဆိုရင် အဲဒါက ခင်ဗျားရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အထောက်အကူဖြစ်စေမှာလား။”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်သာ ကလပ်မင်းဘားဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောတာဆိုတာတွေကို ဘယ်မျက်နှာဖြူကမှ နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့စိတ်တွေကို ဦးဖိုးကြင်က အဆိပ်ခတ်ထားပြီး တဲ့နောက် ကျုပ်ကိုမင်းဘားအဖြစ်ရွေးဖို့မျှော်လင့်ချက် ရှိဦးမှာတဲ့လား။”

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်။ နောက်တစ်ပတ်ကျင်းပမယ့် အထွေထွေအစည်းအဝေးကျရင်၊ ကျုပ်ကခင်ဗျားနာမည်ကို အဆိုတင်သွင်းမယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားကြမှာပဲ။ မင်းဘားအဖြစ် တစ်ယောက်က တစ်ဦးကိုအဆိုတင်တဲ့အခါမှာ အဲလစ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူကမှ ကန့်ကွက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့”

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး”

ဒေါက်တာသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလှသဖြင့် အသံပင်တိမ်ဝင်သွားရရှာသည်။ သူက ဖလိုရီ၏လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး၊ သဘောထားမြင့်မြတ်ပါပေဗျာ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ခင်ဗျားရဲ့မျက်နှာဖြူမိတ်ဆွေတွေနဲ့ထိပ်တိုက် တွေ့လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည်ကိုအဆိုတင်တဲ့အခါ မစွတာအဲလစ်ကငဲ့ခံနေမတဲ့လား။”

“အိုး၊ အဲလစ်ကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား

မင်းဘားအဖြစ်အရွေးခံရစေမယ်လို့ ကျုပ် အာမတော့မခံနိုင်ဘူး။ မက်ဂရီကာ ဘာပြောသလဲဆိုတာနဲ့ သည့်ပြင်လူတွေရဲ့စိတ်အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည် တယ်။ အဖျားရှူးသွားတာမျိုးလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

ဒေါက်တာသည် ချွေးပြန်နေသောလက်နှင့် ဖလိုရီ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှမျက်ရည်စများစီးကျလာ သည်။

“မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊ ကျုပ်သာမင်းဘားအဖြစ် ကလပ်မှာ အရွေးခံ ခဲ့ရရင် ကျုပ်ပြဿနာတွေအားလုံး ပျောက်ပျက်ကုန်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့မိတ်ဆွေ ကြီးရယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ အလျင်မလိုစေချင်ဘူး။ ဦးဖိုးကြင်ကို သတိထားပါ။ အခု အချိန်လောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို သူကရန်သူစာရင်းထဲမှာ သွင်းထားလောက် ရောပေါ့။ သူ ရန်ငြိုးထားပြီဆိုရင် ခင်ဗျားတောင် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သေး တယ်။”

“ဘုရားသခင်ကယ်တော်မူပါ။ သူကကျုပ်ကို အန္တရာယ်မပေးနိုင်ပါ ဘူး။ သူကအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ပစ်စာတွေကို ရေးပို့တာကလွဲရင်ဘာမှ မယ်မယ် ရရ မလုပ်သေးပါဘူး။”

“ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလိုမတွေးရဲဘူး။ သူက အင်မတန်သိမ်မွေ့တဲ့ နည်းနဲ့တိုက်ခိုက်တတ်တယ်။ ပြီးတော့လဲ ကျုပ်ကိုမင်းဘားမဖြစ်အောင်သူက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြိုးပမ်းလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဆီမှာ ပျော့ကွက်တစ်ခုခုရှိမယ် ဆိုရင် သတိထားပြီးကာကွယ်နော်။ သူ့ရှာတွေ့သွားလိမ့်မယ်။ သူက အပျော့ ည့်ဆုံးနေရာကိုမှ ရွေးပြီးတိုက်ခိုက်တတ်တယ်။”

“မိကျောင်းတွေလိုပေါ့နော်”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ မိကျောင်းတွေလိုပဲ”

ဒေါက်တာက လေးလေးနက်နက်သဘောတူလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့မျက်နှာဖြူကလပ်မှာ မင်းဘားဖြစ်ရ မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်အတွက် ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အံ့ရင် က ကျုပ်မပြောခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျုပ်က

မျက်နှာဖြူကလပ်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီးအသုံးချဖို့ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူးဆိုတာပဲ။ တကယ်လို့ကျုပ် မင်းဘားအဖြစ်အရွေးခံ ခဲ့ရရင်လဲ ကလပ်ကို မလာသင့်ပါဘူး။”

“ကလပ်ကို မလာဘူး၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်က မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ ရောရောနှောနှောအတင်းအဓမ္မပေါင်းသင့်ပါဘူး။ လစဉ်ကြေးပဲမှန်မှန်ပေးမှာပါ။ အဲဒါကတင် ကျုပ်အတွက် အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့ အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခုပါ။ ခင်ဗျား နားလည်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ”

“သိပ်ကိုနားလည်တာပေါ့။ ဒေါက်တာ။ သိပ်ကိုနားလည်တာပေါ့”

ဖလိုရီသည် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ တက်သွားစဉ်မရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခုသူသည် ဒေါက်တာအား အဆိုပြုရန်ကိစ္စကို အာမခံလိုက်မိလေပြီ။ ထိုကိစ္စကို ကြားသိသွားကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်အခြား မျက်နှာဖြူများနှင့် ကတောက်ကဆဖြစ်ရပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် အံ့ဩသင့်စရာကောင်းသည့် အချက်မှာ ထိုကိစ္စသည် လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က ထိတ်လန့်စရာကိစ္စဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် မူရယ်စရာကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

သူက အဘယ့်ကြောင့် ကတိပေးခဲ့မိလေသနည်း။ ထိုကိစ္စမှာ အသေးအဖွဲ့မျှသာဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်အနည်းငယ်မျှသာရှိသည်။ ရဲရဲတောက် ဆောင်ရွက်ချက်လည်းမဟုတ်။ သို့တိုင်အောင်ထိုကဲ့သို့ အာမခံခဲ့ခြင်းသည် သူ့ပုံစံမျိုးမဟုတ်ချေ။ သူသည်နှစ်ပေါင်းများစွာ မျက်နှာဖြူသခင် “တစ်ယောက်လို ကျင့်သုံးခဲ့ပြီးမှ အဘယ့်ကြောင့်ထို စည်းကမ်းများကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့ရသနည်း။

“ဘာကြောင့်ဆိုတာကို သူ့သိပါသည်။ သူ့ဘဝထဲသို့ ရောက်လာသော အဲလစ်ဇဘက်သည် သူ့ဘဝမှ အလွန်စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ နှစ်များစွာကို ခဝါချပေးလိုက်သလို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ဖလိုရီသည် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေက ငါဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေခဲ့မိပါလိမ့်” ဟု တွေးရင်း ပန်းခြံတံခါးဝမှ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူဝမ်းသာနေမိသည်။

သူတော်စင်တွေက လွတ်မြောက်ရာလမ်းစကိုရှာတွေ့နိုင်ကြောင်း၊ ဘဝကို အသစ်တဖန်ပြန်စ'နိုင်ကြောင်း ဟောပြောခဲ့ကြတာတွေသည် မှန်ကန်ပါပေ သည်ဟု သူတွေ့မိသည်။ သူသည် လမ်းကလေးအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ မကြာသေးခင်ကမွေးရပ်မြေကိုလွမ်းဆွတ်တမ်းတပြီး ငြီးငွေ့ခြင်းမျိုးစုံနှင့် လွမ်းခြံ နေခဲ့သည်ဟု သူထင်မှတ်ခဲ့သော သူ့နေအိမ်၊ သူ့ပန်းခြံ၊ သူ့အစေခံများနှင့် သူ့ ဘဝတစ်ခုလုံးသည် ယခုမူသစ်လွင်တောက်ပပြီး ထူးထူးခြားခြားလှပနေတော့ သည်။ ထိုအလှအပများကို သူသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် ခွဲဝေခံစားနိုင်မည် ဆိုပါက မည်မျှပျော်ရွှင်စရာကောင်းလေ မည်နည်း။ သင်သည် တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်ပါက ဤနိုင်ငံတွင် မည်မျှပျော်ရွှင်စရာကောင်းလေမည်နည်း။

နီရိုဟုအမည်ပေးထားသောကြက်ဖကြီးသည်၊ ဆိတ်များကို အစာ ကျွေးရန်သယ်သွားသော မာလီလက်ထဲမှကျကျန်ရစ်ခဲ့သည့်စပါးစေ့ များကို နေကျဲကျဲပူနေသော လမ်းပေါ်တွင် လိုက်ကောက်စားနေသည်။ ဖလိုကနီရို အား လိုက်ဟပ်လိုက်ရာ နီရိုသည် အတောင်ပံကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လိုက်ပြီး ဖလိုရီ၏ပခုံးပေါ်တွင် လာနားတော့သည်။ ဖလိုရီသည် ကြက်ဖကိုလက်နှင့် ပွတ်သပ်ယင်းအိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဖလိုရီ ဝရန်တာပေါ်သို့ ခြေမချရသေးခင်အိမ်ထဲ၌ မလှမေရောက် နေကြောင်း သိလိုက်သည်။ ကိုစံလှက မျက်နှာပုပ်သိုးသိုးနှင့် သူ့ထံသို့ အပြေး အလွှားလာရန်မလိုပါ။ ကရမက်နံ့၊ ကြက်သွန်ဖြူနံ့၊ အုန်းဆီနံ့နှင့် မလှမေ၏ ဆံပင်၌ ပန်ထားသော စပယ်ပန်းနံ့တို့ကို ရှုလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဖလိုရီသည် နီရိုအား ဝရန်တာလက်ရမ်းပေါ်တွင် ချပေးလိုက်၏။

“ဟိုမိန်းမပြန်လာတယ်”

ကိုစံလှက ပြောလိုက်သည်။

ဖလိုရီမျက်နှာသည် ဖွေးဖွေးဖြူသွားသည်။ သူ့မျက်နှာဖြူသွားသော ခါ မျက်နှာပေါ်မှ အမှတ်ကြီးသည် ပို၍ အကြည့်ရဆိုးလာသည်။ ဖလိုရီ၏ အူနှင့်အသည်းထဲသို့ ရေခဲတမျှအေးစက်နေသောဓားသွားနှင့် အထိုး ခံလိုက်ရသလိုဖြစ်သွားသည်။ မလှမေသည် အိပ်ခန်းတံခါးဝမှထွက်ပေါ်လာ သည်။ သူမသည် မျက်လွှာချရင်း ငုံ့ထားသော မျက်ခုံးများ အောက်မှလှမ်း

၂၃၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

ကြည့်နေသည်။

“သခင်”

မလှမေက အောက်သိုးသိုး လေသံနှင့် ခပ်တိုးတိုးအရေး တကြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“သွားစမ်းကွာ”

ဖလိုရီက ကိုစံလှကို နှင်လွှတ်လိုက်၏။ သူ့ဒေါသနှင့်အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသောစိတ်တို့သည် ကိုစံလှဘက်သို့ဦးတည်၍ သွားကြလေတော့သည်။

“ဃခင်အိပ်ခန်းထဲကို လာပါ။ ကျွန်မမှာ ပြောစရာရှိတယ်။”

ဖလိုရီသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ သူမနောက်မှ ဝင်လိုက်သွားသည်။ ကပ်ပတ်အတွင်းမှာပင် သူမ၏အသွင်အပြင်သည် ထူးထူးခြားခြားပြောင်းလဲ သွားသည်။ သူမ၏ဆံပင်သည် စေးထန်းထန်းဖြစ်နေပုံရသည်။ သူမတွင် လော့ကက်သီးများ လုံးဝမရှိတော့။ သူမသည် နှစ်ကျပ်နှင့်ရှစ်ပဲသာပေးရသော မန်ချက်စတားပွင့်ရိုက်ချည်လုံချည်ကိုသာ ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါ နှင့် ခပ်ထူထူလိမ်းထားသဖြင့် လူပြက်မျက်နှာနှင့် တူနေသည်။ သူမသည် စုတ်ပြတ်ညစ်ပတ်နေသည်။ ဖလိုရီသည် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ဖွင့် ထားသော တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝရန်တာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ဒီကိုပြန်လာရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ရွာကို မပြန်တာလဲ”

“ကျွန်မ ကျောက်တံတားမှာရှိတဲ့ ဝမ်းကွဲဆွေမျိုးအိမ်မှာနေတယ်။ အခုလိုဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မရွာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြန်ရမှာလဲ။”

“ပြီးတော့ မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ငါ့ဆီကိုလူလွှတ်ပြီး ငွေတောင်းခိုင်း ရတာလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်က မင်းကို ငါငွေတစ်ရာ ပေးခဲ့ပါရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငွေထပ်လိုချင်ရတာလဲ”

‘ကျွန်မက ရွာကိုဘယ်လိုပြန်ရမှာလဲ’

သူ့ပြောသည့်စကားကို အလေးမထားဘဲ မလှမေက ပြောလိုက် သည်။ သူမ၏အသံမှာရုတ်တရက်ကျယ်လောင်သွားသောကြောင့် ဖလိုရီက အနောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ သူမသည် မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နှင့် နှုတ်ခမ်း

ကိုစုထားပြီး မျက်မှောင်ကြုပ်ကာ ခပ်မတ်မတ်ရပ်နေသည်။

“မင်းကဘာဖြစ်လို့ မပြန်နိုင်ရမှာလဲ”

“ရှင်က ကျွန်မကို အခုလိုလုပ်ပြီးမှ ပြန်ရမှာလား”

မြုန်းကနဲ့ မလှမေသည် ဒေါသပုန်ထတော့သည်။ သူမ၏ အသံသည် ဈေးထဲမှ ဈေးသယ်မများ ရန်ဖြစ်ကြသည့်အခါ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည့်အသံများနှင့်တူလှသည်။

“ကျွန်မကြည့်မရတဲ့ တောသားအစုတ်ပလုတ်တွေက လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး လှောင်ပြောင်ကြတာကိုခံရဖို့ ကျွန်မကပြန်ရမှာလား။ ဘိုကတော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မက ကျွန်မအဖေအိမ်ပြန်ပြီး အရုပ်ဆိုးလွန်းလို့လင်တောင်မရနိုင်တဲ့၊ အပျိုကြီးတွေနဲ့အတူတူစပါးလှေ့ရမှာလား။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာရှင်။ နှစ်နှစ်လုံးလုံး ကျွန်မဟာ ရှင်မယားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် အကျိုးအကြောင်းရယ်လို့မပြုကြပြီးတော့လဲ သတိမပေးဘဲနဲ့ ရှင်ကကျွန်မကို ခွေးတစ်ကောင်လို တံခါးဝက ကန်လွှတ်လိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံလဲမရှိ လက်ဝတ်လက်စားတွေနဲ့ ပိုးလုံချည်တွေလဲ မရှိတော့တဲ့ ကျွန်မကို လူတွေက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး “သူ့ကိုယ်သူ လည်လှပြီ၊ ပါးလှပြီ၊ နပ်လှပြီလို့ထင်တဲ့မလှမေလေ။ အခုတော့ သူ့မျက်နှာဖြူက သူတို့လုပ်နေကျပုံစံအတိုင်း လုပ်လွှတ်လိုက်ပြီ” လို့ ပြောကြမှာပေါ့။ ကျွန်မဘဝတော့ ပျက်စီးပါပြီ။ ရှင်အိမ်မှာ နှစ်နှစ်တောင် နေခဲ့တဲ့ကျွန်မကို ဘယ်လိုလူက လက်ထပ်ယူမှာလဲ။ ရှင်ကကျွန်မရဲ့အပျိုရည်ကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာရှင်၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဖလိုရီသည် သူမကို မကြည့်ရဲပါ။ မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်နှင့် မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ဖြစ်နေသည်။ သူမပြောလိုက်သောစကားလုံးတိုင်းသည် တရားမျှတမှုရှိပါပေသည်။ ဖလိုရီဘက်ကလည်း ယခုသူလုပ်လိုက်သော ပုံစံထက် ထပ်မလုပ်ပေးနိုင်တော့ကြောင်း မလှမေနားလည်အောင် မည်ကဲ့သို့ပြောရပါမည်နည်း။ သူမအား ချစ်သူအဖြစ် ဆက်လက်ထားရှိပါက ဒုစရိုက်မှု တစ်ခုကို ကျူးလွန်နေသည်နှင့်တူကြောင်း မည်ကဲ့သို့ ရှင်းပြရပါမည်နည်း။ သူသည် မလှမေနံ့ဘေးမှ ကြောက်ကြောက်နှင့်တွန့်ဆုတ်သွားမိသည်။ သူ၏

အမှတ်ကြီးသည် မျက်နှာပေါ်တွင် မင်နှင့်ပက်ထားသလို ထင်းထင်းကြီးပေါ်
လာသည်။ သူက ငွေအကြောင်း အလိုအလျောက်ပြောလိုက်မိ၏။ မလှမေကို
ငွေနှင့်ချော့၍ ရသည်သာဖြစ်သည်။

“မင်းကို ငါပိုက်ဆံပေးမယ်။ မင်းတောင်းထားတဲ့ငွေငါးဆယ်ရမယ်-
နောက်ကျရင် ထပ်ပေးဦးမယ်။ နောက်လမတိုင်ခင်အထိ ငါ့ဆီမှာ ပိုက်ဆံ
မရှိတော့ဘူး။”

အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ မလှမေအားပေးလိုက်သည့်ငွေတစ်ရာအပြင်
အဝတ်အစားဝယ်ရန်သုံးစွဲလိုက်သောကြောင့် အလွယ်သုံးရန် အဆင်သင့်ထား
သော ငွေများသည် ကုန်လုနီးပါးဖြစ်သွားလေပြီ။ မလှမေက အော်ကြီးဟစ်
ကျယ် ငိုချလိုက်သောကြောင့် သူစိတ်ညစ်သွားသည်။ ဖြူဖွေးနေသော သူမ၏
မျက်နှာသည် တွန့်ရှည်သွားသလို မျက်ရည်များသည် ပါးပေါ်သို့ စီးဆင်းလာကြ
တော့သည်။ သူက မလှမေအား မတားနိုင်ခင် မလှမေသည် သူ့ရှေ့တွင်
ခူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး နဖူးနှင့်ကြမ်းပြင်ကို ထိထားလိုက်သည်။

“ထစမ်း၊ ထစမ်း။”

ဖလိုရီသည် ရှိခိုးသည့်ပုံစံကို အထူးထိတ်လန့်သူဖြစ်သည်။

“ငါသည်းမခံနိုင်ဘူး။ ခုချက်ခြင်းပြန်ထစမ်း။”

မလှမေက အီကနဲတစ်ချက်ထပ်ငိုလိုက်ပြီး သူ့ ခြေကျင်းဝတ်ကို
လှမ်းကိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်ရာ ဖလိုရီသည် ကမန်းကတန်း နောက်ဆုတ်လိုက်
ရသည်။

“ထစမ်းကွာ။ နားမချမ်းသာအောင် အဲဒီလို မငိုနဲ့တော့။ မင်း
ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေသလဲဆိုတာ ငါမသိတော့ဘူး။”

မလှမေ မတ်တပ်ပြန်မရပ်ပါ။ ခူးထောင်၍ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ပြီး
အီကနဲ ထပ်ငိုလိုက်ပြန်၏။

“ရှင်က ကျွန်မကို ပိုက်ဆံပေးမယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ပြောရတာလဲ။
ကျွန်မက ပိုက်ဆံအတွက် သက်သက်ပြန်လာတာလို့ ထင်လို့လား။ ရှင် ကျွန်မ
ကို ခွေးတစ်ကောင်လို ရှင့်အိမ်က နှင်လွှတ်လိုက်တုန်းက ကျွန်မဟာ ပိုက်ဆံ
ကိုပဲ မက်တယ်လို့ ထင်လို့လား။”

“ထစမ်း”

ဖလိုရီက ထပ်ပြောလိုက်သည်။ မလှမေက ဖမ်းဆွဲမည်ကိုစိုးရိမ်သောကြောင့် လေးငါးလှမ်းထပ်ဆုတ်လိုက်ပြန်၏။

“ပိုက်ဆံမဟုတ်ရင် မင်းကဘာလို့ချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ မုန်းရတာလဲ” မလှမေက ငိုပြန်၏။

“ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်လိုဒုက္ခပေးလို့လဲ။ ကျွန်မရှင်စီးကရက်ဗူးကိုခိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ရှင်က အဲဒါကိုစိတ်မဆိုးပါဘူး။ ရှင် အဲဒီမျက်နှာဖြူမကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ လူတကာသိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာအရေးလဲ။ ရှင်ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ကန်ထုတ်ရတာလဲ။ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မုန်းရတာလဲ”

“ငါမင်းကိုမမုန်းပါဘူး၊ ငါရှင်မပြုတတ်ဘူး။ ထစမ်းပါကွာ၊ ထပါ။”

မလှမေသည် အရှက်အကြောက်ကင်းမဲ့စွာငိုနေလေပြီ။ ဘာပဲပြောပြော မလှမေသည် လူလားသိပ်မမြောက်သေးသောကလေးကြီး တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ မလှမေသည် ဖလိုရီ သနားစိတ်ဝင်လာလိုင်လာငြား၊ မျက်ရည်များအကြားမှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မလှမေသည် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုစန့်စန့်ကြီး မှောက်ချလိုက် လေတော့သည်။

“ထစမ်းကွာ၊ ထစမ်း”

ဖလိုရီသည် အင်္ဂလိပ်လို အော်လိုက်မိ၏။

“ငါအဲဒါမျိုးကို ကြည့်လို့မရဘူး။ သိပ်ရိုင်းတာပဲ”

မလှမေသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လှဲနေရာကမထသေးဘဲ သူ့ထံသို့ တရွေ့ရွေ့တွားသွားပြီး ချဉ်းကပ်လာသည်။ သူမက တနှိုက်နှိုက်ငိုရင်း

“သခင်၊ သခင် ကျွန်မကိုခွင့်မလွှတ်တော့ဘူးလား။ ဒီတစ်ကြိမ်ထဲပါ ရှင်။ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲခွင့်လွှတ်ပါ။ မလှမေကိုပြန်ခေါ်ပါ။ ကျွန်မ အစေအပါး သဘောမျိုးပဲနေပါ့မယ်။ အစေအပါးထက်တောင် နှိမ့်ချပါ့မယ်။ အဲဒါထက် လွန်ကဲလာရင် ကျွန်မကိုနှင်လွှတ်ပါ။”

သူမသည် ဖလိုရီ၏ခြေကျင်းဝတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖက်ထားသည်။ ဖလိုရီသည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် လက်နှိုက်ရင်း မည်သို့မျှ မလုပ်တတ်ဟန်ဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ခွေးကလေးသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး လှဲအိပ်နေသော မလှမေထံသို့သွား၍ မလှမေ လုံချည်ကို နမ်းကြည့်သည်။ ဖလိုရီသည် အနံ့ကိုမှတ်မိသွားသောကြောင့် အမြီးကိုတန့်န့ံ့ယမ်းလိုက်၏။ ဖလိုရီ သည်းမခံနိုင်တော့။ သူသည် ငုံ့လိုက်ကာ မလှမေ၏ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဒူးထောက်လျက်အနေအထားသို့ရောက်အောင် ဆွဲထူလိုက်သည်။

“မတ်တပ်ရပ်စမ်းကွာ။ မင်းကို ဒီလိုမြင်ရတာ ငါစိတ်မကောင်းဘူး။ မင်းအတွက် တတ်နိုင်သလောက်လုပ်ပေးပါမယ်။ ငိုနေလို့ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ။”

ဖလိုရီသည် ပြောလိုက်၏။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် မလှမေသည် မျှော်လင့်ချက်ရှိလာဟန်ဖြင့် ထပ်ငိုလိုက်ပြန်၏။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်တော့မှာပေါ့နော်၊ သခင်ရယ် ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်ပါ။ ဘယ်သူမှ သိစရာမလိုပါဘူး။ အဲဒီမျက်နှာဖြူမရောက်လာရင် ကျွန်မဒီမှာပဲနေမယ်။ သူကကျွန်မကို အစေခံတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မိန်းမလို့ ထင်မှာပေါ့။ ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်မယ်မဟုတ်လားဟင်။”

“ငါပြန်မခေါ်နိုင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။”

ဖလိုရီက မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့လွှဲပြီး ပြောလိုက်သည်။

မလှမေသည် ဖလိုရီ၏ ယတိပြတ် လေသံကို သတိပြုလိုက်မိသောကြောင့်ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းငိုချလိုက်သည်။ သူမသည် ရှေ့သို့ငုံ့လိုက်ပြီးနောက် နဖူးကိုကြမ်းပြင်နှင့်ဆောင့်နေသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှပေသည်။ ပို၍ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့်အချက်မှာ ယခုကိစ္စတွင် သူ့အား ချစ်သော စိတ်ကိုအခြေမခံသောကြောင့် သူ့ရင်ထဲကနာကျင်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ မလှမေက သူ့အား ခခယယနှင့်ငွေကြေးနေခြင်းမှာ တစ်ချိန်က အမြှောင်မယားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အဝတ်အစားကောင်းများကို ဝတ်ဆင်ခဲ့ရမှု၊ အစေခံများကို ဩဇာပေးနိုင်မှု၊ ခြေမွေးမီးမလောင်လက်မွေး မီးမလောင် နေထိုင်

စားသောက်နိုင်မှုစသည့် သူမ၏မူလအဆင့်အတန်းကို ပြန်လိုချင်သောကြောင့်သာဖြစ်သည်။ မလှမေက သူ့အား နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ခဲ့သည်ဆိုပါက သူမအား နှင်ထုတ်ရာတွင် ပို၍စိတ်မသိုးမသန်ဖြစ်မိပေလိမ့်မည်။ ခံစားမှုမပါသော မျက်ရည်သည် အလဟဿပင်တည်း။ သူသည် ရှေ့သို့ကြည့်လိုက်ပြီး မလှမေအား ပွေ့ထူလိုက်သည်။

“ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်း မလှမေ”

ဖလိုရီကပြောလိုက်သည်။

“ငါမင်းကို မမုန်းပါဘူး။ မင်းကငါ့ကို ဒုက္ခလည်းမပေးခဲ့ပါဘူး။ ငါက မင်းကို မတော်မတရားလုပ်မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုအချိန်မှာတော့ ပြန်ပြင်လို့ မရတော့ဘူးကွယ်။ မင်းရွာကိုပြန်ရလိမ့်မယ်။ နောက်ကျမှ မင်းဆီကို ငါငွေပို့ပေးမယ်။ မင်းမှာသာဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ဈေးထဲမှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ပေါ့။ မင်းက ငယ်ပါသေးတယ်။ မင်းဆီမှာသာငွေရှိရင် ခုကိစ္စကအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရှာလို့ရမှာပါ။”

“ကျွန်မဘဝတော့ ပျက်ပါပြီရှင်”

မလှမေက ထပ်၍ ငိုလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မသတ်သေမယ်။ ကျွန်မမြစ်ထဲခုန်ချမယ်။ အခုလို သိက္ခာကျပြီးမှ လူ့ပြည်မှာနေဖို့မကောင်းတော့ပါဘူး။”

ဖလိုရီက သူ့အား တယုတယလို ပွေ့ဖက်ထားသည်။ သူမကလည်း ဖလိုရီနှင့် ပူးကပ်နေသည်။ သူမက မျက်နှာကို ဖလိုရီ၏ရှုပ်အင်္ကျီထဲ၌ ကွယ်ဝှက်ထားသလို တစ်ကိုယ်လုံးသည် ငိုရွိုက်မှုကြောင့် တသိမ့်သိမ့်တုန်နေသည်။ ကရမတ်အနံ့က သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ သူမသည် ဖလိုရီ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သိမ်းကုံး၍ ဖက်ထားပြီး ဖလိုရီနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ်နေခွင့် ရနေသောကြောင့် ဖလိုရီအား ပြန်လည်၍လွမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိလာလိမ့်မည်ဟု ထင်နေသလောမသိရချေ။ ဖလိုရီသည် သူမကို ဖြေးညှင်းစွာခွာထုတ်လိုက်သည်။

“တော်လောက်ပြီ။ မင်းအခုသွားမှဖြစ်မယ်။ ကဲ- မင်းကို ငါပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တဲ့ ငွေငါးဆယ်ကို ပေးမယ်”

သူသည် အိပ်ရာအောက်မှ ယူနီဖောင်းသေတ္တာကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တစ်ဆယ်တန်ငါးရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ မလှမေသည် ငွေစက္ကူများကို အင်္ကျီရင်ဘတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကျဆင်းနေသော သူမ၏မျက်ရည်များသည် ပြန်းကန်ရပ်တန့်သွားကြသည်။ ဖလိုရီအား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ခဏအကြာတွင် ဆံပင်နှင့် အဝတ်အစားတို့ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်၍ မျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ သူမသည် စူပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေသေးသော်လည်း သွေးရူးသွေးတန်းပုံစံမျိုးမရှိတော့ချေ။

“နောက်ဆုံးအကြိမ်မေးပါရစေသခင်၊ ကျွန်မကို ပြန်မခေါ်တော့ဘူးလား။ ဒါစကားကုန်ပဲလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါပြန်မခေါ်နိုင်တော့ဘူး။”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မသွားတော့မယ် သခင်”

ဖလိုရီသည် ဝရန်တာမှ သစ်သားတုံးတိုင်ကို မှီရင်း ကျဲကျဲတောက်ပူနေသော နေရောင်ခြည်ထဲ၌ လျှောက်သွားသော မလှမေကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ မလှမေသည် နာကျည်းခံပြင်းသွားဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကိုခပ်မတ်မတ်ထားပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သူမအား အပျိုရည်ပျက်အောင် လုပ်ခဲ့သည်ဟု ပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။ ဖလိုရီ၏ ဒူးနှစ်ဖက်သည် ထိန်းချုပ်မရလောက်အောင်ပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ကိုစံလှသည် ခြေသံမကြားအောင် နောက်ဘက်က ချဉ်းကပ်လာသည်။ သူက ဖလိုရီသတိထားမိအောင် ချောင်းတချက်ဟန်လိုက်၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိုယ်တော့်မနက်စာတွေ အေးကုန်ပါပြီ”

“ငါ့ မနက်စာမစားချင်ဘူး။ သောက်စရာတစ်ခုခု၊ ဂျင်ယူခဲ့ကွာ”

“ငါ့ဘဝမှာ ငါဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေမိပါလိမ့်” ဟု ဖလိုရီက

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၂၄၃

တွေးနေမိသည်။

အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ဖလိုရီတို့အား တင်ဆောင်လာသောလှေငယ် ကလေး နှစ်စင်းသည် ထိုးအပ်နှစ်ချောင်းနှင့်ပန်းပွင့်များကို အကွက်ပေါ်အောင် ထိုး နေသည့်ပမာ၊ ဧရာဝတီအရှေ့ဘက်ကမ်းမှ ချောင်းရိုးကလေးတစ်ခုအတိုင်း အထက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆန်တက်နေကြသည်။ ထိုနေ့သည် တောပစ်ထွက် ကြသည့်နေ့ပင်တည်း။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောထဲတွင် အတူတူ ညအိပ်ညဉ့်နေ၊ နေထိုင်ရန် မသင့်လျော်သဖြင့် ညနေပိုင်းတွင်သာ တောထွက် မည်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အနည်းငယ်နေချိသော ညနေချိန်တွင် နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီခန့် တောပစ်ကြပြီးနောက် ညစာအမိကျောက်တံတားသို့ ပြန်လာကြမည်ဖြစ်သည်။

သစ်ထွင်း လှေကလေးများသည် ညိုညစ်ညစ်ရေပြင်ကို လှိုင်းဂယက် သိပ်မထစေပဲ လျင်မြန်စွာရွေ့လျားနေကြသည်။ အပြာရောင်ဗေဒါပန်းများ ထူထပ်စွာရှိနေသောကြောင့် ချောင်းရေပြင်သည် လေးပေသာကျယ်ဝန်းသော ရေစီးကြောင်းကလေးဖြစ်နေသည်။ အစိမ်းရောင်သန်းနေ သော နေရောင်ခြည် သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခုဆက်နေသော ချုံဖုတ်များအကြားတွင် ပြောက်တီး ပြောက်ကျား ကျဆင်းနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြက်တူရွေးသံများကို ကြားရတတ်သော်လည်း ကမန်းကတန်းရေကူးပြေးပြီး ဗေဒါပင်များအကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားကြသော မြွေတစ်ကောင်မှအပ မည်သည့်တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ကိုမျှ မမြင်ကြရချေ။

“ရွာကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးသလဲ”

အဲလစ်ဇဘက်က ဖလိုရီရိုရာ နောက်ဘက်သို့လှည့်၍ အော်မေးလိုက်၏။ ဖလိုရီသည် ဖလိုရီ ကိုစံလှတို့နှင့်အတူ ပို၍ကြီးမားသည့် အနောက်ဘက်က လှေထဲ၌ရှိနေသည်။ ထိုလှေကိုအဝတ် အစားခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ပါးရေတွန့်နေသော အဖွားကြီးတစ်ယောက်က လှော်ခတ်သည်။

“ဘယ်လောက်ဝေးသေးလဲ၊ အဘွား”

ဖလိုရီက အဖွားကြီးအားမေးလိုက်၏။

အဘွားကြီးသည် ပါးစပ်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် လှော်တက်ကို ဒူးပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ကာ စဉ်းစဉ်းစားစားပြောလိုက်၏။

“တစ်ခေါ်လောက် လိုသေးတယ်။”

“မိုင်ဝက်လောက်ဆိုပါတော့”

ဖလိုရီက ဘာသာပြန်လိုက်သည်။

သူတို့သည် နှစ်မိုင်အထိခရီး ပေါက်ခဲ့ကြလေပြီ။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ကျောတောင့်နေသည်။ အနည်းငယ်လှုပ်လိုက်ရုံနှင့် ထိုလှေကလေးသည် မှောက်သွားတတ်သောကြောင့် နောက်မှီစရာမပါသော တန်းပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ် ထိုင်နေရသည်။ ၎င်းအပြင် လှေဝမ်းထဲ၌ ဟိုဘက်မျောလိုက်သည်ဘက်မျောလိုက် ဖြစ်နေသော ပုဇွန်အသေကောင်များနှင့်လည်း လွတ်အောင် ရှောင်ရသေးသည်။ အဲလစ်ဇဘက်၏လှေကို လှော်နေသော မြန်မာအမျိုးသားကြီးသည် အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော်လည်း လူလတ်တစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ရှိသူဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ရင့်ရော်နေသော်လည်းနူးညံ့ပုံရပြီး၊ ဟာသဉာဏ်ရှိပုံရသည်။ ဆံပင်ရှည်ကို ရောင်တစ်စောင်ထုံးထားပြီး၊ ဆံပင်စတစ်စနှစ်စက ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျနေသည်။

အဲလစ်ဇဘက်သည် ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသောဦးလေးဖြစ်သူ၏ သေနတ်ကိုလက်နှင့်ပွတ်သပ်နေသည်။ ဖလိုရီက ထိုသေနတ်ကို ကိုင်ထားပေးခဲ့မည်ဟုပြောခဲ့သော်လည်း သူမကငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့

၂၄၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

သေနတ်ကိုင်ထားရသည်မှာ အရသာရှိလွန်း၍ သူမက မပေးရက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည် ယနေ့အထိ သေနတ်မကိုင်ဖူးခဲ့ချေ။ သူမသည် အဝတ်ကြမ်းနှင့် ချုပ်သော စကတ်နှင့် သားရေကြမ်းဖိနပ်တစ်ရုံကိုစီးထားပြီး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ရှုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည်။ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထား သောကြောင့် ထိုအဝတ်အစားများနှင့် သူမ ကြည့်ကောင်းလိမ့်မည်ဟု သိနေ သည်။ သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်မှ ချွေးများစီးကျနေပြီး ကျောတောင့်နေသည် သာမ က ခြင်ကောင်ကြီးများက သူမ၏ ခြေကျင်းဝတ်တစ်စုံကို၌ တဝီဝီပျံနေကြ သည့်တိုင် သူမသည် အလွန်ပျော်ရွှင်နေသည်။

ချောင်းကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းကျဦးမြောင်းသွားရာ ဗေဒါပင် များအစား ချောကလက်ကဲ့သို့ညိုနေသော ရွံ့ချောက်ကမ်းပါးမတ်မတ် စောက်စောက်များကအစားဝင်၍ နေရာယူလာကြတော့သည်။ ခနော်ခနဲ့ သက်ကယ်ပဲကလေးများသည်တိုင်များကိုရေထဲတွင်စိုက်၍ တဲကိုရေပြင် ပေါ်ရောက်အောင် ဆောက်ထားကြသည်။ တဲအိမ်နှစ်လုံးကြားတွင် ဆော့ ကစားနေကြသော ကိုယ်လုံးတီးနှင့်ကလေးတစ်ယောက်က သူတို့ကို လှမ်းမြင် သဖြင့် အော်ပြောလိုက်ရာ ကလေးငယ်များသည် ဟိုဟိုဒီဒီမှ ပေါ်ထွက် လာကြတော့သည်။

ရွံ့ထဲတွင် ထန်းပင်ပင်စည်တစ်လုံးကိုချ၍ နံဘေးသို့လိမ့်မသွား အောင် သပ်ရိုက်ပြီး ထိန်းထားသောလှေဆိပ်သို့ အရောက်တွင် အဲလစ်ဇဘက် ၏လှေမှ အဘိုးကြီးသည် လှေပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ပြီး သူမကို ကမ်းပေါ်တက်နိုင် အောင် ကူညီလိုက်သည်။ ကျန်လူများက အိတ်များ၊ ကျည်ဆန်များနှင့် နောက်ကလိုက်လာကြသည်။ ဖလိုက ဖြစ်နေကျအတိုင်း ရွံ့ထဲသို့ လိမ့်ကျသွား ပြီး ပခုံးအထိ မြုပ်သွားတော့သည်။ ကြက်သွေး ရောင်ပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပါးပြင်ပေါ်ရှိပွဲမှ သုံးပေအထိရှည်သော အမွှေးဖြူလေးချောင်းပေါက်နေသည့် ပိန်ကပ်ကပ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် လှေဆိပ်၌ စုရုံးနေကြသော ကလေး များ၏ခေါင်းကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ရင်း လက်အုပ်ချီ၍ ရှေ့သို့တိုးလာသည်။

“ကျေးရွာသူကြီးလေ”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

ခါးကုန်းနေသော ထိုအဘိုးကြီးသည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ သူ့နေအိမ် ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ ထိုအဘိုးကြီးသည် အဆင့်ငယ်အစိုးရဝန်ထမ်းပီပီ၊ အမြဲတမ်းလက်အုပ်ချီနေရသည်သာမက ရောဂါကလည်း ဖိစီးသောကြောင့် ခါးကုန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးတစ်သိုက်က မျက်နှာဖြူများနောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်လာကြသည့်အပြင် ဟောင်နေသော ခွေးများကလည်း ပိုများလာရာ ဖလိုသည် ဖလိုရီ၏ခြေထောက်ကြားတွင် နေစရာမရှိအောင် ဖြစ်နေရရှာသည်။ အိမ်ပေါက်ဝတိုင်းမှာ ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာများက အင်္ဂလိပ်မကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ထိုကျေးရွာသည် ဝေဝေဆာဆာရှိလှ သော သစ်ပင်ကြီးများ၏ အောက်ဘက်တွင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေသည်။ မိုးတွင်း တွင် ထိုချောင်းကလေးသည် ရေလျှံလာမည်ဖြစ်ပြီး၊ အနိမ့်ပိုင်းမှ တဲအိမ်များ သည် ဗင်းနစ်မြို့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ပမာ အိမ်ရှေ့တဲခါးပေါက်ဝမှ လှေပေါ် သို့ တန်းဆင်းနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ရွာသူကြီး၏အိမ်သည် အခြားတဲအိမ်များထက်အနည်းငယ်ပိုကြီး သော သွပ်မိုးအိမ်ဖြစ်သည်။ မိုးရွာသည့်အခါ နားမခံသာအောင် ဆူညံနေ လေ့ရှိသော်လည်း သူကြီးက အလွန်ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသည်။ သူသည် လှေကား အတိုင်း အိမ်ပေါ်သို့ ကမန်းကတန်းတက်သွားပြီး ဝရန်တာပေါ်၌ အိပ်နေ သော ချာတိတ်၏နံစောင်းကိုခြေထောက်နှင့် အသာအယာကန်လိုက်သည်။ ထို့နောက်သူသည် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီးအိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် လက်အုပ်ချီ၍ ပြော လိုက် သည်။

“အိမ်ထဲဝင်ကြမလား၊ နာရီဝက်လောက်တော့ စောင့်ရလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

“ဝရန်တာကို ကုလားထိုင်တွေ သယ်ထုတ်ခဲ့ပါလို့ ပြောလို့မရဘူး လား”

အဲလစ်ဇဘက်က ပြောလိုက်၏။ လီရိတ်၏ အိမ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော

၂၄၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

အတွေ့အကြုံအရသူမသည် နောက်နောင်တွင် တတ်နိုင်ပါက တိုင်းရင်းသား များ၏အိမ်ထဲသို့ မဝင်ရန် မိမိဘာသာကြိုက်၍ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အိမ်ထဲတွင် ပျာယာခတ်သွားကြပြီး ရွာသူကြီး၊ ချာတိတ်ကလေးနှင့် အမျိုးသမီးအချို့သည် အနီရောင်ခေါင်ရမ်းပန်းများနှင့် လှပအောင်ပြင်ဆင် ထားသော ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကိုဆွဲထုတ်လာကြသည်။ ရေနံဆီခွက်ထဲတွင် စိုက်ထားသော ကြောပန်းအချို့ကိုလည်း ထုတ်လာကြသေးသည်။ မျက်နှာဖြူ နှစ်ယောက်အတွက် ရာဇပလ္လင်နှစ်ခုပြင်ဆင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ အဲလစ်ဇဘက်က ထိုင်ချလိုက်ချိန်တွင် ရွာသူကြီးသည် ရေနွေးကရားတစ်လုံး၊ အလွန်ရှည်လျားသော အစိမ်းရောင်ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးနှင့် မည်းနက်နေသော ဆေးပေါ့လိပ်ခြောက်လိပ်တို့နှင့်အတူ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ရွာသူကြီးက အဲလစ်ဇဘက်အတွက် လက်ဖက်ရည်ငွေပေးလိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်သည် လီရိတ်ဆိုင်မှာ မြင်ခဲ့ရသော လက်ဖက်ရည်ထက်ပင် ပိုဆိုးရွားပုံရသဖြင့် သူမ က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ရွာသူကြီးသည် ရှက်သွားပုံရပြီး နှာခေါင်းကိုပွက်လိုက်သည်။ သခင်မလေးသည် လက်ဖက်ရည်ထဲတွင် နို့ထည့်လိုပါသလားဟု သူကဖလိုရီ ဖက်သို့ လှည့်၍မေးလိုက်သည်။ နွားနို့လိုချင်သည်ဆိုပါက ရွာသားများက နွားမတစ်ကောင်ကိုဖမ်း၍ နို့ညှစ်ပေးကြမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဲလစ်ဇဘက်က လက်ဖက်ရည်ကို ငြင်းဆန်နေဆဲပင်။ သူမသည် ရေဆာနေ သဖြင့် ကိုစံလှအိတ်နှင့် ထည့်ယူလာသော ဆော်ဒါပုလင်းကို ယူခိုင်းရန် ဖလိုရီအား ပြောလိုက်သည်။ ထိုအဖြစ် ကိုမြင်လိုက်ရသည်တွင် သူကြီးသည် ဧည့်ဝတ်မကျေပွန်သည့်အတွက် စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။

ဖလိုရီသည် ဝရန်တာလက်ရန်းတွင်မှီရင်း ရွာသူကြီး၏ ဆေးပေါ့ လိပ်တစ်လိပ်ကို သောက်ဟန်ပြုနေစဉ် အဲလစ်ဇဘက်သည် ပေါင်ပေါ်၌ ရှိနေ သောသေနတ်ကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်နေဆဲပင်။ သူမသည် တောပစ်လိုလှပြီ။ သူမက ဖလိုရီအား မေးခွန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ မေးမြန်းတော့သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့လောက် စထွက်နိုင်မလဲ။ ကျည်ဆန်တွေ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၂၄၉

လောက်မယ် ထင်သလား။ တောခြောက်ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ငှားရမလဲ။ ကျွန်မတို့တစ်ခုခုကို ပစ်ခတ်လို့ရမယ်ထင်သလား”

“ထူးထူးခြားခြားတော့ ရမယ်မထင်ဘူး။ ခိုတို့ခိုတို့တော့ နည်းနည်း ပါးပါးရလိမ့်မယ်။ တောကြက်လည်းရနိုင်တယ်။ ဒီအချိန်က တောပစ်တဲ့ အချိန်မဟုတ်ဘူး။ အရင်အပတ်က ရွာထဲက နွားတစ်ကောင်ကို လာကိုက် သတ်တဲ့ကျားသစ်တစ်ကောင်လည်းဒီအနီးအနားမှာရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ကျားသစ် ဟုတ်လား။ အဲဒီကျားသစ်ကိုပစ်နိုင်ရင်သိပ် ကောင်းမှာ ပဲနော်”

“ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ တောပစ် တဲ့အခါ ဘာကိုမှရမယ်လို့မမြော်လင့်နဲ့ဆိုတဲ့စည်းမျဉ်းရှိတယ်။ သိပ်စိတ်ပျက် စရာကောင်းတာပဲ။ တောထဲမှာ အကောင်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခဏဆိုသလို သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖို့တောင် အခွင့်အရေး မရတတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တောသိပ်ထူလို့ပေါ့။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဟာ ငါးကိုက်အကွာမှာ ရှိပေမယ့် မမြင်ရဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီတိရစ္ဆာန်တွေက တောခြောက်တဲ့ လူတွေကိုရာခိုင်နှုန်း ငါးဆယ်လောက်ရှောင်ပြေးသွားနိုင်တယ်။ သူတို့ကို မြင်ရတယ် ဆိုရင်လဲ၊ ရိပ်ကနဲပဲမြင်ရတတ်တာ၊ ပြီးတော့ ရေက နေရာတကာ မှာရှိတယ်ဆိုတော့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ တစ်နေရာတည်းမှာ အမြဲလို ခိုအောင်း နေစရာမလိုဘူး။ ဥပမာ ကျားတစ်ကောင်ဆိုရင် မိုင်တစ်ရာလောက်အထိ ခရီးလှည့်နေတတ်ကြတယ်။ သတ်စားစရာ အကောင်ပလောင်တွေကလည်း သိပ်ပေါတယ်ဆိုတော့ သံသယရှိတယ်ဆိုရင် သူသတ်ထားတဲ့အကောင်ဆီ အဲဒီကျားဟာ ပြန်လာစရာမလိုတော့ဘူး။ ကျုပ်ခပ်ငယ်ငယ် ကလေးဘဝ အရွယ်တုန်းက အင်မတန်နံ့စော်နေတဲ့ နွားသေတွေအနားမှာ ပြန်မလာတော့ တဲ့ကျားကို တစ်ညပြီးတစ်ညထိုင် စောင့်ခဲ့ရဖူးတယ်။”

အဲလစ်ဇောက်သည် ပခုံးကိုကုလားထိုင်နှင့် တိုးဝှေ့ပွတ်သပ်လိုက် သည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုမှာ သူမ အလွန်ပျော်ရွှင်သွားသည့်အခါတွင် ပြုမူတတ်

သော အကျင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ဖလိုရီက ဤသို့ပြောပြသည့်အခါ သူမသည် ဖလိုရီအား တကယ်ချစ်ခင်မိပါသည်။ အမဲလိုက်သည့်ကိစ္စနှင့် သက်ဆိုင်သော အသေးအမွှားအချက်ကလေးတစ်ချက် ကပင်လျှင် သူမကိုစိတ်လှုပ်ရှားစေပါ သည်။ ဒီလူဟာ စာအုပ်တွေ၊ အနုပညာတွေ၊ ကဗျာတွေအကြောင်း ပြောမယ့် အစား တောပစ်တဲ့အကြောင်းချည်းပြောရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ဖလိုရီအား ပြုန်းကန်လေးစားသွားမိသော သူမက ဖလိုရီသည် သူနည်း သူဟန်နှင့် အမှန်တကယ်ချောမောသူဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖလိုရီ၏မျက်နှာသည် စစ်သားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကဲ့သို့ နေလောင်ထား သော်ငြား ယောက်ျားပီသခန့်ညားသည်။ ဖလိုရီသည် မျက်နှာပေါ်မှ အမှတ်ကြီးကိုကွယ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေလေရာ သူမက ဖလိုရီအား ဆက်ပြော ရန် တွန်းအားပေးလိုက်၏။

“ကျားပစ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထပ်ပြောစမ်းပါဦး။ သိပ်စိတ်ဝင်စား ဖို့ကောင်းတာပဲ”

ဖလိုရီသည်လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ကူလီတစ်ယောက်ကို ကိုက်သတ်ခဲ့သော ကျားဆိုးကြီးအား ပစ်ခတ်ခဲ့စဉ်က ခြင်အလွန်ကိုက်သော လင့်စင်ပေါ်မှ စောင့်ခဲ့ရပုံ၊ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှ အလွန်ကြီးမားသော အစိမ်းရောင်မီးခွက်ကြီးများပမာ၊ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာသော ကျားမျက် လုံးများနှင့် အောက်ဘက်တွင် သပ်ရိုက်၍ ချည်နှောင်ထားသော ကူလီ အလောင်းကို ကျားကြီးက စားသောက်နေစဉ် ဟိန်းသံပေးနေပုံတို့ကို ပြောပြ သည်။ သာမန်ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း အဲလစ်ဇဘက်သည် ကိုယ်ကိုတုန့်လိမ် ၍ ပခုံးကို ကုလားထိုင်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ပွတ်လိုက်ပြန်သည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုမှုက သူမအား မကျေမနပ်ဖြစ်စေခဲ့ မှုမှန်သမျှကို ချေဖျက်ပစ်လိုက် ကြောင်း ဖလိုရီသဘောမပေါက်ချေ။ ဆံပင်ဖြူ ကိုယ်ခန္ဓာကျုံ့လှိသော်လည်း သွက်သွက်လက်လက်ရှိသေးပုံရသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ဦးဆောင်၍ ပခုံးပေါ်တွင် ဓားကိုထမ်းထားကြသော လူရွယ်ခြောက်ယောက်တို့သည် လမ်း ကလေးအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ သူတို့သည်သူကြီးအိမ်ရှေ့တွင်

ရပ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ယောက်ကလည်ချောင်းသံနှင့်အော်လိုက်၏။ ဤတွင် သူကြီးသည် ဖလိုရီထံ ရောက်လာပြီး ထိုလူများသည်တောခြောက်သူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ သခင်မလေးက နေ သိပ်ပူသေးသည်ဟုမထင်ပါက ယခုစတင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

သူတို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ချောင်းကလေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ရွာ၏ တစ်ဘက်ခြမ်းကို ဆယ်နှစ်ပေထူပြီး ခြောက်ပေမြင့်သော စောင်ခြမ်းပင် စည်းရုံးနှင့်ကာရံထားသည်။ သူတို့သည် ဇောင်ခြမ်းပင်များအကြားမှ လူသွားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြပြီး တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အလံတိုင်လောက် ရှည်လျားသော ဝါးပင်များထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည့် လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်သွားကြသည်။ တောခြောက်သူများသည် ဓားမကြီးများကို လက်ဖျံတွင် လက်ပြန်ကပ်၍ ကိုင်ရင်း စိတန်းကာ လျင်မြန်စွာလျှောက်နေကြသည်။ မုဆိုးအိုကြီးက အဲလစ်ဇဘက်၏ရှေ့မှလျှောက်သွားသည်။ သူသည် မုဆိုးကိုခါးတောင်းကျိုက်ထားပြီး ကျုံ့လှီလှသော ပေါင်နှစ်လုံးတွင် ထိုးကွင်းမင်ကြောင်ထိုးထားလေရာ အပြာရောင်အသားကပ်ဇာဘောင်းဘီတိုဝတ်ထားသည်နှင့်ပင် တူနေပေသည်။ လက်ကောက်ဝတ်ခန့်တုတ်သော ဝါးတစ်ချောင်းသည် လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်လဲကျနေသည်။ တောခြောက် သူများအနက် ရှေ့ဆုံးမှဦးဆောင် သွားနေသူသည် ဝါးလုံးကိုပြတ်သွားအောင် ဓားမနှင့် အထက်သို့ တစ်ချက်ပင့်၍ ခုတ်လိုက်သည်။ ဝါးလုံးထဲတွင် ခိုအောင်းနေသော ရေများသည် ဝင်းကနဲလက်သွားကာ ဝါးလုံးထဲမှ အန်ထွက် ကျလာကြတော့သည်။ မိုင်ဝက်ခန့်သွားမိကြသောအခါ သူတို့သည် ကွင်းပြင်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ နေအလွန်ပူသည်သာမက ခပ်မြန်မြန်လျှောက်ခဲ့ကြသောကြောင့် သူတို့အားလုံးချွေးထွက်နေကြသည်။

“ကျုပ်တို့ပစ်မဲ့နေရာက ဟိုမှာ”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။ သူသည် တစ်ဧက နှစ်ဧကခန့် ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက်များကို ကန်သင်းရိုးများနှင့် ပိုင်းခြားထားသော လယ်ကွင်းများ ရှိနေသည့် ကွင်းပြင်ကလေးကိုဖြတ်ကျော်၍ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ထို

၂၅၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

နေရာတွင် ငြိုင်းဖြူများမှအပ သက်ရှိသတ္တဝါများ ကင်းမဲ့နေသည်။ ဟိုမှာ ဘက်တွင်မူ အလွန်ကြီးမားသော တော၏အစပ်ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရ သည်။ ထိုနေရာမှာ အစိမ်းရင့်ရောင် ကျောက်နံရံကြီးတစ်ခုနှင့်တူလှသည်။ တောခြောက်သူများသည် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာတွင်ရှိသော သစ်ပင်တစ် ပင်ဆီသို့သွားကာ မုဆိုးကြီးက ပုလင်းထဲမှ ဖြူညစ်ညစ်အရည်များကို မြေကြီး ပေါ်သို့ လောင်းချနေစဉ် တောခြောက်သူတစ်ယောက်က မြေကြီးပေါ်တွင် ခူးထောက်ထိုင်ပြီးပါးစပ်က တတွက်တွက်ရွက်ရင်း သစ်ပင်ကိုရှိခိုးနေသည်။ ကျန်လူများကမူ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ လူများလို ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် ငေးကြည့် နေကြသည်။

“အဲဒီလူတွေက ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

အဲလစ်ဇောက်ကမေးလိုက်သည်။

“အရှင်ကြီးကိုပူဇော်ပသနေကြတာလေ။ သူတို့က တောလိုက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကံကောင်းအောင်ဆုတောင်းနေကြတာ”

မုဆိုးကြီး ပြန်လှည့်လာပြီး သူတို့သည် တောထဲသို့ ဝင်မသွားမီ ညာဘက်က ချုံဖုတ်များကို ရိုက်ပုတ်၍ ခြောက်လှန့်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း အက်ကွဲကွဲလေသံနှင့်ရှင်းပြသည်။ အရှင်ကြီးက ထိုပုံစံအတိုင်း လုပ်ရန်အမိန့် ရှိလိုက်ပုံရသည်။ မုဆိုးကြီးက ဖလိုရီနှင့် အဲလစ်ဇောက် တို့ရပ်နေရမည့်နေရာ ကို ဓားဦးနှင့် ညွှန်ပြလိုက်သည်။ တောခြောက်သူခြောက်ယောက်သည် ချုံများ အကြားသို့ တိုးဝင်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ကွေပတ်ပြီး ရိုက်ပုတ်ခြောက် လှန့်၍ လယ်စပ်သို့ ပြန်ထွက်လာကြမည်ဖြစ်သည်။ တောစပ်နှင့် ကိုက်သုံး ဆယ်ခန့်ဝေးသောနေရာတွင် နှင်းဆီပန်းရိုင်းချုံအချို့ ရှိနေလေရာ ဖလိုရီ နှင့် အဲလစ်ဇောက်တို့သည် ချုံတစ်ခုနောက်၌နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ကိုစံလှ ကမူ ဖလိုရီ၏လည်ပတ်ကိုကိုင်၍ မအော်အောင်ပွတ်သပ်ပေးရင်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရှိ ချုံတစ်ခုနောက်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ ကိုစံလှသည် ဖလိုရီ တချက်လွဲသွားတိုင်း စိတ်တိုစရာကောင်းလောက်အောင် တက်ခေါက်တတ် သောကြောင့် ဖလိုရီက သူ့အား ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ အမြဲပို့ထားလေ့ရှိသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တဝန်းဝန်း ရိုက်သံများနှင့် အော်သံ ဟစ်သံ

များထွက်ပေါ်လာသည်။ တောခြောက်မှု စပြီ။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာသဖြင့် သေနတ်ပြောင်း ကို တည်ငြိမ်အောင် မထိန်းနိုင်တော့။ မီးခိုးရောင်အတောင်ပံများနှင့် ကိုယ်လုံးကြက်သွေးရောင် တောက်နေသော မြေလူးငှက်ထက် အနည်းငယ် ပိုကြီးသည့် ငှက်တစ်ကောင်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ သူတို့ရှိရာဆီသို့ စိုက်ဆင်းယုံသန်းလာသည်။ တောခြောက်သံများက ပို၍နီးလာသည်။ တောစပ်မှ ချုံကြီးတစ်ခုသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားနေသည်။ တိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင်ကောင်ထွက်လာတော့မည့်ဟန်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် သေနတ်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးပမ်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထွက်လာသူမှာ ဓားကိုင်ထားသော တောခြောက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူက အခြားတောခြောက်သူများအားလုံး သူထံသို့ လာကြရန် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အဲလစ်ဇဘက်က သေနတ်ပြောင်းကို နှိမ့်ချလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ တောခြောက်တာပြီးသွားပြီ”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီအထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူးပေါ့”

အဲလစ်ဇဘက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်သည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့လေ၊ ပထမအကြိမ်တောခြောက်တုန်းမှာ၊ ဘာကောင်မှ မရတတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ်ကျရင် ကျုပ်တို့ ကံကောင်းမှာပေါ့”

သူတို့သည် ရိုးပြတ်များကိုဖြတ်သန်းလာပြီးနောက် လယ်ကွင်းများကို ပိုင်ခြားထားသောကန်သင်းရိုးများကို ကျော်ဖြတ်၍ တောစပ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်တွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ကျည်ဆန်ထည့်နည်းကို သင်ကြားတတ်မြောက်နေလေပြီ။ ယခုမူ တောခြောက်မှုမစခင် ကိုစံလှက ခပ်ကျယ်ကျယ် လေချွန်လိုက်၏။

“သတိထား”

ဖလိုရီက အော်လိုက်သည်။

“ခပ်မြန်မြန်ဟေ့။ သူတို့လာကြပြီ”

ငှက်တစ်အုပ်သည် ကိုက်လေးဆယ်အမြင့်မှ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် လျင်မြန်သောအရှိန်အဟုန်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ထံသို့ ပျံသန်းလာကြသည်။ လေးခွနှင့်ပစ်လိုက်သော ကျောက်ခဲများ လွင့်စဉ်လာသလို ဖြစ်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကြောင့် ဘာမှမလုပ်နိုင်။ သူမသည် ခေတ္တမျှကြောင်သွားပြီးနောက် သေနတ်ကို ငှက်များပျံသန်းလာသည့်ဘက်သို့ ချိန်လိုက်ပြီးနောက် သေနတ် မောင်း ဆွဲလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှဖြစ်မလာပါ။ သူမသည် သေနတ်မောင်းကို မဆွဲမိဘဲ မောင်းထိန်းခလုတ်ကိုသာ ဆွဲလိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ငှက်များခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြချိန်တွင် သူမသည် သေနတ်မောင်းကို ရှာတွေ့သွားပြီး တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ဆွဲလိုက်တော့သည်။ နားကွဲလုမတတ် မြည်သံကြီးပေါ်လာပြီးနောက် သူမသည်လည်း ညှပ်ရိုး ကျိုးမတတ် (ပြင်းထန်သော)အရှိန်ဖြင့် နောက်ဘက်သို့ လန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူမသည် ငှက်အုပ်၏ နောက်ဘက် ကိုက်သုံးဆယ်အကွာသို့ လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဖလိုရီက နောက်သို့ ချာကနဲ လှည့်ပြီး သေနတ်နှင့်ထိုးချိန် လိုက်သည်ကို သူမ မြင်လိုက်ရသည်။ ငှက်နှစ်ကောင်သည် လေထဲတွင် တန့်ကနဲဖြစ်သွားကြပြီး ချာချာလည်၍ မြေကြီးပေါ် စိုက်ကျလာသည်။ ကိုစံလှက တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီးနောက် သူနှင့် ဖလိုတို့ သည် ငှက်များနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြတော့သည်။

“သတိထားဟေ့၊ ဟိုမှာ ငှက်ငနွားတစ်ကောင်။ သူ့ကို ပစ်ကြရအောင်”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်ပြန်၏။

အခြားငှက်များ ထက်ပိုကြီးပြီး ပိုနေ့ကွေးသော ငှက်ကြီးတစ်ကောင်သည် ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာပြန်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ပထမအကြိမ်ပစ်စဉ်က မမှန်ခဲ့သောကြောင့် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ပစ်ချင်စိတ် မရှိတော့ချေ။ ဖလိုရီက ပြောင်းထဲသို့ ကျည်တစ်တောင့် ထိုးထည့်လိုက်ပြီး၊ ချိန်လိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပြောင်းဝမှမီးခိုးဖြူဖြူများ အန်ထွက်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူမက ကြောင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အတောင်ကျိုးသွား

သော ထိုငှက်သည် အောက်သို့ကျလာလေတော့သည်။ ဖလိုနှင့်ကိုစံလှတို့သည် ဝမ်းသာအားရပြန်ပြေးလာကြ၏။ ဖလိုက ကြီးမားသော ငှက်ငန္ဓာကြီးအား ကိုက်ချီလာသလို ပြုံးနေသောကိုစံလှကလည်း ကချင်လွယ်အိတ်ထဲမှ ငှက်နှစ်ကောင်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ဖလိုရီသည် အစိမ်းရောင်ငှက်သေတစ်ကောင်ကို အဲလစ်ဇဘက်အား ပြသရန် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး။ ချစ်စရာမကောင်းဘူးလား။ အာရှတိုက်မှာတော့ အလှဆုံးငှက်ပဲ”

အဲလစ်ဇဘက်သည် နူးညံ့သော ငှက်မွှေးကို လက်ချောင်းကလေးနှစ်နှင့် ထိကြည့်လိုက်သည်။ သူမက မပစ်လိုက်ရသဖြင့် မနာလိုစိတ်ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် ဖလိုရီဘယ်လို သေနတ်ပစ်နိုင်သည်ကိုမြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖလိုရီအား လေးစားမိသလို ခံစားရလိုက်ရသည်။

“ဟောဒီရင်အုံပေါ်က အမွှေးကလေးတွေကို ကြည့်ပါဦး။ ကျောက်မျက်ရတနာလေးတွေ ကျနေတာပဲ။ သူတို့ကို ပစ်တာခတ်တာဟာ တကယ့်ကို ရက်စက်တဲ့ သတ်ဖြတ်မှုပဲ။ အဲဒီငှက်တစ်ကောင်ကို ပစ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ သူတို့က “ဟောဒီမှာ ကျုပ်ရဲ့တဲပစ္စည်းအကုန်ပဲ ခင်ဗျားပစ္စည်းကို ဘာတစ်ခုမှကျုပ်မယူပါဘူး။ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရတာလဲ” လို့ ပြောချင်တဲ့သဘောမျိုးနဲ့ အန်ထုတ်ပြလေ့ရှိတယ်လို့ ဗမာတွေက ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုအန်ပြတာမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူးလို့ ကျုပ် ဝန်ခံရမှာပဲ”

“သူတို့ကို စားရတာ ကောင်းရဲ့လား”

“သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုသတ်ရတာရှက်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တုန်းပဲ”

“ကျွန်မကတော့ ရှင့်လိုသိပ်ပစ်တတ်ချင်တာပဲ”

အဲလစ်ဇဘက်က မနာလိုဟန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုကျွမ်းကျင်လာအောင် မင်းလဲမကြာခင်တတ်မြောက်လာမှာပါ။ မင်းက သေနတ်ကိုင်တတ်သားပဲ။ တခြားသူတွေသေနတ် ပစ်ခါစမှာ

၂၅၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

ကိုင်တာထက်တောင် သာနေသေးတယ်”

သို့တိုင်အောင် နောက်ထပ်နှစ်ကြိမ်တောခြောက်ပြီးသည် အထိ အဲလစ်ဇဘက်သည်တစ်ကောင်မှ ပစ်ခတ်၍ မရသေးချေ။ သူမသည် သေနတ် မောင်းနှစ်ခုစလုံးကို တစ်ကြိမ်တည်းမပစ်ရန် လေ့လာတတ်မြောက်သွားပြီဖြစ် သော်လည်း သေနတ်နှင့်ချိန်လိုက်တိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားမြဲဖြစ်သည်။ ဖလိုရီသည် ချိုးအနည်းငယ်ကို ထပ်မံပစ်ခတ်၍ ရခဲ့သည်။ တောကြက်အော်သံများကို ကြားနေရသော်လည်း တောကြက်များသည် အင်မတန် လျင်သောကြောင့် သူတို့ကို မတွေ့ရချေ။ ယခု သူတို့သည် တောနက်ထဲသို့ ရောက်နေကြပြီ။ အချို့နေရာများတွင် နေရောင်ခြည်အကွက်ကလေးများ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်ရှိနေကြသည်ကလွဲ၍ အလင်းရောင်သည် အုံ့မှိုင်းနေသည်။ မည်သည့်အရပ်ဆီသို့ပင်ကြည့်ကြည့် သစ်ပင်ကြီးများ၊ ရှုပ်ထွေးလှသော ချုံဖုတ်များနှင့် သစ်ပင်များ၏အောက်ခြေတွင် ရစ်ပတ်နေသော နွယ်ပင်ကြီး များကိုသာမြင်တွေ့နေရသည်။ အချို့နွယ်ပင်ကြီးများမှာ ကြီးမားလှသည်။ ဖလိုရီနှင့် အဲလစ်ဇဘက်သည် တိရစ္ဆာန်များအသုံးပြုကြသော ကျဉ်းမြောင်း သည့်လမ်းများ၊ ခြေကုပ်၍မရအောင် ခြေချော်နေသော ကမ်းပါးများနှင့် ဆူးခက်များအကြားမှ ဖြတ်သွားနေရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ရှုပ်အင်္ကျီများသည် ချွေးများနှင့် စိုရွှဲနေသည်။ မမြင်ရသော ပုစဉ်းရင်ကွဲ များသည် ဝစ်တာကြီးကို အဆက်မပြတ်ခေါက်နေသလို မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သည်အထိ စူးစူးရှရှအော်ဟစ်နေကြပြီးနောက် ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားတတ်ကြသည်။

ပစ္စမအကြိမ်တောခြောက်သည့်နေရာသို့ သူတို့လျှောက်လာသောခါ ငှက်ငန္တာများကအပေါ်မှအော်ခေါ်နေကြသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။ ထိုငှက်များ၏အသံမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနွားမများ အော်မြည်နေသည့်အသံနှင့်တူလှသည်။ ငှက်တစ်ကောင်သည် သစ်ရွက်များ အကြားမှ အပြင်သို့ ပျံထွက်လာကာ ထိပ်နားမှအကိုင်းပေါ်တွင် တစ်ကောင် တည်း နားလိုက်သည်။

“ငြိမ်နေတဲ့ ပစ်မှတ်ကို ပစ်ကြည့်ပါလား”

ဖလိုရီက အဲလစ်ဇဘက်အား ပြောလိုက်၏။

“သူ့ကိုချိန်လိုက်ပြီး စောင့်မနေဘဲ မောင်းကိုဆွဲလိုက်။ ဘယ်ဘက် မျက်စေ့ကိုလည်း မမှိတ်နဲ့”

အဲလစ်ဇဘက်က သေနတ်ကိုမြှောက်လိုက်ရာ ထုံးစံအတိုင်း လက် တုန်နေသည်။ တောခြောက်သူများသည် ရပ်တန့်လိုက်ကြပြီး စောင့်ကြည့်နေ ကြသည်။ အချို့ကမူ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ တောက်ခေါက်လိုက်ကြ၏။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က သေနတ်ကိုချိန်နေသည်မှာ ထူးခြားနေသောကြောင့် ဖြစ် သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် စိတ်ကိုကြီးစားထိန်းရင်း သေနတ်ကို တစ်စတုန် မျှ ငြိမ်နေအောင်ထိန်းလိုက်ပြီး သေနတ်မောင်းကိုဆွဲလိုက်သည်။ သေနတ်သံ ကို မကြားလိုက်ရ။ ပစ်မှတ်ကို ထိမှန်သွားသည့်အခါတွင် သေနတ်သံကို ကြား လိုက်ရလေ့မရှိပါ။ ထိုငှက်သည်သစ်ကိုင်းပေါ်မှ ထခုန်လိုက်သလို မြောက် တက်သွားပြီးနောက် အောက်သို့ကျလာကာ၊ ဆယ်ကိုက်ခန့်မြင့်သော သစ်ပင်ခွ ကြားတွင် တင်နေလေတော့သည်။ တောခြောက်သူတစ်ယောက် သူ့ဓားကို အောက်ချကာ သစ်ပင်ကို အက်ခတ်သည့်သဘော မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်ခွကြားနှင့်ခပ်ကွာကွာနေရာမှ တွဲလောင်းကျနေသည့် ပေါင်လုံးလောက်ရှိသော နွယ်ပင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ နွယ်ပင်ကြီးအား လှေခါးသဖွယ် သဘောထား၍ အပေါ်သို့ လွယ်လွယ်ကူကူ တက်သွားလေ သည်။ ထို့နောက် သူသည် ညောင်ကိုင်းကြီးပေါ်တွင် မတ်တပ်လျှောက်သွားပြီး ချိုးငှက်ကို ယူလာခဲ့သည်။ ထိုသူက ပျော့အိပြီး နွေးတေးတေးကလေးရှိနေ သော ငှက်ကလေးကို အဲလစ်ဇဘက်၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုငှက်ကလေးကို ကိုင်ထားရသည်မှာ အရသာရှိလွန်းလှသဖြင့် အဲလစ်ဇဘက်သည် လက်ကပင်မလွှတ်ချင်။ သူမသည် ငှက်ကလေးကို နမ်း ရှုတ်ပြီး သူမ၏ရင်ပတ်ပေါ်တွင် ဖိကပ်ထားချင်လှသည်။ ဖလိုရီ၊ ကိုစံလှနှင့် တောခြောက်သူများသည် ငှက်ကလေးအား တယုတယ ကိုင်တွယ်နေသော အဲလစ်ဇဘက်အားကြည့်ပြီး၊ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်မိကြ၏။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ငှက်သေကလေးကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ရန် ကိုစံလှအား အင်တင်တင်နှင့် လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမသည်

၂၅၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဖလိုရီ၏လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်သိုင်းဖက်ပြီး နမ်းပစ်လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ချိုးငှက်ကလေးကို ပစ်လိုက်ရသော ကြောင့် ထိုသို့သော စိတ်ထားမျိုးဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင်။

ငါးကြိမ်မြောက်တောခြောက်ပြီးသွားသောအခါ၊ မုဆိုးကြီးက ဖလိုရီ အား နာနတ်ပင်များစိုက်ပျိုးထားလေ့ရှိသော ယာခင်းကိုဖြတ်၍ ဟိုဘက် တောထဲရှိ ချုံများကိုတောခြောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ သူတို့ သည် မှောင်မိုက်သောတောကြီးထဲမှ လင်းထိန်နေသော နေရောင်ခြည်ထဲ သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုယာခင်းမှာ တစ်ဧကနှစ်ဧကခန့်ကျယ်ဝန်းသည်။ အငှက်လိုက်စိုက်ပျိုးထားသော နာနတ်ပင်များမှာ ပေါင်းပင်များ၏ ဖုံးအုပ်မှုကို ခံရတော့မလို ဖြစ်နေလေပြီ။ ယာခင်း၏အလယ်တွင် ခပ်နိမ့်နိမ့် ဆူးခက် စည်းရိုးတစ်ခုကိုချ၍ ထိုယာခင်းကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းထားသည်။ သူတို့သည် ထိုယာခင်းကို ကျော်ဖြတ်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် အောက်အီးအီးအွတ်ဟု တွန်လိုက်သော ကြက်သံကို ခြံစည်းရိုး၏ဟိုဘက်မှ ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“နားထောင်ပါအုံးရှင်၊ အဲဒါတောကြက်ဖမဟုတ်လား”

အဲလစ်ဇဘက်က ပြောလိုက်၏

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့က ခုလိုအချိန်မှာ အစာစားဖို့ ထွက်လာတတ် ကြတယ်။”

“ကျွန်မတို့ သူ့ကိုသွားပစ်လို့ရမလား”

“ပစ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ စမ်းကြည့်တာပေါ့။ အဲဒီအကောင်တွေ က သိပ်လျင်တဲ့အကောင်တွေ။ ကျုပ်တို့က သူနဲ့တည့်တည့်မှာရှိတဲ့ ခြံစည်းရိုး ဆီကို အသံမထွက်ဘဲ ရောက်အောင်ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ သွားနိုင်မှဖြစ်မယ်”

ကိုစံလှနှင့် တောခြောက်သူများကို ဆက်သွားစေပြီးနောက် သူနှင့် အဲလစ်ဇဘက်က ခြံစည်းရိုးအတိုင်းကပ်၍ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို မမြင်အောင်ခါးကုန်းထားကြရသည်။ အဲလစ်ဇဘက်က ရှေ့ကသွားသည်။ ပူနွေးသော ချွေးသီးချွေးပေါက်များသည် သူမ၏မျက်နှာပေါ်မှ စီးကျကာ၊ သူမ၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်းအား ယားကျိကျိဖြစ်စေသလို သူမ၏နှလုံးကလည်း တဒုန်းဒုန်း ခုန်နေသည်။ သူမ၏ဖနောင့်အား ဖလိုရီက နောက်ဘက်မှထိ

လိုက်သည်ကို သူမ သိလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မတ်တက်ရပ်ကာ ခြံစည်းရိုးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဆယ်ကိုက်ခန့်အဝေးတွင် ကြက် တည်အရွယ် လောက်ရှိသော ကြက်ဖတစ်ကောင်သည် မြေကြီးကို သဲသဲမဲမဲ နှုတ်သီးနှင့်ထိုး၍ ရှာဖွေနေသည်။ လည်ဆံမွေးဖွားဖွား၊ အစိမ်းရောင် အမြီးဖွား ဖွားနှင့် ထိုကြက်ဖသည် အလွန်လှသည်။ ထိုကြက်ဖနှင့်အတူ အနည်းငယ်ပို ၍ငယ်သော အညိုရောင်ကြက်မခြောက်ကောင်လည်းရှိနေကြသည်။ ထို ကြက်ဖနှင့် ကြက်မတို့ကို သူတို့နှစ်ယောက်မြင်သွားပြီး၊ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ထိုကြက်ဖအုပ်သည် စူးစူးရှရှအော်မြည်ကာ ကျည်ဆန်များပမာ တောအုပ် ဆီသို့ တစ်ရိုက်ထိုး ပျံသန်းထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။ အဲလစ်ဇဘက်ကလည်း အလိုအလျောက်ပင် သူမ၏သေနတ်ကို မြှောက်၍ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထိုပစ်ချက်မှာ လက်ထဲတွင် သေနတ်ရှိနေသည်ကို သတိမထားမိဘဲ ပစ်မှတ် ကို အလိုအလျောက် ထိမှန်အောင် ပစ်ခတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကြက်သည် သေနတ်စေ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သေနတ်မောင်း မဆွဲခင်ကပင် အဲလစ်ဇဘက်က သိနေသည်။ ထိုကြက်ဖသည် ကိုက်သုံးဆယ်အတွာတွင် အမွေးများ ကျွတ် လျက် ခွေကနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

“လက်တည့်တယ်ဟေ့ သိပ်လက်ဖြောင့်တာပဲ”

ဖလိုရီက အော်လိုက်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးသည် သေနတ်များလွတ်ချလိုက်ပြီးနောက် ဆူးခက်ခြံစည်းရိုးကို အတင်း ထိုးထွက်လိုက်ကြပြီး ကြက်ဖလဲနေသည့်နေရာဆီသို့ ယှဉ်တွဲ၍ ပြေးခဲ့ကြသည်။

“ပထမဆုံးနေ့မှာ ပျံနေတဲ့ငှက်ကို ထိအောင် ပစ်နိုင်တဲ့လူကို ကျုပ် မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ မင်းက သေနတ်ကို လျှပ်စီးလက်သလို ပစ်နိုင်တာ။ သိပ်တော်တာပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကြက်သေကို အလယ်တွင်ထား၍ မြေပေါ် တွင် ခူးထောက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိကြသည်။ ဖလိုရီ၏ ညှာလက်က အဲလစ်ဇဘက်၏ညှာလက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိကြောင်း အထိတ် တလန့် သိရှိလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် သတိမထားမိကြဘဲ ထိုနေရာသို့ လက်ချင်းတွဲ၍ ပြေးလာမိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထူးခြားသောအဖြစ် တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ကို သိရှိလာသော ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ဖလိုရီသည် ရှေ့သို့လှိုက်ပြီး အဲလစ်ဇဘက်၏လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ထိုလက်သည် လျှော့လျှော့ လျှူလျှူပါလာသည်။ အတန်ကြာအောင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ချင်းတွဲ၍ ဒူးထောက်နေခဲ့မိကြသည်။ ကောင်းကင်ယံမှ နေမင်းကြီးက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသလို သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ထွက်သက်နွေးများ အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝမ်းသာမှုပီတိအဟုန် တိမ်ပေါ်မှာ လွင့်မဲများနေရသလိုဖြစ်နေသည်။ ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘက်၏ကိုယ်ကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူရန် သူမ၏လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖလိုရီသည် မျက်နှာကို ပြုန်းကန်လွှဲလိုက်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူက အဲလစ်ဇဘက်၏လက်နှစ်ဘက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ဆွဲထူပေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အမှတ်ကြီးကို ပြန်သတိရသွားသည်။ ယခုလို လင်းလင်းချင်းချင်းနေရောင်ခြည်ထဲတွင် သူမလုပ်ခဲ့တော့။ ထိုကိစ္စကြောင့် အနှိမ်ခံရမည့်အရေးက ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလှပါသည်။ ဖလိုရီသည် ကိုးရိုးကားရားဖြစ်သွားရသည့်ကိစ္စကို အဖတ်ဆယ်နိုင်ရန် အောက်သို့ ငုံ့ပြီး တောကြက်ဖကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“သိပ်တော်တာပဲကွာ။ မင်းကို သင်ပေးစရာမလိုတော့ဘူး။ မင်းသေနတ်ပစ်တတ်နေပြီပဲ။ ကျုပ်တို့ နောက်ထပ်တောခြောက်တဲ့နေရာဆီ သွားကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စည်းရုံးကိုကျော်၍ သေနတ်များကို ကောက်ယူလိုက်မိကြချိန်တွင် တောစပ်ဆီမှ ဆက်တိုက်အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ တောခြောက်သူနှစ်ယောက်သည် လက်များကို ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဝှေ့ယမ်းပြရင်း သူတို့ထံခုန်ပေါက် ပြေးလာနေကြသည်။ အဲလစ်ဇဘက်က မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး။ သူတို့က တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကိုတွေ့လာတာဖြစ်ရမယ်။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ တော်တော်ကောင်းမဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးပဲ”

“အိုး၊ မြန်မြန်လာကြစမ်းပါရှင်၊ လာကြစမ်းပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နာနတ်ခင်းကို ဖြတ်၍ ကိုစံလှနှင့် တောခြောက်သူ ငါးယောက်စကားပြောနေကြသည့် နေရာဆီသို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့ကြသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့ကို လက်ပြု၍ အတင်းခေါ်နေသည်။ အနားသို့ရောက်သောခါ လူအုပ်၏အလယ်၌၊ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်သည် လက်တဘက်က လှံချည်စုတ်တစ်ထည်ကို ကိုင်ထားကာ ကျန်လက်တစ်ဘက်နှင့် လက်ဟန်ခြေဟန်ပြု၍ ပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ကြရလေတော့သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် “ကျား” ဆိုသော စကားလုံးကို ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရသည်။

“သူတို့ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

အဲလစ်ဇဘက်က မေးလိုက်၏။

တောခြောက်သူများသည် ဖလိုရီအား ဝိုင်းပြီး တောအုပ်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း အားရပါးရပြောနေကြသည်။ ဖလိုရီသည် မေးခွန်းအနည်းငယ် မေးပြီးနောက် ငြိမ်သွားအောင်လက်ပြုလိုက်ကာ အဲလစ်ဇဘက်ဆီသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ ကုသိုလ်ကောင်းပြီလို့ ထင်ရတာပဲ။ ဒီအဘွားကြီး တောထဲက လျှောက်လာတုန်း မင်းခုနကပစ်လိုက်တဲ့သေနတ်သံကြောင့် ကျားသစ်က တောင် သူသွားမဲ့လမ်းပေါ်က ဖြတ်ပြေးသွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ဒီလူတွေက အဲဒီကျားသစ်ပုန်းမဲ့နေရာကို သိကြတယ်။ ကျုပ်တို့သာ ခပ်မြန်မြန် လှုပ်ရှားနိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီ ကျားသစ်ထွက် မပြေးခင် ဝိုင်းထားပြီး ခြောက်ထုတ်နိုင်လိမ့်မယ်။ ကဲ ကျုပ်တို့ စမ်းကြည့်ကြမလား”

“အင်း၊ စမ်းကြည့်ကြရအောင်။ သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ။ အဲဒီကျားသစ်ကိုသာ ရလိုက်ရင် သိပ်ကိုကျေနပ်စရာ”

“အန္တရာယ်ရှိတာကိုတော့ မင်းနားလည်တယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတူတူတွဲနေမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ဆိုတော့ ရာနှုန်းပြည့် ဘေးကင်းတယ်လို့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ မင်း အဲဒါကို လက်ခံနိုင်ရဲ့လား”။

၂၆ ၊ မောင်မြင့်ကြွယ်

“လက်ခံပါတယ်ရှင်။ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး။ ကဲပါရှင် ခပ်မြန်မြန်စကြရအောင်”။

ဖလိုရီက တောခြောက်သူများအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့အထဲက တစ်ယောက်ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်လာပြီး လမ်းပြရမယ်။ ကိုစံလှ၊ ဖလိုကို ကြီးနဲ့ချည်ပြီး ဒီပြင်လူတွေနဲ့လိုက်သွား။ သူကျုပ်တို့နဲ့ပါလာရင် တိတ်တိတ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခပ်မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

သူက အဲလီဇဘက်အား လှမ်းပြောလိုက်၏။

ကိုစံလှနှင့် တောခြောက်သူတစ်သိုက် တောစပ်အတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ထောထဲသို့ဝင်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ တောခြောက်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ညောင်ပင်ပေါ်သို့တက်၍ ချိုးငှက်ကို ယူပေးသူကမူ တောထဲသို့ တန်းဝင်သွားလေရာ ဖလိုရီနှင့်အဲလီဇဘက်တို့ သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြရတော့သည်။ ထိုလူသည် ပြေးတော့မလောက် ခြေလှမ်းသွက်သွက်၊ စိပ်စိပ်နှင့် တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်ဝင်သွားသည်။ ချုံဖုတ်များမှာ လူထပ်လွန်းလှသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တွားသွားရလုနီးပါး ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ သွားနိုင်ကြသည်။ နွယ်ပင်ကြီးများကလည်း တောချောက်သူများ ထောင်ခြောက်ဆင်ထားသော ကြိုးတန်းများပမာ လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်လျက်။ ဖုံထူထူမြေကြီးသည် ခြေထောက်အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် တောခြောက်သူက ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ဤနေရာတွင် နေသင့်ကြောင်း မြေကြီးကို လက်နှင့်ထိုးပြလိုက်သလို တိတ်တိတ်နေရန် နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် လက်ချောင်းများကို ကန့်လန့်ဖြတ် တင်၍ ပြသလိုက်သည်။ ဖလိုရီကအိတ်ထဲမှ အက်စ်ဂျီကျည်ဆန်လေးတောင့်ကို ထုတ်ယူပြီး အဲလီဇဘက်၏သေနတ်ကိုယူကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျည်ဖြည့်လိုက်သည်။

သူတို့နောက်ဘက်မှ တိုးတိုးလှုပ်ရှားသံတစ်သံကြားလိုက်ကြရသောကြောင့် သူတို့အားလုံး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစား မပါသလောက်ဖြစ်နေသော ချာတိတ်တစ်ယောက်သည် လောက်လေးကိုင်းကိုကိုင်း၍ ချုံဖုတ်ကိုဖြုတ်ပြီး အထဲမှ ထွက်လာသည်။ ထိုချာ

တိတ်သည် တောခြောက်သူကိုကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းခါပြပြီး လမ်းကလေးဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် စကားပြောကြပြီးနောက်ဆုံးတွင် တောခြောက်သူက သဘောကျသွားပုံရသည်။ သူတို့လေးယောက်သည် စကားမပြောကြပဲ လမ်းကလေးအတိုင်း ကိုက်လေးဆယ်ခန့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး နောက်လမ်းကွေ့ကလေးတစ်ခုကိုကွေ့ပတ်၍ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် တောခြောက်သူများ၏ အော်ဟစ်သံများသည် ကိုက်တစ်ရာနှစ်ရာအကွာဆီမှ ကြောက်စရာလန့်စရာကောင်းလောက်အောင် ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ဖလို၏ ဟောင်သံကိုလည်း တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်ကြားနေရသည်။

အဲလစ်ဇဘက်သည် တောခြောက်သူကသူမ၏ပခုံးကိုကိုင်၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်ကို သိလိုက်သည်။ သူတို့လေးယောက်သည်စူးစူးရှရှ ရှိလှသော ချုံဖုတ်အောက်၌ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်ကရှေ့က၊ မြန်မာနှစ်ယောက်ကနောက်ကဖြစ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အသံများမှာ ဆူညံလွန်းလှသောကြောင့် ထိုမျှလောက်ကျယ်လောင်သော အသံများထွက်လာအောင် လူခြောက်ယောက်က ပြုလုပ်နေကြသည်ဆိုခြင်းမှာ ယုံနိုင်စရာပင်မရှိပါချေ။ တောခြောက်သူများသည် သူတို့ဘက်သို့ ကျားသစ်ပြေးမလာစေရန် ဂရုတစိုက်အော်ဟစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အလွန်ကြီးမားသော အဝါရောင်ပုရွက်ဆိတ်ကြီးများသည် ချုံပေါ်မှဆူးခက်များပေါ်၌ တန်းစီပြီး သွားလာနေကြသည်ကို အဲလစ်ဇဘက် ကြည့်နေမိသည်။ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်သည် အောက်သို့လိမ့်ကျလာပြီး သူမ၏လက်ဖျံပေါ်သို့ တက်လာသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ထိုပုရွက်ဆိတ်ကို ခါထုတ်ပစ်ရန် သူမ၏ကိုယ်ကို မလှုပ်ရဲပါ။ သူမက ကျားသစ်လာပါစေ၊ ကျားသစ်လာပါစေဟု တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဆုတောင်းနေမိသည်။

ပြန်းကန်ဆိုသလို သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်မှ တချွတ်ချွတ် မြည်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အဲလစ်ဇဘက်က သေနတ်ကို မြှောက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဖလိုရီက ခပ်ပြတ်ပြတ်ခေါင်းခါပြလိုက်သဖြင့် သူမ၏ သေနတ်ပြောင်းကို အောက်ဘက်သို့နှိမ့်လိုက်သည်။ ထိုအသံမှာ တောကြက်တစ်

၂၆၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

ကောင် လမ်းကိုဖြတ်၍ ဆူညံစွာ ပြေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

တောခြောက်သံများသည် ပို၍နီးကပ်လာပုံမရသလို၊ တော၏ သည်ဘက်ပိုင်းတွင် ငြိမ်သက်နေသည်။ အဲလစ်ဘောက်၏လက်ဖျံပေါ်မှ ပုရွတ် ဆိတ်သည် သူမကို နာကျင်စွာကိုက်လိုက်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ သွားတော့သည်။ သူမ စိတ်ပျက်စပြုလာသည်။ ကျားသစ်လာတော့မည် မဟုတ်။ တစ်နေရာမှထွက်သွားလေပြီ။ ကျားသစ်ကို သူတို့လက်လွတ်ခဲ့ရလေ ပြီ။ အဲလစ်ဘောက်က ကျားသစ်ဆိုသောအသံကို လေသံမျှပင် မကြားခဲ့ရသော် ကောင်းလေစွဟု ဆုတောင်းမိတော့မလိုလိုပင် ဖြစ်လာမိသည်။ စိတ်ပျက် ရသည့်ဝေဒနာမှာ ကြီးမားလှပါသည်။ ထို့နောက် တောခြောက်သူက သူမ ၏တံတောင်ဆစ်ကို ဆိတ်လိုက်ကြောင်း သတိထားလိုက်မိတော့သည်။ သူ သည် သူ့မျက်နှာကို ရှေ့သို့တိုး၍ ကြည့်နေသည်ဖြစ်ရာ ထိုသူ၏ပါးသည် အဲလစ်ဘောက်၏ပါးပြင်နှင့် လက်မအနည်းငယ်မျှသာ ကွာဝေးတော့သည်။ သူ ဆံပင်မှ အုန်းဆီနံ့ကိုပင် သူမ ရှုနေရသည်။ သူသည် ကြမ်းတမ်းသော နှုတ်ခမ်းကို လေချွန်သလို စူထုတ်ထားသည်။ သူတစ်ခုခုကိုကြား လိုက်ရ သည်။ ထို့နောက် အဲလစ်ဘောက်နှင့်ဖလိုရီတို့လည်း ကြားလိုက် ရတော့သည်။ လေထဲတွင်ယုံသန်းနေလေ့ရှိသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်သည် လေဟုန် စီး၍ ဆင်းလာပြီး မြေပြင်ကို ခြေထောက်နှင့်စတင်၍ ထိမိချိန်တွင် ဖြစ်ပေါ် လာသော အသံသဲ့သဲ့မျိုးကို ကြားလိုက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လမ်းကလေးနှင့် ဆယ့်ငါးကိုက်အကွာ ချုံဖုတ်ထဲမှကျားသစ်၏ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးတို့သည် ထွက်ပေါ်လာကြလေတော့သည်။

ကျားသစ်သည်ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းကိုလမ်းပေါ်တွင်တင်ရင်း ရပ်တန့်လိုက်သည်။ သူတို့သည် နားရွက်များပြားကပ်နေသော ကျားသစ်၏ ဦးခေါင်း၊ ကျားသစ်ပါးစပ်ထဲမှ အစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းနှင့် ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ကျားသစ်၏ရှေ့လက်ဖျံတို့ကို မြင်နေကြရသည်။ အရိပ်ထဲတွင်မူ ကျားသစ်၏ အရောင်သည် ဝါမနေဘဲ မီးခိုးရောင်ဖြစ်နေသည်။ ကျားသစ်သည် နားစွင့်၍ ထောင်နေသည်။ ဖလိုရီ ခုန်ထလိုက်ပြီး သေနတ်မြှောက်၍ မောင်းဖြုတ်လိုက် သည်ကို အဲလစ်ဘောက် မြင်လိုက်ရသည်။ သေနတ်သံပေါ် ထွက်လာပြီး

နောက် ကျားသစ်သည် ပေါင်းပင်များပေါ်သို့ ကားကနဲလဲကျသွားသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

“သတိထားကြဟေ့”

ဖလိုရီက အော်လိုက်၏။

“ချက်ကောင်းကို မထိဘူး”

ဖလိုရီက နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပစ်လိုက်ပြန်၏။ သေနတ်ကျည်ဆန်ထိမှန်သွားသောကြောင့် ကျားသစ်လဲကျသွားသံထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ကျားသစ်သည်ပါးစပ်ဟပြီး ဟိန်းနေသည်။ ဖလိုရီသည်နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ခါးချိုးလိုက်ကာ အိတ်ထဲသို့လက်နှိုက်၍ ကျည်ဆန်ရှာတော့သည်။ ထို့နောက် ကျည်ဆန်အားလုံးကို လမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး ခူးထောက်၍ ကမန်းကတန်းရှာဖွေနေတော့သည်။

“ချီးတဲ့မှပဲ၊ အက်စ်ဂျီကျည်ဆန်တစ်တောင့်မှမရှိတော့ဘူး။ အဲဒီကျည်ဆန်တွေကို ငါ ဘယ်မှာထားခဲ့မိပါလိမ့်”

ကျားသစ်သည် လဲကျသွားချိန်တွင် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ သူသည် ဒဏ်ရာရနေသောမြွေကြီးပမာ ချုံဖုတ်ထဲတွင် လူးလွန်ရင်း သနားစရာကောင်းအောင် အော်ဟစ်နေသည်။ ချုံဖုတ်များကို တိုးခွေနေသံနှင့် ဟိန်းသံများသည် ယခုငါးကိုက်ပင် မကွာတော့။ သို့ရာတွင် တောထူထပ်သောကြောင့် သူတို့သည် ဘာကိုမှ မမြင်ကြရ။

မြန်မာနှစ်ယောက်ကပစ်ပါ ပစ်ပါဟု အော်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အနီးတွင်ရှိသော တက်၍ရနိုင်မည့်သစ်ပင်များဆီသို့ ထွက်ပြေးနေကြသဖြင့် ပစ်ပါဆိုသောအသံများသည် တဖြည်းဖြည်းပိုဝေးသွားသည်။ ဖလိုရီတို့နှင့် နီးကပ်သောချုံထဲတွင် ဝုန်းကနဲမြည်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် အဲလစ်ဇဘက်ရပ်နေသည့်နံဘေးမှ ချုံဖုတ်ပင်လျှင် တုန်ခါသွားတော့သည်။ ဖလိုရီက

“ဘုရားသခင် သူ ကျုပ်တို့ဆီ ရောက်သလောက် ဖြစ်နေပါလား။ သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ပြန်လှည့်သွားအောင်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ အသံဆီကိုမှန်းပြီး ပစ်ကြရအောင်”

အဲလစ်ဇဘက်သည် သေနတ်ကိုမြှောက်လိုက်၏။ သူမ၏ ဒူးသည် ဝါးလက်ခုပ်လို တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော်လည်း သူမ၏လက်များက တည်ငြိမ်လှပေသည်။ သူမက တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် လျင်မြန်စွာပစ်လိုက်၏။ ချုံထဲမှတိုးခွေနေသံ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ကျားသစ်သည် တွားသွားရင်း အဝေးဆီသို့ လျင်မြန်စွာရွေ့လျားနေသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့ကို မမြင်ရသေး။

“နိပ်တယ်ဟေ့၊ မင်းကသူ့ကိုခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်နိုင်သားပဲ”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ ထွက်ပြေးတော့မယ်။ လွတ်သွားတော့မယ်”

အဲလစ်ဇဘက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ရင်း ထအော်လိုက်၏။ သူမသည် ကျားသစ်နောက်သို့လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဖလိုရီသည် ခုန်ထကာ သူမကို ဆွဲထားလိုက်၏။

“အတင့်မရဲနဲ့၊ ဒီကပဲစောင့်နေ”

ဖလိုရီသည် ကျည်စေ့အသေးများသာပါသော ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်ကိုပြောင်းထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျားသစ်သံကြားရာဆီသို့ ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ခေတ္တမျှ ကျားသစ်ကိုလည်းကောင်း၊ လူကိုလည်းကောင်း မမြင်ရတော့။ ထို့နောက် သူတို့ကို ကိုက်သုံးဆယ်အကွာ မြေကွက်လပ်၌ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ကျားသစ်သည် သေနတ်ကျည်ထိမှန်ခံရချိန်တွင် ထခုန်လိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်ကိုတစ်ပတ် လှိမ့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကိုကွေးလိုက်ပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ ဖလိုရီသည် ကျားသစ်ကိုယ်ကို သေနတ်ပြောင်းနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်၏။ ကျားသစ်သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့။ ဖလိုရီက လှမ်းအော်လိုက်၏။

“ရပါပြီ။ သူ သေသွားပါပြီ။ လာကြည့်ကြပါဦး”

မြန်မာနှစ်ယောက်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချလာကြပြီးနောက် အဲလစ်ဇဘက်နှင့်အတူ ဖလိုရီရပ်နေသည့်နေရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ကျားသစ်သည် ရှေ့လက်နှစ်ဘက်အကြားတွင် ဦးခေါင်းကိုထားရင်း ခွေခွေကလေး လဲကျနေသည်။ သူသည် အသက်ရှင်စဉ်ကထက် ပို၍သေးငယ်သွား

ပုံရသည်။ ကျားသစ်သည် ကြောင်သေကလေးလို သနားစရာပင် ကောင်းနေသေးတော့သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ဒူးတုန်နေဆဲ။ သူမနှင့်ဖလိုရီ တို့သည် နှစ်ယောက်အတူတူယှဉ်တွဲလျက် ကျားသစ်ကိုငုံကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် လက်တွဲမထားကြတော့ချေ။

ခဏအကြာတွင် ကိုစံလှနှင့်အခြားပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ပြီးနောက် ရောက်လာကြသည်။ ဖလိုသည် ကျားသစ်သေအား တစ်ချက်နမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အမြီးကုပ်ပြီးကာ တအိအိ အော်မြည်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ တဟုန်ထိုးခုန်၍ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။ ဖလိုကို ကျားသစ်အနားသို့လာအောင် ချော့မော့ပြီး ထပ်ခေါ်၍မရတော့။ လူတိုင်းသည် ကျားသစ်ပတ်လည်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချပြီး ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ ယုန်မွေးလိုနူးညံ့သော ကျားသစ်၏ဝမ်းဗိုက်ဖြူဖြူကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်နေကြသည်။ ထို့နောက် လက်သည်းများပေါ်လာအောင် လက်ချောင်းကြီးများကို နောက်ဘက်သို့ တွန်းကြည့်ကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် တောခြောက်သူ နှစ်ယောက်က ဝါးတစ်လုံးကို ခုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် ကျားသစ်ကို ဝါးလုံးလျှို၍ ထမ်းလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် အောက်ဘက်သို့ အမြီးတွဲလောင်းကျနေသော ကျားသစ်ကို ရွာဆီသို့ဝမ်းသာအားရ ထမ်းလာကြသည်။ နေရောင်ရှိသေးသော်လည်း မည်သူကမျှ ထပ်မံ၍ တောပစ်ဦးမည်ဟု မပြောကြတော့။ မျက်နှာဖြူများအပါအဝင် သူတို့အားလုံးသည် အိမ်သို့ပြန်၍ ကြွားဝါချင်လှပြီ။

ဖလိုရီနှင့် အဲလစ်ဇဘက်တို့သည် လယ်ကွင်းထဲမှ ရိုးပြတ်များပေါ်တွင် ယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်လာကြသည်။ သေနတ်များနှင့် ကျားသစ်ကို သယ်သွားကြ သော ကျန်လူများက ရှေ့ကိုက်သုံးဆယ်အကွာမှာ၊ ဖလိုကမူ သူတို့၏နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာသည်။ နေမင်းကြီးသည် ဧရာဝတီမြစ်၏ ဟိုမှာ ဘက်တွင် ၎င်းလျှိုးသွားလေပြီ။ လယ်ကွင်းတွေပေါ်မှာ မြေပြင်နှင့် တညီတည်း ကျဆင်းနေသော နေရောင်ခြည်က ရိုးပြတ်များကို အရောင်လက်နေစေသည်သာမက သူတို့နှစ်ယောက်၏မျက်နှာများကိုပါ ရွှေဝါရောင်ပက်ဖျန်းထားသည်။ လမ်းလျှောက်လာကြစဉ် အဲလစ်ဇဘက်၏ပခုံးက

ဖလိုရီ၏ပုခုံးနှင့် ထိလုနီးပါးဖြစ်နေသည်။ သူတို့၏ရှုပ်အင်္ကျီများကို စိုရွဲစေ ခဲ့သော ချွေးများသည် ခြောက်သွေ့သွားကြပြီ။ သူတို့သည် သိပ်စကားမပြော ကြ။ ဘယ်ပျော်ရွှင်မှုမျိုးနှင့်မျှ နှိုင်းယှဉ်၍မရသော ပျော်ရွှင်နည်းမျိုးနှင့် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

သူတို့သည် ရွာနားသို့ရောက်လာကြချိန်တွင် ဖလိုရီက ပြောလိုက် ၏။ “ကျားသစ်ရေကို မင်းပဲယူတော့”

“အို၊ ပစ်တော့ ရှင်ကပစ်ရတာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ယူပါ။ ဒီနိုင်ငံမှာမင်းလို သတ္တိကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး မျိုး သိပ်ရှိမယ်ထင်ဘူး။ အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီးမေ့မျော သွားကြမှာကိုပဲ ကျုပ်က မြင်ယောင်နေမိတယ်။ ဒီကျားသစ်ရေကိုမင်းအတွက် ကျောက်တံတား ထောင်မှာ အပြင်ခိုင်းမယ်။ အဲဒီလူက ထောင်ခုနစ်ကျနေတဲ့ လူဆိုတော့ အဲဒီအတတ်ပညာကိုသင်ယူဖို့ ကောင်းကောင်းအချိန်ရတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

နောက်ထပ်၍ ဆက်မပြောဖြစ်ကြတော့ပါ။ သူတို့သည် ခန္ဓာ ကိုယ်ပေါ်မှ ချွေးနှင့်ဖုန်များကို ဆေးကြောသန့်စင်ကာ အစာစားပြီး အနားယူ ကြချိန်တွင် ကလပ်၌ပြန်တွေ့ကြမည်ဖြစ်သည်။ ပြန်တွေ့ကြမည့်နေရာကို သတ်မှတ်ခြင်းမရှိသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ပြန်ဆုံကြမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားကြသည်။ ထို့ပြင်ဖလိုရီက ဖွင့်မပြောသေးသော်လည်း အဲလစ် ဇောက်အား လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလိမ့်မည်ဟု နားလည်ထားကြသည်။

ရွာသို့ရောက်သောအခါ ဖလိုရီက တောခြောက်သူများအား တစ်ယောက်လျှင် ရှစ်ပဲ (ငါးမူး) စီပေးလိုက်သည်။ သူသည် ကျားသစ်အရေ ဆုပ်သည်ကို ကြီးကြပ်ပြီးနောက် ရွာသူကြီးအား ဘိယာတစ်ပုလင်းနှင့် ငှက် ငနွားနှစ်ကောင် ပေးလိုက်သည်။ ကျားသစ်ရေနှင့် ဦးခေါင်းကိုမူ ထုပ်ပိုးပြီး လှေတစ်စင်းထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။ ထိုသားရေကို ကိုစံလှက စောင့် ရှောက်ထားသော်လည်း ကျားသစ်နှုတ်ခမ်းမွေးအားလုံးမှာ အခိုးခံလိုက်ရ သည်။ ကျေးရွာထဲမှ လူငယ်အချို့သည် ကျားသစ်၏အသည်းနှင့် ကလီစာများ ကို ချက်ပြုတ်စားပါက ကျားသစ်လို အားအင်ပြည့်ဖြိုးပြီး လျင်မြန်ဖျတ်လတ်

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၂၆၉

လာမည်ဟု ယူဆကြသောကြောင့် ကျားအသေကောင်ကို ယူဆောင်သွားကြ
သည်။

ဖလိုရီ ကလပ်သို့ရောက်သောအခါ လက်ကာစတင်း အိမ်သားများသည် ထူးခြားစွာ သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြစ်နေကြကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ မစွတ်လက်ကာစတင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း လေယပ်ပန်ကာအောက်ရှိ အကောင်းဆုံးနေရာတွင် ထိုင်နေပြီး မြန်မာနိုင်ငံအရာရှိများစာရင်းကို ဖတ်ရှုလေ့လာနေသည်။ သူမသည် ကလပ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း သူမ၏ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်၍ ဝိစကီတစ်ပက်မှာ ယူလိုက်သော ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် မကြည်မသာဖြစ်နေသည်။ အဲလစ်ဇဘက်က စာဖတ်ခန်းထဲတွင် ဘလက်ဂျစ်မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတစ်အုပ်ကို တစ်ယောက်တည်း လှန်လှောကြည့်ရှုနေသည်။

အဲလစ်ဇဘက်သည် ဖလိုရီနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ရချိန်၌ စိတ်ပျက်စရာ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ သူမ ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာပြီးနောက် ညနေစာအတွက် အဝတ်အစားလဲလှယ် မပြီးသေးခင်၊ သူမ၏ဦးလေးသည် လိုနေ့က တောပစ်သည့်ကိစ္စကိုထပ်မံကြားချင်သေးဟန်ဖြင့် သူမ၏အခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက်ဝင်လာပြီး သူမ၏ခြေထောက်တို့ကို အခြားမည်သည့်ကိစ္စနှင့်မှ မှားယွင်းစရာမရှိသော ပုံစံမျိုးနှင့် ဆိတ်ဆွဲလိုက်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွားသည်။ အချို့ယောက်ျားများသည် မိမိတို့၏တူမများကို ပင် ချစ်တင်းနှိုးနှောရန်ကြံစည်ကြတတ်သည်ဆိုသောအချက်ကို သူမသည် ပထမဦးဆုံးကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသက်ရှင်နေသ၍ အတွေ့အကြုံများကိုရတတ်ကြသည်။

မစ္စတာလက်ကာစတင်းသည် ထိုကိစ္စကို ရယ်စရာသဘောမျိုးနှင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူသည် အလွန်အကျွံအရက်မူးနေသည့်အဆင့် သို့ ရောက်လုနီးဖြစ်နေသောကြောင့် မအောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မစ္စစ် လက်ကာစတင်းသည်လည်း ထိုအချိန်က ထိုကိစ္စကို မကြားနိုင်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသောကြောင့် ကံကောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက အလွန် ဆိုးရွားသော ရန်ပွဲကြီးတစ်ခုဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

ထို့နောက်ပိုင်း ညစာထမင်းစားပွဲမှာ၊ သက်သောင့်သက်သာ မရှိလှ သော ထမင်းစားပွဲသာ ဖြစ်တော့သည်။ မစ္စတာလက်ကာစတင်းသည် သုန်မှန်နေသည်။ ချီးမှပဲ။ သူက ထိုကလေးမကို ကျွေးမွေးထားရတာမဟုတ် ပါလား။ တော်တော်ရှက်ဖို့ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် အဲလစ်ဇဘက်အဖို့မူ အခြေအနေက ဆိုးလှသည်။ သူမတွင် ပဲနီတစ်ပြားပင် မရှိတော့။ ဦးလေး၏ နေအိမ်မှ လွဲ၍ နေစရာအခြားအိမ်လည်းမရှိပေ။ သူမသည် ဤအိမ်တွင် နေထိုင်ရန် မိုင်ရှစ်ထောင်ခရီးကို လာခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် လဝက်ခန့်အကြာ တွင် ဦးလေး၏နေအိမ်၌ ဆက်လက်နေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ဟုဆိုပါက အလွန် ဆိုးရွားပေလိမ့်မည်။

ထိုကိစ္စများ နှင့်ဆက်စပ်၍ သူမ၏စိတ်ထဲတွင်ပို၍ သေချာသွား သော အချက်တစ်ချက်ရှိသည်။ ထိုကိစ္စမှာ ဖလိုရီက သူမအား လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခံလာပါက (လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလိမ့်မည်ဆိုသောကိစ္စကလည်း သံ သယဖြစ်စရာမလိုပါချေ။) ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။ အခြားအချိန်အခါမျိုးတွင်ဆိုပါက သူမသည် ကွဲလွဲစွာဆုံးဖြတ်ကောင်း ဆုံးဖြတ်လိမ့်မည်။ ယနေ့ညနေတွင်မူ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် စွန့်စားခန်းကြောင့် သူမသည် ဖလိုရီအား ချစ်ခင်လှနီးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏သံသယ နှင့် မတင်မကျစိတ်များသည် ပြန်၍ဖြစ်ပေါ်လာဖွယ်ရှိသည်။ ဖလိုရီနှင့် ပတ်သက်၍ မတင်မကျဖြစ်စရာ အများအပြားရှိသည်။ ဖလိုရီ၏အသက် အရွယ်၊ သူ့အမှတ်၊ စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းအောင် ပညာရှိဂိုက် ဖမ်း၍စကား ပြောတတ်မှုစသည်တို့ပင်တည်း။ သူမအဖို့ ဖလိုရီအား သဘောမကျသော နေ့များပင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ယခု သူမဦးလေး၏အပြုအမူက ချိန်ခွင်

လျှာကို တစ်ဘက်သို့စောင်းစေခဲ့ပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမသည် ဦးလေး၏ နေအိမ်မှ ထွက်ခွာရတော့မည်။ ခပ်မြန်မြန်ခွာမှဖြစ်မည်။ ဖလိုရီကသာ သူမအား လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံလာမည်ဆိုပါက သူမအဖို့ ဖလိုရီနှင့်လက်ထပ်ရန် သာရှိပါတော့သည်။

စာဖတ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘက်၏အဖြေကို သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူမ၏အမူအယာသည် ယခင်ကထက် ပို၍နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသည်။ သူမသည် သူနှင့်စတွေ့သော နေ့က ဝတ်ခဲ့သော ဂါဝန်ကိုပင် ဝတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ သူ့မြင်ဖူးနေသော ဂါဝန်ကိုမြင်လိုက်ရမျှက သူ့ကို တအားတက်စေခဲ့သည်။

ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘက်ဖတ်နေသော မဂ္ဂဇင်းကိုကောက်ကိုင် လိုက်ပြီးနောက်၊ ထူးမခြားနားစကားများကိုသာပြောဆိုနေမိသည်။ သူတို့သည် စကားပြောဆိုနေရင်း တံခါးဝဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်လာကာ အပြင်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ယခု သူတို့သည် တင်းနစ်ကစားကွင်းဘေးရှိ တရုတ်စကားပင်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုညသည် လပြည့်ညဖြစ်သည်။ မျက်စေ့ကျိန်းမတတ် တောက်ပနေသော လပြည့်ဝန်းကြီးသည် ကောင်းကင်ပြာပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာရွေ့လျားနေသည်။ ကြယ်ကလေးများကိုမူ မတွေ့ရ။ ရွက်လှပန်းရုံများသည် နေ့ဘက်တွင် အဝါရောင်သပြေရွက်များနှင့် တူနေသော်လည်း လရောင်က ရွက်လှပန်းများအား အလွန်ဆန်းကြယ်သော အဖြူနှင့်အမည်း သစ်ထွင်းပန်းချီကားပမာ ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သည်။ လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်လာသော နွေးတေးတေးတရုတ်စကားပန်းအနံ့သည် နှာခေါင်းထဲသို့ စူးစူးရှရှ တိုးဝင်လာသည်။

“လမင်းကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ နေမင်းဖြူကြီးကျနေတာပဲ။ အင်္ဂလန်ဆောင်းတွင်းရဲ့ နေ့လိုက်ထက်တောင်ပိုပြီး လင်းထိန်နေသေးတယ်။”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

လမင်းကြီးက သစ်ကိုင်းများအား ငွေရောင်အဖြစ်ပြောင်းလဲပေးထားသော တရုတ်စကားပင်ကိုင်းများကြားသို့ အဲလစ်ဇဘက် မော့ကြည့်လိုက်၏။ လရောင်သည်သစ်ခေါက်များ၊ သစ်ရွက်များနှင့်မြေလွှာများပေါ်တွင် ငွေမင်

လိမ်းပေးထားသလို ဖြူဖွေးနေစေသည်။ ထိုကိစ္စမျိုးကို အရသာမခံတတ်သော အဲလစ်ဇဘက်သည်ပင်လျှင် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“သိပ်လှတာပဲ။ ဒီလိုလရောင်မျိုးကို ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟောဒီလမင်းကြီးဟာ ဒီနိုင်ငံမှာအကောင်းဆုံးထွန်းလင်းတောက်ပပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသစ်ပင်ကိုတော့ ကျုပ်မုန်းတယ်။ ကျုပ်က တစ်နှစ်လုံးပွင့်နေတဲ့ သစ်ပင်ကို မုန်းတယ်”

သူက အဲလစ်ဇဘက်၏ပခုံးကို ပွေဖက်လိုက်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်က ရုန်းလည်းမရုန်း၊ စကားလည်းမပြောသည့်အခါ သူမ၏ ကိုယ်ကို ဆွဲလှည့်ကာ သူ့ဆီသို့ဆွဲယူလိုက်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်၏ဦးခေါင်းသည် ဖလိုရီ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်နေသည်။ သူမ၏ဆံစများသည် ဖလိုရီ၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် လာထိနေသည်။ ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နိုင်အောင် သူမ၏ မေးစေ့ကို လက်နှင့်ပင့်လိုက်သည်။ သူမသည် မျက်မှန်တပ်မထားချေ။

“မင်း စိတ်မဆိုးဘူးနော်”

“မဆိုးပါဘူး”

“ကျုပ်ဆိုလိုတာက ကျုပ်ရဲ့ဒီဟာကြီးကို စိတ်မပျက်ဘူးလား။”

ဖလိုရီသည် အမှတ်ကြီးကို ပြနိုင်ရန် ဦးခေါင်းကိုအနည်းငယ်ခါရမ်းလိုက်သည်။ သူသည် ထိုမေးခွန်းကိုကြိုမမေးဘဲ အဲလစ်ဇဘက် မနမ်းချင်ပေ။

“ဟင့်အင်း . . . စိတ်မပျက်ပါဘူး”

ထိုခဏတွင် သူတို့၏ နှုတ်ခမ်းများသည် ဆုံတွေ့သွားကြတော့သည်။ အဝတ်ဖုံးမထားသော အဲလစ်ဇဘက်၏လက်များက သူ့လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချောမွေ့နေသော တရုတ်စကားပင်ကြီး၏ပင်စည်ကိုမိမိ၍ ခဏကြာအောင် ကိုယ်လုံးချင်း၊ ပါးစပ်ချင်း၊ ထိကပ်နေကြသည်။ ဖူးရှုရှုတရုတ်စကားပန်းအနံ့သည် အဲလစ်ဇဘက်၏ဆံပင်မှ အနံ့နှင့် ရောထွေးသွားသည်။

“မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကြိုးစားပြီး ရှင်းပြဖို့မလွယ်ဖူး။ ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အင်မတန်တုံးတဲ့စကား။ ကိုယ်မင်းကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ

၂၇၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

မင်းမသိဘူး။ သိလဲမသိနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကြိုးစားပြီး ရှင်းပြပါမယ်။
ပြောစရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ကလပ်ကို ပြန်သွားကြရအောင်။ သူတို့က
ကိုယ်တို့ကိုလိုက်ရှာချင်ရှာနေ ကြမှာ။ ကိုယ်တို့ ဝရန်တာပေါ်မှာ စကားပြော
နိုင်ကြသားပဲ။”

“ကျွန်မဆံပင်တွေ ဖိုးရိုးဖားရား ဖြစ်ကုန်ပြီလား”

အဲလစ်ဇဘက် ကပြောလိုက်၏။

“လှပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဖိုးရိုးဖားရား ဖြစ်မကုန်ဘူးလား။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်
အောင် လုပ်ပေးပါလား”

အဲလစ်ဇဘက်က သူ့ဘက်သို့ခေါင်းငုံ့ပေးလိုက်ရာ ဖလိုရီက သူမ၏
ဆံပင်များကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။ သူမက သူ့ထံသို့ခေါင်း ထိုး
ပေးလိုက်ခြင်းသည် သူမအား နမ်းလိုက်ရသည်ထက်ပို၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလှ
သည်ဟု သူခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် အဲလစ်ဇဘက်၏ခင်ပွန်းလောင်း
ဖြစ်သည့်ပမာ ရင်းနှီးသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ အဲလစ်ဇဘက်ကို
လက်ထပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ့ဘဝကို ပြန်၍ အဖတ်ဆယ်ရပေတော့မည်။
မကြာမီ သူမကိုလက်ထပ်ဖို့ ပြောတော့မည်။ ဖလိုရီသည် သူမ၏ ပခုံးကို
ဖက်ထားရင်းကပင် ရွက်လှပန်း ရုံများအကြားမှ ဖြတ်၍ ကလပ်ဆီသို့ လျှောက်
လာခဲ့သည်။

“ကိုယ်တို့ ဝရန်တာ ပေါ်မှာစကားပြောနိုင်ကြသားပဲ”

ဖလိုရီက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်နဲ့မင်း တကယ်စကားမပြောရသေးဘူး။
ကိုယ်မင်းကို စကားပြောချင်သေးတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ မင်း ကိုယ့်ကို ငြီးငွေ
သွားမလားမသိဘူး”

သူမက ငြီးငွေသည်ဆိုသည့်စကားကို ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ငြီးငွေစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ကျုပ်
တို့လို အင်ဂလို-အင်ဒီယန်းတွေကို ငြီးငွေစရာကောင်းတဲ့လူတွေလို့ သတ်မှတ်
ကြတယ်။ တကယ်တော့လဲကျုပ်တို့ဟာ ငြီးငွေစရာလူတွေပါ။ ဒါပေမဲ့

မတတ်နိုင်ဖူးလေ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကိုယ့်ရင်ထဲကနတ်ဆိုးက ပြော-ပြော ဟဲ့လို့ တိုက်တွန်းနေသလိုပဲ။ ကိုယ်တို့ဟာ တခြားလူတွေကို သိစေချင်ပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြောပြဖြစ်မှာ မဟုတ်တဲ့ အမှတ်တရဖြစ်ရပ်တွေကို ရင်ထဲမှာ ထွေးပိုက်ထားကြရတဲ့လူတွေပါ။ ဒါကတော့ ဒီနိုင်ငံမှာ လာနေကြတဲ့ အထွက် ရရှိတဲ့ဆုလာဘ်တွေပဲ”

သူတို့ရှိနေ သောဝရန်တာပေါ်မှ နေရာသည် တံခါးပေါက်နှင့်တန်း မနေသဖြင့် သူတို့သည် အတော်အတန်အနှောင့်အယှက်ကင်းသည်။ အဲလစ် ဇောက်သည် ကြိမ်စားပွဲကလေးပေါ်တွင်လက်တင်၍ ထိုင်ချလိုက်သော်လည်း အိတ်ထဲလက်နှိုက်ထားသော ဖလိုရီသည် ဝရန်တာတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေရာ သူသည် အရှေ့ဘက်ဝရန်တာ တံစက်မြိတ် အောက်မှ ကျဆင်းဝင်ရောက်လာသော လရောင်ထဲသို့ရောက်လိုက်။ မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ရောက်လိုက်ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ်မင်းကို ချစ်တယ်လို့ ခုလေးတင် ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ လူတွေက အချစ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့အောင်သုံးစွဲနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ ရှင်းပြခွင့်ပေးပါ။ ဒီညနေခင်း မင်းနဲ့ကိုယ် တောလိုက်ထွက်ကြ တုန်းက ကိုယ့်ဘဝမှာ ခွဲဝေခံစားပေးနိုင်မယ့်သူ၊ ကိုယ်နဲ့အတူ လက်တွဲနိုင်မဲ့ ဘဝကြင်ဖော်ကိုရှာတွေ့ပြီလို့ ကိုယ်တွေးမိခဲ့တယ်”

သူ့ကို လက်ထပ်ပါဟု ဖွင့်ဟပြောဆိုရန် သူ ရည်ရွယ်ထားသည်။ နောက်ထပ်အချိန်ဆိုင်းမနေချင်တော့။ သို့ရာတွင် ထိုစကားများကို မပြောဖြစ်။ ထိုစကားများအစား သူ့အကြောင်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေမိသည်။ ထိုစကားများကို မပြောမိအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်ထားနိုင် စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။ ဤနိုင်ငံတွင် နေရသည့် သူ့ဘဝကို အဲလစ်ဇောက် နားလည်လာစေဖို့ အလွန် အရေးကြီးပါသည်။ သူမ ကုစားပေးရမည့် ငြီးငွေ့မှု၏ သဘောသဘာဝကို သူမအနေဖြင့် ရှင်းလင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ရန် အထူးလိုအပ်ပါ သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စကို နားလည်အောင်ရှင်းပြရန်မှာလည်း အလွန် ခဲယဉ်းလှသည်။

အဲလစ်ဇောက်သည် လရောင်အောက်သို့ရောက်လာလိုက် ပြန်ထွက်

သွားလိုက်ဖြစ်နေသော ဖလိုရီကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူမ၏ နှလုံးသားသည် အနမ်းခံရမှုကြောင့် တုန်ခါနေဆဲ။ သို့တိုင်အောင် သူမ၏အတွေး များသည် ဖလိုရီ စကားပြောနေစဉ် ဟိုဟိုဒီဒီသို့ ပျံ့လွင့်နေကြသည်။ ဖလိုရီက သူ့ကိုလက်ထပ်ပါဟု ပြောမည်လော။ သူက နှေးကွေးလွန်းလှသည်။ အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှသည့်ကိစ္စကို သူပြောဆိုနေကြောင်း သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ဝိုးတိုးဝါးတားသိလိုက်သည်။ ဟုတ်ပေတာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်သည့် အခါ တောထဲ၌ သူမတစ်ယောက်တည်းနေရမည့်ကိစ္စကို ပြောပြနေခြင်း လည်းဖြစ်ပေသည်။ သူ့စိတ်ပူစရာမလိုပါ။ တစ်ခါတရံတွင် တောထဲ၌ အထီးကျန်နိုင်သလို ခံစားရပေလိမ့်မည်။ ရုပ်ရှင်ရုံမရှိ၊ ကစရာ ခုန်စရာနေရာ မရှိ။ စကားပြောရမည့်သူလည်းမရှိ။ ညနေခင်းများတွင် စာဖတ်ရန် ကလွဲ၍ ဘာမှလုပ်စရာမရှိ။ ပျင်းဖို့တော့ကောင်းမည်။ သို့တိုင်အောင် ဓာတ်စက်တော့ရှိပါလိမ့်မည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ခရီးဆောင်ရေးဒီယိုအသစ်ကလေးများ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်ရှိသော် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ အဲလစ်ဇဘက်က ထိုကိစ္စကိုပြောတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် ဖလိုရီက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကိုယ်ပြောတာကို မင်းရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်တယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်တို့ဒီမှာ နေရတဲ့ဘဝကို မင်း တစ်စွန်းတစသိရပြီမဟုတ်လား။ တိုင်းတပါးက သစ်ပင်တွေ၊ တိုင်းတပါးကပန်းပွင့်တွေ၊ တိုင်းတပါးက ရှုမျှော်ခင်းတွေ၊ လူမျိုးကွဲတွေရဲ့ မျက်နှာတွေ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ တခြားပြိုဟ်ပေါ်မှာ ရောက်နေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့အတူ ခွဲဝေခံစားမယ့်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်သာရှိ နေမယ်ဆိုရင် တခြားပြိုဟ်ပေါ်မှာ နေရသလောက် ဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်လာပြီ မဟုတ်လား။ မင်းမြင်သလို မြင်တတ်မယ့် သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ရင်လေ။ ဒီနိုင်ငံဟာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း နေနေရတဲ့ ငရဲလို့ပဲ။ ကိုယ်တို့လို မျက်နှာဖြူတွေအများစုအတွက် အဲဒီလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖော်သာရှိ ရင်တော့ သုခရိပ်မြူကလေး ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ အခုပြောတာတွေ အားလုံးဟာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့နေသလား။”

သူသည် ကြိမ်စားပွဲနံ့ဘေးတွင် ရပ်တန့်လိုက်ပြီးနောက်

အဲလစ်ဇဘက်၏ လက်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်။ ခပ်ဖျောင့်ဖျောင့်အမှောင်ထုတွင် သူသည် အဲလစ်ဇဘက်၏မျက်နှာကို ပန်းတစ်ပွင့်ပမာ ခပ်ဝါးဝါးသာမြင်နေ ရသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏လက်ကို ကိုင်လိုက်ရခြင်းဖြင့် သူမသည် ဖလိုရီ ပြောသည့်စကားများကို တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှပင် နားလည်ပေါက်ခြင်းမရှိ ကြောင်း သူ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ သူမက မည်ကဲ့သို့သိနိုင်ပါမည်နည်း။ သူသည် အဲလစ်ဇဘက်၏ ကျန်လက်တစ်ဘက်ကိုဆွဲလိုက်ပြီး သူမအား ညင်သာစွာ ဆွဲထူလိုက်၏။

“ကိုယ်ရောက်တတ်ရာရာတွေကိုပြောနေမိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ပြောစရာလိုပါဘူးရှင်”

ဖလိုရီက သူမအား နမ်းတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ရင်း၊ အဲလစ်ဇဘက် က မပွင့်တံပွင့်ပြောလိုက်၏။

“ပြောရမယ်လေ။ ကိုယ်တ ပေါက်တတ်ကရ တွေကိုလျှောက်ပြော နေတာပဲ။ ပြီးတော့လဲကိုယ့်အကြောင်း တွေကိုချည်း ပြောပြနေတာမသင့် လျော်ပါဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က တစ်ခုခုပြောဖို့အစပျိုး နေတာပါ။ ကိုယ် တကယ် ပြောချင်တဲ့စကားက။ မင်း ကိုယ့်ကို.”

“အဲ. လစ်. ဇဘက်”

ကလပ်ထဲမှာနေ၍ စူးစူးရှရှ အော်ခေါ်လိုက်သော မစွစ်လက်ကာ စတင်း၏ အသံပင်တည်း။

“အဲလစ်ဇဘက် မင်းဘယ်မှာလဲ. . . အဲလစ်ဇဘက်”

မစွစ်လက်ကာစတင်းသည် ကလပ်၏ ရှေ့တံခါးနား၌နေပုံရသည်။ သူမဝရန်တာသို့ ချက်ချင်းရောက်လာပေတော့မည်။ ဖလိုရီက အဲလစ်ဇဘက် အား သူ့ဆီသို့ဆွဲယူလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ဦး ကပျာကရာ နမ်းလိုက်ကြသည်။ သူက သူမ၏ လက်ကိုအသာကိုင်ထားပြီး ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“အချိန်တော့ရပါသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုအဖြေပေးစမ်းပါ။ မင်း ကိုယ့် ကို.”

သို့တွင် သူ့စကားကို ရှေ့ဆက်ပြော၍မရတော့။ ထိုအခိုက်မှာပင်

သူတို့၏ ခြေထောက်အောက်မှအလွန်ထူးခြားသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကြမ်းပြင်သည် ရုတ်တရက်မြင့်တက်လာပြီး ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ ရွေ့လျားနေသည်။ သူသည် ယိုင်တိယိုင်ထိုးဖြစ်လာပြီးနောက် မိုက်ကနဲဖြစ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။ သူသည် လဲနေရင်းကပင် အလွန်ကြီးမားသော တိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင်က အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးအား အောက်မှနေ၍ ခါရမ်းပစ်နေသလို သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခပ်ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ရှေ့တိုးနှောက်ငင်လိမ့်နေကြောင်းတွေ့လိုက်ရသည်။

တုန့်လျှပ်နေသော ကြမ်းပြင်သည် ရုတ်တရက်ပြန်ငြိမ်သွားသည်။ မူးဝေသွားသော်လည်း ဒဏ်ရာမရသော ဖလိုရီက ထထိုင်လိုက်၏။ အဲလစ်ဇောက်သည် သူ့ဘေး၌ လဲနေပြီး ကလပ်ထဲမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို သူ ဝိုးတိုးဝါးတား သတိထားလိုက်မိသည်။ ဂိတ်ဝအပြင်ဘက်တွင် မြန်မာလူမျိုးနှစ်ယောက်သည် ဆံပင်ဖိုရိုးဖားရားနှင့် ပြေးလွှားရင်း “လျှင်လျှပ်တယ်ဟေ့၊ ငလျင်လျှပ်တယ်ဟေ့” ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်နေကြသည်။

ဖလိုရီသည် သူတို့အား အူကြောင်ကြောင်နှင့်ငေးကြည့်နေမိ၏။ ငလျင်ဆိုတာဘယ်သူလဲ။ “င” ဆိုသည်မှာ လူဆိုးများ အတွက်သတ်မှတ်ထားသောအခေါ်အဝေါ်ဖြစ်သည်။ ငလျင်သည် ဒမြဲလား။ သူက အဘယ်ကြောင့်လျှပ်နေရသနည်း။ ထို့နောက် ငလျင်ဆိုသည်မှာ မြေကြီးအောက်၌မြုပ်နေသည်ဟု မြန်မာများ ကယူဆထားသော ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း သူသတိရလာသည်။ မြေငလျင်လျှပ်ခြင်းပါတကား။

“ငလျင်လျှပ်တယ်ဟေ့”

သူက ရွေ့ရွတ်လိုက်ပြီးနောက် အဲလစ်ဇောက်ကို သတိရလာသဖြင့် ပွေထူရန် တိုးသွားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဒဏ်ရာမရသော အဲလစ်ဇောက်သည် နောက်စေ့ကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း ထထိုင်နေလေပြီ။

“အဲဒါ ငလျင်လျှပ်တာလား”

သူမက တအံ့တဩလေသံနှင့်ပြောလိုက်၏။ မစွစ်လက်ကာ စတင်းသည် ဝရန်တာ၏ ထောင့်စွန်းမှ ကွေပတ်၍ နံရံကိုမှီတွယ်ထားရင်း

ရှည်မျောမျောအိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ပမာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူမက သွေးရူးသွေးတန်းအော်ဟစ်နေသည်။

“ငလျင်လျှပ်တာ ဆိုပါကလား။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ ကွယ်။ ငါ့နှလုံးရောဂါနဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

ဖလိုရီနှင့်အဲလစ်ဘောက်တို့သည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းထလိုက်ကြ၏။ သူတို့ အားလုံး ကလပ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ သူတို့သည် လျှပ်နေသော လှေပေါ်မှ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာရသူများပမာ ခြေဖဝါးမှ ယားကျိကျိဖြစ်နေ သည်။ ဘတ္တလာအဘိုးကြီးသည် “ငလျင်လျှပ်တယ် သခင်၊ ငလျင်လျှပ်တယ်” ဟု ပလုံးပထွေးပြောရင်း အစေခံတန်းလျားဆီမှ ကမန်းကတန်းလာနေသည်။ ချွတ်ကရားတစ်သိုက် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။

“ဟေ့ ဘတ္တလာ၊ သောက်စရာတစ်ခုခုယူခဲ့စမ်း။ ငါတော့တစ်ခုခု သောက်မှဖြစ်မယ်။”

မစွမ်းလက်ကာစတင်းသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်သို့သတိထား ချီ ထိုင်ချရင်းပြောလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး ယမကာတစ်မျိုးမျိုးကို သောက်သုံးကြသည်။ ရှက်ပြုံးပြုံးနေ သော ဘတ္တလာကြီးသည် လင်ပန်းကိုကိုင်၍ စားပွဲဘေးတွင် ခြေတစ်ချောင်းတည်းထောက်၍ မတ်တပ်ရပ်နေသည်။

“သိပ်ကို ကြီးမားတဲ့ ငလျင်ပဲ သခင်”

သူက အားရပါးရ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေသည်။ သူသည် စကားပြော ရန် အလွန်စိတ်အားထက်သန်နေသည်။ ထို့အတူ လူတိုင်းကလည်း စကား ပြောချင်နေကြသည်။ ဒူးတုန်စရာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလွန်ထူးခြားသော ပြောစရာတစ်ခုရလိုက်ကြသည်။ အပျက်အစီးများ၏ အောက်ဘက်တွင် ပိ၍သေသွားနိုင်ကြောင်း စဉ်းစားကြည့်ရသည်မှာ ရင်ခုန်စရာ။ ထိုစကားဝိုင်း၌ ဘတ္တလာကြီးသည်ပင်လျှင် ဝင်၍စကားပြောခွင့်ရခဲ့သည်။

“မင်းကတော့ ငလျင်တော်တော်များကို မှတ်မိလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား ဘတ္တလာ”

မစွမ်းလက်ကာစတင်းက မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မဒမ်၊ ငလျင်အများကြီးကိုမှတ်မိပါတယ်။ ၁၈၈၇၊ ၁၈၉၉၊ ၁၉၀၆၊ ၁၉၁၂... အများကြီး ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ် မဒမ်”

“၁၉၁၂ ခုနှစ်မှာ လျှပ်တဲ့ငလျင်က တော်တော်ကြီးတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်သခင်၊ ဒါပေမဲ့ ၁၉၀၆ ခုနှစ်မှာ လျှပ်တဲ့ငလျင်က ပိုကြီးပါတယ်။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲက ဆင်းတုတော်တစ်ဆူဟာ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးအပေါ်ကိုလဲပြိုကျလာ တယ်။ မြန်မာလူမျိုးတွေကတော့ ဆန်ရေစပါး ပျက်စီးမယ်၊ ရောဂါထူပြောလိမ့် မယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော် ချွတ်ကရား ဘဝတုန်းက၊ ၁၈၈၇ခုနှစ် မှာ လျှပ်တဲ့ငလျင်ကို ကျွန်တော်မှတ်မိပါသေးတယ်။ မေဂျာမက်လာဂန်သခင် ဟာ စားပွဲအောက်မှာလဲကျနေတယ်။ သူက နက်ဖြန်ခါကစပြီး အရက်ဖြတ် တော့မယ်လို့ ကတိပြုနေတယ်။ ငလျင်လျှပ်တယ်ဆိုတာကို သူက မသိဘူး။ အမိုးပြိုကျတဲ့အတွက် နွားမနှစ်ကောင်လည်း သေသွားသေးတယ်”

မျက်နှာဖြူများသည် ညသန်းခေါင်အထိ ကလပ်တွင် ဆက်နေကြ သည်။ ဘတ္တလာကြီးသည် ပြောစရာစကားအသစ်အဆန်းတစ်ခုခုကိုပြောရန် အခန်းထဲသို့ ခြောက်ကြိမ်ခန့်ဝင်လာသည်။ မျက်နှာဖြူများသည် ဘတ္တလာကြီး အား နှိမ်ရမည့်အစား စကားပြောရန်ပိုင်း၍ တိုက်တွန်းကြသည်။ လူများကို သွေးစည်းမိအောင် ငလျင်ထက်ပိုကောင်းသောကိစ္စ မရှိနိုင်တော့ပြီ။ နောက် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ထပ်လျှပ်ဦး မည်ဆိုပါက ဘတ္တလာကြီးအား သူတို့နှင့်အတူ စားပွဲတွင် ဝင်၍ထိုင်ခိုင်းကြပေလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဖလိုရီ၏အဆိုပြုချက်သည် ရှေ့ဆက်၍မရ ဘဲ ရှိနေသည်။ ငလျင်လျှပ်ပြီးခါစတွင် လက်ထပ်ဖိုက်စွကိုပြော၍ ဖြစ်နိုင် မည်မဟုတ်ပါ။ ဘာပဲပြောပြော သည်ညတွင် သူသည် အဲလစ်ဘောက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ခွင့်မရတော့ပါ။ သို့သော်လည်း သူသည် သူမ၏ အချစ်ကို ရရှိလိုက်ပြီဟု သိလိုက်ရသောကြောင့် ထိုကိစ္စ သည် အရေးမကြီး တော့ပါ။ နံနက်ခင်းတွင် အချိန်လုံလောက်စွာရပါလိမ့်မည်။ ထိုအတွေးကြောင့် စိတ်ချမ်းသာသွားသော ဖလိုရီသည် နေ့ပိုင်းက မလျှပ်ချင်အောင် ပင်ပန်းလာခဲ့ သည့်အလျောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်လေသည်။

သူ့သန်နံဘေးရှိ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးများ ပေါ်မှလင်းတငှက်များသည် လင်းတချေးများ ကြောင့်ဖြူဖွေး နေသောသစ်ကိုင်းများပေါ်မှ တောင်ပံခတ်၍ ထလိုက်ကြပြီး၊ အတောင်များဖြင့် တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းရင်း လေလွှာထဲသို့ ရစ်ခွေ ပျံတက်သွားကြသည်။ အချိန်စောသေးသော် လည်း ဖလိုရီသည် အိမ်အပြင်သို့ ရောက်နေပြီ။ သူသည် ကလပ်သို့ သွား၍ အဲလစ်ဇဘက် ရောက်သည်အထိ စောင့်မည်။ ထို့နောက် သူ့ကို လက်ထပ်ရန် တရားဝင် တောင်းဆိုမည်။ ကွဲကွဲပြားပြား နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိသော အတွင်း စိတ်တစ်ခုက အခြားမျက်နှာဖြူများ တောထဲက ပြန်မလာခင် ထိုကိစ္စကို ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ သူ့ကိုတိုက်တွန်းနေသည်။

သူသည် ခြံဝင်းတံခါးဝမှထွက်လာစဉ် ကျောက်တံတားသို့ လူသစ် တစ်ယောက်ရောက်နေကြောင်း သူတွေ့လိုက်ရသည်။ သေးသွယ်ရှည်လျားသော လှံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် မိုင်ဒန်ကွင်းထဲတွင် အဖြူရောင်မြင်းတစ်ကောင်ကို အသားကျစီးနေသည်။ စစ်ပုလိပ်များနှင့်တူသော ဆစ်လူမျိုးများသည် အုန်းခွံရောင်မြင်းတစ်ကောင်နှင့် မြင်းညှို့တစ်ကောင်ကိုဆွဲ၍ နောက်ကပြေးလိုက်လာကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖလိုရီနှင့် ရင်ပေါင်တန်းမိချိန်တွင် ဖလိုရီက ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ‘မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ’ ဟု အော်ပြောလိုက်၏။ ဖလိုရီသည် ထိုလူရွယ်ကို လူချင်းမသိပါ။ မြို့ကလေးတွင် လူစိမ်းသူရိမ်းများကို ခြုံခံကကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ရသည်မှာ ထုံးစံဖြစ်ပေ

၂၈၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

သည်။ ထိုလူသည် သူ့ကိုလှမ်းအော်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်သောကြောင့် မြင်းကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး လမ်းနံဘေးသို့ကပ်လာသည်။ ထိုလူသည် အသက် ၂၅နှစ်ခန့်ရှိသူ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အနည်းငယ်ပိန်သော်လည်း ကိုယ်ကိုခပ်မတ်မတ်ထားသဖြင့် မြင်းတပ်မှခိုလှုံတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ သူသည် အပြာရောင်မျက်လုံးအစုံနှင့် နှုတ်ခမ်းကြားမှ ခေါ်နေသော သုံးမြှောင်သဏ္ဍာန် ရွှေသွားကလေးများကို မြင်နေရသည်။ ထိုမျက်နှာပေါက်မျိုးသည် အင်္ဂလိပ်စစ်သားအများစုတွင် တွေ့ရတတ်သော ယုန်မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင်သူသည် ကြောက်စိတ်ကင်းမဲ့၍ မာကျောရက်စက်သူဖြစ်သည်။ သူသည်ယုန်ဖြစ်သော်ငြား ကြံ့ခိုင်ပြီး စစ်သွေးစစ်မာန်တက်နေသော ယုန်ဖြစ်သည်။ သူသည် မြင်းပေါ်တွင် တသားတည်းကျအောင်ထိုင်နေသည်။ သူသည် အမြင်ကတ်စရာကောင်းလောက်အောင် ငယ်ရွယ်ကြံ့ခိုင်ပုံရသည်။ လန်းဆန်းနေသောသူ မျက်နှာသည် အပြာနုရောင်မျက်လုံးများနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ညိုရောင်သန်းနေသည်။ အဖြူရောင်သမင်ရေဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားပြီး ဆေးတံအိုတစ်ချောင်းလို ပြောင်လက်နေသည့် ပိုလိုသားရေဖိနပ်တို့ကိုစီးထားသော ထိုလူသည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ကျက်သရေရှိလှပေသည်။ ဖလိုရီသည် တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းပင် သူ့ရွှေမှောက်၌ ရှိုးတို့ရှန်းတန်းဖြစ်နေသည်။

“နေကောင်းပါရဲ့လားခင်ဗျာ။ ခုမှရောက်လာတာလား။”

ဖလိုရီက နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“မနေ့ညက၊ တော်တော်ကလေး နောက်ကျတဲ့ ညရထားနဲ့ ရောက်လာတယ်။”

သူက မျှန်ကုပ်ကုပ်ချာတိတ်တစ်ယောက်၏ အသံနှင့် ဖြေလိုက်လိုက်သည်။

“ဒီဒေသမှာရှိတဲ့ လူဆိုး သူဆိုးတွေက ဒုက္ခပေးကြမယ်ဆိုရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ကျုပ်ကို တပ်ခွဲတစ်ခွဲနဲ့ လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်နာမည် ဗာရောလ်၊ စစ်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ကပါ။”

သို့တိုင်အောင် သူက ဖလိုရီ၏နာမည်ကို ပြန်မမေးပါ။

“အင်း၊ ဟုတ်ပါရဲ့။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုလွတ်လိုက်တယ်လို့ တော့ အကြားမိသား။ ခင်ဗျား အခုဘယ်မှာနေသလဲ။”

“ခုလောလောဆယ်မှာတော့ စခန်းထောက်ဗိုလ်တဲမှာတည်းနေ တယ်။ ကျုပ်မနေ့ညက ရောက်လာတုန်းက အဲဒီဗိုလ်တဲမှာ ယစ်မျိုးအရာရှိ ဆိုလား၊ ဘာဆိုလား၊ လူမည်းတစ်ယောက်ရှိနေတယ်။ ကျုပ်ကသူ့ကိုကန်ထုတ် လိုက်တယ်။ ဒီနေရာဟာ တော်တော်နေဖို့ထိုင်ဖို့မကောင်းတဲ့ဒေသပဲ။ ဟုတ် တယ် မဟုတ်လား။”

ထိုသူက ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ လှန်လိုက်ပြီးနောက် ကျောက်တံခါး တစ်မြို့လုံးကို ဦးခေါင်းနှင့်ငွေ့ရမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒီနေရာဟာ ကျန်တဲ့မြို့ငယ်တွေနဲ့ သိပ်မထူးခြားလှပါဘူးလေ။” ခင်ဗျား ဒီမှာကြာကြာနေမှာလား။”

“တစ်လလောက်ပါပဲ။ မိုးရွာတဲ့အထိပေါ့။ ဒီမိုင်ဒန်ကွင်းဟာ တော် တော်ညံ့တာပဲဗျာ။ မြက်တွေကို ရိတ်မထားတာကတော့ တော်တော် ဆိုးတယ်”

သူသည် ခြောက်သွေ့နေသော မြက်များကို လှံတံထိပ်ဖျားနှင့် ရိုက်ခတ်ရင်း

“ပိုလိုတို့ ဘာတို့ ကစားလို့ မရနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ဒီမှာတော့ ခင်ဗျားပိုလို ကစားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ တင်းနစ် လောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီမြို့မှာ ကျုပ်တို့ လူစုကအားလုံးပေါင်းမှ ရှစ်ယောက် ထဲရယ်။ ပြီးတော့လဲ ကျုပ်တို့က တစ်နှစ်မှာကိုးလလောက် တောထဲကို ရောက် နေကြတာ”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်သည်။

“ဘုရားသခင် တော်တော်ညံ့ဖျင်းတဲ့ နေရာပါလား။”

ထို့နောက်တွင်ကား ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ အရပ်ရှည်ရှည် မုတ် ဆိတ်မွေး ထူလဗျစ်နှင့်ဆစ်ခဲအမျိုးသားများသည် မြင်းများ၏ဦးခေါင်းဘက်၌ စုစုဝေးဝေး ရပ်တန့်နေကြရင်း ဖလိုရီအား သဘောမတွေ့ဟန်နှင့်ကြည့်နေ ကြသည်။ ဗာရောလ်သည် စကားပြောရသည်ကို မနှစ်ခြိုက်ပဲ ထွက်ခွာသွား ချင်နေပုံရသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ ဖလိုရီသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး

ထို အချိန်လောက် သိမ်ဖျင်းစုတ်ချာလှသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မထင်မိခဲ့ဖူးချေ။ ဗာရောလ်၏မြင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူပြီး လည်တိုင်ကျော့ကျော့ နှင့် အလွန်ကြည့်ကောင်းသည်။ ရှူးပီးငွေလေးငါးခြောက်ထောင်တန်သော အာရပ်မြင်းဖြစ်သည်။ ဗာရောလ်သည် စကားပြောရသည်မှာ တော်လောက်ပြီ ဟု ယူဆဟန်ဖြင့် မြင်းဇက်ကြိုးကို တစ်ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမြင်းက သိပ်လှတာပဲ”

ဖလိုရီ ကပြောလိုက်သည်။

“ဒီမြင်းက သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ဟောဒီမြန်မာမြင်းပုတွေထက်တော့ သာပါတယ်။ ကျုပ်က လှံတံပစ်၊ နည်းနည်းပါးပါးလေ့ကျင့်ဖို့ ထွက်လာတာ ပါ။ ဒီလိုညစ်ပတ်နေတဲ့ နေရာမှာ ပိုလိုဘောလုံးကို ဘယ်ရှိက်လို့ရမလဲ။ ဟေ့၊ ဟီရာဆင်း”

သူကလမ်း ခေါ်လိုက်ပြီး သူ့မြင်းကို တစ်ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက် သည်။ အုန်းခွံရောင်မြင်းကိုကိုင်ထားသော စစ်ပုလိပ်သည် ဇက်ကြိုးကို အဖော် တစ်ယောက်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက် ကိုက်လေးဆယ်ဝေးသော နေရာသို့ ပြေးသွားပြီး သစ်သားငုတ်တစ်ချောင်းကို မြေကြီးထဲသို့ရှိက်သွင်းလိုက်သည်။ ဗာရောလ်သည် ဖလိုရီကို ဝရုမစိုက်တော့ချေ။ ဆစ်ခံအမျိုးသားများက မြင်း များကိုဆွဲ၍ လွတ်ကင်းသည့်နေရာသို့ ဆုတ်သွားကြပြီး စိုးရိမ်မည်ပုံစံနှင့် လှမ်းကြည့်နေကြစဉ်၊ ဗာရောလ်သည် သစ်သားငုတ်ကို လှမ်းချိန်လိုက်သည့် အလား လှံတံကိုမြှောက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗာရောလ်သည် လှုပ်ရှားသည်ဟု မထင်ရသော လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် မြင်း၏ဘေးနှစ်ဘက်ကို ခူးနှင့်ညှပ်လိုက်၏။ မြင်းသည် လောက်လေးခွမု လွင့်ထွက်လာသော လောက် စာလုံးပမာ ရှေ့သို့လွှားကန် ခုန်ထွက်သွားလေရာ မြင်းကုန်းနီးပေါ်တွင် ခပ်တောင့်တောင့်ထိုင်နေသော ဗာရောလ်သည် လှံကို နှိမ်ချလိုက်ပြီး သစ်သား ငုတ်ထဲသို့ တဲ့တဲ့စိုက်ဝင်သွားအောင် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ကုလားတစ်ယောက် က အသံဩကြီးနှင့်၊ “ရှားဘားစ်” ဟုအော်လိုက်၏။ ဗာရောလ်သည် လှံတံကို သမားရိုးကျပုံစံအတိုင်း ခေါင်းပေါ်တွင် မြှောက်ကိုင်ထားလိုက်ကာမြင်း

၁။ Shahbash = Well done သိပ်ကောင်းတယ်၊ သိပ်တော်တယ်။

ကိုပြန်လှည့်ပြီး လှံတံထိပ်နားတွင် စိုက်နေသော သစ်သားငုတ်ကို စစ်ပုလိပ် အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဗာရောလ်သည် သစ်သားငုတ်ဆီသို့မြင်း နှင့်နောက်ထပ်နှစ်ကြိမ်ပြေး ဝင်သွားသည်။ သူသည် နှစ်ကြိမ်စလုံး သစ်သားငုတ်ကိုထိမှန်အောင် လှံနှင့် ထိုးနိုင်ခဲ့သည်။ ဗာရောလ်သည် လှံတံပစ်လေ့ကျင့်ခြင်းကို တင့်တယ်စွာလေး လေးနက်နက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သစ်သားငုတ်အား လှံတံ နှင့် ထိအောင်ပစ်နိုင်သည့်ကိစ္စကို ဘာသာရေးဆိုင်ရာအခမ်းအနားတစ်ခုကို ကျင်းပနေသည့်အလားအာရုံ စူးစိုက်၍ ပြုလုပ်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အား မည်သူကမှ အရေးမထားသော်လည်း ဖလိုရီသည် ရပ်တန့်၍ကြည့်နေဆဲပင်။ ဗာရောလ်၏မျက်နှာမှာ လက်သင့်မခံလိုသော လူစိမ်းသူစိမ်းများအား တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖလိုရီသည် တမင်အနှိမ်ခံလိုက်ရသောကြောင့် ထိုနေရာမှ ထွက်မသွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗာရောလ်က သူ့အားတစ်နည်းနည်းနှင့် သိမ်ငယ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ သူက စကားဆက်ပြော၍ ရနိုင်မည့်နည်းကိုစဉ်းစားနေစဉ် တောင်ကုန်း ကလေးဘက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤတွင် ဦးလေးဖြစ်သူ၏ခြံဝင်းထဲမှ အပြာနုရောင် အဝတ်အစားများနှင့် အပြင်သို့ထွက်လာသော အဲလစ်ဇဘက် ကို မြင်လိုက်ရ လေတော့သည်။ သူမသည် တတိယအကြိမ်မြောက် သစ်သား ငုတ်ရိုက် နေသည်ကို မြင်သွားပုံရသည်။ ဖလိုရီ၏နှလုံးသားသည် စစ်ကနဲ နာကျင်သွားသည်။ သူ့ဦးခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခုဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုစိတ်ကူးမှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား အမြဲဒုက္ခပေးလေ့ရှိသော ကမန်း ကတန်း စိတ်ကူးမျိုးဖြစ်သည်။ ဖလိုရီသည် သစ်သားငုတ်အား တုတ်နှင့် ထိုးပြ လိုက်ပြီး သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေသည့် ဗာရောလ်အား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဟိုမြင်းနှစ်ကောင်ကိုရော အသုံးချလို့ရရဲ့လား”

ဗာရောလ်သည် စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာနှင့်သူ့အား သမင်လည်ပြန်ကြည့် လိုက်၏။ သူ့အား ဘေးဖယ်ထားလိုက်သည့်အတွက် ဖလိုရီ ပြန်ထွက်သွားလိမ့် မည်ဟု သူကယူဆထားပုံရသည်။

“ဘာပြောတယ်”

“အဲဒီမြင်းနှစ်ကောင်ကိုရော၊ အဲဒီလိုအသုံး ချလို့ရရဲ့လား”
ဖလိုရီက ဇွတ်ထပ်ပြောသည်။

“မြင်းညှိကသိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ထိန်းတတ်ရင်တော့ ဆောင့်ပြီး ထွက်တတ်တယ်”

“ကျုပ်ကိုလဲ သစ်သား ငုတ်ကိုစမ်းပြီး ပစ်ခွင့်ပေးပါဗျာ။ ခွင့်ပြုမယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီလေ”

ဗာရောက်လ်ကဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး နှင့်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက သူ့ပါးစပ်ကို စုတ်ပြတ်သွားအောင်သာ အတင်းမဆွဲနဲ့ ပေါ့ဗျာ။”

စစ်ပုလိပ်တယောက်က မြင်းကိုဆွဲယူလာရာ ဖလိုရီကဝမ်းဗိုက်ကြီး ကိုစစ်ဆေးသလို ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ အမှန်ကမူ သူသည်ကိုက်သုံးဆယ် သို့မဟုတ် ကိုက်လေးဆယ် အကွာအဝေးသို့ အဲလစ်ဇဘက်ရောက်လာအောင် တမင်စောင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ ထိုနေရာသို့ ဖြတ်သွားချိန်တွင် သူက သစ်သား ငုတ်ကိုလှံနှင့် ပစ်စိုက်မည် (မြန်မာမြင်းများသည် ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း ပြေးသည်ဆိုပါက မြန်မာမြင်းများနှင့်လှံပစ်ရသည်မှာ အတော် ကလေး လွယ်ကူပါသည်။) ထို့နောက် ထိုသစ်သားတုတ်ကို လှံနှင့် ထိုးယူပြီး သူမဆီသို့ စီးသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအပြုအမူသည် မှန်ကန် သော အပြုအမူဖြစ်ပုံရသည်။ ပန်းရောင်မျက်နှာနှင့် စစ်ဗိုလ်ကလေး တစ်ယောက်သာ မြင်းစီးတတ်သူ ဖြစ်သည်ဟု သူမ ထင်မသွားစေလိုပါ။ သူ သည် မြင်းစီးရန်အဆင်မပြေလှသော ဘောင်းဘီကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသော် လည်း အခြားလူများနည်းတူ မြင်းပေါ်တွင် ကြည့်ကောင်းသူဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထားသူဖြစ်သည်။

အဲလစ်ဇဘက် နီးကပ်လာလေပြီ။ ဖလိုရီသည် မြင်းကုန်းနီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး ကုလားထံမှလှံကိုလှမ်းယူလိုက်ကာ အဲလစ်ဇဘက်ကို ဝှေ့ရမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူမက မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိပါ။ သူမ သည် ဗာရော့လ်၏ ရှေ့မှောက်၌ရှက်နေပုံရသည်။ သူမသည် တစ်ဘက်သို့

လှည့်၍ သင်္ချိုင်းဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ သူမ၏ပါးပြင်သည် ပန်းနုရောင် ပြေးနေသည်။

“ချလောင်း”

ဖလိုရီက ကုလားစစ်သားအားလှမ်းပြောလိုက်ပြီးနောက် မြင်း၏ ဘေးနှစ်ဘက်ကို ဒူးနှင့်ညှပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင်ကား မြင်းသည် နှစ်လှမ်းမျှမပြေးရသေးမီ ဖလိုရီသည် လေထဲသို့လွင့်ထွက်သွားသည်။ လက်မောင်းရင်းဖြုတ်ထွက်လုနီးပါးဖြစ်အောင် မြေကြီးပေါ်သို့ လိမ့်ကျသွားပြီး မြေကြီးပေါ်၌ တစ်လိမ့်နှစ်လိမ့်ဆက်လိမ့်သွား လေတော့သည်။ ကံကောင်းထောက်မသောကြောင့် လှံက အဝေးသို့ လွင့်သွား ခဲ့သည်။ သူသည် ကောင်းကင်ပြာနှင့် ဝဲယုံနေသော လင်းတများကို ဝိုးတိုး ဝါးတားသာ မြင်ရရင်း ပက်လက်လန်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်စိသည် သူ့အား ငုံ့ကြည့်နေသော ကုလားစစ်သား၏မျက်နှာကို ကွဲကွဲပြားပြားမြင်လိုက် ရလေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူက အင်္ဂလိပ်လိုမေးလိုက်ပြီး၊ တံတောင်ဆစ်နှစ်ဘက်နှင့်ထောက် ၍ကိုယ်ကိုကြွလိုက်သည်။ ကုလား စစ်သားက အသံသြကြီးနှင့် တစ်ခုခုကို ဖြေလိုက်ပြီး နောက် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့မြင်းကုန်းနီး တစ်ပတ်လည်၍ ကျနေသောမြင်းညိုသည် မိုင်ဒန်ကွင်းထဲတွင်လျှောက်ပြေး နေသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကြိုးကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ချည်နှောင်ထားသဖြင့် မြင်းကုန်းနီးတစ်ပတ်လည်သွားပြီး သူ့လိမ့်ကျခြင်းဖြစ်သည်။

ဖလိုရီ ထထိုင်လိုက်သည့်အခါ သူသည် အတော်နာကျင်နေ ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ညာဘက်ပုခုံးပေါ်မှာ ရုပ်အင်္ကျီသည် စုတ် ပြတ်နေရုံမျှသာမက သွေးများနှင့် စိုရွှဲနေသလို သူ့ပါးပြင်မှ သွေးထွက်လာ သည်ကိုလည်း သူသိလိုက်သည်။ မာနေသော မြေကြီးက ပွန်းပဲ့သွားစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဦးထုပ်သည်လည်း ပွင့်ထွက်သွားသည်။ သူသည် စစ်ကန် နာကျင်သွားပြီး အဲလစ်ဇဘက်ကိုပြန်သတိရသွားသည်။ သူသည် ကိုးရိုး ကားရား ပုံစံနှင့် ပိုးလိုးပက်လက်ဖြစ်နေစဉ် မနီးမဝေးမှ သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း

သူ့ဆီသို့လာ နေသော အဲလစ်ဇဘက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဘုရား၊ ဘုရား။ ငါဘယ်လောက်တောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေပါလိမ့်။ ထိုအတွေးက လိမ့်ကျသောဝေဒနာကိုပင် လွင့်စဉ်သွားစေခဲ့သည်။ အမှတ်ကြီး မရှိသော ပါးပြင်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာရသွားသော်လည်း သူသည် အမှတ်ကို လက်နှင့် အုပ်ထားမိသည်။

“ဟယ်လို၊ အဲလစ်ဇဘက်၊ ဂွဒ်မောနင်း”

လူတစ်ယောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေကြောင်း သိနေချိန်၌ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသည့် ပုံစံအတိုင်း သူက တောင်းပန်တိုးနှိုးဟန် ဖြင့် အားရ ပါးရ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သူမက အဖြေမပေးပါ။ ပို၍ အံ့ဩစရာကောင်းသည် မှာ သူမသည် သူ့ကိုမြင်လည်း မမြင်၊ ကြားလည်း မကြားဟန်ဖြင့် အနည်းငယ် မျှ ရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ ဆက်လျှောက်သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အံ့ဩသွားသော ဖလိုရီက နောက်တစ်ကြိမ်လှမ်းခေါ်လိုက်ပြန်၏။

“အဲလစ်ဇဘက်၊ ကျုပ်လိမ့်ကျတာကို မင်းမြင်လိုက်သလား။ မြင်းကုန်းနီး လည်ထွက်သွားတာပါ။ ဟိုစစ်ပုလိပ်သောက်ရူးက... ”

ယခု သူပြောသည့်စကားကို သူမ ကြားသွားကြောင်း သံသယ ဖြစ်စရာ မရှိတော့ပါ။ သူမသည် သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူမက သူ ထိုနေရာတွင် မရှိလေဟန် ကြောင်တောင်တောင် ကြည့် လိုက်ပြီး နောက်တစ်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားပြီး၊ သင်္ချိုင်းကိုကျော်၍ ကြည့်လိုက် ပြန်သည်။ အလွန်ဆိုးရွားလှချေသည်တကား။ သူက သွေးရူးသွေးတန်း ခေါ်လိုက်၏။

“အဲလစ်ဇဘက်၊ ဒီမှာ၊ အဲလစ်ဇဘက်”

သူမသည် စကားပြောခြင်း၊ အမူအရာပြခြင်း၊ လှည့်ကြည့်ခြင်းလုံးဝ မရှိပဲ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သူမသည် သူ့ကိုကျောခိုင်း၍ ဖိနပ်ခွာသံ တဒေါက်ဒေါက်ပေးရင်း ဆက်လျှောက်သွားတော့သည်။

ယခုအချိန်တွင် ကုလားစစ်သားပုလိပ်များသည် သူ့ပက်လည်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေပြီ။ ထို့အတူ ဗာရောလ်လည်း ဖလိုရီလဲကျရာသို့ မြင်းနှင့် စီးလာသည်။ ကုလားစစ်ပုလိပ်အချို့က အဲလစ်ဇဘက်အား အလေးပြု

လိုက်ကြ၏။ ဗာရောလ်ကမူ အဲလစ်ဘောက်ကို ဂရုမစိုက်ပါ။ မမြင်၍လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဖလိုရီသည် နာနာကျင်ကျင် နှင့်မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ သူသည် ဆိုးဆိုးရွားရွား ပွန်းပဲ့သွားသော်လည်း အရိုးကျိုးသွားခြင်းတော့မရှိပါ။ ကုလားများက သူ့ဦးထုပ်နှင့် လက်ကိုင်တုတ်တို့ကို ယူလာပေးသော်လည်း သူတို့၏ ပေါ့ဆမှုအတွက် မတောင်းပန်ကြချေ။ စစ်ပုလိပ်များက ဖလိုရီသည် သူနှင့်ထိုက်တန်သည့်ဆုလာဘ်ကို ရရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးကြပြီး အနည်းငယ်အထင် သေးကြဟန်တူသည်။ သူတို့က ဝမ်းဗိုက်ကြိုးကို တမင်လျှော့ထားကြသည် ဟူ၍ပင် ယူဆနိုင်ရာရှိသည်။

“ကုန်းနီးလည်ကျသွားတယ်ဗျာ”

ဖလိုရီက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက မြင်းပေါ် ကိုမတက်ခင်ဘာဖြစ်လို့ မစစ်တာလဲ။ ဒီငတ် တွေကို မယုံရဘူးဆိုတာလောက်တော့ ခင်ဗျားသိသင့်တယ်။”

ထိုကဲ့သို့ပြောဆိုအပြီးတွင် ဗာရောလ်သည် မြင်း ဇက်ကြိုးကိုဆွဲလှည့် လိုက်ကာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ စစ်ပုလိပ်များသည် ဖလိုရီအား အလေး မပြုဘဲ ဗာရောလ်နောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။ ဖလိုရီသည် သူ့ခြံဝသို့ အရောက်တွင် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းညှို့ကိုပြန်လည်ဖမ်းဆီးပြီး မြင်း ကုန်းနီး ပြန်တပ်၍ ဗာရောလ်က ထိုမြင်းနှင့်ပင် လှံပစ်လေ့ကျင့်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျမှုက သူ့ကို အထူးတုန်လှုပ်သွားစေခဲ့သော ကြောင့် ယခုအချိန်အထိ သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် မထိန်းနိုင်သေးချေ။ သူမသည် အဘယ်ကြောင့် ထိုပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားရလေသနည်း။ သူဝေဒနာ ခံစားရင်း သွေးအိုင်ထဲ၌ လဲနေသည်ကို သူမ မြင်တွေ့သွားသည်။ သို့သော် ဖလိုရီအား ခွေးသေတစ်ကောင်ပမာ သူမက သူ့ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွား သည်။ ထိုကိစ္စမှာ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်ပါသနည်း။ တကယ်ကော ဖြစ်ခဲ့ပါသ လား။ မယုံကြည်နိုင်စရာပင်။ သူမ သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားနိုင်သလား။ သူမ စိတ်ဆိုးသွားအောင် သူက တစ်ခုခုလုပ်မိလေရောသလား။ ဖလိုရီ၏ အစေခံ အားလုံးသည် ခြံစည်းရိုးနားက စောင့်နေကြသည်။ သူတို့သည် သစ်သားငုတ်

အား လှံနှင့်ပစ်၍ လေ့ကျင့်မှုကို ထွက်ကြည့်နေကြသည်ဖြစ်ရာ သူ၏ ရှက်စရာကိစ္စကို အားလုံးက မြင်လိုက်ကြရသည်။ ကိုစံလှသည် စိုးရိမ်သော မျက်နှာထားနှင့် တောင်ကုန်းအောက်ဘက်ဆီသို့ ပြေးဆင်းလာသည်။

“ကိုယ်တော် ဒဏ်ရာရသွားသလား။ ကိုယ်တော့်ကို ထမ်းပြီး အိမ်ပေါ်ကို ခေါ်သွားရမလား”

“မလိုဘူး”

ဖလိုရီက ဖြေလိုက်သည်။

“ငါ့အတွက် ဝိစကီနည်းနည်းနဲ့ ရှုပ်အကျီအသစ်တစ်ထည်ယူခဲ့”

အိမ်ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ကိုစံလှက ဖလိုရီအား အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး ကိုယ်ပေါ်တွင် သွေးနှင့်ကပ်နေသည့် စုတ်ပြတ်နေသော ရှုပ်အကျီကို ခွာပေးနေသည်။ ကိုစံလှက တက်ခေါက်လိုက်၏။

“အမယ်လေး၊ ဒဏ်ရာတွေထဲမှာ ဖုံတွေဝင်နေပါကလား။ သခင်က ကိုယ်မသိတဲ့မြင်းတွေနဲ့ ကလေးကစားနည်းတွေကို မလုပ်သင့်တော့ပါဘူး။ သခင်အသက်အရွယ်မှာ မသင့်လျော်တော့ပါဘူး။ သိပ်အန္တရာယ်များတယ်”

“ကုန်းနှီးလယ်သွားတာပါ”

ဖလိုရီက ဖြေလိုက်၏။

“အဲဒီလို ကစားနည်းတွေဟာ ပုလိပ်အရာရှိကလေးတွေနဲ့ပဲ သင့်တော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သခင်က အသက်မငယ်တော့ဘူး။ သခင်အသက်အရွယ်မှာ လိမ့်ကျရင် တော်တော်ဆိုးတယ်။ သခင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုထက်ပိုပြီး ဝရုစိုက်သင့်တယ်”

ကိုစံလှက ထပ်ပြောသည်။

“မင်းက ငါ့ကို အဘိုးကြီးအိုလို့ ထင်နေသလား”

ဖလိုရီက ဒေါသတကြီး မေးလိုက်၏။ သူ့ပခုံးက အတော်နာနေသည်။

“သခင်အသက် ၃၅ နှစ်ရှိနေပြီလေ”

ကိုစံလှက လုံးဝအလျှော့မပေးဘဲ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြန်ပြောလိုက်သည်။

ရှက်စရာကောင်းလှပါသည်။ ယာယီစစ်ပြေငြိမ်းမှုရရှိထားသော မပုနှင့် မရီတို့က ဒဏ်ရာများအတွက် အလွန်ကောင်းသည်ဟု ဆိုသော ဆေးမြစ်များ ပါရှိသည့်အိုးတစ်လုံးကို ယူလာကြသည်။ ဖလိုရီက အိုးကို ပြတင်းပေါက်မှ လွှင့်ပစ်ခိုင်းလိုက်ပြီး “ဘိုးရေးစစ်” လိမ်းဆေးနှင့်သာ လိမ်းပေးရန် ကိုစံလှအား တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောလိုက်သည်။ နွေးတေးတေး ရေလုံထဲ၌ ထိုင်နေသော ဖလိုရီအား ကိုစံလှက ဒဏ်ရာထဲမှ အမှိုက်သရိုက်များကို ရေမြှုပ်နှင့် ပွတ်တိုက် သန့်စင်ပေးနေစဉ် ဖလိုရီသည် ထိုကိစ္စကိုတွေး၍ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေမိသည်။ သူ့ဦးခေါင်းကြည်လင်လာချိန်တွင် ပို၍ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်လာသည်။ သူ့က သူမအား စိတ်ဆိုးသွားအောင် ပြုလုပ်မိခဲ့သည်မှာ သေချာသွားပေပြီ။ သို့ရာတွင် သူသည် သူမနှင့်လွန်ခဲ့သော ညမှစ၍ မတွေ့ခဲ့ရသေးသဖြင့် သူမ စိတ်ဆိုးအောင် ဘယ်လို ပြုလုပ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဖြစ်နိုင် လောက်သော အဖြေလည်း မရှိပါ။

သူလိမ့်ကျရခြင်းသည် ကုန်နှီးလယ်သွား၍ဖြစ်ကြောင်း ဖလိုရီက ကိုစံလှအား ထပ်တလဲလဲ ရှင်းပြနေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုစံလှကတော့ လုံးဝ မယုံကြည်ပါချေ။ ဖလိုရီ လိမ့်ကျရခြင်းသည် မြင်းစီးမကျွမ်းကျင်၍သာ ဖြစ်ရမည်ဟု သူ သေသည်အထိ ယူဆသွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖလိုရီ သိလိုက်သည်။ သူသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးရက်က အန္တရာယ်မပြုသော ကျွဲတစ်ကောင်အား ထွက်ပြေးအောင် လုပ်နိုင်မှုကြောင့် အထင်ကြီးခံခဲ့ ရသည်။ ကံတရားသည် သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် မျှမျှတတဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးတတ်ပေသည်တကား။

ဖလိုရီသည် ညစာစားပြီးချိန်တွင် ကလပ်သို့သွားသော်လည်း အဲလစ်ဘောက်နှင့် မတွေ့ရတော့ချေ။ သူသည် အဲလစ်ဘောက်အား မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး အင်္ကျီအကြောင်းကို မေးမြန်းသင့်ပါသော်လည်း မမေးခဲ့ချေ။ သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်မိသည့်အခါတိုင်း ကြောက်စိတ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်ဘက်တွင် အမှတ်ကြီးရှိနေပြီး၊ အခြားတစ်ဘက်တွင် ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာများရှိနေသော သူ့မျက်နှာသည် အရုပ်ဆိုးလွန်းလှသဖြင့် သူသည်နေ့ခင်းဘက်တွင် မျက်နှာမပြရဲချေ။ သူသည် ကလပ်ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားချိန်တွင် နဖူးကိုခြင်ကိုက်ဟန်ဖြင့် အမှတ်ပေါ်၌ လက်နှင့်အုပ်ထားသည်။ သို့သော် အဲလစ်ဘောက်သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ရှိမနေပါချေ။

သူသည်အဲလစ်ဘောက်နှင့်တွေ့ရမည့်အစား မျှော်လင့်မထားသော ရန်ပွဲနှင့် ကြုံရလေတော့သည်။ အဲလစ်နှင့် ဝက်စ်ဖီးတို့သည် တောမှပြန်ရောက်စပင်ရှိသေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့်ထိုင်၍ အရက်သောက်နေကြသည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာအား အသရေဖျက်မှုဖြင့် မြန်မာမျိုးချစ်သတင်းစာအယ်ဒီတာအား ထောင်ဒဏ်လေးလသာချလိုက်သည်ဆိုသောသတင်းသည် ရှန်ကုန်မှရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအပြစ်ဒဏ်မှာလျော့ပေါ့လွန်းလှသောကြောင့် အဲလစ်ဒေါပွနေသည်။ အခန်းထဲသို့ ဖလိုရီဝင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဲလစ် “ဟိုဆီပြောင်ပြောင်လူမည်း” ဆိုသော စကားလုံးနှင့် တမင်ရန်စသည်။ ဖလိုရီသည် ထိုအချိန်တွင် ရန်မဖြစ်ချင်သော်လည်း ပေါ့ပေါ့

ဆဆပြန်ပြောလိုက်မိသောကြောင့် အဲလစ်နှင့် အချေအတင်ပြောကြရသည် အဆင့်အထိ ရောက်သွားတော့သည်။ ဖလိုရီနှင့် အဲလစ်တို့ အချီအချပြောနေ ကြချိန်တွင် ဝက်စ်ဖီးလ်ပါ စိတ်တိုလာလေတော့သည်။ သူသည် သဘော ကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတရံတွင် ဖလိုရီ၏ ဘော်ရိုပစ်အယူအဆ များကို သဘောမကျပေ။ သူက ဖလိုရီအား ဟိုက်ပတ်ပန်းခြံမှ လှုံ့ဆော်ရေး သမားတစ်ယောက်လို မပြုမူရန်ပြောလိုက်သည်။ ထို့ပြင် မျက်နှာဖြူသခင်များ လိုက်နာရမည့် ငါးပါးသီလကိုလည်း ရွတ်ပြလိုက်သေးသည်။

- ကျုပ်တို့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းပါ။
- ပြတ်ပြတ်သားသား ကိုင်တွယ်ပါ။
- မျက်နှာဖြူအချင်းချင်းရိုင်းပင်းပါ။
- သူတို့ကိုမျက်နှာသာပေးလျှင် ကန်းတက်လာလိမ့်မည်။
- ကိုယ့်အမျိုးကို စောင့်ရှောက်ပါ။

ထိုအခိုက်တွင် အဲလစ်ဇဘက်ကို တွေ့လိုသည့်ဆန္ဒမှာ ပြင်းပြလွန်းလှ သောကြောင့် သူ့အား မည်သည့်စကားများကို ပြောဆိုနေကြောင်း သူ မကြား ရချေ။ သူသည် ထိုစကားမျိုးကိုရန်ကုန်သို့ရောက်စမှစ၍ အကြိမ်ပေါင်း ရာထောင်မကကြားဖူးခဲ့လေပြီ။ တစ်ခါက သူသည် နံဘေးမှဖြတ်သွားသော တိုင်းရင်းသား အသုဘတစ်ခုအား လေးစားသမှုဖြင့် ဦးထုပ်ချွတ်လိုက်မိသော ကြောင့် သူ့ဆရာက “ဟေ့ချာတိတ်၊ တို့ကသခင်မျိုး၊ သူတို့က “ကျွန်” ဆိုတာ အမြဲမှတ်ထားကွ” ဟုပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် ထိုကဲ့သို့အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော စကားမျိုးကိုအလွန်ပင်ရွံမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူကဝက်စ်ဖီး၏စကားကို ကြားက ဖြတ်၍ စော်စော်ကားကားပြောလိုက်မိ၏။

“တော်ကြစမ်းဗျာ။ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ပါ။ ဘာရာဆွာမိဟာ ကျုပ်သိတဲ့မျက်နှာဖြူတချို့ထက်တောင် အများကြီးပိုကောင်းတဲ့လူ။ ဘာပဲ ပြောပြော ကလပ်သင်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကြီးမှာ ကျုပ်က သူ့နာမည်ကို အဆိုတင်သွင်းမလို့။ သူက ဒီကလပ်ကိုပျော်စရာကောင်းအောင် လုပ်ပေး လိမ့်မယ်ထင်တယ်။”

ထိုအခိုက်တွင် ဆူဆူညံညံအသံများကို ကြားလိုက်ရသော

ဘတ်တလာသည် အနားသို့ရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့အနားသို့ဘတ်တလာ ရောက်မလာပါက ထိုရန်ပွဲမှာပို၍ ဆိုးရွားသွားနိုင်ပေသည်။ ယခုမူ ထိုရန်ပွဲ သည် ကလပ်တွင်ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသောရန်ပွဲများအတိုင်း ပြီးဆုံးသွားလေတော့ သည်။

“သခင် ခေါ်ပါသလား ခင်ဗျာ”

“မခေါ်ပါဘူးကွ၊ သွားစမ်းပါ”

အဲလစ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပြောလိုက်၏။ ဘတ်တလာပြန် ထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စမှာ လောလောဆယ်တွင် ချုပ်ငြိမ်း သွားရလေတော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ လက်ကာစတင်းမိသားစု ကလပ်သို့ရောက်လာကြလေပြီ။

သူတို့ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာချိန်တွင် ဖလိုရီသည် မော့ကြည့်ရန်ပင် သတ္တိမရှိချေ။ သို့ရာတွင် သူတို့သုံးယောက်စလုံးသည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ သားသားနားနားဝတ်ဆင်ထားကြကြောင်း သူသတိပြုလိုက်မိသည်။ မစ္စတာ လက်ကာစတင်းသည် အဖြူရောင်ညစာထမင်းစားပွဲဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား သည်သာမက လုံးဝအရက်မမူးပါချေ။ အနီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား သော မစ္စစ်လက်ကာစတင်းသည်လည်း ကြည့်ကောင်းနေသည်။ မြင်သာ လောက်သော ပုံသဏ္ဍာန်အရ သူတို့ဧည့်ရကောင်းစောင်ကောင်းတစ်ယောက်ကို ဧည့်ခံရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြပုံရသည်။

ယမကာများကိုမှာယူကြပြီးချိန်တွင် မစ္စစ်လက်ကာစတင်းသည် လေယပ်ပန်ကာအောက်ရှိ သူမ၏နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဖလိုရီက ဘေးအစွန်မှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူသည် ယခုအချိန် အထိ အဲလစ်ဇဘက်ကို နှုတ်မဆက်ရဲသေးချေ။ မစ္စစ်လက်ကာစတင်းသည် တေးသံစုံဟာသပြဇာတ်တွင် မြို့စားကတော်ကြီး၏နေရာ၌ ခေတ္တခဏဝင် ရောက်က ပြခွင့်ရရှိသွားသော ယိမ်းသမားကလေးပမာ တမင်လုပ်ထားရသော အသံဖြင့် ဝေလမင်းသားအကြောင်းပြောဆိုနေသည်။ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များက အမျိုးသမီးဘာဖြစ်နေသနည်းဟု ဝမ်းထဲက ကြိတ်၍တွေးနေကြသည်။ ဖလိုရီ သည် အဲလစ်ဇဘက်နောက်တွင် နေရာယူထားသည်။ သူမသည် ထိုကာလ

ဖက်ရှင်အတိုင်း အလွန်တိုသောအဝါရောင်ဂါဝန်ကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ငှက် ကုလားအုပ်မွေးနှင့်ပြုလုပ်ထားသော ယပ်တောင်ကြီးတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ သူမသည် အလွန်ခေတ်ဆန်ပုံရသည်သာမက လူကြီးဂိုက်ဖမ်းနေသဖြင့် သူသည် သူမကို ယခင်ကထက်ပို၍ကြောက်လန့်သွားမိသည်။ သူက သူမကို နမ်းခွင့်ရခဲ့သည်ဆိုသည်မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာ။ သူမသည် အခြားလူ များနှင့်အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောလျက်ရှိရာ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဖလိုရီက တစ်လုံးစနစ်လုံးစ ဝင်ထောက်သည်။ သို့သော် သူမက ဖလိုရီအား တိုက်ရိုက် ပြန်ဖြေလေ့မရှိပါ။ သူ့အား တမင်မသိကျိုးကျွန်ပြုလုပ်နေခြင်းလားဆိုသည်ကို သူ မဝေခွဲတတ်။

ဤတွင် မစ္စစ်လက်ကာစတင်းက ပြောလိုက်၏။

“ကဲ၊ ဘယ်သူဖဲရိုက်ကြဦးမလဲ”

သူမ၏ လေသံသည် စကားတစ်လုံးထက်တစ်လုံးပို၍မင်းစိုးရာလေ လေသံပေါက်လာသည်။ ထိုကိစ္စကို မည်သူမျှ အဓိပ္ပါယ်မဖော်တတ်ကြပါ။ အဲလစ်၊ ဝက်စ်ဖီးလ်နှင့် မစ္စတာလက်ကာစတင်းတို့ ဖဲရိုက်ရန်သဘောတူလိုက် ကြသည်။ ဖဲရိုင်းတွင် အဲလစ်ဘောက် ဝင်မကစားကြောင်း သိလိုက်ရသည်နှင့် ဖလိုရီကလည်း ငြင်းလိုက်သည်။ သူသည် သူမအား ယခုအချိန်တွင် တစ်ယောက်ချင်းမတွေ့ဆုံနိုင်ပါက ဘယ်အချိန်မှာမှ တွေ့နိုင်လိမ့် မည်မဟုတ် ပါ။ သူတို့အားလုံး ဖဲကစားသည့်အခန်းထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြချိန်တွင် အဲလစ်ဘောက်သည် နောက်ဆုံးမှ ထလိုက်သည်ကို သူက စိတ်သက်သာ မှုတစ်ဝက်၊ ကြောက်စိတ်တစ်ဝက်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် တံခါးဝ မှပိတ်ဆို့၍ သူမကိုတားဆီးလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာသည် ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ သူမသည် သူ့ထံမှ ကိုယ်ကိုအနည်းငယ်ရှို့လိုက်၏။

“ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ” “ခွင့်လွှတ်ပါရှင်”

သူတို့နှစ်ယောက်တစ်ပြိုင်နက်တည်းပြောလိုက်မိကြသည်။

“ကိုယ်မင်းကို ခဏလေးစကားပြောခွင့်ပေးပါ”

သူ့အသံသည် တုန်ရီနေသည်။

“မင်းစိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ ကိုယ်ပြောချင်တာကလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ကျွန်မကို လမ်းဖယ်ပေးပါ မစ္စတာဖလိုရီ”

“နေပါဦးလေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နေပါဦး၊ ကိုယ့်တို့အခုနှစ်ယောက် တည်းရှိနေပြီပဲ။ ကိုယ့်ကိုစကားပြောခွင့်တောင် မပေးတော့ဘူးလား”

“ကဲ၊ ဒါဖြင့်ရင်ပြော”

“ကိုယ်ပြောချင်တာက ကိုယ်ကမင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ကိုယ်လုပ်မိတဲ့ကိစ္စက ဘာလဲဆိုတာ ကိုတော့ ပြောပြပါ။ ကိုယ် ပြုပြင်နိုင်အောင် ပြောပြစမ်းပါ။ ကိုယ်ကမင်းကို စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်ခဲ့အစား ကိုယ့်လက်ကိုယ်ဖြတ်ပစ်ပါ့မယ်။ အဲဒီအပြစ်က ဘာလဲဆိုတာကို သိခွင့်မပေးဘဲတော့ မထားလိုက်ပါနဲ့။”

“ရှင်ဘာတွေ လာပြောနေသလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ ရှင်က ကျွန်မ စိတ်ဆိုးအောင် ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပြောရမယ်ဟုတ်လား။ ရှင်က ကျွန်မ စိတ်ဆိုးအောင် ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းရဲ့ ပြုမူဆက်ဆံပုံတွေကြောင့် ကိုယ်ကမင်းကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ခဲ့မိလိမ့်မယ်” -

“ကျွန်မရဲ့ ပြုမူဆက်ဆံပုံတွေ ဟုတ်လား။ ရှင်ပြောနေတာတွေကို ကျွန်မ မသိဘူး။ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ထူးထူးခြားခြား လာပြောနေသလဲ ဆိုတာကိုတောင် ကျွန်မ မသိဘူး”

“နေပါဦး။ မင်းက ကိုယ့်ကို စကားတောင်ပြောမသွားပါကလား။ ဒီကနေ့နံနက်ကဆိုရင် မင်းက ကိုယ့်ကို မမြင်ဟန်ဆောင်သွားတာပဲ”

“ကျွန်မဖာသာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်အတိုင်း ပြုမူနိုင်ခွင့်တော့ရှိလိမ့် မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ခုလိုပြုန်းစားကြီး သစ်စိမ်းချိုး၊ ချိုးခံရတဲ့ ကိုယ့်အဖို့ ဘယ်လို နေလိမ့်မလဲဆိုတာ မင်းမတွေ့မိဘူးလား။ ဘာပဲပြောပြော မနေ့ညကတင် . . . ”

သူမ ရှက်သွေး ဖျန်းသွားသည်။

“ရှင် အဲဒါမျိုးတွေကိုဖော်ပြီး ပြောတယ်ဆိုတာ အင်မတန် အောက်တန်းကျတာပဲ”

“ကိုယ်သိပါတယ်လေ။ ကိုယ်အဲဒါကို သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က တခြားဘယ်လို လုပ်နိုင်မှာ မို့လို့လဲ။ မနက်တုန်းကဆိုရင်မင်း ကိုယ့်ကို ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့တယ်။ ကိုယ် မင်းကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်ခဲ့မိတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ကိုယ်က ဘယ်လို ပြစ်မှုမျိုး ကျူးလွန်မိခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိချင်မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကို အပြစ် တင်ဦးမှာလား။”

သူသည် ထုံးစံအတိုင်း စကားပြောလေ ပိုဆိုးလေဖြစ်လာသည်။ သူမက သူ့ကို ဖွင့်ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် သူက ထပ်မံ၍ တိုက်တွန်းမိပြန်၏။

“ကိုယ့်ကို ပြောပြစမ်းပါ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီလိုနည်းနဲ့ တော့ အဆုံးမသတ်ပါရစေနဲ့။”

“ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အကြားမှာ အဆုံးသတ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား။ အဆုံးသတ်စရာလဲ ဘာမှ မရှိပါကလား။”

သူမက အေးစက်စက် ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် ဖြေလိုက်မှုက သူ့အား ကျွဲခတ်သလို နာကျင်သွားစေခဲ့သည်။ ဤတွင် သူက ခပ်မြန်မြန်ပြောချလိုက်၏။

“ဒီလိုပြောဖို့တော့ မသင့်လျော်ပါဘူး အဲလစ်ဇဘက်ရယ်။ မင်းက ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီးမှ သစ်စိမ်းချိုး ချိုးလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကိုတောင် ဖွင့်မပြောဘဲထားတာမျိုးတော့ မသင့်လျော်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုအမှန် အတိုင်း ပြောစမ်းပါ။ ကိုယ်ကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့ ကိစ္စက ဘာလဲဆိုတာကို ပြောစမ်းပါ။”

သူမက သူ့အား နာကျည်းဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့လုပ်ခဲ့သောကိစ္စကြောင့် နာကျည်းခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူမကိုအတင်းအဓမ္မဖွင့်ပြောခိုင်းသောကြောင့် နာကျည်းခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သူမက ထိုကိစ္စကို ခပ်မြန်မြန်ပြီးပြတ်သွားစေလိုသောကြောင့် ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်မကို မပြောပြောအောင်အတင်းခိုင်းတယ် ဆိုရင်တော့ . . .”

“ပြောပါကွာ”

“ရှင်က ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ်နေတဲ့တစ်ချိန်လုံး အဲလေ
... ပြောဖို့တောင် ခက်လှပါတယ်ရှင်”

“ပြောပါကွာ”

“ရှင်က ဗမာမတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတယ်လို့
ကျွန်မကို ပြောကြတယ်။ ကဲ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါတော့ရှင်”

သူမသည် သူ့ဘေးမှ လျှောက်နဲ့ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ သူ သည်
ဖဲကစားသည့်အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသော သူမအား ကြည့်ရင်းစကား တစ်ခွန်းမှ
မပြောနိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ဆိုးရွားလှပေသည်တကား။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင်သူသည် သူမနှင့်
မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့တော့ပါ။ သူသည်ကလပ်မှ ကမန်းကတန်းထွက်သွားရန်
ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း အဲလစ်ဇဘက် သူ့အား တွေ့မြင်သွားမည်ကို စိုးရိမ်
သောကြောင့် ဖဲကစားသောအခန်းရှေ့ကပင် မဖြတ်ဝံ့တော့ပါ။ ကလပ်ထဲမှ
မည်သို့မည်ပုံ ပြန်ထွက်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားရင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့
သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဝရန်တာပေါ်မှကျော်လွှား၍ ဧရာဝတီမြစ် နဖူးဆီ
သို့ တောက်လျှောက်ရောက်သွားသော မြက်ခင်းပေါ်သို့ဆင်းလိုက်သည်။ သူ
နဖူးပေါ်မှ ချွေးများစီးကျနေသည်။ သူသည် စိတ်ပျက်ရုံသာမက ဒေါသ
ကြောင့် ကုန်းအော်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပေါက်ဖြစ်လာသည်။ ကံဆိုးလှပါတကား။
ထိုသို့သော ကိစ္စမျိုးနှင့်မှ လူမိခံရလေခြင်း။ ဗမာမတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်
ခေါ်တင်ထားသည်တဲ့။ ထိုကိစ္စသည် မဟုတ်မမှန် ပါချေ။ သို့ရာတွင် ငြင်းနေ
၍လည်း အကျိုးထူးမည်မဟုတ်ပါ။ ထိုကိစ္စကို သူမက မတော်တဆ ကြား
သိသွားခြင်းမှာ အလွန်အလွန်ကံဆိုးခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

တကယ်တော့ ထိုကိစ္စကို အဲလစ်ဇဘက်က မတော်တဆကြား
သိသွားခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထိုကိစ္စအတွက် ခိုင်လုံသောကြောင်းအချက်များ
ရှိပါသည်။ ထိုနေ့ညဦးပိုင်းက မစွပ်လက်ကာစတင်း၏ ထူးခြားသော အမူ
အရာမှာလည်း ထိုကိစ္စမှာပင် မြစ်ဖျားခံခဲ့ပေသည်။ ယမန်နေ့ညက ငလျင်
မလှုပ်မီ မစွပ်လက်ကာစတင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံရှိအရာရှိများ၏စာရင်းကို

ဖတ်ရှုနေခဲ့သည်။ (ထိုစာရင်းကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် အရာရှိတစ်ယောက်၏ ဝင်ငွေကို တိတိကျကျ သိနိုင်ပေသည်။) မစ္စစ်လက်ကာစတင်းသည် ထိုစာရင်းကို မငြီးမငွေဘဲ အထူးစိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည်။ သူမသည် တစ်ချိန်က မန္တလေး၌ တွေ့ခဲ့ဖူးသော သစ်တောဝန်ထောက်တစ်ယောက်၏လစာနှင့် အခြား ခွင့်ပြုငွေများကို တွက်ကြည့်နေစဉ် မစ္စတာမက်ဂရီကာကပြောပြသဖြင့် ကျောက်တံတားသို့ စစ်ပုလိပ်တစ်ရာနှင့်အတူ နက်ဖြန်တွင် ရောက်ရှိလာမည်ဟု သိရှိထားသော လက်ဖတင်နှင့်ဗာရောလ်၏အမည်ကို အရာရှိစာရင်းတွင် ရှာကြည့်ရန် ပြန်းကန် သတိရသွားသည်။ ထိုနာမည်ကိုရှာတွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိုနာမည်၏ ရှေ့ဖော်ပြထားသောစာလုံးနှစ်လုံးကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရလေတော့သည်။

ထိုစာလုံးနှစ်လုံးမှာ သီအော်နာရေဘီဆိုသော စကားနှစ်လုံးပင် တည်း။

စစ်ဗိုလ်ကလေးများထဲတွင် သီအော်နာ ရေဘီ ဟူဘွဲ့အမည်တပ်၍ ခေါ်ဝေါ်ခံရသူမှာ ရှားပါးလွန်းလှသည်။ သူမသည် အိမ်ထောင်ချထားပေးရန် အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော တူမတစ်ယောက်၏အဒေါ်ဖြစ်ပြီး သီအော်နာရေဘီဟု ဘွဲ့မည်တပ်၍ အခေါ်ခံရသော (ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲမှ) စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်သည် နက်ဖြန်ထက် နောက်မကျဘဲရောက်လာတော့မည်ဟု သိလိုက်ရသည့်အချိန်တွင် အဲလစ်ဇဘက်သည် ဖလိုရီနှင့်အတူ ပန်းခြံထဲ၌ရှိနေကြောင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သတိရလိုက်လေတော့သည်။ အရက်မူးသမား ဖလိုရီ၊ တစ်လလျှင် ရူးပီးငွေခုနစ်ရာခန့်သာ အနိုင်နိုင်ရသူက အဲလစ်ဇဘက်အား ချစ်ရေးဆိုလိမ့်မည်မှာ အလွန်ဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စပင်။ သူမက အဲလစ်ဇဘက်အား ကလပ်ထဲသို့ ပြန်ခေါ်ရန် ကမန်းကတန်းစီစဉ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ငလျင်ကဝင်၍ ဒုက္ခပေးလေတော့သည်။ သို့တိုင်အောင် အိမ်အပြန်လမ်းပေါ်တွင် စကားပြောရန် အခွင့်ကြုံခဲ့သည်။ မစ္စစ်လက်ကာစတင်းသည် အဲလစ်ဇဘက်၏လက်ကို ယုယစွာကိုင်ပြီးနောက် ကြင်နာမှုအရှိဆုံးလေသံနှင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ၊ အဲလစ်ဇဘက်၊ ဖလိုရီက ဗမာမတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်

ခေါ်တင်ထားတယ်ဆိုတာ ညည်းလည်းသိမှာပါ”

အဲလစ်ဇဘက်သည် ဤနိုင်ငံအကြောင်း ကောင်းစွာမသိသေးသဖြင့် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားသည်ဆိုသောစကားအဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်လိုက်ချေ။

“ဗမာမတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတယ်-ဟုတ်လား။ ဘာအတွက်လဲ”

“ဘာအတွက်လဲ၊ ဟုတ်လား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားကြသလဲ”

ဇာတ်လမ်းက ဤသို့ဖြစ်သည်။

ဖလိုရီသည် အချိန်အတော်ကြာအောင် မြစ်ကမ်းနဖူး၌ ရပ်နေမိသည်။ လမင်းကြီးသည် ကောင်းကင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်နေပြီး ရေထဲတွင် ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။ ပြင်ပမှလေအေးက ဖလိုရီ၏စိတ်ကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သည်။ သူသည် ယခုအချိန်တွင် စိတ်မဆိုးတော့ချေ။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ သူနှင့်ထိုက်တန်သော ပြစ်ဒဏ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု သူ့စိတ်ထဲကခံယူလိုက်သည်။ သူသည် အပြစ်များကိုဆေးကြောသန့်စင်၍ မရအောင် ဆိုးရွားခဲ့သူဖြစ်ပြီး၊ ယခုကိစ္စသည် သူ့အတွက် မျှတသောပြစ်ဒဏ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် ရွက်လှပန်းချုံများအကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ ကလပ်အဆောက်အဦရှေ့သို့ ကွေ့ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့နောက်ဘက်မှ သစ်ရွက်များ လှုပ်ရှားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူထိတ်လန့်သွားသည်။ မြန်မာလို ခပ်တိုးတိုးပြောသံပေါ်ထွက်လာ၏။

“ပိုက်ဆံပေးလိုက်၊ ပိုက်ဆံပေးလိုက်”

သူ ချာကနဲလှည့်လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံပေးလိုက် ဆိုသောအသံသည် ထပ်မံ၍ ပေါ်ထွက်လာသည်။ စိန်ပန်းပင်၏အရိပ်အောက်၌ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ မလှမေဖြစ်သည်။ သူမသည် လရောင်ထဲသို့ နှေးကွေးလေးလံစွာထွက်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကလှမ်းရိုက်မည်ကို စိုးရိမ်သည့်အလား ခပ်ခွာခွာကသာရပ်နေသည်။ သူမ၏မျက်နှာမှာ ပေါင်ဒါကြောင့် လရောင်အောက်တွင်ဖြူဖွေးနေသည်။

သူမကြောင့် သူထိတ်လန့်သွားသည်။ ဖလိုရီက ဒေါသဖြင့်

အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်၏။

“မင်းက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ပိုက်ဆံပေးလိုက်”

“ဘာပိုက်ဆံလဲ။ ဘာပြောတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေရတာလဲ”

“သခင်က ကျွန်မကို ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတဲ့ပိုက်ဆံလေ” သူမက စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်တော့မည်အလား ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို ပိုက်ဆံထပ်ပေးမယ်လို့ပြောတယ်။ ကျွန်မ ခုချက်ချင်းလိုချင်တယ်။”

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပေးနိုင်မှာလဲ။ မင်းနောက်လကျရင်ရမယ်။ မင်းကိုငါပေးထားတာတစ်ရာငါးဆယ်တောင်ရှိသွားပြီ။”

ဤတွင် မလှမေသည် “ပိုက်ဆံပေးလိုက်”ဆိုသောစကားကို အသံကုန်နီးပါး အော်တော့သည်။ သူမသည် သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်တော့မည့်ပုံပေါ်လာသည်။

“တိတ်စမ်း၊ မင်းအသံကို ကလပ်ထဲက ကြားသွားကြလိမ့်မယ်”

သူက အော်ပြောလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် သူမသဘောပေါက်သွားအောင် ပြောလိုက်မိသောကြောင့် ချက်ချင်းသူ့နောင်တရသွားသည်။

“ဟာ-ဟာ။ ရှင်ဘာကိုကြောက်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်မသိပြီ။ ရှင်ကျွန်မကို ခုချက်ချင်းပိုက်ဆံပေး။ မပေးရင် သူတို့အားလုံးကလပ်ထဲကထွက်လာအောင် အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်မယ်။ ကဲ မြန်မြန်လုပ်။ လုပ်ရင်ကျွန်မအော်လိုက်မယ်။”

“ခွေးမ”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်၏။ သူမသည် လက်လှမ်းမမီသည့်နေရာသို့ရောက်အောင် ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး နောက်အန်တူသည့်ပုံစံဖြင့် ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ဖလိုရီက ဆဲလိုက်မိ၏။ ယခုအချိန်သည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သင့်သည့်အခါ ချိန်မဟုတ်ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ဖလိုရီသည် အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်

၃၀၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အိတ်ထဲ၌ နှစ်ဆယ်ငါးကျပ်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မြေကြီးပေါ်သို့ပစ်ချပေးလိုက်သည်။ မလှမေက ကောက်ယူပြီး ကမန်းကတန်း ရေတွက်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ပြောတာ ငါးဆယ်ပါ သခင်”

“ငါ့ဆီမှာမှမရှိဘဲ၊ မင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပေးနိုင်မှာလဲ။ ငါ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပိုက်ဆံတွေကို ရာနဲ့ချီပြီးယူလာတတ်တယ်လို့ မင်းထင်လို့လား”

“ကျွန်မပြောတာ ငါးဆယ်ပဲ”

“ဟေ့ ထွက်သွားစမ်းကွာ”

သူက အင်္ဂလိပ်လိုပြောလိုက်ပြီး သူမကိုတွန်း၍ ထွက်သွားတော့သည်။

သို့ရာတွင် မလှမေက ချမ်းသာပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ သူမသည် သူ့နောက်ကလိုက်လာပြီး “ပိုက်ဆံပေးလိုက်၊ ပိုက်ဆံပေးလိုက်”ဟု အော်နေသည်။ သူက မလှမေအား ခွာထုတ်နိုင်အောင်ကလပ်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ကမန်းကတန်းထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် မလှမေကလိုအပ်လျှင် အိမ်အထိ လိုက်လာမည့်ပုံပေါ်နေသည်။ အတန်ကြာသော် ဖလိုရီသည် ဆက်လက်၍ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် သူမအားနှင့်လွတ်ရန် နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ခုချက်ချင်းတခြားကိုထွက်သွားစမ်း။ မင်းငါ့နောက်ကိုဆက်လိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းနောက်ထပ်တစ်ပဲတောင်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။”

“ပိုက်ဆံပေးလိုက်”

“မင်းအရူးပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်ပြားမှမရှိတဲ့အချိန်မှာ မင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံပေးနိုင်မှာလဲ”

“တော်တော်ဖြစ်နိုင်တဲ့ဆင်ခြေပဲ”

သူက အိတ်ထဲသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် နှိုက်လိုက်၏။ စိတ်ပျက်လွန်းလှသဖြင့် သူမ ထွက်သွားအောင် ဘာကိုပေးရပေးရ၊ ပေးတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ချောင်းများက ရွှေစီးကရက်ဗူးကို စမ်းလိုက်မိသည်။ သူက ရွှေစီးကရက်ဗူးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

“ဒီမှာ . . . ဟောဒါ မင်းကိုပေးရင်၊ မင်းပြန်မလား မင်း စီးကရက်
ဗူးကို ပေါင်ရင်ငွေသုံးဆယ်တော့ရမှာပဲ”

မလှမေက စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် ပြောလိုက်
သည်။

“ကဲ ပေး”

သူသည်စီးကရက်ဗူးကို လမ်းဘေးမြက်ပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်၏။ သူမ
သည် စီးကရက်ဗူးကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး နောက်သူကပြန်လုမည်ကိုစိုးရိမ်
သည့်အလား - သူမ၏အင်္ကျီနှင့်အတင်းဖိကပ်ထားလိုက်သည်။ ဖလိုရီသည်
သူမ၏ အသံကိုထပ်မကြားရတော့သည့်အတွက် ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကို
ကြည်ညိုရင်းနေအိမ်ဘက်ဆီသို့ လှည့်ထွက်လာတော့သည်။ ထိုစီးကရက်ဗူး
သည် လွန်ခဲ့သောဆယ်ရက်က၊ သူမခိုးယူသွားသည့် စီးကရက်ဗူးပင်ဖြစ်သည်။

ဖလိုရီသည် ခြံဝသို့ရောက်လာသောအခါ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
မလှမေသည် တောင်ကုန်းကလေး၏ ခြေရင်း၌ မတ်တတ်ရပ်နေဆဲဖြစ် သည်။
သူမသည် သူ့အားတစ်ချိန်လုံးစောင့်ကြည့်နေပုံရသည်။ တော်တော်တော့
ထူးဆန်းသည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်က ငွေညှစ်သည့်စာကို သူ့ထံ
သို့ပို့လိုက်စဉ်က ထိုလုပ်ရပ်သည် သူမ၏ စိတ်သဘောထားနှင့်ကွဲလွဲ နေ
ကြောင်း သူ တွေးခဲ့မိသေးသည်။ သူမသည် ထိုကဲ့သို့ခေါင်းမာမာနှင့်ဇွတ်
လုပ်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့သော်လည်း သူမအား တစ်ယောက်ယောက်က
မြှောက်ပေးနေသည့်အလား ယခုဇွတ်လုပ်နေလေပြီ။

ဖလိုရီနှင့် ကတောက်တဆဖြစ်ရသောထိုညမှာပင် အဲလစ်သည် ဖလိုရီအား ရန်စရမည့် နည်းလမ်းများကို အမျိုးမျိုးတွေးနေခဲ့သည်။ အဲလစ်သည်သူနှင့် မသင့်မတင့်သူများအကြောင်းအမျိုးမျိုးပုတ်ခတ်၍ ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။

ဗာရော့လ်နှင့်ပတ်သက်သော လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရှိသွားပြီးနောက် ဖလိုရီအား ငြုန်းစားကြီးသဘောမတွေ့နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရရှာသော မစွပ် လက်ကာစတင်းသည် အဲလစ်ပြောသမျှကို လိုလိုချင်ချင်နှင့် နားထောင်ရန် အဆင်သင့်ရှိနေလေသည်။

“ကျုပ်တကယ်ပြောတာပါ။ မစွပ်လက်ကာစတင်းရာ၊ အဲဒီညကသာ ခင်ဗျားရှိနေပြီး၊ ဖလိုရီပြောတဲ့စကားတွေကို ကြားရရင် ခင်ဗျားခြေဖဝါးတွေ တောင်ယားကျိကျိဖြစ်လာတော့မှာပဲ”

“တကယ်လား။ သူ့ဆီမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းအတွေးအခေါ်မျိုးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မသိပါရဲ့။ သူ့ကဘာများ ပြောလို့လဲ။ ဆိုရှယ်လစ် ဇင်အကြောင်းပဲလား”

“အဲဒါထက် ပိုဆိုးတယ်”

အဲလစ်က ရှည်ရှည်လျားလျား လျှောက်ပြောပြတော့သည်။ သို့ ရာတွင် အဲလစ်ဇာက်၏ ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်မှုကို ခံလိုက်ရသော ဖလိုရီသည် ကျောက်တံတားမြို့တွင် ဆက်မနေတော့ချေ။ နောက်နေ့မှာပင် သူ့စခန်းကို ပြန်သွားတော့သည်။ အဲလစ်ဇာက်သည် ဖလိုရီနှင့်ပတ်သက်သော မကောင်း

သတင်းများကို အများဆုံးကြားနေရသည်။ သူမသည် ယခုအချိန်တွင် ဖလိုရီ
၏ အကျင့်စာရိတ္တကို လုံးဝနားလည်သွားခဲ့လေပြီ။ ဖလိုရီသည် ဘာကြောင့်
သူမအား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေခဲ့ကြောင်း သူမ
သိသွားလေပြီ။ ဖလိုရီသည် အမြင်ကတ်စရာကောင်းသော အတွေးအခေါ်
သမားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ဖလိုရီသည် ထိုကဲ့သို့သော လူစားမျိုး
မဟုတ်ပါက အမြှောင်မယားထားသည့်ကိစ္စကို သူမက လွယ်လွယ်ကူကူ
ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ သုံးရက်ကြာသောအခါ ဖလိုရီက သူမထံ စာတစ်
စောင်ရေးပို့လိုက်သည်။ ဖလိုရီ၏စခန်းမှာ ကျောက်တံတားနှင့် တစ်ရက်
ခရီးသာ ဝေးသောကြောင့် ဆက်သားနှင့် ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင်
အဲလစ်ဒောက်က စာမပြန်ခဲ့ပါ။

ဖလိုရီသည် တွေးတောဖို့အချိန်မရအောင် အလုပ်အလွန်များနေ
သည်မှာ ကံကောင်းသည်။ သူ မရှိခိုက်တွင် စခန်းတစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေ
သည်။ အလုပ်သမားသုံးဆယ်နီးပါး ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ နေထိုင်မကောင်း
ဖြစ်နေသောဆင်ကြီးသည် အခြေအနေပိုမိုဆိုးရွားလာသည်။ လွန်ခဲ့သော
ဆယ်ရက်ခန့်ကပင် စခန်းမှပေးပို့ရမည်ဖြစ်သော သစ်လုံးများသည် အင်ဂျင်
စက်ပျက်နေသောကြောင့် စုပုံနေသည်။ အင်ဂျင်စက်အကြောင်းနားမလည်
သော ဖလိုရီသည် တကိုယ်လုံးစက်ဆီများ ပေကျံကုန်သည်အထိ စက်ပြင်
နေလေရာ မျက်နှာဖြူများသည် ကူလီအလုပ်ကို ဝင်မလုပ်သင့်ကြောင်း
ကိုစံလှကပင် ဝင်ပြောတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အင်ဂျင်စက်မှာ သုံး၍
ရသောအဆင့်အထိ ပြုပြင်၍ ရလာသည်။ ဘိန်းကို ငှက်ဖျားရောဂါအဖြစ်သုံးစွဲ
နေကြသော ကူလီများသည် ဘိန်းပြတ်သွားသောကြောင့် ထွက်ပြေးကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဖလိုရီကို ဒုက္ခပေးလိုသော ဦးဖိုးကြင်သည် ယစ်မျိုးအရာရှိများကို
စေလွှတ်ပြီးဖမ်းဆီးစေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဖလိုရီသည် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိ
ထံသို့ စာရေးပြီးအကူအညီတောင်းရတော့သည်။ ဒေါက်တာက တရားမဝင်ခိုး
၍ ဝယ်ယူထားသော ဘိန်းများနှင့် ဆင်အတွက် ဆေးဝါးတို့ကို ညွှန်ကြားချက်
များနှင့်အတူ ပြန်လည်ပေးပို့လိုက်သည်။ ဆင်ကြီး၏ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ၂၁ ပေရှည်
သော တုတ်ကောင်ကြီးတစ်ကောင် ထွက်ကျလာသည်။ ဖလိုရီသည် တစ်ရက်

၃၀၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

လျှင် ၁၂ နာရီအထိ အလုပ်များနေသည်။ ညနေပိုင်းတွင် အလုပ်လုပ်စရာ မရှိတော့လျှင် ချွေးများကြောင့် မျက်လုံးတွေ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်ပြီး နှင်းဆီရိုင်း ချုံတွေကြောင့် ဒူးတွေသွေးခြင်းခြင်းနီသည်ထိ တောထဲသို့ လမ်းလျှောက် ထွက်လေ့ရှိသည်။ ညပိုင်းမှာ သူ့အတွက် အဆိုးဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။ ဆိုးရွား ပြင်းထန်သော ဝေဒနာက သူ့ကို တဖြည်းဖြည်း ပို၍ပို၍ ဒုက္ခပေးလေတော့ သည်။

ထိုစဉ် ရက်အနည်းငယ်ကြာသည့်တိုင်အောင် အဲလစ်ဘောက်သည် ဗာရောလ်အား နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့မြင်ရခြင်းမရှိသေးပါ။ ဗာရောလ် ကျောက်တံတားသို့ ရောက်လာသောညနေခင်းတွင် ကလပ်သို့ ပေါ်မလာသော ကြောင့် အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်။ မစ္စတာလက်ကာစတင်းကလည်း သူ့ကို ညစာစားပွဲတွင်မှ ဝတ်လေ့ရှိသောဝတ်စုံကို အကြောင်းမဲ့ အတင်း ဝတ်ခိုင်းခဲ့သောကြောင့် အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးခဲ့သည်။ ဗာရောလ်အား ကလပ်သို့လာခဲ့ရန် တရားဝင် ဖိတ်ကြားသည့် စာကို မစ္စစ်လက်ကာစတင်းက နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူမ၏ခင်ပွန်းအား ရေးဖြစ်အောင်တိုက်တွန်းခဲ့နိုင်ခဲ့ သည်။ သို့ရာတွင် ဗာရောလ်ထံမှ အဖြေမရခဲ့။ နောက်ထပ်ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့်တိုင် ဗာရောလ်သည် ဒေသဆိုင်ရာလူ့အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ဆက်ဆံ မည့်ပုံမပေါ်သေးချေ။ သူသည် တရားဝင်ဆောင်ရွက်ရမည့်လုပ်ငန်းများကိုပင် ပစ်ပယ်ထားခဲ့သည်။ အရေးပိုင် မက်ဂရီကာထံသို့လည်းလာ၍ မတွေ့ဆုံခဲ့ချေ။ ဗာရောလ်သည် မြို့၏ တစ်ဘက်အစွန်တွင် ရှိသော ဗိုလ်တဲဉ်ပင် အေးအေး ဆေးဆေးနေလျက်ရှိသည်။ ဗိုလ်တဲတွင် ရက်ပေါင်းမည်မျှ နေထိုင်ပြီးပါက ဖယ်ပေးရမည်ဟူသော စည်းကမ်းကိုလည်း ဗာရောလ်က အေးအေး ဆေးဆေးနှင့်ပင် လျစ်လျူရှုထားခဲ့သည်။ မျက်နှာဖြူများသည် နံနက်ခင်းနှင့် ညနေခင်းများတွင်သာ သူ့အား မိုင်ဒန်ကွင်းထဲ၌ တွေ့မြင်ကြရသည်။ သူ ကျောက်တံတားသို့ ရောက်ရှိလာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့တပည့်ငါးဆယ် သည် မိုင်ဒန်ကွင်းထဲသို့ ဆင်းလာကြပြီး နေရာအတော်ခပ်များများမှ မြက်များ ကို တံစဉ်များနှင့် ရိတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ဗာရောလ်သည် မြင်းကို ကဆုန်ပေါက်စီးရင်း ပိုလိုရိုက်လေ့ကျင့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရတော့

သည်။ သူသည် မိုက်ဒန်ကွင်းပတ်ပတ်လည်ရှိမှ မျက်နှာဖြူအားလုံးကို လုံးဝ
ဂရုမစိုက်ချေ။ ဝက်စီဖီးလ်နှင့် အဲလစ်စ် တို့က ဒေါသပုန်ထနေကြသည်။
အရေးပိုင်မက်ဂရီကာကပင် ဗာရောလ်၏ အပြုအမူသည် မွန်မွန်ရည်ရည်မရှိ
ကြောင်း မှတ်ချက်ချခဲ့လေသည်။ အကယ်၍ ဗာရောလ်ကသာ ယဉ်ကျေး
သော အမူအရာအနည်းငယ် ပြသမည်ဆိုပါက သူတို့အားလုံးသည် အော်နာ
ရေဘီလက်ဖတင်နှင့်ကလေး၏ ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းနေကြမည်သာ ဖြစ်ပေ
သည်။ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများရှိကြသော ဆွေကြီးမျိုးကြီးများတွင် အချစ်ခံရသူနှင့်
အမုန်းခံရသူဟူ၍ နှစ်မျိုးသာရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် လူတိုင်းနှင့် ဆက်ဆံ
ပါက မာနမရှိသူ၊ ချစ်စရာကောင်းသူဟု သမုတ်ခံရလေ့ရှိပြီး မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေပါက ရွံစရာကောင်းသည်။ မာနကြီးသည်ဟု သမုတ်လေ့ရှိကြသည်။
ကြားနေသမားဟု ယူဆရသူများမရှိပါ။

ဗာရောလ်သည် မူးကြီးမတ်ကြီး တစ်ယောက်၏အငယ်ဆုံးသားဖြစ်
ပြီး ငွေကြေးချမ်းသာသူမဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် ရုံးတော်က ဆင့်ခေါ်၍
အကြွေးတောင်းစာရောက်ရှိမလာခင်အချိန်ထိ အကြွေးမဆပ်ဘဲ ပေကတ်နေ
ခြင်း ဖြင့် လောကတွင် သူ့အနှစ်သက်ဆုံးပစ္စည်း နှစ်မျိုးဖြစ်သော မြင်းများနှင့်
အဝတ်အစားများကို ကိုယ်ပိုင်အဖြစ်လက်ဝယ်ထားနိုင်သူဖြစ်သည်။ သူသည်
အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ ဗြိတိသျှမြင်းတပ်၌ အမှုထမ်းရန် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ထို့နောက် မြင်းတပ်ထက် အကုန်အကျနည်းသည်သာမက ပိုလိုကစားရန်
အချိန်ရသော အိန္ဒိယစစ်တပ်သို့ ကူးပြောင်း၍ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့သည်။
နောက်ထပ် ၂ နှစ်ကြာသောအခါ ကြွေးများစွာ တင်လာပြန်လာသောကြောင့်
ငွေကြေးစုဆောင်းနိုင်ရန် အခွင့်အရေးများရှိသော မြန်မာ့စစ်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့သို့
ကူးပြောင်းဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် သူသည် မြန်မာနိုင်ငံကို မနှစ်
သက်လှချေ။ မြန်မာနိုင်ငံသည် မြင်းစီးဝါသနာပါသူတစ်ယောက်
နေထိုင်သင့်သော နိုင်ငံမဟုတ်ပါ။ ယခုသူသည် မိမိ၏မူလတပ်ရင်းသို့
ပြန်လည်အမှုထမ်းဆောင် ခွင့်ပြုပါရန် လျှောက်လွှာတင်ထားပြီးလေပြီ။ သူ
သည် သူပြောင်းရွှေ့လိုသော နေရာသို့ရွှေ့၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရနိုင်
သော လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် သူသည် ကျောက်တံတားမြို့

၌ တစ်လမျှနေထိုင်ရမည်ဖြစ်ရာ ထိုခရိုင်မှ စိတ်သဘောထားသေးသိမ်လှသော မျက်နှာဖြူသခင်အုပ်စုနှင့် ရောနှောပေါင်းသင်းရန်ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ မြို့ငယ်ကလေးများ၌ ရှိတတ်သော လူမှုအဖွဲ့အစည်းများ အကြောင်း သူကောင်းကောင်းကြီးသိထားသည်။ ထိုလူများသည် မြင်းအကြောင်း နားမလည်ကြသော တွေ့ကရာလူစားများသာဖြစ်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့သော လူမျိုးကို သူ မနှစ်မြို့ပါ။

ဗာရောလ်သည် ထိုလူများကိုသာ မုန်းတီးသည်မဟုတ်။ သူ မနှစ်သက်သောကိစ္စများကို စာရင်းပြုစုထားမည်ဆိုပါက အချိန်အတော်ကြာအောင်ပြုစုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် နာမည်ကြီးပိုလိုကစားသမားများ ကလွဲလျှင် အိန္ဒိယတစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အရပ်သားများကို မုန်းသည်။ မြင်းတပ်ကလွဲ၍ ကျန်တပ်မတော်တစ်ခုလုံးကို မုန်းသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ ကုလားစစ်သားများနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ခြေလျင်တပ်၊ မြင်းတပ်အားလုံးကို မုန်းသည်။ သူကိုယ်တိုင် တိုင်းရင်းသားများနှင့်ဖွဲ့စည်းထားသော မြင်းတပ်၌တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော်လည်း ယခုလိုတာဝန်ထမ်းဆောင်နေခြင်းမှာ သူ့အတွက် အကျိုးရှိသောကြောင့် သာဖြစ်သည်။ သူသည် ကုလားများကိုစိတ်မဝင်စားပါ။ သူတတ်သမျှ အူရဒ္ဒစကားလုံးများမှာလည်း ဆဲရေးတိုင်းထွာသော စကားလုံးများသာ ဖြစ်သည်။ သူသည်သူ့တပ်သားများကို ကူလီများကဲ့သို့ပင် သဘောထားသူ ဖြစ်သည်။

သူသည်တိုင်းရင်းသားများနှင့်ဖွဲ့စည်းထားသောတပ်ရင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ပြောမိသောကြောင့် သတိပေးခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့သတိပေးခံရပြီးနောက်ပိုင်းတွင်ကားဆိုးဆိုးရွားရွား အရေးယူခြင်းမရှိတော့ပါချေ။ သူသည်အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ မည်သည့်အရပ်ဒေသတွင်တာဝန်ယူခဲ့ရသည်ဖြစ်စေ သူ၏ ရန်စမှုကိုခံရသောလူများ၊ မဆောင်ရွက်ဘဲ တမင်ထားရစ်ခဲ့သောလုပ်ငန်းများ၊ အကြွေးမဆပ်သောငွေ တောင်းခံလွှာများ စသည်တို့သည် ထိုဒေသတိုင်းတွင် မြောက်မြားစွာကျန်ရစ်လေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ သို့တိုင်အောင်သူသည်တစ်ခါမှ ဆိုးဆိုးရွားရွားနာမည်ပျက်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိပါ။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းသည် သူ့နာမည်နှင့်တွဲ၍ပါလာသော ဘွဲ့ထူး

ဂုဏ်ထူးသက်သက်ကြောင့် မဟုတ်။ အကြွေးရှင်များ၊ မျက်နှာဖြူသခင်များ နှင့်ဗိုလ်မှူးကြီးများသည်ပင်လျှင် ကြောက်ခွေးတုန်ရလေ့ရှိသော သူ့မျက်လုံးထဲမှ ထူးခြားသောအစွမ်းသတ္တိတခုကြောင့်သာဖြစ်ပါသည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် အပြင်သို့ အနည်းငယ်စုထွက်သောအပြာ ရောင်မျက်လုံးများပင်တည်း။ ထိုမျက်လုံးများသည် အလွန်ကြည်လင်နေသည် သာမက လူတစ်ယောက်ကို ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားစေလေ့ရှိသည်။ ထိုမျက်လုံးများက သင့်အားငါးစက္ကန့် ခန့်စိုက်ကြည့်ရုံမျှနှင့်သင်သည် အပေါင်းအသင်းအဖြစ်လက်ခံထိုက်သူ ဟုတ်မဟုတ်ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိကြ သည်။ သင်သည်မြင်းတပ် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်သာမက ပိုလိုကစားသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါက သူက သင့်အား လေးလေးစားစားဆက်ဆံပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သင်သည်အခြားလူစားမျိုးဖြစ်ပါက သင့်အား အလွန်အမင်း အထင်သေးသွားပေလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့အထင်သေးသည်ဆိုသော ကိစ္စကို သူသည် လူမသိအောင်ချုပ်တီးထားနိုင်သူမဟုတ်ပါ။ သူသည် ဆင်းရဲမှုကို အလွန်မုန်းသည်။ ထို့အတူ လူဆင်းရဲများ၊ ဆင်းရဲမွဲတေနေကြရခြင်းမှာ ရွံ့စရာ ကောင်းသော အကျင့်ဆိုးများကို မဖျောက်ဖျက်နိုင်ကြသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု သူယူဆသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဖိမ်နှင့်နေထိုင်မှုကိုမူ မနှစ် ခြိုက်ပြန်။ သူသည် အဝတ်အစားအတွက် ငွေကြေးမြောက်မြားစွာ သုံးစွဲနေ စေကာမူ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကဲ့သို့ ခြိုးခြံနေထိုင်လေ့ရှိသည်။ သူသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်ခန်းများယူလေ့ရှိသည်။ စီးကရက်နှင့် အရက်ကို အကန့်အသတ်နှင့်သောက်သည်။ တာရပတ်ခေါက်ကုတင်ပေါ်တွင် ပိုးသား အိပ်ရာဝင်ဝတ်စုံနှင့် အိပ်စက်လေ့ရှိသည်။ အင်မတန်အေးချမ်းသော ဆောင်း တွင်းမှာပင် ရေအေးနှင့်ရေချိုးသည်။ မြင်းစီးကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ကိုယ်လက် ကြံ့ခိုင်မှုဆိုသော ကိစ္စနှစ်မျိုးကိုသာ သူ နားလည်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရှိသော မျက်နှာဖြူများသည် အရက်အလွန်အကျွံသောက်သော၊ မိန်းမ လိုက်စားသော၊ တေလေဂျပိုးများသာဖြစ်သည်။ သူတို့၏ အမူအကျင့်များကို သူတွေ့မိသည့်အခါတိုင်း အန်ချင်သလိုလိုဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်သူသည် ထိုလူများနှင့် မဆက်ဆံဘဲ ရှောင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည်အမျိုးသမီး

၃၁၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

များကိုရွံ့မုန်းသည်။ အမျိုးသမီးများသည် အမျိုးသားများကို ပိုလိုကစားကွင်းမှ မြို့ဆွယ်ခေါ်ငင်သွားတတ်ကြသူများဖြစ်ပြီး အမျိုးသားများကို လက်ဖက်ရည်ပွဲ များနှင့် တင်းနစ်ပါတီများတွင် နှစ်မြှုပ်နေစေသူများသာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အမျိုးသမီးများနှင့်လွတ်ကင်းအောင် နေနိုင်သူမဟုတ်ပါ။ ဗာရောလ် သည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပြီး အမျိုးသမီးမျိုးစုံက ဝိုင်း၍ အမိဖမ်းကြသဖြင့် သူသည် တစ်ခါတရံတွင် အမိခံရတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့သော ကိစ္စများသည် သူ့အတွက် သိပ်မကြာခင်စိတ်ကုန် စရာဖြစ်လာရသလို ရှောင်ပြေးရန်ခဲယဉ်းမှုမျိုးနှင့်ကြုံရသောခါ စိတ်သောက ဖြစ်ရလေ့ရှိသည်။ သူသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ၂ နှစ်အတွင်း သူ ထွက် ပြေးခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာ တစ်ခါလင်ခန့်ရှိခဲ့လေပြီ။

ရက်သတ္တ တစ်ပတ်တိတိ ကုန်သွားသည့်တိုင်အောင် အဲလစ်ဇဘက် သည် ဗာရောလ်နှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်း၍ မရနိုင်သေး။ ထိုကိစ္စမှာ အလွန်အသည်းယားစရာကောင်းလှပေသည်။ နေ့စဉ်နံနက်နှင့် ညနေတိုင်း အဲလစ်ဇဘက်နှင့်သူ့အဒေါ်တို့သည် မိုင်ဒန်ကွင်းနံဘေးမှ ပတ်၍ ကလပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးပြန်လာလေ့ရှိကြသည်။ ကုလားစစ်ပုလိပ်များက ပစ်ပေးနေသောဘောလုံးများကို ရိုက်ကစားနေသော ဗာရောလ်သည် မိုင်ဒန်ကွင်းထဲတွင် အမြဲရှိနေသော်လည်း အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို လုံးဝ ဥပေက္ခာပြုထားသည်။ နီးရက်နှင့်ဝေးလွန်းလှပါတကား။ ပို၍ဆိုးရွားသည်မှာ ထိုကိစ္စကို ပြောင်ဖွင့်ပြောမည်ဆိုပါက မယဉ်ကျေးရာကျလိမ့်မည်ဟု အမျိုး သမီးနှစ်ယောက်စလုံးက ယူဆထားကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ညနေတွင် အားခပ်များများနှင့် ရိုက်လိုက်မိသော ပိုလိုဘောလုံးသည် မြက်ခင်းပေါ်မှ လိမ့်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့လမ်းပေါ်တွင် ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။ အဲလစ်ဇဘက်နှင့် သူ့အဒေါ်တို့က အမှတ်တမဲ့ရပ်လိုက်မိကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုဘောလုံးကို လာကောက်သူမှာ ကုလားစစ်ပုလိပ် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ဗာရောလ်ကအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို မြင်သောကြောင့် တမင် မလာခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် တူဝရိုးနှစ်ယောက်အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြ

စဉ် မစွပ်လက်ကာစတင်သည် ခြံဝ၌ ခေတ္တမျှရပ်လိုက်၏။ သူမ လံချားမစီးသည်မှာ အတော်ကြာသွားလေပြီ။ မိုင်ဒန်ကွင်းတစ်ဘက်တွင် ကာကီရောင် ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ထားကြသော စစ်ပုလိပ်များ တန်းစီနေကြသည်။ ၎င်းတို့၏ လှံစွပ်များသည် တလက်လက်တောက်နေကြ ပြီးယူနီဖောင်းဝတ်မထားသော ဗာရောလ်သည် သူတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိနေသည်။ သူသည် နံနက်ခင်းစစ်ရေးပြချိန်တွင် ယူနီဖောင်းဝတ်ရန်မလိုဟု ယူဆသဖြင့် ဝတ်ဆင်ခဲ့လှသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်စလုံးသည် ဗာရောလ်မှအပ ကျန်မြင်ကွင်းများကို ကြည့်နေကြသော်လည်း တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဗာရောလ်အား ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့်လှမ်းကြည့်ရန်ကြိုးပမ်းနေကြသည်။

မစွပ်လက်ကာစတင်က ပြောလိုက်မိ၏။ -

“စိတ်ပျက်စရာက မင်းဦးလေးဟာ သိပ်မကြာခင်တောထဲက စခန်းကို ပြန်သွားရမယ့်ကိစ္စပဲ”

“တကယ်သွားရတော့မှာလား”

“သူသွားမှဖြစ်မယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ စခန်းက သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတယ်။ ခြင်တွေကလဲ အလွန်ပဲ”

“သူကမြို့ပေါ်မှာတစ်ပတ်တောင်ထပ်နေလို့မရတော့ဘူးလား”

“နေလို့မရတော့ဘူးထင်တယ်။ သူဒီမှာပြန်ရောက်နေတာ တစ်လရှိပြီ။ ဒီကိစ္စကိုကုမ္ပဏီက သိသွားရင် သိပ်ဒေါလိမ့်မယ်။ အေးလေ။ ပြီးတော့ တို့နှစ်ယောက်စလုံးလိုက်သွားရလိမ့်မယ်။ စခန်းမှာ သိပ်ပျင်းစရာကောင်းတာပဲ။ ခြင်တွေလဲ အလွန်ပဲ။”

အဲလစ်ဇဘက်သည် ဗာရောလ်နှင့်အသိအကျွမ်း မဖြစ်သေးခင်တောထဲလိုက် သွားရမည်မှာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှပါသည်။ သို့သော် မစွတာ လက်ကာစတင် သွားမည်ဆိုပါက သူတို့လည်း လိုက်ရမည်သာ။ မစွတာ လက်ကာစတင်အား တစ်ယောက်တည်းလွှတ်ထား၍ မဖြစ်။ တန်းစီနေသော စစ်ပုလိပ်များထံမှ လက်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ သူတို့သည် မချီတက်မီ လှံစွပ်များကို ဖြုတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုံအလိမ်းလိမ်းကပ်နေသော စစ်ပုလိပ်များသည် ဘယ်ဘက်သို့လှည့်၍ အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက်

၃၁၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

လေးယောက်တစ်တွဲ စီတန်းပြီးချီတက်သွားကြသည်။ မြင်းများကိုဆွဲ၍ ပိုလိုရိုက်တုတ်တံများကို သယ်ဆောင်လာကြသော အော်ဒလီများသည် ရဲတန်းဆီမှလာနေကြသည်။ မစွပ်လက်ကာစတင်းက အလွန်ပြောင်မြောက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်၏။

“တို့မိုင်ဒန်ကွင်းကိုဖြတ်ပြီး ဖြတ်လမ်းကသွားကြရအောင်။ မိုင်ဒန်ကွင်းကိုပတ်ပြီး သွားရတာထက်ပိုပြီး မြန်လိမ့်မယ်။”

ထိုခရီးမှာ ကိုက်ငါးဆယ်ပိ၍တိုတောင်းသည်။ သို့ရာတွင် မြက်သီးများ ကခြေအိတ်ရည်ကြီးများထဲသို့စူးဝင်ပြီး ဒုက္ခပေးတတ်သောကြောင့် ထိုလမ်းအတိုင်း မည်သူမျှခြေလျင်မသွားကြပါ။ မစွပ်လက်ကာစတင်းသည် မြက်ထဲသို့ ရဲဝံ့စွာဆင်းလိုက်ပြီးနောက် ကလပ်သို့သွားမည့်ဟန်ဖြင့် ဗာရောလ်ထံသို့ တန်းသွားလေတော့သည်။ အဲလစ်ဇဘက်ကလည်းနောက်က လိုက်လာသည်။ သူတို့လာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသော ဗာရောလ်သည် ဆဲဆိုရေရွတ်လိုက်ပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလွဲထဲသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လာနေကြပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့ရှောင်ပြေး၍မရနိုင်တော့ပြီ။ တော်တော်မျက်နှာပြောင်တဲ့အမျိုးသမီးတွေပဲ။ သူသည်ပိုလိုဘောလုံးကို တုတ်နှင့်ဆွဲ၍ရိုက်ရင်း သူန်သူန်မှုန်မှုန်မျက်နှာထားနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ထံသို့ မြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းစီးနှင်းလာသည်။

“ဝွတ်မောနင်း မစွတာဗာရောလ်”

မစွပ်လက်ကာစတင်းသည် ကိုယ်နှစ်ဆယ်အကွာမှနေ၍ ဆေးသကြားခပ်ထားသလို အသံနှင့်လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မောနင်း”

သူမ၏ မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရသည်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘူတာရုံ၌ တွေ့နေကျ မသပ်ရပ်သည့် အဘွားကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး၊ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုခဏတွင် အဲလစ်ဇဘက်သည် သူမ၏အဒေါ်နှင့်ရင်ဘောင်တန်းမိလာသည်။ သူမသည် မျက်မှန်ကိုချွတ်ထားကာ မြက်ဦးထုပ်ကြီးကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားရင်း ဝှေ့ရမ်းနေသည်။ သူမက နေပူလောင်မှာကို အဘယ့်

ကြောင့်ဂရုစိုက်ရမည်နည်း။ သူမ၏ဆံပင်တိုကလေးသည် အလွန်လှကြောင်း သူမ ကိုယ်တိုင်သိပါသည်။ ထိုအခိုက်တွင် တျော်နပ်စရာကောင်းလှသော လေ က သူမ၏ချည်အင်္ကျီပွပွရှည်ရှည်ကြီးကို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ကလေးကပ်သွားအောင်ဝေ့ရမ်းတိုက်ခတ်လိုက်ရာ သေးသွယ်ဖြောင့်စင်းပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းကို မြင်တွေ့သွားစေလေ တော့သည်။ ပို၍အိုမင်းရင့်ရော်သော သူမ၏ အဒေါ်နံဘေး၌ ဗြန်းကနဲ ပေါ်လာသော အဲလစ်ဇဘက်က ဗာရောလ်အား တအံ့တဩဖြစ်သွားစေလေ သည်။ ဤကဲ့သို့ တအံ့တဩတုန်လှုပ်သွားမှုကြောင့် အာရပ်မြင်းကြီးက ရုတ်တရက် ပဒတ်ရပ်လိုက်လေရာ ဗာရောလ်ကမြင်းဇက်ကြီးကို ကမန်း ကတန်းချုပ် လိုက်ရလေသည်။ ကျောက်တံတားတွင် အမျိုးသမီးငယ်ကလေး များရှိမရှိကို သူသည်ယခုအချိန်အထိ သိလည်းမသိ၊ ဒုက္ခခံ၍ စုံစမ်းခြင်း လည်း မရှိခဲ့ပါချေ။

မစွပ်လက်ကာစတင်းက ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မ တူမလေ”

ဗာရောလ်က အဖြေမပေးပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် ပိုလိုကစားသည့် တုတ်ကို အဝေးသို့လွင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဖော့ဦးထုပ်ကိုချွတ်လိုက်၏။ သူနှင့် အဲလစ်ဇဘက်တို့သည် အတန်ကြာအောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ နုပျိုသောသူတို့၏မျက်နှာကလေးများသည် နေရောင် ခြည်ထဲတွင် လန်းဆန်းနေသည်။ မြက်သီးများက အဲလစ်ဇဘက်၏ ညို သကျည်းအား နာကျင်အောင် ဒုက္ခပေးနေကြသလို၊ မျက်မှန်မပါသော သူမ သည် ဗာရောလ်နှင့်သူ့မြင်းကြီးအား ခပ်ဝါးဝါးသာ မြင်နေရသည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် အလွန်ပျော်ရွှင်သွားသည်။ သူမ၏နှလုံးသည် တဒုန်းဒုန်း ခုန်လာသလို မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင်များလွှမ်းလာသည်။ “တော်တော် နိပ်သားပဲ” ဆိုသောအတွေးကို ဗာရောလ်ကတွေးလိုက်မိ၏။ မြင်းဇက်ကြီးကို ကိုင်ထားသောမှုန်တေတေကုလားစစ်ပုလိပ်များသည် နုပျိုသူနှစ်ယောက်၏ လှပသောမြင်ကွင်းကို သဘောကျနေကြသည့်အလား ငေးကြည့်နေကြသည်။

မိနစ်ဝက်ခန့်ကြာမြင့်သွားသော တိတ်ဆိတ်မှုကို မစွပ်လက်ကာစတင်း

ကပြက်ချော်ချော် လေသံနှင့်ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

“ကလပ်မှာ လူသစ်မျှော်နေတဲ့ ကျွန်မတို့လိုလူဆင်းရဲတွေကို ရှင်က တစ်ချိန်လုံး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာဟာ တော်တော်ရက်စက်တာပဲလို့ ကျွန်မတို့က ထင်နေကြတယ်ရှင့်”

ဗာရောလ်က ပြန်ဖြေလိုက်ချိန်တွင် သူသည်အဲလစ်ဘောက်ကိုကြည့် နေဆဲဖြစ်သော်လည်း အသံနေအသံထားပြောင်းလဲသွားပုံမှာ သိသာလှပေ သည်။

“လာမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ အတော်ကြာပြီခင်ဗျ။ ရဲဘော်တွေကို နေရာချထားရတာနဲ့ အလုပ်များသွားလို့ပါ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဗာရောလ်သည် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဟု ပြောလေ့ပြောထမရှိပါ။ သို့ရာ တွင် ဤမိန်းကလေးသည် ထူးခြားသည်ဟု သူက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရေးလိုက်တဲ့စာကို ပြန်မဖြေမိတဲ့အတွက်လဲ ဝမ်းနည်းပါ တယ်။”

“အိုး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး ရှင်။ ကျွန်မတို့အားလုံးက နားလည်သဘော ပေါက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီညနေတော့ ရှင့်ကို ကလပ်မှာ တွေ့ရလိမ့်မယ် လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့”

သူမက စကားကို ပြက်ချော်ချော်နှင့်အဆုံး သတ်လိုက်၏။

“ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ထပ်ပြီးစိတ်ပျက်အောင် လုပ်မယ်ဆိုရင်၊ ရှင်ဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူဆိုးကလေးပဲလို့ သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ်။”

သူက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒီညနေ လာခဲ့ပါမယ်”

ထပ်မံ၍ ပြောစရာ စကားမရှိတော့သဖြင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် သည်ကလပ်သို့ဆက်လျှောက်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ကလပ်၌ငါးမိနစ်ပြည့် အောင် မနေကြချေ။ မြက်သီးများက သူတို့၏ ညှို့သကျည်းများကိုခုက္ခ ပေးလွန်းလှသဖြင့် ကမန်းကတန်းအိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားလဲကြရတော့သည်။

ဗာရောလ်သည် ကတိအတိုင်း ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် ကလပ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် အခြားလူများထက် အနည်းငယ်စော၍

ရောက်ရှိလာပြီး၊ သူ့ရောက်၍ ငါးမိနစ်မကြာသေးမီသူ့ရှိနေကြောင်းအားလုံး သိအောင် အစွမ်းပြလိုက်လေတော့သည်။ ကလပ်ထဲသို့ အဲလစ် ဝင်ရောက် ချိန်တွင် ဘတ်တလာအိုကြီးသည် ဖဲရိုက်သောအခန်းထဲက ပြေးထွက်လာပြီး အဲလစ်ကို လမ်းက ဆီးတားလိုက်သည်။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကျနေ သည်။ ထိုအဘိုးကြီးသည် အကြီးအကျယ်စိတ်ဆင်းရဲနေပုံရသည်။

“သခင်၊ သခင်”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲကွ”

အဲလစ်က ပြောလိုက်၏။

“သခင်၊ သခင်၊ နောက်ရောက်လာတဲ့ သခင်အသစ်က ကျွန်တော့်ကို ကန်တယ်သခင်”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ကန်တယ်သခင်”

“မင်းကို ကန်တယ်ဟုတ်လား။ မင်းနဲ့ ထိုက်တန်တာပေါ့။ မင်းကို ဘယ်သူက ကန်တာလဲ။”

“စစ်ပုလိပ်မျက်နှာဖြူသခင်အသစ်က ကျွန်တော့်ကို ဟောဒီနေရာ မှာ ခြေထောက်နဲ့ ကန်တယ်သခင်”

သူက တင်ပါးကိုပွတ်ပြလိုက်၏။

“ချီး မှပဲ”

အဲလစ်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ့ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။ ဗာရောလ်သည် “ဖီးလ်” စာစောင် ကိုဖတ်နေသည်ဖြစ်ရာ သူ့ဘောင်းဘီ အောက်ပိုင်းနှင့်ပြောင်လက်နေသော ရှူးဖိနပ်ညှိများကလွဲ၍ သူ့ကိုမမြင်ရပါလျေ။ အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် ဗာရောလ်သည် တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်။ အဲလစ်က ရပ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ခင်ဗျားနာမည်ဗာရောလ်မဟုတ်လား”

“ဘာပြောတယ်”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘတ်တလာကို ကန်လိုက်တယ်ဆို”

ဗာရောလ်၏ မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်လုံးပြာကြီးတစ်လုံးသည် ဖိလ်
စာစောင်၏နံဘေးမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဘာပြောတယ်”

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘတ်တလာကို ကန်သလားလို့ ပြောတာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားက ဘာသဘောနဲ့ ကန်ရတာလဲ”

“အဲဒီသူတောင်းစားက ကျုပ်ကို ခံပြောတယ်လေ။ ကျုပ်ကသူ့ကို
ဝိစကီနဲ့ဆိုဒါ ယူခိုင်းလိုက်တယ်။ သူကရေခဲမထည့်ဘဲ ယူလာတယ်။ ကျုပ်က
သူ့ကို ရေခဲထည့်ခိုင်းလိုက်တယ်။ သူက နောက်ဆုံးလက်ကျန် ရေခဲကိုသိမ်း
ထားရတယ်ဆိုတဲ့ပေါက်တတ်ကရတွေ ပြောပြီး ရေခဲထည့်မပေးဘူး။ ဒါကြောင့်
ကျုပ်က သူ့တင်ပိုးကိုကန်လိုက်တာ။ ဒါမှ သူ့နားလည်သွားလိမ့်မယ်။”

အဲလစ်၏ မျက်နှာသည် ပြာနွမ်းသွားသည်။ သူ့အကြီးအကျယ်
ဒေါပွနေသည်။ ဘတ်တလာဆိုသည်မှာ ကလပ်ပိုင်ပစ္စည်းတခုဖြစ်ပြီး၊
လူစိမ်းသူစိမ်းများက ကန်ခွင့်မရှိချေ။ သို့ရာတွင် အဲလစ်ကို ပို၍စိတ်ဆိုး
စေသည့်ကိစ္စမှာ သူက ဘတ်တလာအတွက် စိတ်မကောင်းသောကြောင့်
ဖြစ်သည်ဟု ဗာရောလ်က ယူဆသွားကြောင်း တွေးလိုက်မိသောကြောင့်ဖြစ်
သည်။ အမှန်မှာ ဘတ်တလာအား ကန်ကျောက်ခြင်းကို သဘောမတူခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဒါမှ သူ့နားလည်သွားမယ် ဟုတ်လား။ သူ့နားလည်သွားမယ်
ဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလုပ်တာနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ။ ကျုပ်တို့
အစေခံ ကိုကန်ရအောင် ခင်ဗျားက ဘာကောင်မို့လဲ”

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ။ ကန်ဖို့လိုအပ်လို့ကန်တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့က
ဒီနေရာမှာ အစေခံတွေကို သိပ်ပစားပေးထားတာကိုး”

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော့ကို ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူပဲ။ သူ့ကိုကန်ဖို့ လိုအပ်
တယ်ဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ခင်ဗျားက ဒီကလပ်ရဲ့မင်းဘား
တောင် မဟုတ်ဘူး။ အစေခံတွေကိုကန်ဖို့ဆိုတာ ကျုပ်တို့အလုပ်။ ခင်ဗျား

အလုပ်မဟုတ်ဘူး”။

ဗာရောလ်သည် ဖီးလ်စာစောင်ကို အောက်သို့နှိပ်ချလိုက်ပြီးနောက် ကျန်မျက်လုံးတစ်လုံးနှင့်ထပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဗာရောလ်၏ အသံနေအသံ ထားသည် အနည်းငယ်မျှပင် မပြောင်းလဲချေ။ သူသည် မျက်နှာဖြူများနှင့် ပတ်သက်ပါက မည်သည့်အခါတွင်မှ စိတ်တိုလေ့မရှိပါ။ စိတ်တိုရန်လည်း မလိုအပ်ပါချေ။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ကျုပ်ကိုဆင်ခြေလာတက် ရင် ကျုပ်က သူ့တင်ပါးကို ကန်လွတ်လိုက်တာချည်းပဲ။ ကျုပ်က ခင်ဗျား တင်ပါးကို ကန်စေချင်လို့လား”

အဲလစ်၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ဒေါသအစိုင်အခဲအားလုံးရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ သူ မကြောက်ပါ။ သူ့ဘဝတွင် မည်သည့်အခါမှ မကြောက်မလန့်ခဲ့ပါ။ ဗာရောလ်၏မျက်လုံးများကိုသာသူက အန်မတုနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမျက်လုံးများက လူတစ်ယောက်အား နိုင်ရာဂရာရေတံခွန် အောက် ရောက်သွားသလို ခံစားစေရသည်။ ဆဲရေးတိုင်းထွာသည့် စကားလုံး များသည်အဲလစ်၏နှုတ်ဖျားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ သူ့အသံများ သည်ပင်လျှင် ထစ်တစ်တစ်ဖြစ်သွား ရလေတော့သည်။ အဲလစ်က မခံချင် သည့်လေသံနှင့်ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“သူက ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ ရေခဲတုံးကိုထည့်မပေးတာ သိပ်မှန်တာပေါ့။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားအတွက် သက်သက်ရေခဲဝယ်ပေးတယ် ထင်လို့လား။ ကျုပ်တို့က ဒီနေရာမှာ ရေခဲကိုတစ်ပတ်မှာ နှစ်ခါပဲဝယ်လို့ ရတယ်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုတွေသိပ်ကို ညံ့ဖျင်းလို့ပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့ဗျာ”

ဗာရောလ်က ပြန်ပြောလိုက်ပြီး နောက် ထိုကိစ္စကို ထိုနေရာမှာပင် ရပ်တန့်လိုက်ဟန်ဖြင့် ဖီးလ် စာစောင်ကို ဆက်ဖတ်နေတော့သည်။

အဲလစ်တစ်ယောက်မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ဗာရောလ် ကတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ဖီးလ်စာစောင်ကိုပြန်ဖတ်လိုက်ပြီး၊ အဲလစ်ရှိနေ

သည်ကိုပင် သတိမရတော့ပုံမှာ ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလှပေသည်။ သူက ထိုငတိအား အားရပါးရကန်ထည့်လိုက်သင့်သလား။

သို့ရာတွင် အဲလစ်သည် ဗာရောလ်အား မကန်ဖြစ်တော့ပါ။ ဗာရောလ်သည် သူ့ဘဝတွင် အချက်ပေါင်းများစွာအကန်ခံရထိုက်သူဖြစ် သော်လည်းတစ်ခါမှ အကန်မခံခဲ့ရသလို မည်သည့်အခါတွင်မှ အကန်ခံရ ဖွယ်လည်းမရှိပါ။ အဲလစ်သည် သူ့ဒေါသကို ဘတ်တလာထံ၌ ပုံချလိုက်ရန် ဖဲရိုက်သည့်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့ရာ ဗာရောလ်သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရှိနေလေတော့သည်။

မစ္စတာမက်ဂရီကာ ကလပ်ဂိတ်ဝမှ ဝင်ရောက်လာချိန်တွင် သူ သည်တေးဂိတ်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။ တင်းနစ်ကွင်းနောက်ဘက် သစ်သား နံရံပေါ်ရှိနွယ်ပင်များအကြားမှ ဝါကျင့်ကျင့်မီးရောင်များကို မြင်နေရသည်။ ယနေ့ညနေပိုင်းတွင် မက်ဂရီကာသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေသည်။ သူသည် အလွန်အကင်းပါးသော မစ္စလက်ကာစတင်း (အဲလစ်ဇဘက်)နှင့် အားရပါးရ စကားပြောလိုက်မည်ဟု အားခဲထားသူဖြစ်သည်။ ၁၉၁၃ ခုနှစ်က စစ်ကိုင်း၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဓားပြမှုအကြောင်း သူမအား ပြောပြရန်ရည်ရွယ်ထားသည်။ သူပြောသည့်စကားကို သူမ လိုလိုချင်ချင်နှင့် နားထောင်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့သိပါသည်။ သူသည် မျှော်လင့်တကြီးနှင့် တင်းနစ်ကွင်းကို ကွေပတ်လျှောက် လာခဲ့၏။ လဆုတ်ရက်၏ လရောင်နှင့် သစ်ပင်များပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော မီးပုံများမှ မီးရောင်များ ရောနှောကျဆင်းနေသော တင်းနစ်ကွင်းပေါ်တွင် ဗာရောလ်နှင့် အဲလစ်ဇဘက်တို့ တွဲက နေကြသည်။ ချွတ်ကရားများက ဓါတ် စက်တင်ရန် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်များကို အပြင်သို့ ထုတ်ပေးထား သည်။ စားပွဲ၏ပတ်လည်တွင် ကျန်မျက်နှာဖြူများသည် ထိုင်သူကထိုင်၍ ရပ်သူက ရပ်နေကြသည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် တင်းနစ်ကွင်းထောင့်၌ ရပ်လိုက်စဉ် ဗာရောလ်နှင့် အဲလစ်ဇဘက်တို့သည် မက်ဂရီကာနှင့် သုံးပေခန့် အကွာမှ လျှောက်နံ့ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုယ်လုံး ချင်းပူးကပ်ပြီး တွဲကနေကြသည်။ သူမ၏ကိုယ်သည် ဗာရောလ်၏ ကိုယ် အောက်တွင် နောက်သို့ လန်ကျနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မက်ဂရီကာ

အား သတိမထားမိကြချေ။

မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် တင်းနစ်ကစားကွင်းဘေးမှ ကွေပတ်၍ လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်ထဲမှ ကလီစာများအား အေးစိမ့်သွားအောင် အထီးကျန်နိုင်မှုက လွမ်းခြုံသွားသည်။ သူသည် အဲလစ်ဘောက်နှင့် စကားပြော ခွင့်မရနိုင်တော့ပြီ။ သူသည် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း သူ့မျက်နှာကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် မနည်းအားတင်းထားခဲ့ရ သည်။

“အင်မတန် ကဖို့ကောင်းတဲ့ညချမ်းကလေးပဲ”

မက်ဂရီကာက ပြောလိုက်၏။

မည်သူကမျှ အဖြေမပေးကြပါ။ သူတို့အားလုံးသည် တင်းနစ်ကွင်း ပေါ်က စုံတွဲကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ကျန်လူများအား လုံးဝသတိမရကြ သော အဲလစ်ဘောက်နှင့်ဗာရောလ်တို့စုံတွဲသည် တင်းနစ်ကစားကွင်းတွင် တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လှည့်၍ ထပ်တလဲလဲကနေကြသည်။ ဗာရောလ်သည် မြင်းစီးနေသကဲ့သို့ပင်၊ မည်သူနှင့်မျှနှိုင်းယှဉ်၍မရအောင် ကျက်သရေရှိစွာ ကနေသည်။ ဓာတ်စက်ကလည်း ထိုအချိန်က ကူးစက် ရောဂါ တစ်ခုပမာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ယုံ့နှံ့ရောက်ရှိသွားသည်သာမက မြန်မာ နိုင်ငံသို့ပင် ရောက်ရှိလာသော “အပြန်လမ်းကိုပြပါ” ဆိုသော တေးသီချင်း ကို ဖွင့်ပေးနေသည်။

မစ္စစ်လက်ကာစတင်းသည် ဓါတ်စက်အပ်က ဓါတ်ပြား၏အလယ် နားသို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါတိုင်း အစဆီသို့ ပြန်ရွှေ့ပေးနေလေရာ ငြီးငွေ့ စရာ သီချင်းသံသည် အမွှေးနံ့စူးလှ သော ပန်းပွင့်များနှင့် သစ်ပင်ရိပ်များ အကြားတွင် ထပ်တလဲလဲစီးပျောနေသည်။ လမင်းဝါဝါကြီးသည် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်း၌ ရှိနေသော တိမ်မည်းညိုများထဲမှ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသည်။ ဗာရောလ်နှင့် အဲလစ်ဘောက်တို့သည် မမောနိုင် မပန်းနိုင် ကနေကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သတ္တဝါတစ်ကောင်တည်းပမာ ပြိုင်တူလှုပ်ရှားနေကြ သည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာ၊ အဲလစ်၊ ဝက်စ်ဖီးလ်နှင့် မစ္စတာလက်ကာစတင်းတို့ သည် အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း ပြောစရာစကားများ ရှာမရဘဲ ငေးကြည့်

အား သတိမထားမိကြချေ။

မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် တင်းနစ်ကစားကွင်းဘေးမှ ကွေပတ်၍ လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်ထဲမှ ကလီစာများအား အေးစိမ့်သွားအောင် အထီးကျန်နိုင်မှုက လွှမ်းခြုံသွားသည်။ သူသည် အဲလစ်ဘောက်နှင့် စကားပြော ခွင့်မရနိုင်တော့ပြီ။ သူသည် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း သူ့မျက်နှာကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် မနည်းအားတင်းထားခဲ့ရ သည်။

“အင်မတန် ကဖို့ကောင်းတဲ့ညချမ်းကလေးပဲ”

မက်ဂရီကာက ပြောလိုက်၏။

မည်သူကမျှ အဖြေမပေးကြပါ။ သူတို့အားလုံးသည် တင်းနစ်ကွင်း ပေါ်က စုံတွဲကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ကျန်လူများအား လုံးဝသတိမရကြ သော အဲလစ်ဘောက်နှင့်ဗာရောလ်တို့စုံတွဲသည် တင်းနစ်ကစားကွင်းတွင် တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လှည့်၍ ထပ်တလဲလဲကနေကြသည်။ ဗာရောလ်သည် မြင်းစီးနေသကဲ့သို့ပင်၊ မည်သူနှင့်မျှနှိုင်းယှဉ်၍မရအောင် ကျက်သရေရှိစွာ ကနေသည်။ ဓာတ်စက်ကလည်း ထိုအချိန်က ကူးစက် ရောဂါ တစ်ခုပမာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိသွားသည်သာမက မြန်မာ နိုင်ငံသို့ပင် ရောက်ရှိလာသော “အပြန်လမ်းကိုပြပါ” ဆိုသော တေးသီချင်း ကို ဖွင့်ပေးနေသည်။

မစ္စလက်ကာစတင်းသည် ဓါတ်စက်အပ်က ဓါတ်ပြား၏အလယ် နားသို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါတိုင်း အစဆီသို့ ပြန်ရွှေ့ပေးနေလေရာ ငြီးငွေ့ စရာ သီချင်းသံသည် အမွှေးနံ့စူးလှ သော ပန်းပွင့်များနှင့် သစ်ပင်ရိပ်များ အကြားတွင် ထပ်တလဲလဲစီးမော့နေသည်။ လမင်းဝါဝါကြီးသည် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်း၌ ရှိနေသော တိမ်မည်းညိုများထဲမှ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသည်။ ဗာရောလ်နှင့် အဲလစ်ဘောက်တို့သည် မမောနိုင် မပန်းနိုင် ကနေကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သတ္တဝါတစ်ကောင်တည်းပမာ ပြိုင်တူလှုပ်ရှားနေကြ သည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာ၊ အဲလစ်၊ ဝက်စ်ဖီးလ်နှင့် မစ္စတာလက်ကာစတင်းတို့ သည် အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း ပြောစရာစကားများ ရှာမရဘဲ ငေးကြည့်

နေမိကြသည်။ ခြင်များက သူတို့၏ ခြေကျင်းဝတ်များကို ကိုက်ခဲ့နေကြသည်။ တစ်ယောက်က အားလုံးအတွက် အရက်လှမ်းမှာလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဝိစကီသည် ပါးစပ်ထဲတွင် “ပြာ”ကို စားနေရသလို အရသာမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူလေးယောက်၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အူများသည် မနာလိုစိတ်ဖြင့် တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဗာရောလုပ်သည် မစွပ်လက်ကာစတင်းအား တွဲကခွင့်မတောင်းခဲ့သလို သူနှင့်အဲလစ်ဇဘက်တို့သည် ကပြီး၍ ပြန်ထိုင်လိုက်သည့်အခါတွင်လည်း အခြားမျက်နှာဖြူများကို ရှိသည်ဟူ၍ပင် အသိအမှတ်မပြုခဲ့ပေ။ သူသည် အဲလစ်ဇဘက်အား နောက်ထပ်နာရီဝက်ခန့်ကြာအောင် တစ်ဦးတည်း မောင်ပိုင်ပြုလုပ်ထားပြီးနောက် လက်ကာစတင်းမိသားစုအား ဝှဒ်နိုက်ဟု ခပ်တိုတိုနှုတ်ဆက်ပြီး၊ ကျန်လူများအား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ကလပ်မှပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ဗာရောလ်နှင့်အချိန်ကြာမြင့်စွာတွဲ၍ ကခွင့်ရခြင်းသည် အဲလစ်ဇဘက်အဖို့ အိပ်မက်တစ်ခုပမာဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူက သူမအား သူနှင့်အတူတူ မြင်းစီးထွက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ သူက သူမအား သူ့မြင်းတစ်ကောင်ကို စီးခွင့်ပေးမည်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အပြုအမူကြောင့် ဒေါ်ပွနေသော အဲလစ်က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံနေသည်ကိုပင် အဲလစ်ဇဘက်သည် သတိထားမိခြင်းမရှိပါ။ လက်ကာစတင်းမိသားစု အိမ်ပြန်သွားချိန်မှာ အတော်ကလေးနောက်ကျနေပြီ။ သို့ရာတွင် အဲလစ်ဇဘက်သည်လည်းကောင်း၊ သူမ၏အဒေါ်သည်လည်းကောင်း မအိပ်နိုင်ကြသေးပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မစွပ်လက်ကာ စတင်း၏ မြင်းစီးဘောင်းဘီကို အဲလစ်ဇဘက်နှင့်တော်အောင် အနည်းငယ်တို၍ ခြေသလုံးနေရာအား ပွသွားအောင် ပြုပြင်သည့်အလုပ်ကို ညသန်းခေါင်အထိ သဲသဲမဲမဲလုပ်ကိုင်နေခဲ့ကြသည်။

“မင်း မြင်းစီးတတ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ”

မစွပ်လက်ကာစတင်းက ပြောလိုက်၏။

“အိုး စီးတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မအိမ်မှာတုန်းက အများကြီးစီးခဲ့ဖူးပါ

တယ်”

သူမ အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်က သူမသည် ၁၂ကြိမ်ခန့် မြင်းစီးဖူးပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမသည် မဖြစ်ဖြစ်အောင် မြင်းစီးနိုင်လိမ့် မည်။ မြင်းစီးသည့်ကိစ္စက သိပ်အရေးမကြီးပါ။ သူမနှင့်အတူ ဗာရောလ်သာ လိုက်ပါလာမည်ဆိုပါက သူမသည် ကျားတစ်ကောင်ကိုပင် စီးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

မြင်းစီးဘောင်းဘီကို ပြင်၍ ပြီးစီးသွားသောကြောင့် အဲလစ်ဇဘက် က ဝတ်ကြည့်လိုက်ရာ မစွပ်လက်ကာစတင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။ အဲလစ် ဇဘက်သည် မြင်းစီးဘောင်းဘီနှင့် ကြည့်ကောင်းလွန်းလှပေသည်။ ပြီးတော့ အင်မတန်တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ကျောက်တံတားမြို့ကလေးကိုခွာ၍ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း တောစခန်းများ သို့ သွားကြရတော့မည်ဆိုသည့်အဖြစ်မှာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှပေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြစဉ် မစွပ်လက်ကာစတင်သည် အခန်းဝ၌ ခေတ္တမျှရပ်လိုက်၏။ သူမ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို စွန့်လွှတ်ရန်ဆိုသောအတွေးကို ခက်ခက်ခဲခဲတွေးလိုက်မိသည်။ သူမသည် အဲလစ်ဇဘက်၏ပခုံးကိုငံ၍ မည်သည့်အခါမျှ မပြုခဲ့ဖူးသော တကယ့် ကြင်နာမှုဖြင့် အဲလစ်ဇဘက်ကို နမ်းရှုတ်လိုက်သည်။

“ခုလိုအချိန်မှာ ကျောက်တံတားက အဝေးတစ်နေရာကို သွားရတာ သိပ် စိတ်ပျက်စရာကောင်းမှာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပဲ”

“ဒါဆိုရင် တို့တောထဲကို လိုက်မသွားကြတော့ဘူး။ မင်းဦးလေး တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားပေစေ။ တူမကြီးနဲ့တို့ကတော့ ကျောက်တံတားမှာပဲ နေရစ်ခဲ့ကြမယ်”

အပူရှိန်သည် ပို၍ ဆိုးလာသည်။ ဧပြီလကုန်တော့မည်ဖြစ်သော်လည်း မိုးရွာရန် ရက်သတ္တသုံးပတ်မှငါးပတ်အထိ လိုသေးသည်။ မျက်နှာဖြူများနှင့် အရှေ့တိုင်းသားတို့များသည် ပူပြင်းလှသော နေအချိန်တွင် အိပ်မငိုက်အောင် အတင်းအဓမ္မ တောင့်ထား၍ မရနိုင်ကြပါ။ ညအခါတွင်မူ ခွေးဟောင်သံများနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်အောင် ထွက်လာသော ခွေးများကြောင့် မည်သူမျှ အိပ်မရကြပါ။ ကလပ်တွင် ခြင်္ကိုက်လွန်းလှသောကြောင့် အမွှေးတိုင်များကို အခန်းထောင့်တိုင်းတွင် အဆက်မပြတ်ထွန်းညှိပေးထားရသလို အမျိုးသမီးများသည် ခြေထောက်များကို ခေါင်းအုံးစွပ်ကြီးများနှင့်စွပ်၍ ထိုင်နေကြရသည်။ ထိုအပူရှိန်ကို ဗာရောလ်နှင့်အဲလစ်ဇဘက်တို့ကသာ တောင့်ခံနိုင်ကြပေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ငယ်ရွယ်သူများ ဖြစ်ကြသည်သာမက သွေးသားတက်ကြွသူများလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။ ဗာရောလ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမထားသူဖြစ်သည့်အပြင် အဲလစ်ဇဘက်ကလည်း ရာသီဥတုကို သတိမထားမိလောက်အောင် ပျော်ရွှင်နေကြ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ဤရက်ပိုင်းအတွင်း ကလပ်တွင် အတင်းအဖျင်းပြောမှုများ၊ မဖြစ်စလောက်အကြောင်းကလေးများကို အခြေခံ၍ စကားများမှုများဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ဗာရောလ်က မျက်နှာဖြူများအားလုံးကို နေမထိထိုင်မသာဖြစ်အောင် ဒုက္ခပေးနေသည်။ သူသည် ညနေပိုင်းတွင် ကလပ်သို့ တစ်နာရီနှစ်နာရီခန့်

လာတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အခြားလူများကို လုံးဝ အလေး မထား
ချေ။ သူ့အား ဝယ်တိုက်ကြသည့်အရက်မှန်သမျှကို မသောက်ဘဲ ငြင်းဆန်
သည်။ စကားစမြည်ပြောဆိုရန် ကြိုးပမ်းမှုမှန်သမျှတို့ကို စကားတစ်လုံး
တည်းဖြင့် တိုတိုတောင်းတောင်း ပြန်ဖြေလေ့ရှိသည်။ သူသည် ယခင်က
မစ္စစ်လက်ကာစတင်းအတွက် တမင်ဖယ်ထားလေ့ရှိသော လေယပ်ပန်ကာ
အောက်ရှိ ကုလားထိုင်တွင် အခန့်သားဝင်ထိုင်လေ့ရှိသည်သာမက
အဲလစ်ဇဘက်လာချိန်အထိ သူ့စိတ်ဝင်စားသော သတင်းစာများကို ဖတ်နေ
တတ်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်ရောက်လာသောခါ သူမနှင့်တွဲကရင်း တစ်နာရီ
နှစ်နာရီခန့် စကားပြောပြီးနောက် မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားလေ့
ရှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မစ္စတာလက်ကာစတင်းသည် တောစခန်းတွင်
တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်။ ကျောက်တံတားသို့ ပြန်ရောက်ရှိလာသော
ကောလဟလများအရ သူသည် အထီးကျန်နိုင်မှုကို အမျိုးမျိုးသော မြန်မာ
အမျိုးသမီးများနှင့် ဖြေဖျောက်လျက်ရှိသည်ဟု သိရပေသည်။

ယခုအခါတွင် အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ဗာရောလ်တို့သည် ညနေတိုင်း
လိုလို မြင်းစီးထွက်ကြသည်။ ဗာရောလ်သည် နံနက်ခင်း စစ်ရေးပြမှုပြီးဆုံး
သည့်အခါ ပိုလိုလေ့ကျင့်မှုကို မပျက်မကွက်ပြုလုပ်လေ့ရှိသော်လည်း
ညနေခင်းများတွင်မူ အဲလစ်ဇဘက်အတွက် အချိန်ကုန်ခံထိုက်ပေသည်ဟု
သူက ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် သေနတ်ပစ်ရာ၌ ဝီဇက
ကျွမ်းကျင်မှုပါလာ သလို မြင်းစီးရာတွင်လည်း ဝီဇပါလာသူဖြစ်သည်။ သူမက
ဗာရောလ်အား “သူမသည် မွေးရပ်မြေ၌ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အမဲလိုက်ခဲ့ဖူး
သည်”ဟု ညာပြောရဲသည့်အဆင့်ထိ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဗာရောလ်က သူမအား
တစ်ချက် ကြည့်ရုံမျှနှင့် သူမ ညာပြောနေကြောင်း သိလိုက်သည်။ သို့ရာတွင်
သူမသည် မြင်းစီးရာ၌ သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည်အထိ မဆိုးရွား
လှချေ။

သူတို့သည် တောထဲသို့ မြေနီလမ်းအတိုင်း စီးဝင်သွားလေ့ရှိကြပြီး
သစ်ခွပန်းများနှင့် ဝေဆာနေသော ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးနံဘေးမှ စမ်းချောင်း
ကလေးကို ကျော်ဖြတ်၍ မြင်းများကို ကဆုန်ချပြီး စီးနင်းနိုင်သော လှည်းလမ်း

ကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွားလေ့ရှိကြသည်။ ဖုံထူထူ တောထဲတွင် အသက်ရှူ ကြပ်အောင် ပူအိုက်လှသလို ခပ်ဝေးဝေးမှ မိုးခြိမ်းသံများကိုလည်း ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရတတ်သည်။ မြင်းခွာများကြောင့် ဝေါကနဲထပျံကြသော ယင်ကောင် များကို ထိုးသုတ်၍ စားသောက်နေကြသော ပျံလွှားငှက်ကလေးများသည် မြင်း နှစ်ကောင်၏ပတ်ပတ်လည်တွင် မြင်းများနှင့်အပြိုင် ပျံသန်းနေကြသည်။ အဲလစ်ဇဘက်က နီညိုရောင်မြင်းကို စီးသည်။ ဗာရောလ်က အဖြူရောင် မြင်းကို စီးသည်။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားတပြော ပြောနှင့် ချွေးများစို့ခဲ့သော မြင်းနှစ်ကောင်ကို ရင်ဘောင်တန်းစီးရင်း၊ နီးကပ်လွန်းသောကြောင့် ဒူးချင်းပွတ်တိုက်မိကြသည်။ ဗာရောလ်သည် သူလိုလားသည့် အချိန်တွင် အမြင်ကတ်စရာကောင်းသော အမူအကျင့်တို့ကို ပယ်ဖျောက်၍ နားဝင်ပီယံဖြစ်အောင် ပြောဆိုတတ်သူဖြစ်သည်။ ယခု သူသည် အဲလစ်ဇဘက် နှင့် လိုလိုလားလားစကားပြောနေသည်။

ယခုလို မြင်းအတူစီးရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှပေသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ဗာရောလ်အား မည်သည့်ကိစ္စနှင့်မှ ချစ်ခင်၍မရဟု ဆိုပါမူ သူမအား မြင်းများနှင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှုကြောင့် ချစ်ခင်မိ သည်မှာအမှန်ပင်တည်း။ သူမသည် တစ်ခါက ဖလိုရီအား တောလိုက်သည့် အကြောင်း ပြောပြရန် တဖွဖွတိုက်တွန်းခဲ့သလို ဗာရောလ်ကို လည်း မြင်းအကြောင်း ပြောပြရန် တဖွဖွတိုက်တွန်းနေသည်။ ဗာရောလ်သည် စကားပြော ကောင်းသူမဟုတ်ပါ။ သူသည် ပိုလိုကစား နည်းအကြောင်း၊ ငှက် တိုင်ကို လှံတံနှင့်ပစ်၍ ကစားနည်းအကြောင်း၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ သူစခန်းချခဲ့ဖူး သော မြို့ကလေးများ၏အမည်များ၊ တပ်ရင်းနာမည်များ စသည်တို့ကိုသာ စိကာ ပတ်ကုံးမဟုတ်မူဘဲ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ပြောတတ်ဖြစ်သည်။ သို့ တိုင်အောင် ဗာရောလ် တိုတောင်းစွာပြောပြမှုသည် ဖလိုရီက ရှည်ရှည်လျား လျား ပြောပြသည်ထက်ပို၍ စိတ်ကို ပိုမိုလှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။ သူ့ကို မြင်းပေါ်၌ တွေ့မြင်နေရသည်ကပင် စကားလုံးအရာအထောင်နှင့် ပြောပြသည်ထက် ပို၍ ထိရောက်မှု ရှိပေသည်။ ဗာရောလ်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် မြင်းစီး ကျွမ်းကျင်မှု သမ္ဘာရှိန်က လွမ်းခြုံထားသည်။ နေလောင်ထားသောကြောင့်

ညှိမှောင်နေသော ဗာရောလ် ၏မျက်နှာနှင့် ပြောစဉ်စင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်တို့ကို ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် မြင်းစီးစစ်သည်တော်များ၏ အားကျစရာ ဘဝတို့ကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ အနောက်မြောက်နယ်စပ်ဒေသနှင့် မြင်းသည်တော်များ၏ ကလပ်များ၊ ပိုလိုကစားကွင်းများ၊ စစ်တန်းလျားများ၊ လှံတံများကို ချိန်ရွယ်၍ မြင်းများကို ကဆုန်ပေါက်စီးနင်းနေသော မြင်းသည်တော်များ စသည်တို့ကို မြင်ယောင်မိသည်။ ထို့အတူ အရာရှိများက ညစာသုံးဆောင်နေကြစဉ် စားသောက်ဆောင်အပြင်ဘက်မှ တီးမှုတ်နေကြသော တပ်ရင်းဘင်ခရာအဖွဲ့မှ အသံများ၊ ခရာမှုတ်သံများ၊ မြင်းစီးဖနောင့်ဆူးဘီးမှ တချွင်ချွင်မြည်သံများ စသည်တို့ကို ကြားယောင်လာမိသည်။ အလွန်ကောင်းမွန်သော မြင်းစီးသမားတို့၏ လောကပါတကား။ ထိုလောကသည် သူမ၏ လောကပင် ဖြစ်သည်။ သူမသည် ထိုလောကအတွက် မွေးဖွားသန်စင်လာသူပင် ဖြစ်သည်။ ထိုရက်ပိုင်းတွင် သူမသည် ဗာရောလ်ကဲ့သို့ မြင်းအကြောင်း တစ်ချိန်လုံးတွေး၍ အိပ်မက်မက်နေမိလေသည်။ သူမသည် မွေးရပ်မြေ၌ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အမဲလိုက်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ညာပြောခဲ့သော မုသားစကားကိုပင် အမှန်တကယ် ဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ယုံကြည်လုနီးပါး ဖြစ်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရာနှုန်းပြည့်အဆင်ပြေလျက်ရှိသည်။ ဗာရောလ်သည် သူမအား ဖလိုရီကဲ့သို့ ငြီးငွေ့မှုမဖြစ်စေခဲ့ပါ။ (အမှန်ကို ပြောရမည်ဆိုပါက သူမသည် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ဖလိုရီကို မေ့သလောက်ဖြစ်နေလေပြီ။ အကယ်၍ သတိရသည်ဆိုပါကလည်း ဖလိုရီ၏အမှတ်ကြီးနှင့် ဆက်စပ်၍ သတိရခြင်းသာဖြစ်သည်။) သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူမြင်းစီးထွက်ခဲ့ကြသော တတိယ သို့မဟုတ် စတုတ္ထမြောက်ညနေခင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ကာစတင်းခြံဝ၌ လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။ မစွမ်းလက်ကာစတင်း၏ ထမင်းစားဖိတ်မှုကို ဗာရောလ်က အောင်မြင်စွာ ငြင်းပယ်နိုင်လိုက်သည်။ သူသည် ယခုထိ သူမ၏အိမ်လဲသို့ ခြေမချသေး။ ဝင်ရောက်ရန်လည်း လုံးဝရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ မြင်းကျောင်းသူက အဲလစ်ဇဘက်၏မြင်းကို ဆွဲခေါ်သွားစဉ် ဗာရောလ်က ပြောလိုက်၏။

“နောက်တစ်ကြိမ် ကိုယ်တို့မြင်းစီးထွက်ရင် မင်းကို ဘလင်ဒါကို စီးခွင့်ပေးမယ်။ ကိုယ်က မြင်းညှိကိုစီးမယ်။ မင်းက ဘလင်ဒါကို စီးနိုင်လောက် အောင်ကျွမ်းကျင်လာပြီလို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

ဘလင်ဒါသည် အာရပ်မြင်းဖြစ်သည်။ ဗာရောလ်သည် ထိုမြင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ သူသည် ထိုအတောအတွင်း ထိုမြင်းကို မည်သူ့ကိုမှ စီးခွင့်မပေးခဲ့။ မြင်းကျောင်းသူကိုပင် စီးခွင့်မပေးခဲ့ပါ။ ထိုအခွင့် အရေးမှာ သူက ပေးနိုင်သော အကြီးမားဆုံးအခွင့်အရေးပင် ဖြစ်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်ကလည်း ထိုကိစ္စကို နားလည်သည်ဖြစ်ရာ သူမအား အထူး အလိုလိုက်မှုအတွက် ကျေးဇူးတင်မိလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းတွင် နှစ်ယောက်သားယှဉ်တွဲ၍ အိမ်ပြန် လာကြစဉ် ဗာရောလ်သည် အဲလစ်ဇဘက်၏ပခုံးကို ဖက်လိုက်ပြီး သူမကို မြင်းကုန်းနှီးပေါ်မှ ဆွဲမလိုက်ပြီးနောက် သူ့ဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်၏။ သူသည် အလွန် သန်မာသည်။ သူသည် မြင်းဇက်ကြိုးကို လွှတ်ချလိုက်ပြီးနောက် အားလပ်နေသော လက်တစ်ဘက်နှင့် သူမ၏မျက်နှာကို သူ့မျက်နှာနှင့်ဆုံနိုင် အောင် ပင့်တင်လိုက်သည်။ သူတို့နှုတ်ခမ်းချင်းထိကပ်သွားကြသည်။ သူသည် သူမ အတန်ကြာအောင် ဖက်ထားပြီးနောက် သူမအား မြေကြီးပေါ်သို့ လျှော့ချ ပေးလိုက်သလို သူလည်း မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ သူတို့သည် မတ်တပ်ရပ် ရင်း ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။ ပါးလွှာပြီး ချွေးစိုနေသော ရုပ်အင်္ကျီများသည် ထိကပ်နေကြသလို မြင်းဇက်ကြိုးနှစ်ချောင်းကိုလည်း သူ့လက်မောင်းတွင် ချိတ်ထားသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ထိုနေရာနှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ဝေးသောနေရာ ၌ ရှိနေသူ ဖလိုရီသည် ကျောက်တံတားသို့ ပြန်လာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ မောပန်းသွားအောင် လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ရာမှ ရေခန်းနေသော စမ်းချောင်းကလေး၏ ကမ်းနဖူးထိပ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေ သည်။ သူသည် မြက်သီးများကို စားနေကြသော အမည်မသိ ငှက်ကလေးများ အား ငေးကြည့်နေသည်။ ငှက်ဖိုများသည် အဝါရောင်တောက်နေကြပြီး ငှက်မ ကလေးများသည် စာကလေးများနှင့်တူလှသည်။ ထိုငှက်ကလေးများသည်

မြက်ပင်များကို မြေကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာအောင် လှဲမချနိုင်သောကြောင့် လေထဲတွင် ပျံသန်း၍ မြက်ပင်များကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး သူတို့၏ ကိုယ် အလေးချိန်ဖြင့် မြက်ပင်ကို မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားအောင် ပြုလုပ်နေကြ သည်။ ပျင်းနေသော ဖလိုရီသည် ထိုငှက်ကလေးများအား လက်ထဲမှ ဓားနှင့် လှမ်းပေါက်လိုက်ရာ ငှက်ကလေးများသည် လန့်ဖျပ်ပြီး ပျံပြေးကြလေတော့ သည်။ ဤနေရာတွင် အဲလစ်ဇဘက် ရှိမနေသောကြောင့် ငှက်များ၊ သစ်ပင် များ၊ ပန်းပွင့်များအားလုံးတို့သည် အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့နေကြသည်။ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့်အမျှ သူမကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆို သော အသိက ပို၍ပို၍ သေချာလာလေရာ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကို ထိုအသိက အချိန်ပြည့်ဒုက္ခပေးသည့်အဆင့်အထိ ရောက်လာသည်။

သူသည် နွယ်ပင်များကို လက်ထဲက ဓားနှင့်ခုတ်ရင်း တောနက်ထဲ သို့ လျှောက်ဝင်လာသည်။ သူ့ခြေလက်များသည် ပျော့ခွေနေပြီး ခဲဆွဲ ထားသလို လေးလံနေကြသည်။ သူသည် ချုံဖုတ်တစ်ခုပေါ်တွင်ရှိနေသော သစ်ခွပင်တစ်ပင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ငုံ့ပြီးမွှေးကြိုင်လှသော ပန်းပွင့် ကလေးကို နမ်းရှုတ်လိုက်သည်။ ထိုပန်းရနံ့ကို ရှုရှိုက်လိုက်ရသောကြောင့် သူ၏အထီးကျန်ဘဝကို ပို၍ထင်ထင်ရှားရှား ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုဝေဒနာ မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် သူသည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို လက်သီးနှင့်ထိုးလိုက် မိရာ လက်နာသွားသည်သာမက လက်ဆစ်နှစ်ခုပင် ကွဲအက်သွားသည်။ သူ ကျောက်တံတားသို့ ပြန်မှဖြစ်တော့မည်။ သူမနှင့်အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး သူ ကျောက်တံတားမှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှသာရှိသေးသဖြင့် သူပြန်မည်ဆိုပါက အရူးထသလိုဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သူ့အတွက်တစ်ခုတည်း သော အခွင့်အရေးမှာ အဲလစ်ဇဘက် ထိုကိစ္စကို မေ့သွားအောင် အချိန်ပြည့် ပြည့်ဝဝပေးဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် သူပြန်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ထိုကိစ္စကို တစ်ချိန်လုံးတွေးနေမိသော ဤလိုနေရာမျိုး၌ ဆက်လက်၍နေနိုင်စွမ်းမရှိ တော့ပါ။

သူက ဝမ်းသာစရာအတွေးတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိ၏။ အကျဉ်း ထောင်ထဲတွင် သူပြုပြင်ခိုင်းထားသော ကျားသစ်ရေကို အဲလစ်ဇဘက်ထံ

၃၂၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

ယူ သွားနိုင်ပေသည်။ သူမနှင့်တွေ့နိုင်ရန် ထိုကိစ္စကိုပင် အကြောင်းပြုရပေ လိမ့်မည်။ လက်ဆောင်ယူလာသူ၏စကားကို ယေဘုယျအားဖြင့် နားထောင် လေ့ ရှိကြသည်။ ယခုအကြိမ်တွင် သူမက သူ့အားစကားဖြင့် အနိုင်ပိုင်းခွင့် မပေးတော့ပါ။ သူမက သူ့အပေါ်တွင် တရားမျှတမှုမရှိခဲ့ကြောင်း နားလည် လာအောင် သူ့ရှင်းပြမည်။ အဲလစ်ဇဘက်အတွက် သူ့အိမ်ပေါ်မှ နှင်ချလိုက် သော မလှမေကို အကြောင်းပြု၍ သူမက သူ့အား ပြစ်မတင်သင့်ပါ။ အဖြစ် မှန်ကို သိသွားပါက သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ဤကိစ္စကို အဲလစ်ဇဘက်သိကိုသိရမည်။ သူ့ရှင်းပြချိန်တွင် လိုအပ်ပါက သူ အတင်းအဓမ္မပွေ့ဖက်ထားရပေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့ ညနေမှာပင် သူ့ကျောက်တံတားသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထို ခရီးမှာ လှည်းလမ်းသာရှိသော မိုင်နှစ်ဆယ်ခရီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖလိုရီက ပို၍အေးချမ်းသည်ဆိုသောအကြောင်းပြချက်ဖြင့် ည အချိန်တွင် ခရီးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖလိုရီက ညဘက်ခရီးထွက်မည်ဟုဆိုသောကြောင့် အစေခံအားလုံးက ပုန်ကန်ကြတော့မလို ဆူဆူညံညဖြစ်လာကြသည်။ ခရီး ထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် ဆမ်မီဆိုသော အဘိုးအိုကြီးသည် ဟန်ဆောင်မှု တစ်ဝက် အမှန်ဖြစ်မှုတစ်ဝက်တို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်ပြီး တက်ချက်သွားတော့သည်။ သူ့အား မူးသွားအောင် ဂျင်အရက်တိုက်လိုက်ရသေးသည်။ ထိုညက လမသာ ပါ။ သူတို့သည် မီးရောင်ကို အားပြု၍ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြသည်။ နေထွက်လာချိန် တွင် အစေခံများသည် ထင်းကောက်၍ နံနက်စာချက်ရန် ခေတ္တသာရပ်နားကြ သည်။ သို့ရာတွင် ဖလိုရီသည် ကျောက်တံတားသို့ရောက်ချင်လှပြီ။ ထို့ကြောင့် ရှေ့မှသုတ်သုတ်ပျာပျာနှင့် ဆက်သွားတော့သည်။ သူ မမောမပန်းနိုင်ပါ။ ကျားသစ်ရေကို တွေးမိသောကြောင့် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များ ထူးထူး ခြားခြား ယှက်သန်းလာသည်။ ဖလိုရီသည် ဧရာဝတီမြစ်ကို သမ္ဗန်နှင့် ဖြတ် ကူးခဲ့ပြီးနောက် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိ၏ ဘန်ဂလိုသို့ တန်းသွားလေရာ နံနက်(၁၀)နာရီခန့်တွင် ရောက်သွားလေသည်။

ဒေါက်တာက သူ့အား နံနက်စာ စားရန်ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် အမျိုးသမီးများအား သင့်လျော်သော နေရာများ၌ ရှောင်ရှားနေစေပြီး ဖလိုရီ

ရေချိုး၍ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တို့ကို ရိတ်နိုင်အောင် ရေချိုးခန်းသို့ခေါ်သွားသည်။ နံနက်စာစားချိန်တွင် လံကြုပ်ပုန်ကန်မှုကြီးမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည့် ဆဲဆဲဖြစ်နေသောကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသော ဒေါက်တာက မိကျောင်းကြီးအကြောင်း အားရပါးရအပုပ်ချတော့သည်။ နံနက်စာစားပြီးတော့မှ ဖလိုရီသည် ကျားသစ်ရေအကြောင်း မေးမြန်းရန်အခွင့်အရေးရရှိတော့သည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ဒေါက်တာ၊ ပြင်ပေးဖို့အကျဉ်းထောင်ကို ကျုပ်ပို့လိုက်တဲ့ ကျားသစ်ရေက ဘယ်လိုလဲ။ လုပ်ပြီးပြီလား။”

“အင်း။”

ဒေါက်တာသည် အနည်းငယ်စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းကို လက်နှင့် ပွတ်လိုက်၏။ သူတို့သည် ဝရန်တာတွင် နံနက်စာစားနေကြခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဒေါက်တာသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး မကြာမီ လိပ်ထားသော ကျားသစ်ရေကို ယူ၍ ပြန်ထွက်လာသည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့”

ဒေါက်တာက ထိုအလိပ်ကို ဖြေရင်း ပြောလိုက်၏။

“အမယ်လေး ဒေါက်တာရယ်”

ထိုကျားသစ်ရေသည် သုံးမရအောင် ပျက်စီးနေလေပြီ။ ကျားသစ်ရေသည် ကက်ထူပြားလို မာတောင့်နေကာ သားရေကလည်း ကွဲအက်နေသည်။ အမွှေးများသည်လည်း အရောင်အဆင်း ပျက်နေကြသလို အချို့နေရာများတွင် ကျွတ်ထွက်ပြီး ကွက်နေသည်။ နံလည်းနံနေသည်။ ကျားသစ်ရေသည် အမှိုက်လိုဖြစ်နေပြီ။

“အမယ်လေး ဒေါက်တာရယ် ပျက်စီးအောင် လုပ်လိုက်ကြတာကိုး။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဗျာ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တောင်းပန်တော့မလို့ပါ။ ကျုပ်တို့အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ထားတာပဲ။ ထောင်မှာ ကျားသစ်ရေကို ပြင်တတ်တဲ့လူ မရှိတော့ဘူးလေ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ။ ဟိုထောင်သားက အင်မတန်လှပသွားအောင် တစ်ချိန်လုံး လုပ်ပေးနိုင်ရက်နဲ့”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူကျုပ်တို့ဆီမှာမရှိတာ သုံးပတ်တောင် ရှိသွားပြီ”

“မရှိတော့ဘူး၊ ဟုတ်လား။ ကျုပ်က သူထောင်ခုနှစ်နှစ်ကျနေတယ် လို့ ထင်ထားတာ”

“ဗျာ၊ ဘယ်လို။ ခင်ဗျားလုံးဝမကြားလိုက်လို့လား။ သားရေစိမ်း တွေကို ပြုပြင်ပေးလေ့ရှိတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ခင်ဗျားသိတယ် ထင်လို့။ အဲဒီလူဟာ ငရွှေအိုးပဲ”

“ငရွှေအိုး၊ ဟုတ်လား”

“ဦးဖိုးကြင်ရဲ့ စောင်မမှုနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ဒမြလေ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ”

ထိုကဲ့သို့ အဆင်မပြေဖြစ်ရမှုက သူ့ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်စေ ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ရေမိုးချိုး၊ ရှုပ်အင်္ကျီအသစ်တစ်ထည် ဝတ်ပြီးနောက် ညနေလေးနာရီခန့်တွင် လက်ကာစတင်းနေအိမ်သို့ သွားလေ တော့သည်။ ထိုအချိန်မှာ အိမ်လည်သွားရန်အလွန် စောသေးသော်လည်း အဲလစ်ဇဘက်ကလပ်သို့ ထွက်မသွားမီ မိအောင်သွားလိုသောကြောင့် စောစောသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အိပ်ပျော်နေခဲ့သော မစွပ်လက်ကာစတင်း သည် ဧည့်သည်များကို လက်ခံစကားပြောရန် အဆင်သင့်မဖြစ်သေးသော ကြောင့် သူ့အား ထိုင်ပါဟူ၍ပင် မပြောဘဲ မနှစ်မြို့သော အမူအရာနှင့် ကြုံဆိုလိုက်သည်။

“အဲလစ်ဇဘက် အောက်ဆင်းမလာသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ သူက မြင်းစီးထွက်ဖို့ အဝတ်အစားလဲနေတယ်။ မင်းပြောချင်တာကို မှာထားခဲ့ရင် ပိုကောင်း လိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားအတွက် ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူတူပစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကျားသစ်ရေကို သူ့ အတွက် ကျွန်တော် ယူလာပါတယ်”

“မစွပ်လက်ကာစတင်းသည် သူ့အား ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထားရစ်ခဲ့ သည်။ သူမက အဲလစ်ဇဘက်ကိုတော့ ခေါ်ပေးသေးသည်။ သို့ရာတွင် တံခါး

၏ အပြင်ဘက်နား၌ အဲလီဘောက်အား နှစ်ကိုယ်ကြားမှာဖြစ်အောင် မှာလိုက်သည်။

“အဲဒီလူကို တတ်နိုင်သလောက် ခပ်မြန်မြန်ပြန်သွားခိုင်းလိုက်စမ်းပါ။ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ့အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတာကို သည်းမခံနိုင်ဘူး။”

အဲလီဘောက်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောခါ ဖလိုရီ၏ နှလုံးသားမှာ ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်သွားသောကြောင့် မျက်လုံးများပင် ပြာဝေသွားတော့သည်။ သူမသည် ပိုးသားရှုပ်အင်္ကျီနှင့် မြင်းစီးဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး နေလောင်ခံထားရသောကြောင့် အသားအနည်းငယ် ညိုနေသည်။ ထိုမျှလောက်လှပသော အဲလီဘောက်ကို သူသည် တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။ သူ တွန့်ဆုတ်သွားသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ သူ အားတင်းထားခဲ့သော သတ္တိကလေးများသည် အဝေးသို့ လွင့်သွားပြီ။ သူသည် ရှေ့တိုး၍ သူမနှင့်တွေ့ရမည့်အစား နောက်သို့ပင် ပြန်ဆုတ်လိုက်မိ၏။ သူ့နောက်ဘက်မှ ဝန်းရံကြံ့ကျင့်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူသည် စားပွဲငယ်တစ်လုံးကို ဝင်တိုးမိသောကြောင့် ဒေါင်းဖန်ဝါပန်းများ စိုက်ထားသော ပန်းအိုးတစ်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ”

သူက အထိတ်တလန့်ပြောလိုက်၏။

“အိုး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ အဲဒါအတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့။”

သူမသည် သူနှင့်အတူ ကူညီ၍ စားပွဲကို ပြန်ထောင်ပေးလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ဘာမှမဖြစ်သလို

“ရှင် ရပ်ဝေးကို သွားနေတာ ကြာလှချည်လား။ မစ္စတာဖလိုရီ။ ရှင်က လူစိမ်းတစ်ယောက်လိုတောင် ဖြစ်နေပြီပဲ။ ကျွန်မတို့က ရှင့်ကို ကလပ်မှာ မျှော်နေကြတာရှင့်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူမသည် မိမိဘက်က တာဝန်ပျက်ကွက်နေသည်ကို သိသောကြောင့် ဖုံးကွယ်လိုဟန်ဖြင့် တမင်လုပ်ပြီး ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖလိုရီသည် သူမကို ကြောက်လန့်လာသည်။ သူမ၏မျက်နှာကိုပင် စေ့စေ့ မကြည့်ရဲချေ။ သူမက စီးကရက်တစ်ဗူးကိုယူပြီး စီးကရက်တည်လိုက်၏။ သို့ရာတွင်

ဖလိုရီက ငြင်းလိုက်သည်။ သူ့လက်များသည် စီးကရက်ကို လှမ်းယူရန် အလွန်တုန်လှုပ် နေသည်။

“ကိုယ်၊ ဟိုသားရေကို မင်းအတွက်ယူလာတယ်”

သူက တုံးတိတ်လေသံနှင့် ပြောလိုက်၏။

သူသည် စောစောက ပြန်ထောင်လိုက်သော စားပွဲပေါ်၌ ထိုအလိပ်ကို ဖြန့်ပြလိုက်၏။ ထိုသားရေမှာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် နိုင်လွန်းလှသဖြင့် ထိုသားရေကို ယူမလာသည်ကပင် ပိုကောင်းလိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ သူမသည် ထိုသားရေကိုကြည့်ရှုရန် သူ့အနားသို့ တိုးလာသည်။ မည်မျှအထိ နီးကပ်လာပါသနည်းဆိုပါက ပန်းပွင့်လို သူမ၏ပါးပြင်နုသည် သူ့ပါးပြင်နှင့် ထိလှနီးဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ကိုယ်မှ နွေးထွေးမှုကိုပါ သိရှိခံစားနေရသည်။ သူက သူမအား ကြောက်လန့်သည့်စိတ်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသောကြောင့် သူသည် ကပျာကယာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိပြန်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သားရေ၏ဆိုးရွားသော အနံ့ကို ရှုလိုက်မိသော အဲလစ်ဇဘက်သည် ရွံရှာဟန်ဖြင့် ရှုံ့မဲ့ပြီး နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ သူ သိပ်ရှက်သွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ နံ့စော်နေသည့်ပစ္စည်းမှာ ကျားသစ်ရေမဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

“သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ဖလိုရီ”

သူမသည် ကျားသစ်ရေနှင့် နောက်ထပ် သုံးပေက္ခာအောင် ထပ်ဆုတ်လိုက်ပြန်၏။

“သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားရေပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားရေက ပျက်စီးသွားတယ်”

“အိုး၊ မဟုတ်တာပဲရှင်။ ကျွန်မ သိပ်သဘောကျပါတယ် ရှင်။ ကျောက်တံတားမှာ ခပ်ကြာကြာနေဖို့ ပြန်လာတာလား။ တောစခန်းမှာ သိပ်ပြီး ပူအိုက်မှာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်အိုက်တာပဲ”

သူတို့သည် ရာသီဥတုအကြောင်း သုံးမိနစ်ခန့် ဆက်ပြောနေမိကြသည်။ ဖလိုရီသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းမရပါ။ သူ့ပြောမည်ဟု အားခဲလာသော

တောင်းပန်စကားများနှင့် အပြန်အလှန်ဆွေးနွေးမည့် အချက်အလက်များ သည် လည်ချောင်းထဲမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။

“မင်းသောက်ရူးပဲ၊ မင်းအရူးပဲ”

ဖလိုရီက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်တွေးလိုက်၏။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ။ မင်း ဒါပြောဖို့ မိုင်နှစ်ဆယ်ခရီးကို လာခဲ့ တာလား။ ပြောလေ။ ပြောစရာရှိတာကို ပြောတော့လေ။ အဲလစ်ဇဘက်က မင်းကို ပေါက်တတ်ကရစကားတွေနဲ့ မင်း စကားပြောလို့ မရအောင် နှုတ် မပိတ်ခင် သူ့ကို မင်းရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ပြီး သူ့နားထောင်အောင် ပြောတော လေ”

သို့သော် သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့လှသည်။ သူ့ပါးစပ်သည် ပေါက်တတ်ကရစကားများကလွဲ၍ မည်သည့်စကားကိုမှ ပြောမထွက်။ နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူမက သူ့အား နှင်ထုတ်တော့ သည်။

“ကဲ၊ မစ္စတာ ဖလိုရီ၊ ရှင်စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင်၊ ကျွန်မသွားသင့်ပြီ”

“မင်း၊ တစ်ချိန်ချိန် ကိုယ်နဲ့အတူ အပြင်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား။ လမ်းလျှောက်၊ သေနတ်ပစ် --- တစ်ခုခုပေါ့လေ”

သူက ဗလုံးဗထွေးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ခုရက်ပိုင်းတော့ ကျွန်မမှာ အချိန်သိပ်နည်းနေပါတယ်။ ညနေ တိုင်း အစီအစဉ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာပါပဲ။ ဒီညနေ ကျွန်မ မြင်းထွက်စီးမလို့၊ မစ္စတာဗာရောလ်နဲ့လေ”

သူမက ဖလိုရီအား ထိခိုက်နာကျင်စေလိုသောသဘောနှင့် တမင် ပြောလိုက်သည်ဟုပင် ထင်ရတော့သည်။ သူမနှင့် ဗာရောလ်တို့၏ ရင်းနှီးမှုကို သူ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူစကားပြောလိုက်ချိန်တွင် မနာလိုဝန်တိုသော လေသံပါးသွားအောင် ကြိုးစား၍ မထိန်းနိုင်ခဲ့ပါချေ။

“မင်းက ဗာရောလ်နဲ့ တော်တော်များများ မြင်းစီးထွက်နေသလား”

“ညနေတိုင်းလိုလိုပဲ၊ သူက မြင်းစီးသိပ်တော်တာ။ ပြီးတော့လဲ သူ့ဆီမှာ ပိုလိုကစားလို့ရတဲ့ မြင်းတွေအများကြီးရှိတယ်”

“အင်း၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ကျုပ်ဆီမှာတော့ ပိုလိုမြင်းတစ်ကောင်မှ မရှိဘူး”

ထိုစကားမှာ လေးနက်သောစကားနှင့်အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် သူ ပထမဆုံး ပြောလိုက်သောစကား ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစကားက သူမကို ဒေါပွသွားစေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် ယခင်ကလိုပင် မြူးမြူးကလေး ဖြေကြားလိုက်ပြီးနောက် ဖလိုရီအား အပြင်အထိ လိုက်ပို့လိုက်၏။ မစွပ် လက်ကာစတင်းသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကာ လေကို ရှုကြည့်လိုက် ပြီးနောက် ကျားသစ်ရေကို အပြင်ဘက်တွင် ချက်ချင်းမီးရှို့ပစ်လိုက်ရန် အစေခံများကို ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ဖလိုရီသည် ခိုများကို အစာကျွေးဟန်ဖြင့် သူ့ခြံပေါက်ဝတွင် ပျင်း ပျင်းရိရိ စောင့်နေသည်။ အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ဗာရောလ်တို့ အတူတကွ မြင်းစီး ထွက်ကြခြင်းမှာ စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်သော်လည်း သူမကြည့်ဘဲ မနေ နိုင်ပါ။ သူမက သူ့အား ဆက်ဆံခဲ့ပုံမှာ အောက်တန်းစားဆန်လွန်းလှသည်။ ရက်စက် လွန်းလှပေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဗာရောလ်သည် မြင်းဖြူကိုစီးပြီး လက်ကာ စတင်းနေအိမ်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ မြင်းကျောင်းသမားတစ် ယောက်က မြင်းညိုကို စီး၍ နောက်က လိုက်လာသည်။ ခဏအကြာတွင် မြင်းဖြူကို စီးထားသော အဲလစ်ဇဘက်နှင့် မြင်းညိုကို စီးထားသော ဗာရောလ် တို့သည် အတူတကွ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ သူတို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာစီးနင်း၍ တက်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားတ ပြောပြောနှင့် ရယ်မောနေကြသည်။ သူမ၏ပခုံးသည် ဗာရောလ်၏ ပခုံးနှင့် အလွန်နီးကပ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဖလိုရီဘက်သို့ လှည့်မကြည့် ပါ။

သူတို့ တောထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားချိန်တွင် ဖလိုရီသည် ပန်းခြံထဲ၌ ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေဆဲပင်။ နေရောင်ခြည်သည် အဝါရောင်သန်းနေပြီ။ မာလီသည် ပြင်းထန်သော နေရောင်ခြည်ကြောင့် သေသွားသော အင်္ဂလိပ်ပန်းပင်များကို တူးပစ်လိုက်ပြီး ဒန်းပန်း၊ ကြက်မောက် ပန်းနှင့် ဒေါင်းဖန်ဝါပန်းပင်တို့ကို ထပ်မံစိုက်ပျိုးနေသည်။ တစ်နာရီကျော်

ကုန်လွန်သွားလေပြီ။ လံကွက်တီကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပန်းရောင်ခေါင်းဆောင်းပေါ်တွင် တောင်းတစ်တောင်းကို ရွက်ထားသော ကုလားတစ်ယောက်သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ထိုကုလားကတောင်းကို အောက်ချလိုက်ပြီးအောက် ဖလိုရီအား ဆလံပေးလိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“စာအုပ်ရောင်းတဲ့လူပါ သခင်”

ထိုကုလားသည် အထက်မြန်မာနိုင်ငံရှိ မြို့တိုင်းသို့ စာအုပ်လိုက်ရောင်းနေသော ကုလားဖြစ်သည်။ သူ့စာအုပ်ရောင်းသည့်စနစ်မှာ သူ့အထုပ်ထဲမှ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူတိုင်း သူ့အား တစ်မတ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

“ကဲ ၊ မင်းအမှိုက်ထုပ်ကို ဖြေစမ်း”

ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

သူသည် ထိုစာအုပ်ထဲမှ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော သူ့အသည်းနှလုံးကို ငြိမ်သက်သွားစေမည့် အက်ဂါဝေါလေ့စ် သို့မဟုတ် အာဂါသာခရစ်စတီ သို့မဟုတ် လျှို့ဝှက်သဲဖို စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို လိုက်လံရွေးချယ်နေသည်။ သူက စာအုပ်ပုံပေါ်၌ ခေါင်းငုံ့နေစဉ် ကုလားနှစ်ယောက်သည် တောအုပ်ဆီသို့ လှမ်းလက်ညှိုးထိုးပြီး အော်ဟစ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

မြင်းနှစ်ကောင်သည် တောထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် မြင်းပေါ်၌ စီးသူများ ပါမလာချေ။ ထိုမြင်းနှစ်ကောင်သည် သခင်လက်မှ လွတ်ထွက်လာသော မြင်းနှစ်ကောင်ပမာ ဝမ်းဗိုက်အောက်တွင် ခြေနင်းကွင်းများ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ခတ်ရင်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာကြသည်။

သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားသော ဖလိုရီသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဖိထားလိုက်မိ၏။ ဗာရောလ်နှင့်အဲလစ်ဘောက်တို့သည် မြင်းပေါ် ဆင်းခဲ့ကြလေပြီ။ လိမ့်ကျခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဗာရောလ် မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျတာဖြစ်မည်ဟု ဘယ်လိုမှတွေးကြည့်၍မရ။ သူတို့ မြင်းပေါ်က ဆင်းခဲ့ကြသောကြောင့် မြင်းနှစ်ကောင် လွတ်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့ဘာကြောင့် မြင်းပေါ်က ဆင်းခဲ့ကြလေသနည်း။ သူ သိလိုက်
ပါသည်။ သံသယဖြစ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ အတပ်သိပါသည်။ သူသည် ထိုဖြစ်
စဉ်တစ်ခုလုံးကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်နိုင်ပါသည်။ သူသည် စာအုပ်ကို
ဖုတ်ကနဲပစ်ချလိုက်ပြီး အိမ်ဆီသို့ ထွက်သွားလေရာ စာအုပ်ကုလားသည်
စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။ ဖလိုရီက အစေခံများအား ဝီစကီ
တစ်ပုလင်းယူလာခဲ့ရန် ပြောလိုက်သည်။ အရက်သောက်လိုက်သော်လည်း
သူ့အဖို့ အရသာမတွေ့ပါ။ ထို့နောက် သူသည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်
ရှိအောင် လောင်းထည့်လိုက်ပြီးနောက် သောက်နိုင်သောအဆင့်သို့ရောက်
အောင် ရေရော၍ မျိုချလိုက်သည်။ ဝီစကီအရက်သည် လည်ချောင်းထဲမှ
အောက်သို့ မရောက်သေးမီ သူက ထပ်သောက်လိုက်ပြန်၏။ သူသည် လွန်ခဲ့
သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဆရာဝန်နှင့် မိုင်ပေါင်းသုံးလေးရာကွာသော
တောစခန်းတစ်နေရာတွင် ရောက်နေပြီး သွားကိုက်ဝေဒနာကြောင့် ယခုလို
တစ်ကြိမ်သောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ည ၇ နာရီတွင် ကိုစံလှက ချိုးရေပူနေပြီ ဖြစ်
ကြောင်း သတင်းပို့ရန် ဝင်လာသည်။ ဖလိုရီသည် ကုလားထိုင်ရှည်ကြီး တစ်လုံး
ပေါ်၌ လဲကျနေသည်။ သူသည် ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ထားပြီး ရှပ်အင်္ကျီကို
လည်ပင်းတွင် ကြယ်သီးဖြုတ်၍ ဖွင့်ထားသည်။

“ရေချိုးလို့ ရပါပြီသခင်”
ကိုစံလှက ပြောလိုက်၏။

ဖလိုရီက အဖြေမပေး။ ကိုစံလှက သူ့အိပ်ပျော်နေသည်ဟု ထင်
သောကြောင့် လက်မောင်းကို ထိကိုင်လိုက်၏။ ဖလိုရီသည် မလှုပ်နိုင်အောင်
ပင် အလွန်အကျွံ မူးနေသည်။ ဝီစကီပုလင်းလွတ်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် လိမ့်
ဆင်းသွားရာ ဝီစကီစက်များသည် ကြမ်းပေါ်တွင် တောက်လျှောက် ကျကျန်
ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ကိုစံလှသည် ဘဖေကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးနောက် ပုလင်း
ကို ကောက်တိုင်ရင်း တောက်ခေါက်လိုက်၏။

“ကြည့်ပါဦးကွာ။ သူက အရက်တစ်ပုလင်းနီးပါးကုန်အောင်
သောက်ပြန်ပြီ”

“ဘာပြောတယ်။ ထပ်သောက်ပြန်ပြီ ဟုတ်လား။ ကျုပ်က သူ

အရက်ဖြတ်ထားတယ်ထင်လို့”

“ဟိုမိန်းမကြောင့်ပေါ့ကွာ။ ငါတို့ သူ့ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းနေရာ ရွေ့ပေးမှဖြစ်မယ်။ မင်းက ခြေထောက်ကိုကိုင်၊ ငါက ခေါင်းက မ၊မယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ကဲ၊ မ၊တော့”

သူတို့သည် ဖလိုရီအား ဟိုဘက်ခန်းထဲသို့ သယ်သွားပြီး ခုတင်ပေါ် သို့ ဖြည်းညှင်းစွာချလိုက်သည်။

“သူက အဲဒီအင်္ဂလိပ်မကို တကယ်လက်ထပ်မှာလား”

ဘဖေက ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်ပြောတတ်မလဲ။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ အဲဒီဟာမက ဟိုစစ်ပုလိပ်ဗိုလ်ကလေးရဲ့ အမြှောင်မယားဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ သူတို့ စရိုက်ကတော့ ငါတို့စရိုက်နဲ့ မတူဘူး။ ဒီနေ့ည သူ့ဘာလိုချင်မလဲဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

သူက ဖလိုရီ၏အင်္ကျီအဝတ်အစားများကို ချွတ်ပေးရင်း သူ့စကားကို ဖြည့်စွက်၍ ပြောလိုက်၏။ ကိုစံလှသည် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်၏ အစေခံပီပီ သခင် မနိုးစေဘဲ အဝတ်အစားလဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပေးသော အတတ်ပညာကို တတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်ပေသည်။

ဖလိုရီသည် ညသန်းခေါင်ယံတွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများနှင့်စိုရွှဲနေသည်။ သူ့ဦးခေါင်းထဲတွင် ချွန်ထက်ပြီး လေးလံနေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု ရိုက်ခတ်နေသလိုခံစားနေရသည်။ ခြင် ထောင်ကို မ၊တင်ထားပြီး အိပ်ရာနံဘေး၌ ထိုင်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် က သူ့ကို ဝါးယပ်တောင်နှင့် ယပ်ခတ်ပေးနေသည်။ သူမ၏မျက်နှာသည် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်အောက်တွင် ကြည့်ပျော်ပျော်ရှိပါသည်။ သူမသည် ကြေးစားမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုစံလှက ရူးပီးငွေတစ်ဆယ်နှင့် ခေါ်ယူ ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူမက ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဖလိုရီသည် ခေါင်းအလွန်ကိုက်နေသည်။

“ငါ သောက်ဖို့ တစ်ခုခု ယူပေးစမ်းကွာ”

ဖလိုရီက အမျိုးသမီးအား အသံခပ်ပျော့ပျော့နှင့် ပြောလိုက်၏။

၃၃၈ မောင်မြင့်ကြွယ်

သူမသည် ကိုစံလှက အေးနေအောင် အဆင်သင့်လုပ်ပေးထားသော ဆော်ဒါ ပုလင်းကို ယူပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာသုတ်ပုဝါတစ်ထည်ကို ရေဆွတ်ပြီး ရေစိုနေသော အဝတ်နှင့် ဖလိုရီဇီနဖူးပတ်လည်ကို ဖိပေးထားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကလေးသည် ဝဝဖိုင်ဖိုင်နှင့် သဘောကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူမ၏နာမည်မှာ “မစိန်ကလေး”ဖြစ်ပြီး လီရိုတ်၏ဆိုင်ဘေးတွင် စပါးတောင်းများကို ရောင်းချသူဖြစ်ကြောင်း သူမက ပြောပြသည်။ ဖလိုရီသည် သက်သာလာသောကြောင့် စီးကရက်တစ်လိပ် တောင်းလိုက်၏။ မိန်းကလေးသည် စီးကရက်ကိုယူပေးလိုက်ပြီးနောက် ရိုးရိုးအအလေသံနှင့် မေးလိုက်၏။

“ကျွန်မ အသင့်ပြင်လိုက်ရတော့မလား သခင်”

ဖြစ်တာပေါ့ဟု ဖလိုရီက တွေးလိုက်၏။ သူက သူမအတွက် အိပ်ရာပေါ်တွင် နေရာဖယ်ပေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဖလိုရီသည် သူနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသော ကြက်သွန်ဖြူနဲ့နှင့် အုန်းဆီနဲ့တို့ကို ရှုရှိုက်လိုက်ရသည်တွင် သူ့ရင်ထဲ၌ နာကျင်သောဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပြီး မစိန်ကလေး၏ ဖောင်းအိသော ပခုံးပေါ်တွင် ခေါင်းတင်၍ ငိုချလိုက်မိလေတော့သည်။ သူထိုကဲ့သို့ မငိုမိခဲ့သည်မှာ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပင်ရှိခဲ့လေပြီ။

ကောလဟလအဖြစ် ကြားနေခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ပုန်ကန်မှုကြီးသည် နောက်ဆုံးတွင် တကယ်ဖြစ်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျောက်တံတားတစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြသည်။ ဖလိုရီသည် ထိုကိစ္စကို ထိုအချိန်က စိုးတိုးဝါးတားသာ ကြားသိခဲ့ရသည်။ သူသည် အမူးလွန်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့ကိုယ်သူ လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီဟု ယူဆသောကြောင့် တောစခန်းသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ရက်အတန်ကြာတွင် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ရေးပို့လိုက်သော ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိ၏ စာရှည်ကြီးကို ဖတ်ရှုရသည့်အခါတွင်မှ ထိုပုန်ကန်မှုကြီး၏ ရာဇဝင်အစစ်အမှန်ကို သိရလေတော့သည်။

ချစ်မိတ်ဆွေကြီး ဖလိုရီ . . .

မိချောင်းကြီးရဲ့ အကြံအစည်တွေ ရှင်သန်ကြီးထွားလာနေပြီ ဆိုတာ ခင်ဗျားကြားရရင် စိတ်ကောင်းလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။

ပုန်ကန်မှုကြီးလို့ ကင်ပွန်းတပ်ထားတဲ့ လံကြုပ်ပုန်ကန်မှုကြီး ကတော့ ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။ ပြီးတော့လည်း အဲဒီ ပုန်ကန်မှုကြီးဟာ ကျုပ်မျှော်လင့်ထားသလိုသာဆိုရင် အခုထက်ပိုပြီး သွေးချောင်းစီး လိမ့်မယ်။

ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာပဲ။ ခင်ဗျား ကျောက်တံတားကို ပြန်လာတဲ့နေ့မှာ

ဦးဖိုးကြင်ရဲ့ တပည့်တပန်း အထောက်တော်တွေက သုံးခွရွာနားမှာ လူတွေစုနေကြောင်း ဦးဖိုးကြင်ကို သတင်းလာပေးကြတယ်။ အဲဒီ ညမှာပဲ ဦးဖိုးကြင်ဟာ ရာဇဝတ်အင်စပက်တော်ဦးလူကလေး၊ ရဲသား ဆယ်နှစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ တိတ်တဆိတ် ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့က သုံးခွရွာကိုဝိုင်းပြီး အလစ်မှာဝင်စီးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပုန် ခုနစ်ယောက်ကိုပဲ တောထဲက တံပျက်တစ်ခုမှာ မိလိုက်တယ်။ သူပုန်ထတော့မယ်ဆိုတဲ့ ကောလာဟလတွေကို ကြားရတဲ့ မစ္စတာ မက်စ်ဝဲလ်ကလည်း သူ့ရှင်ဖယ်သေနတ်ကိုယူပြီး သစ်တောစခန်းက ထွက်လိုက်လာတဲ့အတွက် ဦးဖိုးကြင်နဲ့ပုလိပ်တွေက တံပျက်ကလေး ကို ဝင်စီးကြတော့မယ့်ဆဲဆဲ မက်စ်ဝဲလ်လည်း အချိန်မီရောက်ရှိလာ ခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဦးဖိုးကြင်ရဲ့တပည့်ကျော်စာရေး ဘစ်နီက အဲဒီသူပုန်ထမှုကို ပိုကြီးကျယ်သွားအောင်နဲ့ အားလုံး ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားအောင် လျှောက်ပြီး သတင်းလွှင့်တော့ တယ်။ ဒါကြောင့် မစ္စတာမက်ဂရီကာ၊ မစ္စတာဝက်စ်ဖီးလ်၊ လက်ဖတင်နှင့်ဗာရောလ်တို့ဟာ စစ်ပုလိပ်ငါးဆယ်အပြင် ရိုးရိုး ပုလိပ်တွေကိုပါခေါ်ပြီး သုံးခွရွာကို ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့ကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ သူပုန်တွေကို နှိမ်နင်းလို့ပြီးစီးနေတာ တွေ့ရတယ်။ ရွာလယ်ကောင်မှာတော့ ကျွန်း ပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဦးဖိုးကြင်က ရွာသူရွာသားတွေကို တရားဟောနေပြီး သိပ်ကြောက်နေတဲ့ ရွာသားတွေကလည်း သူပုန် သူကန်ကိစ္စလဲ ပြီးသွားပါပြီ အစိုးရရဲ့ကျေးဇူးသစ္စာကိုလည်းစောင့် သိပါမယ်လို့ အထပ်ထပ်အခါခါ ဦးချပြီး ကတိပေးနေကြတာကို သာ တွေ့ကြရတော့တယ်။ ဝိဇ္ဇာလို့ခေါ်ကြတဲ့ ဦးဖိုးကြင်ရဲ့တပည့်၊ ဆပ်ကပ်ထဲက မျက်လှည့်ဆရာဟာ ဘယ်ကိုထွက်ပြေးသွားမှန်း မသိပဲ ပျောက်သွားတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပုန်ခြောက်ယောက် ကိုတော့ မိလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူပုန်ကိစ္စဟာ အဲဒီနေရာမှာပဲ

အဆုံးသတ်ရတော့တာပေါ့။

ပြီးတော့လဲ အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရသေးတယ် ဆိုတာကို ဝမ်းနည်းစွာနဲ့သတင်းပေးချင်တယ်။ မစ္စတာမက်စ်ဝဲလ်ဟာ ရိုင်ဖယ်နဲ့ပစ်ဖို့ သိပ်လက်ယားနေတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ သူပုန်တစ်ယောက်က ထွက်ပြေးဖို့လုပ်တဲ့အတွက် မစ္စတာမက်စ်ဝဲလ် က အဲဒီလူရဲ့ဝမ်းဗိုက်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလူဟာ အဲဒီဒဏ်ရာနဲ့ သေတာပါပဲ။ ရွာသားတွေကတော့ အဲဒီကိစ္စအတွက် မစ္စတာမက်စ်ဝဲလ်ကို တော်တော်ကလေး မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥပဒေကြောင်းအရပြောရရင်တော့ ဒီလူတွေဟာ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ဖို့ ကြံစည်ကြောင်း ထင်ရှားတဲ့ အတွက် မစ္စတာမက်စ်ဝဲလ်အတွက် အခြေအနေကောင်းပါတယ်။

အင်း . . . ဒါပေမဲ့ အခုလိုဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေ အားလုံးဟာ ကျုပ်အတွက် အခြေအနေသိပ်ဆိုးစေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသင့်ပါပြီ။ ဦးဖိုးကြင်နဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာ ဦးဖိုးကြင်အနိုင်ရသွားပါပြီ။ ခုဆိုရင် ဦးဖိုးကြင်ဟာ ဒီခရိုင်ရဲ့သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို မျက်နှာဖြူတွေအားလုံးက ဝိုင်းသဘောကျကြတယ်။ မစ္စတာ အဲလ်စ်ကတောင် သူ့ကို ချီးကျူးတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အခု ဆိုရင် သူက သူပုန်ခုနစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ရာလို့တောင် ပြောနေပြီ။ ပြီးတော့ သူက ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်ပြီး ဘယ်လို ချိတ်ခံပုံတွေကိုပါ ထည့်ပြောနေတယ်။ သူပြောတာတွေကို ခင်ဗျားသာ ကြားရရင် အော်ဂလီဆန်မှာ အမှန်ပဲ။ အခုသူက ကျွန်တော်မျိုး၏ သစ္စာစောင့်သိရုံသေမှု၊ လက်မနှေးပဲ ဆောင်ရွက် နိုင်စွမ်းရှိမှုနဲ့ အသက်ကို ပဓာနမထားပဲ အစွမ်းကုန်စွန့်စား ဆောင်ရွက်မှုတို့ ကြောင့် ဆိုတဲ့ စာသားနဲ့ အစချီထားတဲ့ တရားဝင် အစီရင်ခံစာကို တောင် ရေးတင်လိုက်ပြီလို့ သိရတယ်။ ကျုပ် သိထားရတဲ့အတိုင်း ပြောရရင်တော့ အဲဒီလို လှိမ့်လုံးညာလုံးတွေနဲ့ ရေးထားတဲ့ အစီရင်ခံစာဟာ အဲဒီကိစ္စမဖြစ်ခင် ရက်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကြိုတင်

ရေးထားတာလို့ ဆိုတာပဲ။ သိပ်ကို ရွံ့စရာကောင်းတယ်ဗျာ။ အခုသူက အောင်မြင်မှုရဲ့ အထွတ်အထိပ်မှာရောက်နေပြီဆိုတော့ ကျုပ်ကို အမျိုးမျိုးသော ယုတ်မာတဲ့နည်းတွေနဲ့ စွပ်စွဲလာတော့မှာ အမှန်ပဲ ”

သူပုန်တို့၏ လက်နက်အားလုံးကို ဖမ်းဆီးရမိလိုက်သည်။ ကျောက်တံတားမြို့ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန် စုဆောင်းထားသော ပစ္စည်းများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်။ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်က သစ်တောအရာရှိတစ်ယောက်ထံမှ ခိုးယူခဲ့သော နှစ်လုံးပြုးတစ်လက်၊ ဗယ်ဘက်ပြောင်း ပျက်စီးနေသည်။

နှစ်။ မီးရထားဌာနမှ ခိုးယူထားသော သွပ်ပိုက်လုံးများနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လုပ်သေနတ်ခြောက်လက်၊ ထိုသေနတ်များကို ပစ်ခတ်ရာတွင် နောက်ဘက်မှ သံချောင်းတစ်ချောင်းကိုထည့်ပြီး ကျောက်ခဲနှင့် ထု၍ ပစ်ခတ်ရသည်။

သုံး။ ၁၂ ဇွဲ နှစ်လုံးပြုးကျည်ဆံ ၃၉ တောင့်။

လေး။ ကျွန်းသစ်ကို ထွင်းပြီး ပြုလုပ်ထားသော သေနတ်အတု ၁၁ လက်။

ငါး။ တရုတ်ဗျောက်အိုးအကြီးစားများ။

နောက်ပိုင်းတွင် သူပုန်နှစ်ယောက်အား ထောင်ဒဏ် ၁၅ နှစ်၊ သုံးယောက်အား ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်နှင့် ကြိမ်ဒဏ် ၂၅ ချက်စီ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ပြီး တစ်ယောက်အား ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ် အပြစ်ပေးလိုက်သည်။

သူပုန်ထမှုကြီး တစ်ခုလုံး ပြိုကွဲပျက်စီး ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်မှာ ထင်ရှားလှသဖြင့် မျက်နှာဖြူများသည် ၎င်းတို့အတွက် မည်သို့မျှ အန္တရာယ် မရှိနိုင်တော့ဟု ယူဆကြသည်ဖြစ်ရာ မက်စ်ဝဲလ်သည် အကာ အကွယ်မယူဘဲ သစ်တောစခန်းသို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။ ဖလိုရီသည် သစ်တောစခန်းတွင် မိုးစရွာသည့်အချိန်အထိ သို့မဟုတ် ကလပ်တွင် သင်းလုံးကျွတ် အစည်းအဝေးကြီး ပြုလုပ်မည့်အချိန်အထိနေရန် ရည်စူးထားသည်။ သူသည် ယခုအခါ ဦးဖိုးကြင်နှင့် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိတို့၏ ရန်ပွဲကို စိတ်ပျက်စပြုလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဒေါက်တာအား ကလပ်မင်းဘားအဖြစ် အဆိုပြုပေးမည်ဟု

ကတိပြုထားသောကြောင့် အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ ထပ်မံကုန်ဆုံးသွားပြန်သည်။ အပူရှိန်သည် ပို၍ပင် ဆိုးရွားလာလေပြီ။ အခါလွန်နေပြီဖြစ်သော မိုးသည် လေထဲမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားပုံရသည်။ မအီမသာဖြစ်နေသော ဖလိုရီသည် အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်အောင် လုပ်လျက်ရှိသည်သာမက အိုဗာစီယာနှင့် လွဲထားရမည် ဖြစ်သော အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလေးများကိုပင် သောကဖြစ်၍နေလေရာ ကူလီ များနှင့် အစေခံများကပင် သူ့ကို ရွံ့မုန်းလာကြတော့သည်။ သူသည် ဂျင် အရက်ကို အချိန်ပြည့်သောက်နေသည်။ သို့ရာတွင် အရက်သောက်ခြင်းကပင် သူ့ကို စိတ်ပြေပျောက်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။ ဗာရောလ်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ရောက်နေသော အဲလစ်ဇဘက်ကို မြင်ယောင်နေမှုက သူ့ကို အချိန်ပြည့် နှိပ်စက်လျက်ရှိသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို သူသည် အချိန်မရွေး မြင်ယောင်လာ လေ့ရှိပြီး အိပ်ပျော်တော့မည့်ဆဲဆဲမှ မျက်စိကြောင်သွားအောင်၊ စားနေသော အစားအစာများ အရသာမရှိတော့ဘဲ 'ဖွယ်'သွားအောင် ဒုက္ခပေးလျက်ရှိ သည်။ မကြာခဏဆိုသလို ဒေါသပုန်ထလေ့ရှိပြီး ကိုစံလှကိုပင် လက်သီးနှင့် တစ်ကြိမ်ထိုးဖူးသေးသည်။

ဘယ်တော့မှပိုင်ဆိုင်ရန်မရှိတော့သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား တပ်မက်ရခြင်းလောက် ကျက်သရေကင်းမဲ့သောကိစ္စမျိုး၊ ဤလောကတွင် ရှိနိုင်ပါသေးလား။ ဤအတောအတွင်း ဖလိုရီ၏စိတ်သည် လူသတ်ချင်စိတ် သို့မဟုတ် ကာမရာဂစိတ်၊ ထိုစိတ်တို့နှင့်ကင်းလွတ်သော အချိန်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ထိုစိတ်သည် မနာလိုမှုမှ ပေါက်ဖွားလာသောအကျိုးဆက်ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က သူသည် အဲလစ်ဇဘက်၏အပြုအစုအယုအယထက် စာနာ ထောက်ထားမှုကိုသာ ပိုမိုလိုလားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် အဲလစ်ဇဘက်ကို ရာဂစိတ်ကင်းသော မေတ္တာစိတ်ဖြင့် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု သူမအား လက်လွှတ်လိုက်ရချိန်တွင် ရာဂစိတ်ဆိုးဆိုးရွားရွား ထကြွလာလေ တော့သည်။ ယခု ဖလိုရီသည် သူမကို အထင်မကြီးတော့။ မိုက်မဲသော၊ ဂုဏ်မက်သော၊ နှလုံးသားကင်းမဲ့သော သူမ၏ သရုပ်သကန်ကို မှန်ကန်စွာ

မြင်တတ်လာလေပြီ။ သို့ရာတွင် သူမအား တပ်မက်နေဆဲဖြစ်သည်။ အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်စိကြောင်နေသောညများတွင် သူသည် ချစ်တင်းနှိုးနှောနေသော ဗာရောလ်နှင့် အဲလစ်ဇဘက်တို့ကို မျက်စိထဲတွင် အသေးစိတ်မြင်ယောင်မိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ မုန်းတီးရွံရှာမိသည်။ ကိုယ့်ထက်သာသူအား မနာလိုခြင်းသည် အလွန်ယုတ်ညံ့လှပေသည်။ သူ့တွင် မနာလိုထိုက်သော အခွင့်အရေးကောရှိ ပါသလား။ သူက သူ့ထက်အသက်ငယ်ပြီး သူ့အတွက် အလွန်ချောမောနေ သော မိန်းကလေးကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့မိသည်။ ယခုထိုမိန်းကလေးက သူ့ကို မှန်ကန်စွာ ကန်တော့ဆွမ်းလောင်းလိုက်လေပြီ။ သူသည် သူနှင့် ထိုက်တန်စွာ အနှိမ်ခံ လိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်ပြင်၍လည်းရနိုင် မည်မဟုတ်။ မည်သည့်အရာကမှ သူ့ကို အသက်ပြန်ငယ်သွားအောင်၊ မျက်နှာပေါ်မှ အမှတ်ကြီး ပျောက်သွားအောင်၊ အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှသော ကြောင့် အပျော်ကြူးခဲ့မိသော ဆယ်နှစ်တာကာလ သူ့ဘဝမှ ပျောက်ကွယ်သွားအောင်၊ တတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ မိမိထက်သာသောလူက သူမအား ပိုင်ဆိုင်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်ပြီး မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ရန်သာရှိတော့သည်။

သို့သော် ဖလိုရီ သံသယဖြစ်နေမိသည့်ကိစ္စမှာ မှန်ကန်ပါသလား။ ဗာရောလ်သည် အဲလစ်ဇဘက်၏ ချစ်သူဘဝသို့ အမှန်တကယ် ရောက်ရှိသွားပြီလား။ သိနိုင်စရာတော့ အကြောင်းမရှိပါ။ သို့ရာတွင် ကျောက်တံတားလို မြို့ငယ်ကလေး၌ မည်သည့်အရာကိုမှ ဖုံးကွယ်ထားရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ အခြားလူများက မသိကြသည့်တိုင်အောင် မစွပ်လက်ကာစတင်ကမူ ရိပ်မိပေလိမ့်မည်။ တစ်ခုသေချာသည်မှာ ဗာရောလ်က အဲလစ်ဇဘက်အား လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းခံသေးဆိုသောအချက်ဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ သုံးပတ်ဆိုသည်မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ဗြိတိသျှရုံးစိုက်ရာစခန်းမြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် အလွန်ရှည်လျားသော ကာလဖြစ်သည်။ ဗာရောလ်နှင့် အဲလစ်ဇဘက်တို့သည် ညနေတိုင်း အတူတူမြင်းစီးကြသည်။ ညတိုင်း အတူတူတွဲကကြသည်။ သို့တိုင်အောင် ဗာရောလ်သည် လက်ကာ စတင်မိသားစု၏အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခြင်းမရှိသေး။ ကျောက်တံတားတွင် အဲလစ်ဇဘက်နှင့်

ပတ်သက်သော အတင်းအဖျင်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ကျောက်တံတားမြို့ ရှိ အရှေ့တိုင်းသားအားလုံးက အဲလစ်ဇဘက်သည် ဗာရောလ်၏ အပျော် ဇနီးဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဦးဖိုးကြင်၏အဆိုအရ အဲလစ်ဇဘက်သည် ဖလိုရီ၏အပျော်ဇနီးဖြစ်ခဲ့ပြီး ဗာရောလ်က သူမအား ပိုက်ဆံပိုပေးသော ကြောင့် ဖလိုရီကို စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်ဆိုသည်။ (သူသည် အသေးစိတ်အချက် အလက်များတွင် မှားတတ်သော်လည်း ယေဘုယျသဘောတွင်မူ မှန်လေ့ရှိ သူဖြစ်သည်။) အဲလစ်ကလည်း မက်ဂရီကာသည်ပင်လျှင် တွန့်သွားစေမည့် အဲလစ်ဇဘက်နှင့်ပတ်သက်သော လံကြုတ်သတင်းများကို ပြောဆိုလျက်ရှိ သည်။ မစွပ်လက်ကာစတင်းကမူ ဆွေမျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ပတ်သက်သော ထိုအတင်းအဖျင်းများကို မကြားရသော်လည်း သူမပင်လျှင် မရိုးမရွံ့ဖြစ်လာသည်။ ညနေတွင် အဲလစ်ဇဘက်သည် မြင်းစီးရာမှ ပြန်လာ တိုင်း “အန်တီရေ”ဟု အစချီ၍ပြောသော သတင်းထူးကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း။ တစ်ခါမှ မကြားရသေး။

မစွပ်လက်ကာစတင်းသည် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်လာရုံသာမက နောက်ဆုံးတွင် ဒေါသပင်ထွက်လာသည်။ သစ်တောစခန်း၌ လင်တော်မောင် သည် တစ်ယောက်ထီးတည်း . . . အဲလစ် . . . တစ်ယောက်ထီးတည်း မဟုတ်ဘဲ ရှိနေလိမ့်မည်ဆိုသောအတွေးကလည်း သူမကို ဒုက္ခပေးနေသည်။ ဘာပဲပြောပြော အဲလစ်ဇဘက်နှင့်ဗာရောလ် ငြိသွားစေရန် လင်တော်မောင်ကို သစ်တောစခန်းသို့ လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ညနေတွင် မစွပ်လက်ကာ စတင်းက အဲလစ်ဇဘက်အား ကွေ့လည်ကြောင်ပတ်လက်ချာပေးလေသည်။

မစွပ်လက်ကာစတင်းက တက်တလာ (Tatler) မဂ္ဂဇင်းထဲ၌ပါသော အဝတ်အစား မလုပ်လဲနှင့် ခေတ်သစ်မိန်းကလေးများကို အကြောင်းပြု၍ မိန်းကလေးများသည် ယောက်ျားများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပေါ စားဆန်လွန်းအောင် မလုပ်သင့်ကြောင်းနှင့် အစချီလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ယောက်ျားရှာရန်ရောက်လာပြီး ချေးထူလွန်းသောကြောင့် ယောက်ျားမရဘဲ မိမိနိုင်ငံသို့ ပြန်၍ဆင်းရဲနေရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်း ထပ်ပြောပြန်၏။

ထို့နောက် မစွပ်လက်ကာစတင်သည် အဲလစ်ဇဘက် နားဝင်သွား
အောင် စကားကို ခေတ္တမျှရပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ

“မိုးတွေရွာတဲ့အချိန်ကျရင် မစွတာဗာရောလ်ပြန်တော့မယ်ဆိုတာ
ကတော့ စိတ်ပျက်စရာပဲနော်။ သူ မရှိတော့ရင် ကျောက်တံတားမြို့ဟာ
ခြောက်ကပ်နေတော့မှာပဲ”

“ဘယ်အချိန်ကျရင် မိုးရွာတတ်သလဲ”

“ဒီအရပ်မှာတော့ ဇွန်လဆန်းလောက်မှာရွာတတ်တာပေါ့။
တစ်ပတ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် မစွပ်လက်ကာစတင်သည် အရေးမကြီးလှ
သော အတင်းအဖျင်းတစ်ခုကို ပြောလိုက်ဟန်ဖြင့်

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ ဇွန်လဆန်းကျရင် ဖလိုရီ ကျောက်တံတားကို
ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့သိရတယ်။ သူက ကလပ်မှာကျင်းပမဲ့ သင်းလုံးကျွတ်
အစည်းအဝေးကိုမိအောင် ပြန်လာလိမ့်မယ်။ သူ့ကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ ညစာ
ကလေး ဘာလေး ဖိတ်ကျွေးကြသေးတာပေါ့လေ”

ဖလိုရီက အဲလစ်ဇဘက်ထံသို့ ကျားသစ်ရေယူလာသောနေ့မှစ၍
၎င်းတို့နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက ဖလိုရီအကြောင်း ပထမဦးဆုံး စပြောလိုက်ခြင်း
ပင် ဖြစ်သည်။

နောက်သုံးရက်ကြာသောအခါ မစွပ်လက်ကာစတင်က လင်တော်
မောင်အား ကျောက်တံတားမြို့သို့ ပြန်လာရန် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။
သူသည် ရုံးရှိရာမြို့သို့ ခဏပြန်လာနိုင်အောင် တောစခန်း၌ အတော်ကြာ
နေထိုင်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ သူသည် ယခင်ကထက်ပို၍ စိုစိုပြေပြေနှင့် ပြန်ရောက်
လာသည်။ ထိုကဲ့သို့ စိုပြေလာခြင်းသည် နေလောင်ခံရမှုကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု
သူက အကြောင်းပြသည်။ ထို့အတူ စီးကရက်ကိုပင် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် မီးညှို့ယူရ
လောက်အောင် လက်အလွန်တုန်လာသည်။ သို့တိုင်အောင် သူပြန်ရောက်လာ
သော ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် မစွပ်လက်ကာစတင်အား အိမ်အပြင်သို့ရောက်
နေအောင် အကွက်ဆင်လိုက်ပြီး အဲလစ်ဇဘက်၏အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ သူမ
အား မုဒိန်းကျင့်ရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၃၄၇

ထိုတစ်ချိန်လုံးတွင် မည်သူမျှမသိကြသော်လည်း သူပုန်ထမည့်ကိစ္စသည် ဆက်လက်ကြီးထွားနေသည်။ မုတ္တမရှိ ရွာသူရွာသားများ အားလုံးကို ဓါတ်လုံးကိုပြု၍ ညာစားနေသော ဝိဇ္ဇာသည် ပုန်ကန်မည့်ကိစ္စကို ထင်သည်ထက်ပို၍ ထိရောက်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိနေပုံရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပုန်ကန်ထကြွမှုအသစ်များ ပေါ်ပေါက်လာဖွယ်ရာရှိသည်။ ထိုကိစ္စကို ဦးဖိုးကြင်သည်ပင်လျှင် မသိသေးချေ။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း နတ်ဒေဝါများက သူ့ဘက်က ရပ်တည်နေကြသဖြင့် နောက်ထပ်သူပုန်ထမှု ဖြစ်ပေါ်လာပါက ပထမသူပုန်ထမှုသည် ပို၍ အရေးပါသည်ဟု ထင်မြင်လာ ကြသည်ဖြစ်ရာ ဦးဖိုးကြင်သည်သာပို၍ သိက္ခာတက်လာဖွယ်ရှိပေသည်။

ထိုနေ့သည် သင်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကြီး ကျင်းပမည့်ဇွန်လ (၁) ရက်နေ့ ဖြစ်သော်လည်း ယခုအချိန်အထိ မိုးတစ်ပေါက်မျှမရွာသေးချေ။ ဖလိုရီသည် ကလပ်သို့သွားသည့်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာစဉ် ဦးထုပ်နှုတ်ခမ်းသား အောက်မှ စွေစောင်းပြီးကျနေသော ညနေပိုင်းနေရောင်ခြည်သည် သူ့ လည်ပင်းကို နေမထိထိုင်မသာဖြစ်အောင် ပူပူလောင်လောင်နှင့် ဒုက္ခပေးနေ သည်။ ချွေးသံရွဲရွဲဖြစ်နေသော မာလီသည် ရေထည့်ထားသော ရေနံဆီ ပုံးနှစ်ပုံးကို ထမ်းပိုးနှင့်ထမ်းရင်း ယိုင်တိယိုင်တိုင်လျှောက်လာသည်။ မာလီ သည် ရေပုံးကို အောက်ချကာ ဖလိုရီအား ဆလံပေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲမာလီ၊ မိုးက ရွာဦးမှာလား”

မာလီက အနောက်ဖက်သို့ လက်နှင့်ပြလိုက်ရင်း

“တောင်တွေက မိုးရေတွေကို ဆီးဖမ်းထားလိုက်ကြပြီသခင်”

ကျောက်တံတားမြို့ပတ်ပတ်လည်တွင် တောင်များပိုင်းရံလျက်ရှိ သည်ဖြစ်ရာ ထိုတောင်များကြောင့် မိုးကွင်းသွားလေ့ရှိသဖြင့် တစ်ခါတရံတွင် ဇွန်လကုန်သည်အထိ မိုးမရွာတတ်ချေ။ ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးရန် တူးဆွထား သော မြေကြီးများသည် ပြာနှမ်းပြီး ကွန်ကရစ်ကဲ့သို့ပင် မာကျောလာနေပုံရ သည်။ ဖလိုရီသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားရာ ယင်းလိပ်များကို လိပ်တင်ထား သောကြောင့် ဝရန်တာမှမြစ်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်နေသော ဝက်စ်ဖီးလ်ကိုတွေ့ရ

သည်။ ဝရန်တာအစပ် နေရောင်ထဲ၌ ပက်လက်အိပ်နေသော ချွတ်ကရားလေးသည် ပန်ကာလေယပ်ကြိုးကို ဖနောင့်နှင့် ချိတ်ဆွဲရင်း၊ သူ့မျက်နှာကို ငှက်ပျောရွက်တစ်ရွက်နှင့် ကာထားသည်။

“ဟယ်လို၊ ဖလိုရီခင်ဗျား သိပ်ပိန်သွားတယ်နော်”

“ခင်ဗျားလဲပိန်တာပါပဲ”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ ရာသီဥတုကသိပ်ဆိုးတယ်။ အရက်သောက် ချင်စိတ်ကလွဲပြီး ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိဘူး။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဖားအော်သံတွေ စကြားရရင် ကျုပ်ဝမ်းသာတယ်။ ကဲ ဒီပြင်လူတွေမလာခင် တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက် သောက်ကြရအောင်၊ ဟေ့ ဘတ်တလာ”

ဘတ်တလာက ဝီစကီနှင့် ဆိုဒါနွေးတေးတေးတို့ကိုယူလာသောခါ ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

“အစည်းအဝေးကို ဘယ်သူတွေလာမလဲဆိုတာ၊ ခင်ဗျားသိသလား”

“အကုန်လုံးလာမှာပဲလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၃)ရက်က လက်ကာစတင်းတောစခန်းက ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒီလူ သူ့မိန်းမနဲ့ ဝေးနေရချိန်မှာ တော်တော်ပျော်ခဲ့ပုံပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ရာဇဝတ်အင်စပိတ်တော်က သူ့သစ်တောစခန်းမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာကို ပြောပြတယ်။ အပျက်မတွေ့ အများကြီးပဲတဲ့။ ကျောက်တံတားက တကူးကတမှာထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့အမျိုးသမီးက ကလပ်ကငွေတောင်းခံလွှာကို မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ သိသွားမှာပဲ။ ဆယ့်လေးရက်တွင်းမှာ သူ့စခန်းကို ဝီစကီ ဆယ့်တစ်ပုလင်း ပို့ပေးခဲ့ရတယ်”

“ဟို ချာတိတ် ဗာရောလ်ကော လာမှာလား”

“သူက ယာယီ မင်းဘားပဲဥစ္စာ။ လာမယ်မထင်ပါဘူး။ မက်စ်ဝဲလ်လည်း ဒီကိုလာမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့စခန်းကို မခွာနိုင်သေးဘူးလို့ပြောတာပဲ။ တကယ်လို့ မဲခွဲစရာတွေ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုရင် အဲလစ်က သူ့ကိုယ်စားမဲပေးနိုင်တယ်လို့မှာလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဲပေးစရာကိစ္စတော့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စကားများခဲ့ကြသည်များကို ပြန်သတိရလာသောကြောင့် သူက ဖလိုရီအား မသိမသာ

၃၅၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အဲဒါက မက်ဂရီကာနဲ့ပဲ ဆိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကျုပ်ဆိုလိုတာက သူပုန်ထမှုတွေ ဘာတွေဖြစ်ပြီးတဲ့ ခုလိုအချိန်မျိုး မှာ မက်ဂရီကာက တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ကို ကလပ်ထဲဝင်ခွင့်ပေးဖို့ ကိစ္စကို မပြောသင့်ဘူး။ အချိန်လဲ မဟုတ်သေးဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ အဲဒီသူပုန်ထတဲ့ကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ”

ဖလိုရီက မေးလိုက်၏။

သူသည် ဒေါက်တာအား ကလပ်မင်းဘားအဖြစ် လက်ခံရေးကိစ္စကို စမပြောချင်သေး။ ပြဿနာပေါ်မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သဖြင့် သူက ခဏ တဖြုတ် အေးအေးချမ်းချမ်း နေလိုသေးသည်။

“နောက်ထပ် ဘာသတင်းရသေးလဲ။ သူတို့က နောင်တစ်ကြိမ် ထပ်ချဖို့ ကြိုးစားကြမှာလား။ ကြိုးစားလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

“မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အားလုံးပြီးသွားပါပြီ။ ထိုးစံအတိုင်း ချက်ချင်း အရှုံးပေးသွားကြတယ်။ စိတ်ပျက်စရာပဲ”

ဖလိုရီအနည်းငယ် ရင်ခုန်သွားသည်။ သူသည် တစ်ဘက်ခန်းမှ အဲလစ်ဇဘက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအခိုက် မက်ဂရီကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ အဲလစ်နှင့်လက်ကာစတင်းလည်း နောက်ကပါလာ သည်။ ကလပ်တွင် အမျိုးသမီးများ မဲပေးပိုင်ခွင့်မရှိသောကြောင့် လူ အားလုံး စုံပြီဟု ဆိုရပါမည်။

မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် ပိုးသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကလပ် ၏ ငွေစာရင်းစာအုပ်များကို ယူဆောင်လာသည်။ သူသည် ကလပ် အစည်း အဝေးလိုနေရာမျိုးမှာပင် နုံးသဘောသက်ဝင်အောင် ပြုလုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

သူက ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခွန်းဆက်အပြီးတွင် “ကျုပ်တို့အားလုံး ဒီမှာရောက်နေကြပြီဆိုတော့ အစည်းအဝေးစလိုက်ကြရင်ကောင်းမယ်ထင် တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က ဘတ်တလာကို ခေါ်ပေးကြစမ်းပါ”

မစ္စတာလက်ကာစတင်းက ပြောလိုက်သည်။

သည်။ ဝရန်တာအစပ် နေရောင်ထဲ၌ ပက်လက်အိပ်နေသော ချွတ်ကရားလေးသည် ပန်ကာလေယပ်ကြိုးကို ဖနောင့်နှင့် ချိတ်ဆွဲရင်း၊ သူ့မျက်နှာကို ငှက်ပျောရွက်တစ်ရွက်နှင့် ကာထားသည်။

“ဟယ်လို၊ ဖလိုရီခင်ဗျား သိပ်ပိန်သွားတယ်နော်”

“ခင်ဗျားလဲပိန်တာပါပဲ”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ ရာသီဥတုကသိပ်ဆိုးတယ်။ အရက်သောက် ချင်စိတ်ကလွဲပြီး ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိဘူး။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဖားအော်သံတွေ စကြားရရင် ကျုပ်ဝမ်းသာတယ်။ ကဲ ဒီပြင်လူတွေမလာခင် တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက် သောက်ကြရအောင်၊ ဟေ့ ဘတ်တလာ”

ဘတ်တလာက ဝီစကီနှင့် ဆိုဒါနွေးတေးတေးတို့ကိုယူလာသောခါ ဖလိုရီက ပြောလိုက်၏။

“အစည်းအဝေးကို ဘယ်သူတွေလာမလဲဆိုတာ၊ ခင်ဗျားသိသလား”

“အကုန်လုံးလာမှာပဲလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဇွန်ခဲတဲ့ (၃)ရက်က လက်ကာစတင်တော့စခန်းက ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒီလူ သူ့မိန်းမနဲ့ ဝေးနေရချိန်မှာ တော်တော်ပျော်ခဲ့ပုံပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ရာဇဝတ်အင်စပိတ်တော်က သူ့သစ်တောစခန်းမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာကို ပြောပြတယ်။ အပျက်မတွေ့ အများကြီးပဲတဲ့။ ကျောက်တံတားက တကူးကတမှာထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့အမျိုးသမီးက ကလပ်ကငွေတောင်းခံလွှာကို မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ သိသွားမှာပဲ။ ဆယ့်လေးရက်တွင်းမှာ သူ့စခန်းကို ဝီစကီ ဆယ့်တစ်ပုလင်း ပို့ပေးခဲ့ရတယ်”

“ဟို ချာတိတ် ဗာရောလ်ကော လာမှာလား”

“သူက ယာယီ မင်းဘားပဲဥစ္စာ။ လာမယ်မထင်ပါဘူး။ မက်စ်ဝဲလ်လည်း ဒီကိုလာမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့စခန်းကို မခွာနိုင်သေးဘူးလို့ပြောတာပဲ။ တကယ်လို့ မဲခွဲစရာတွေ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုရင် အဲလစ်က သူ့ကိုယ်စားမဲပေးနိုင်တယ်လို့မှာလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဲပေးစရာကိစ္စတော့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စကားများခဲ့ကြသည်များကို ပြန်သတိရလာသောကြောင့် သူက ဖလိုရီအား မသိမသာ

၃၅၀ မောင်မြင့်ကြွယ်

လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အဲဒါက မက်ဂရီကာနဲ့ပဲ ဆိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကျုပ်ဆိုလိုတာက သူပုန်ထမှုတွေ ဘာတွေဖြစ်ပြီးတဲ့ ခုလိုအချိန်မျိုး မှာ မက်ဂရီကာက တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ကို ကလပ်ထဲဝင်ခွင့်ပေးဖို့ ကိစ္စကို မပြောသင့်ဘူး။ အချိန်လဲ မဟုတ်သေးဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ အဲဒီသူပုန်ထတဲ့ကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ”

ဖလိုရီက မေးလိုက်၏။

သူသည် ဒေါက်တာအား ကလပ်မင်းဘားအဖြစ် လက်ခံရေးကိစ္စကို စမပြောချင်သေး။ ပြဿနာပေါ်မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သဖြင့် သူက ခဏ တဖြုတ် အေးအေးချမ်းချမ်း နေလိုသေးသည်။

“နောက်ထပ် ဘာသတင်းရသေးလဲ။ သူတို့က နောင်တစ်ကြိမ် ထပ်ချဖို့ ကြိုးစားကြမှာလား။ ကြိုးစားလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

“မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အားလုံးပြီးသွားပါပြီ။ ထိုးစံအတိုင်း ချက်ချင်း အရှုံးပေးသွားကြတယ်။ စိတ်ပျက်စရာပဲ”

ဖလိုရီအနည်းငယ် ရင်ခုန်သွားသည်။ သူသည် တစ်ဘက်ခန်းမှ အဲလစ်ဇဘက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအခိုက် မက်ဂရီကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ အဲလစ်နှင့်လက်ကာစတင်းလည်း နောက်ကပါလာ သည်။ ကလပ်တွင် အမျိုးသမီးများ မဲပေးပိုင်ခွင့်မရှိသောကြောင့် လူ အားလုံး စုံပြီဟု ဆိုရပါမည်။

မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် ပိုးသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကလပ် ၏ ငွေစာရင်းစာအုပ်များကို ယူဆောင်လာသည်။ သူသည် ကလပ် အစည်း အဝေးလိုနေရာမျိုးမှာပင် နုံးသဘောသက်ဝင်အောင် ပြုလုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

သူက ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခွန်းဆက်အပြီးတွင် “ကျုပ်တို့အားလုံး ဒီမှာရောက်နေကြပြီဆိုတော့ အစည်းအဝေးစလိုက်ကြရင်ကောင်းမယ်ထင် တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က ဘတ်တလာကို ခေါ်ပေးကြစမ်းပါ”

မစ္စတာလက်ကာစတင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်လှမ်းခေါ်တာကို ကျုပ်မိန်းမ ကြားလို့မဖြစ်ဘူး။”

“အစည်းအဝေး မစခင်နှစ်ဝက် ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းကို ခင်ဗျားတို့ ကြားချင်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။”

အားလုံးက အရက်မှာလိုက်ကြသော်လည်း မက်ဂရီကာက အရက် မမှာပါ။

ငွေစာရင်းရှင်းတမ်း ဖတ်ကြားသည့်ကိစ္စကိုအားလုံးက မကြားချင် ကြသော်လည်း ထိုကိစ္စမျိုး ဆောင်ရွက်ရသည်ကို အရသာတွေ့ပုံရသော မစ္စတာမက်ဂရီကာက ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းကို စေ့စေ့စပ်စပ်ဖတ်ပြလိုက်သည်။ ဖလိုရီ၏အတွေးများသည် ပျံ့လွင့်နေကြသည်။ မကြာမီ အကြီးအကျယ် စကားများကြရပေတော့မည်။ သူက နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိ အား အဆိုပြုလိုက်သည့်အခါ အားလုံးက စိတ်ဆိုးကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် အဲလစ်ဇဘက်သည် နံဘေးအခန်းထဲ၌ ရှိနေသည်။ ဆူဆူပူပူဖြစ်ကြသည့်အခါ ထိုအသံများကို သူမ မကြားပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိသည်။ အားလုံးက သူ့ အား ဝိုင်းရန်စကြသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် အဲလစ်ဇဘက်က သူ့အားပို၍ မုန်းတီးသွားဖွယ်ရှိသည်။ ယနေ့ ညနေပိုင်းတွင် သူမအား တွေ့ရပါမလား။ သူမက သူ့အား လက်ခံ၍ စကားပြောပါမလား။ သူသည် တလက်လက် တောက်ပနေသော နှစ်ဖာလုံခန့်ကျယ်သည့် မြစ်ရေပြင်ကိုကျော်၍ အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဟိုဘက်ကမ်းတွင် လူတစ်အုပ်ကို မြင်နေရသည်။ ထိုလူ အုပ်ထဲတွင် ခေါင်းပေါင်းစိမ်းနှင့်လူတစ်ယောက်ပါသည်။ သူတို့သည် သမ္မာန် တစ်စီးအနား၌ ရပ်နေကြသည်။ သူနှင့်ပိုနီးသော ချောင်းနဖူးတွင် ကုလား ဆယ်ယောက် ရေကိုဆန်၍ လှော်ခတ်လာကြသော လှေကြီးတစ်စီးကို မြင်ရ သည်။

“အဲ၊ အခုဆိုရင် ”

မစ္စတာမက်ဂရီကာက ပို၍တည်ကြည်စွာ ပြောလိုက်၏။

“အစည်းအဝေးအစီအစဉ်ထဲက အဓိကအစီအစဉ်ကို ရောက်လာ ပါပြီ။ အဲဒီကိစ္စကတော့ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ကို ဒီကလပ်ကို မင်းဘား အဖြစ်လက်ခံဖို့ဆိုတဲ့ သဘောမတွေ့စရာကိစ္စပါပဲ။ အဲဒီကိစ္စကို အရင်တစ်ခါ

၃၅၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

ကျုပ်တို့ဆွေးနွေးကြတုန်းက . . . ”

“ခိုးမှပဲ”

အနှောင့်အယှက်ပေးသူမှာ အဲလစ်ဖြစ်သည်။ သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလှသောကြောင့် ခုန်၍ထလိုက်လေတော့သည်။

“ခိုးမှပဲ၊ အဲဒီကိစ္စကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မပြောသင့်တော့ပါဘူး။ အခုလို ဖြစ်ပျက်နေတုန်းမှာ အသားမည်းတစ်ယောက်ကို ကလပ်မှာ အသင်းဝင်အဖြစ် လက်ခံရမတဲ့လား။ ခုအချိန်မှာ ဖလိုရီကတောင် ထပ်ပြောမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“အရင်က ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အယူအဆတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့ကြပြီပဲ”

မစ္စတာမက်ဂရီကာက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး အဲလစ်၊ တဆိတ်လောက်ပြန်ထိုင်ပေးမယ်ဆိုရင်”

“သောက်သုံးမကျတဲ့ အလုပ်တွေ”

အဲလစ်သည် မြည်တွန်တောက်တီးလိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။ တစ်ဘက်ကမ်းမှ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်သည် လှေပေါ်သို့ တက်နေကြသည်ကို ဖလိုရီမြင်နေရသည်။ သူတို့လူစုသည် ရှည်လျားပြီး ကိုးရိုးကားရားနိုင်လှသော အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို သမ္မာန်ထဲသို့ ထည့်နေကြသည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် စာရွက်တစ်ထပ်ကြီးထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

“အခုကိစ္စ၊ ဘယ်လို ပေါ်ပေါက်လာတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်က ပထမဦးဆုံးရှင်းပြသင့်ပြီနဲ့တူတယ်။ တိုင်းရင်းသားမင်းဘားတွေမရှိသေးတဲ့ ကလပ်တွေမှာ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ကိုတော့ မင်းဘားအဖြစ်လက်ခံသင့်ကြောင်း အကြံပေးထားတဲ့ ညွှန်ကြားလွှာတစ်စောင်ကို အစိုးရက ဖြန့်ဝေထားကြောင်း တိုင်းမင်းကြီးက ကျုပ်ကို အသိပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီညွှန်ကြားလွှာကတော့ . . . ” ရာထူးမြင့်မားသော တိုင်းရင်းသားဝန်ထမ်းများအား လူမှုရေးလောကတွင် ဖော်ကားမော်ကားပြုမှုခြင်းသည် မှားယွင်းသော မူဝါဒ ဖြစ်ပေသည်။” တဲ့။

ကျုပ်က အဲဒီအယူအဆနဲ့ သဘောထားချင်း လုံးဝမတိုက်ဆိုင်ပါဘူး။ အားလုံး ကလည်း လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းမင်းကြီးကလဲ ကျုပ်တို့နဲ့ သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်”

“အဲဒါကတော့ ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး”

အဲလစ်က ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ ဒီကိစ္စဟာ တိုင်းမင်းကြီးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မဆိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ကလပ်မှာ ကျုပ်တို့လုပ်ချင်သလိုလုပ်ခွင့် ရှိရမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ကို တာဝန်ချိန်ပြင်ပမှာ ဘာလုပ်ရမယ်လို့ညွှန်ကြား ခွင့်မရှိဘူး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

ဝက်စ်ဖီးလ်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလဲအဲဒါကို မြော်လင့်ပြီးသားပါ။ ဒီကိစ္စကိုမင်းဘားတွေ အားလုံးကို တင်ပြရလိမ့်မယ်လို့၊ ကျုပ်က တိုင်းမင်းကြီးကို အစီရင်ခံပြီးပြီ။ သူခိုင်းလိုက်တဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကတော့ အဲဒီအဆိုကို ထောက်ခံမယ့်သူ တစ်ယောက်လောက်ရှိခဲ့ရင် ကျုပ်တို့က တိုင်းရင်းသား တယောက်ကို မင်းဘား အဖြစ် လက်ခံသင့်ပါတယ်တဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ကလပ်မင်းသားတွေအားလုံးက ဒီကိစ္စကို တညီတညွတ်တည်း လက်မခံကြဘူးဆိုယင် ဆက်မဆွေးနွေးပဲ နေနိုင်ပါတယ်တဲ့”

“တညီတညွတ်တည်း ပါပဲဗျာ”

အဲလစ်က ပြောလိုက်တယ်။

“တိုင်းရင်းသားတယောက်ကို ကလပ်မှာလက်ခံဖို့၊ လက်မခံဖို့ဆိုတာ ကျုပ်တို့တတွေနဲ့ပဲဆိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

ဝက်စ်ဖီးလ်က ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီလို ဆိုလိုတယ်လို့ ယူဆနိုင်ပါတယ်။”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျုပ်တို့အားလုံးက ကန့်ကွက်တယ်လို့ ပြောကြ ရအောင်”

“ပြောမယ်ဆိုရင်လဲ၊ လေးလေးနက်နက်ပြောကြဗျာ။ ကျုပ်တို့က ဒီစိတ်ကူးကလေးကို တစ်ကြိမ်တည်းနဲ့အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။”

“ကြားကြတယ်မဟုတ်လားဗျို့ လူမည်းတွေကို မောင်းထုတ်ကြရအောင်”

ဤကိစ္စမျိုးတွင် မစ္စတာလက်ကာစတင်းက မထောက်ခံမည်ကို မစိုးရိမ်ရပါ။ သူ့နှလုံးသားက ဗြိတိသျှမျက်နှာဖြူများကို အစွဲအလမ်း သိပ်ထားသူမဟုတ်ပါ။ သူသည် လူဖြူများနှင့်အရက်အတူတူသောက်၍ရသလို အရှေ့တိုင်းသားများနှင့်လည်း အတူတူအရက်သောက်ရန် ဝန်မလေးသူ ဖြစ်သည်။ သူသည်အရက်အနည်းငယ် သောက်တတ်သော်လည်း (အစိုးရကို) သစ္စာရှိသည်ဟု ဂုဏ်ယူသူဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကို အားလုံးက သဘောတူကြသောကြောင့် မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် ရင်ထဲကကြိတ်၍ဝမ်းသာသွားသည်။ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ယောက်ကို မင်းဘားအဖြစ် လက်ခံရတော့မည်ဆိုပါက ထိုမင်းဘားသည် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သံသယဖြစ်စရာကောင်းလောက်အောင် ရွှေအိုးတစ်ယောက် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်သွားချိန်မှစ၍ သူသည် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိအား ဆိုးဆိုးရွားရွား သံသယဝင်နေခဲ့သည်။

မက်ဂရီကာက ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံးက သဘောတူကြတယ်လို့ ကျုပ်ယူဆလိုက်တော့မယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တိုင်းမင်းကြီးကို အစီရင်ခံလိုက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ရွေးချယ်မယ့် မင်းဘားကိစ္စကို ခုအချိန်ကစပြီး ဆွေးနွေးရလိမ့်မယ်”

ဖလိုရီက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။ သူပြောစရာရှိသည်တို့ကို ပြောရပေတော့မည်။ သူ့နှလုံးသည် လည်ချောင်းထဲသို့ တက်လာပြီး လည်ချောင်း၌ တစ်ဆို့နေပုံရသည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာ ပြောပုံအရဆိုလျှင် သူက စကားပြောလိုက်ရုံမျှနှင့် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိ မင်းဘားဖြစ်ရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည့်အနေအထားတွင် တည်ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် တစ်ယောက်တစ်ပြန် ပြောရပေတော့မည်။ ဒေါက်တာကို ကတိမပေးမိခဲ့လျှင် ကောင်းလေစွ။ ဘာပဲပြောပြော သူက ကတိပေးမိပြီဖြစ်သဖြင့် မဖျက်နိုင်တော့။ မကြာမီသေးမီကဆိုလျှင် သူသည်

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၃၅၅

ထိုကတိကို လွယ်လွယ်နှင့်ဖျက်ပစ်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ သူကတိမဖျက်နိုင်တော့။ သူသည် ထိုကိစ္စကို ဆုံးခန်းတိုင်သည်အထိ ဆောင်ရွက်ပေးမှဖြစ်လိမ့်မည်။ သူသည် မျက်နှာပေါ်မှ အမည်းမှတ်ကို ပရိသတ် မမြင်အောင် မျက်နှာကိုတစ်ဘက်သို့လှည့်ထားလိုက်၏။ သူ့အသံသည် ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် အပြစ်ရှိသူတစ်ဦးအသံပမာဖြစ်နေကြောင်း သူ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဖလိုရီ. . . ပြောစရာတစ်ခုခုရှိနေလို့များလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်က ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိကိုဒီကလပ်ရဲ့ မင်းဘားအဖြစ် လက်ခံဖို့ အဆိုတင်သွင်းပါတယ်။”

အခြားလူသုံးယောက်က ဆိုးဆိုးရွားရွားထ၍အော်ဟစ်ကြသောကြောင့် မစ္စတာမတ်ဂရိတာက စားပွဲကိုခပ်နာနာခေါက်၍ တစ်ဘက်ခန်းတွင် အမျိုးသမီးများရှိနေကြောင်း သတိပေးယူရတော့သည်။ အဲလစ်ကမူ အနည်းငယ်မျှပင် ဂရုမစိုက်ချေ။ သူသည် နောက်တစ်ကြိမ်ခန့်ထလိုက်သလို နှာခေါင်းပတ်လည်ရှိ သူ့အသားအရောင်မှာ ပြာနှမ်းသွားသည်။ သူနှင့် ဖလိုရီတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်သီးနှင့်ထထိုးကြတော့မလို မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြသည်။

“ဟေ့ မင်းစကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ။”

“မရုပ်သိမ်းဘူး”

“မင်းဟာ၊ လူမည်းတွေရဲ့အချစ်တော် လူယုတ်မာပဲ”

“ငြိမ်ပါ”

မစ္စတာမတ်ဂရိတာ ထအော်လိုက်၏။

“အမယ်လေးကြည့်ကြစမ်းပါဦးဗျာ”

အဲလစ်က မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့်အော်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ပြောဆိုနေတာတွေကိုမှ မထောက်ထားပဲ၊ လုပ်ရက်ပလေတယ်။ ကျုပ်တို့အချင်းချင်းသွေးစည်းညီညွတ်ရမယ့်အချိန်၊ ဒီကလပ်ထဲမှာ ကြက်သွန်ဖြူစော်မနံအောင် ဝိုင်းပြီးကာကွယ်ပေးရမယ့်အချိန်။ ဘုရားသခင်

၃၅၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဒီလို လူများ”

“ခင်ဗျားစကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ ကိုယ့်လူရာ။ မရူးချင်စမ်းပါနဲ့
ဖလိုရီ”

ဝက်စ်ဖီးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်က ဂရုစိုက်လိမ့်မယ်လို့ထင်လို့လား”
ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမဲ့လူက မက်ဂရီကာပါ”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းက မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်မရုပ်သိမ်းဘူးပေါ့ . . .
ဟုတ်လား”

မစ္စတာမက်ဂရီကာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

မစ္စတာမက်ဂရီကာ သက်ပြင်းချသည်။

“ဝမ်းနည်းစရာပဲ၊ အေးလေ၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ်အဖို့ အခြား
ရွေးစရာနည်းလမ်းမရှိ . . . ”

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့”

အဲလစ်က ထခုန်ရင်း ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်၏။

“သူ့ကို အလျော့မပေးပါနဲ့။ မဲခွဲပါ။ အဲဒီခွေးမသားက ကျုပ်တို့လို
အနက်ရောင်ဘောလုံးကို မထည့်ဘူးဆိုရင် သူ့ကို မထမဦးဆုံး ဒီကလပ်က
ကန်ထုတ်ပစ်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ . . . ဟေ့ ဘတ်တလာ”

“သခင်”

“မဲပုံးနဲ့ မဲအဖြစ် အသုံးပြုတဲ့ ဘောလုံးကလေးတွေကိုယူခဲ့။”

အခန်းထဲတွင် ရုတ်တရက်လေငြိမ်သွားသည်။ လေယပ်ပန်ကာ
သည် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ မစ္စတာမက်ဂရီ
ကာကဆောင်ရွက်ချင်ပုံမရသော်လည်း တရားမျှတမှုရှိသည့်ပုံစံနှင့် မဲပုံးထဲမှ
ဘောလုံးအဖြူနှင့် ဘောလုံးအနက်များ ထည့်ထားသော အဲဆွဲတို့ကို ဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ စနစ်တကျလုပ်ကြရမယ်။ မစ္စတာဖလိုရီက ခရိုင်ဆရာဝန်
ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိကို ဒီကလပ်ရဲ့မင်းဘားအဖြစ်လက်ခံဖို့ အဆိုပြုတယ်။”

တော်တော်မှားတဲ့ ကိစ္စလို့ ကျုပ်ယူဆတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို မဲမခွဲမိ. . .”

“အိုး၊ ဘာဖြစ်လို့ သောက်စကားတွေရှည်နေရတာလဲဗျာ”

အဲလစ်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟောဒါက ကျုပ်အတွက်၊ ဟောဒါက မက်စ်ဝဲလ်အတွက်”

သူက မဲပုံးထဲသို့ ဘောလုံးအနက်နှစ်လုံးကို ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်အောင် ဒေါသထွက်သွားဟန်နှင့် ဘောလုံးအဖြူများထည့်ထားသော အံဆွဲကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဘောလုံးများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်ချလိုက်သည်။ ဘောလုံးများသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ လွင့်စဉ်သွားကြလေတော့သည်။

“ကဲ၊ ထည့်ချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ကောက်ယူတော့”

“မင်းတော်တော်ရှူးတဲ့လူပဲ၊ ဒီလိုလုပ်လို့ဘာအကျိုးထူးလာမှာလဲ”

“သခင်”

သူတို့အားလုံး ဆက်ကနဲ တုန်လှုပ်သွားကြပြီး လှည့်ကြည့်မိလိုက်ကြ၏။ အောက်ဖက်မှ ဝရန်တာပေါ်သို့ တွယ်ကပ်ပြီး တက်လာသော ချွတ်တရားကလေးသည် ဝရန်တာလက်ရန်းပေါ်မှနေ၍ သူတို့အား ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ သူက လက်တစ်ဘက်နှင့် လက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဘက်နှင့် မြစ်ဆီသို့ ထိုးပြနေသည်။

“သခင်၊ သခင်”

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

ဝက်စ်ဖီးလ်က ပြောလိုက်၏။

သူတို့အားလုံး ပြတင်းဆီသို့ ထသွားကြသည်။ ဖလိုရီက မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း၌ မြင်ခဲ့ရသော သမ္ဗန်သည် မြက်ခင်းစပ် ကမ်းနဖူးအောက်ဘက်တွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရပြီး လူတစ်ယောက်က လှေငြိမ်အောင် ချုံဖုတ်ကို ထိန်း၍ ကိုင်ထားသည်။ ခေါင်းပေါင်းစိမ်းနှင့် မြန်မာသည် လှေပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

“အဲဒါ မက်စ်ဝဲလ်ရဲ့ တောအုပ်တစ်ယောက်ပဲ။ ဘုရား၊ ဘုရား။

တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီထင်တယ်”

အဲလစ်က ပြောလိုက်သည်။

တောခေါင်းသည် မစ္စတာမက်ဂရီကာကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး သမ္ဗန်ဆီသို့ ကမန်းကတန်း ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။ တောသားလေးယောက်သည် လှေပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြပြီး ဖလိုရီမြင်ခဲ့သော ထူးထူးဆန်းဆန်း အထုပ်ကြီးကို ကမ်းပေါ် သို့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း တင်ယူလာကြသည်။ အထုပ်ကြီးမှာ ခြောက်ပေရှည်ပြီး အီဂျစ်ပြည်မှ ဆေးစိမ်မိရုပ် အလောင်းကြီးများလို ပတ်ထားသည်။ လူတိုင်း၏ ရင်ထဲတွင် အော်ဂလီဆန် လာကြသည်။ တောခေါင်းသည် ဝရန်တာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အပေါ်သို့တက်နိုင်သော နည်းလမ်းမရှိကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ တောသားကြီးများကို ကလပ်၏မျက်နှာစာဖက်သို့ရောက်အောင် တွေ့ပတ်၍ ခေါ်သွားလေတော့သည်။ သူတို့က ထိုအထုပ်ကြီးကို ခေါင်းတစ်လုံးအား ထမ်းလာသလို ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းလာကြသည်။ မျက်နှာပျက်နေသော ဘတ်တလာသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှစ်ကနဲ ဝင်လာပြန်၏။

“ဘတ်တလာ”

မစ္စတာမက်ဂရီဟာက ခပ်ငေါက်ငေါက် ခေါ်လိုက်သည်။

“သခင်”

“ခပ်မြန်မြန်သွားပြီး ဖဲရိုက်တဲ့အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်စမ်း။

ပွင့်မသွားစေနဲ့။ သခင်မလေးတွေ မမြင်စေနဲ့။

“ကောင်းပါပြီ သခင်”

လေးလံသော အထုပ်ကြီးကို ထမ်းလာရသော မြန်မာများသည် စကြိုန်လမ်းအတိုင်း လေးလေးပင်ပင် လျှောက်လာကြသည်။ သူတို့ ဧည့်ခန်း ထဲသို့ ဝင်လာစဉ် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကြဲနေသော ဘောလုံးအဖြူတစ်လုံးကို ရှေ့ဆုံးလူက တက်နင်းမိသဖြင့် ယိုင်တီယိုင်တိုင်နှင့် ချော်လဲတော့မလို ဖြစ်သွား ရသေးသည်။ မြန်မာလေးယောက်သည် ပခုံးပေါ်မှ အထုပ်ကြီးကို ဒူးထောက် ၍ ချလိုက်ပြီး အနည်းငယ်ခေါင်းငုံ့ကာ လက်အုပ်ချီထားကြသည်။ ဝက်စ်ဖီးလ် က ဒူးထောက်ထိုင်ကာ အဝတ်စကို ဆွဲလှန်လိုက်၏။

“ဘုရားရေ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး”

သူက အံ့ဩပုံမရဘဲ ပြောချလိုက်သည်။

မစ္စတာလက်ကာစတင်းသည် အခန်းထောင့်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ ထိုအထုပ်ကြီးကို ကမ်းပေါ်သို့တင်လိုက်ချိန်မှစ၍ အထုပ်ထဲ၌ မည်သည့်အရာ ပါရှိကြောင်းအားလုံးက သိနေကြသည်။ ထိုအလောင်းမှာ သေနတ်နှင့် အပစ်ခံရသူ၏ ဆွေမျိုးနှစ်ယောက်က မကျေနပ်သဖြင့် ဓားနှင့် အစိတ်စိတ်မွန်း၍ သတ်ထားသော မက်စ်ဝဲလ်၏ ရုပ်အလောင်းဖြစ်ပေသည်။

မက်စ်ဝဲလ်အသတ်ခံရမှုကြောင့် ကျောက်တံတားမြို့၌ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စသည် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ သွားစေမည့်အပြင် မက်စ်ဝဲလ်၏ နာမည်ကို မေ့သွားကြပြီး နောက်ပိုင်း၌ပင် နှစ်ပေါင်းများစွာဆက်၍ ပြောဆိုကြမည့် ကိစ္စဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ဆိုပါက မည်သူမျှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု မဖြစ်ခဲ့ကြပါ။ မက်စ်ဝဲလ်သည် အညကြမျက်နှာဖြူတစ်ယောက်သာဖြစ် သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်ရှိသော မျက်နှာဖြူများအနက် ရင်းရင်းနှီးနှီး သူငယ် ချင်းမိတ်ဆွေမရှိသည့် လူကောင်းတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူ များထဲတွင် သူ့အတွက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဝမ်းနည်းပူဆွေးသူ တစ်ဦးတစ်လေမျှ ပင်မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စအတွက် ဒေါသမဖြစ်ကြဟု မဆိုလိုပါ။ အမှန် ပြောရပါက ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူတို့သည် ဒေါသကြောင့် ရူးနှမ်းနေသလို ဖြစ်နေကြသည်။ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် အသတ်ခံရမှုမှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ ထိုကိစ္စကြောင့် အရှေ့တိုင်းမှ မျက်နှာဖြူများအားလုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူသတ်မှုကြောင့် နှစ်စဉ်လူရှစ်ရာ ခန့် သေဆုံးနေကြသော်လည်း အရေးထားစရာမဟုတ်ပါ။ မျက်နှာဖြူတစ် ယောက်အသတ်ခံရခြင်းကတော့ အင်မတန်ယုတ်မာ၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် သော ကိစ္စဖြစ်သည်။ မပြစ်မှားအပ်သူကို စော်ကားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မက်စ်ဝဲလ်အတွက် လက်စားချေကြလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်။ မက်စ်ဝဲလ်၏

အစေခံတစ်ယောက်နှစ်ယောက်နှင့်အလောင်းကို သယ်လာသော 'မက်စ်ဝဲလ်' ကို အလွန်ချစ်ခင်သည့် တောခေါင်းတို့ကသာ မက်စ်ဝဲလ်အတွက် မျက်ရည် ကျကြပေသည်။

သို့သော် ဦးဖိုးကြင်ကလွဲ၍ မည်သူမျှ ဝမ်းမသာကြပါ။

“ဒါကတော့ တကယ့်ကို သိကြားမတဲ့ ကိစ္စပဲကွ”

သူက မခင်အား ပြောလိုက်၏။

“ငါတောင် အဲဒါထက်ပိုကောင်းအောင် စီစဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ငါစီစဉ်ခဲ့တဲ့ ပုန်ကန်မှုကို လေးလေးစားစား လက်ခံလာအောင် သွေးထွက်သံ ယိုနည်းနည်းတော့ ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ ကဲ၊ ဟောဒီမှာ ဖြစ်လာပါပြီ။ ဒီမှာမခင်၊ ငါ့ကို အထက်က စောင်မနေပြီလို့ ငါထင်တယ်”

“ကိုဖိုးကြင်၊ ရှင်ဟာ တော်တော်အရှက်မရှိတဲ့လူပဲ။ အဲဒါမျိုးတွေ ကို ရှင့်ပါးစပ်ကထွက်ရဲတာ ကျွန်ုပ်ဖြင့် အံ့ပါတော်။ ရှင့်ကြောင့် လူတစ်ယောက် သေရတာကို ရှင့်စိတ်ထဲက နည်းနည်းမှ ကြက်သီးမထဘူးလား။”

“ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ကြောင့် လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရတယ်၊ ဟုတ်လား။ မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ငါက ကြက်ကလေးတစ်ကောင်ကိုတောင် သတ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီ ချာတိတ်ကလေးသေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်က အမြတ်ထွက်နေတယ် မဟုတ်လား။”

“အမြတ်ထွက်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ငါ့အမြတ်ထွက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မထွက်ရမှာလဲ။ လူတစ်ယောက်က လူသတ်တဲ့နည်းလမ်းကို ရွေးတဲ့ အတွက် ငါ့ကို အပြစ်ဖို့ရမှာလား။ တံငါတွေက ငါးဖမ်းတော့ သူတို့ကို အပြစ် ပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါးဝယ်စားတဲ့လူကို အပြစ်ပြောကြသလား။ ဘယ် ပြောမလဲ။ သေနေတဲ့ ငါးကို ဘာဖြစ်လို့ မစားရမှာလဲ။ မင်း တရားတော်တွေ ကို ပိုပြီးလေ့လာသင့်ပြီ မခင်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာမစားခင် အသုဘချလိုက်သည်။ ဗာရာဏသီ ကလွဲ၍ မျက်နှာဖြူအားလုံး လိုက်ပို့ကြသည်။ ဗာရာဏသီကမူ ထုံးစံအတိုင်း သင်္ချိုင်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် မိုင်ဒန်ကွင်းထဲတွင်သာရှိနေခဲ့သည်။ မစ္စတာ

၃၆၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

မက်ဂရီကာက ဈာပနအခမ်းအနားတွင် သမ္မကျမ်းစာကိုဖတ်ကြားသည်။ မျက်နှာဖြူအုပ်စုသည် ဦးထုပ်ကိုယ်စီကိုင်ရင်း အုတ်ဂူပတ်လည်၌ ရပ်နေကြသည်။ သေတ္တာအောက်ဆုံးမှ ဆွဲထုတ်လာသော ဝတ်စုံနက်များကို ဝတ်ရင်း ပြင်းထန်သော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ချွေးဒီးဒီးကျနေကြသည်။ အဲလစ်ဇဘက်ကလွဲ၍ ကျန်လူများကို မြင်ရသည်မှာ ပို၍အိုစာသွားပုံရသည်။ ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိနှင့် တိုင်းရင်းသားခြောက်ဦးခန့် ဈာပနအခမ်းအနားတွင်ရှိနေကြသော်လည်း နောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်း၌သာ ရပ်နေကြသည်။ ထိုသင်္ချိုင်းတွင် ကျဆုံးသွားသော စစ်သားများ၊ အရပ်ဘက်အရာရှိများနှင့် သစ်တောကုမ္ပဏီမှ အရာရှိငယ်များ၏ အုတ်ဂူစုစုပေါင်း ၁၆ ခုရှိနေသည်။

မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် သမ္မာကျမ်းစာရွတ်ဖတ်ခြင်းကို အောင်မြင်သောအသံနှင့် အဆုံးသတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖော့ဦးထုပ်ကို ဗိုက်ပေါ်တွင် ကပ်ထားရင်း သင်္ချိုင်းထဲမှ ဦးဆောင်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘက်က နှုတ်ဆက်ကောင်းနှုတ်ဆက်လိမ့်မည်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်ကြီးနှင့် ဝိတ်ဝတွင် ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အဲလစ်ဇဘက်က သူ့ကို စောင်းငဲ့၍ပင် မကြည့်ဘဲ ဖြတ်လျှောက်သွားတော့သည်။ ယနေ့နံနက်တွင် အားလုံး က သူ့ကို ရှောင်နေကြသည်။ သူ့နာမည်ပျက်နေသည်။ မက်စီဝဲလ် အသတ်ခံရသည့်ကိစ္စက မနေ့ညက သူ့အဆိုတင်သည့်ကိစ္စကို ပိုဆိုးသွားအောင် လုပ်လိုက်သလိုဖြစ်နေသည်။ အဲလစ်က ဝက်စ်ဖီးလ်၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး စီးကရက်ဗူးများကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှယူကြရင်း ဂူနံဘေးတွင် ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ ဖလိုရီသည် သူတို့ပြောနေသော စကားများကို ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။

“ဒီမှာ ဝက်စ်ဖီးလ်၊ မြေကြီးထဲရောက်သွားတဲ့ သနားစရာဟိုလူအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ကျုပ်သိပ်ဒေါသထွက်မိတယ်။ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ တစ်ညလုံးအိပ်မရဘူး။”

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကိစ္စပဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် စိတ်တော့မပူပါနဲ့။ အဲဒါအတွက် နှစ်ယောက်လောက်ခံသွားရစေမယ်။ ကျုပ်တို့အတတ်နိုင်ဆုံးကတော့ တစ်လောင်းအတွက် နှစ်လောင်းဆိုတာမျိုးပဲပေါ့ဗျာ။”

“နှစ်လောင်း၊ ဟုတ်လား၊ အလောင်းငါးဆယ်တောင်ဖြစ်သင့် ပါတယ်။ အဲဒီငတ်တွေ ကြိုးပေးခံရအောင် ကျုပ်တို့က ဆူဆူပူပူလုပ်ရမယ်။ သူတို့နာမည်တွေကို ခင်ဗျားသိပြီးပြီလား။”

“သိပြီဆိုပါတော့။ ဘယ်သူတွေ ကျူးလွန်ကြသလဲဆိုတာကို တစ်ခရိုင်လုံးသိကြတယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ဘယ်သူကျူးလွန်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့သိပါတယ်။ ရွာသားတွေဆီက ထွက်ချက်ရအောင် လုပ်ဖို့ကပဲ ခက်နေတာပါ။”

“ဒီတစ်ခါ သူတို့ဆီက တွက်ချက်ရအောင် လုပ်ဗျာ။ သောက်ဥပဒေ တွေကို သိပ်ပြီးလိုက်နာမနေနဲ့။ သူတို့ကို ရိုက်စစ်၊ လုပ်ချင်သလိုလုပ်ဗျာ။ သက်သေတွေကို လာဘ်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ် ငွေနှစ်ရာထည့်မယ်”

ဝက်စ်ဖီးလ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အဲဒါမျိုးလုပ်လို့မရတော့ဘူးဗျာ။ လုပ်လို့ရပါစေလို့ ကျုပ်ဆုတောင်း ပါတယ်။ ကျုပ်တပည့်တွေက သူတို့ကို ခိုင်းလိုက်မယ်သာဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို သိတဲ့လူတွေပါ။ ဒါပေမယ့် ခုခေတ်မှာ အဲဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး။ သောက်ဥပဒေအတိုင်း လုပ်ကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ။ ဒီငတ်တွေ အပြစ်ရကိုရကြမှာပါ။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ သက်သေ အထောက်အထားတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိပါတယ်။”

“ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ကို ဖမ်းဆီးတဲ့အခါမှာ အပြစ်ဒဏ်ချ မှတ်ခံရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ရင် သူတို့ ထွက်ပြေးတယ်လို့ အကွက်ဆင်ပြီး ပစ်သာထည့်လိုက်ဗျာ။ အဲဒီခွေးမသားတွေ လွတ်မသွားခင်ပေါ့။”

“သူတို့ လွတ်သွားမှာကို မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျုပ်တို့က ဖမ်းကိုဖမ်းမိမှာပါ။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ မိကိုမိရမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖမ်းမမိတာနဲ့စာရင် မဟုတ်တဲ့လူကို ကြိုးပေးသတ်လိုက်တာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

“ဒါမှပေါ့။ သူတို့ ကြိုးပေးခံရတာကို မမြင်ရမချင်။ ကျုပ်အိပ် လို့ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

အဲလစ်သည် အုတ်ဂူနံဘေးမှ ထွက်လာရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဘုရားသခင် နေပူတာနဲ့ လွတ်အောင်သွားကြရအောင်။ ရေသိပ်

ငတ်နေပြီ”

အားလုံးအနည်းနှင့်အများဆိုသလို ရေငတ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် အသုဘပို့ပြီးသည့်နှင့် ကလပ်သို့သွားရန် သင့်လျော်မည်မဟုတ်ပါ။ တံမြက် စည်းလုံးသူလေးယောက်က ကွန်ကရစ်ခဲလို မာနေသော မြေစိုင်များကို ကျင်းထဲ သို့ ပေါက်တူးများနှင့် ယက်ချပြီး မြေပုံကလေးဖြစ်အောင် ပြန်ဖို့နေကြစဉ် မျက်နှာဖြူများသည် မိမိတို့၏ နေအိမ်များဆီသို့ တကွတပြားစီ ပြန်သွားကြ လေတော့သည်။

နံနက်စာ စားပြီးကြသောအခါ အဲလစ်သည် ကြိမ်တုတ်ကိုကိုင်ရင်း သူ့ရုံးခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ နေကခြစ်ခြစ်ထောက်ပူနေသည်။ အဲလစ် သည် ရေချိုးပြီးနောက် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း (အသုဘပို့စဉ်က) ထူထဲသောဝတ်စုံကို တစ်နာရီခန့် ဝတ်ဆင် ခဲ့ရမှုက မိတ်ဖုများကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ယားယံလာစေခဲ့သည်။ ဝက်စီးလ် ကတော့ လူသတ်သမားများကို ဖမ်းဆီးရန် ရာဇဝတ်အင်စပိတ်တော်နှင့် ပုလိပ်ခြောက်ယောက်ကိုခေါ်၍ သူ့မော်တော်ဘုတ်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ သူက ဗာရောလ်အား သူနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရမည်ဟု အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စ တွင် ဗာရောလ်ပါဖို့ လိုအပ်သည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ထိုချာတိတ်ကလေး အတွက် ပြုစုရာအလုပ်တစ်ခုခုရစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဲလစ်သည် ပခုံးကိုတွန့်လိုက်၏။ မိတ်များကြောင့် ယားယံလာ သည်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကိုယ်ထဲတွင် ဒေါသပူပန်ထနေ သည်။ ယခုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူတစ်ညလုံးစဉ်းစားနေမိခဲ့သည်။ သတ္တိ ကြောင်သော လူယုတ်မာများက မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်သွားအောင်ဆုံးမရမည်။ ကျုပ်တို့က အဘယ်ကြောင့် သုံးမရသော ဥပဒေများကို ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ကြလေသနည်း။

အဲလစ်သည် သစ်ပင်များအကြားရှိ ဟာနေသောနေရာများမှ ထိုးကျနေသည့် နေခြည်တန်းများကို ငေးကြည့်နေသည်။ အစိမ်းရောင်သန်း နေသော သူ့မျက်လုံးကြီးများသည် ပူဆွေးဝမ်းနည်းနေကြပုံရသည်။ လူလတ် ပိုင်းအရွယ် မြန်မာတစ်ယောက်သည် ဝါးလုံးကြီးတစ်လုံးကို ပခုံးတစ်ဘက်မှ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၃၆၅

ကျန်တစ်ဘက်သို့ ပါးစပ်ကအသံထွက်၍ ရွှေ့ပြောင်းထမ်းရင်း အဲလစ်နှင့် ဖြတ်သန်းသွားသည်။ အဲလစ်သည် ကြိမ်၏တုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိ၏။ ထိုတံရုတ္တန်ကသာ သူ့ကိုရန်မူတိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါက မည်မျှကောင်းလေမည်နည်း။ ထိုလူက သူ့အား ရိုက်ပုတ်နိုင်ခွင့်ရှိအောင် စော်ကားမော်ကားပြုလာမည်ဆိုပါက မည်မျှကောင်းလေမည်နည်း။

အထက်တန်းကျောင်းသားလေးငါးယောက်သည် လမ်းပေါ်တွင် ရင်ဘောင်တန်း၍ လျှောက်လာကြသည်။ မလိုမုန်းထားသော မျက်နှာဝါကလေးများ။ နုပျိုချောမွတ်နေသော ထိုမျက်နှာကလေးများက သူ့အား ပမာမခန့် ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ပြုံးပြနေကြသည်။ သူသည် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ သူ့ကို တမင်ရန်စနေကြခြင်းဖြစ်ရမည်။ သူတို့သည် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် အသတ်ခံရသည်ကို သိနှင့်နေပြီးဖြစ်၍ သူတို့ဘက်မှ အောင်ပွဲတစ်ခု အဖြစ် ယူဆပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် အဲလစ်ကို ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်ပြုပြီး ဖြတ်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ဥပဒေကို အကာအကွယ် ယူနိုင်ကြောင်း သိထားကြသောကြောင့် တမင်ရန်စနေကြခြင်းဖြစ်ရမည်။ အဲလစ်၏ရင်ထဲမှ ဒေါသအစိုင်အခဲများ ကြွတက်လာကြ၏။ ပြုံးပြနေသော သူတို့၏မျက်နှာဝါကလေးများကို တန်းစီပြီးမြင်နေရသည်မှာ ရူးချင်စရာ။ သူ ရပ်တန့်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ၊ မင်းတို့က ဘာကိုရယ်နေကြတာလဲ”

ချာတိတ်ကလေးများက လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့က ဘာကိုရယ်နေကြတာလဲလို့ ငါမေးနေတယ်”

ချာတိတ်တစ်ယောက်က ပမာမခန့် ဖြေလိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေလည်စွာ မပြောတတ်သောကြောင့် သူ့ရည်ရွယ်ထားသည်ထက် ပို၍ ပမာမခန့်ပြောသလို ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

အဲလစ်က သူ့ဘာလုပ်နေမိသည်ကို မသိလိုက်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းတွင် သူသည် ကြိမ်တုတ်နှင့်တအားကုန် ရိုက်ချလိုက်ရာ ထိုချာတိတ်၏ မျက်လုံးကို ဒုတ်ကနဲ ဖြတ်ရိုက်မိတော့သည်။ ထိုချာတိတ်က စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျန်လေး

ယောက်က တရိုက်ထိုး တိုးဝင်လာပြီး အဲလစ်ကို သတ်ပုတ်ကြတော့သည်။ သို့ရာတွင် အဲလစ်က သူတို့ထက် အဆမတန် ပို၍ သန်စွမ်းနေသည်။ အဲလစ်က သူတို့ကို တွန်းဖယ်၍ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ပြီး ကြိမ်တုတ်နှင့် အတင်း ဝှေ့ရမ်းနေရာ တစ်ယောက်မျှ သူ့အနားသို့ မကပ်ဝံ့ကြ။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ငါ့နား မကပ်ကြနဲ့။ ကပ်လာတဲ့အကောင်ကို အပြတ်ဆော်လွတ်လိုက်မယ်”

သူတို့သည် အဲလစ်နှင့် ယှဉ်ရာတွင် လေးယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသော်လည်း အဲလစ်သည် ကြောက်စရာကောင်းနေသောကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးကြတော့သည်။ အရိုက်ခံလိုက်ရသော ကျောင်းသားကလေးသည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှစ်ဘက်နှင့်အုပ်ရင်း ဒူးထောက် လျက်သားကျနေကာ “ကျွန်တော်တော့ ကန်းပါပြီဗျာ” မျက်စိကန်းပါပြီဗျာ” ဟု အသံကုန်အော်ဟစ်နေလေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျန်လေးယောက် သည် ပြန်လှည့်လာပြီး လမ်းပြင်ရန်ပုံထားသော ကိုက်နှစ်ဆယ်အကွာရှိ ဂဝံကျောက်ခဲပုံဆီသို့ ပြေးသွားကြလေတော့သည်။ အဲလစ်၏စာရေးတစ် ယောက်သည် ဝရန်တာ၌ ပေါ်လာပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ ဟိုပြေးဒီပြေးဖြစ် နေသည်။

“အပေါ်ကို တက်ခဲ့ပါသခင်၊ ခုချက်ချင်းတက်ခဲ့ပါ။ သူတို့က သခင်ကို ဝိုင်းသတ်ကြလိမ့်မယ်”

အဲလစ်သည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထွက်မပြေးပါ။ သို့ရာတွင် ဝရန်တာလှေခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ လေထဲတွင် ပျံဝဲလာသော ဂဝံကျောက်ခဲတစ်လုံးက ဝရန်တာ တိုင်တစ်တိုင်ကို ထိမှန်ပြီး အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲသွားသည်တွင် စာရေးသည် အထဲသို့ ဝင်ပြေးလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဂဝံကျောက်များကို တပွေ့တပိုက်စီ၊ ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသော ကျောင်းသားကလေးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အဲလစ်သည် ဝရန်တာပေါ်မှ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ အဲလစ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေပုံ ရသည်။

“ဟေ့၊ အသားမည်း ကောင်စုတ်ကလေးတွေ”

သူက အောက်သို့ လှမ်းအော်လိုက်၏။

“မင်းတို့ သိပ်အံ့ဩသွားကြတယ်မဟုတ်လား။ မင်းတို့လေးယောက် စလုံး ဒီဝရန်တာပေါ်လာပြီး ငါနဲ့ရင်ဆိုင်မလား။ မင်းတို့မလာရဲပါဘူး။ လေးယောက်နဲ့တစ်ယောက်တောင် မင်းတို့ ငါနဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲပါဘူး။ မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ ယောက်ျားတွေလိုခေါ်ခံနေကြသလား။ ကောင်စုတ်ကလေးတွေ . . . ”

သူသည် ဆက်၍ မြန်မာလို အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေတော့သည်။ ထိုတစ်ချိန်လုံးပင် သူတို့က ဂဝံကျောက်ခဲများနှင့် လှမ်းပစ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုချာတိတ်များသည် အားမသန်ကြသည့်အပြင် ထိအောင်လည်း မပစ်နိုင်ကြ။ သူက ကျောက်ခဲများကို တိမ်းရှောင်ရာ ကျောက်ခဲတစ်လုံးနှင့် လွတ်သွားတိုင်း ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နေတော့သည်။ ထိုအသံများကို ဂါတ်ထဲကပင် ကြားနေရသဖြင့် မည်သို့မည်ပုံဖြစ်ဖျက်နေ သည်ကို စုံစမ်းရန် ဂါတ်ထဲမှ ပုလိပ်အချို့ ထွက်လာကြရာ ပုလိပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း လမ်းပေါ်မှ အော်ပြောသံများကို ကြားကြရသည်။ ဤတွင် ကျောင်းသားကလေးများသည် ထိတ်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြလေရာ အဲလစ်သည် ရာနှုန်းပြည့် အနိုင်ရသူအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

အဲလစ်သည် ရန်ဖြစ်လိုက်ရသည်ကို အလွန်အားရမိသည်။ သို့ရာတွင် ရန်ပွဲပြီးစီးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အကြီးအကျယ် ဒေါပွလာတော့သည်။ သူသည် တမင်သက်သက်ရန်မူကြသည်ကို ခံရသဖြင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားသူများအား အရေးယူပေးရန် ဒေါသသံပါသော စာတစ်စောင်ကို အရေးပိုင်မက်ဂရီကာထံ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ရေးပို့လိုက်သည်။ ထိုစာကို ထောက်ခံထွက်ဆိုရန်အတွက် ထိုဖြစ်ရပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော စာရေးနှစ်ယောက်နှင့် ချာပရာစိတစ်ယောက်တို့ကိုလည်း စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ ထိုစာရေးများနှင့် ချာပရာစိတို့က ကျောင်းသားကလေးများသည် မစ္စတာအဲလစ်အား တမင်ရန်မူကြခြင်းဖြစ်ပြီး မစ္စတာအဲလစ်က မိမိကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပြိုင်တူလိမ်လည်၍ ထွက်ဆိုကြသည်။ အဲလစ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ခုခံကာကွယ်ရပါသည်ဆိုသော ရှုထောင့်ကိုသာ အမှန်ဟု ယုံကြည်နေပုံရသည်။ ဦးနှောက်ခြောက်သွားသော

မစ္စတာမက်ဂရီကာက ထိုကျောင်းသားလေးယောက်ကို ရှာဖွေပြီး စစ်ဆေးပေးရန် ပုလိပ်များကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်တွက်ဆထားသော ကျောင်းသားကလေးများကလည်း ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ ပုလိပ်များက သူတို့ကို ဈေးထဲတွင် တစ်နေကုန်လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့ကြ။ ညနေပိုင်းတွင် ဒဏ်ရာရနေသော ကျောင်းသားကလေးကို မြန်မာဆေးဆရာတစ်ယောက်ထံ ခေါ်သွားရာ အဆိပ်ပါသောသစ်ရွက်အချို့ကို ကြိုက်၍ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကို မျက်စဉ်းခပ်ပေးလိုက်သောကြောင့် ထိုကျောင်းသားကလေးသည် မျက်လုံးကန်းသွားရလေတော့သည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ကျောက်တံတားသို့ ပြန်ရောက်မလာသေးသော ဝက်စီမီးလ်နှင့် ဘာရောလ်တို့မှအပ ကျန်မျက်နှာဖြူအားလုံး ကလပ်၌ ဆုံမိကြသည်။ လူတိုင်း စိတ်တိုနေကြသည်။ မက်စ်ဝဲလ် အသတ်ခံရသည့်ကိစ္စပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက်၊ အဲလစ်အား တမင်သက်သက်ရန်မူမှု (မျက်နှာဖြူများက ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဟူ၍သာ ယူဆထားကြသည်)က သူတို့အား ကြောက်လန့်နေစေခဲ့သလို ဒေါသလည်းထွက်နေစေခဲ့သည်။ မစ္စလ်ကာက စတင်းကမူ “ကျွန်မတို့အားလုံး အိပ်ရာထဲမှာ အသတ်ခံကြရတော့မယ်” ဟု အဆက်မပြတ်ပြောနေသည်။ သူမကို နှစ်သိမ့်လိုသော အရေးပိုင်မက်ဂရီကာက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုများ ဖြစ်ပွားခဲ့သော် ပြီးစီးသွားချိန်အထိ မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးများကို အကျဉ်းထောင်အတွင်းဘက်တွင် ထားပေးလေ့ရှိကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် အကြောက်ပြေသွားပုံမရချေ။ အဲလစ်က ဖလိုရီအား တမင်ရန်စနေသလို အဲလစ်ဘောက်ကလည်း ဖလိုရီအား လုံးဝမသိ ကျိုးကျွန်ပြုနေသည်။ ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဘောက်နှင့် ပြန်လည်သင့်မြတ်ရန်မှာ သူမ၏ ပြုမူဆက်ဆံပုံက စိတ်ညစ်စရာကောင်းလှ...သဖြင့်... သူသည် တစ်ချိန်လုံး စာဖတ်ခန်းထဲတွင် ဝင်နေရသည်။ လူတိုင်းယမကာအနည်းငယ်စီ သောက်သုံး ပြီးကြသော ညရွစ်နာရီရောက်မှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆင်ပြေစပြု လာကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အဲလစ်က

“ဧည့်ကရားကလေးတွေကို ကျုပ်တို့အိမ်တွေဆီလွှတ်ပြီး ညနေစာထမင်းကို ဒီအပိုခိုင်းလိုက်ရင် မကောင်းပေဘူးလား။ ကျုပ်တို့ဒီမှာ ဘာရစ်ချီဖဲ

တစ်ပွဲနှစ်ပွဲလောက် ကစားကြတာပေါ့။ အိမ်မှာ ငေးငိုင်ပြီး နေကြရတာနဲ့ စာရင်ပိုကောင်းပါတယ်။”

အိမ်ပြန်ရမှာ ကြောက်နေသော မစ္စစ်လက်ကာစတင်းသည် ထိုအဆိုပြုချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကမန်းကတန်း ထောက်ခံလိုက်၏။ မျက်နှာဖြူများသည် ကလပ်တွင် ခပ်ကြာကြာနေချင်ကြသောအခါ ရံဖန်ရံခါ ကလပ်တွင် ညစာစားလေ့ရှိကြသည်။ ဤတွင် ချွတ်ကရားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ရာ ထိုနှစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့အား မည်ကဲ့သို့ ခိုင်းစေမည်ကို သိလိုက်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် ချိုးပွဲချ ငိုကြတော့သည်။ သူတို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ရမည်ဆိုပါက မက်စ်ဝဲလ်၏တစ္ဆေနှင့် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အစား မာလီကိုသာ စေလွှတ်လိုက်ရသည်။ မာလီထွက်သွားသောအခါ ထိုနေ့သည် လပြည့်နေ့ဖြစ်ကြောင်း ဖလိုရီသတိပြုလိုက်မိသည်။ အဲလစ်ဇဘက်အား တရုတ်စကား ပင်ကြီး၏အောက်တွင် သူနမ်းခဲ့သောနေ့မှစ၍ ရက်သတ္တလေးပတ်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ယခု ထိုအဖြစ်အပျက်သည် အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။

သူတို့လူစု ဘရစ်ချ်ဖဲကစားသော စားပွဲ၌ထိုင်ကြ၏။ ခဏတွင် မစ္စစ်လက်ကာစတင်းကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသောကြောင့် ဖဲပိုင်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားစဉ် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ အုန်းကန့်ကျသံတစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဤတွင် အားလုံးအထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြပြီး မော်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“အုန်းသီး ကြွေကျတာပါ”

မစ္စတာမက်ဂရီကာက ပြောလိုက်သည်။

အဲလစ်က “ဒီမှာ အုန်းပင်မှ မရှိတဲ့ ဥစ္စာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်၊ အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်ပွားကြလေတော့သည်။ ပထမအသံထက်ပို၍ ကျယ်သော နောက်ထပ်အသံတစ်သံဖြစ်ပေါ်လာသည်တွင် ချိတ်၌ချိတ်ဆွဲထားသော အောက်လင်းခါတ်မီးသည် ကြမ်းပေါ်သို့ပြုတ်ကျသွားလေတော့ရာ မစ္စတာလက်ကာစတင်းနှင့် သီသီကလေးလွတ်သွားသည်။ မစ္စတာလက်ကာစတင်းသည် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး နံဘေးသို့ ခုန်လိုက်သလို မစ္စစ်လက်ကာစတင်း

ကလည်း စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်တော့သည်။ ခေါင်းပေါင်းမပါသောဘတ်တလာ သည် မီးကျွမ်းနေသော ကော်ဖီစေ့ပမာ ပြာနှမ်းနှမ်းမျက်နှာနှင့် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

“သခင် သခင် - လူဆိုးတွေလာနေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို သတ်ကြတော့မယ်။”

“လူဆိုးတွေဟုတ်လား။ မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ရွာသားတွေအားလုံး အပြင်မှာ ရောက်နေပြီသခင်။ သူတို့လက်ထဲ မှာ တုတ်တွေ၊ ဓားတွေနဲ့ အော်ဟစ်ခုံနီပေါက်နေကြတယ်။ သခင်တို့ရဲ့ လည်ပင်းကို ဓားနဲ့ လှီး ကြလိမ့်မယ်”

မစွပ်လက်ကာစတင်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဝုန်းကနဲနောက်မှီ ၍ လှန်ချလိုက်၏။ သူမက စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်နေသောကြောင့် ဘတ်တလာ ၏ အသံကိုပင် ဖုံးလွှမ်းသွားစေတော့သည်။

“အိုး၊ တိတ်စမ်းပါဗျာ”

အဲလစ်က လှည့်ကြည့်ပြီး ငေါက်လိုက်၏။

“နားထောင်စမ်းပါဦး။ အားလုံး နားထောင်ကြ”

အဲလစ်က လှည့်ကြည့်ပြီး ငေါက်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင်မူ ဒေါသုပုန်ထနေသော ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်၏ အော်သံပမာ ကြောက်စရာ အသံကြီးတစ်သံဖြစ်ပေါ်နေသည်။ မတ်တပ်ရပ် လိုက်သော မစွတာမက်ဂရီကာသည် ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားပြီး မျက်မှန်ကို နှာခေါင်းရိုးပေါ်တွင် ပြန်၍ ပြုပြင်လိုက်သည်။

“ဒါက အနှောင့်အယှက်တစ်မျိုးပဲ။ ဘတ်တလာ အဲဒီ အောက် လင်းဓာတ်မီးကို ကောက်လိုက်စမ်း။ မစွလက်ကာစတင်.. မင်းအဒေါ် ဒဏ်ရာရမရ သွားကြည့်စမ်း။ ကျန်တဲ့လူတွေက ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့”

သူတို့အားလုံးသည် တစ်ယောက်ယောက်က (ဘတ်တလာပင်ဖြစ်ပုံ ရသည်။) ပိတ်ထားခဲ့သော အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေးများသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ တဒေါက်ဒေါက်

လာမှန်နေကြသည်။ မစ္စတာလက်ကာစတင်းသည် ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြီး အားလုံး၏နောက်ဘက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားလေတော့သည်။ မစ္စတာလက်ကာ စတင်းက ပြောလိုက်၏။

“ချီးမှပဲ။ ဟေ့လူတွေ တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီတံခါးကို ဝလန့် ထိုးထားကြစမ်းကွာ”

မက်ဂရီကာက ပြောလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်တို့ အပြင်ထွက်မှုဖြစ်မယ်။ သူတို့ နဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရင် ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်”

မက်ဂရီကာသည် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် လှေခါးထိပ်တွင်ရဲရဲ တင်းတင်း ထွက်ရပ်ပြလိုက်၏။ ကလပ်ဝင်းထဲ လမ်းပေါ်တွင် တုတ်များ၊ ဓား များကို ကိုင်ဆောင်ထားသော မြန်မာလူမျိုးနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိနေသည်။ ခြံဝင်း အပြင်ဘက်လမ်းပေါ်တွင် မိုင်ဒန်ကွင်းဆီသို့ ရောက်ရှိသည်အထိ ဘယ်ညာ နှစ်ဘက်စလုံးပြန့်ကျဲနေသော လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ရှိသည်။ နှစ်ထောင်ခန့် ရှိသော ထိုလူစုသည် လူပင်လယ်ကြီးပမာ အဖြူတစ်ကွက်၊ အမည်းတစ်ကွက် ရှိနေကြသလို ဓားရောင်များကလည်း ဟိုနေရာတစ်ကွက်၊ ဒီနေရာတစ်ကွက် ဆိုသလို တလက်လက်တောက်နေကြသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ် ဘက်လုံးနှိုက်ထားသော အဲလစ်သည် မက်ဂရီကာ၏နံဘေး၌ တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ မစ္စတာလက်ကာစတင်းတစ်ယောက် ပျောက်နေလေပြီ။

မစ္စတာမက်ဂရီကာက အသံတိတ်သွားအောင် လက်မြှောက်ပြလိုက် ၏။

“ဒါက ဘာသံဘောလဲ”

သူက ခပ်မာမာမေးလိုက်သည်။

အော်သံဟစ်သံများ ဝေါကနဲ့ပေါ်ထွက်လာသလို၊ ခရစ်ကက် ဘောလုံးအရွယ်ခန့်ရှိသော ဂဝံကျောက်ခဲများသည် လမ်းပေါ်မှ ဝေါကနဲ့ကျ လာကြပြန်၏။ သို့ရာတွင် ကံကောင်းထောက်မသောကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ မထိမှန်ချေ။ ကလပ်ဝင်းထဲရှိ လမ်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က နောက်သို့လှည့်

၃၇၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

ပြီး ခဲနှင့်ပစ်ရန် အချိန်မဟုတ်သေးကြောင်း လက်ဝှေ့ရမ်းပြရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် မျက်နှာဖြူများနှင့်စကားပြောရန် ရှေ့သို့ တိုးလိုက်၏။ ထိုသူသည် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့ပုံရသော အသက်သုံးဆယ်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အောက်ဘက်သို့ စိုက်ဆင်းကျနေသော နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ထိုလူသည် စွပ်ကျယ်တစ်ထည်တည်းကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး လုံချည်ကို ခါးတောင်းကျိုက်ထားသည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

မစ္စတာမက်ဂရီကာ ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“မင်းကြီး၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကိုရန်လုပ်ဖို့လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့က သစ်ကုန်သည်အဲလစ်အတွက် လာကြတာပါ။ ဒီမနက်က သူ့ရိုက်ခဲတဲ့ သူငယ်ကလေးမျက်စိကန်းသွားပါပြီ။ သူ့ကို ဆုံးမနိုင်အောင် အဲလစ်ကို ကျုပ်တို့ဆီ လွှတ်ပေးပါ။ ကျန်တဲ့လူတွေကို ဒုက္ခပေးပါဘူး။”

ထိုလူက မာမာတင်းတင်းမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာကို အနည်းငယ်ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီကောင်မျက်နှာကို သေသေချာချာ မှတ်ထားလိုက်”

အဲလစ်က ဖလိုရီအား ပခုံးမှကျော်၍ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီကိစ္စပြီးရင် သူ့ကို ထောင်ခုနစ်နှစ် ချပစ်လိုက်ရမယ်”

မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် ရုတ်တရက်ပြာနုန်းသွားသည်။ သူသည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသောကြောင့် အတန်ကြာစကားမပြောနိုင်။ သူက အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သူ့ကို စကားပြောနေတယ်လို့ ထင်သလဲ။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ အခုလို ပမာမခန့်စော်ကားမော်ကား လုပ်တာမျိုး ကျုပ်တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။ ခုချက်ချင်း ပြန်ထွက်ရင်ထွက်၊ မပြန်ရင် ကျုပ် စစ်ပုလိပ်တွေကို ခေါ်ရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျာက အဲလစ်ကို မြန်မြန်ထုတ်ပေးရင် ကောင်းလိမ့်မယ် မင်းကြီး။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တရားရုံးတွေမှာ တရားမျှတမှုမရှိမှန်း ကျုပ်တို့ သိတယ်။ ဒီတော့အဲလစ်ကို ကျုပ်တို့ဘာသာ ဆုံးမမယ်။ သူ့ကို ကျုပ်တို့ဆီ ချက်ချင်း

လွှတ်ပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ငိုပွဲဆင်ရလိမ့်မယ်”
မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် လက်သီးကိုဆုပ်၍ လက်ကို ဒေါသနှင့်
ဝေ့ရမ်းနေသည်။

“ထွက်သွားစမ်း”

သူသည်နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဦးဆုံး ဆဲဆိုလိုက်မိသည်။

လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အော်ဟစ်သံများ ဝေါကနဲပေါ်ထွက်လာပြီး
ကျောက်ခဲများနှင့် ဝိုင်းပေါက်ကြပြန်ရာ အလုပ်ခြံဝင်းထဲက လမ်းပေါ်မှာရှိနေ
သော မြန်မာများ အပါအဝင်အားလုံးကို ထိမှန်ကုန်ကြတော့သည်။ မစ္စတာ
မက်ဂရီကာသည် မျက်နှာပေါ်တွင် ခဲတစ်လုံးအမှန်ခံလိုက် ရရာလဲကျသွား
မလိုလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မျက်နှာဖြူများသည် အတွင်းဘက်သို့ ကမန်းကတန်း
ဝင်ပြေးကြပြီး တံခါးကိုအထဲမှ ကလန်ထိုးထားလိုက်သည်။ မစ္စတာ မက်ဂရီ
ကာ၏ မျက်မှန်သည် ကွဲကြေသွားသလို နှာခေါင်းမှ သွေးများယိုစီးကျနေသည်။
သူတို့အုပ်စုသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြရာ ကုလားတိုင်ရှည်ကြီး
တစ်လုံးပေါ်တွင် သွေးပျက်နေသည့် မြွေတစ်ကောင်ပမာ လူးလွန်းနေသော
မစ္စလက်ကာစတင်းနှင့်ပုလင်း အလွတ်တစ်လုံးကို ကိုင်၍ ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိပဲ အခန်းအလယ်ကောင်တွင် ရပ်နေသော မစ္စတာလက်ကာစတင်းတို့ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ရှိမင်ကက်သလစ်ဘာသာဝင် ဘတ်တလာသည် အခန်း
ထောင့်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း ဘုရားရှိခိုးနေသလို ချွတ်ကရားကလေးများ
ကလည်း ငိုနေကြသည်။ အဲလစ်ဇဘက်ကမူ မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ
သော်လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်ရှိနေသည်။ သူမက မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ဒုက္ခတွေ့နေကြတာလေ။ အဲဒါပဲပေါ့”

အဲလစ်က ခဲလုံးမှန်သွားသော ကုပ်ပိုးကို လက်နှင့်စမ်းရင်း ဒေါသနှင့်
ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဗမာတွေက ခဲနဲ့ဝိုင်းပေါက်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုတော့
ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ တံခါးကိုချိုးပြီး ဝင်လာတဲ့အထိတော့ သူတို့သတ္တိမရှိပါဘူး”

“ပုလိပ်ကို ချက်ချင်းသွားခေါ်ခိုင်းစမ်း”

လွှတ်ပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ငိုပွဲဆင်ရလိမ့်မယ်”
မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် လက်သီးကိုဆုပ်၍ လက်ကို ဒေါသနှင့်
ဝှေ့ရမ်းနေသည်။

“ထွက်သွားစမ်း”

သူသည်နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဦးဆုံး ဆဲဆိုလိုက်မိသည်။

လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အော်ဟစ်သံများ ဝေါကနဲပေါ်ထွက်လာပြီး
ကျောက်ခဲများနှင့် ဝိုင်းပေါက်ကြပြန်ရာ အလုပ်ခြံဝင်းထဲက လမ်းပေါ်မှာရှိနေ
သော မြန်မာများ အပါအဝင်အားလုံးကို ထိမှန်ကုန်ကြတော့သည်။ မစ္စတာ
မက်ဂရီကာသည် မျက်နှာပေါ်တွင် ခဲတစ်လုံးအမှန်ခံလိုက် ရရာလဲကျသွား
မလိုလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မျက်နှာဖြူများသည် အတွင်းဘက်သို့ ကမန်းကတန်း
ဝင်ပြေးကြပြီး တံခါးကိုအထဲမှ ကလန့်ထိုးထားလိုက်သည်။ မစ္စတာ မက်ဂရီ
ကာ၏ မျက်မှန်သည် ကွဲကြေသွားသလို နှာခေါင်းမှ သွေးများယိုစီးကျနေသည်။
သူတို့အုပ်စုသည်နည်းခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြရာ ကုလားတိုင်ရှည်ကြီး
တစ်လုံးပေါ်တွင် သွေးပျက်နေသည့် မြွေတစ်ကောင်ပမာ လူးလွန် နေသော
မစ္စလက်ကာစတင်းနှင့်ပုလင်း အလွတ်တစ်လုံးကို ကိုင်၍ ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိပဲ အခန်းအလယ်ကောင်တွင် ရပ်နေသော မစ္စတာလက်ကာစတင်းတို့ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ရိုမင်ကက်သလစ်ဘာသာဝင် ဘတ်တလာသည် အခန်း
ထောင့်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း ဘုရားရှိခိုးနေသလို ချွတ်ကရားကလေးများ
ကလည်း ငိုနေကြသည်။ အဲလစ်ဇဘက်ကမူ မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ
သော်လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်ရှိနေသည်။ သူမက မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ဒုက္ခတွေနေကြတာလေ။ အဲဒါပဲပေါ့”

အဲလစ်က ခဲလုံးမှန်သွားသော ကုပ်ပိုးကို လက်နှင့်စမ်းရင်း ဒေါသနှင့်
ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဗမာတွေက ခဲနဲ့ဝိုင်းပေါက်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုတော့
ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ တံခါးကိုချိုးပြီး ဝင်လာတဲ့အထိတော့ သူတို့သတ္တိမရှိပါဘူး”

“ပုလိပ်ကို ချက်ချင်းသွားခေါ်ခိုင်းစမ်း”

မိစ္ဆတာမက်ဂရိကာက နှာခေါင်းကိုလက်ကိုင်ပုဝါနှင့် အုပ်ရင်း ပြော
လိုက်သောကြောင့် သူ့စကားသံမှာ သဲသဲကွဲကွဲ မရှိလှပါ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အဲလစ်ကပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကသူတို့နဲ့ စကားပြောနေတုန်းကျုပ်လှည့်ပတ်ပြီး ကြည့်ပြီး
ပြီ။ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို အပြင်နဲ့အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားလိုက်ပြီ။ ပုလိပ်ရှိ
တဲ့ နေရာကို ဘယ်သူမှ သွားလို့မရဘူး။ ဘာရာဆွာမိရဲ့ ခြံဝင်းထဲမှာလဲ လူတွေ
အပြည့်ပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့စောင့်ရအုံးမှာပဲ သူတို့ဘာသာ လူစုကွဲသွားကြ
လိမ့်မယ်လို့ကျုပ်ထင်တယ်။ မစ္စလက်ကာစတင်၊ သိပ်ပြီး ထိတ်လန့် မနေပါ
နဲ့ဗျာ။ အန္တရာယ် သိပ်မကြီးပါဘူး။”

သို့ရာတွင် အန္တရာယ်မှာ သေးငယ်ပုံမရပါ။ အော်ဟစ်သံများသည်
ယခုထိ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေသလို ကလပ်ခြံဝင်းထဲသို့ လူပေါင်းရာချီ၍
ဝင်လာနေပုံရသည်။ အသံများမှာ ရုတ်တရက်ဆူညံလာသောကြောင့်
အော်ဟစ်ပြောဆိုမှုသာ ကြားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဧည့်ခန်းမှပြုတင်းပေါက်များ
အား ပိတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ပိုးကောင်မွှားကောင်များ မဝင်အောင်
ပိတ်ထားလေ့ရှိသော သွပ်ပြားကို အပေါက်ဖောက် ထားသည့်ပြုတင်းပေါက်
အတွင်းဘက်မှ တုရုတ်ကပ် တံခါးများကိုပါ ကလန်ထိုးပြီး ပိတ်ထားသည်။
ပြုတင်းပေါက်များ ကျိုးပဲ့ကုန်သောကြောင့် တဂျွတ်ဂျွတ်မြည်သံများထွက်ပေါ်
လာသည်။ နံရံများပေါ်တွင် အဆက်မပြတ် ထိမှန်နေသော ခဲသံများက ပါးလွှာ
သောသစ်သားနံရံများအား တုန်ခါနေစေသလို ပွင့်ထွက်သွားတော့မလို ထင်ရ
သည်။

အဲလစ်သည်တရုတ်ကပ်တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး နောက်လူအုပ်ထဲသို့
ပုလင်းတစ်လုံးကို ခပ်ရမ်းရမ်းပစ်သွင်းလိုက်သော်လည်း အခန်းထဲသို့ ခဲလုံး
တစ်ဒါဇင်ခန့်ပြန်ဝင်လာသောကြောင့် ထိုတရုတ်ကပ်ကို ကမန်းကတန်း
ပြန်ပိတ်လိုက်ရလေတော့သည်။ မြန်မာများသည် နံရံများကို ခဲနှင့်ပေါက်ရန်
နှင့် အော်ဟစ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားရည်ရွယ်ချက်ရှိပုံမပေါ်ချေ။ သို့ရာတွင်

ထိုအော်သံများမှာ ကြောက်စရာကောင်းနေပေသည်။ မျက်နှာဖြူများသည် ထိုအသံများကြောင့် အစပထမတွင် ကြောက်နေကြသည်။ ထိုပြဿနာ၏ မူလဖြစ်သော အဲလစ်ကို အပြစ်တင်ရန်ပင် မတွေးမိကြ။ သူတို့အားလုံး ရင်ဆိုင်နေကြရသောအန္တရာယ်က သူတို့အား စည်းရုံးမှုရှိစေခဲ့သည်။ မျက်မှန် မပါပါက အကန်းလိုဖြစ်နေသော မက်ဂရီကာသည် သူ့ညာလက်အား မစွပ် လက်ကာစတင်းက နှိပ်နယ်ပေးနေသည်ကိုခံရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အခန်းအလယ်တွင် ရပ်နေသည်။ ချွတ်ကရားတစ်ယောက်သည် မက်ဂရီကာ ၏ ဗယ်ခြေထောက်ကို လက်နှင့်ဖက်ရင်း ငိုနေသည်။ မစ္စတာလက်ကာစတင်း သည် နောက်တစ်ကြိမ် ပျောက်သွားပြန်သည်။ မစ္စတာအဲလစ်သည် ပုလိပ် တန်းလျားများဆီသို့ လက်သီးကို ဆုပ်ပြုရင်း ဒေါသနှင့်ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

“ပုလိပ်တွေ ဘယ်မှာလဲ။ လူကြောက်တွေ”

သူသည်အမျိုးသမီးများရှိနေသည်ကိုပင်ဂရုမစိုက်ဘဲ အောင်ဟစ်လိုက်သည်။

“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မလာကြတာလဲ၊ နောက်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ အတွင်းမှာတောင် ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို မရနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ ဆီမှာသာ ရိုင်ဖယ်ဆယ်လက်လောက်ရှိရင် ဒီခွေးမသားတွေကို အတုံးအရုံး ဖြစ်သွား အောင် ပစ်လို့ရတယ်”

“သူတို့ မကြာခင် ရောက်လာကြတော့မှာပါ”

မစ္စတာ မက်ဂရီကာက ပြန်အော်ပြောလိုက်၏။

“သူတို့ လူကြားထဲ တိုးဝင်ဖို့နည်းနည်းတော့ အချိန်ယူရလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ရိုင်ဖယ်တွေကိုမသုံးကြတာလဲ။ သူတို့ ကသာ လူအုပ်ထဲကို ပစ်မယ်ဆိုရင် အစုလိုက်အပြုံလိုက် သေကုန်အောင် ပစ်လို့ရတယ်။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး နဲ့လွဲရတာ နာတာပဲကွာ။

ခဲတစ်လုံးသည်သွပ်ပြား တရုပ်ကပ်တစ်ခုကို ဖောက်ထွင်း၍ အခန်း ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထိုခဲလုံးသည် အဲလစ်ဘောက်၏လက်မောင်းကို ထိသွားပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ရပ်သွားတော့သည်။ အပြင်ဘက်မှ အောင်သေအောင်သား စားရသလို အော်ဟစ်သံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီး နောက်ခေါင်မိုးပေါ်မှ တဂုန်း

၃၇၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဝုန်းမြည်သံများ ဆက်တိုက်ပေါ် ထွက်လာတော့သည်။ ကလေးအချို့သည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ရောက်နေကြပြီးနောက် ခေါင်မိုးပေါ်မှ တင်ပါးနှင့် အောက်သို့ လျှောဆင်းရင်း အပျော်ကြီးပျော်နေကြသည်။ မစွမ်းလက်ကာစတင်းသည် ယခင်ကထက်ပို၍ စူးလှသောအသံနှင့် အော်လိုက်ရာ အပြင်ဘက်မှ အော်သံ များကိုပင် လွှမ်းမိုးသွားလေတော့သည်။

“အဲဒီဟာမကြီးကို အသံမထွက်အောင် တစ်ယောက်ယောက်က လည်ပင်းညှစ်ထားကြစမ်းဗျာ။ ဝက်တစ်ကောင်ကိုသတ်နေတယ်လို့ အပြင်က ထင်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့တစ်ခုခု လုပ်ကြမှဖြစ်တာမယ်။ ဖလိုရီ၊ မက်ဂရီ ကာ ဒီကိုလာကြစမ်းဗျာ။ ဒီအခက်အခဲကထွက်လို့ရမဲ့နည်း တစ်နည်းကို စဉ်းစားကြစမ်း။”

အဲလစ်ဇဘက်သည် ရုတ်တရက်ကြောက်စိတ်ဝင်လာပြီး ငိုချလိုက် လေတော့သည်။ ခဲဒဏ်ရာက သူမကို နာကျင်စေခဲ့သည်။ သူမသည် ဖလိုရီ၏ လက်မောင်းကို တွယ်ဖက်ထားကြောင်း ဖလိုရီက တအံ့တဩတွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်မျိုးမှာ ထိုသို့သော အပြုအမူကလေးက သူ့အသည်းကို အထက် အောက် ပြောင်းဆန်အောင် တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့သည်။ သူသည် ထိုမြင်ကွင်း ကို ကိုယ်နှင့်မသက်ဆိုင်ဟန်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူသည် ဆူညံသံ များကြောင့် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေခဲ့ရသော်လည်း သိပ်တော့မကြောက် လှပါ။ သူ့အဖို့မူ အရှေ့တိုင်းသားများသည် တကယ်ပင် ကြောက်စရာကောင်း သည်ဟု ယုံကြည်ရန်ခဲယဉ်းနေသည်။ သူ့လက်မောင်းကို အဲလစ်ဇဘက်က လာ၍ဖက်ထားကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါကျမှ ထိုအခြေအနေ၏အရေး ကြီးပုံကို နားလည်လာတော့သည်။

“အို၊ မစ္စတာဖလိုရီ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ခုခုကို ခပ်မြန်မြန် လုပ်စမ်းပါ။ ရှင်တတ်နိုင်မှာပါ။ အဲဒီကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေ ဒီအထဲကို ရောက် မလာခင် မြန်မြန်စဉ်းစားစမ်းပါ”

“ကျုပ်တို့အထဲက မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ယောက်က ပုလိပ်တွေ ဆီကိုရောက်အောင်သွားပြီး ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့ရင်”

မက်ဂရီကာက ညည်းညည်းညူညူနှင့် ပြောလိုက်၏။

“အေးလေ၊ သိပ်ဆိုးလာရင်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ရ တော့မှာပဲ”

“အရူးမထစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလည်ပင်း ပြတ်သွားမှာပေါ့။”

အဲလစ်က အော်ပြောလိုက်၏။

“သူတို့က အတင်းချိုးဖဲ့ပြီး ဝင်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်သွားပါ မယ်။ အဲဒီလိုတိရစ္ဆာန်တွေက သတ်တာကိုတော့ မခံချင်ဘူး။ ပုလိပ်တွေကို ဒီရောက်အောင်ခေါ်နိုင်ခဲ့ရင် သူတို့ကို ကျုပ်တို့က သတ်နိုင်မှာဗျ။

ဖလိုရီက မချင်မရဲနှင့်ပြောလိုက်၏။

“မြစ်ကမ်းစပ်အတိုင်း တစ်ယောက်ယောက်ကသွားလို့ မရတော့ ဘူးလား”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့က ရာနဲ့ချီပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း လျှောက်နေကြတာ။ ကျုပ်တို့ကို လုံးဝ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားလိုက်ကြပြီ။ သုံးဘက်စလုံးမှာ ဗမာတွေရှိနေပြီ။ တစ်ဘက်မှာ မြစ်ကြီးရှိတယ်ဗျ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရှိနေတာပဲ”

ထိုအခိုက်တွင် အလွန်အံ့ဩဖွယ်စိတ်ကူးတချို့သည် ဖလိုရီ၏ ဦးနှောက်ထဲ၌ ဖျတ်ကနဲ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရှိနေသားပဲ။ ကျုပ်တို့က ပုလိပ်တွေဆီ ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ရောက်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ အဲဒါကို မတွေးမိဘူးလား”

“ဘယ်လိုလဲ”

“မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ရေထဲက ကူးသွားရုံပေါ့”

“အိုး၊ နိပ်လိုက်လေဗျာ”

အဲလစ်သည်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဖလိုရီ၏ပခုံးကို လက်နှင့်ပုတ်လိုက် သည်။ အဲလစ်ဘောက်သည် ဖလိုရီ၏လက်မောင်းကိုဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး တစ်ချက် နှစ်ချက်ပင် ကလိုက်မိလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့သွားစေချင်ရင်၊ ကျုပ် သွားပါ့မယ်”

အဲလစ်က ပြောလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ဖလိုရီက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သူက ရူးဖိနပ်များကို

ပင် ချွတ်နေလေပြီ။ နောက်ထပ် အချိန်ကုန်ခံရန် မသင့်တော့။ ယခု မြန်မာ လူမျိုးများသည် အရူးသဖွယ် အကြမ်းမဖက်ကြသေးသော်လည်း အထဲသို့ ချိုးဖျက်ပြီး ဝင်လာနိုင်မည်ဆိုပါက မည်သို့ဖြစ်လာမည်ကို မည်သူကမျှ မပြော နိုင်ကြပါချေ။ အကြောက်ပြေစပြုသွားပြီဖြစ်သော ဘတ်တလာသည် မြက်ခင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော ပြတင်းပေါက်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မြက်ခင်းပေါ်၌ မြန်မာလူမျိုး အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသည်။ မြစ်ကြီးက ဆုတ်မပြေးနိုင်အောင် ထားဆီးထားသည်ဟု ယူဆကြ သောကြောင့် သူတို့သည် ကလပ်အဆောက်အအုံ၏ နောက်ဘက်ခြမ်းကို အစောင့် အကြပ် ခပ်များများမထားခဲ့ပေ။

“မြက်ခင်းပေါ်ကို အတင်းဖြတ်ပြီး ပြေးပေတော့”

အဲလစ်က ဖလိုရီ၏အနားသို့ကပ်၍ အော်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကို မြင်တာနဲ့ သူတို့လူစုကွဲသွားကြလိမ့်မယ်”

“ချက်ချင်း ပစ်ဖို့ ပုလိပ်တွေကိုအမိန့်ပေးလိုက်”

မစ္စတာမက်ဂရီကာကလည်း တစ်ဘက်မှ အော်ဟစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်အာဏာကုန်လွှဲလိုက်တယ်။”

“ပြီးတော့လဲ သူတို့ကို အောက်နှိမ့်ပြီး ပစ်ဖို့အမိန့်ပေး။ခေါင်းပေါ်က ကျော်ပြီး မပစ်နဲ့။ အသေပစ်၊ ဗိုက်ကိုသာ ပစ်ထည့်လိုက်”

ဖလိုရီသည် ဝရန်တာပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ရာ မြေမာပေါ်သို့ ရောက် သွားပြီး ခြေထောက်နာသွားသည်။ သူသည်ကမ်းစပ်သို့ ခြေလှမ်းခြောက်လှမ်း နှင့်ပင် ရောက်ရှိသွားသည်။ အဲလစ်ပြောသည့်အတိုင်း သူခုန်ချသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မြန်မာများသည် ခေတ္တမျှရဲကနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် သူ့နောက်ဘက်သို့ ခဲအနည်းငယ် ကျလာသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူ မျှ လိုက်မလာပါ။ သူသည် ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မြန်မာများက တွေးလိုက်မိကြသလို ထိန်နေသော လရောက်အောက်တွင် သူသည် အဲလစ်မဟုတ်ကြောင်း မြင်နိုင်ကြပေသည်။ နောက်တစ်ခဏတွင် သူသည် ချုံကြားထဲမှ ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး ရေထဲသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ဖလိုရီသည် ရေအောက်သို့ရောက်သည့်အထိ နစ်မြုပ်သွားပြီး မြစ်

မြန်မာပြည်မှ နေရက်များ ၃၇၉

အောက်ခြေနှံ့ထဲတွင် ဒူးသို့ရောက်သည်အထိကျွံဝင်သွားသောကြောင့် ခြေထောက်ကို ပြန်ရုပ်နိုင်ရန်စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာမြင့်သွားသည်။ သူသည် မြစ်ရေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ စတောက်ဘီယာမှ အမြှုပ်လို ခပ်နွေးတေးတေးအမြှုပ်များသည် သူ့နှုတ်ခမ်းပတ်လည်၌ တဖျက်ဖျက် ရိုက်ခတ်နေကာ ရေမြှုပ်လိုပစ္စည်းတစ်ခုသည် ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့ဆို့ ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ထိုပစ္စည်းမှာ ဗေဒါရွက် တစ်ရွက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုဗေဒါရွက်ကို ကြိုးစားပြီး ထွေးထုတ်လိုက်၏။ သူသည် လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေသော ရေစီးကြောင်းထဲတွင် မျောပါသွားသောကြောင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်အဝေးသို့ပင် ရောက်သွားပြီ။ မြန်မာများသည် အော်ဟစ်ရင်း ကမ်းပေါ်တွင်အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် လုပ်နေကြသည်။ သူ့မျက်စိသည် မြစ်ရေပြင်နှင့် တစ်တန်းတည်းရှိသောကြောင့် ကလပ်ကို ဝိုင်းထားကြသည့်လူအုပ်ကို မမြင်ရသော်လည်း သူတို့အော်ဟစ်နေကြသံများသည် ကမ်းပေါ်တွင် ကြားရသည်ထက်ပို၍ ကျယ်လောင်နေသည်။ သူသည် စစ်ပုလိပ်တန်းလျားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ထိုနေရာတွင် လူမရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ရေစီးကြောင်းထဲမှ ကြိုးစားပန်းစားထွက်၍ ရွံ့ထဲတွင် ကိုးရိုးကားရားလျှောက်လာခဲ့ရာ ဘယ်ဘက်ခြေအိတ်ကျွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ကမ်းစပ်အတိုင်း အနည်းငယ် လျှောက်သွားသောအခါ မိုင်တစ်ရာပတ်လည်အတွင်း အဓိကရုဏ်းဖြစ်ပွားမှုအလျင်းမရှိသလို ခြံစည်းရိုးနံဘေးတွင်ထိုင်၍ ခြံတိုင်များကို ချွန်နေကြသော အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖလိုရီ ကမ်းပေါ်သို့ တွားတက်လိုက်ပြီး ခြံစည်းရိုးကိုကျော်တက်၍ လရောင်ကြောင့် လင်းထိန်နေသော စစ်ရေးပြကွင်းထဲမှ ပင်ပင်ပန်းပန်းဖြတ်ပြေးသည်။ ရေစိုနေသော သူ့ဘောင်းဘီရှည်သည် အောက်ဘက်သို့ အိတ်ပွဲပြီးကျနေလေသည်။ အသံပလံများကို ခန့်မှန်းကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စစ်ပုလိပ်တန်းလျားများတွင် လူသူရှိပုံမရ။ ညာဘက်ရှိ မြင်းဇောင်းမှ ဗာရောလ်၏မြင်းများသည် သွေးရှူးသွေးတန်းရုန်းကန်နေကြသည်။ ဖလိုရီသည် လမ်းပေါ်သို့ ပြေးထွက်လိုက်သောအခါ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ရိုးရိုးပုလိပ်နှင့် စစ်ပုလိပ်စုစုပေါင်းအယောက် ၁၅၀ခန့်သည် တုတ်များကိုသားကိုင်၍ လူအုပ်ကြီးအား နောက်ဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် နေကြသည်။ သူတို့ အားလုံးသည် လူအုပ်ထဲတွင် ညပ်နေကြသည်။ လူအုပ် ကြီးမှာ များပြားလွန်းလှသောကြောင့် ကြီးမားလှသော ပျားအုံကြီး တစ်ဝီ ပျံဝဲ နေသလို ထင်ရသည်။ နေရာတကာတွင် လူအုပ်ကြားထဲ၌ ညပ်နေသော ပုလိပ်များကိုမြင်တွေ့နေရသည်။ ပုလိပ်များသည် တုတ်များကိုပင် သုံးခွင့် မရအောင် လူကြားထဲတွင် ညပ်နေကြသည်။ ဘာသာစကားသုံးလေးမျိုးနှင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာသံများ၊ အလုံးလိုက်ကြွတက်လာသောဖုံမှုန့်များ အသက်ရှူကြပ် လောက်အောင် နံစော်လှသောချွေးနံ့များနှင့်ချစ်တီးပန်းအနံ့များ၊ မည်သူမျှ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ထိခိုက် ဒဏ်ရာရကြပုံတော့မပေါ်။ မြန်မာများသည် ရှိင်ဖယ် နှင့် ပစ်ခတ်ခံ ရမည်ကို စိုးရွံ့စားများကို အသုံးမပြုခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

ဖလိုရီသည် လူအုပ်ကြားထဲသို့ ဝင်သွားရာ အခြားလူများလိုပင် လူကြားထဲ၌ ချက်ချင်းညပ်သွားတော့သည်။ မြောက်မြားလှစွာသော လူ့ခန္ဓာ ကိုယ်များသည် ဖလိုရီ၏ နံရိုးများကိုနာကျင်သွားစေသည်သာမက ဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်စီသို့ လွင့်စဉ်သွားအောင်တိုးဝှေ့နေကြသည်။ သူတို့ကိုယ်မှ ထွက်လာသော ချွေးနံ့များကလည်း သူ့ကိုပွန်းနေစေခဲ့သည်။ သူသည် အိပ်မက်ထဲ၌ တိုးဝှေ့နေရသလို ဆက်တိုးနေမိသည်။ ထိုအဓိကရုဏ်းကြီးသည် အစကပင်လူရယ်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် ရယ်စရာအဖြစ်ဆုံးကိစ္စမှာ မြန်မာများက ဖလိုရီအား သတ်ပစ်နိုင်ကြသော်လည်း ယခုလိုသူတို့အကြား ရောက်လာချိန်တွင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကို မသိကြခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့က သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ဆဲကြသည်။ အချို့က သူ့ကိုတိုးဝှေ့ပြီးသူ့ခြေ ထောက်ကို တက်နင်းကြသည်။ အချို့ကမူ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့အား လမ်းဖယ်ပေးရန်ပင်ကြိုးစားကြသည်။ ဖလိုရီသည် လူအုပ်ကြားထဲ မှာ အသက်အန္တရာယ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ကာကွယ်နေရတာလား သို့မဟုတ် လူအုပ်ထဲ၌ ရိုးရိုးသားသားတိုးဝှေ့ပြီးသွားလာ နေခြင်းပင်ဖြစ်သလားဆိုတာ ကွဲပြားအောင် သူ မပြောတတ်တော့။ သူသည် အတန်ကြာအောင် လက်နှစ် ဘက်ကိုပင် မလှုပ်နိုင်ပဲ လူအုပ်ကြားထဲ၌ ညပ်နေပြီးနောက် သူ့ထက် ပို၍

ဗလကောင်းသော မြန်မာတစ်ယောက်နှင့် လုံးထွေး သတ်ပုတ် နေရပြန် သည်။ ထို့နောက် တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိသော လူတစ်အုပ်က သူ့ကို ထပ်မံ တိုးဝှေ့ လိုက်ရာ သူသည် လူအုပ်ကြီးထဲသို့ ပို၍ပင် ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ညာခြေမသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွား ရတော့သည်။ လူတစ်ယောက်က သူ့ခြေမကို ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် တက်နင်းလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသူမှာ ဆူဗေဒါရပ်ချ်ပွတ်ဖြစ်သည်။ သူသည် မြန်မာ တစ်ယောက်အား လည်ပင်းမှကိုင်၍ မျက်နှာကို လက်သီးနှင့်ထိုးရန် ကြိုးစား နေသည်။ ဆံပင်မရှိသော သူ့ခေါင်းပေါ်မှလည်း ချွေးများစီးကျနေသည်။ ဖလိုရီ သည် ဆူဗေဒါ၏လည်ပင်းကို လက်နှင့်သိုင်းဖက်ကာ ထိုသူနှင့် ကွာသွား အောင် ပြုလုပ်လိုက်ပြီးမှ သူ့နားထဲသို့ အော်ပြောလိုက်၏။ ဖလိုရီသည် အူရဒူ ဘာသာကို ရုတ်တရက်မေ့သွားသဖြင့် မြန်မာလိုပြောလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သေနတ်နဲ့ မပစ်တာလဲ”

ဖလိုရီသည် အတန်ကြာအောင် ရပ်ချ်ပွတ်၏အဖြေကိုနားမလည်။ နောက်မှ သူသဘောပေါက်လာသည်။

“ပစ်မိန့်မပေးလို့ပါ”

“လူညံ့၊ သောက်ဖျင်း”

ထိုအခိုက်တွင် နောက်ထပ် လူတစ်အုပ်က သူတို့ကို တိုးခွေပစ်လိုက် ပြန်ရာ သူတို့သည် တစ်မိနစ်ခန့်ကြာအောင် မလှုပ်နိုင်ဘဲ ညပ်နေ ကြလေ တော့သည်။ ဖလိုရီသည် ဆူဗေဒါက သူ့အိတ်ထဲမှ ဝီစီကို ထုတ်ယူရန် ကြိုးစားနေကြောင်း သူသိလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဝီစီကိုရသွားသော ဆူဗေဒါ သည် အကြိမ်ပေါင်းတစ်ဒါဇင်ခန့် စူးစူးရှရှ မှုတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် လူရှင်းသောနေရာသို့မရောက်သရွေ့ လူစု၍ ရနိုင်မည့် အခြေအနေမရှိပါ။ သူတို့အဖို့ ထိုလူအုပ်ထဲမှ ပြန်ထွက်ရ သည်မှာ ပင်ပန်းလှသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တွင် ဖလိုရီသည် မလှုပ်နိုင်အောင် ပင်ပန်းလွန်းလှ၍ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်နေလိုက်ပြီးလူအုပ်က နောက်ဘက်သို့ ပြန်တွန်းချိန်မှာ အလိုက်သင့် လိုက်ပါသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏အားထုတ်မှုထက် လူအုပ်ကြီး၏ တိုးဝှေ့လှုပ်ရှားနေမှုကြောင့် သူသည် လူအုပ်၏ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွား

၃၈၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

လေသည်။ ဆူဗေဒါကြီးလည်း အပြင်သို့ရောက်လာသည်။ ထို့အတူ စစ်ပုလိပ် ဆယ်ယောက်ဆယ့်ငါးယောက်နှင့် မြန်မာရာဇဝတ် အင်စပိတ်တော် တစ်ယောက်လည်း အပြင်သို့ပြန်ရောက်လာကြတော့သည်။ ခြေထောက်များ ကို တက်အနင်းခံထားရသော စစ်ပုလိပ်များသည် မောလွန်းသဖြင့် ယိုင်လဲ တော့မလို ဖြစ်နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ထကြစမ်း။ စစ်တန်းလျားကို ခုချက်ချင်းသွားပြီး ရှိုင်ဖယ်နဲ့ကျည်ကပ်တွေကို ယူခဲ့ကြစမ်း”

သူသည် ပင်ပန်းလွန်းလှသောကြောင့် မြန်မာလိုပင် မပြောမိ တော့ချေ။ သို့ရာတွင် စစ်ပုလိပ်များသည်နားလည် သဘောပေါက် သွားကြ သောကြောင့် စစ်တန်းလျားများဆီသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြေးသွားကြလေတော့ သည်။ လူအုပ်ကြီးက သူ့နောက်သို့လိုက်လာပြီး ရန်မမူမိ ဖလိုရီသည် စစ်ပုလိပ်များ၏နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားသည်။ သူ့ဂိတ်ဝသို့ ရောက်သောအခါ စစ်ပုလိပ်များသည်ရှိုင်ဖယ်များနှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာကြပြီး ပစ်ခတ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

“သခင်က အမိန့်ပေးလိမ့်မယ်”

ဆူဗေဒါက အမောတကောနှင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ” ဖလိုရီက ရာဇဝတ်အင်ပိတ်တော်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“မင်း၊ ဟင်ဒူစတန်နီဘာသာနဲ့ စကားပြောတတ်သလား”

“ပြောတတ်ပါတယ် သခင်။”

“ဒါဖြင့်ရင် လူတွေရဲ့ခေါင်းပေါ်က ခပ်မြင့်မြင့်ပစ်လို့အမိန့်ပေးပါ။ ပြီးတော့လဲတစ်ပြိုင်တည်းပစ်ကြရမယ်။ အဲဒါကိုနားလည်အောင် အမိန့်ပေး ပါ”

ဟင်ဒီစတန်နီဘာသာစကားကို ဖလိုရီလောက်ပင်လည်လည် ပတ်ပတ်မပြောတတ်သော ဝတုတ်တုတ် ရာဇဝတ်အင်ပိတ်တော်ကြီးသည် ခုန်ပေါက်၍လည်းကောင်း၊ လက်ဟန်ခြေဟန်တို့နှင့်ပြုသ၍လည်းကောင်း၊ ရှင်းပြလိုက်သည်။ စစ်ပုလိပ်များသည် ရှိုင်ဖယ်သေနတ်များကို မြှောက်ပစ် လိုက်ကြရာ သေနတ်သံများ ဟိန်းထွက်သွားကြသလို တောင်ကုန်းဆီမှ ပဲ့တင်

သံများပင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သူတို့နှင့်အနီးဆုံးနေရာ၌ ရှိနေကြသော လူအုပ်ကြီးသည် ကောက်ပင်များအား ရိတ်လှဲပစ်လိုက်သလို အတုံးအရုံး လဲကျသွားသဖြင့် သူပေးသောအမိန့်ကို စစ်ပုလိပ်များက မနာခံကြဟု သူ ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုလူများသည် မြေကြီးပေါ်သို့ အလန့်တကြား လှဲချလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ စစ်ပုလိပ်များက ဒုတိယအကြိမ် ပစ်လိုက်ကြ ပြန်၏။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ကြိမ်ပစ်ခတ်ရန် မလိုတော့။ ထိုလူအုပ်ကြီးသည် ရေစီးကြောင်း ပြောင်းသွားသော မြစ်ကြောင်းတစ်ခုပမာ ကလပ်အပြင် ဘက်သို့ ဝေါကနဲပြိုထွက်သွားကြလေတော့သည်။ ထိုလူအုပ်ကြီးသည် လမ်း အတိုင်း ပြိုဆင်းလာရာ လက်နက်ကိုင်တစ်စုက လမ်းမှ ဝိတ်ဆို့ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်တွင် နောက်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးရန် ကြိုးစားကြသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ရှေ့မှလူများနှင့် နောက်ပိုင်းမှလူများတို့သည် တစ်ဘက်နှင့် တစ်ဘက် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြပြီး၊ နောက်ဆုံးတွင် နောက်ဘက်မှ လူများ သည် ရှေ့သို့တိုးလာနိုင်ကြသလို၊ လူအုပ်ကြီးသည် မိုင်ဒန်ကွင်းကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့နှင့်ရွေ့လျားသွားလေသည်။ ဖလိုရီနှင့် စစ်ပုလိပ်များသည် တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ခွာသွားကြသော လူအုပ်နောက်မှ ကလပ်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်သွားကြသည်။ လူအုပ်ထဲ၌ညပ်နေသော ပုလိပ်များသည် တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ဦးခေါင်း၌ ပေါင်းထားသော ပေါင်းထုပ်များ မရှိကြတော့သလို ခြေသလုံးတွင်ပတ်သည့် အဝတ်စများလည်း သူတို့၏ နောက်ဘက်တွင် တွဲလောင်းဆွဲ၍ ပါလာကြ သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာများထက် ပို၍ကြီးမား သော ဒဏ်ရာများမရှိပါ။ ရိုးရိုးပုလိပ်များသည် လူအနည်းငယ်ကို ဖမ်းဆီးခေါ် ဆောင်သွားကြသည်။ သူတို့လူစု ကလပ်ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်ကြသောအခါ မြန်မာများသည် ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်လာနေကြဆဲပင်။ လူငယ်လူရွယ် ကလေး များသည် ခြံစည်းရိုးတွင် ပေါက်ပြဲနေသောနေရာများမှ လှလှပပ ခုန်ထွက် နေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အလွန်မှောင်မိုက်နေသည်။ အဝတ်ဖြူဝတ်ထား သော ခပ်သေးသေးလူတစ်ယောက်သည်လူအုပ်နောက်ဘက်မှ ခွဲထွက်လာပြီး ဖလိုရီ၏လက်ထဲတွင် ခွေလဲကျသွားသည်။ ထိုလူမှာလည်စည်းပြုတ်ထွက်နေ

သော ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်မှန်သည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် မကွဲမပျက်ပဲ ရှိနေသည်။

“ဟေ့ ဒေါက်တာ”

“အား၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီးပါသလား၊ အမယ်လေး၊ ပင်ပန်းလိုက် တာဗျာ”

“ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ လူအုပ်ကြားထဲမှာရှိနေခဲ့တာ လား”

“ကျုပ်က သူတို့ကို ထိန်းသိမ်းဖို့ကြိုးစားနေတာပါ မိတ်ဆွေရာ၊ ခင်ဗျားမလာခင်အချိန်အထိ ဘယ်လိုမှ မြော်လင့်ချက်မရှိပါဘူး။ ဟောဒီကျုပ် လက်ချက်ကိုမိသွားတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ ရှိကိုရှိရမယ်”

ဒေါက်တာက သူ့လက်မှ ပွန်းပဲ့နေသော လက်ဆစ်များကို ဖလိုရီ မြင်အောင် လက်သီးဆုပ်ကလေးကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ ယခုအချိန်တွင် အလင်းရောင်လုံးဝကွယ်ပျောက်နေလေပြီ။ ထိုအခိုက် ဖလိုရီ၏ ကျောဘက်မှ နှာခေါင်းသံပါပါ ပြောလိုက်သော အသံတစ်သံကိုကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲမစွတာဖလိုရီ၊ အခုတော့အားလုံးပြီးသွားပြီပေါ့။ ဟုတ်လား၊ ထုံးစံအတိုင်းကောက်ရိုးမီးလိုဟုန်းကနဲ ထတောက်ကြတာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့အင်အားကို သူတို့မခံနိုင်ကြပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ် လား”

ထိုလူမှာ ဦးဖိုးကြင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ခါးပတ်ထဲတွင်ထိုးထည့်ထားပြီး တုတ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို လက်ကကိုင်ရင်း ဝင့်ကြွားသောဟန်ပန်နှင့် သူတို့ထံသို့လျှောက်လာသည်။ သူသည် အိမ်ထဲမှ ကမန်းကတန်းထွက်လာခဲ့ရသည့်ဟန်ပန်နှင့် စွပ်ကျယ်နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီတို့ ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူသည် အန္တရာယ်ကင်းလောက်သည့်အချိန် တိုင်း အောင်နေခဲ့ပြီးမှ ဂုဏ်ယူစရာရှိက သူပါရောနှော၍ ဂုဏ်ယူနိုင်အောင် ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“တော်တော် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပါပဲ”

ဦးဖိုးကြင်က စိတ်ပါလက်ပါပြောလိုက်၏။

“သူတို့တောင်ကုန်းပေါ်ကိုပြေးတက်နေကြပုံကို ကြည့်ပါဦး။ ကျုပ်တို့က သူတို့ကို စိတ်တိုင်းကျွန်ုပ်နှင့်နိုင်ခဲ့ကြတာကိုး”

“ကျုပ်တို့ ဟုတ်လား။”

မောနေသောဒေါက်တာက မခံချင်စိတ်နှင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အား ချစ်မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာကြီးပါလား။ ခင်ဗျား အဲဒီမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ တကယ်မထင်ဘူးဗျာ။ တိုက်ခိုက်ကြတဲ့လူတွေကြားထဲမှာ ခင်ဗျားလည်းရှိနေတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။ ခင်ဗျားက အင်မတန် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အသက်ကိုတောင်စွန့်မလို့တဲ့လား။ ဘယ်သူက အဲဒါမျိုးကို ယုံကြည်ကြပါ့မလဲ”

“ခင်ဗျားက ဒီရောက်အောင် အတော်ကလေးအချိန်ယူခဲ့ရတာကိုး”

ဖလိုရီက ဒေါသနှင့်ပြောလိုက်သည်။

“နေပါဦးလေ၊ ကျုပ်တို့က သူတို့ကိုဖြိုခွဲပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာက မလုံလောက်လို့လား။”

ဦးဖိုးကြင်သည် ဖလိုရီ၏ လေသံကိုသတိထား လိုက်မိသော ကြောင့် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးထပ်မံ၍ ဖြည့်စွက်လိုက်ပြန်၏။

“ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေက မျက်နှာဖြူတွေရဲ့အိမ်တွေဆီကို ဦးတည်ပြီး သွားနေကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲမြင်ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့က ခရီးသွားရင်း ဟန်လွဲဆိုသလို နည်းနည်းပါးပါးလောက်ဝင်ပြီး ဖျက်ဆီးဖို့ တွေးမိချင် တွေးမိကြဦးမှာ”

မည်သူမဆို ဦးဖိုးကြင်၏အရှက်အကြောက်ကင်းမဲ့စွာ မျက်နှာပြောင်တိုက်နိုင်မှုကို ချီးကျူးရမည်သာဖြစ်သည်။ သူသည် တုတ်ကိုချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ကာ ဖလိုရီ၏နံဘေးမှယှဉ်၍ ဝင့်ဝင့်ကြားကြား လျှောက်လာသည်။ ဒေါက်တာကမူ နောက်နားကသာ ခပ်ရိုရိုကလေး လိုက်ပါလာသည်။ ကလပ်ဂိတ်ဝသို့ ရောက်ရှိလာ ကြသောအခါ သုံးယောက်စလုံး ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ လမ်းကြီး ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ထူးထူးခြားခြားမှောင်မိုက်နေသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်ရှိ ခပ်နီမ့်နီမ့်အမြင့်၌ မြင်ရသည်ဆိုရုံသာရှိသော တိမ်မည်းများသည် ခွေးနက်ကြီးတစ်အုပ်လို အရှေ့စူးစူးသို့ လွင့်မောနေကြ

၃၈၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

သည်။ လေနုအေးကလေးသည် တောင်ကုန်းအောက်သို့ တိုက်ခတ်သွားရာ သူ့ရှေ့တွင် ရှိနေသော ရေမျှရေငွေများနှင့်ဖုံမျှန့်များကို တစ်ပါတည်း သယ် ဆောင်သွားလေသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်လာကာ လေက လည်း ပြင်းလာသည်။ လှုပ်ယိမ်းနေသော သစ်ပင်များသည် သစ်ကိုင်းချင်း ပြင်းထန်စွာရိုက်ခတ်ကြသည်။ တင်းနစ်ကွင်းဘေးတွင် ရှိသော တရုတ်စကား ပင် ကြီးကလည်း ခပ်ဝါးဝါးသာ မြင်နေရသော ပန်းပွင့်များကို ခြွေချနေလေ သည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးသည် အရိပ်အာဝါသအောက်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးကြသည်။ ဖလိုရီက ကလပ်ထဲသို့ ဝင်သွားသလို အရှေ့တိုင်းသား နှစ်ယောက်က မိမိတို့၏ နေအိမ်များဆီသို့ ထွက်သွားကြသည်။ မိုးစတင်ရွာ လေပြီ။

နောက်တစ်နေ့တွင် မြို့သည် တနင်္လာနေ့နံနက်ခင်းခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းကြီးထက်ပင်ပို၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အဓိကရုဏ်းဖြစ်ပွား
ပြီးနောက်ဖြစ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်းပင်။ လက်တစ်ဆုပ်စာ အဖမ်းခံရသူများမှ
အပ ကျန်လှတိုင်းတွင် ကလပ်သို့ဝင်ရောက်ရန်မူကြသည့်ညက သူတို့ သည်
မည်သည့်နေရာ၌ရှိနေခဲ့ကြကြောင်း အထောက်အထားများ ကိုယ်စီ ရှိနေကြ
သည်။

ကလပ်ပန်းခြံထဲတွင် ပြောင်တစ်အုပ်ဝင်နင်းသွားသလိုပျက်စီး
ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း မျက်နှာဖြူတို့၏နေအိမ်များကိုမူ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီး
သွားကြခြင်းမရှိပါ။ မျက်နှာဖြူအသိုင်းအဝိုင်းတွင်လည်း အားလုံးပြီးစီးသွား
သည့်အခါ ဝိစကီတစ်ပုလင်းကုန်အောင်သောက်ပြီး ဘီလီယက်ခုံအောက်၌
အိပ်ပျော်နေသော မစ္စတာလက်ကာစတင်းကို ရှာတွေ့သည်မှအပ အခြား
ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုများ မရှိခဲ့ပါ။

ဝက်စ်ဖီးလ်နှင့် ဗာရောလ်တို့သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော
တွင် မစ္စတာမက်စ်ဝဲလ်ကို သတ်သူများအားဖမ်းဆီး၍ သို့မဟုတ် မက်စ်ဝဲလ်ကို
သတ်မှုနှင့် ကြီးပေးခံကြရမည့်လူနှစ်ယောက်ကိုဖမ်းဆီး၍ ပြန်ရောက်လာကြ
သည်။ အဓိကရုဏ်းဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း ကြားသိလိုက်ရသောအခါ
ဝက်စ်ဖီးလ်တစ်ယောက် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်
၏။ အဓိကရုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သော်လည်း နှိမ်နင်းနိုင်အောင် သူသည်

နီးနီးနားနား၌ မရှိခဲ့ချေ။ သူသည် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ရန် ကံဇာတာ ပါလာပုံမရ။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်ပါဘိ။ ဗာရောလ်ကမူ ဖလိုရီလို အရပ်သားတစ်ယောက်က စစ်ပုလိပ်များအား အမိန့်ပေးသည်ကို မကြိုက်ကြောင်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ဖွင့်ပြောတော့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် မိုးသည် စဲမည့်ပုံမပေါ်ဘဲ ဆက်တိုက်ရွာနေသည်။ ဖလိုရီအိပ်ရာမှနိုးလာချိန်တွင် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်းကျဆင်းနေသော မိုးသီးမိုးပေါက်များ၏အသံကိုကြားရသောကြောင့် အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ပြီး ကမန်းကတန်းပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ဖလိုလည်း နောက်ကပါလာသည်။ နေအိမ်များကိုမမြင်ရသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူသည် အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မိုးရေအောက်တွင် ရပ်နေလိုက်သည်။ ညကအဖြစ်အပျက်ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပွန်းရာပဲ့ရာများနှင့် ပြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသော်လည်း မိတ်ဖုများသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ခဏအတွင်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိတ်ဖုများကို ပျောက်ကင်းအောင်ပြုလုပ်နိုင်သော မိုးရေ၏အစွမ်း သတ္တိသည် အံ့ဩစရာပင်။

ဖလိုရီသည် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိနေအိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ဖိနပ်များသည် ရေဝင်နေသောကြောင့် တက္ကသိုလ်မြည်နေသလို မြက်ဦးထုပ်နှုတ်ခမ်းမှ မိုးရေများသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့လည်ပင်းပေါ်သို့ လျှောက်နံ့စီးဆင်းလာတတ်ကြသည်။ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးညိုမှိုင်းနေပြီး မရေမတွက်နိုင်အောင်များပြားလှသော လေပွေလေပြင်းများသည် မိုင်ဒန်ကွင်းပေါ်ကွင်မြင်းတပ်များပမာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ဖြတ်သန်းနေကြသည်။ မြန်မာများသည် ဝါးခမောက်ကြီးများကိုဆောင်း၍ မိုးရေထဲတွင် လျှောက်သွားနေကြသည်။ လမ်းပေါ်၌ ဖြစ်လာသော ရေစီးကြောင်းကလေးများသည် လမ်းပေါ်မှ ကျောက်ခဲများကို ဆေးကြောပေးနေကြသည်။ ဖလိုရီရောက်လာချိန်တွင် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်ခါစ၊ စိုရွဲနေသော ထီးကို ဝရန်တာပေါ်မှ ခါချနေခိုက်ဖြစ်သည်။ သူက ဖလိုရီကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“တက်ခဲ့ပါမစ္စတာ ဖလိုရီ၊ တက်ခဲ့ပါ။ အခန့်သင့်လိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်က တော်မီဂျင်တစ်ပုလင်းကို စဖောက်တော့မလို့။ ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ ကျောက်တံတားကို ကယ်တင်သူ အဖြစ်ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ပြုပြီး အရက်သောက်ပါရစေ”

သူတို့သည် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဖြစ်အောင် လေကြော ရှည်နေကြသည်။ ဒေါက်တာသည် အောင်မြင်သူတစ်ဦးအဖြစ် ပျော်ရွှင် ဝမ်းမြောက်နေသည်။ ညက အဓိကရုဏ်းက သူပြုသနာများကို ထူးထူးခြားခြား ပြေလည်သွားစေခဲ့သည်။ ဦးဖိုးကြင်၏ အစီအစဉ်များ ပျက်စီးသွားရလေပြီ။ ဒေါက်တာ သည် သူပြုသမ္မုဒ္ဓရမည့်လူ မဟုတ်တော့ဘဲ အခြေအနေသည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားလေပြီ။ ဒေါက်တာက ဖလိုရီအား ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဒီလိုလေ . . . အခု ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဓိကရုဏ်းနဲ့ အဲဒါဖြစ်တုန်းက ခင်ဗျားရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေဟာ ဦးဖိုးကြင်ရဲ့အစီအစဉ်နဲ့တစ်လွဲစီဖြစ်နေ တယ်။ သူက ပုန်ကန်ထကြွမှုဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်တယ်။ သူက အဲဒီ ပုန်ကန်မှုကို နှိမ်နင်းလိုက်ပြီး ဂုဏ်ယူလိုက်မယ်။ ပုန်ကန်မှုတွေ ထပ်ဖြစ်လာ ရင်လဲ သူ့အတွက် ဂုဏ်တတ်စရာဖြစ်မှာပဲလို့ တထစ်ချယူဆထားတယ်။ မက်စ်ဝဲလ် အသတ်ခံရတယ်လည်းဆိုရော သိပ်ကို ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကဲ အခုဆိုရင် သူတို့က ကျုပ်စီစဉ်တဲ့ ပုန်ကန်မှုကြီးကို လေးလေးနက်နက် လက်ခံ လာရမှာပေါ့လို့တောင် ဖွင့်ပြောတယ်တဲ့။ သူက လူ့အသက်ကို အဲဒီလောက် တန်ဖိုးထားတာ။ ဒါပေမယ့် သူ့အောင်မြင်မှုတွေဟာ ခုတော့ ဆုံးခန်း တိုင်ပါ ပြီ။ ဒီအဓိကရုဏ်းက သူ့ကို လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် ခြေခေါက်လဲသွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တယ်လေ။”

“ဘယ်လိုများပါလိမ့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအဓိကရုဏ်းအတွက် ဂုဏ်တက်ရသူဟာ သူ မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားဖြစ်နေတာကိုး။ ပြီးတော့လဲ ကျုပ်က ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ အဖြစ် လူသိခံခဲ့ရတဲ့လူ။ အခုတော့ ကျုပ်ပါ စိန်နားကပ်အရောင်ကြောင့် ပါးပြောင်နေရပြီလေ။ ခုလောလောဆယ်မှာ ခင်ဗျားက သူ့ရဲကောင်းကြီး မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားမနေ့ညက ကလပ်ကို ပြန်သွားတော့ မျက်နှာဖြူမိတ်ဆွေ

တွေက အားရဝမ်းသာ မကြိုဆိုကြဘူးလား”

“ကြိုဆိုပါတယ်လို့ ကျုပ် ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အတွက် တကယ့် အတွေ့အကြုံသစ်ပါပဲ။ မစ္စစ်လက်ကံစတင်အောင် ကျုပ်နာမည်ကို တစ်ချိန် လုံး ပါးစပ်ကတဖွဖွပြောနေတာပဲ။ အခုဆိုရင် သူကကျုပ်ကို “ဒီးယားမစ္စတာ ဖလိုရီ” လို့တောင် ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ သူက အဲလစ်ကိုတော့ သိပ်ဒေါပွ သွားတယ်။ အဲလစ်က သူ့ကို အဲဒီဟာမကြီးလို့ခေါ်တဲ့အပြင် ဝက်လို မအော်ဖို့ ပြောခဲ့တာကို မမေ့သေးဘူး။”

“အင်း ၊ မစ္စတာအဲလစ်ပေးတဲ့ ဥပမာတွေဟာ တစ်ခါတလေ သိပ် ထိရောက်လှပါပေတယ်”

“ခုကိစ္စမှာ အဆင်မပြေတာကလေး တစ်ချက်ကတော့ ပုလိပ် တွေကို လူတွေရဲ့ ခေါင်းပေါ်က ကျော်ပစ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စပဲ။ အဲဒါဟာ အစိုးရရဲ့ စည်းမျဉ်းနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်တဲ့။ အဲလစ်ကတော့ အဲဒီလို ကျော်ပစ် တာ မကြိုက်ဘူး။ ခင်ဗျားက အဲဒီခွေးမသားတွေကို အခွင့်အရေးရတုန်းက ဘာဖြစ်လို့မပစ်တာလဲတဲ့။ ကျုပ်က အဲဒီလိုပစ်ရင် လူအုပ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ပုလိပ် တွေကို မှန်ကန်မှာပေါ့လို့ပြောတော့ အဲဒီလူတွေက လူမည်းတွေပဲဥစ္စာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေကို အားလုံးက ခွင့်လွှတ်ကြပါတယ်။ မစ္စတာ မက်ဂရီကာကဆိုရင် ချီးကျူးစကားကို လက်တင်ဘာသာစကားနဲ့တောင် ရွတ်ပြလိုက်သေးတယ်”

နောက်ထပ် နာရီဝက်ကြာသွားသည့်အခါကျမှ ဖလိုရီသည် ကလပ် ဆီသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူက မက်ဂရီကာနှင့်တွေ့ဆုံ၍ ဒေါက်တာ ဘာရာဆွာမိအား ကလပ်သို့ဝင်ခွင့်ပြုရန်ကိစ္စကို တစ်ခါတည်း အပြတ်ဆွေးနွေး မည်ဟု ကတိပေးထားသည်။ ယခုတော့ အခက်အခဲရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ကျန်လူများသည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို မေ့မသွားခင်အချိန်အထိ ဖလိုရီပြော သမျှကို သည်းခံနားထောင်ကြပေလိမ့်မည်။ ချစ်စရာမိုးသည် သူ့ကို ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိ ရွဲရွဲစိုစေခဲ့သည်။ သူ့နှာခေါင်းထဲတွင်လည်း မြေသင်းနံ့မွှေးနေစေ သည်။ မိုးမရွာသော ‘လ’များကိုလည်း မေ့လျော့စေခဲ့သည်။ သူသည် မိုးရေထဲ တွင် ဒေါင်းဖန်ဝါပန်းပင်များအတွက် တွင်းတူးနေသော မာလီကုလားကို

ကျော်ဖြတ်၍ ပျက်စီးနေသော ကလပ်ပန်းခြံကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ပန်းပင်အားလုံးလိုလိုသည် တတ်အနင်းခံကြရသောကြောင့် ကုန်သလောက် နီးပါး ဖြစ်နေကြလေပြီ။ အဲလစ်ဇဘက်သည် သူ့အား စောင့်မျှော်နေသလို ဝရန်တာပေါ်မှာရှိနေသည်။ သူသည် ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ ဦးထုပ်အနားပေါ်၌ စိုနေသော ရေများကို ခါချလိုက်ပြီး သူမဆီသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ”

ခပ်နိမ့်နိမ့်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရွာချနေသော မိုးသံကြောင့် သူ့အသံကို မြင့်ပြောလိုက်ရ၏။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါရှင်။ မိုးရေတွေက သွန်ချလိုက်သလိုပဲနော်။ ကောင်းကင်က ပစ်ချနေသလိုပဲ”

“အိုး ဒါက တကယ်ရွာတဲ့မိုး မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဇူလိုင်လအထိ စောင့်ကြည့်။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကြီးတစ်ခုလုံးက ကျုပ်တို့ကို အရစ်ကျ စနစ်နဲ့ သွန်းလောင်းပြုလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံမိသည့်အခါတိုင်း ရာသီဥတုအကြောင်း မပြောဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏မျက်နှာသည် ပါးစပ်ကပြောနေသော စကားများနှင့်မတူဘဲ ကွဲလွဲနေသည်။ သူမ၏ အမူအရာသည် ယမန်နေ့ညကစ၍ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူက သတ္တိမွေးလိုက်၏။

“မင်းကို ကျောက်ခဲမှန်တဲ့ ဒဏ်ရာက ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ”

သူမက လက်ကို ဖလိုရီကိုင်နိုင်အောင် ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ သူမ၏အမူအရာမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသည်။ သူပြုသမျှ နုတော့မည့်ဟန်။ ယမန်နေ့ညက သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ဖလိုရီသည် သူမ၏မျက်စိထဲတွင် သူ့ရဲကောင်းကြီး ဖြစ်နေပုံရသည်။ သူမသည် သူ့ကို အရာရာခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။ မလှမေက်စွာပင် ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်းမြည်နေသည်။ သူသည် သူ့လက်ကို အောက်သို့လျှော့ချကာ သူမ၏လက်ချောင်းကလေးများကို သူ့လက်ချောင်းကလေးများနှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“အဲလစ်ဇဘက်”

“တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားပါမယ့်ရှင်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို လက်ကို ပြန်ရှုပ်လိုက်သည်။ စိတ်ဆိုးပုံတော့ မရပါ။

“အဲလစ်ဇဘက်၊ ကျုပ်မင်းကို ပြောချင်တဲ့စကားရှိလို့လာခဲ့တာပါ။ ကျုပ်တောထဲမှာ တုန်းကမင်းဆီကို ရေးလိုက်တဲ့ စာကို မှတ်မိသေးသလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက်ကလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ကျုပ် ရေးထားတာတွေကိုရော မင်းမှတ်မိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ စာမပြန်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်”

“အဲဒီတုန်းကတော့ မင်း စာပြန်လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို မင်းအမှတ်ရစေချင်လို့ပါ”

ဟုတ်ပါသည်။ ထိုစာထဲတွင် သူမက သူမကိုချစ်ကြောင်း၊ မည်သည့် ကိစ္စမျိုးပင် ဖြစ်လာစေကာမူ အမြဲတစေချစ်နေလိမ့်မည်သာ ဖြစ်ကြောင်း မရဲတရဲရေးသားခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလွန်နီးကပ်စွာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်၍ ရပ်နေကြသည်။ သူသည် သူမကို လက်နှင့်သိုင်းဖက်၍ သူ့ဆီသို့ ပွေ့ယူလိုက်မိ၏။ သူမသည် အတန်ကြာအောင် သူ၏အလိုကို လိုက် လျော့ခဲ့ သည်။ ဖလိုရီက သူမ၏မျက်နှာကိုပင့်၍ နမ်းလိုက်သည်ကိုပင် ငြိမ်ခံနေသည်။ ထို့နောက် သူမသည် ရုန်းလိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကို ခါရမ်းပစ်လိုက်၏။ တစ် ယောက်ယောက်က သူတို့နှစ်ယောက်အား မြင်သွားမည်ကို ကြောက်လန့်သော ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးက မိုးရေများကြောင့် စွတ်စိုနေ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမသည် တစ်စုံတရာထပ်မံမပြောဆိုတော့ ဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ကလပ်အဆောက်အအုံထဲသို့ ကပျာ ကယာဝင်သွားလေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်၊ စိတ်မသိုးမသန်ဖြစ်သွားဟန် ပေါ်နေသော်လည်း စိတ်ဆိုးပုံတော့မရပါ။

သူသည် သူမ၏နောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလိုက်လာခဲ့ရာ အလွန် စိတ်ကောင်းဝင်နေပုံရသော မစ္စတာမက်ဂရီကာနှင့်တိုးမိလေတော့သည်။ သူသည် ဖလိုရီအား မြင်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် “ဟော၊ အောင်နိုင်သူ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၃၉၃

သူရဲကောင်းကြီးရောက်လာပြီပဲ” ဖော်ဖော်ရွေရွေပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ပို၍လေးနက်သောဟန်ပန်နှင့် ချီးကျူးစကားပြောလိုက်သည်။ ဖလိုရီသည် အခြေအနေပိုကောင်းသွားအောင် ဒေါက်တာက လူအုပ်ကြီး၏အလယ်သို့ရောက်နေပြီး ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေကြောင်းအမှန်းတင်ပြောပြလိုက်သည်။ ဒေါက်တာသည် သူ့အသက်ကို ပမာနမထားဘဲ စွန့်စွန့်စားစားဆောင်ရွက်ခဲ့သောကြောင့် ဖလိုရီက ထိုကဲ့သို့ပြောခြင်းသည် ချဲ့ကားပြောဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ မစ္စတာမက်ဂရီကာက ဒေါက်တာအား အထင်ကြီးသွားပြီး ကျန်လူများကလည်း ထိုအကြောင်းကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ အထင်ကြီးသွားကြသည်။ မည်သည့်အချိန်တွင်မဆို အရှေ့တိုင်းသားအရာအထောင်က ထောက်ခံချက်ပေးသည်ထက် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်၏ထောက်ခံချက်က ပို၍ကောင်းကျိုးပေးသည်။ ထို့ပြင် ယခုအချိန်၌ ဖလိုရီ၏သဘောထားသည် အလွန်အရေးပါနေလေပြီ။ ဒေါက်တာသည် ရာနှုန်းပြည့်နာမည်ပြန်ကောင်းသွားလေပြီ။ သူ ကလပ်တွင် မင်းဘားဖြစ်ရမည့်ကိစ္စမှာ သေချာသလောက်ရှိနေပြီ။

သို့ရာတွင် ဖလိုရီက သစ်တောစခန်းသို့ပြန်ဦးမည်ဟုဆိုသောကြောင့် ထိုကိစ္စကို အတည်မပြုဖြစ်သေးပါ။ သူသည် ထိုနေ့ညနေခင်းမှာပင် သစ်တောစခန်းသို့ထွက်သွားသည်။ သူသည် စခန်းသို့ ပြန် မသွားခင် အဲလစ်ဇဘက်နှင့်လည်း တွေ့မသွားခဲ့ချေ။ ယခုအခါ ပုန်ကန်ထကြွမှုမှာ လုံးဝပြီးစီးသွားပုံရသောကြောင့် တောထဲသွားရသည်မှာ အန္တရာယ်မရှိတော့ချေ။ မိုးစရွာသည်နှင့်တပြိုင်နက် ပုန်ကန်ထကြွမည်ဆို သောစကားများကို ပြောဆိုခဲ့လှသည်။ မြန်မာများသည် လယ်ယာကိစ္စနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတတ်ကြသည့်အပြင် ရေတင်နေသော လယ်ကွင်းများအား လူစုလူဝေးနှင့် ဖြတ်သန်း၍ ခရီးသွားလာရန် မလွယ်ကူလှသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဖလိုရီသည် ရက်သတ္တခြောက်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ် လာလေ့ရှိသော သင်းအုပ်ဆရာရောက်လာမည့်အချိန်နှင့်ကိုက်၍ နောက်ဆယ်ရက်ကြာလျှင် ကျောက်တံတားသို့ ပြန်လာမည်ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ကျောက်တံတား၌ အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ဗာရောလ်နှစ်ယောက်လုံးရှိနေခိုက်တွင် သူမြို့သို့ မပြန်ချင်လှပါ။ တစ်ခု

ထူးခြားသည်မှာ အဲလစ်ဇဘက်က သူ့အားခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီဆိုသောအသိ ကို သိလိုက်ရချိန်မှစ၍ သူမနှင့်ပတ်သက်သော ညစ်ညမ်းသည့် မနာလို ဝန်တိုစိတ်များသည် သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်မလာတော့ချေ။ ယခု သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ကန့်လန့်ခံနေသူမှာ ဗာရောလ်သာ ဖြစ်တော့ သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ဗာရောလ်၏ရင်ခွင်ထဲရောက်နေသည်ဆိုသော အသိက သူ့ကို စိတ်မလှုပ်ရှားစေတော့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကိစ္စ ပျက်ပြားသွားလိမ့်မည်ကို သူ အတပ်သိနေသောကြောင့်ပင်။ ဗာရောလ်သည် အဲလစ်ဇဘက်အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ထပ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ဗာရောလ်လို ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ ဆင်းသက်လာသော လူငယ်လူရွယ်များသည် အိန္ဒိယမှ တပ်စခန်းမြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့တွင် ခဏတဖြုတ်တွေ့ခဲ့ရသော ခြူးတစ်ပြားမှမရှိသည့်မိန်းကလေးနှင့် လက်မထပ်ကြပါ။ သူက အဲလစ်ဇဘက် အား အပျော်သဘောကြံစည်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ မကြာခင် သူက သူမ အား ပစ်ခွာသွားမည်ဖြစ်ပြီး၊ သူမသည် သူ့ထံ (ဖလိုရီထံ)သို့ ပြန်ရောက်လာ မည်သာဖြစ်ပေသည်။ တော်ပြီပေါ့။ သူ မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် အများ ကြီးပိုကောင်းနေသေးသည်။

ဦးဖိုးကြင် အလွန်ဒေါပွနေသည်။ စိတ်ပျက်စရာအဓိကရုဏ်းက သူ့ကို အငိုက်မိသွားစေခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စမှာ သူ့စီစဉ်ထားသော စက်ယန္တယား ထဲသို့ သဲတစ်ဆုပ်နှင့်အပက်ခံလိုက်ရသလိုဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာအား အပုပ်ချ သည့်လုပ်ငန်းကို အစမှပြန်၍ စရပေတော့မည်။ ထိုလုပ်ငန်းကို ပစ်စာများနှင့် ပြန်စရမည်။ ထိုပစ်စာများကို ရေးသားရန် လှဖေကို ခွင့်နှစ်ရက်ယူခိုင်းရမည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လှဖေကို အဆုတ်ပြွန်ယောင်ရောဂါနှင့် ခွင့်ယူခိုင်းမည်။ ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိအား လိင်တူချင်းဆက်ဆံသည်ဆိုသော ကိစ္စမှစ၍ အစိုးရတံဆိပ်ခေါင်းများကို အလွဲသုံးစားပြုလုပ်မှုအထိ အမှုမျိုးစုံနှင့်စွပ်စွဲ ထားသည်။ ငရွှေအိုးအား လွှတ်ပေးလိုက်သည့် ထောင်ဝါဒါအမှုကိုလည်း စတင်၍ စစ်ဆေးလေပြီ။ ဦးဖိုးကြင်က သက်သေများကို ငွေနှစ်ရာအကုန် အကျခံ၍ လာဘ်ထိုးခဲ့သောကြောင့် ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်မြောက်သွားသည်။ ငရွှေအိုးအား တကယ်လွှတ်ပေးလိုက်သော ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိက

ကူညီမည့်သူ ကင်းမဲ့နေသော တပည့်တပန်းများအပေါ်တွင် အပြစ်ပုံချရန် ကြိုးပမ်းနေကြောင်း အသေးစိတ်သက်သေပြထားသည့် ပစ်စာများသည် မစ္စတာမက်ဂရီကာထံသို့ အဆက်မပြတ်ရောက်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် ရလဒ်မှာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှပေသည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် အဓိကရုဏ်းနှင့်ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကို ရေးသားပေး ပို့ခဲ့သည်။ ထိုစာကို ရေနှေးငွေနှင့်ဖွင့် ဖတ်ကြည့်လိုက် သောအခါ မစ္စတာမက်ဂရီကာက ဒေါက်တာအား အစိုးရ၏ဘက်တော်သားတစ်ယောက်အဖြစ် ယုံကြည်စရာကောင်းလောက်အောင် စွန့်စားသူဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံစာ သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဤတွင် ဦးဖိုးကြင်က ရှေ့တစ်ဆင့်တက်ရန် စီစဉ်လေတော့သည်။

“တို့တတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားရမယ့်အချိန်ရောက်လာပြီ”

သူက ကြံရာပါများကို ပြောလိုက်၏။ သူတို့လူစုသည် နံနက်စာ မစားမီ ဝရန်တာပေါ်၌ ကြိတ်ပြီး ဆွေးနွေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝရန်တာ ပေါ်တွင် မခင်နှင့် ဘစိန်တို့အပြင် ဘနစ်သာရီသေးသော လှဖေပါ ရှိနေ သည်။ ရွှင်ရွှင်ပြပြနေသော လှဖေသည် ဘဝတွင် အောင်မြင်မှုရရှိ မည့်လူမျိုး ဖြစ်သည်။

“တို့တော့ အုတ်နံရံကို ဝင်တိုးနေရပြီ။ အဲဒီအုတ်နံရံကတော့ ဖလိုရီ ပဲ။ အဲဒီလူကြောက်က သူ့မိတ်ဆွေအတွက် မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေး လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူထင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက မားမားမတ်မတ်ရပ်တည် ပေးနေတယ်။ ဘာရာဆွာမိတာ သူ့ထောက်ခံမှုကိုသာ ရနေခဲ့ရင် ငါတို့လုပ် သမျှ အရာထင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးဖိုးကြင်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ကလပ်က ဘတ်တလာနဲ့ ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ။ မစ္စတာ အဲလစ်နဲ့ မစ္စတာဝက်စ်ဖီးလ်တို့ကတော့ ဒေါက်တာကို ကလပ်မင်းဘား အဖြစ် မလိုလားကြသေးဘူးတဲ့။ ဒီအဓိကရုဏ်းဖြစ်မှုကို မေ့သွားကြတာနဲ့တပြိုင်နက် သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဖလိုရီပြန်ရန်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ဆရာမထင်မိဘူးလား”

ဘစိန်က ပြောလိုက်သည်။

“ရန်တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွ။ သူတို့က အမြဲရန်ဖြစ်နေကြတာပဲဥစ္စာ။ ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဘာပြဿနာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ လူသာ ကလပ်မှာ မင်းဘားအဖြစ် အရွေးခံရမယ်ဆိုရင် ငါဒေါသ ဖြစ်တာနဲ့ သေမှာပဲ။ နေဦး၊ တို့လုပ်ခရာ တစ်ကွက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ငါတို့က ဖလိုရီကို အပြတ်တွယ်ရလိမ့်မယ်”

“ဖလိုရီကို အပြတ်တွယ်မယ် ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သူက မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်မဟုတ်လား”

“ငါက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ ငါက မျက်နှာဖြူ တွေကို အရင်ကလည်း ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဖလိုရီသာ နာမည် ပျက်သွားရင် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိအဖို့ လမ်းဆုံး ရောက်သွား လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို နာမည်ဖျက်ရလိမ့်မယ်။ သူ ကလပ်မှာ နောက် တစ်ခါမျက်နှာ မပြရဲအောင် အရှက်ခွဲရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ်၊ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကို ဘာနဲ့စွပ်စွဲ မှာလဲ။ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကို မကောင်းပြောရင် ဘယ်သူက ယုံကြည် ကြမှာလဲ”

“မင်းမှာ နည်းပရိယာယ် မရှိပါဘူးကွာ။ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် ကို စွပ်စွဲလို့မရဘူးကွ။ သူ့ကို လက်ပူးလက်ကြပ်မိအောင် ဖမ်းပြရမယ်။ လူလယ်ခေါင်မှာ အရှက်ခွဲရမယ်။ ဘယ်လိုစီစဉ်ရမယ်ဆိုတာ ငါသိပါ တယ်။ ကဲ တိတ်တိတ်နေကြ။ ငါ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သွားသည်။ ဦးဖိုးကြင်သည် လက်နှစ်ဖက် ကို နောက်ပစ်ရင်း မိုးရေထဲသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ကျန်သုံးယောက်က ဝရန်တာစွန်းမှနေ၍ ဦးဖိုးကြင်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ဦးဖိုးကြင်က မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကို ရန်လုပ်တော့မည်ဟု ပြောသောကြောင့် ခပ် ကြောက်ကြောက်နှင့် ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းမှာ မော်စကို ရောက် နပိုလီယံက မြေပုံများကို လေ့လာနေစဉ် လက်ထဲတွင် ဦးထုပ်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသော ၎င်း၏စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများက တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့် နေကြပုံနှင့်တူနေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးဖိုးကြင်သည် အခြေအနေကို နပိုလီယံ ထက်ပိုမို၍ သိနားလည်သူဖြစ်သည်။ သူ့အစီအစဉ်သည် နှစ်မိနစ်အတွင်း

အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့နောက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာကြီးသည် အပြုံးတွေဝေနေသည်။ သူက ဘစိန်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီး နောက် နားနားသို့ကပ်၍ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာအောင် တိုးတိုးကလေးပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါမှ တို့အတွက် အမှန်ဆုံးလုပ်ရပ်လို့ ငါထင်တယ်”

ဦးဖိုးကြင်က အဆုံးသတ်လိုက်၏။ ဘစိန်က စိတ်မပျံ့တပါ အံ့ဩခြင်းကြီးစွာနှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ငွေငါးဆယ်ဆိုရင် စရိတ်စက အားလုံးအတွက် လုံလောက်ပါလိမ့်မယ်”

ဦးဖိုးကြင်က ပြုံးပြုံးကြီး ပြောလိုက်၏။

သူက အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုစိတ်ကူးကို အားလုံးလက်ခံသွားကြချိန်တွင် ပြုံးခဲ၊ ရယ်ခဲလှသော ဘစိန် သည်လည်းကောင်း၊ စကတည်းက ဦးဖိုးကြင်၏လုပ်ရပ်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော မခင်သည်လည်းကောင်း၊ မအောင့်အီးနိုင်ကြတော့ဘဲ အားရပေးရရယ်လိုက်မိကြတော့သည်။ ထိုစိတ်ကူးမှာ စမ်းမကြည့်ဘဲမနေနိုင်အောင် ကောင်းလွန်းလှပေသည်။ ဉာဏ်ကြီးရှင်တစ်ယောက်၏ စိတ်ကူးပင်နည်း။

ကိုရွှေမိုးသည် သဲသဲမဲမဲဆက်လက်ရွာနေဆဲပင်။ ဖလှီရီသစ်တောစခန်းသို့ ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် မိုးသည် ၃၈ နာရီအထိ ဆက်တိုက်ရွာသွန်းလေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ရွာလေ့ရှိသော မိုးလို ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်သာရွာတတ်ပြီး၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သည်းထန်စွာ ရွာချလိုက်မှုကြောင့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲမှ ရေအားလုံးသည် တိမ်တိုက်များထဲသို့ ရောက်နေရာ့သလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တဒုန်းဒုန်းကျဆင်းနေသော မိုးသံများသည် နာရီအနည်းငယ်ကြာတွင် ရူးချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆူညံလာသည်။ မိုးစဲသွားသောအခါများတွင် ထုံးစံအတိုင်းနေပြန်ပူလာသလို ရွှံ့များအက်ကွဲပြီး၊ မြေကြီးထဲမှ အခိုးအငွေ့များ ထွက်လာကြတော့သည်။ ထို့အတူ လူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း မိတ်ဖုများ ပြန်ထွက်လာသည်။ မိုးစရွာသည်နှင့် ချေးပိုးထိုးကောင်များသည် တွင်းထဲမှ

အစုလိုက်အပြုံလိုက် ထွက်လာကြသည်။ ပိုးနံ့ကောင်ဟု ခေါ်သောရွံ့စရာ ပိုးကောင်များသည် ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် စုပြုံ၍ကျလာတတ်ပြီး၊ ထမင်းဟင်း များကို စားမရအောင် ဖျက်ဆီးပစ်တတ်ကြသည်။ မိုးသိပ်မရွာသည့်ဥနေများ တွင် ဗာရောလ်နှင့် အဲလစ်ဇဘက်တို့သည် မြင်းစီးထွက်ကြဆဲပင်။ ဗာရောလ် သည် ရာသီဥတုကို ဂရုမစိုက်သူဖြစ်သော်လည်း သူ့မြင်းများရွံ့ပေကျနေသည် ကို သဘောမကျပါ။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်နီးပါး ကုန်ဆုံးသွားသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အကြားတွင် ပြောင်းလဲမှုမရှိပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ရင်းနှီးမှုသည် ပိုလည်းမပို၊ လျော့လည်းမသွား။ လက်ထပ်ဖို့ပြောလိမ့်မည်ဟု အဲလစ်ဇဘက် က ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် မြော်လင့်ထားသော်လည်း ဗာရောလ်က ဖွင့်မပြော သေးပါ။

ထို့နောက်တွင်ကား ကြောက်စရာကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပွား လာလေတော့ သည်။ ဗာရောလ်တစ်ယောက် ကျောက်တံတားမှ ပြောင်းရွှေ့တော့မည်ဆို သော သတင်းသည် မစ္စတာမက်ဂရိုကာထံမှတစ်ဆင့် ကလပ်သို့ရောက်ရှိလာ သည်။ ကျောက်တံတားတွင် စစ်ပုလိပ်များကို ဆက်လက်ထားရှိမည်ဖြစ်သော် လည်း ဗာရောလ်နေရာတွင် အခြားစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ရောက်လာလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်အချိန် ရောက်လာမည်ကို ဘယ်သူမျှ သေသေချာချာမသိကြ ချေ။ အဲလစ်ဇဘက် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်နေရလေပြီ။ ဗာရောလ် အဝေးသို့ သွားရတော့မည်ဆိုပါလျှင် သူက တစ်ခုခုကို တိတိကျကျဖွင့်ပြောရလိမ့်မည် သာ။ သူမက ဖွင့်မမေးရဲပါ။ ဗာရောလ် အခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဆို သည့်ကိစ္စမှာ အမှန်တကယ်ဟုတ်မဟုတ်ဆိုသည်ကိုပင် မမေးရဲ။ သူ ပြောလာ မည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်နေရသည်။ ဗာရောလ်က တစ်ခွန်းမျှမပြော။ ထို့နောက် တစ်ညနေတွင် ကြိုတင်၍မသိရဘဲ ဗာရောလ်သည် ကလပ်သို့ ရောက်မလာတော့ချေ။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ဗာရောလ်နှင့် နှစ်ရက်တိတိ လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပါ။

စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ သို့သော် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်။ ဗာရောလ်နှင့် အဲလစ်ဇဘက်သည် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ တပူးတတွဲ နေခဲ့ကြသော်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုပါက သူတို့နှစ်ယောက်

သည် သူစိမ်းပြင်ပြင်များ ဖြစ်နေကြသည်။ ဗာရောလ်သည် သူတို့နှင့် ခပ်ခွာခွာ နေခဲ့သည်။ သူသည် လက်ကာစတင်း၏ အိမ်ထဲသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် သို့တည်းမဟုတ် လှမ်း၍ စာရေးရန်ဆိုသော အဆင့်အထိ မရင်းနှီးခဲ့ကြပါ။ ထို့အတူ ဗာရောလ်သည် မိုင်ဒန်ကွင်းထဲ၌ နံနက်တိုင်းပြုလုပ်လေ့ရှိသော စစ်ရေးပြပွဲသို့လည်း ထွက်မလာတော့။ သူက ကိုယ်ထင်လာ၍ ပြုသည့်အချိန် အထိ စောင့်ရုံသာရှိတော့သည်။ သူပြန်ပေါ်လာသည့်အခါတွင်လည်း သူက သူမကို လက်ထပ်ပါရစေဟု ပြောပါ့မလား။ သူပြောကို ပြောရမည်။ အဲလစ်ဇဘက်နှင့် သူမ၏အဒေါ်တို့သည် ထိုကိစ္စကို ပြောင်ဖွင့်၍ မဆွေးနွေးကြသော်လည်း ဗာရောလ်က ဖွင့်ပြောလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချယုံကြည်ထားကြသည်။

အဲလစ်ဇဘက်အဖို့ ဗာရောလ်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ရမည့်အရေးကို တွေးနေရသည့် ဝေဒနာမှာ ဆိုးရွားလှသည်။ သူ မလာဘဲနေခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်နီးပါးရှိပြီ။ သူမသည် ဗာရောလ်နှင့် နောက်သုံးလေးကြိမ် သို့မဟုတ် နှစ်ကြိမ်လောက် မြင်းအတူတူစီးလိုက်ရမည်ဆိုပါက အားလုံးအဆင်ပြေသွားဖွယ်ရာရှိသည်။ သူမ ထံသို့ ဗာရောလ်အမြန်ဆုံးပြန်လာအောင် ဘုရားသခင်က ကူညီစောင့်မတ်ပူပါ။ သူက နှုတ်ဆက်စကားဆိုရန်သက်သက်အတွက် ပြန်လာလိမ့်ဦးမည်ဆိုသောကိစ္စမှာ မတွေးရဲစရာ။ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်သည် ကလပ်သို့ ညနေတိုင်းသွားပြီး နားထောင်မနေသော ပုံစံမျိုးနှင့် အပြင်ဘက်ကထွက်ပေါ်လာမည့် ဗာရောလ်၏ ဖိနပ်သံကို နားစွင့်ရင်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဗာရောလ်လုံးဝပေါ်မလာပါ။ ထိုအခြေအနေကို ရေရေလယ်လယ်သဘောပေါက်သော အဲလစ်သည် အဲလစ်ဇဘက်ကို ရယ်ချင်သောပုံစံမျိုးနှင့် အကဲခတ်နေသည်။ အဆိုဆုံးကိစ္စမှာ မစွတာလက်ကာစတင်းက အဲလစ်ဇဘက်အား အစေခံများ၏ မျက်စိရှေ့၌ပင် အချိန်ပြည့်အနှောင့်အယှက်ပေးနေသောကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ တစ်ခုတည်းသော ခုခံကာကွယ်မှုမှာ သူမ၏အဒေါ်ကို တိုင်ပြောလိုက်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မစွတာလက်ကာစတင်းသည် အဲလစ်ဇဘက် ပြောရဲလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောမပေါက်အောင် ထူသော၊ အသောလူပင် ဖြစ်လေသည်။

တတိယမြောက်နံနက်ခင်းတွင် အဲလစ်ဇဘက်နှင့် မစ္စလက်ကာ စတင်း တို့သည် မိုးသက်လေပြင်းနှင့် သီသီကလေးလွတ်၍ ကလပ်သို့ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ ထိုင်ကြရသေးစဉ် လူတစ်ယောက်က ဖိနပ်ပေါ်မှရေများကို ကြမ်းပေါ်သို့ ဆောင်ခါချနေသောအသံကို စကြိုလမ်းထဲမှ ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။ ထိုလူသည် ဗာရောလ် ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လုံး ရင်ခုန်သွားကြသည်။ ထို့နောက် လူရွယ်တစ်ယောက်သည် မိုးကာအင်္ကျီရှည်ကြီးမှ ကြယ်သီးများကိုဖြုတ်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထိုသူသည် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးခန့် ခပ်တုတ်တုတ်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

စိတ်ပျက်သွားသော မစ္စလက်ကာစတင်း၏လည်ချောင်းထဲမှ သဲသဲကွဲကွဲမရှိလှသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုလူရွယ်က လူတိုင်းကို တွေ့တွေ့ချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးနှုတ်ဆက်တတ်သော ပုံစံမျိုးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟယ်လို မင်းသားချောကလေး ရောက်လာပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးနော်”

“မဖြစ်ပါဘူး”

မစ္စလက်ကာစတင်းက တအံ့တဩ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ကျုပ်ပြောချင်တဲ့စကားက ကျုပ်ဒီဒေသက ဝိစကီကို မြီးစမ်းကြည့်ချင်လို့ ဒီကိုဝင်လာခဲ့တာပါဗျာ။ ကျုပ်က မနေ့ညကမှ ရောက်လာတဲ့လူပါ”

“မင်းက ဒီမှာ တာဝန်ကျလို့လား”

လူသစ်ရောက်လာမည်ဟု ကြားမထားသော မစ္စလက်ကာစတင်းက ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ဘာမှ မကြားရပါကလား. . . . အင်း ဟုတ်တာပေါ့။ မင်း သစ်တောဌာနကပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မစ္စတာမက်စ်ဝဲလ်နေရာမှာ လူစားရောက်လာတာမဟုတ်လား”

“ဘယ်လို သစ်တောဌာန ဟုတ်လား။ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က

နောက်ရောက်လာတဲ့ စစ်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့က စစ်ဗိုလ်ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“စစ်ပုလိပ်တပ်ကို ရောက်လာတဲ့လူသစ်လေ။ ဗာရောလ်ဆိက လက်လွှဲလိုက်ရတဲ့လူပေါ့။ အဲဒီလူက သူ့တပ်ရင်းကို ပြန်ဖို့အမိန့်ကျ သွားပြီ လေ။ သူက ကမန်းကတန်းကို ပြန်ပြေးတော့တာပဲ။ သူ့နောက်ကွယ်မှာတော့ တကယ့်ကို ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တာပါပဲဗျာ”

ထိုစစ်ဗိုလ်ကလေးသည် ခပ်ထုံထုံခပ်အအဖြစ်သော်လည်း အဲလစ် ဇောက် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားကြောင်း သူသတိထားမိလိုက်သည်။ သူမသည် စကားပြော၍ပင် မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရရှာသည်။ ခဏကြာမှ မစွစ်လက်ကာစတင်းက တအံ့တဩပြောနိုင်တော့သည်။

“မစ္စတာဗာရောလ်သွားပြီ ဟုတ်လား။ သူတခြားကို ခုအချိန်အထိ မသွားသေးဘူးမဟုတ်လား”

“သွားပြီခင်ဗျ”

“သွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက သူလိုက်ရမယ့်ရထားဟာ နာရီ ၀က်အတွင်း ထွက်တော့မယ်လို့ ပြောတာပါ။ ခုဆို သူ ဘူတာကိုရောက်နေ လောက်ပြီ။ ကျုပ်က ပစ္စည်းသယ်ပေးမဲ့အဖွဲ့သားတွေကိုတောင် စီစဉ်ပေးလိုက် သေးတယ်။ သူ့မြင်းတွေကို ရထားပေါ်တင်ပေးဖို့တို့ ဘာတို့ပေါ့ဗျာ”

ထိုလူက ထပ်မံရှင်းပြပုံရသော်လည်း အဲလစ်ဇောက်နှင့် သူမ၏ အဒေါ်တို့သည် တစ်လုံးမျှမကြားကြတော့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စစ် ပုလိပ် ဗိုလ်ကလေးကို နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ အပြင်ဘက်လှေကားထစ် များ ပေါ်သို့ ဆယ့်ငါးစက္ကန့်အတွင်း ရောက်သွားကြတော့သည်။ မစွစ်လက်ကာ စတင်းက ဘတ်တလာကို အသံခပ်မာမာနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဘတ်တလာ၊ ငါ့လဲချားကို ရှေ့ဘက်ကို ချက်ချင်းလာခိုင်းလိုက် စမ်း”

လဲချားဆွဲသူ ရောက်လာချိန်တွင် သူမသည် လဲချားပေါ်တွင် နေ သားတကျဖြစ်အောင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် လဲချားကို စဆွဲအောင် ထိုသူ၏

ကျောကုန်းကို ထီးထိပ်ဖျားနှင့် ထိုးလိုက်ရင်း

“ဘူတာရုံကို ခပ်မြန်မြန်ဆွဲစမ်း” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဲလစ်ဇဘက်က မိုးကာအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ မစွပ်လက်ကာ စတင်းက လံချားပေါ်တွင် ထီးဆောင်း၍ ပုနေသော်လည်း ထီးနှင့်မိုးကာနှစ်ခု စလုံးသည် မိုးလုံအောင် အသုံးမဝင်ကြပါ။ မိုးရေစက်များသည် သူတို့နှစ်ယောက်ထံသို့ သည်းသည်းမည်းမည်းကျဆင်းလျက်ရှိရာ အဲလစ်ဇဘက်၏ အဝတ်အစားများသည် ကလပ်ဂိတ်ဝသို့မရောက်ခင် ရွဲရွဲစိုသွားရလေတော့ သလို လံချားသည်လည်း လေဒဏ်ကြောင့် နောက်ပြန်လန်ကျတော့မလိုလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။ လံချားဆွဲသူသည် ဦးခေါင်းကိုငုံ၍ မြည်တွန် တောက်တီးရင်း လံချားကို ဆွဲနေရသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ပြင်းထန်စွာ စိတ် ဒုက္ခရောက်နေသည်။ မှားကုန်ပြီ။ တစ်ခုခုမှားယွင်းသွားသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။ ဗာရောလ်က သူမထံသို့ စာပို့လိုက်သော်လည်း အကြောင်းတစ်ခုခု ကြောင့် စာမရောက်လာ၍သာဖြစ်ရမည်။ အဲဒီလိုသာဖြစ်ရမည်။ သူက သူမ အား နှုတ်ဆက်စကားလေးပင် မပြောတော့ဘဲ ခွဲခွာသွားသည်ဆိုခြင်းမှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ အကယ်၍ သူက ထိုကဲ့သို့ပြုမူသွားသည့်တိုင်အောင် သူမက မျှော်လင့်ချက်ကို လက်မလွှတ်သေးပါ။ သူသည် သူမကို ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ သူမကို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ခွာ သွားမည့်ပုံမဟုတ်ပါ။ သူတို့လံချားသည် ဘူတာရုံနှင့်နီးကပ်လာချိန်၌ သူမ သည် ကိုယ်ကိုနောက်ဘက်သို့ယှိလိုက်ပြီး သူမ၏ပါးနှစ်ဖက်ကို သွေးရောင်ပြန် လွမ်းလာအောင် လက်သည်းနှင့် ဆိတ်လိုက်သည်။ စစ်ပုလိပ်တစ်စုသည် လက်တွန်းလှည်းတစ်စီးကို ကမန်းကတန်းတွန်းသွားကြသည်။ သူတို့၏ ခပ်ပါးပါးယူနီဖောင်းများသည် မိုးရေများကြောင့် စိမ့်ပြီး ကြွက်စုတ်ဖြစ်နေကြ သည်။ ထိုစစ်ပုလိပ်များသည် ဗာရောလ်ကို လိုက်ဖို့ကြသော တပ်သားများပင် ဖြစ်ရမည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အချိန်ရှိနေသေး၍ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင် မိပါသည်။ ရထားသည် နောက် ၁၅ မိနစ်အတွင်း မထွက်ခွာသေးပါ။ သူနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံခွင့်ရသေး၍ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ရောက်ချိန်တွင် နားကွဲ

လောက်အောင် တရုံးရုံးမြည်ရင်း ဘူတာထဲမှ အချိန်ယူ၍ ထွက်ခွာသွား
သော မီးရထားကို မြင်လိုက်ရသည်။ မိုးရေလုံအောင် မိုးကာအစနှင့် အပေါ်က
ထပ်ဖုံးထားသည့် ဖော့ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသော ခပ်ပုပု ဝဝရုံပိုင်ကြီးသည်
ဦးထုပ်ကို လက်တစ်ဘက်နှင့် ဖိကိုင်ထားရင်း သံလမ်းပေါ်၌ မတ်တပ်ရပ်၍
ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သော မီးရထားကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကျန်လက်တစ်
ဘက်ကလည်း သူ့လက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာကို အတင်းထိုးထည့်ပေးရန်
ကြိုးစားနေသော ကုလားနှစ်ယောက်အား အတင်းဖယ်ထုတ်နေသည်။ မစွတ်
လက်ကာစတင်းသည် လံချားပေါ်မှ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ကိုင်လိုက်ပြီးနောက်
စိတ်ခပ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် လှမ်းအော်လိုက်၏။

“ရုံပိုင်ကြီး”

“မဒမ်”

“အဲဒါ ဘာရထားလဲ”

“အဲဒါ မန္တလေးရထားပါ မဒမ်”

“မန္တလေးရထား ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မဒမ်၊ အဲဒါ မန္တလေးရထားပါ”

သူသည် ဖော့ဦးထုပ်ကို ချွတ်ရင်း သူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်စစ်ဗိုလ်လေး မစွတာဗာရောလ်တော့ ရထားပေါ်

မှာ ပါမသွားဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပါသွားပါတယ် မဒမ်၊ သူ ပါသွားပါပြီ”

ယခုအချိန်တွင် ရေခွေးငွေ့များနှင့် မိုးရေစက်များထဲ၌ လျင်မြန်စွာ
ပျောက်ကွယ်စပြုနေပြီဖြစ်သော မီးရထားကို သူက လက်နှင့် ဝှေ့ရမ်းပြုလိုက်
သည်။

“ဒါပေမဲ့ ရထားထွက်ဖို့ အချိန်မကျသေးဘူး မဟုတ်လား”

“အချိန်မကျသေးပါဘူး မဒမ်၊ ရထားထွက်ဖို့ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်
တောင် လိုပါသေးတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားရတာလဲ”

ရုံပိုင်ကြီးသည် တောင်းပန်လိုဟန်ဖြင့် ဖော့ဦးထုပ်ကို ခါရမ်းပြ

လိုက်သည်။

“ကျုပ် သိပါတယ် မဒမ်၊ ကျုပ် သိပါတယ်။ အခုလို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စစ်ဗိုလ်ကလေးက မီးရထားကို ခုချက်ချင်း ထွက်ပေးရမယ်လို့ အမိန့်ပေးပါတယ်။ သူ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ၊ စောင့်မနေချင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကျုပ်က နည်းလမ်းမကျတဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်။ သူက စည်းကမ်းတွေ၊ နည်းလမ်းတွေကို ဂရုမစိုက်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျုပ်က ရှင်းပြပါတယ်။ သူက ငြင်းတယ်။ အတိုချုပ်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့”

သူက နောက်ထပ်၍ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြလိုက်ပြန်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဗာရောလ်သည် မီးရထားကိုပင် ဆယ်မိနစ်စော၍ ထွက်ခိုင်းမည့် လူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်းပင်။ စကားအနည်းငယ် ပြတ်သွားသည်။ ဤတွင် အခွင့်အရေးရပြီဟု သိလိုက်သော ကုလားနှစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ညစ်ပတ်နေသော စာရင်းစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို မစွပ်လက်ကာစတင် ကြည့်နိုင်အောင် ထိုးပေးလိုက်ကြ၏။

စိတ်ရှုပ်သွားသော မစွပ်လက်ကာစတင်က

“ဒီလူတွေက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“သူတို့က မြက်ရိတ်သမားတွေပါ မဒမ်။ သူတို့က လက်ဖက်ခဲနှင့် ဗာရောလ်က သူတို့ကို ငွေတွေအများကြီး အကြွေးမဆပ်ဘဲ ထွက်သွားတယ်လို့ ပြောနေကြတာပါ။ တစ်ယောက်က မြက်ဖိုး၊ တစ်ယောက်က ပြောင်းဖူးဖိုးပါ။ ဒီကိစ္စက ကျုပ်နဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး။”

ဝေးသွားပြီဖြစ်သော မီးရထားဆီမှ ဥဩသံတစ်ချက်ပေါ် ထွက်လာ၏။ ထိုမီးရထားသည် ရထားလမ်းအကွေ့တွင် ပေါက်ဖတ်ကြီးတစ်ကောင်လို ချိုးကျွေ့ပြီး မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ရုံပိုင်ကြီး၏ မိုးရေစိုရွဲနေသော ဘောင်းဘီဖြူသည် သူ့ခြေထောက်ပေါ်တွင် တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေသည်။ ဗာရောလ်က မီးရထားအား စောစောထွက်ခိုင်းလိုက်သည်မှာ အဲလစ်ဇဘက်နှင့် လွတ်ကင်းသွားလိုသောကြောင့်လော၊ သို့မဟုတ် မြက်ရိတ်သမားများအား အကြွေးမဆပ်လိုသောကြောင့်လောဆိုသည့် စိတ်ဝင်စားစရာ မေးခွန်းကို မည်သည့်အခါတွင်မှ ရှင်းလင်းပြောကြားနိုင်ကြလိမ့် မည်မဟုတ်

ပါ။

သူတို့သည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် လေကိုဆန်၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာကြသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခါတရံတွင် လံချားသည် နောက်ဘက်သို့ လေး ငါး ခြောက်လှမ်းခန့်အထိ ပြန်ရောက်သွားတတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဝရန်တာပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သောခါ အလွန်မောဟိုက်၍နေကြလေပြီ။ အစေခံများသည် အငွေ့တချောင်းချောင်း ထွက်နေသော မိုးကာအင်္ကျီများကို သူတို့ဆီမှ လှမ်းယူလိုက်ကြ၏။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ဆံပင်ထဲမှ ရေများကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘူတာမှ ပြန်လာချိန်မှစ၍ ငြိမ်နေသော မစွပ်လက်ကာစတင်းက ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

“အင်း တော်တော်ကို ရိုင်းစိုင်းတာပဲ။ သိပ်ကို ရွံစရာကောင်းတာပဲ”

အဲလစ်ဇဘက်ကမူ မျက်နှာမပျက်စေဘဲ အေးစက်စက်လေသံနှင့် ခပ်မှန်မှန်ပြောလိုက်သည်။

“သူက ကျွန်မတို့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့တော့ စောင့်နေသင့်ပါတယ်”

“မင်းသူနဲ့ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းဖြစ်သွားပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့။ ဒီအကောင်ဟာ အင်မတန်ရွံ့စရာကောင်းတဲ့အကောင်ပါလို့ ငါအစကတည်းက ပြောခဲ့သားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေမြီးချိုးပြီး ခြောက်သွေ့သော အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်၍ နံနက်စာစားရန် ထိုင်လိုက်မိချိန်တွင် အနည်းငယ်စိတ်ပြေသွားပြီဖြစ်သော မစွပ်လက်ကာစတင်းက မေးလိုက်၏။

“ဒီကနေ့ ဘာနေ့ပါလိမ့်”

“စနေနေ့ပါ အန်တီ”

“အင်း၊ စနေနေ့ဆိုရင် သင်းအုပ်ဆရာ ဒီကနေ့ညနေ ရောက်လာတော့မှာပေါ့။ နက်ဖြန်ဝတ်ပြုတဲ့အချိန်ကျရင် ဘုရားကျောင်းကို ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်လာကြမလဲမသိဘူး။ တို့လူစုအားလုံး ဆုံမိကြလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်။ မစွတာဖလိုရီလဲ ရှိလိမ့်မယ်။ သူနက်ဖြန်ခါ တောထဲက ပြန်လာမယ်လို့

၄၀၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

ပြောခဲ့တယ်ထင်တာပဲ။ ဪ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မစ္စတာဖလိုရီရယ်”
မစ္စလက်ကာစတင်းသည် ကြည်ကြည်နူးနူးကလေးဖြည့်စွက်၍
ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ညနေ (၆)နာရီထိုးရန် နီးကပ်လာပြီဖြစ်သလို ဟင်ဒူဒရဝမ်ကြီး မတ်တူကကြီး ကို အဆက်မပြတ်ဆွဲနေသောကြောင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပေါ်ရှိ ခေါင်းလောင်း ကလည်း ဒေါင်ဒင်၊ ဒေါင်ဒင်၊ မြည်နေလေပြီ။ မိုင်ဒန်ကွင်းကြီး တစ်ခုလုံးကို လည်း ဝင်လုဆဲဆဲ နေရောင်ခြည်များက လွှမ်းခြုံထားသည်။ မနက်စောစော ကတည်းက ရွာနေသောမိုးသည် ဆက်လက်၍လည်း ရွာနေ မည့်ပုံရှိသည်။ ကျောက်တံတားမြို့၌ရှိသော ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ၁၅ ဦးတို့သည် ညနေပိုင်း ဝတ်တက်ရန် ဘုရားကျောင်းတံခါးဝသို့ရောက်နေကြပြီ။

တံခါးဝသို့ မစွတာဖလိုရီနှင့် မီးခိုးရောင်ဖော့ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထား သော မစွတာမက်ဂရီကာတို့ ရောက်နေကြပြီ။ ရက်သတ္တခြောက်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျင်းပသော ဝတ်ပြုပွဲသည် မစွတာဖရန်စစ်နှင့် မစွတာဆင်မြူရယ် တို့အတွက် အလွန်ထူးခြားသော လူမှုရေးပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း ခဝါချထားသော ဇင်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်၍ ရောက်နေကြလေပြီ။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် နှာခေါင်းညှပ်မျက်မှန် ကို ထပ်ထားသော သင်းအုပ်ဆရာသည် မစွတာ မက်ဂရီကာ၏ နေအိမ်၌ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လာခဲ့သော အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် လက်မောင်းကျယ်ကျယ် အပေါ်အင်္ကျီဖြူဖြူပွပွကြီးကို ဝတ်ဆင်၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလှေကားထစ်ပေါ် တွင် ရပ်နေသည်။ သူသည် လှေကားပေါ်မှ တက်လာကြသော ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် ကရင်လူမျိုးလေးငါးယောက်အား အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာထား

နှင့် နှုတ်ဆက်နေသည်။ သူက ကရင်စကားမပြောတတ်သလို ကရင်လူမျိုးများ ကလည်း သူပြောသည့်ဘာသာစကားကို နားမလည်ကြ။ နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ခပ်ယိုယိုကလေးရပ်နေသော ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင်ကုလားတစ်ယောက်လည်း ရှိနေသည်။ ထိုကုလားသည် ဝတ်ပြုပွဲတိုင်းသို့ လာလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ သူသည် မည်သည့်ကုလားမျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ကြောင်း မသိရသလို မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း မည်သူမျှမသိကြပါ။ သူ မည်သည့်နည်းနှင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်လာခဲ့ ကြောင်းကိုလည်း မသိကြပါ။

ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍ သူမ၏ဦးလေး၊ အဒေါ်တို့နှင့် အတူ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာနေသော အဲလစ်ဇဘက်ကို ဖလိုရီ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ထိုနေ့နံနက်က ကလပ်၌ အခြား သူများ ရောက်မလာမီ တစ်မိနစ်ခန့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဖလိုရီက သူမအား မေးခွန်းသာမေးခဲ့သည်။

“ဗာရောလ် အပြီးအပိုင် ပြန်သွားပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နောက်ထပ်ပြောစရာမလိုတော့ပါ။ ဖလိုရီသည် သူမအား ပွေ့ဖက်၍ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူမသည် လိုလိုလားလား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့်ပင် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ဖလိုရီက သူမအား တစ်စုံတစ်ခုသော ဘေးရန်မှ ကယ်ဆယ်အံ့ကာအကွယ်ပေးလိုက်သည့်အလား သူမသည် ဖလိုရီ၏ရင်ခွင်ထဲတွင် ကလေးငယ်ပမာ အတန်ကြာအောင် ခိုကပ်နေခဲ့သည်။ သူက သူမအားနမ်းရန် သူမ၏ မျက်နှာကို မလိုက်သည့်အခါ သူမ ငိုနေသည်ကို တအံ့တဩတွေ့လိုက် ရလေသည်။ ထိုစဉ်က စကားပြောချိန်မရခဲ့ပါ။ “မင်းကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါလား” ဟူသော စကားကိုပင်ဆိုရန် အချိန်မရခဲ့။ အဲဒါကလည်း သိပ်အရေးမကြီးလှပါ။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးချိန်တွင် အချိန်လုံလောက်စွာရပါလိမ့်မည်။ ယနေ့မှစ၍ ရက်သတ္တခြောက်ပတ်အကြာ နောက်တစ်ကြိမ်သင်းအုပ်ဆရာလာသည့်အခါ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးကောင်းပေးပေးလိမ့်မည်။

ဘုရားဝတ်ပြုနေခိုက်တွင် ရေချိန်ကိုက်နေအောင် ကလပ်တွင်

ကမန်းကတန်းဝင်သောက်လာကြသော အဲလစ်၊ ဝက်စ်ဖီးလ်နှင့် စစ်ဗိုလ် အသစ်ကလေးတို့သည်လည်း ဘုရားကျောင်းဆီသို့ လာနေကြပြီ။ မက်စ်ဝဲလ် နေရာတွင် လူစားရောက်လာသည့် အသားဖြူဖတ်ဖြူရော်၊ အရပ်ခပ်ရှည်ရှည် နှင့် နားသယ်စတွင် ဘုတ်သိုက်ကလေးရှိနေသော ဆံပင်အနည်းငယ်မှလွဲ၍ တစ်ခေါင်းလုံးပြောင်နေသော သစ်တောအရာရှိသည် သူတို့သုံးယောက်နောက် မှ လိုက်ပါလာသည်။ အဲလစ်ဘောက်ရောက်လာချိန်တွင် ဖလိုရီသည် “မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ” ဆိုသော စကားထက် ပိုပြောချိန်မရလိုက်ပါ။ လူစုံပြီဖြစ်ကြောင်း သိထားလိုက်မိသော ဟင်ဒူဒရဝမ်ကြီးမတ်တူက ခေါင်းလောင်းကို ဆက်မတီးတော့ဘဲ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ရာ သူတို့အုပ်စုကို သင်းအုပ်ဆရာက ဦးဆောင်၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။ ဖော့ဦးထုပ်ကြီးကို ဗိုက်တွင် ကပ်ထားသော မက်ဂရီကာ၊ လက်ကာစတင်း မိသားစုနှင့် တိုင်းရင်းသားခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့သည် သင်းအုပ်ဆရာ နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားကြသည်။ အဲလစ်သည် ဖလိုရီ၏တံတောင်ဆစ်ကို လက်သည်းနှင့်ဆိတ်၍ ခပ်ထွေထွေ ကလေးပြောလိုက်၏။

“လာလေ တန်းစီကြရအောင်၊ တန်းစီဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ ခပ်မြန် မြန်ချီတက်”

အဲလစ်နှင့် စစ်ဗိုလ်အသစ်ကလေးတို့သည် လက်ချင်းတွဲ၍ အားလုံး ၏နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသည်။ ထိုစစ်ဗိုလ်ကလေးသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ထဲသို့ ရောက်သည်အထိ ပွဲထဲမှမင်းသမီးလို တင်ပါးများကို လှုပ်ခါရင်း ‘က’ နေသော ခြေလှမ်းများနှင့် လျှောက်လာသည်။ ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဘောက်၏ ယာဘက်ရှိ မင်းလမ်းမ၏တစ်ဘက်မှ ခုံတန်းရှည်တွင် အဲလစ်တို့နှစ်ယောက် နှင့်အတူ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူသည် သူ၏အမှတ်ကြီးကို အဲလစ်ဘောက်မြင်ရ သည့်ဘက်တွင်ထား၍ နေရာယူသည်မှာ ယခုပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ သူတို့ထိုင်ကြရင်း စစ်ဗိုလ်ကလေးထံမှ အရက်ပုလင်း ပြားကလေးကို ဆွဲယူ လိုက်သော အဲလစ်က “မျက်စိမှိတ်ပြီး တစ်ကနေ နှစ်ဆယ့်ငါးအထိ ရွတ်လိုက် စမ်း” ဟု တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ မစွပ်လက်ကာစတင်းသည် စန္ဒယားခုံတွင် ဝင်ရောက်နေရာယူပြီးလေပြီ။ ဟိန္ဒူဒရဝမ်ကြီးမတ်တူသည် တံခါးဝတွင်

နေရာယူရင်း လေယပ်ပန်ကာကြိုးကို စတင်၍ ဆွဲတော့သည်။ လေယပ်ပန်ကာကို ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်ကြသော မျက်နှာဖြူများ၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ သာ လှုပ်ရှားနေအောင် စီစဉ်ထားသည်။ ဖလိုသည် မင်းလမ်းအတိုင်း အနံ့ခံ၍ လျှောက်လာပြီးနောက် ဖလိုရီ၏ခုံရှည်ကို ရှာတွေ့သွားသည့်အခါ ခုံအောက်တွင် ဝင်နေရာယူလိုက်၏။ ဝတ်ပြုပွဲစတင်လေပြီ။

ဖလိုရီသည် တရားဟောသံကိုပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းသာ အာရုံစိုက်မိနေသည်။ အဲလစ်က တစ်ချိန်လုံး တံတောင်နှင့်တွတ်၍ မဟုတ်တရုတ်စကားတွေကိုပြောဆိုနေသည်။ သို့ရာတွင် ဖလိုရီတစ်ယောက် ပျော်ရွှင်နေသည်။ နေရောင်ဝင်းဝင်းသည် ပွင့်နေသောတံခါးဝမှဝင်လာပြီး မက်ဂရီကာ၏ ကျောပေါ်တွင် ကျရောက်နေရာ ၎င်း၏ ပိုးသားအကျိကို ငွေရောင်တောက်နေစေသည်။ မင်းလမ်း၏တစ်ဘက်တွင်ရှိနေသော အဲလစ်ဘက်သည် ဖလိုရီနှင့် နီးကပ်လွန်းလှသဖြင့် ဖလိုရီသည် သူမ၏အဝတ်အစားလှုပ်ရှားသံကို ကြားနေရသည်သာမက သူမ၏ကိုယ်မှ အနွေးဓာတ်ကိုပင် ခံစားသိရှိနေရသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် ဖလိုရီသည် အခြားလူများ ရိပ်မိသွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် အဲလစ်ဘက်အား တစ်ခါမျှလှည့်မကြည့်ခဲ့ချေ။

သူတို့သည် နောက်တစ်ကြိမ် ဒူးထောက်ကြရပြန်၏။ “ထပ်ပြီး ဒူးထောက်ခိုင်းပြန်ပြီ” ဟု အဲလစ်က မကျေမနပ် ညည်းညူလိုက်သည်။ ခေါင်မိုးပေါ်၌ မိုးရေစက်များတဖြောက်ဖြောက်ကျနေသံကို ကြားနေရသည်။ အပြင်ဘက်မှ သစ်ပင်များလှုပ်ခါသွားသောကြောင့် အဝါရောင်သစ်ရွက်ဝါများသည် ပြတင်းကိုဖြတ်သန်း၍ ဝေါကနဲကျဆင်းသွားကြသည်။ ဖလိုရီသည် ထိုသစ်ရွက်များကို လက်ချောင်းများအကြားမှ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူသည် လွန်ခဲ့သည့်အနှစ်နှစ်ဆယ်ကလည်း ဇာတိမြေမှ ဘုရားကျောင်း၌ ဆောင်းတွင်းကာလ တနင်္ဂနွေနေ့၌ ဘုရားဝတ်ပြုနေရစဉ် လွင့်ဝဲကြွေကျသွားသော ရွှေဝါရောင်သစ်ရွက်များကို လက်ချောင်းများအကြားမှ ခိုးကြည့်လေ့ရှိခဲ့သည်။ အနိဋ္ဌာရုံများနှင့် ပြည့်နေသော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကာလသည် သူ့ဘဝတွင် မည်သည့်အခါကမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့သလို ဘဝကိုအသစ်မှ ပြန်စ၍ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟု တွေးလိုက်မိ၏။ သူသည် ဒူးထောက်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေသော

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၄၁၁

အဲလစ်ဇဘက်အား လက်ချောင်းများအကြားမှ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြလျှင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။ အလုပ်ခွင်မှပြန်လာသော ဖလိုရီအား သစ်တောစခန်းမှ စောင့်ကြိုနေသော အဲလစ်ဇဘက်နှင့် ဘီယာပုလင်းကိုကိုင်၍ ကယျာကရာလျှောက်လာနေသော ကိုစံလှတို့ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူနှင့်အဲလစ်ဇဘက်တို့သည် ညောင်ပင်ပေါ်က အောက်ချင်းငှက်များအား စောင့်ကြည့်နေကြပုံ၊ နာမည်မခေါ်တတ်သော ပန်းပွင့်များအား ဆွတ်ခူးကြပုံ၊ စွတ်စိုနေသောကျွဲစားကျက်များပေါ်တွင် မြူနှင်းထုကို ဖြတ်သန်း၍ စနိုက်ငှက်များနှင့် စစွလီငှက်များ နောက်သို့ လိုက်လံ ပစ်ခတ်ကြပုံ စသည်တို့ကိုမြင်ယောင်နေမိသည်။ အဲလစ်ဇဘက်က ပြုပြင်ပေးမည့် သူ့အိမ်ကိုလည်း မြင်ယောင်နေမိသည်။ ရန်ကုန်မှ မှာယူထားသော ပရိဘောဂအသစ်များ၊ ဒန်းပန်းများစိုက်ထားသော ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုး များ၊ စာအုပ်များ၊ ရေဆေးပန်းချီကားများနှင့် အနက်ရောင်စန္ဒယားကြီးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ထိုစန္ဒယားကို မြင်နေမိခြင်းမှာ အတည်တကျ မနေခဲ့ရသော သူ့ဘဝနှင့်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုမရှိသည်သာမက ဂီတကို ဝါသနာမထုံသော သူ့ဗီဇကြောင့်ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်အတွင်းက မုသား ပြောဆိုခဲ့ရမှုများ၊ ကာမဂုဏ်နွံအတွင်း၌ သက်ဆင်းပြီးအပျော်ကြူးခဲ့မှုများ၊ အထီးကျန်စိတ်ဝေဒနာများ၊ ကြေးစားအမျိုးသမီးများ၊ ငွေချေးစားသူများ၊ မျက်နှာဖြူသခင်များနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ရမှုများ စသောကိစ္စများမှ ထာဝရ လွတ်ကင်းမှုရရှိပေတော့မည်။

သင်းအုပ်ဆရာသည် တရားဟောစင်အဖြစ်အသုံးပြုသော သစ်သားစင်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး စာရွက်လိပ်ကိုဖြည့်၍ တရားစာကို စတင်ရွတ်ဆိုတော့သည်။

“ခပ်တိုတိုလုပ်စမ်းပါဗျာ”

အဲလစ်က မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်လိုက်၏။

မိနစ်ပေါင်းမည်မျှကြာမြင့်သွားသည်ကို ဖလိုရီသတိမပြုမိပါ။ တရားဟောသံကို ကွဲကွဲပြားပြားကြားမနေမိသော်လည်း ထိုတရားသံသည် သူ့ဦးခေါင်းထဲတွင် ငြိမ်းချမ်းစွာ စီးဆင်းဖြတ်သန်းနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်

လက်ထပ်သောခါဟု တွေးနေမိစဉ် . . .

သင်းအုပ်ဆရာသည် ဟောလက်စတရားကိုပြုန်းကန် ရပ်လိုက်သည်။ နှာခေါင်းပေါ်တွင် ညှပ်ထားသောမျက်မှန်ကို ဖြုတ်၍ကိုင်လိုက်ပြီး တံခါးဝ၌ရှိနေသူအား စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခါယမ်းပြနေ သည်။ ဤတွင် ကြောက်စရာကောင်းလှသော အသံတစ်သံ စူးစူးရှရှပေါ်ထွက် လာလေတော့သည်။

“ပိုက်ဆံပေးလိုက်၊ ပိုက်ဆံပေးလိုက်။”

သူတို့အားလုံးသည် ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်ပြီး ချာကန် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ မလှမေဖြစ်သည်။ သူတို့ နောက် လှည့်လိုက်စဉ် သူမသည် ဘုရားကျောင်းထဲ သို့ဝင်လာကာ ဒရဝမ်အဘိုးကြီးမတ်တုအား ဘေးသို့ ခမ်းကြမ်းကြမ်းတွန်းဖယ်လိုက်သည်။ မလှမေက ဖလိုရီအား လက်သီးဆုပ်၍ ပြလိုက်၏။

“ပိုက်ဆံပေးလိုက်၊ ပိုက်ဆံပေးလိုက်။ ကျွန်မပြောနေတဲ့လူဟာ ဖလိုရီပဲ။ ဆံပင်နက်နက်နဲ့ ရှေ့တန်းမှာထိုင်နေတဲ့သူပေါ့။ ကျွန်မဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ပါဦး ကိုလူကြောက်ရဲ့။ ရှင်ကျွန်မကိုပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တဲ့ငွေဘယ်မှာလဲ”

မလှမေသည် အရူးလိုအော်ဟစ်နေသည်။ လူတိုင်းက သူမကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ အံ့အားသင့်လွန်း၍ လှုပ်လည်း မလှုပ်မိကြသလို စကားမပြောမိကြ။ သူမ၏မျက်နှာသည် ပေါင်ဒါကြောင့် ညိုမှိုင်းနေသလို ဆီရွဲနေသောဆံပင်များကိုလည်း ဖားလျားချထားသည်။ သူမ၏လုံချည်သည် အောက်ဖက်တွင်စုတ်ပြနေသည်။ ဖလိုရီ၏ဗိုက်ထဲမှ ကလီစာများသည် အေးစက်သွားကြတော့သည်။ သည်အမျိုးသမီးသည် သူ၏အပျော်ဇနီးဖြစ်ကြောင်း အဲလစ်ဇဘက်သိနိုင်မလား။ မှားနိုင်စရာမရှိပါ။ သိလိမ့်မည်သာဖြစ်သည်။ သူမသည် သူ့နာမည်ကို ထပ်ခါတလဲလဲ အော်ဟစ်နေသည်။ သူ့ကြားဖူးသော အသံကိုကြားလိုက်သော ဖလိုသည် ခုံအောက်မှ ထွက်လာကာ မင်းလမ်းအတိုင်းလျှောက်သွားပြီး မလှမေကို အမြီးနှန့်ပြသည်။ မလှမေသည် ဖလိုရီက သူမအား မည်သို့ဆက်ဆံခဲ့သည်ကိုပင် အသေးစိတ်အော်

ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။

“ရှင်တို့ မျက်နှာဖြူတွေ၊ မျက်နှာဖြူမတွေ၊ ကျွန်မကိုကြည့်ကြစမ်းပါဦး။ ကျွန်မကို ဘယ်လိုဖျက်ဆီးခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကြည့်ကြစမ်းပါဦး။ ကျွန်မဝတ်နေရတဲ့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်တွေကိုကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မကို မမြင်သလို ဟန်ဆောင်ပြီးဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့။ လူလိမ်၊ လူညာ၊ လူကြောက်။ သူက ကျွန်မကို ခွေးဝင်စားတစ်ကောင်လို သဘောထားပြီးအဝတ်ထားမယ့်လူ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရှင့်ကိုအရှက်ခွဲမယ်။ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်စမ်းပါဦးရှင့်။ ရှင် အကြိမ်ပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာ နမ်းခဲ့တဲ့ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်စမ်းပါဦး. . .”

သူမသည် သူမ၏ အင်္ကျီကိုဆုတ်ဖြုတ် ဟင်းလင်းဖြစ်သွားအောင် ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ အောက်တန်းစားအမျိုးသမီး၏ ဇော်ကားမှုပင်တည်း။ မစွပ်လက်ကာစတင်း တွန့်လိမ်သွားသောကြောင့် စန္ဒယားကလည်း ကိုရိုးကားယားမြည်သွားလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုလူစုသည် လှုပ်ရှားရန် သတိဝင်လာကြသည်။ ထိထိရောက်ရောက် ဟန်တားနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့သော သင်းအုပ်ဆရာသည် အသံထွက်လာပြီး “အဲဒီမိန်းမကို အပြင်ဆွဲထုတ်လိုက်” ဟု ခပ်မာမာပြောလိုက်တော့သည်။

ဖလိုရီ၏ မျက်နှာသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသည်။ စကတည်းကပင် သူသည် တံခါးဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍မိမိနှင့် မဆိုင်သလို ကြိုးစားထိုင်နေသည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းမထူးပါ။ သူ မျက်နှာသည် ဖြူဖတ်ဖြူယော်ဖြစ်နေသလို နဖူးပေါ်တွင် ခွေးသီးခွေးပေါက်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖရန်စစ်နှင့် ဆင်မြူရယ်တို့သည် သူတို့ဘဝတွင် အသုံးကျသော အလုပ်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်စတင်၍ ဆောင်ရွက်ကြသည့် အလား ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်ကြပြီးနောက် အော်ဟစ်နေဆဲဖြစ်သော မလှမေကို လက်မောင်းက ကိုင်၍ အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သွားကြတော့သည်။

မလှမေအားဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ မကြားနိုင်သည့်နေရာအထိ ခေါ်ထုတ်သွားသောခါ ကျောင်းထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ မြင်ကွင်းမှာ ရုန့်ရင်းကြမ်းတန်းလှသောကြောင့် လူတိုင်းစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားကြသည်။ အဲလစ်သည်ပင်လျှင် ရွံရှာမုန်းတီးသွားပုံရသည်။ ဖလိုရီ

၄၁၄ မောင်မြင့်ကြွယ်

သည် လှုပ်လည်းမလှုပ်ရဲ့ စကားလည်းမပြောရဲချေ။ သူသည် တရားဟော ပလ္လင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် တင်းမာပြီး သွေးမရှိသော ကြောင့် မျက်နှာပေါ်မှအမှတ်ကြီးသည် ဆေးအပြာနှင့် သုတ်လိမ်းထားသလို ပြောင်လက်နေသည်။

အဲလစ်ဘောက်သည် မင်းလမ်းကိုကျော်၍ သူ့အားတစ်ချက် စောင်းပဲ့ ကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူမ၏ စက်ဆုတ်မှုမှာ ပြင်းထန်လှသောကြောင့် အန်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ သူမသည် မလှမေပြောသော စကားများကို တစ်ခွန်းမှနားမလည်ပါ။ သို့ရာတွင် အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရှင်းလှ သည်။ သူသည် မျက်နှာခပ်ပြာပြာနှင့် ရူးနေသောဒီသတ္တဝါမ၏ ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုသောအသိက သူမ၏ရိုးတွင်းခြင်ဆီအထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားစေခဲ့သည်။ ပို၍ဆိုးသည့်ကိစ္စမှာ ယခုအချိန်တွင် ဖလိုရီ၏ အလွန် အရုပ်ဆိုးမှုဖြစ်သည်။ ဖလိုရီ၏မျက်နှာက သူမအား ချောက်ချားသွား စေခဲ့ သည်။ အိုမင်းရုံမျှသာမက တစ္ဆေသရဲနှင့်တူနေသည်။ ဦးခေါင်းခွံကြီး တစ်ခု လိုဖြစ်နေသည်။ ထိုမျက်နှာပေါ်ရှိအမှတ်ကြီးကသာ အသက်ရှိနေပုံရသည်။ ယခု သူမသည် ဖလိုရီအား သူ့အမှတ်ကြီးကြောင့်ပင် မုန်းတီးမိတော့သည်။ ထိုအမှတ်ကြီးသည် မည်မျှလောက် ကျက်သရေယုတ်ကြောင်း စိတ်မချမ်းသာ စရာဖြစ်ကြောင်း ယခုမှသာ သိရလေတော့သည်။

ဦးဖိုးကြင်သည် မိကျောင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် အားအနည်းဆုံး နေရာကို ရှာဖွေ၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့လေပြီ။ ယခုကိစ္စသည် ဦးဖိုးကြင်၏လက်ချက် ဖြစ်ကြောင်း ပြောရန်လိုမည်မထင်ပါ။ သူ့ရရှိမည့်အခွင့်အရေးကို မြင်လိုက် ရသော ကိုဖိုးကြင်သည် ထုံးစံအတိုင်း မလှမေအား သူမဆောင်ရွက်ရမည့် ပုံစံကို ဂရုတစိုက် သင်ကြားပေးလိုက်သည်။ သင်းအုပ်ဆရာက ဝတ်ပြုပွဲကို ချက်ချင်းရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဝတ်ပြုမှုပြီးဆုံးသွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဖလိုရီသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ အပြင်သို့ ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မှောင်နေသောကြောင့် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရပါ သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ကိုက်ငါးဆယ်အကွာအဝေးသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကလင်ဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည့်အတွဲများကို

စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အဖို့ ထိုလူများသည် ကပျာကသီ သွားနေကြပုံရသည်။ သွားကြမှာပေါ့။ ယနေ့ည ကလပ်တွင် ပြောစရာအကြောင်းတစ်ခု ရရှိသွားကြပြီ။ မြူးချင်သော ဖလိုသည် ဖလိုရီ၏ခြေကျင်းဝတ်ကို ဝမ်းဗိုက်နှင့်လာ၍ပွတ်နေသည်။ “သွားစမ်း၊ ခွေးမ” ဖလိုရီက ပြောလိုက်ပြီး ခြေထောက်နှင့်ကန်လိုက်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတံခါးဝ၌ ရပ်လိုက်၏။ အခွင့်အရေးရရှိသွားသော မစ္စတာမက်ဂရီကာက သူမအား သင်းအုပ်ဆရာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေပုံရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မက်ဂရီကာနှင့် သင်းအုပ်ဆရာတို့နှစ်ယောက်သည် မက်ဂရီကာ၏နေအိမ်သို့ ဦးတည်၍ ထွက်သွားကြတော့သည်။ သင်းအုပ်ဆရာသည် မက်ဂရီကာ၏ နေအိမ်၌ တစ်ညတည်းခိုမည်ဖြစ်သည်။ ဤတွင် အဲလစ်ဇဘက်သည် ကျန်လူများ၏ နောက်ဘက်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဖလိုရီသည် သူမ၏ နောက်ဘက်သို့ ပြေးလိုက်သွားခဲ့ရာ ကလပ်ဂိတ်ဝသို့ ရောက်ခါနီးတွင် မိလာလေတော့သည်။

“အဲလစ်ဇဘက်”

သူမက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ကိုမြင်သွားသောကြောင့် မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားကာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ခပ်သုတ်သုတ်ဆက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် စိတ်အလွန်ပူပင်နေသော ဖလိုရီက သူမ၏ လက်ကောက်ဝတ်အား ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“အဲလစ်ဇဘက်၊ ကိုယ် မင်းနဲ့စကားပြောရမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ သွားပါရစေရှင်၊ လွှတ်ပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တပြန် ဆွဲလားရမ်းလား ဖြစ်နေကြပြီးနောက် ဗြဲနန်းကနဲ ရပ်တန့်သွားကြသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ ထွက်လာသော ကရင်လူမျိုးနှစ်ယောက်သည် မလှမ်းမကမ်းလင်းတစ်ဝက်၊ မှောင်တစ်ဝက်နေရာမှရပ်၍ သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ဖလိုရီက အသံကိုနှိမ့်၍ ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အဲလစ်ဇဘက်၊ ကိုယ် မင်းကို ခုလို တားပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မင်းနဲ့စကားပြောရမှဖြစ်မယ်။ ကိုယ်ပြောမဲ့စကား

၄၁၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

ကို ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပါ။ မင်းကိုယ့်ဆီက ထွက်မပြေးပါနဲ့”

“ရှင် ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ။ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မလက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားရတာလဲ။ ခုချက်ချင်း လွှတ်ပေးပါ”

“လွှတ်ပေးပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြောတာကိုတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါ။ ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ဖြေစမ်းပါ။ ခုလို ဖြစ်ပျက်ပြီးတဲ့နောက် ပိုင်းမှာ မင်း ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား။”

“ရှင်ကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်ဟုတ်လား။ ရှင်ကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။”

“ကိုယ် ရေရေလည်လည်အရှက်ကွဲသွားပြီဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စဟာ အဆိုးဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကိုယ်အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း စိတ်တည်ငြိမ်လာတဲ့အခါကျရင် နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။ ခုအချိန်မှာတော့ မင်းက သိပ်ဆိုးတဲ့ကိစ္စလို့ ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျရင် မင်း ဒါကို မေ့ပစ်နိုင်မယ်ထင်သလား။”

“ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ ဘာကို မေ့ရမှာလဲ။ အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ အဲဒီ ကိစ္စဟာ သိပ်ရွံ့စရာကောင်းတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ကျွန်မကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်က ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။”

ဤတွင် ဖလိုရီသည် သွေးပျက်လုမတတ် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။ သူမ၏လေသံနှင့် စကားလုံးများသည် ခပ်စောစောပိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် စကားများခဲ့ကြစဉ်က သူမအသုံးပြုခဲ့သောစကားလုံးများပင်တည်း။ လုပ်ရပ်ကလည်း ယခင်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူပြောသည့်စကားကို လုံးဝနားမထောင်ဘဲ သူ့ကို ရှောင်သွားပေတော့မည်။ ဖလိုရီက သူမအား မည်သို့မျှပြောဆိုပိုင်ခွင့်မရှိလေဟန် တမင်နှိမ်ပေးဦးတော့မည်။

“အဲလစ်ဇဘက်၊ မင်းကိုယ့်ကို အဖြေပေးစမ်းပါ။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မျှမျှတတ ဆက်ဆံစမ်းပါကွာ။ ခုတစ်ကြိမ်မှာ ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေအားလုံးကို ကိုယ် ချက်ချင်းပြန်ရုပ်သိမ်းပစ်လိမ့်မယ်လို့

မင်း မျှော်လင့်မထားသင့်ပါဘူး။ ကိုယ် ခုလို လူလယ်ကောင်မှာ အရှက်ခွဲခံ လိုက်ရတဲ့အချိန်မျိုးမှာ မင်းမလုပ်ရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြော မင်းက ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေးတဲ့အဆင့်ထိ ရောက်ခဲ့ပြီဆိုတော့”

“ဘာပြောတယ်။ ရှင့်ကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းက ကတိပေးခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“နှုတ်နဲ့ပြောတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေ မဲ့ အဲဒါက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အကြားမှာ နားလည်မှုရှိထားကြတဲ့ကိစ္စပါ”

“ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ သဘောမတူခဲ့ဖူးပါဘူး။ ရှင့်လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေဟာ သိပ်ကို ဆိုးနေပြီ။ ကျွန်မ ကလပ်ကို ခုချက်ချင်းသွားတော့မယ်။ မင်္ဂလာရှိသော ညနေခင်းပါ”

“အဲလစ်ဇဘက် နားထောင်စမ်းပါဦး။ ကိုယ့်စကားကို လုံးဝ နား မထောင်ဘဲ အပြစ်တင်တာကတော့ မသင့်လျော်ပါဘူး။ ကိုယ်အရင်တုန်းက ဘာတွေလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ မင်းနဲ့တွေ့တဲ့အချိန် ကစပြီး ကိုယ်အချိုးပြောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မင်းသိပါတယ်။ ကနေ့ညနေပိုင်း မှာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စဟာ မတော်တဆဖြစ်ပွားရတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါ။ ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် အဲဒီရွံ့စရာကောင်းတဲ့အမျိုးသမီးဟာ တစ်ချိန်တုန်းက ကျုပ်ရဲ့ . . . ”

“ကျွန်မ နားမထောင်ချင်ဘူး။ အဲဒါမျိုးတွေကို နားမထောင်ချင်ဘူး။ ကျွန်မ သွားမယ်”

ဖလိုရီသည် အဲလစ်ဇဘက်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ပြန်မလွတ်ဘဲ ဆက်ကိုင်ထားတော့သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ကရင်လူမျိုးနှစ်ယောက်လည်း မရှိကြတော့။

“မရဘူး၊ မရဘူး။ မင်း နားထောင်ရလိမ့်မယ်။ ခုလိုမတင်မကျ ဖြစ် ရတာမျိုးနဲ့စာရင် ကိုယ်က မင်း စိတ်ဆိုးတာကို ခံချင်သေးတယ်။ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်၊ တစ်လပြီးတစ်လ ကြာခဲ့တဲ့တိုင်အောင် မင်းနဲ့ကိုယ် တစ်ကြိမ်တခါမှ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း စကားပြောခွင့်မရခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ဘယ်လောက်အထိ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မင်း သိပုံလည်းမရဘူး။ ဂရုစိုက်ပုံလည်း မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ မင်း ကိုယ့်ကို အဖြေပေးရလိမ့်မယ်”

သူမသည် သူ့လက်တွင်းမှ ရုန်းကန်လိုက်၏။ သူမသည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် သန်စွမ်းနေသည်။ သူမ၏မျက်နှာသည် သူ့မြင်ဖူး သမျှထက်ပို၍ ဆိုးဆိုးရွားရွားဒေါပွနေသည်။ သူမက ဖလိုရီအား မုန်းတီးလွန်း လှသောကြောင့် သူမ၏လက်များသည်သာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိနေမည်ဆို ပါက သူ့ကို ရိုက်ပစ်လိုက်မိပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်မကို လွှတ်၊ ရှင် သိပ်ရိုင်းတဲ့လူ၊ ကျွန်မကို လွှတ်”

“ဘုရားသခင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုရန်ဖြစ်နေကြပါ လိမ့်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စကားကို မင်းနားမထောင်ဘဲ ကိုယ်က မင်းကို လွှတ်မပေး နိုင်ဘူး။ အဲလစ်ဇဘက်၊ မင်း ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ နားမထောင်ဘူး။ ဆွေးလဲမဆွေးနွေးဘူး။ ရှင်က ကျွန်မကို မေးခွန်းထုတ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ကျွန်မသွားပါရစေ။”

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒီမေးခွန်းတစ်ခု တည်းပါ။ အခုမဟုတ်သေးပါဘူး။ နောင်တစ်ချိန် ဒီအရုပ်ဆိုးလှတဲ့ကိစ္စကြီး ကို လူတွေမေ့သွားကြတဲ့အချိန်ကျရင် မင်းကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ပါ”

“လက်မထပ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ကွာ။ စကားကို အပြီးအပြတ်မပြောလိုက်ပါနဲ့။ ခုလောလောဆယ်မှာ မင်းငြင်းချင်ရင် ငြင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်လ တစ်နှစ် ငါးနှစ်ကြာရင်”

“ကျွန်မက လက်မထပ်ဘူးလို့ ရှင်ကိုပြောပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေရတာလဲ”

“အဲလစ်ဇဘက်၊ ကိုယ့်စကားကို နားထောင်ပါကွာ။ မင်းဟာ ကိုယ့် အတွက် ဘယ်လောက်အထိ တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိအောင် ကိုယ် ကြိုးစားပြီး ထပ်တလဲလဲ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝအကျိုးမရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းနားလည်အောင်ကြိုးစားစမ်းပါ။ ဒီမှာနေရတဲ့ ကိုယ်တို့ဘဝအကြောင်း မင်းကို ကိုယ်ပြောပြဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ရှင်ရက်နဲ့သေနေရတဲ့ဘဝ၊ အထီး ကျန်နိုင်လွန်းလှတဲ့ဘဝ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားနေရတဲ့ဘဝ၊ အဲဒါဟာ ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးရွားတယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်အောင် ကြိုးစားပါ။”

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ့်ကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့တစ်ဦးတည်းသောလူဟာ မင်းပါပဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို မလွှတ်တော့ဘူးလား။ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အထိ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေရတာလဲ”

“ကိုယ် မင်းကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့စကားဟာ မင်းအတွက် အဓိပ္ပါယ်လုံးဝကင်းမဲ့နေလို့လား။ ကိုယ် မင်းဆီက ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာကို မင်းသဘောမပေါက်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်မယုံကြည်ဘူး။ ကိုယ် မင်းနဲ့လက်ထပ် ရပေမယ့် မင်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိရဘူးဆိုရင် မထိပါဘူးလို့ ကိုယ် ကတိပေးပါ့မယ်။ မင်းသာ ကိုယ်နဲ့အတူတူနေမယ်ဆိုရင် အဲဒါမျိုးကိုတောင် ကိုယ်သည်းခံပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဘဝနဲ့တော့ နေမသွားချင်တော့ဘူး။ မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ် နိုင်တော့ဘူးလား”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှင်တစ်ယောက် တည်း ကျန်နေခဲ့ရင်တောင် ရှင်ကို ကျွန်မလက်မထပ်ဘူး။ ကျွန်မက တံမြက် စည်းလှည်းတဲ့လူနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ်”

အဲလစ်ဇဘက် ‘ငိုတော့သည်။ သူမ တကယ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ့နားလည်သွားသည်။ ဖလိုရီ မျက်ရည်စို့စပြုလာသည်။ သူ ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကိုယ် နောက်ဆုံးအကြိမ်ပြောမယ်။ ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့လူနဲ့ နေရတဲ့ ဘဝဟာ သိပ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းသိစေချင်ပါတယ်။ မင်းဟာ ကိုယ့်ထက် ပိုပြီး ချမ်းသာတဲ့လူ၊ အသက်ပိုငယ်တဲ့လူ၊ ကိုယ့်ထက်အရာရာမှာ ပိုပြီးသာတဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့ကောင်းတွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကိုယ် လောက်ချစ်တဲ့ လူစားမျိုးကိုတော့ မင်းရှာတွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကိုယ်က မချမ်းသာပေမဲ့ မင်းကို အနည်းဆုံးအိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်နဲ့တော့ ထား နိုင်မှာပါ။ မင်းဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်သားသားနားနားနေရမှာပါ။”

“တော်လောက်ရောပေါ့။”

အဲလစ်ဇဘက်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်၏။

“တစ်ယောက်ယောက်ပေါ်မလာခင် ကျွန်မသွားပါရစေ”

သူသည် သူမ၏လက်ကောက်ဝတ်အား ဆုပ်ကိုင်ထားမှုကို လျှော့ပေးလိုက်၏။ သူမကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပေပြီ။ သူ့မျက်စိထဲတွင် သူ့စိတ်ကူးထားသည့် သူတို့၏အိမ်ကိုပြန်၍ မြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။ သူက သွေးရူးသွေးတန်းပြောလိုက်သည်။

“မင်း စန္ဒယားတစ်လုံးလည်းရှိမှာပါ”

“ကျွန်မ စန္ဒယားမတီးတတ်ပါဘူး”

သူက သူမအားလွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ဆက်ပြောနေ၍လည်း အကျိုးမရှိတော့ပြီ။ သူက လွှတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရှေ့တွင်နေရသည်ကို မုန်းတီးလွန်းလှသောကြောင့် သူမသည် ကလပ်ခြံဝင်းထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်ပြေးလေတော့သည်။ သစ်ပင်များအကြားသို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူမသည် မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို သုတ်ပစ်လိုက်၏။ သိပ်ရိုင်းတဲ့လူ။ သိပ်ရိုင်းတဲ့လူ။ သူမ၏လက်ကောက်ဝတ်များကို နာကျင်အောင်လုပ်ခဲ့သည်။ စကားနှင့်ဖော်ပြရန် မသင့်အောင်ပင် ရိုင်းစိုင်းလွန်းသူ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ၌ မြင်ရသော သူ့မျက်နှာကို ပြန်တွေးမိသောအခါ သူသေပါစေဟုပင် ဆုတောင်းမိတော့သည်။ ဖလိုရီ၏ပြစ်မှုက သူမကို ထိတ်လန့်စေခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူသည် အပြစ်ပေါင်းများစွာကို ကျူးလွန်ခဲ့သည့် တိုင်ခွင့်လွတ်နိုင်စရာရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ရှက်စရာမြင်ကွင်းနှင့် ထိုတစ်ခဏက အရုပ်ဆိုးလှသည့် သူ့မျက်နှာတို့ကို မြင်ရပြီးသည့်နောက် သူ့ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ဖလိုရီအား သူ့အမှတ်ကြီးက ပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

သူမက ဖလိုရီအား ငြင်းဆန်လိုက်ကြောင်း အဒေါ်ဖြစ်သူ ကြားရပါက အလွန်ဒေါ့ပေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ အဲလစ်ဇဘက်ကို တစ်ချိန်လုံး ထိကပါး ထိကပါးလာလုပ်နေသော ဦးလေးကလည်း တစ်မှောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့အကြားတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မလွယ်တော့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ဇာတိသို့ ပြန်ရတော့မည်ထင်ပါသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိပါ။ လူပုံအလယ်၌ အရှက်ခွဲခွဲရသူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ မည်သည့်အခါမှ ပြန်မဝင်တော့ပါ။ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်က သူမစိတ်ထဲ၌

ဖလိုရီနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သော ကရုဏာစိတ်များသည် ယခုအခါ တွင် ပျောက်သွားလေပြီ။ ဗာရောလ်က သူမအား စွန့်ပစ်သွားသောကြောင့် ဖလိုရီနှင့်လက်ထပ်လိုက်မည်ဆိုပါက မိမိသည် ပြန်အဖတ်ဆယ်နိုင်လိမ့် မည်ဆိုသည်ကိုလည်း သတိမရတော့ပါ။ ဖလိုရီသည် ယောက်ျားတစ်ယောက် နှင့် မတန်အောင် အရွက်ခွဲခံလိုက်ရသောကြောင့် သူမသည် သူ့အား ကုဋ္ဌနန္ဒာ ရောဂါရှင် သို့မဟုတ် အရူးတစ်ယောက်အား မုန်းတီးသလို မုန်းတီးနေမိသည်။ ထိုစိတ်က အကျိုးအကြောင်း ဆင်ခြင်နိုင်သောစိတ်ဓာတ် သို့တည်းမဟုတ် မိမိ၏ကိုယ်ကျိုးစီးပွားလိုလားသော စိတ်ကိုပင် လွှမ်းမိုးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် အသက်မရှုဘဲ မနေနိုင်သလို ထိုစိတ်၏စေရာသို့ လိုက်ပါရတော့မည် သာတည်း။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသော ဖလိုရီသည် မပြေးသော် လည်း တတ်နိုင်သလောက် ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ လုပ်ရမည့်ကိစ္စကို ခပ်မြန်မြန် လုပ်ရတော့မည်။ မှောင်လည်း သိပ်မှောင်နေ လေပြီ။ မည်သို့ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို နားမလည်သော ဖလိုရီသည် ဖလိုရီ၏ အကန်ကို ခံလိုက်ရသောကြောင့် တအိအိအော်ရင်း သူ့ခြေထောက် နောက်က ကပ်လိုက်လာသည်။ လမ်းအတိုင်း လျှောက်တက်လာစဉ် လေတစ်ချက်ဝှေ့ လိုက်၍ သစ်ရွက်ကလေးများ လှုပ်ခါသွားကြသလို အေးကနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် မိုးရွာတော့မည်။ ကိုစံလှသည် ညစာစားပွဲကို အဆင်သင့် တည်ခင်းထားပြီး အောက်လင်းဓာတ်မီးတွင် အတင်းဝင်တိုးနေကြသော ပိုးကောင်များကိုလည်း ဖယ်ပစ်နေရရှာသည်။ ဘုရားကျောင်းကကိစ္စကို သူ သိပုံမရသေးသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

“ညစာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ကိုယ်တော် အခု ထမင်းစားတော့ မလား။”

“နေဦး၊ မစားသေးဘူး။ အဲဒီမီးအိမ် ငါ့ကိုပေးစမ်း။”

သူသည် မီးအိမ်ကိုယူ၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး တံခါးကို ပြန် ပိတ်လိုက်သည်။ စီးကရက်မီးခိုးနဲ့နှင့် အောက်သိုးသိုးဖုံနဲ့တို့က သူ့ကိုမီးကြို လိုက်ကြ၏။ ဖြူဖွေးနေသော်လည်း လင်းသွားလိုက် မှိန်သွားလိုက်ဖြစ်နေသော

၄၂၂ မောင်မြင့်ကြွယ်

အောက်လင်းခါတ်မီးရောင်ထဲတွင် မှိုတက်နေသော စာအုပ်များနှင့် နံရံပေါ်မှ အိမ်မြှောင်တို့ကို မြင်နေရသည်။ သူသည် နောက်ဆုံးတွင် ဘဝဟောင်းသို့ပင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ရလေပြီ။

ထိုဘဝကို ကြိတ်မှိတ် သည်းခံရန် မဖြစ်နိုင်ပါပြီလော။ သူသည် ယခင်ကလည်း သည်းခံခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ဘဝကို အထောက်အကူပြုမည့် စာအုပ်များ၊ သူ့ပန်းခြံ၊ သူ့အလုပ်၊ မိန်းမလိုက်စားမှု၊ အရက်သောက်ခြင်း၊ တောပစ်ထွက်ခြင်း၊ ဒေါက်တာနှင့် စကားစမြည်ပြောခြင်းစသောကိစ္စများ ရှိနေပါသေးသည်။

တော်ပြီ။ ဒီဘဝကို သူ့ဆက်လက်၍ သည်းမခံနိုင်တော့ပြီ။ အဲလစ် ဇာတ် ရောက်လာချိန်ကစ၍ သူ့ဘဝသည် အသစ်ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား၍ နေခဲ့ရသောဘဝသည် အဆုံးသတ်ခဲ့လေပြီ။ ယခု သူသည် ထိုဝေဒနာကို ပြန်ခံစားရမည်ဆိုပါက ပို၍ ဆိုးချေတော့မည်။ မကြာမီသူမသည် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် ထိုသတင်းကို ကြားနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ သူမ လက်ထပ်သောညတွင် . . . အို သူတွေ့၍ပင် မကြည့်ရဲတော့။ သူသည် အိပ်ရာအောက်မှ ယူနီဖောင်းသေတ္တာ ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် အော်တိုမက်တစ်ပစ္စည်းကို ထုတ်ယူပြီး ကျည်တစ်ကတ်ကိုထည့်၍ သေနတ်ပြောင်းထဲသို့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် သွင်းထားလိုက်သည်။

ကိုစံလှအတွက် သေတမ်းစာထဲတွင် ထည့်ရေးပြီးဖြစ်သည်။ ဖလို ကိစ္စက ကျန်နေသေးသည်။ သူသည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချထား ပြီးနောက် အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ ဖလိုသည် ကိုစံလှ၏ အငယ်ဆုံးသား ဘရှင်နှင့် မီးဖိုချောင်နံဘေးရှိ မီးပုံနားတွင် ဆော့ကစားနေသည်။ ဖလိုသည် ဘရှင်ကို ကိုက်တော့မည်ဟန် ပါးစပ်ဖြူရင်း မီးဖိုပတ်လည်တွင် ပြေးလွှားနေ သည်။ ဘရှင်သည် စိတ်ထဲက ကြောက်နေသော်လည်း ပြုံးရယ်ရင်း ဖလိုကို မထိတထိ ပြန်ရိုက်နေသည်။

“ဖလို ဒီကိုလာခဲ့စမ်း ဖလို”

ဖလိုရို၏ အသံကို ကြားလိုက်သော ဖလိုသည် သေသေဝပ်ဝပ်ပင်

ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အိပ်ခန်းတံခါးနား၌ ရပ်တန့်နေလိုက်၏။ တစ်ခုခု မှားယွင်းနေပြီဟု ဖလိုရိပ်မိသွားပုံရသည်။ ဖလိုသည် အောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ပြန်ဆုတ်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ မဝင်လိုသောကြောင့် ရွံ့တွန့်တွန့်အမှုအရာနှင့် ဖလိုရီအား လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့စမ်း”

ဖလိုက အမြီးကို လှုပ်ပြလိုက်၏။ သို့ရာတွင် နေရာက မရွေ့ချေ။

“ဟေ့ ဖလို၊ လာခဲ့ပါကွာ။ လိမ္မာပါတယ်။ ကဲ ဝင်ခဲ့”

ဖလိုသည် ရုတ်တရက် ကြောက်စိတ်ဝင်သွားတော့သည်။ ဖလိုသည် တအိအိအော်လိုက်ပြီးနောက် အမြီးကုပ်၍ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဒီကိုလာခဲ့ ချီးမှပဲ”

ဖလိုရီက အော်လိုက်ပြီး လည်ပတ်ကိုဆွဲ၍ အခန်းထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ သူက သေနတ်ရှိနေသော စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

“ကဲ၊ ဒီကို လာခဲ့၊ ငါ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်”

ဖလိုသည် ဝပ်ချပြီး သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါရန် တအိအိအော်၍ တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုက်သည်။ ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်မှာ သူရင်နာလှသည်။

“လာစမ်းပါ ဖလိုရာ၊ သခင်က နာကျင်အောင်မလုပ်ပါဘူး။ ဒီကိုလာစမ်းပါကွ”

ဖလိုသည် သူ့ခြေရင်းသို့ ရောက်အောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဗိုက်နှင့် တွားသွားပြီး တိုးကပ်လာသည်။ ဖလိုသည် မော့မကြည့်ဝံ့သည့်အလား ဦးခေါင်းကို အောက်သို့ငုံ့ထားသည်။ တစ်ကိုက်အကွာသို့ ရောက်သောအခါ ဖလိုရီသည် ဖလို၏ဦးခေါင်းကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် သေနတ်နှင့် ပစ်ထည့်လိုက်လေတော့သည်။

အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကျလာသော ဦးနှောက်များသည် အနီရောင်ကတ္တီပါနှင့်တူနေသည်။ သူကောအဲဒီလို ဖြစ်မှာလား။ ဒါဆိုရင် ခေါင်းကို မပစ်ဘဲ နှလုံးကိုပစ်ရမည်။ အစေခံတန်းလျားများမှ အစေခံများ အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလာကြသည့်အသံကို ကြားနေရသည်။ ပထမ သေနတ်သံကို ကြားလိုက်ရ

သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် ကုတ်အကျီကို ကမန်းကတန်း ဆုတ်ဖြုတ်ကာ သေနတ်ပြောင်းကို ရှုပ်အကျီပေါ်တွင် ဖိကပ်လိုက်သည်။ ဖလိုရီသည် သေနတ်မောင်းကို လက်မနှင့် ဆွဲလိုက်၏။

အခန်းထဲသို့ ကိုစံလှပြေးဝင်လာသောအခါ သူသည် သေနောသော ခွေးကလေးဖလိုကိုသာ ငြုန်းကနဲ မြင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုတင်၏ တစ်ဘက်၌အပေါ်သို့ ထောင်နေသော ဖလိုရီ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို သူ မြင်လိုက်ရတော့သည်။ သူက ကလေးများအား အခန်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်မပေးရန် အခြားအစေခံများအား အော်ပြောလိုက်ရာ အားလုံးအထိတ်တလန့် အော်ဟစ် ပြီး တံခါးဝမှ ပြန်ထွက်သွားကြလေတော့သည်။ ဘဖေ ဝရန်တာပေါ်မှ ပြေးဝင် လာချိန်တွင် ကိုစံလှသည် ဖလိုရီ၏အလောင်းနောက်၌ ဒူးထောက် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

“သူ့ကိုယ်သူ ပစ်လိုက်တာလား”

“ငါလည်း အဲဒီလို ထင်တာပဲ။ သူ့ကို ပက်လက်အနေအထားဖြစ် အောင် လှန်ထားလိုက်။ ဟေ့ ဟိုမှာကြည့်စမ်းပါဦး။ ကုလားဆရာဝန်ကို သွား ခေါ်ပေတော့။ ခပ်မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့ကွာ”

ဖလိုရီ၏ ရှုပ်အကျီပေါ်တွင် မင်နှိပ်စက္ကူကို ခဲတံနှင့်ဖောက်ထား သော အပေါက်တစ်ပေါက်ထက် ပိုမကြီးသည့် သေသေသပ်သပ် အပေါက် တစ်ပေါက်ရှိသည်။ သူသေနေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ အခြားအစေခံ များက ဖလိုရီ၏အလောင်းကို ကိုင်တွယ်ရန် ငြင်းဆန်ကြသောကြောင့် ကိုစံလှသည် ဖလိုရီ၏အလောင်းကို ခုတင်ပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲဆွဲတင်ရသည်။ မိနစ် နှစ်ဆယ်အကြာတွင် ဆရာဝန်ရောက်လာသည်။ သူသည် ဖလိုရီဒဏ်ရာရ သွားကြောင်း မသဲမကွဲသိလိုက်ရသဖြင့် သည်းသည်းမည်းမည်းရွာချနေသော မိုးရေထဲတွင် ဘိုင်စကယ်နှင့်တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အပြင်းအထန်နင်း၍ ပြေးတက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘိုင်စကယ်ကို ပန်းခင်းပေါ်တွင် ပစ်ချထားခဲ့ပြီးနောက် ဝရန်တာပေါ်သို့ ကမန်းကတန်းတက်လာသည်။ သူသည် အသက်မရှုနိုင်အောင် မောဟိုက်နေသလို မိုးရေစိုနေသော မျက်မှန် နှင့်လည်း ရုတ်တရက်ကြည့်မရပါ။ သူက မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက်

အဝေးမှန်နေသော မျက်လုံးများနှင့် အိပ်ရာနားသို့ တပ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မိတ်ဆွေကြီးရာ။ ခင်ဗျား ဘယ်နားမှာ ဒဏ်ရာရ သွားတာလဲ”

အိပ်ရာအနားသို့ ရောက်သောအခါ သူက အထိတ်တလန့်အော်မေး တော့သည်။

“ဟေ့ ဘာဖြစ်တာလဲကွ။ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်ပါတယ်သခင်”

ဒေါက်တာသည် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် ဖလိုရီ၏ ရှုပ်အင်္ကျီကို ပြသွားအောင် ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရင်ပတ်ကို နားရွက်နှင့်ကပ်၍နားထောင်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာ၌ အထိတ်တလန့် အမူ အရာများ ဖြစ်လာသည်။ သူက အလောင်းကို ပုခုံးကံကိုင်၍ အတင်း ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ လက်တစ်ဘက်သည် အိပ်ရာနံဘေးသို့ ပျော့ခွေပြီး ကျသွားတော့သည်။ ဒေါက်တာသည် ထိုလက်ကို ပြန်မယူလိုက်ပြီးနောက် ထိုလက်ကို ကိုင်ထားရင်း ဗြူးကနဲ ငိုချလိုက်လေသည်။ တစ်မျက်နှာလုံးရှုံ့မဲ့ နေသော ကိုစံလှသည် အိပ်ရာခြေရင်းတွင် ရပ်နေသည်။ ဒေါက်တာသည် မတ်တပ်ရပ်ကာ သူ့စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ခုတင်ကိုမှီ၍ အသံကျယ်ကျယ် နှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ငိုချလိုက်လေ၏။ သူ့ပုခုံးများသည် တုန်တုန်ရီရီနှင့် လှုပ်နေကြသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီးနောက် ကိုစံလှဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ သေနတ်သံနှစ်ချက် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ သူ့ကိုယ် သူ ပစ်တယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိရပါဘူး”

“သူ တမင်ပစ်တယ်ဆိုတာ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသလဲ။ ဒါဟာ မတော်တဆဖြစ်တာလို့ကော မပြောနိုင်ဘူးလား”

အဖြေပေးသည့်အနေနှင့် ကိုစံလှက ဖလိုရီ၏အလောင်းကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ ဒေါက်တာသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီးနောက် အလောင်းကို အိပ်ရာခင်းနှင့် ကျင်ကျင်လည်လည်ပတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

၄၂၆ မောင်မြင့်ကြွယ်

ဦးခေါင်းဘက်နှင့် ခြေထောက်ဘက်တို့တွင် အထုံးထုံးထားလိုက်၏။ ဖလိုရီ
သေသွားချိန်တွင် အမှတ်ကြီးသည် ချက်ချင်းမှေးမှိန်သွားပြီး မီးခိုးရောင်
အစွန်းအထင်းတစ်ခုပမာ ခပ်ဖျော့ဖျော့မျှသာ ရှိနေတော့သည်။

“ခွေးကို ချက်ချင်း မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်။ သူ့သေနတ်ကို သန်ရှင်းရေး
လုပ်ရင်း မတော်တဆမှန်သွားတာပါလို့ ကျုပ်က မစွတာမက်ဂရီကာကို ပြော
လိုက်မယ်။ ခွေးကိုတော့ သေသေချာချာမြှုပ်နော်။ မင်းတို့သခင်ဟာ ငါ့မိတ်
ဆွေ။ သူ့အုတ်ဂူပေါ်မှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတယ်လို့ ကမ္ဘာ့
မထိုးစေရဘူး။”

သင်းအုပ်ဆရာ ကျောက်တံတားမြို့၌ ရှိနေခြင်းကြောင့် နောက်တစ် နေ့ ညနေ ရထားနှင့် မပြန်မီ အသုဘအခမ်းအနား၌ ကျမ်းစာများကို ရွတ်ဖတ်ပေးနိုင်ခဲ့ ရုံမျှသာမက ကွယ်လွန်သူ၏ဂုဏ်ပုဒ်ကိုပင် ခပ်တိုတိုမိန့်ခွန်းပြောကြားနိုင်ခဲ့ သဖြင့် ကံကောင်းသည်ဟုဆိုရပေမည်။ မျက်နှာဖြူအားလုံးသည် ကွယ်လွန် ကြချိန်တွင် ခိုးကျူးထိုက်သူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါက်တာ ဘာရာဆွာမိက သူ၏ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ အတတ်ပညာမျိုးစုံနှင့် ဖလိုရီ သေဆုံးမှုသည် မတော် တဆမှုကြောင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားများ ပြသခဲ့သောကြောင့် မတော်တဆထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိပြီး သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည် ဟု မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသလို ၎င်း၏အုတ်ဂူတွင်လည်း ယင်းကဲ့သို့ပင် ကမ္မည်း ထိုးပေးခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် လူတိုင်းကယုံကြည်လက်ခံကြသည် တော့ မဟုတ်ပါ။ ဖလိုရီ၏သင်္ချိုင်းကမ္မည်းအမှန်မှာ အောက်ပါမှတ်ချက်ပင်ဖြစ် တော့သည်။

“ဖလိုရီလား၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ဟိုမွေးရာပါအမှတ်ကြီးနဲ့အသား ခပ်ညို ညိုအကောင်လေ။ သူ ၁၉၂၆ ခုနှစ်တုန်းက ကျောက်တံတားမှာ သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ပြီး သေသွားတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် သတ်သေ သွားတာ လို့ပြောကြတယ်။ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ သောက်ရူးပဲ။”

ဖလိုရီ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည့်အတွက် အဲလစ်ဇဘက်ကလွဲ၍ အခြား မည်သူကမျှထူးထူးခြားခြား အံ့ဩကြမည်မဟုတ်ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ နေထိုင်ခဲ့

ကြသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အတော်များများသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားကြသလို ထိုကဲ့သို့ သတ်သေကြသည့်အတွက် တအံ့တဩဖြစ်စရာအကြောင်းလည်း သိပ်မရှိခဲ့ပါချေ။

ဖလိုရီသေဆုံးမှုကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရပ်အများအပြား ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်။ ပထမဦးဆုံးနှင့် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ရပ်မှာ ဒေါက်တာဘရာဆွာမိ အရေးနိမ့်သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခင်က မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်နေမှုကြောင့် အကာအကွယ်ရရှိမှု မှန်သမျှသည် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ ဖလိုရီသည် မျက်နှာဖြူများအကြားတွင် ထယ်ဝါသူ မဟုတ်သော်လည်း မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်နေသေးသောကြောင့် သူနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်မှုက သူ့အား အထိုက်အလျောက် ဂုဏ်တက်စေခဲ့ပေသည်။ သူသေဆုံး သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါက်တာဘရာဆွာမိ အရေးနိမ့်ရတော့မည်မှာ သေချာသွားလေပြီ။

ဦးဖိုးကြင်သည် အခါအခွင့်ကိုစောင့်ပြီးနောက် ယခင်ကထက် ပို၍ ပြင်းထန်စွာ နောက်တစ်ကြိမ်ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ သုံးလပင် မပြည့်တတ်သေးသော အချိန်အတွင်း၌ ကျောက်တံတားရှိ မျက်နှာဖြူအားလုံး၏ စိတ်ထဲတွင် ဒေါက်တာဘရာဆွာမိသည် ကမ်းကုန်အောင်ဆိုးရွားသူဖြစ်ကြောင်း စွဲထင်၍ သွားကြလေဟော့သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လူသိရှင်ကြား စွပ်စွဲခြင်းမရှိပါ။ (လူသိရှင်ကြား စွပ်စွဲမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်မလာအောင်) ဦးဖိုးကြင်က အထူးတလည် ဂရုစိုက်သည်။ အဲလစ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဒေါက်တာသည် အလွန်ဆိုးရွားသူဖြစ်ကြောင်း လက်ခံထားသော်လည်း မည်သည့်ပြစ်မှုကြောင့်ဆိုးသည်ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူမသိချေ။ ဒေါက်တာအား သံသယဝင်မှုများသည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရင့်ကျက်လာပြီးနောက် “ရှုပ်တယ်” ဆိုသော အဆင့်ထိ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။ ဒေါက်တာဘရာဆွာမိသည် သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့်တော်သူ ဖြစ်သည်။ တိုင်းရင်းသား ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနှင့် ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူက “ရှုပ်လွန်း” သည်။ ရှုပ်သည်ဆိုသော စကားအဓိပ္ပာယ်မှာ မယုံကြည်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပြီး တိုင်းရင်းသားအရာရှိတစ်ယောက် ရှုပ်တယ်ဟု

အပြောခံရပါက လမ်းဆုံးသို့ရောက်ရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကြောက်စရာကောင်းလှသော ခေါင်းညိတ်မှုများ၊ မျက်စပစ်မှုများသည် အထက်ပိုင်းသို့ (ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ) ရောက်ရှိသွားပြီးနောက် ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် လက်ထောက်ခရိုင်ဆရာဝန်အဆင့်သို့ ရာထူးချခံခဲ့ရပြီး မန္တလေးဆေးရုံသို့ ပြောင်းသွားရလေတော့သည်။ သူသည် ထိုဆေးရုံ၌ပင် ရှိနေသေးသလို၊ ဆက်လက်၍ ရှိနေဦးမည်မှာ သေချာလှပေသည်။ မန္တလေးသည် နေထိုင်ရန်မကောင်းသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ဗုံထူသည်။ အလွန်ပူသည်။ ဘုရားကျောင်းကန်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ ပေါများသည်။ ထို့အတူ အမျိုးညံ့သူ (ကယ်ပါ)များ၊ ပြည့်တန်ဆာများနှင့် ဝက်များလည်း အလွန်ပေါများသောမြို့ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ မန္တလေးဆေးရုံကြီး၌ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အလုပ်တာဝန်များကလည်း ငြီးငွေ့စရာကောင်းလှပေသည်။ ဒေါက်တာသည် ဆေးရုံဝင်းနှင့် မနီးမဝေးရှိ တစ်ထပ်အိမ်ကလေးတစ်လုံးတွင် နေထိုင်သည်။ ခြံဝင်းမှာ သေးငယ်ပြီး ခြံဝင်းပတ်လည်တွင် သွပ်ပြားများနှင့် ကာထားသည်။ ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် လျော့နည်းသွားသော လစာကို ကာမိအောင် ညနေပိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းကလေးတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ထားရသည်။ သူသည် ကုလားရှေ့နေများသာ မကြာခဏလာလေ့ရှိသော ဒုတိယတန်းစားကလပ်တစ်ခုတွင် မင်းဘားအဖြစ် ဝင်ရောက်ထားသည်။ ထိုကလပ်၏တစ်ခုတည်းသော ဂုဏ်ယူစရာအချက်တစ်ခုမှာ မျက်နှာဖြူမင်းဘားတစ်ယောက်ရှိနေခြင်းပင်တည်း။ ထိုသူမှာ အရက်သေစာ အလွန်အကျွံသောက်စားမှုဖြင့် “ဧရာဝတီ ဖလိုတီလာ” ကုမ္ပဏီမှအလုပ်ထုတ်ခံခဲ့ရသော ဂလပ်စကိုမြို့သား လျှပ်စစ်ဘက်ဆိုင်ရာဝန်ထမ်း မက်ဒေါက်ဂေါဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။ ယခု သူသည် ဝပ်ရှော့တစ်ခုကိုထောင်ပြီး မသေရုံတမယ် ဝမ်းစာရှာစားနေရသည်။ မက်ဒေါက်ဂေါသည် ‘သံလိုက်’ နှင့် ဝီစကီကလွဲ၍ ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူများသည် မည်သည့်အခါတွင်မျှ ပေါကြောင်ကြောင် လူစားမျိုးမဟုတ်နိုင်ဟု ယုံကြည်ထားသော ဒေါက်တာဘာရာဆွာမိသည် ထိုလူနှင့် ဗဟုသုတကြွယ်ဝသော စကားများကို ပြောဆိုနိုင်ရန် ညစဉ်ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့သော်လည်း အရာမထင်ခဲ့ပေ။

ဖလိုရီ၏ သေတမ်းစာအရ ရူးပီးငွေလေးရာအမွေရလိုက်သော ကိုစံလှသည် သူ၏မိသားစုနှင့်အတူ ဈေးထဲတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပြုတ်သွားရသည်။ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် အချိန်ပြည့်ရန်ဖြစ်နေပါက ထိုဆိုင်ပြုတ်ရမည်မှာမလွဲပင်။ ထို့ကြောင့် ကိုစံလှနှင့် ဘဖေတို့သည် ယခုအလုပ်ကိုပဲ ပြန်လုပ်ကြရတော့ သည်။ ကိုစံလှသည် ဝါရင့်အစေခံကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုစံလှ သည် ကြေးစားမိန်းမများအား ရှာဖွေပေးတတ်ခြင်း၊ ငွေချေးစားသူများနှင့် ဆက်ဆံတတ်ခြင်း၊ သခင်အရက်မူးလာချိန်တွင် အိပ်ရာပေါ်သို့ရောက်အောင် တင်ပေးခြင်း၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် လန်းဆန်းလာစေမည့် အစားအစာ များကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတတ်ခြင်း၊ အင်မတန် အသုံးဝင်သည့် ကိစ္စရပ်များ ဖြစ်သော အဝတ်ချုပ်တတ်ခြင်း၊ အစုတ်ဖာတတ်ခြင်း၊ ယမ်းတောင့်များ၌ ယမ်းဖြည့်ပေးတတ်ခြင်း၊ မြင်းကျောင်းတတ်ခြင်း၊ ဝတ်စုံကို မီးပူတိုက်တတ်ခြင်း၊ ညစာထမင်းစားပွဲကို ပုံစံအမျိုးစုံ လှီးဖြတ်ထားသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ဆေးဆိုးထားသော ထမင်းပွဲများနှင့် လှလှပပဖြစ်အောင် အနုစိတ် စီစဉ်တတ် ခြင်းစသော အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်သူသည် တစ်လလျှင် လခအဖြစ် ငွေငါးဆယ်ရရှိသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖလိုရီနှင့် အနေကြာသော ကိုစံလှနှင့်ဘဖေတို့သည် အပျင်းထူသော အကျင့်ဆိုးကို ရခဲ့ကြရာမည်သည့်နေရာတွင်မှ အတည်တကျလုပ်ကိုင်ရခြင်းမရှိဘဲ တစ် နေရာပြီးတစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်နေကြရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သည် တစ်နှစ်လုံးဆင်းရဲနွမ်းပါးသွားကြသည်ဖြစ်ရာ ချာတိတ်ကလေးဘရွင် သည် ချောင်းအလွန်ဆိုးပြီး၊ ပူအိုက်သောညတစ်ညတွင် သေဆုံးသွားလေတော့ သည်။ ယခုအချိန်တွင် ကိုစံလှသည် ရန်ကုန်ရှိ ဆန်ပွဲစားတစ်ယောက်၏ လက်ထောက်အဖြစ်ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသည်။ ထိုဆန်ပွဲစား၏ဇနီးသည် အချိန်ပြည့်မြည့်တွန်တောက်တီးနေတတ်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ ဘဖေသည် ထိုအိမ်တွင်တစ်လဆယ့်ခြောက်ကျပ်နှင့် ရေထမ်းသော အလုပ်ကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခွင့်ရရှိနေသည်။ မလှမေသည် မန္တလေးရှိ ပြည့်တန်ဆာအိမ်တစ်အိမ်တွင် ရောက်နေသည်။ ယခင်ကလို မလှပတော့

သောကြောင့် ဖောက်သည်များက တစ်မတ်သာပေးတတ်ကြပြီး အချို့ကမူ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခြေထောက်နှင့်ပင် ကန်သွားတတ်ကြသေးသည်။ သူမသည် ဖလိုရီ အသက်ရှင်စဉ်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ရပုံများကိုတွေးမိပြီး ထိုစဉ်က သူ့ထံမှ ချူချူရထားသော ငွေများကိုစုဆောင်း ထားရကောင်းမှန်း မသိခဲ့သော ကြောင့် သူတို့အားလုံးထဲတွင် နောင်တအရဆုံးလူဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဦးဖိုးကြင်သည် သူ့စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သောအချက်များအနက်၊ တစ်ချက် မှလွဲ၍ ကျန်အားလုံးအကောင်အထည်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာဘာရာ ဆွာမီအရေးနိမ့်သွားပြီးနောက် ဦးဖိုးကြင်ကို ကလပ်မင်းဘားအဖြစ် လက်ခံရ တော့မည်သာဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဦးဖိုးကြင်သည် လက်သင့်ခံနိုင်သော အသစ်ကြပ်ချွတ် ကလပ် မင်းဘား တစ်ယောက်ဖြစ်လာသောကြောင့် မျက်နှာဖြူအားလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့ ကြရသည်။ သူသည် ကလပ်သို့ မကြာခဏ လာလေ့မရှိသည့်အပြင် (အားလုံးသဘောကျအောင်) မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ အားလုံးကိုလည်းမကြာခဏအရက်ဝယ်၍ တိုက်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူသည် ချက်ချင်း လိုလိုပင်ဘရစ်ချ်ဖဲကစားနည်းကို အလွန်ထူးချွန်စွာ တတ်ကျွမ်းသူဖြစ်လာခဲ့သည်။ လအနည်းငယ်ကြာသော အခါ ဦးဖိုးကြင်သည် ရာထူးတက်၍ ကျောက်တံတားမှ ပြောင်းရွှေ့သွားရလေ တော့သည်။ သူသည် အငြိမ်းစားမယူမီတစ်နှစ်လုံးလုံး ခေတ္တအရေးပိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သူသည် ထိုတစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် ငွေနှစ်သောင်း ရအောင် လာဘ်စားနိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် အငြိမ်းစားယူပြီးတစ်လအကြာတွင် အိန္ဒိယအစိုးရကချီးမြှင့်သော ဆုတံဆိပ်ကိုလက်ခံရန်အတွက် ရန်ကုန်တွင် ကျင်းပမည့် ဒါဘာဆုနှင်းသဘင်သို့တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားခံရလေတော့ သည်။

ထိုဒါဘာရာဆုနှင်းပွဲသည် အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ပေသည်။ ဘုရင်ခံကြီးသည် ယူနိုက်တက်အလံများ၊ ပန်းပွင့်များနှင့် လှပစွာ ဆင်ယင်ထားသော စင်မြင့်ပေါ်ရှိ သလွန်နှင့်တူသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေလေသည်။ ဘုရင်ခံကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် အတွင်းရေးအတွင်းဝန် များနှင့် အတွင်းဝန်များက ဝန်းရံပြီး မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ ခန်းမဆောင်

ကြီးထဲတွင် တံခွန်အလံများကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသော အရပ်ရှည်ရှည် မုတ်ဆိတ်မွှေးဖွားဖွားနှင့် (ဘုရင်ခံကြီး၏) ကိုယ်ရံတော်များသည် တလက် လက်တောက် နေသောဖယောင်းရုပ်ထုများပမာ၊ မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ ခန်းမဆောင်အပြင်ဘက်တွင်မူ ဘင်ခရာတီးဝိုင်းက မကြာမကြာ တီးမှုတ်နေ လေသည်။ ခန်းမဆောင်ထဲရှိ လေသာဆောင်တွင် အကျီဖြူနှင့်ပန်းရောင်ပုဝါ တို့ကို ဆင်ယင်ထားသော မြန်မာအမျိုးသမီးများအပြည့်အနှက်ရှိနေကြသည်။ ထို့အတူ ခန်းမဆောင်ထဲတွင် ဆုရရှိမည့် လူတစ်ရာကျော်ခန့်စောင့်ဆိုင်းနေ ကြလေသည်။ ထိုလူများမှာ မန္တလေးပုဆိုးများကို တောက်တောက်ပြောင် ပြောင် ဝတ်ဆင်ထားသောကုလားများ၊ ဓားလွယ်များအပါအဝင် အခမ်းအနား ဝတ်စုံကို ပြည့်စုံစွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသော ဗြိတိသျှအရာရှိများ၊ ငွေလက်ကိုင် ရိုးတပ်ဓားရှည်များကို ပခုံးတွင်လွယ်ထားကြပြီး ဆံပင်ဖြူများကို ရောင် တစ်စောင်းထုံးကြသည့် သူကြီးအိုကြီးများစသည်တို့ ပင်တည်း။

အတွင်းဝန်တစ်ယောက်က ကြည်လင်ပြတ်သား၍ အောင်မြင်သော အသံဖြင့် ငွေကြိုတ်များအတွင်းမှ စာရွက်များကို ထုတ်ယူကာ ဆုတံဆိပ် အမျိုးမျိုးကို ကြေငြာလျက်ရှိသည်။ ဦးဖိုးကြင်အလှည့်သို့ရောက်ရှိသော အခါအတွင်းဝန်က စာရွက်ကိုကြည့်၍ ဖတ်ကြားလိုက်၏။

“ရိက္ခာတော်ရ လက်ထောက်အရေးပိုင်မင်းဦးဖိုးကြင်သည် ဘုရင့် အမှုတော်ကို သစ္စာရှိစွာဖြင့် နှစ်ရှည်လများတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့်အပြင် အထူးသဖြင့်ကျောက်တံတားခရိုင်၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သောအလွန်ဆိုးရွားလှသည့် ပုန်ကန်ထကြူမှုကြီးကို အချိန်မီနှိမ်နင်းနိုင်အောင် စွမ်းစွမ်းတမံကူညီခဲ့သည့် အတွက်...”

ဤတွင် သူ့ကိုတွဲ၍ ထူပေးရန် တမင်ခေါ်လာသော အဖော် နှစ်ယောက်က ဦးဖိုးကြင်အား မတ်တပ်ရပ်နိုင်အောင်တွဲ၍ ထူပေးလိုက်ကြ သည်။ သူသည် စင်မြင့်ဆီသို့ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် လျှောက်သွားပြီး သူ့ဝမ်း ဗိုက်က ခွင့်ပြုသလောက်ဦးညွတ် အလေးပြုကာ ဘုရင်ခံကပေးအပ်သော ဆုတံဆိပ်များနှင့် ချီးမြှင့်ဂုဏ်ပြုမှုကိုခံယူလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် လေသာ ဆောင်ရှိ မခင်နှင့် အပေါင်းအသင်းများ ကဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်လက်ဝါး

တီးလိုက်ကြသည်သာမက ပုဝါများကိုပင် ဝေ့ရမ်း၍ ပြသလိုက်ကြလေသည်။

ဦးဖိုးကြင်သည် လူတို့ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသည့်ကိစ္စမှန်သမျှကို ဆောင်ရွက်ပြီးစီးခဲ့လေပြီ။ ယခုသူသည် တမလွန်ဘဝအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရန်သာရန်သာ ကျန်တော့သည်။ သို့ရာတွင် ကံမကောင်းအကြောင်းမလှသောကြောင့် သူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းတစ်ကွက်သည် ဤနေရာတွင် ပျက်ပြားခဲ့ရလေတော့သည်။ ဒါဘာဆုနှင့်ပွဲအပြီး သုံးရက်အကြာတွင် ဦးဖိုးကြင်သည် လေသင်ခန်းဖြတ်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမျှပင်မပြောနိုင်တော့ပဲ သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။ ကံကြမ္မာကို ကာကွယ်နိုင်မည့်သံချပ်ကာအင်္ကျီမရှိပါ။ မခင်မှာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ ဦးဖိုးကြင်အတွက် မခင်က ကုသိုလ်ကောင်းမှုများပြုလုပ်ပေးသည့်တိုင်အောင် အကျိုးထူးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ မိမိကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်မှ ကုသိုလ်ရမည်သာဖြစ်ပေသည်။ ဦးဖိုးကြင်သည် တမလွန်ဘဝတွင် အလှူညီးညီး တောက်လောင်နေသော မီးကျိုးခဲများ ရှိနေသည့် မြေအောက်ငရဲသို့ရောက်ရှိနေမည်လော သို့မဟုတ် အမှောင်အတိကျနေသော ငရဲသို့ရောက်ရှိနေမည်လော သို့မဟုတ် မြေနဂါးများကြီးစိုးနေမည့် ငရဲသို့ရောက်ရှိနေမည်လော သို့မဟုတ် ဦးဖိုးကြင်သည် အဆိုးရွားဆုံးသော ငရဲများမှ လွတ်မြောက်လာသည့်တိုင်အောင် ဖား၊ ကြက်စသော တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးမျိုး၏ ဘဝဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်သို့ပြန်ရောက်ရှိလာနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ယခုအချိန်တွင်သူသည် မြေတစ်ကောင်၏ ဝါးမျိုမှုကိုပင် ခံရကောင်းခံနေရဖွယ်ရှိသည်။

အဲလစ်ဇဘက်မှာမူ ယခင်ကသူမ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်ထက် ပို၍ အကျိုးထူးခဲ့လေသည်။ ဖလိုရီသေဆုံးပြီးနောက် မစွမ်းလက်ကာစတင်းသည် ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးကို ခွာချပ်လိုက်ပြီး ကျောက်တံတားတွင် အဲလစ်ဇဘက်အတွက် ခင်ပွန်းလောင်းမရှိတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မေမြို့ သို့မဟုတ် ရန်ကုန်သို့ လပေါင်းများစွာ သွားရောက်နေထိုင်ရမည့် နည်းတစ်နည်းသာ ကျန်တော့ကြောင်း ပြောပြောလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် မစွမ်းလက်ကာစတင်းသည် အဲလစ်ဇဘက်ကို မေမြို့ သို့မဟုတ် ရန်ကုန်သို့ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်၍လည်းမဖြစ်။ သူမနှင့် လိုက်ပါသွားမည်ဆိုပါကလည်း

မစ္စတာလက်ကာစတင်းအား အရက်လွန်ရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားအောင် လက်တွေ့သေမိန့်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားနိုင်ပေသေးသည်။

လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့လေပြီ။ မိုးရာသီကလည်း အထွတ် အထိပ်ကာလသို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ငွေကြေးဟူ၍ တစ်ပဲနီပင်မရှိသော အဲလစ်ဇဘက်သည် နောက်ဆုံးတွင် ဇာတိမွေးရပ်မြေသို့ ပြန်ရန်ပင် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အရေးပိုင်မစ္စတာမက်ဂရီကာက သူမအား လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလေသည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် အဲလစ်ဇဘက်အား ချစ်ရေးဆိုရန် ရှေးယခင်ကပင် စိတ်ကူးခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် မစ္စတာဖလိုရီ သေဆုံးပြီးနောက် လူကြားကောင်းမည့်အချိန်သို့ ရောက်သည်အထိ စောင့်နေခဲ့ ခြင်းသာဖြစ်သည်။

အဲလစ်ဇဘက်က မစ္စတာမက်ဂရီကာအား ခင်ပွန်းအဖြစ် ဝမ်းသာ အားရလက်ခံလိုက်လေသည်။ သူသည် အဲလစ်ဇဘက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက အသက်အတန်ကြီးသူဖြစ်သော်လည်း အရေးပိုင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသော ကြောင့် မခန့်လေးစားလုပ်ရန်မသင့်လျော်ပါ။ ၎င်းအပြင် သူသည် ဖလိုရီ ထက်ပို၍ ကောင်းမွန်သောကြင်ဘက်ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အလွန် ပျော်ရွှင်ကြသည်။ မစ္စတာမက်ဂရီကာသည် အစဉ်စိတ်နှလုံးကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ လူသားတစ်ယောက်အဖြစ်ပို၍ နှစ်ခြိုက်စရာလူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေတော့ သည်။ သူ့အသံသည် ယခင်ကလောက် မကျယ်လောင်တော့သည့်အပြင် နံနက်တိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းယူသည့် အလေ့အထကိုလည်း စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

အဲလစ်ဇဘက်သည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်စွာ ရင့်ကျက်လာသည်။ ယခင်ကရှိခဲ့သော ခပ်ထန်ထန်အမူအရာသည် တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ပို၍ မာရေကျောရေဖြစ်လာသည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် မြန်မာ စကားကို မပြောတတ်သော်လည်း သူမ၏အစေခံများက အစဉ်အမြဲ ကြောက်နေရ သူဖြစ်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ပဋိညာဉ်ခံဝန်ထမ်းစာရင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် သိရှိသူဖြစ်သလို ကြည်နူးစရာကောင်းသော ညစာစားပွဲများ ကိုလည်း ကျင်းပ ပေးတတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လက်ထောက်အရာရှိ

မြန်မာပြည်မှ နေ့ရက်များ ၄၃၅

ကတော်များကိုလည်း ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် ခွဲခြားဆက်ဆံတတ်သူ
လည်း ဖြစ်သည်။ အတိုချုပ်၍ပြောရ မည်ဆိုပါက သူမ၏မွေးရာပါသန္ဓေ
စိတ်တွင် ပါလာသော မျက်နှာဖြူသခင်မစိတ်ဓာတ်က သူမရောက်ရှိနေသော
အဆင့်အတန်းနှင့် ကိုက်ညီစွာနေတတ်အောင် အထောက်အကူဖြစ်စေခဲ့သည်
ဟု ဆိုရလိမ့်မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

စတင်ပြန်ဆို ၁၆၊ ၁၀၊ ၈၃
ပြန်ဆိုပြီးစီးသောနေ့ ၈၊ ၁၊ ၈၄